

Perëndia Ka Folur!

Hyrje

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të vijmë pranë jush sot për t'ju prezantuar programin **Rruga e Drejtësisë**, sepse në këto programe kemi në plan të shqyrtojmë Shkrimet e Profetëve, të cilat zbulojnë se si njerëzit e padrejtë mund të bëhen të drejtë përpara Perëndisë.

Cilën rrugë jeni duke ndjekur – rrugën e drejtësisë apo rrugën e padrejtësisë? A dëshironi të njihni rrugën e drejtësisë që vjen nga Perëndia? Fjala e Perëndisë thotë: "**Lum ata që janë të uritur dhe të etur për drejtësi, sepse ata do të ngopen.**" (Mateu 5:6)

Ndoshta, disa mund të mendojnë: "Ne e njohim rrugën e drejtësisë. S'kemi nevojë për shkrimet e profetëve të parë. Na mjafton ajo që dimë!" Nëse ky është edhe qëndrimi juaj, dëgjoni se çfarë shkroi Solomoni, profeti i Perëndisë. Ai tha: "**Është një rrugë që njeriut i duket e drejtë, por në fund ajo të nxjerr në rrugët e vdekjes!**" (Fjalët e urta 14:12)

Në Librin e Perëndisë, të quajtur *Psalmet* ose *Zabur* në arabisht, profeti David, ati i Solomonit, foli shumë në lidhje me nevojën tonë për të njohur rrugën e drejtësisë që ka përgatitur Perëndia. Ai shkroi: "**I pamendi ka thënë në zemër të tij: 'Nuk ka Perëndi'. Janë të korruptuar, bëjnë gjëra të neveritshme; nuk ka asnjë që të bëjë të mirën. Të gjithë kanë devijuar, janë korruptuar; asnjëri nuk bën të mirën, as edhe një.**" (Psalmi 14:1, 3; Romakëve 3:10, 12) Kjo është arsyeja pse Davidi shkroi këtë lutje tek Psalmet, duke thënë: "**O Zot, më trego rrugët e tua, më mëso shtigjet e tua.**" (Psalmi 25:4, 5)

Nëse Zoti Perëndi nuk na udhëheq në rrugën e së vërtetës, kurrë nuk mund ta njohim rrugën e drejtësisë. Do të ishim si ai fëmija i vogël që ka humbur në një qytet të madh, apo si ajo delja e

humbur në shkretëtirë. Por, Fjala e Perëndisë na tregon se “*Perëndia nuk do që ndokush të humbasë... por që çdo njeri të shpëtohet dhe të vijë në njohjen e së vërtetës.*” (2 Pjetrit 3:9; 1 Timoteut 2:4) **Miq, asgjë nuk ka më tepër rëndësi sesa të dini me siguri se jeni në rrugën e së vërtetës që të çon tek Perëndia.**

Në këto programe të *Rrugës së Drejtësisë*, do të studiojmë Shkrimet në mënyrë **kronologjike**. Do të shqyrtojmë një nga një historitë e profetëve të Perëndisë që nga fillimi deri në fund. Fjala e Perëndisë ka një fillim dhe një fund. Prandaj, ne kemi në plan të hulumtojmë historitë që gjenden në Shkrime, duke filluar atje ku filloi Vetë Perëndia, në zanafillë.

Do të mësojmë shumë gjëra të rëndësishme për Perëndinë dhe profetët. Do të shohim se, megjithëse **shumë profetë** e shkruan Shkrimin e Shenjtë, **një Autor i vetëm** i frymëzoi profetët: **Perëndia**. Shkrimet e Profetëve përmbajnë **shumë histori**, por **një mesazh qendror: Lajmin e Mirë se si njerëzit mund të bëhen të drejtë përpara Perëndisë.**

Prandaj, ju kërkojmë të dëgjoni me kujdes dhe rregullisht këtë seri të *Rrugës së Drejtësisë*. Dituria afrikane thotë: “*Ngadalë, ngadalë kapet majmuni në pyll*” ose “*Një kovë uji do të gjejë ai që pret me zell te pusi.*” Në mënyrë të ngjashme, Perëndia na tregon në Fjalën e Tij se Ai “*do të shpërblejë ata që e kërkojnë atë me gjithë zemër.*” (Hebrenjve 11:6) Atyre që e kërkojnë Perëndinë me gjithë zemër, Ai u premton: “*Do të më kërkonin dhe do të më gjeni, sepse do të më kërkonin me gjithë zemrën tuaj.*” (Jeremia 29:13)

Në këto programe, ne do të zgjerojmë njohuritë tona në lidhje me Perëndinë dhe Fjalën e Tij. A e njihni si është Perëndia? Apo se nga erdhi Satani? A e dini pse e krijoi Perëndia njeriun? Apo, si hyri mëkati në botën e bukur që Perëndia krijoi? A e keni lexuar ndonjëherë historinë mahnitëse të profetit të Perëndisë, Noeut, dhe përmytjes? A e dini se çfarë shkruan profetët e Perëndisë? A e dini pse u quajt Abrahami *Miku i Perëndisë*? A mund t’u shpjegoni miqve apo fëmijëve tuaj mesazhin e profetëve?

Mijëra vjet më parë, profeti Job {*Ajub* në Arabisht} bëri një pyetje të tillë: “***Si mund të jetë i drejtë njeriu përpara Perëndisë?***” (Jobi 9:2) A e dini përgjigjen që i dha Perëndia pyetjes

së Jobit? A e dini si mund të bëheni të drejtë përpara Perëndisë? Nëse jeni të interesuar të dini përgjigjen e Perëndisë ndaj kësaj pyetjeje dhe shumë të tjerave, ju ftojme të na dëgjoni në programin *Rruga e Drejtësisë*. Me të vërtetë, Fjala e Perëndisë është e thellë, e mrekullueshme, e gjallë dhe e fuqishme. Dhe diçka tjetër: Kjo Fjalë nuk fsheh asgjë. Na tregon se si është njeriu në të vërtetë. Kështu, Shkrimi thotë: *"Dhe nuk ka asnjë krijesë që të jetë e fshehur para tij, por të gjitha janë lakuriq dhe të zbuluara para syve të Atij, të cilit ne do t'i japim llogari."* (Hebrenjve 4:13)

Në kohën që na ka mbetur për sot, duhet të theksojmë një fakt të rëndësishëm. Kjo e vërtetë thotë: **Perëndia ka Folur!** Perëndia, i Shumëlarti ka folur! Ai i ka folur njerëzimit dhe dëshiron t'ju flasë edhe **ju!**

Nëse do t'ju vinte një letër nga një mbret i fuqishëm prej një vendi të largët, a nuk do ta lexonit atë? A do t'i kushtonit rëndësi fjalëve të asaj letre? A do t'i kushtonit rëndësi fjalëve të mbretit? Mendoni sa më tepër duhet t'i kushtojmë rëndësi fjalëve që i Shumëlarti Perëndi po na flet!

Si i ka folur Perëndia njeriut? Shkrimi i Shenjtë na tregon: *"Perëndia, mbasi u foli së lashti shumë herë dhe në shumë mënyra etërve **me anë të profetëve...**"* (Hebrenjve 1:1) Po, një prej mënyrave kryesore që Perëndia ka përdorur për t'i folur njeriut është **përmes profetëve**. Në të kaluarën, Perëndia caktoi disa njerëz për të shpallur Fjalën e Tij dhe për ta shkruar atë në libra (pergamena). Fjala e Perëndisë thotë: *"Duke ditur së pari këtë: që asnjë profeci e Shkrimit nuk është objekt i interpretimeve të veçanta, sepse asnjë profeci nuk ka ardhur nga vullneti i njeriut, por njerëzit e shenjtë të Perëndisë kanë folur, të shtyrë nga Fryma e Shenjtë [e Perëndisë]."* (2 Pjetrit 1:20, 21)

Perëndia mund ta kishte shkruar Vetë Shkrimin, ose mund të urdhëronte engjëjt e Tij që ta shkruanin, por nuk veproi kështu. Ai zgjodhi **njerëz të zakonshëm** që ta shkruanin. Këta njerëz i quajmë profetë. Profetët e Perëndisë ishin pak a shumë si sekretarë. Perëndia mbolli në mendjet e tyre fjalët që ata duhet të shkruanin dhe ata i shkruan ato për Perëndinë. Megjithatë, Perëndia lejoi që çdo profet të shkruante Shkrimet me fjalët e tyre. **Perëndia ishte frymëzuesi i çdo fjale, megjithatë, Ai nuk përbuzi personalitetin individual të profetëve.** Libri i Perëndisë nuk

përmban vetëm fjalët e drejtpërdrejta të Perëndisë, por edhe mendimet dhe lutjet e problemet e njerëzve si ju dhe unë. Përmes historive të marrëdhënieve të Perëndisë me njerëzit, Ai dëshiron të na tregojë se si është Ai dhe se si mund t'i afrohem Atij më pranë.

Pse frymëzoi Perëndia profetët që të shkruanin Shkrimin e Shenjtë? Ai i frymëzoi me qëllim që çdo brez të mund të dijë e të njohë se çfarë kërkon Perëndia prej tyre. Ai u foli profetëve, sepse **Ai do që t'ju flasë ju dhe të më flasë edhe mua** me anë të gjithçkaje që ata shkruan! Çdo fjalë që Perëndia u ka thënë profetëve që të shkruajnë është e dobishme për ne në ditët e sotme. Perëndia pret që gjithsecili prej nesh të dijë **mesazhin** e profetëve.

Ndoshta, disa mund të mendojnë: "Eh, nuk dua të di se ç'shkruan profetët e parë. Fjalët e tyre nuk kanë rëndësi për mua. Çdo profet kishte detyrën e tij për të kryer. Një profet erdhi, e përfundoi detyrën e tij dhe vdiq, po ashtu tjetri dhe tjetri... e kështu me radhë. Ne që jetojmë në ditët e sotme, s'kemi nevojë të dimë se çfarë shkruan profetët e parë!" A janë këto edhe mendimet tuaja? Mendimet e Perëndisë nuk përputhen me këto mendime! Dëgjoni se çfarë thotë Zoti Perëndi:

"Sepse në të vërtetë ju them: Deri sa qielli dhe toka, të kalojnë asnjë jotë a asnjë pikë e ligjit nuk do të kalojnë, para se të plotësohet gjithçka. Ai, pra, që do të shkelë një nga këto urdhërime më të vogla, dhe do t'u ketë mësuar kështu njerëzve, do të quhet më i vogli në mbretërinë e qiejve; kurse ai që do t'i vërë në praktikë dhe do t'ua mësojë të tjerëve, do të quhet i madh në mbretërinë e qiejve!" (Mateu 5:18, 19) "I gjithë Shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia dhe i dobishëm për mësim, bindje, ndreqje dhe për edukim me drejtësi!" (2 Timoteut 3:16)

Në të vërtetë, gjithçka që profetët shkruan, ka një vlerë të madhe, sepse u shkrua me qëllim që njerëzit e çdo epoke të mund të dinë rrugën e shpëtimit që ka përgatitur Perëndia. A e dini çfarë kanë shkruar profetët e Perëndisë? Perëndia do që ne ta njohim Fjalën e Tij, ta besojmë dhe t'i bindemi kësaj Fjale! Shkrimi thotë: *"Ne e kemi edhe më të vërtetuar fjalën profetike, të cilën bëni mirë t'i kushtoni kujdes, si një kandil që ndriçon në një vend të errët, derisa të zbardhë dita dhe ylli i dritës të lindë në zemrat tuaja!" (2 Pjetrit 1:19)*

Po, shpesh dëgjojmë ata që ngrihen kundër Librit të Perëndisë, duke thënë: "Askush nuk mund ta besojë atë! Është plot me gabime. Ka ndryshuar!" Megjithatë, **ai që lufton me Fjalën e**

së Vërtetës, po lufton me Vetë Perëndinë. "Një vezë nuk mund të ndeshet me një shkëmb!" thotë një proverb afrikan. Fjala e Perëndisë është Shkëmbi dhe njeriu është veza! Njeriu nuk mund ta ndryshojë Fjalën e vërtetë të Perëndisë – por fjala e vërtetë e Perëndisë mund ta ndryshojë njeriun! Perëndia është i madh dhe është i aftë ta mbrojë Fjalën e Tij të Përrjetshme. Ja çfarë deklaroi Vetë Ai në librin që njihet si *Inxhili* {*Ungjilli quhet "Inxhil" në Kur'an. Në arabisht do të thotë Lajmi i Mirë ose Ungjilli...*}: **"Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë!"** (Mateu 24:35)

Shumë njerëz përpiqen të luftojnë kundër Fjalës së Perëndisë, sepse kjo fjalë paraqet haptas gjendjen e vërtetë të zemrave të tyre. Dëgjoni se çfarë thotë Perëndia për Fjalën e Tij: **"Sepse fjala e Perëndisë është e gjallë dhe vepruese, më e mprehtë se çdo shpatë me dy tehe dhe depërton deri në ndarjen e shpirtit dhe të frymës, të nyjeve dhe të palcave, dhe është në gjendje të gjykojë mendimet dhe dëshirat e zemrës."** (Hebrenjve 4:12)

Po, Fjala e Perëndisë është e gjallë dhe vepruese; i flet zemrës. Shkrimet e Shenjta janë koleksionet më të vjetra të shkrimeve në botë, e megjithatë, janë shumë aktuale dhe praktike për çdo person në ditët e sotme. Nuk ka asgjë tjetër më të rëndësishme sesa Fjala e Perëndisë. Megjithatë, Fjala e Perëndisë është si buka. Të gjithë biem dakord se buka është e nevojshme për trupin. Por, deri në momentin që nuk e ha, nuk ka ndonjë ndikim mbi mua. Por unë duhet ta ha. Po ashtu, duhet ta marr Fjalën e Perëndisë, e cila më ushqen zemrën, nëse dua të ketë dobi tek unë. Kjo është arsyeja pse Perëndia thotë: **"Njeriu nuk rron vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë"**. (Mateu 4:4) Vetëm ata që **"janë të uritur dhe të etur për drejtësi"** do të ngopen. (Mateu 5:6) A jeni të uritur për Fjalën e Perëndisë? Është ushqim, ushqim i shijshëm. Nuk është ushqim që ushqen trupin, por ushqim që ushqen zemrën dhe shpirtin tuaj.

Pra, ju drejtohem ju që keni frikë nga Perëndia dhe e respektoni Fjalën e Tij: Përpiquni të ndiqni programin *Rruga e Drejtësisë*. Në këtë mënyrë ju do të rrisni njohurinë tuaj mbi atë që ka deklaruar Perëndia shumë kohë më parë përmes profetëve të Tij dhe do të mësoni se si mund të bëheni të drejtë përpara Perëndisë, të Shenjtit. Perëndia ka folur – dhe Perëndia dëshiron t'ju flasë ju!

Përpara se të largohemi sot, duhet të qartësojmë diçka më tepër. Në programet tona nuk do të mbështetemi në asgjë dhe në asnjë përveç asaj që gjendet në shkrimet e Profetëve. Ne që përgatisim këto programe besojmë se e Vërteta e Perëndisë gjendet vetëm në Shkrimet që Perëndia na ka bërë të njohur. Fjala që profeti Gjon, biri i Zakarias, deklaroi në Ungjill {*Inxhil*} është e vërtetë: *"Njeriu nuk mund të marrë asgjë, nëse nuk i është dhënë nga qielli."* (Gjoni 3:27) Ne nuk guxojmë të mbështetemi tek njohuria jonë, **mbështetemi vetëm në Fjalën e Perëndisë**. Dëshira jonë është të bëjmë të ditur çfarë ka deklaruar Perëndia në Fjalën e Tij përmes profetëve të Tij.

A e dini çfarë ka thënë Perëndia në Shkrimet e Profetëve? A jeni ju midis atyre që kanë uri dhe etje për Fjalën e Perëndisë dhe për drejtësinë e vërtetë? Në Fjalën e Tij të Shenjtë, Perëndia e ka zbuluar Vetveten dhe rrugën e Tij të drejtë të shpëtimit. Ne ju ftojmë të shqyrtoni Shkrimet bashkë me ne në programin tonë *Rruga e Drejtësisë*, me qëllim që të kuptoni me të vërtetë se çfarë ka thënë Perëndia. Fjala e Tij na thotë: *"Sepse të gjitha gjërat që u shkruan në të kaluarën u shkruan për mësimin tonë, që me anë të këmbënguljes dhe të ngushëllimit të Shkrimeve, të kemi shpresë."* (Romakëve 15:4)

Le të jemi të sigurtë për një gjë: **Perëndia ka folur dhe Ai do që çdo njeri të dëgjojë dhe të jetojë!** Të moshuar e të rinj, burra dhe gra, të pasur e të varfër, Perëndia po i drejtohet gjithsecilit prej jush: *"Vini veshin dhe ejani tek unë, dëgjoni dhe shpirti juaj do të jetojë!"* (Isaia 55:3)

Miq, ju falënderojmë që na dëgjuat. Në programin tonë të ardhshëm, sipas vullnetit të Perëndisë, ne do të prezantojmë mësimin tonë të dytë që titullohet: "Si është Perëndia?"

Perëndia ju bekoftë ndërsa meditonit mbi këtë ftesë të madhe që ju ofron Perëndia:

"Vini veshin dhe ejani tek unë, dëgjoni dhe shpirti juaj do të jetojë!" (Isaia 55:3)

Si Është Perëndia

Zanafilla 1

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në këto programe ne do të vazhdojmë të **tregojmë një nga një historitë e profetëve të Perëndisë**. Ne gjithashtu planifikojmë të gjurmojmë Shkrimet e Shenjta që profetët shkruan; ato shpallin rrugën e drejtësisë që Perëndia ka përcaktuar në mënyrë që njerëzit të mund të llogariten si të drejtë para tij.

Në programin tonë të parë ne folëm për shkrimet e Profetëve. Mësuam se ka shumë profetë që kanë shkruar Shkrimet e Shenjta, por se ka vetëm një Autor dhe Ai është Perëndia. Programin e mbyllëm me një deklaratë të rëndësishme: **Perëndia ka folur!** Perëndia u ka folur njerëzve të ndryshëm nëpërmjet profetëve dhe Ai dëshiron që secili nga ne ta dëgjojë Atë. Perëndia dëshiron të na flasë nëpërmjet Shkrimeve të Profetëve. Perëndia kurrë nuk ka ndryshuar, ose nuk ndryshon Fjalën e Tij. Gjatë gjithë brezave, Perëndia e ka mbrojtur Fjalën e Tij. *"dhe Shkrimi nuk mund të bjerë poshtë,"* (Gjoni 10:35) *"Dhe bota kalon ... por fjala e Zotit mbetet përjetë!"* (I Gjonit 2:17; I Pjetrit 1:25) Kështu thonë Shkrimet.

Sot ne do të nisim **pjesën e parë në Shkrimet e Shenjta**. Ajo quhet Tora, ose Pentateuku. Zoti e rrënjosi këtë libër në mendjen e një njeriu të quajtur Moisi ose Musa në arabisht. Perëndia i tregoi Moisiut se çfarë të shkruante dhe Moisiu i shkroi ato. Kanë kaluar rreth 3500 vjet që nga koha e Moisiut.

Tora përbëhet prej 5 librave ose **5 pjesë**. Pjesa e parë përmban **Zanafillën**. Ka 50 kapituj në librin e Zanafillës. Libri i parë është quajtur Zanafilla (fillimi), sepse ai na tregon çfarë ndodhi në fillim.

Është shumë e rëndësishme për ne të dimë shumë mirë librin e parë të Tora-s, sepse ai **është themeli që Perëndia ndërtoi**, kështu që ne mund të kuptojmë çfarë Ai thotë në librat e tjerë të

profetëve që do t'i shqyrtojmë në vazhdim. Pasi të studiojmë këtë libër ne do të thellojmë dituritë tona për shumë të vërteta të rëndësishme. Ne do të mësojmë rreth Perëndisë dhe se si është Ai. Ne do të studiojmë rreth engjëjve dhe Satanit, qiejve dhe tokës, kafshëve dhe njerëzve. Ne do të shohim se si mëkati hyri në botë dhe solli shkatërrimin e madh dhe trishtimin. Por, mbi të gjitha, do të shqyrtojmë me kujdes rrugën e shpëtimit që Zoti Perëndi ka siguruar, me qëllim që mëkatarët të mund të kthehen tek Perëndia dhe të kenë një marrëdhënie të mrekullueshme me Të. Në historitë e para, do të shohim njerëzit e parë, mëkatin e parë dhe vrasjen e parë. Do të lexojmë për fetë e para të rreme, profetët e parë dhe për kombet e para. Do të hedhim dritë mbi historinë e Adamit dhe Evës, Kainit dhe Abelit, Noeut dhe përmbytjes, profetit të Perëndisë, Abrahamit, dhe arsyen se pse ai u quajt *miku i Perëndisë*. Do të shohim Ismaelin dhe Isakun, Esaun dhe Jakobin, Jozefin dhe vëllezërit e tij të ligj. Libri i parë i Toras përmban të gjitha sa përmendëm dhe akoma më shumë.

Tani, të dashur miq, kërkojmë nga ju të dëgjoni me vëmendje, sepse ka ardhur koha të fillojmë studimin kronologjik të shkrimeve të profetëve. Në librin e parë të Tora-s, në kapitullin e parë, në vargun një, lexojmë: "***Në fillim Perëndia krijoi qiejt dhe tokën.***" (Zanafilla 1:1) Ky është vargu me të cilin duhet të fillojmë mësimin në Shkrimet e Shenjta, sepse pikërisht me këtë varg e filloi edhe vetë Perëndia librin e Tij. "***Në fillim Perëndia krijoi qiejt dhe tokën.***"

Në këtë varg ka diçka që duhet të merret parasysh. Çfarë ekzistonte përpara se Perëndia krijoi qiejt dhe tokën? Çfarë kishte atje përpara ekzistencës së botës? Shkrimet na tregojnë që asgjë nuk ka ekzistuar përveç Perëndisë. Kjo është arsyeja përse shkrimi thotë: "***Në fillim Perëndia . . .***" Çdo gjë që ne mund të shohim dhe prekim ka një fillim. Kështu, shumë kohë më parë, ka qenë një periudhë kur nuk kishte as qiell, as tokë, as oqean e as pemë. Në fillim, përpara se Perëndia të krijonte qiejt dhe tokën, nuk ishte as dielli, as hëna, as yjet. Në fillim nuk kishte as njerëz, as engjëj. Ishte, kështu, një kohë kur nuk ekzistonte asgjë që njohim sot - asgjë përveç **Perëndisë**.

Kjo është arsyeja përse ne lexojmë në vargun e parë të librit të parë të shkrimeve të shenjta: "***Në fillim Perëndia krijoi qiejt dhe tokën.***" Shkrimet **nuk** thonë: "Në fillim Perëndia **dhe** engjëjt" ose "Në fillim Perëndia **dhe** njerëzit." Jo. Shkrimet na tregojnë se: "***Në fillim Perëndia.***" Në fillim, kur akoma nuk ekzistonte asgjë, përpara ekzistencës së engjëjve apo njerëzve... ishte vetëm Një, i cili ishte i gjallë. Ky është **Perëndia!**

Sot në botë disa thonë: "Unë nuk mund ta shoh Perëndinë, prandaj nuk ka Perëndi." Këtyre njerëzve që mohojnë ekzistencën e Perëndisë, do të na pëlqente t'ju bënim disa pyetje: Keni parë ndonjëherë një atom? Ose oksigjenin që ju thithni? Keni parë ndonjëherë erën? Ju nuk mund ta shikoni erën, megjithatë, e dini që era ekziston sepse ju mund të shikoni efektin e saj. Ju mund të shikoni pemët që lëvizin nga era, por vetë erën askush nuk mund ta shikojë. Ju nuk mund ta mbani erën në dorën tuaj, por mund të ndjeni freskinë e puhisë së saj. Kështu është edhe me Perëndinë. Ne nuk mund ta shohim Perëndinë, sepse Perëndia është i padukshëm për sytë e njerëzve. Megjithatë, **ne e dimë që Perëndia ekziston, sepse ne shohim krijimin e Tij.** Shkrimi thotë: "*Në fakt cilësitë e tij të padukshme, fuqia e tij e përjetshme dhe hyjnia e tij, duke qenë të dukshme nëpërmjet veprave të tij që nga krijimi i botës, shihen qartë, me qëllim që ata të jenë të pafalshëm.*" (Romakëve 1:20)

Një tjetër gjë që ne mund të mësojmë nga vargu i parë i Tora-s është se: **Perëndia nuk ka fillim.** Perëndia nuk u krijua në fillim. Perëndia është Zot i përjetshëm. Çdo gjë që ne njohim dhe shohim këtu në botë ka një fillim.

Por Perëndia nuk ka fillim. Ai nuk ka origjinë. Nuk ka asnjë të barabartë me Të. Vetëm Ai ekzistonte në fillim. Askush nuk e lindi Atë. Askush nuk e krijoi Atë dhe Ai nuk krijoi vetveten. Prandaj, ne lexojmë në Shkrimet e Shenjta: "*Në fillim Perëndia.*" Vetëm Ai nuk ka fillim. Perëndia është Ai që ka ekzistuar gjithmonë dhe jeton përjetë. Zoti, që do të thotë i Përjetshmi, është emri i Tij. Perëndia është sot siç ka qenë dje, dhe ashtu siç ka qenë dje, do të jetë përjetë. **Perëndia nuk ndryshon kurrë.**

Ka edhe diçka tjetër që mund të mësojmë nga ky varg kur thotë: "*Në fillim Perëndia krijoi qiejt dhe tokën.*" Domethënë: **Perëndia është i madh!** Perëndia që krijoi gjithçka është më i madhi se gjithçka dhe se kushdo. Ai është Zot i krijimit. Me të vërtetë, me gjithë zemër ne mund të deklarojmë. "*Allahu Akbar!*" që në arabisht do të thotë Zoti është më i madhi! Zoti është i madh! Nuk ka asnjë të barabartë me Të. Ai është më i madh se çdo gjë në botë - oqeani, era, dielli, dhe yjet! Ai është më i ditur dhe më i plotfuqishëm se të gjithë shpirtrat dhe njerëzit. Ai është i denjë për lavdi përjetë! Pikërisht, sikurse ai që ndërton një shtëpi është më i rëndësishëm sesa shtëpia, kështu Perëndia është suprem e mbi gjithçka, sepse Ai krijoi gjithçka. Zoti është i madh! Ai jeton me anë të fuqisë së Tij. Ai nuk varet nga asgjë. Ai nuk është i varur nga askush. Perëndia është më i madh se çdo gjë. Ai nuk ka nevojë për asgjë; nuk ka nevojë për askënd. Ai është i madhi Perëndi!

Ne njerëzit kemi shumë nevoja. Çdo ditë duhet të marrim frymë dhe të flemë, të pimë dhe të ushqehemi. Neve na nevojitet dielli dhe shiu, ushqimi dhe uji, rrobat dhe shtëpia, babai dhe nëna, shokët dhe paratë, e shumë gjëra të tjera. Sa të shumta janë nevojat tona! Por Zoti, i cili krijoi gjithçka, nuk ka nevojë për asgjë! Ai nuk ka uri. Ai nuk ka etje. Ai kurrë nuk lodhet; nuk ka një trup si të njeriut; nuk ka kufi. Ai nuk ka fund. Ai është i përjetshmi Perëndi. **Ai është Perëndia i plotfuqishëm.**

Tani, këtu shtrohet një pyetje e rëndësishme: Nëse Perëndia nuk është njeri dhe nuk ka një trup si ne, si është atëherë? Shkrimi na jep përgjigje për këtë pyetje shumë qartë. Ai thotë: "*Perëndia është **Frymë**, dhe ata që e adhurojnë duhet t'a adhurojnë në frymë dhe në të vërtetën.*" (Gjoni 4:24) Si është Perëndia? **Perëndia është frymë.** Njeriu është trup dhe shpirt, por Perëndia është vetëm shpirt. Shpirti i Perëndisë nuk ka kufi. Ai është kudo. Perëndia është mbi gjithçka dhe mbi këdo. Ai mbush gjithçka. Ai shikon gjithçka. Nata dhe dita janë të njëjta për Perëndinë. Në qoftë se ju fshiheni në dhomën tuaj, Perëndia është atje dhe Ai ju shikon. **Perëndia di gjithçka.** Ai njeh mendjen tuaj dhe motivet e zemrës suaj. Perëndia është i madh!

Pra, si është Perëndia? Ndoshta ne mund ta përmbledhim atë që kemi studiuar sot në këtë mënyrë: **Zoti është ndryshe nga çdokush.** Perëndia është Perëndi; nuk ka asnjë të barabartë me Të. Në mësimet e ardhshme të programit *Rruga e Drejtësisë*, do të rrisim njohurinë tonë në lidhje me karakterin e Perëndisë. Në Shkrimet e Shenjta, Perëndia ka qindra e qindra emra. Ai quhet Zot, i Shumëlarti, i Plotfuqishmi, Krijuesi, Autori i Jetës, Drita, Drejtësia Vetë, Perëndia i Shenjtë, i Mëshirshmi, Zoti i Dashurisë, Perëndia i Gjallë dhe i Vërtetë!

Në të vërtetë, Perëndia, që krijoi qiejt dhe tokën në fillim, **është më i madhi.** Shkrimet thonë për Të:

"O thellësi pasurie, urtësie dhe diturie të Perëndisë... Sepse prej tij, me anë të tij dhe për të janë të gjitha gjërat." (Romakëve 11:33, 36) *"[Perëndia] i lumi e i vetmi sundimtar, Mbreti i mbretërve dhe Zot i zotërve... ai që i vetmi e ka pavdekësinë dhe rri në dritë të paafërshme, të cilën asnjë njeri nuk e ka parë kurrë dhe as mund ta shohë; atij i qoftë nderi dhe pushteti i përjetshëm. Amen."* (I Timoteut 6:15, 16)

Në kapitullin tjetër, profeti i Perëndisë, Moisiu, lëvdoi Perëndinë me një këngë të bukur, duke thënë: "*Të mëdha dhe të mrekullueshme janë veprat e tua, o Zot, Perëndi i plotfuqishëm; të drejta dhe të vërteta janë udhët e tua, o Mbret i kombeve. Kush nuk do të të druajë, o Zot, dhe nuk*

do të lëvdojë emrin tënd? Sepse vetëm ti je i Shenjtë." (Zbulesa 15:3, 4) Perëndia është pafundësisht i madh! Kjo është ajo që mësojmë nga vargu i parë i Fjalës së Tij kur thotë: "**Në fillim Perëndia!**"

Dhe kështu miq, ne duhet të mbajmë në mendjet tona të vërtetën që kemi dëgjuar sot: "*Në fillim Perëndia.*" Vetëm Perëndia ekzistonte në fillim dhe, si rrjedhim, **vetëm Perëndia** mund të na tregojë të vërtetën se çfarë ndodhi në fillim. **Vetëm Perëndia** mund të na tregojë të vërtetën se çfarë do të ndodhë pas vdekjes. Dhe **vetëm Perëndia** mund të na tregojë të vërtetën rreth vetvetes.

Po, e dimë që disa njerëz thonë: "Askush nuk mund ta njohë Perëndinë apo çfarë do të ndodhë pas vdekjes." Megjithatë, Shkrimet e Profetëve na tregojnë se **ne mund ta njohim Perëndinë** dhe se **mund të dimë ku do ta kalojmë jetën e përjetshme**. Por, Fjala e Perëndisë thotë:

"Jua shkrova këto gjëra juve... që të dini se keni jetën e përjetshme" dhe që të dini: "*që të njohim atë që është i Vërteti... i vërteti Perëndi dhe jeta e përjetshme.*" (I Gjonit 5:13, 20) "*Ata gjëra që syri nuk i ka parë dhe veshi nuk i ka dëgjuar dhe nuk kanë hyrë në zemër të njeriut, janë ato që Perëndia ka përgatitur për ata që e duan atë. Por Perëndia na i ka zbuluar me anë të Frymës së Tij, sepse Fryma heton çdo gjë, edhe të thellat e Perëndisë.*" (I Korintasve 2:9, 10)

Ju që jeni duke na dëgjuar sot, **e njihni personalitetin e Perëndisë?** Është Ai për ju vetëm krijuesi i madh, i cili është shumë larg dhe i panjohshëm? Të dashur miq, Perëndia dëshiron që ju ta njihni Atë dhe të jetoni me Të përjetë! Shkrimet e Profetëve na mësojnë se si mund të kemi marrëdhënie të afërta dhe të mrekullueshme me Perëndinë, megjithatë, duhet të hapim veshët, mendjet dhe zemrat tona për çka Perëndia po na flet. Dëgjoni çfarë thotë Perëndia në Fjalën e Tij të shenjtë: "*Kthehuni nga unë dhe do të shpëtoni, ju mbarë skaje të tokës. Sepse unë jam Perëndia dhe nuk ka asnjë tjetër.*" (Isaia 45:22)

Miq, këtu duhet të përfundojmë programin tonë për sot. Ju falënderojmë që na dëgjuat. Në studimin tonë të ardhshëm, në dashtë Zoti, ne do të shikojmë një temë mjaft interesante: Engjëjt dhe Satani. A e dini se nga kanë ardhur ata?

Zoti ju bekoftë, ndërsa meditonit mbi vargun në Shkrimet e shenjta që thotë:

"Perëndia është Frymë, dhe ata që e adhurojnë duhet t'a adhurojnë në frymë dhe në të vërtetën," (Gjoni 4:24)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Satani dhe Engjëjt

Isaia 14; Ezekieli 28

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin tonë të fundit, ne lexuam vargun e parë në Shkrimet e Shenjta, i cili thotë: *“Në fillim Perëndia krijoi qiejt dhe tokën.”* (Zanafilla 1:1) Ne pamë që çdo gjë ka një fillim përveç Perëndisë. Në fillim, kur nuk kishte asgjë, vetëm Një ishte duke jetuar. Ai ishte **Perëndia**. Vetëm Ai ekzistonte në fillim. Perëndia është Zot i Përjetshëm. Perëndia është i madh dhe nuk ka tjetër si Ai! Ai nuk ka fillim dhe as fund. Ai nuk ka asnjë nevojë. Ai është i pafund. Zoti është Frymë dhe mund të jetë kudo në çdo çast. Ai është mbi gjithçka dhe mbi këdo. Ai mbush çdo gjë. Ai shikon çdo gjë. Ai di çdo gjë. Ai është unik. Zoti është i madh! Kjo është arsyeja përse Shkrimet e Shenjta thonë: *“ai që i vetmi e ka pavdekësinë dhe rri në dritë të paafrueshme, të cilën asnjë njeri nuk e ka parë kurrë dhe as mund ta shohë; atij i qoftë nderi dhe pushteti i përjetshëm. Amen.”* (1 Timoteut 6:16)

Sot ne fillojmë mësimin tonë të tretë në Shkrimet e Profetëve. Në fokus të këtij mësimi do të jetë çfarë Fjala e Perëndisë na mëson rreth **engjëve dhe Satanit**. E dini ju nga kanë ardhur engjëjt? Apo nga kanë ardhur Satani dhe demonët? Ne nuk mund të dimë asgjë rreth këtyre gjërave në qoftë se Perëndia nuk do të na i kishte treguar ato. Por Perëndia na tregon rreth tyre në Fjalën e Tij. Le të shqyrtojmë, pra, me kujdes Shkrimet e Shenjta, që të mund të njohim të vërtetat lidhur me engjëjt dhe Satanin.

Në ju rikujtojmë që, në programin *Rruga e Drejtësisë*, jemi duke bërë një studim kronologjik të Shkrimeve të Profetëve – nga fillimi deri në fund. Kjo është arsyeja përse në mësimin e fundit, ne studiuam rreth Perëndisë, sepse Perëndia është Zoti, i cili ekzistoi që në fillim, sepse Perëndia është i Vetmi që ekzistonte që nga fillimi. Dhe, në dashtë Zoti, në mësimin e ardhshëm ne do t'ju tregojmë historinë se si Perëndia krijoi botën dhe gjithçka që

është në të. Por, përpara se Perëndia të krijonte njerëzit dhe botën në të cilën jetojmë, ekzistonte diçka tjetër e krijuar **më parë** nga Perëndia: **engjëjt**.

Fjala e Perëndisë na tregon më shumë rreth engjëjve. Sot ne do të provojmë të përmbledhim të vërtetat më të rëndësishme rreth tyre. Fjala e Perëndisë na tregon që shumë kohë më parë, Perëndia, i cili është Frymë, krijoi **shumë shpirta të tjerë** të quajtur **engjëj**. Shkrimet thonë: “[*Të gjithë engjëjt janë shpirta*]” (Hebrenjve 1:14) “[*Engjëjt e vet ai [Perëndia] i bën erëra, dhe shërbenjësit e tij flakë zjarri.*]” (Hebrenjve 1:7) Kështu, Shkrimet na mësojnë që engjëjt si Perëndia, janë shpirta. Forma e tyre është krahasuar me erën dhe zjarrin. Ne nuk mund ta shohim erën. Askush nuk mund ta prekë zjarrin. Kjo gjë ndodh edhe me engjëjt e Perëndisë. Perëndia nuk i krijoi ata me trupa të ngjashëm me tanët. Ne njerëzit përbëhemi prej trupit dhe shpirtit. Por, engjëjt janë vetëm shpirta. Prandaj dhe nuk mund t’i shohim ata.

Sa engjëj krijoi Perëndia? Çfarë thonë Shkrimet rreth kësaj? Ata thonë që Perëndia krijoi shumë, aq shumë shpirta saqë askush nuk mund t’i numërojë. Lart, në prani të Perëndisë, ka “*shumë engjëj përqark fronit, qenieve të gjalla dhe pleqve; dhe numri i tyre ishte dhjetë mijëra dhjetë mijërash dhe mijëra mijërash,*” (Zbulesa 5:11) Zoti ynë Perëndi është i madh! Perëndia, i cili është i pafund, krijoi për Vetën e Tij mijëra e mijëra bukuri, mirësi dhe engjëjt e zgjuar. Shkrimet na tregojnë që engjëjt e Perëndisë kanë **fuqi të madhe**. Ata janë shumë më të fuqishëm sesa ne. Si të gjithë qeniet e gjalla, ata kanë kufizimet e tyre. Ata **nuk janë të plotfuqishëm**. Ata nuk mund të jenë kudo dhe nuk mund të dinë gjithçka. Ata janë thjesht krijesa. Vetëm Një është i pakufishëm. Ai është Perëndia.

Diçka tjetër që duhet të kuptojmë rreth engjëjve është se: Kur Perëndia krijoi engjëjt ata qenë **krijesa të shenjt**a, që të gjitha. Në fillim, nuk kishte engjëj të këqinj. Në fillim, Djalli, apo "Iblis" në Arabisht, nuk ekzistonte akoma. Nuk kishte shpirta të këqinj. Zoti nuk krijoi ndonjë engjëll të keq. Ne duhet ta ruajmë këtë të vërtetë në mendjet tona: Perëndia mund të bëjë gjithçka, përveç diçkaje. Perëndia nuk mund të bëjë gjëra të këqija. Të mos e harrojmë këtë. Perëndia nuk mund të krijojë diçka të keqe, sepse vetë Ai është **i mirë**. Perëndia nuk mund të bëjë gabime, sepse Ai është **i përsosur**. Mëkati nuk mund të vijë përpara Tij, sepse Ai është **i pastër dhe i shenjtë**. Çdo gjë që Perëndia mendon, thotë dhe bën është e mirë dhe e përsosur. Prandaj shkrimet thonë: (Jakobi 1:13) “... *Perëndia nuk mund të tundohet nga e*

keqja, dhe ai vet nuk tundon asnjëri.” Atëherë, nga erdhi ligësia? Ne do të shikojmë përgjigjen e shkurtër të Perëndisë. Por, së pari, ka diçka tjetër që ne duhet të dimë rreth engjëjve.

Përse Perëndia i krijoi engjëjt? Shkrimet na mësojnë që Perëndia i krijoi ata që të mund të jenë me Perëndinë për **ta dashur Atë, për ta lëvduar Atë dhe për t'i shërbyer Atij** në gëzimin e përjetshëm të qiellit. Ata i përkisnin Perëndisë, sepse Ai Vetë i krijoi. Ata të gjithë jetuan lart në qiell në “Shtëpinë” e Perëndisë, larg përtej hënës, diellit dhe yjeve. A e dini ju që ka **një vend të veçantë ku banon Perëndia**? Në të vërtetë, në mësimin tonë të fundit, ne mësuam që Perëndia është kudo. Por, Shkrimet gjithashtu na mësojnë rreth një vendi të mrekullueshëm në gjithësi që është i shenjtë, plot dritë dhe bukuri, ku Perëndia jeton dhe shfaq të gjithë lavdinë e Tij. Ky është vendi që profetët e Perëndisë e quajnë *Prezenca e Perëndisë* ose *qiell* apo **Parajsë**. Ky është vendi ku Perëndia banon me engjëjt e Tij të shenjtë.

Ka edhe diçka tjetër që ne duhet të dimë rreth engjëjve: Engjëjt nuk janë **të gjithë të njëjtë**. Disa engjëj janë më të bukur dhe më të zgjuar se të tjerët. Disa engjëj rrethojnë fronin e Perëndisë në qiell. Të tjerët ndihmojnë dhe mbrojnë njerëzit. Të tjerë engjëj si **Gabrieli** dhe **Mikaeli**, qëndrojnë pranë Perëndisë dhe dërgohen për të kryer misione të veçanta në tokë.

Disa engjëj mbikëqyrin të tjerët. A e keni dëgjuar ndonjëherë emrin Lucifer? Fjala e Perëndisë na tregon që ka qenë një kohë kur Luciferi ishte udhëheqës i të gjithë engjëjve. Në qoftë se ju e dini historinë e Luciferit, ju duhet të dini edhe se nga ka ardhur vetë Satani.

Shkrimet na tregojnë se kur Perëndia krijoi engjëjt e parë, **Luciferi ishte më i bukur dhe më i zgjuari i të gjithëve**. Lucifer do të thotë engjëll i ndritshëm. Luciferi ishte më i miri nga të gjithë engjëjt e tjerë në dije dhe në zgjuarsin, në fuqi dhe autoritet. Perëndia i dha atij bukuri dhe njohuri të pamasë. Luciferi duhet ta kishte dashur dhe adhuruar Perëndinë, dhe duhej t'i ishte bindur Atij përherë, sepse Perëndia e krijoi dhe e bekoji me kaq shumë gjëra. Megjithatë, në Shkrimet e Profetëve ne lexojmë që një ditë Luciferi shfaqti mosbindje dhe përbuzje ndaj Perëndisë dhe zemra e tij u mbush me **krenari**. Luciferi mendoi në zemrën e tij: *“Unë do të ngjitem në qiell, do të ngre fronin tim përmbi yjet e Perëndisë; do të ulem mbi malin e asamblesë ...do të ngjitem mbi pjesët më të larta të reve, do të jem i ngjashëm me Shumë të Lartin [Zotin]”*. (Isaia 14:13, 14)

E pabesueshme! Luciferi, i cili nuk kishte asgjë të ndarë nga gjithçka që Perëndia i kishte dhënë, donte të vidhte lavdinë e Perëndisë, më të Lartit! Dhe jo vetëm që Luciferi rebeloi

kundër Perëndisë, por, **një e treta** e engjëjve që ishin në qiell zgjodhën të mos i binden Perëndisë dhe të ndjekin Luciferin në mëkatin e tij. (Shikoni Zbulesa 12:4)

Megjithatë, Perëndia është Perëndi, dhe ishte në dijëni të gjithçkaje që Luciferi dhe engjëjt e tij paracaktuan për të bërë. Sikurse tashmë mësuam në studimin tonë të fundit, askush nuk mund të bëjë diçka në fshehtësi përpara Perëndisë, sepse Perëndia di çdo gjë, madje përpara se të ndodhë! Perëndia pa mëkatin që ishte në zemrën e Luciferit dhe në zemrat e engjëjve që e ndoqën atë.

Pra, çfarë ndodhi? Çfarë bëri Perëndia? A do ta lejonte Perëndia Luciferin, i cili ishte rebeluar kundër Tij, të zinte vendin e Tij? A mund ta pranonte Perëndia mëkatin? **A mund të jetonte Perëndia së bashku me mëkatin, me krenarinë dhe rebelimin?** Kurrë! Shkrimet e Profetëve na mësojnë që Perëndia, Zoti ynë, është i shenjtë dhe nuk mund ta shohë të keqen. Perëndia nuk mund ta tolerojë mëkatin. Ai nuk do ta japë lavdinë e Tij për një tjetër. Zoti është unik, askush nuk mund ta zëvendësojë Atë! Kështu që Shkrimet thonë që **Perëndia përjashtoi Luciferin dhe engjëjt e tij të ligj nga prania e Tij e shenjtë**. Luciferi dhe ata që e ndoqën atë nuk mundën të jetojnë gjatë në qiell, në shtëpinë e Perëndisë, sepse ata mëkatuan duke dashur ta zëvendësojnë Perëndinë. Për këtë arsye, Perëndia e dëboi Luciferin dhe engjëjt e tij të këqinj. Perëndia, i cili është i shenjtë, do të gjykojë dhe do të dënojë këdo që rebelohet kundër Tij.

Pasi Luciferi mëkatoi, emri i tij ndryshoi. Ai nuk quhet më Lucifer, *engjëll i shndritshëm*, por **Satan**. Satan do të thotë *kundërshtar*. Luciferi u bë armiku i Perëndisë. Dhe sikurse e dini, Satani dhe engjëjt e tij akoma nuk e pranojnë Perëndinë dhe gjithçka që është e mirë. Ata nuk pranojnë fjalën e Perëndisë dhe e mohojnë atë. Satani lufton kundër Perëndisë dhe përpiqet të shkatërrojë dhe të pengojë planet e Perëndisë. Megjithatë, Perëndia është gjykatësi i madh, dhe askush nuk mund të fitojë kundër Tij. Siç thotë një fjalë e urtë afrikane: “Një vezë nuk mund të ndeshet me një shkëmb.”

Shkrimet e shenjta na tregojnë se, pasi Perëndia përjashtoi Satanin dhe engjëjt e tij, Ai krijoi për ta **zjarrin e ferrit**, i cili nuk shuhet kurrë. Një ditë në të ardhmen, Perëndia do të hedhë në atë zjarr Satanin dhe engjëjt e tij, dhe të gjithë ndjekësit e tij. Kështu, është shkruar: “*dhe do të mundohen ditë e natë në shekuj të shekujve.*” (Zbulesa 20:10)

Megjithatë, Shkrimet na mësojnë që Satani akoma nuk është në zjarrin e ferrit. Fjala e Perëndisë thotë që **Satani është në botë** dhe lufton kundër Perëndisë. Ai është shkatërrues. Ai do që të shkatërrojë punën e Perëndisë. Ai dëshiron që njeriu që Perëndia e krijoi, të vdesë dhe të shkojë në ferr me të. Fjala e Perëndisë thotë që **shumica e njerëzve janë nën kontrollin e Satanit, por ata nuk e dinë**, sepse Satani është **mashtroes**. Kështu Shkrimi thotë: *“Dhe nuk është për t’u çuditur, sepse Satanai vet shndërrohet në engjell drite.”* (2 Korintasve 11:14)

Ai është duke mashtruar njerëzit, që ata të mos t’i kushtojnë vëmendje fjalës së Perëndisë. Për këtë arsye, një prej profetëve të Perëndisë shkroi: *“rrini zgjuar; sepse kundërshtari juaj, djalli, sillet rreth e qark si një luan vrumbullues, duke kërkuar cilin mund të përpijë.”* (1 Pjetrit 5:8)

Kujdes! Djalli dëshiron t’ju shkatërrojë përgjithmonë.

Por lavdi Zotit! Ai na ka dhënë Fjalën e Tij, me qëllim që ne të mund t’i shpëtojmë fuqisë së Satanit. Shkrimet thonë: *“do ta njihni të vërtetën dhe e vërteta do t’ju bëjë të lirë”* (Gjoni 8:32) A e njihni të vërtetën që mund t’ju çlirojë nga trillimet e tmerrshme të Satanit? Të mos harrojmë: **Satani** është më i zgjuar se ne. **Por, Perëndia** është më i zgjuar se **Satani**. Satani është më i fortë se ne. Por, Perëndia është më i fortë se Satani. A e njihni Fjalën e Vërtetë që mund t’ju çlirojë nga fuqia e Satanit? Shumë njerëzve nuk u pëlqen të dëgjojnë të vërtetën e Perëndisë. Përse njerëzit refuzojnë të dëgjojnë të vërtetën? Kjo ndodh, sepse djalli i ka mashtruar ata.

Ai i ngushëllon ata që të besojnë çfarë nuk është e vërtetë. Të jeni të sigurtë, e vërteta nuk është gjithmonë e këndshme për t’u dëgjuar. "E vërteta është një spec djegës.", thotë një proverb afrikan. Megjithatë, në qoftë se e njihni të vërtetën e Fjalës së Perëndisë dhe e besoni atë, ju do të jeni të lirë nga fuqia e Satanit. **E vërteta e Perëndisë** mund të çlirojë të gjithë njerëzit nga **gënjeshtret e Satanit**. Por ju duhet të dini çfarë është e vërtetë dhe ta besoni atë!

Dëgjoni çfarë na thotë Fjala e Perëndisë: *“Shumë të dashur, mos i besoni çdo frymë, por i vini në provë frymërat për të ditur nëse janë nga Perëndia, sepse shumë profetë të rremë kanë dalë në botë.”*(1 Gjonit 4:1) dhe *“Mos i përbuzni profecitë [fjalët e profetëve]. Provoni të gjitha, mbani të mirën. Hiqni dorë nga çdo dukje e ligë.”* (1 Thesalonikasve 5:20-22). **A e dini në të vërtetë çfarë kanë shkruar profetët e Perëndisë?** A e kuptoni të vërtetën e Fjalës? A e besoni atë në zemrën tuaj?

Miq, faleminderit që na dëgjuat. Ne ju ftojmë të na ndiqni në programin tonë të ardhshëm kur do të studiojmë së bashku se si Perëndia e krijoi botën. U dëgjofshim së shpejti! Zoti ju bekoftë ju që meditonit mbi premtimin e mrekullueshëm në Fjalën e Perëndisë që thotë:

“do ta njihni të vërtetën dhe e vërteta do t’ju bëjë të lirë” (Gjoni 8:32)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Si e Krijoi Perëndia Botën

Zanafilla 1

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin tonë të fundit, ne lexuam çfarë kishin shkruar profetët e Perëndisë në lidhje me **engjëjt dhe Satanin**. Mësuam se si Perëndia, në fillim, krijoi miliona frymëra, dhe i quajti ata engjëj. Midis engjëjve, njëri ishte më inteligjenti dhe më i bukuri nga të gjithë. Emri i tij ishte Lucifer. Megjithatë, një ditë **Luciferi** i dha shumë lavdi vetes së tij në zemrën e vet dhe shfaqti përbuzje ndaj Perëndisë, duke dashur t'i zërë vendin Atij. Gjithashtu, edhe shumë engjëj të tjerë zgjodhën të ndiqnin **Luciferin** në mëkatin e tij. Kështu, Perëndia, që nuk mund të tolerojë ata që rebelohen kundër Tij, e dëboi **Luciferin** dhe engjëjt e këqinj nga prania e Tij e shenjtë. **Luciferit** iu ndryshua emri dhe u quajt *Satan*—që do të thotë *Kundërshtar*. Pas dëbimit të Satanit dhe të engjëjve të tij, Perëndia krijoi për ta zjarrin e ferrit që nuk shuhet kurrë. Dhe, një ditë, Perëndia do të hedhë në këtë zjarr Satanin dhe engjëjt e tij. Megjithatë, Satani nuk është hedhur akoma në ferr. Ai është në botë dhe kërkon të mashtrojë këdo që mundet, me qëllim që edhe ata të humbasin si ai.

Sot është mësimi ynë i katërt në Shkrimet e Profetëve. Në librin e parë të Toras, i quajtur *Zanafilla*, në kapitullin e parë, në dy vargjet e para, Shkrimet thonë: "*Në fillim Perëndia krijoi qiejt dhe tokën. Toka ishte pa trajtë, e zbrazët dhe errësira mbulonte sipërfaqen e humnerës.*" (Zanafilla 1:1,2)

Në fillim, kur Perëndia krijoi më së pari qiejt dhe tokën, nuk kishte asgjë të gjallë në tokë. Gjithçka ishte pa trajtë dhe e errët. Vetëm Satani dhe engjëjt e tij ekzistonin. Megjithatë, Perëndia kishte në plan të krijonte njeriun, i cili do të ishte i aftë të njihte Perëndinë, ta donte dhe t'i bindej Atij përgjithmonë. Por, përpara se të krijonte njeriun, Perëndia kishte në plan të krijonte një botë

të bukur në të cilën njeriu të jetonte në mënyrë me të vërtetë të begatë. Dhe sot, do të shohim se si **Perëndia e krijoi dhe e përgatiti botën** për njerëzit që planifikoi të krijonte.

Çfarë thonë Shkrimet në lidhje me faktin se si e krijoi Perëndia botën? Thuhet: *"Në gjashtë ditë Zoti krijoi qiejt dhe tokën, detin dhe gjithçka që është në to."* (Eksodi 20:11) Tani le të shohim në kapitullin e parë të Toras se çfarë krijoi Perëndia në këto gjashtë ditë.

1.) Në lidhje me ditën e parë, Shkrimet thonë:

"Fryma e Perëndisë fluturonte mbi sipërfaqen e ujërave. Pastaj Perëndia tha: "U bëftë drita!". Dhe drita u bë. Dhe Perëndia pa që drita ishte e mirë; dhe Perëndia e ndau dritën nga errësira. Dhe Perëndia e quajti dritën "ditë" dhe errësirën "natë". Kështu erdhi mbrëmja e pastaj erdhi mëngjesi: dita e parë." (Zanafilla 1:2-5)

Kështu, në ditën e parë, Perëndia urdhëroi: "U bëftë **drita!**" Perëndia dha urdhër që toka, e cila është si një top i madh në qiej, të rrotullohej një herë në njëzet e katër orë. Kjo është arsyeja pse ekzistojnë dymbëdhjetë orë ditë dhe dymbëdhjetë orë natë. Çfarë gjëje të mrekullueshme bëri Perëndia në ditën e parë, duke ndarë dritën nga errësira!

2.) Në lidhje me ditën e dytë, Shkrimet thonë:

"Pastaj Perëndia tha: "Le të jetë një kupë qiellore mes ujërave, që t'i ndajë ujërat nga ujërat." Dhe Perëndia krijoi kupën qiellore dhe ndau ujërat që ishin poshtë saj nga ujërat që ishin sipër saj. Dhe kështu u bë. Dhe Perëndia e quajti kupën qiellore "qiell". Kështu erdhi mbrëmja, pastaj erdhi mëngjesi: dita e dytë." (Zanafilla 1:6-8)

Në ditën e dytë, Perëndia krijoi **qiellin rreth tokës**, të cilin ne e quajmë *atmosferë*. Atmosfera është qielli që rrethon botën dhe që përmban ajrin që ne thithim. E njëjta atmosferë mbron çdo gjë dhe këdo nga nxehtësia e diellit dhe dukuri të tjera. Por, vetëm me këtë qiell të veçantë që Perëndia krijoi në ditën e dytë, njeriu nuk mund të jetonte në tokë.

3.) Në ditën e tretë, Perëndia krijoi **oqeanet, tokën e thatë dhe bimësinë**. Dëgjoni se çfarë thonë Shkrimet:

"Pastaj Perëndia tha: "Ujërat që janë nën qiellin të grumbullohen në një vend të vetëm dhe të shfaqet tera." Dhe kështu u bë. Dhe Perëndia e quajti terën "tokë" dhe grumbullin e ujërave "dete". Dhe Perëndia pa që kjo ishte e mirë. Pastaj Perëndia tha: "Të mbijë toka gjelbërimin, barërat të nxjerrin farë dhe drurët frutorë të japin në tokë një frut që të përmbajë farën e tij, secili

simbas llojit të tij. ” Dhe kështu u bë. ... Kështu erdhi mbrëmja, pastaj erdhi mëngjesi; dita e tretë.”
(Zanafilla 1:9-11,13)

Kështu, në ditën e tretë, Perëndia, Projektuesi i Madh, krijoi oqeanet dhe lumenjtë, bashkë me mijëra e mijëra lloje të ndryshme pemësh dhe bimësh, gjithsecila prej tyre me llojin e frutit e të farës së saj. Çfarë shumëllojshmërie ushqimesh të shijshme bëri Perëndia: mango, banane, arra kokosi, pjepër, domate, lakrër, karrota, oriz, kikirikë dhe mijëra lloje të tjera ushqimesh! Dhe Perëndia tha në lidhje me gjithçka që kishte krijuar: *"Eshtë mirë!"* Çdo gjë që Perëndia bën dhe krijon është e mirë, e mrekullueshme dhe e përsosur! Tashmë kemi parë se ekziston vetëm një gjë që Perëndia nuk mund të bëjë. Ai nuk mund të bëjë të keqen, sepse **Perëndia është i mirë!**

Ndoshta, disa prej jush mund të pyesin: "Nëse Perëndia është i mirë, atëherë, pse bota është e mbushur plot me të keqen dhe me konfekte? Pse ara ime nuk dha prodhim të mirë këtë vit? Pse fëmija im është i sëmurë? Nëse Perëndia është i mirë, pse vjen e keqja prej njeriut?" Me të vërtetë, këto janë pyetje të rëndësishme dhe Shkrimi i Shenjtë na jep përgjigjet e duhura, të cilat do t'i dëgjojmë në mësimet e ardhshme. Megjithatë, sot, le të mbajmë të ngulitur në mendjet tona këtë të vërtetë të rëndësishme: Perëndia është i mirë, dhe si rrjedhim, **çdo gjë që Perëndia krijoi ishte e mirë.**

Le të shqyrtojmë për një moment **mirësinë e Perëndisë**. Sapo dëgjuam se si Perëndia krijoi pemët në ditën e tretë. A e dini **pse** i krijoi Perëndia pemët me frutet e tyre? Mos vallë kishte nevojë Perëndia për to? Mos i krijoi pemët plot me fruta të mira për veten e Tij? Jo! Perëndia, Krijuesi, nuk ka kurrë uri dhe nuk ka nevojë për asgjë! Pse, atëherë, i krijoi Perëndia pemët? Shkrimi na tregon se, Perëndia, në mirësinë e Tij, krijoi gjithçka për **njeriun**, të cilin kishte planifikuar ta krijonte në ditën e gjashtë.

A e njihni mirësinë e Perëndisë? A mund të shijoni një mango me shijen e saj të mrekullueshme, apo të nuhasni aromën aq të ëmbël të një luleje dhe të mos njihni e të mos kuptoni kështu mirësinë e Perëndisë? A mund të shikoni një pemë dhe të mos falënderoni Atë që e krijoi këtë pemë për ju? Pa pemët, jeta do të ishte e tmerrshme! Nuk do të kishim zjarr me të cilin do të gatuanim, as dërrasa me të cilat duhet të ndërtonim barka apo shtëpi. Nuk do të kishim hije, në të cilat do të çlodheshim për të pushuar pas një dite të nxehtë, as gjethe për çaj dhe për ilaçe. Pa pemët – jeta do të ishte e pamundur. Dhe pemët që Perëndia krijoi janë vetëm një prej mijëra gjërave të mira që Perëndia krijoi për kënaqësinë e lumturinë tonë. Perëndia dëshiron që ne ta njohim mirësinë e Tij. Kjo është arsyeja pse profeti David shkroi në Psalme: *"Provojeni dhe shihni sa i*

mirë është Zoti." (Psalmi 34:8) Por tani duhet të vazhdojmë me mësimin e sotëm, përpara se të përfundojë koha e caktuar për këtë program.

4.) Në ditën e katërt, Perëndia tha: *"Të ketë ndriçues në kupën qiellore për të ndarë ditën nga nata; dhe të shërbejnë si shenja për të dalluar stinët, ditët dhe vitet."* (Zanafilla 1:14) Perëndia thjesht dha një urdhër, dhe **dielli, hëna dhe yjet** u shfaqën në qiell. Perëndia foli edhe një fjalë tjetër dhe toka filloi të rrotullohej rreth diellit. Ai foli përsëri dhe hëna filloi të rrotullohej rreth tokës.

Për çfarë pati nevojë Perëndia për të krijuar gjithçka në botë? Çfarë na thonë Shkrimet? Në to thuhet:

"Bota është ndërtuar me fjalën e Perëndisë, sa që ato që shihen nuk u bënë prej gjërave që shihen." (Hebrenjve 11:3) *"Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi. Të gjitha gjërat u bënë me anë të tij dhe pa atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë."* (Gjoni 1:1-3)

Tashmë e kemi lexuar këtë se në ditën e parë, Perëndia **foli** dhe tha: *"U bëftë drita"* dhe drita u bë. Në ditën e dytë, Perëndia **tha**: *"Le të jetë një kupë qiellore"* dhe kështu u bë. Në ditën e tretë, Perëndia **foli** përsëri dhe gjithçka që tha u shfaq e kështu me radhë të gjitha ditët. Por, çfarë përdori Perëndia për të krijuar gjithçka që është në botë? Perëndia nuk përdori asgjë tjetër përveç **Fjalës së Tij!** Gjithçka që bëri Ai ishte vetëm fjala dhe gjithçka që foli u bë. Perëndia krijoi gjithçka me anë të Fjalës së Tij. Dhe Shkrimi na tregon se, jo vetëm që Perëndia **krijoi** gjithçka me anë të Fjalës së Tij, por Ai edhe **i mban** të gjitha së bashku në funksion vetëm me anë të **Fjalës së Tij të fuqishme**. Është pikërisht prej fuqisë së fjalës së Perëndisë që hëna dhe yjet qëndrojnë në qiell në vendet e tyre të caktuara. Me anë të urdhrit të Perëndisë dielli lind dhe perëndon çdo ditë në kohën e caktuar. Mendoni se sa e vështirë do të ishte jeta jonë nëse nuk do të dinim: a do të lindë dielli të nesërmen apo jo! Shkrimet thonë: *"Perëndia është besnik!"* {Në Uolof, gjuhën e përdorur në Afrikën e veriut: *Perëndia ruan besëlidhjet e Tij*} (1 Korintasve 1:9) Tek Ai mund të mbështetemi. Ai nuk e kthen kurrë fjalën e Tij. Nuk ndryshon kurrë. *"Fjala e Zotit mbetet përjetë!"* (1 Pjetrit 1:25)

5.) Në ditën e pestë, Perëndia krijoi mijëra e mijëra specie **peshqish dhe zogjsh**. Shkrimet thonë:

"Pastaj Perëndia tha: "Të mbushen ujërat nga një numër i madh qeniesh të gjalla dhe të fluturojnë zogjtë lart mbi tokë nëpër hapësirën e madhe të kupës qiellore. Kështu Perëndia krijoi kafshët e mëdha ujore dhe të gjitha gjallesat që lëvizin dhe që mbushin ujërat, secili simbas llojit të vet, çdo shpend fluturues simbas llojit të vet. Dhe Perëndia e pa se kjo ishte mirë. Dhe Perëndia i bekoi duke thënë: "Të jeni të frytshëm, shumëzoni dhe mbushni ujërat e deteve, e zogjtë të shumëzohen mbi tokë. Kështu erdhi mbrëmja dhe pastaj mëngjesi: dita e pestë." (Zanafilla 1:20-23)

6.) Në lidhje me ditën e gjashtë, Shkrimet na tregojnë se Perëndia krijoi **kafshët dhe njeriun**. Fatkeqësisht, nuk na mjafton koha për të shpjeguar sot këtë ngjarje të rëndësishme. Në dashtë Perëndia, në programin e ardhshëm, do të shqyrtojmë me kujdes se çfarë thonë Shkrimet në lidhje me faktin se **si** e krijoi Perëndia njeriun e parë dhe **pse** e krijoi atë.

Sot kemi shqyrtuar **mirësinë e Perëndisë**. Ne kemi lexuar se çfarë shkroi profeti i Perëndisë, Davidi, kur tha: *"Provojeni dhe shihni sa i mirë është Zoti!"* Miq, a e **keni shijuar** me të vërtetë mirësinë e Perëndisë? Çdo ditë ne shijojmë dhe hamë ushqime të ndryshme që Perëndia ka siguruar për ne, por a e kemi "shijuar" dhe njohur mirësinë e Tij? Nëse me të vërtetë dëshironi të shijoni mirësinë e Perëndisë duhet të dëgjoni dhe të besoni Fjalën e Tij. Shkrimi i Shenjtë thotë: *"Njeriu nuk rron vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë."* (Mateu 4:4)

Në mësimin tonë të ardhshëm, do të zbulojmë se njeriu nuk është thjesht një trup, por edhe zotëruesi i një shpirti. Shpirtat tanë duhet të ushqehen me fjalët e Perëndisë. Fjala e Tij është kaq e mirë dhe e pakrahasueshme me asgjë tjetër, por duhet të kemi uri për të. A ka uri shpirti juaj për njohurinë e Perëndisë dhe Fjalën e Tij të përvetshme ashtu siç ka uri stomaku juaj për ushqim? Nëse keni uri për Fjalën e Perëndisë, do të zbuloni të Vërtetën që mund t'ju japë një paqe të përsosur me Perëndinë këtu në tokë dhe një trashëgimi të pashkatërrueshme lart në qiell! Ne e dimë se kjo është e vërtetë, sepse Perëndia Vetë ka premtuar, kur thotë: *"Lum ata që janë të uritur dhe të etur për drejtësi, sepse ata do të ngopen!"* (Mateu 5:6) Amen.

Ju falënderojmë që na dëgjuat dhe ju ftojme të na ndiqni në programin tonë të ardhshëm, ndërsa do të shohim se si e krijoi Perëndia njeriun e parë dhe, akoma më e rëndësishme, pse e krijoi atë ...

Zoti ju bekoftë dhe mos e harroshfi kurrë këtë ftesë të mrekullueshme që Perëndia ju bën:

"Provojeni dhe shihni sa i mirë është Zoti!" (Psalmi 34:8)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: *Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.*

Pse e Krijoi Perëndia Njeriun

Zanafilla 1, 2

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin tonë të fundit, ne lexuam se **si Perëndia krijoi** qiejt, tokën, oqeanet dhe gjithçka në to. Perëndia, Zoti bëri gjithçka në gjashtë ditë duke mos përdorur asgjë tjetër përveç Fjalës së Tij. Gjithashtu, ne pamë se **pse e krijoi Perëndia** botën. Ai e bëri për njerëzit që planifikoi të krijonte për lavdinë e Tij. Sa i mirë është Perëndia që krijoi një vend kaq të bukur dhe të mrekullueshëm në të cilin njeriu të jetonte në një begati të vërtetë!

Sot kemi në plan të shqyrtojmë Shkrimet dhe të mësojmë në mënyrë të saktë se **si** e krijoi Perëndia njeriun e parë. Me ndihmën e Perëndisë, do të përpiqemi të kuptojmë edhe se **pse** e krijoi Perëndia njeriun. Në Tora, në librin e Zanafillës, në kapitullin e parë, në vargun njëzet e gjashtë, Fjala e Perëndisë thotë:

"Pastaj Perëndia tha: 'Ta bëjmë njeriun sipas shëmbëlltyrës sonë dhe në ngjasim me ne, dhe të ushtrojë sundimin e tij mbi peshqit e detit, mbi zogjtë e qiellit dhe mbi çdo qenie që lëviz mbi tokë. Kështu Perëndia krijoi njeriun simbas shëmbëlltyrës së vet, simbas shëmbëlltyrës së Perëndisë; Ai krijoi mashkullin e femrën." (Zanafilla 1:26,27)

Kemi përpara nesh një të vërtetë kaq të thellë e kaq të mrekullueshme që gjithkush duhet ta kuptojë: **Perëndia krijoi mashkullin dhe femrën e parë simbas shëmbëlltyrës së Tij!** Mendoni për këtë! Perëndia e bëri njeriun për të qenë si Ai! Me të vërtetë, njeriu është qenia më e rëndësishme ndër të gjitha krijesat e tjera që Perëndia krijoi. Vetëm njeriu u krijua simbas shëmbëlltyrës së **Perëndisë**.

Por, çfarë kuptimi ka Fjala e Perëndisë, kur thotë: "*Perëndia e krijoi njeriun simbas shëmbëlltyrës së vet*"? Në kapitullin dy, në vargun shtatë, Shkrimi thotë: "*Zoti Perëndi formoi njeriun nga pluhuri i tokës, i fryu në vrimat e hundës një frymë jete, dhe njeriu u bë një qenie e gjallë.*" (Zanafilla 2:7) Vëmë re në këtë varg se, kur Perëndia krijoi njeriun e parë, e krijoi atë me dy elementë: **një trup** dhe **një shpirt**. Njeriu nuk është thjesht një qenie fizike. Ai ka një trup dhe një shpirt. Perëndia e krijoi njeriun në dy hapa. Dëgjoni përsëri se çfarë thonë Shkrimet: **Një:** "*Zoti Perëndi formoi njeriun nga pluhuri i tokës.*" **Dy:** "*Zoti Perëndi i fryu në vrimat e hundës një frymë jete, dhe njeriu u bë një qenie e gjallë. [shpirt].*"

Nga ky pasazh i Shkrimit ne mësojmë se kur Perëndia krijoi njeriun, Ai formoi së pari **një trup**. Pse Perëndia formoi më së pari një trup? Sepse ky trup do të ishte banesa, në të cilin Ai do të vendoste **shpirtin** e njeriut. A e dini se trupi juaj është shtëpia juaj; "tenda-çadra" e përkohshme në të cilën "ju" (shpirti juaj) jeton? Kjo është çfarë Shkrimi mëson, duke na thënë: "*Trupi që ne kemi në tokë është si një çadër.*" (2 Korintasve 5:1) Perëndia e krijoi trupin e njeriut që shpirti të banonte në të.

Me çfarë e krijoi Perëndia trupin e njeriut të parë? Shkrimet na tregojnë se Zoti e formoi atë nga **pluhuri i tokës**. Në kohën moderne në të cilën jetojmë, e dimë se pluhuri i tokës përbëhet prej më shumë se njëzet elementësh kimikë. Shkencëtarët vërtetojnë se të gjithë këta elementë kimikë të pluhurit gjenden në trupin e njeriut. Kjo është arsyeja pse Profeti David shkroi në Psalme: "*Sepse Zoti e njuh natyrën tonë dhe nuk harron që ne jemi pluhur!*" (Psalmi 103:14) Po, trupi është bërë nga pluhuri, por kjo nuk do të thotë se është pa vlerë! Në trupin e njeriut ekzistojnë më shumë se shtatëdhjetë trilion pjesë që ne i quajmë *molekula*. Dhe të gjitha këto pjesëza janë ndërthurur së bashku dhe projektuar në atë mënyrë që funksionojnë në një harmoni të përsosur. **Trupi i njeriut është një mrekulli!** Në trupat tanë, Perëndia ka vendosur trurin, zemrën, mushkëritë, stomakun, mëlçinë, zorrët, kockat, muskujt, lëkurën, sytë, veshët, hundën, gojën, dhe shumë e shumë pjesë të tjera të mahnitshme. Secila pjesë e "di" rolin e saj. Kush tjetër përveç Perëndisë mund ta ketë krijuar atë! Kjo është arsyeja pse Profeti David shkroi: "*Zot, unë do të të kremtoj, sepse jam krijuar në mënyrë të mrekulluar; veprat e tua janë të mrekullueshme, dhe unë e di shumë mirë këtë gjë!*" (Psalmi 139:14)

Po, trupi i njeriut është një mrekulli e pabesueshme! Por, a ishte ky trup që Perëndia krijoi simbas imazhit të Tij? Jo! Nuk mund të jetë, sepse Perëndia është Frymë. Perëndia nuk krijoi formën fizike të trupit simbas shëmbëlltyrës së Vet. Atëherë, çfarë kuptimi ka ajo që thuhet tek Shkrimi: *"Perëndia e krijoi njeriun simbas shëmbëlltyrës së Vet?"* Do të thotë se Perëndia krijoi **shpirtin e njeriut** simbas shëmbëlltyrës së Tij.

Tashmë kemi parë se kur Perëndia krijoi më së pari trupin e njeriut nga pluhuri i tokës, ky trup ishte pa jetë. Ishte thjesht një trup. Pse krijoi më së pari trupin e njeriut, përpara se të vendoste shpirtin në të? Pse, Perëndia, që është kaq i fuqishëm, nuk krijoi njeriun vetëm në një hap të vetëm, ashtu siç bëri me të gjitha krijesat e tjera? Ndoshta Perëndia e bëri në këtë mënyrë që të na tregonte se njeriu nuk ka fuqi për jetën në vetvete.

Njeriu nuk mund t'i japë jetë vetvetes dhe njeriu nuk mund të krijojë diçka që jeton. **Perëndia është Zoti i Jetës**, dhe vetëm në Të mund të gjendet jeta. **Jeta** nuk vjen nga njeriu; është **një dhuratë nga Perëndia!** Shkrimi thotë: *"Zoti Perëndi i fryu në vrimat e hundës një frymë jete, dhe njeriu u bë një qenie e gjallë."* Trupi që Perëndia kishte krijuar filloi të jetojë. Pse ishte i gjallë? Sepse Perëndia, Zoti i Jetës i dha atij një shpirt! Perëndia fryu Jetën e Tij në atë trup pa jetë. **Jeta që ishte tek Perëndia, tashmë ishte edhe tek njeriu.** Kështu, njeriu u bë një qenie e gjallë.

Pra, çfarë ishte ajo gjë që Perëndia krijoi simbas shëmbëlltyrës së Vet? **Shpirti.** Perëndia krijoi shpirtin e njeriut simbas shëmbëlltyrës së Tij. A e dini se ekzistojnë karakteristika të caktuara që gjenden tek Fryma e Perëndisë, por që gjenden edhe tek fryma e njeriut? Përpara se ta përfundojmë mësimin tonë të sotëm, do të donim të merrnim në konsideratë **tri karakteristika**, ose cilësi, apo tipare që gjenden tek Perëndia, tipare të cilat gjenden edhe tek njeriu. Ndërsa mendojmë rreth këtyre tre tipareve që janë të njëjta me Perëndinë, mund të kuptojmë akoma më mirë se çfarë kuptimi ka vargu: *"Perëndia e krijoi njeriun simbas shëmbëlltyrës së Vet."* Ja cilat janë këto tre tipare që Perëndia vuri në shpirtin e njeriut:

Një: Perëndia i dha njeriut një **mendje (frymë)**, me qëllim që ai të mund ta **njihte Perëndinë.**

Dy: Perëndia i dha njeriut një **zemër (emocionet, ndjenjat)**, me qëllim që ai të mund ta **donte Perëndinë.**

Tre: Perëndia i dha njeriut një **vullnet (liri për të zgjedhur)**, me qëllim që ai të mund t'i **bindej Atij**.

Ashtu siç është Perëndia sunduesi i mendjes, zemrës dhe i vullnetit, po kështu, Perëndia vuri në shpirtin e njeriut një mendje, një zemër dhe një vullnet. Le të shqyrtojmë pak kuptimin e secilës prej tyre.

1.) Së pari, Perëndia i dha njeriut **një** mendje të aftë për ta njohur Perëndinë dhe për të menduar ashtu siç mendon Perëndia. Ai e krijoi njeriun me një mendje kaq të fuqishme, sepse kishte planifikuar që njeriu të kishte një **marrëdhënie të ngushtë** me Të. Kur të lexojmë për jetën e profetit të Perëndisë, Abrahamit, do të shohim se ai u quajt **miku i Perëndisë**. Abrahami e njohu Perëndinë në mënyrë personale dhe kishte një marrëdhënie të ngushtë me Të. Megjithatë, Abrahami nuk është i vetmi të cilit iu ofrua privilegji i të qenit mik i Perëndisë. Edhe ne mund të jemi **"miq të Perëndisë"**. Perëndia dëshiron që ne të kemi një marrëdhënie të ngushtë me Të. Kjo është arsyeja pse Ai vuri në shpirtin e njeriut një mendje (frymë) që të mund të harmonizohet me mendjen (frymën) e Perëndisë.

Ndoshta ne mund të qartësojmë më shumë çfarë jemi duke thënë me anë të një pyetjeje. **Çfarë e dallon një njeri nga një kafshë? Mendja.** Mendja dhe fryma e njeriut janë shumë të ndryshme nga mendja e një kafshe. Pse nuk mund të kuptojë një kafshë këtë program radioje? Sepse ata nuk kanë të njëjtën mendje që kemi ne njerëzit. Të dashur miq, pse jeni në gjendje t'i kuptoni fjalët tona? Sepse ju keni të njëjtën mendje – mendje njerëzore si ne. Në të njëjtën mënyrë, fryma e njeriut është krijuar në mënyrë që të harmonizohet (të ketë bashkësi) me Frymën e Perëndisë.

Sigurisht, duke thënë këtë, ne nuk duhet të mendojmë se mendjet tona dhe mendja e Perëndisë janë të njëjta përsa i përket diturisë dhe njohurisë. Asnjëherë! Dituria e Perëndisë është e thellë dhe njohuria e Tij kalon çdo lloj diturie njerëzore. Ajo që duhet të kuptojmë është se: Perëndia i ka dhënë njeriut një frymë që ka **aftësinë dhe mundësinë e të shijuarit të një lidhjeje kuptimplotë me Perëndinë e Gjallë**. Perëndia nuk do që ju të jeni si kafshët që nuk munden ta njohin Atë! Një kafshë ka trurin, por nuk mund të **mendojë për Perëndinë**. Një kafshë ka gojë, por nuk mund **ta falënderojë Perëndinë** për ushqimin që Ai i siguron çdo ditë. Ka sy, por nuk mund të **studiojë Shkrimet e Shenjta**. Ka veshë, por nuk mund të **dëgjojë Fjalën e Perëndisë**.

Megjithatë, njeriu, të cilin Perëndia e krijoi simbas shëmbëlltyrës së Tij, mund të njohë Zotin Perëndi. Po, ju që po na dëgjoni sot, **ju mund ta njihni Perëndinë!** Mund të keni një lidhje të mrekullueshme me Krijuesin tuaj, nëse besoni dhe pranoni rrugën e drejtë të shpëtimit që Ai ka themeluar. Ne do të shpjegojmë rrugën e Perëndisë për shpëtim shumë qartë në mësimet e ardhshme, por ajo që duhet të kuptojmë sot është fakti se Perëndia i ka dhënë njeriut një frymë të aftë për ta njohur Atë.

2.) Perëndia vuri edhe diçka tjetër në shpirtin e njeriut kur e krijoi simbas shëmbëlltyrës së Vet. **Një zemër.** Perëndia i dha njeriut një zemër me qëllim që të mund ta **donte** Perëndinë. Nuk po flasim këtu për zemrën që pompon gjak, por **për ndjenjat në shpirtin tuaj, emocionet dhe mendimet tuaja.** Po flasim rreth qëllimeve e synimeve të zemrës suaj. Perëndia i dha njeriut të parë aftësinë për të ndjerë emocionet që Vetë Perëndia ndjen. Perëndia mund të dojë, të urrejë, të gëzohet, të hidhërohet dhe të ketë dhembshuri. Prandaj, dhe vuri brenda shpirtit të njeriut një zemër të aftë për të ndjerë emocione të tilla si dashuria dhe urrejtja. Perëndia do që njeriu të dojë çfarë do Ai dhe të urrejë çfarë urren Ai. **Zoti Perëndi do që ne ta duam Atë me gjithë zemër.** Kjo është arsyeja pse e krijoi njeriun simbas shëmbëlltyrës së Tij dhe i dha një zemër.

3.) Ka edhe diçka tjetër që Perëndia i dha njeriut, që Ai krijoi simbas shëmbëlltyrës së Tij. Ai vuri në shpirtin e njeriut **një vullnet.** Perëndia lë të lirë çdo person që të **zgjedhë rrugën e vet.** Vetë Perëndia ka autoritet për të zgjedhur nëse do të bëjë diçka apo jo. Kështu, Ai e krijoi njeriun me të drejtën e tij dhe me përgjegjësinë për të bërë zgjedhje të rëndësishme për veten e tij. Perëndia mund ta kishte krijuar njeriun në atë mënyrë që automatikisht ai të bënte vullnetin e Perëndisë dhe të mos kishte asnjë liri për të zgjedhur. Por, i dha njeriut një vullnet të lirë dhe një përgjegjësi për të bërë zgjedhje për t'iu bindur Perëndisë ose jo. Ai nuk donte të krijonte thjesht një makinë ose robot. Ai nuk e krijoi njeriun simbas shëmbëlltyrës së diellit që lind çdo ditë, dhe të mos ketë asnjë liri për të zgjedhur. Dielli përmbush vullnetin e Perëndisë çdo ditë “në mënyrë automatike.” Por kjo nuk ndodh me njeriun. **Njeriu është një krijim i veçantë.** Perëndia na krijoi për Vetën e Tij. Ai do që ne të zgjedhim ta duam dhe ta adhurojmë Atë. Perëndia i ka dhënë një përgjegjësi të madhe njeriut! Njeriu duhet të zgjedhë vetë nëse do të ndjekë Perëndinë apo Satanin, nëse do të gjejë kënaqësi në Fjalën e Perëndisë apo do ta përbuzë atë. Perëndia nuk do të detyrojë asnjë që t'i besojë Fjalës së Tij. Ai nuk do të na detyrojë kurrë që ta duam apo t'i bindemi. Dashuria nuk është dashuri nëse është e detyruar. Ai lejon që gjithsecili prej nesh të zgjedhë vetë rrugën që do

të ndjekë. Por, në fund, Perëndia do të gjykojë këdo që refuzon mbretërinë e Tij, sepse Ai e krijoi njeriun **për Vetën e Tij**. Kështu thonë Shkrimet.

Ne jemi këtu në tokë **për Perëndinë**. Nuk jemi këtu për veten tonë, apo për para, ose diçka apo dikë tjetër. **Perëndia na krijoi për Vetën e Tij; për kënaqësinë dhe lavdinë e Tij**. Ai na krijoi me aftësinë për ta **njohur, për ta dashur dhe për t'iu bindur Atij** përjetë! Po...**përgjithmonë!** Perëndia i përjetshëm i ka dhënë gjithsecilit prej nesh **një shpirt të përjetshëm**. Është vullneti i Perëndisë që ne të kemi **një lidhje të thellë dhe të mrekullueshme** me Të sot, nesër dhe gjatë gjithë përjetësisë. Është pikërisht për këtë arsye që Perëndia e krijoi njeriun simbas shëmbëlltyrës së Vet.

Ju përshëndesim me këtë varg nga Shkrimi i Shenjtë që na kujton qëllimin e Perëndisë për njeriun: *"Zoti, Perëndia ynë, është i vetmi Zot. **Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e me gjithë forcën tënde!**"* (Marku 12:29,30)

Ju falënderojmë që na dëgjuat. Në dashtë Perëndia, në programin tonë të ardhshëm do të mësojmë në lidhje me njerëzit e parë, Adamin dhe Evën....

Zoti ju bekoftë dhe ju dhëntë dritën të kuptoni rëndësinë e urdhërimit më të madh që është thënë ndonjëherë:

"Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e me gjithë forcën tënde!" (Marku 12:30)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Adami dhe Eva dhe Kopshti i Parajsës

Zanafilla 2

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Ne po vazhdojmë studimin tonë në lidhje me ngjarjet që ndodhën në fillim. Në mësimin e sotëm do të shohim **Adamin dhe Evën** dhe do të mësojmë rreth ditës së tyre të parë në tokë.

Tashmë kemi lexuar në Tora: "*Në gjashtë ditë Zoti krijoi qiejt dhe tokën, detin dhe gjithçka që është në to.*" (Eksodi 20:11) Gjithashtu, ne kemi parë se si Perëndia e krijoi njeriun e parë në ditën e gjashtë. Ai e krijoi njeriun me **një trup dhe me një shpirt**. Perëndia e formoi trupin e njeriut nga pluhuri i tokës, dhe vuri në të një shpirt të përjetshëm. Ai e krijoi shpirtin e njeriut simbas shëmbëlltyrës së Vet. Kjo do të thotë se Perëndia vuri në shpirtin e njeriut një **mendje** (frymë) të veçantë, me qëllim që njeriu të mund të **njihte Perëndinë**. Po ashtu, Ai i dha njeriut një **zemër** (emocione), që të mund ta **donte Perëndinë**. Dhe Ai i besoi njeriut një **vullnet** (liri zgjedhjeje), me qëllim që ai të zgjidhte nëse do t'i **bindej** ose jo **Perëndisë**.

Pasi Perëndia përfundoi së krijuari njeriun e parë, Ai kishte për të bërë edhe gjëra të tjera përpara se të pushonte nga puna e krijimit të Tij. Pikërisht për këto gjëra do të mësojmë sot. Le të vazhdojmë në Tora, në kapitullin e dytë të librit të Zanafillës. Do të fillojmë me vargun shtatë. Shkrimi thotë:

"Atëherë Zoti Perëndi formoi njeriun nga pluhuri i tokës, i fryu në vrimat e hundës një frymë jete dhe njeriu u bë një qenie e gjallë. Pastaj Zoti Perëndi mbollti një kopsht në Eden, në lindje, dhe vendosi në të njeriun që kishte formuar." (Zanafilla 2:7,8)

Shkrimi na tregon se si Perëndia përgatiti një kopsht të mrekullueshëm për njeriun që Ai krijoi. Ky kopsht u quajt **Eden** që do të thotë *kënaqësi* ose **Kopshti i Parajsës**. Disa njerëz mendojnë se ky kopsht në të cilin Perëndia vuri njeriun e parë ishte në parajsë. Megjithatë, Shkrimet na tregojnë se ky kopsht ishte **këtu në tokë**, në lindje, në Eden, ndoshta atje ku sot ndodhet Iraku. Shkrimet e profetëve **nuk e ngatërrojnë kurrë Kopshtin e Parajsës** (Edenin), i cili ishte në tokë, dhe **Parajsën qiellore** që është lart, në praninë e Perëndisë.

Në vargjet që vijojnë, Shkrimet na tregojnë:

*"Pastaj Zoti Perëndi bëri që të mbijnë nga toka lloj-lloj pemësh të këndshme nga pamja dhe që jepnin fruta të mira për t'u ngrënë, në mes të kopshtit gjendeshin edhe pema e njohjes të së mirës dhe së të keqes. Një lumë dilte nga Edeni për të ujitur kopshtin dhe ndahej në katër rrjedha uji. ... Zoti Perëndi e mori pra njeriun [që është **Adami**] dhe e futi në kopshtin e Edenit, me qëllim që ta punonte dhe ta ruante."* (Zanafilla 2:9,10,15)

Kështu ne shohim se Perëndia krijoi për njeriun e parë, Adamin, një vend të mrekullueshëm që ai të jetonte në një begati të vërtetë. Perëndia e vuri atë në një kopsht kaq të begatë, plot me pemë që prodhonin fruta të bukuara nga pamja dhe të shijshme për t'u ngrënë. Në këtë vend, **çdo gjë ishte e përsosur dhe e mrekullueshme**. Shqisat e Adamit ishin të gjalla; sytë e tij mund të shijonin të bukurën, veshët e tij mund të dëgjonin dhe të kënaqeshin me melodinë e zogjve që këndonin nëpër pemë; ai mund të thithte aromën e luleve që ndodheshin në kopsht. Perëndia i dha Adamit gjithçka për kënaqësinë e tij. Gjithashtu, ne lexojmë se si Perëndia, në mirësinë e Tij, i besoi Adamit **një detyrë të këndshme**: të kujdesej për kopshtin, me qëllim që të bënte diçka.

Gjëja më e mrekullueshme që ndodhi në Eden, ishte fakti se **Vetë Perëndia vinte në kopsht** në mbrëmjet e freskëta, me qëllim që të bisedonte me njeriun që kishte krijuar simbas shëmbëlltyrës së Tij. (Shihni Zanafilla 3:8) Pse shkonte Perëndia për të vizituar Adamin? Ai e vizitonte, sepse siç kemi mësuar deri tani, **Perëndia e krijoi njeriun për të pasur një lidhje të ngushtë me Të**. Qëllimi i Perëndisë ishte që Ai dhe njerëzit të kishin një bashkësi me njëri-tjetrin, të bisedonin, të gëzonin dhe ta kalonin përjetësinë së bashku me zemra dhe me mendje të bashkuara. Perëndia donte që njeriu të kishte një lidhje të thellë dhe të mrekullueshme me Të përherë.

Ekziston edhe diçka tjetër që ne duhet të dimë për kopshtin në të cilin Perëndia e vuri njeriun. Në mes të kopshtit, Perëndia mbolli dy pemë shumë të rëndësishme. Njëra pemë quhej

pema e jetës, dhe tjetra quhej pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes. Perëndia e vuri **pemën e jetës** në kopsht në mënyrë që t'i kujtonte Adamit se Ai kishte si qëllim që njeriu të kishte një jetë të përjetshme. Ndërsa, përsa i përket **pemës së njohjes të së mirës dhe të së keqes**, Perëndia e vuri atë në mes të kopshtit që ta vinte në provë Adamin. Dëgjoni se çfarë thonë Shkrimet: "*Dhe Zoti Perëndi e urdhëroi njeriun duke i thënë: "Ha bile **lirish** nga çdo pemë e kopshtit; por **mos ha** nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, sepse ditën që do të hash prej saj ke për të vdekur me siguri."* (Zanafilla 2:16,17)

Pse e ndaloi Perëndia Adamin që të hante nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes? Mos vallë Perëndia është koprac? Jo, nuk është! Në fakt, një prej cilësive të Tij është bujaria! Perëndia i tha Adamit: "Ti mund të hash nga çdo pemë ...përveç njërës." A ishte ky një urdhërim i vështirë? Jo, nuk ishte! Perëndia, në hirin e Tij, i dha Adamit gjithçka që ai kishte nevojë për të qenë i lumtur. Ai nuk la asgjë të mirë pa ia dhënë Adamit. Megjithatë, Perëndia, në planin e Tij të përsosur, e vuri Adamin përpara **një prove të thjeshtë**, me qëllim që Adami të kishte mundësinë për t'i shprehur Perëndisë dashurinë e tij, duke iu bindur urdhërimit të Tij. Ashtu siç thotë Perëndia në Fjalën e Tij: "*Nëse ndokush më do, do ta zbatojë fjalën time; ...kush nuk më do, nuk i zbaton fjalët e mia.*" (Gjoni 14:23,24) Perëndia donte të vinte në provë dashurinë dhe besnikërinë e Adamit, *të shihte ku ishte zemra e tij.* Kjo është arsyeja pse Ai i dha atij këtë urdhërim të thjeshtë. Perëndia nuk krijoi një njeri mekanik, një robot, por një njeri me një mendje, një zemër dhe një vullnet të lirë, me qëllim që të bënte një zgjedhje të lirë për ta dashur dhe për t'iu bindur Perëndisë ose jo.

Çfarë i tha Perëndia Adamit se do t'i ndodhte nëse do të hante nga pema e ndaluar? Le të rilexojmë Shkrimet. Perëndia tha: "*Mos ha nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, sepse ditën që do të hash prej saj ke **për të vdekur me siguri!***" Kështu, Perëndia e informoi Adamin se mosbindja ndaj urdhërimit të Tij do t'i sillte **vdekjen**. Perëndia e donte njeriun që kishte krijuar; prandaj, e paralajmëroi me fjalë të pagabueshme, duke i thënë: Adam, nëse nuk do të më bindesh, do të vdesësh, sepse ligji im i shenjtë kërkon vdekjen e "*shpirtit që mëkaton.*" (Ezekieli 18:20)

Ndoshta, dikush do të pyesë: **Çfarë është mëkati?** Shkrimi thotë: "*Mëkati është **shkelje e ligjit.***" (1 Gjonit 3:4) "*Çdo paudhësi është mëkat.*" (1 Gjonit 5:17) "*Ai...që di të bëjë të mirën dhe **nuk e bën, bën mëkat.***" (Jakobi 4:17) Mëkati është "*secili në rrugën e vet.*" (Isaia 53:6) Mëkat është gjithçka që nuk është në përputhje me Perëndinë. **Çfarë do t'u ndodhë atyre që mëkatojnë kundër Perëndisë?** Fjala e Perëndisë thotë: "*Shpirti që mëkaton do të vdesë!*" (Ezekieli 18:20). Dhe në një varg tjetër, thuhet: "*paga e mëkatit është **vdekja.***" (Romakëve 6:23) **Çfarë është**

vdekja? Disa mendojnë se vdekje do të thotë të pushosh së ekzistuari; çdo gjë mbaron dhe ti nuk kupton më asgjë. Por nëse do të marrim parasysh Shkrimet e Profetëve, do të shohim se nuk është ky përkufizimi i vdekjes. Në Shkrimet e Shenjta, në gjuhën Hebraike në të cilën është shkruar, vdekja nënkupton **ndarje**. Vdekja është ndarja nga jeta.

Kur Perëndia i tha Adamit: "Nëse ha nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, do të vdesësh me siguri," ishte duke thënë: Adam, nëse ha nga pema që ta kam ndaluar të hash, atë ditë do të vdesësh, domethënë: do të **ndahesh nga Unë**. Nëse nuk më bindesh, nuk do të kesh më një lidhje të ngushtë me mua. Unë jam i shenjtë dhe nuk mund të toleroj mëkatin dhe as ata që refuzojnë të ndjekin rrugën time. **Unë e dëbova Luciferin dhe engjëjt e tij kur mëkatuan, dhe do të të dëboj edhe ty nëse mëkaton**. Gjithashtu, nëse ha frutin e pemës së ndaluar, **trupi yt** do të plakët dhe si rrjedhim, do të vdesë, pra, shpirti do ta lërë trupin tënd. Por, nuk mbaron me kaq. Nëse nuk më bindesh, jo vetëm që trupi yt do të vdesë, por edhe **shpirti yt** do të shkojë në vendin e krijuar për Satanin dhe engjëjt e tij. Dhe do të ndahet prej meje përgjithmonë!

Kështu, ne shohim se **mëkati prodhoi tre ndarje të tmerrshme**. E para, shpirti juaj **ndahet nga Perëndia këtu në tokë**. Kjo do të thotë se nuk ka më lidhje të ngushtë me Perëndinë, të Shenjtin, për shkak të mëkatit në zemrën tuaj. E dyta, shpirti juaj do të **ndahet nga trupi juaj** ditën që do të vdisni. Kjo do të thotë se trupi juaj do të vdesë dhe shpirti juaj do të takohet me Perëndinë për t'u gjykuar. E treta, **shpirti dhe trupi juaj do të ndahen nga Perëndia përgjithmonë** në liqenin e zjarrit.

Bazuar në autoritetin e Fjalës së Perëndisë, çfarë është vdekja? E thënë me pak fjalë, **vdekja është ndarja nga Perëndia i Jetës**. Mëkati e ndan njeriun nga Perëndia që është burimi i jetës së vërtetë. Perëndia është i shenjtë dhe nuk mund të ekzistojë bashkë me mëkatin. Shpirti që mëkaton është **si ajo dega e pemës** që pritët dhe hidhet. Çfarë i ndodh degës së pemës kur nuk është më pjesë e saj? Një degë që pritët, a jeton, vallë? Jo, thahet, vdes! Gjethet nuk thahen menjëherë, por fillojnë të vdesin. Po ashtu, edhe ju, nëse nuk keni pranuar rrugën e faljes së mëkatit që Perëndia ka siguruar, mund të mendoni se jeni gjallë, por Shkrimet e Profetëve thonë se, përpara Perëndisë, ju jeni **"të vdekur në faje dhe mëkate"** (Efesianëve 2:1) **"Paudhësitë tuaja kanë shkaktuar një ndarje midis jush dhe Perëndisë tuaj, dhe mëkatet tuaja kanë bërë të fshihet fytyra e tij prej jush, që të mos ju dëgjojë më"** (Isaia 59:2) Ju jeni **"si shermendi që hidhet jashtë dhe thahet; pastaj mblidhet, hidhet në zjarr dhe digjet"** (Gjoni 15:6)

Dega ose shermendi që nuk është më bashkë me pemën, nuk mund të prodhojë frut. Kështu është edhe një mëkatar përpara Perëndisë. Ai nuk mund të prodhojë asgjë që mund ta kënaqë Perëndinë, sepse nuk ka **asnjë marrëdhënie me Perëndinë**, që është "Pema e Vërtetë," **Burimi i jetës së vërtetë**. Mëkatarët mund të presin vetëm gjykimin e drejtë të Perëndisë. Megjithatë, në Shkrimet e Profetëve, Perëndia ka shpallur se si mund të bëhemi të drejtë përpara Tij dhe ta dimë me siguri që mëkatet tona janë të fshira. Pikërisht për këtë do të flasim në mësimet e ardhshme.

Përpara se ta mbyllim, do të donim të lexonim diçka nga ky kapitull. Shkrimi na tregon se si Perëndia krijoi **gruan e parë**. Dëgjoni:

"Pastaj Zoti Perëndi tha: "Nuk është mirë që njeriu të jetë vetëm; unë do t'i bëj një ndihmë që i leverdis." Atëherë Zoti Perëndi e futi në një gjumë të thellë njeriun, të cilin e zuri gjumi; dhe mori një nga brinjët e tij dhe e mbylli mishin në atë vend. Pastaj Zoti Perëndi me brinjën që i kishte hequr njeriut formoi një grua dhe e çoi te njeriu. Dhe njeriu tha: "Kjo së fundi është kocka e kockave të mia dhe mishi i mishit tim. Ajo do të quhet grua, sepse është nxjerrë nga burri." Për këtë arsye njeriu do të braktisë babanë dhe nënën e tij dhe do të bashkohet me gruan e tij, dhe do të jenë një mish i vetëm. Dhe burri e gruaja e tij ishin që të dy lakuriq dhe nuk kishin turp prej kësaj." (Zanafilla 2:18,21-25)

Kështu, ne zbulojmë se **martesa** u projektua nga Perëndia. Perëndia krijoi një mashkull dhe një femër, me qëllim që ata ta donin njëri-tjetrin, të jetonin së bashku dhe të kishin një familje të lumtur që do t'i jepte lavdi Perëndisë. Perëndia e donte Adamin dhe dëshironte që ai të ishte plotësisht i lumtur, prandaj dhe i dha një dhuratë të mrekullueshme: **një grua!** Perëndia donte që Adami të gëzohej me gruan e tij, të siguronte për të, ta donte ashtu siç donte veten e tij. Por, më e rëndësishme akoma, Perëndia donte që burri dhe gruaja të kishin një marrëdhënie të thellë me Vetë Atë – ta njihnin, ta donin dhe t'i bindeshin Atij përgjithmonë. (Shihni Efesianëve 5:21-33; 6:1-4)

Kështu, Perëndia e përfundoi punën e Tij të krijimit. Shkrimi thotë:

*"Atëherë Perëndia shikoi të gjitha ato që kishte bërë, dhe ja, ishte **shumë mirë**. Kështu erdhi mbrëmja dhe pastaj erdhi mëngjesi: dita e gjashtë. Kështu përfunduan qielli dhe toka si dhe tërë ushtria e tyre. Ndërkaq ditën e shtatë Perëndia mbaroi veprën që kishte kryer dhe **ditën e shtatë u çlodh nga gjithë vepra që kishte kryer**. Dhe Perëndia bekoi ditën e shtatë dhe e shenjtëroi, sepse atë ditë Perëndia u çlodh nga gjithë vepra që kishte krijuar dhe kryer." (Zanafilla 1:31-2:1-3)*

Pse u çlodh Perëndia në ditën e shtatë? Mos vallë ishte i lodhur? Jo, Perëndia nuk lodhet kurrë! Shkrimet thonë se Perëndia pushoi dhe u çlodh, sepse Ai e kishte "**mbaruar veprën e Tij!**"

Gjithçka ishte **e përsosur**. Kjo është arsyeja pse Perëndia u çlodh (pushoi) në ditën e shtatë. Prandaj, ekzistojnë edhe shtatë ditët e javës.

Miq, ju falënderojmë që na dëgjuat. Herën tjetër, në dashtë Perëndia, do të mësojmë se si hyri mëkati në botë....

Perëndia ju bekoftë ndërsa mendoni mbi këtë deklaratë të Fjalës së Tij:

"Paga e mëkatit është vdekja, por dhurata e Perëndisë është jeta e përjetshme...!"

(Romakëve 6:23a)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Si Hyri Mëkati Në Botë

Zanafilla 3

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në dy studimet e mëparshme, ne mësuam se si i krijoi Perëndia dy njerëzit e parë. Shkrimi thotë: "*Perëndia e krijoi njeriun **simbas shëmbëlltyrës së tij**; ai i krijoi mashkull dhe femër.*" (Zanafilla 1:27) Brenda shpirtit të mashkullit dhe të femrës, Perëndia vuri një frymë që ishte e aftë të njilhte Perëndinë dhe një zemër të aftë për ta dashur Atë. Gjithashtu, Perëndia i dha njeriut një vullnet të lirë, me qëllim që të zgjidhte vetë ai nëse do t'i bindej Perëndisë apo jo. Ne pamë se Perëndia e vuri njeriun në Kopshtin e Parajsës, një kopsht i mrekullueshëm që Perëndia përgatiti në tokë në një vend të quajtur *Eden*. Ai i dha njeriut të parë, **Adamit**, dhe gruas së parë, **Evës**, gjithçka që u nevojitej për të jetuar në paqe dhe në begati të vërtetë. **Perëndia donte që njerëzit ta njihnin Atë, ta donin dhe ta adhuronin përgjithmonë.**

Kështu, ne pamë se Perëndia, duke ecur sipas planit të Tij të përsosur, vuri **një test të thjeshtë** përpara njeriut që kishte krijuar. Në mes të kopshtit, Perëndia mbolli **pemën e njohjes të së mirës dhe të së keqes**, dhe më pas e urdhëroi njeriun, duke i thënë: "*Ha bile lirisht nga çdo pemë e kopshtit; por **mos ha** nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, sepse ditën që do të hash prej saj ke për të vdekur me siguri.*" (Zanafilla 2:16)

Pse e vuri në provë në këtë mënyrë Adamin Perëndia? Ai donte të vinte në dukje gjendjen e zemrës së Adamit. Perëndia nuk e vuri në provë Adamin që ai të mëkatonte, por që ta bekonte dhe ta forconte. Njeriu që Perëndia krijoi nuk kishte mëkat, por kjo nuk do të thotë se ky njeri zotëronte një dashuri të përsosur apo një karakter të pjekur. Perëndia e vuri njeriun në një provë, **për të testuar dashurinë e tij**. Nëse Adami do të dilte me sukses nga prova dhe do t'i bindej

Perëndisë, do të provonte, kështu, se ai e donte Perëndinë në zemrën e tij. Gjithashtu, nëse Adami do t'i rezistonte kësaj prove dhe do të refuzonte mëkatën, kjo provë do ta forconte, sepse Shkrimi thotë "*këmbëngulja prodhon përvojën.*" (Romakëve 5:4)

Atëherë, sot, kemi arritur në kapitullin e tretë të librit të Zanafillës. Ky është kapitulli që na tregon se **si hyri mëkati në botë**. Nëse kemi njohuri mbi përmbajtjen e këtij kapitulli, atëherë, e dimë pse është e keqe dhe plot paudhësi zemra e njeriut dhe arsyeën pse bota është e mbushur plot me vuajtje dhe dhimbje.

Tashmë kemi parë se, në fillim, kur Adami dhe Eva banonin në Kopshtin e Parajsës, ishin të shenjtë dhe kishin gjithçka vetëm për kënaqësinë e tyre. Dhe mbi të gjitha, **Zoti Perëndi shkante dhe i vizitonte çdo ditë**, në freskinë e mbrëmjes, me qëllim që të bisedonte me Adamin dhe Evën. Ai i vizitonte, sepse donte që të kishte një lidhje të fortë dhe të mrekullueshme me ta.

Megjithatë, Shkrimi na tregon se **ishte edhe dikush tjetër në kopsht**. E dini se kush ishte? Satani, kundërshtari i Perëndisë, **djalli**. Kur Perëndia krijoi botën dhe gjithçka në të, Satani ishte duke vëzhguar. Kur Perëndia i dha Adamit urdhrin që të mos hante nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, Satani po dëgjonte. Dhe nuk u mjaftua vetëm duke parë e dëgjuar, por **hartoi një plan** për të prishur veprat e mrekullueshme të Perëndisë. Satani planifikoi të tundonte njeriun që kishte krijuar Perëndia që ai të mos i bindej Perëndisë, të mëkatonte dhe, kështu, të ndahej nga Perëndia dhe të humbiste! Por, Perëndia dinte gjithçka që Satani hartoi si plan në mendjen e tij, ndërsa Adami dhe Eva nuk ishin në dijeni të këtij plani.

Një ditë, Adami dhe Eva ishin pranë pemës së ndaluar dhe Satani erdhi si një **gjarpër**, dhe filloi të bisedojë me ta. Kështu, Shkrimi thotë: "*Por gjarpri ishte më dinaku ndër të gjitha bishat e fushave që Zoti Perëndi kishte krijuar, dhe i tha gruas: "A ka thënë me të vërtetë Perëndia: 'Mos hani nga të gjitha pemët e kopshtit?'"*" (Zanafilla 3:1)

Le të ndalojmë pak këtu. Pse u shfaq Satani në formën e një gjarpri? Shkrimi na e jep përgjigjen kur thotë: "*gjarpri ishte më dinaku ndër të gjitha bishat e fushave që Zoti Perëndi kishte krijuar.*" Satani është tunduesi, dhe prandaj e paraqiti veten si shumë të zgjuar. Satani nuk iu shfaq Adamit dhe Evës në formën e një dragoi të madh të kuq, duke iu thënë: "Paqja me ju, Adam dhe

Eva. Unë jam djalli, armiku i Perëndisë! Unë kam ardhur sot për t'ju tunduar që të largoheni nga Perëndia, Zoti i jetës, me qëllim që të humbisni përgjithmonë!" Ai nuk veproi kështu! Atëherë, si iu shfaq atyre? Si një krijesë e bukur dhe e zgjuar. Ai zgjodhi t'u fliste atyre nëpërmjet një gjarpri, sepse në atë kohë, përpara se mëkati të hynte në botë, gjarpri ishte më dinaku ndër të gjitha kafshët.

Satani është akoma i tillë. Ai është dinak. Zakonisht ai shfaqet duke të ofruar diçka të mirë. Shkrimi thotë: "*Satanai vet shndërrohet në engjëll drite.*" (2 Korintasve 11:14) Për pasojë, Perëndia na paralajmëron në Fjalën e Tij, duke na thënë: "*Ruhuni nga profetët e rremë, të cilët vijnë te ju duke u shtënë si dele, por përbrenda janë ujçër grabitqarë.*" (Mateu 7:15) **Satani është mashtrues.** Kjo është arsyeja pse iu shfaq Adamit dhe Evës si një gjarpër i zgjuar. Prandaj, preferoi t'i fliste Evës në vend të Adamit, sepse kishte shpresë se Evën mund ta tundonte më lehtë se Adamin. Satani e dinte se Perëndia kishte urdhëruar që të mos hanin nga pema e ndaluar, përpara se të krijonte Evën. Megjithatë, edhe Eva e dinte që Perëndia e kishte dhënë këtë urdhër. Djalli është shumë i ditur dhe ai e njihnte mirë pikën ku donte të arrinte. Satani mendoi se në qoftë se do të arrinte të bindte gruan që të hante nga pema e ndaluar, ndoshta edhe Adami do ta ndiqte atë dhe kështu, nuk do t'i bindej Perëndisë.

Shkrimi na thotë: "*Gjarpri i tha gruas: "A ka thënë me të vërtetë Perëndia: "Mos hani nga të gjitha pemët e kopshtit?"*" (Zanafilla 3:1) A e dëgjuat çfarë i tha Satani Evës? Ai i tha: *Mos hani nga të gjitha pemët e kopshtit?"* E shihni çfarë po përpiquej të bënte Satani? Ai po përpiquej të **vinte në dyshim** në mendjen e Evës vërtetësinë e Fjalës së Perëndisë. Prandaj, ai i tha: "*A ka thënë me të vërtetë Perëndia?"* Satani akoma vazhdon të përdorë të njëjtën metodë. Ai **lufton kundër Fjalës të së Vërtetës**, sepse e di se Fjala e Perëndisë ka fuqi ta çarmatosë atë dhe të hedhë poshtë gënjeshttrat e tij. Satani e di se e vërteta shkatërron gënjeshttrat, ashtu si drita shkatërron errësirën.

Tani le të dëgjojmë vazhdimin e bisedës midis djallit dhe gruas. Shkrimi thotë:

"Dhe gruaja iu përgjigj gjarprit: "Nga fruti i pemëve të kopshtit mund të hamë; por nga fruti i pemës që është në mes të kopshtit Perëndia ka thënë: "Mos hani dhe mos e prekni, ndryshe do të vdisni" Atëherë gjarpri i tha gruas: "Ju s'keni për të vdekur aspak; por Perëndia e di që ditën që do t'i hani, sytë tuaj do të hapen dhe do të jeni në gjendje si Perëndia të njihni të mirën dhe të keqen."" (Zanafilla 3:2-5)

Kjo është e habitshme! Çfarë tha Perëndia se do t'i ndodhte Adamit dhe Evës nëse do të hanin nga pema e ndaluar? Ai u tha: "**Ju do të vdisni!**" Çfarë u tha Satani? Ai u tha: "**Ju nuk do të vdisni!**" Kështu, Satani nuk u mjaftua vetëm duke futur dyshime në mendjen e Evës në lidhje me Fjalën e Perëndisë, por madje, **e mohoi atë!**

Si mendoni, kush po thoshte të vërtetën, Perëndia apo Satani? Shkrimi i Shenjtë thotë se Perëndia është i Vërteti dhe se Ai nuk gënjen. Ndërsa, Satani, nuk flet të vërtetën: "*sepse në të nuk ka të vërtetë. Kur thotë të rrema, flet nga vetvetja, sepse është gënjeshtar dhe ati i rrenës.*" (Gjoni 8:44)

Megjithatë, duhet të mbajmë mend se Satani nuk është vetëm **gënjeshtar**. Ai është edhe **mashtroes**. Ai është dinak; ai përdor gjithçka që **nuk është e vërtetë** dhe **e përzjen me të vërtetën**. E shohim këtë në fjalët që Satani i tha Adamit dhe Evës: "*ditën që do t'i hani, sytë tuaj do të hapen dhe do të jeni në gjendje si Perëndia të njihni të mirën dhe të keqen.*" Kur Satani tha: "*Ju do të jeni si Perëndia!*" kjo është **gënjeshtër**, sepse ai që mëkaton nuk është si Perëndia, por si Satani. Por, kur Satani tha: "*Do të njihni të mirën dhe të keqen*" ai po thoshte **të vërtetën**, sepse pasi Adami dhe Eva kishin mëkatuar, ata zbuluan se çfarë ishte e keqja. Megjithatë, Satani nuk u tregoi atyre për pasojat që do të sjellë tek jeta e tyre kjo lloj njohje. Perëndia tha: "*Nëse do të hani nga kjo pemë do të vdisni me siguri!*" Por Satani tha: "*Nëse do të hani nga kjo pemë, ju nuk do të vdisni!*" Satani është gënjeshtar. Kjo është arsyeja pse Perëndia tha: "*Ju do të vdisni!*" Satani e mohoi këtë, duke thënë: "*Ju nuk do të vdisni!*"

Tani kishte ardhur momenti që Adami dhe Eva të **zgjidhnin midis Fjalës së Perëndisë dhe fjalës së Satanit**. Ata duhet të zgjidhnin: të besonin fjalët e Perëndisë apo të Satanit? A do të pranonin të vërtetën apo gënjeshtren? Do të ndiqnin Zotin e Dritës apo Zotin e errësirës?

Le të lexojmë se çfarë zgjedhje bënë ata. Shkrimi thotë: "*Dhe gruaja pa që pema ishte e mirë për t'u ngrënë, që ishte e këndshme për sytë dhe që pema ishte e dëshirueshme për ta bërë të zgjuar dikë; dhe ajo mori nga fruti i saj, e hëngri dhe i dha edhe burrit të saj që ishte me të, dhe hëngri edhe ai.*" (Zanafilla 3:6)

E habitshme! Perëndia e krijoi njeriun simbas shëmbëlltyrës së Tij, me qëllim që ai të mund ta njihje Atë, ta donte dhe t'i bindej Atij përgjithmonë. Por, çfarë bëri njeriu? A e donte Perëndinë aq sa t'i bindej urdhërimit të Tij? Jo! **Ai zgjodhi të mos i bindej Perëndisë së dashurisë dhe të ndiqte Satanin, armikun e Perëndisë dhe të njeriut!**

Çfarë dite e trishtueshme ishte ajo ditë! Paraardhësit tanë, Adami dhe Eva, i kthyen shpinën e tyre Zotit Perëndi, duke ngrënë nga fruti i pemës së ndaluar. Urtësia e Uolof-it thotë: "Epidemia nuk quhet epidemi nëse mbetet vetëm tek origjina e saj e nuk përhapet!" Në të njëjtën mënyrë, Fjala e Perëndisë thotë: *"Me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan!"* (Romakëve 5:12) Na pëlqen apo jo kjo e vërtetë, kështu është!

"Gazela nuk sjell në jetë një pasardhës të ndryshëm nga ç'është vetë." {proverbë e Uolof-it; Proverbë e ngjashme në Shqip: "Bëmë nënë/baba, të të ngjaj."} Ju dhe unë, dhe të gjithë njerëzit, jemi si Adami. Ne u lindëm si mëkatarë dhe duhet të vdesim, sepse **erdhëm nga Adami**. Njeriu i parë që nuk iu bind urdhërimit të Perëndisë është paraardhësi ynë dhe **ne jemi njëloj me të**. Kush mund të dalë midis nesh dhe të thotë se nuk ka qenë kurrë i pabindur ndaj urdhërimeve të Perëndisë? Askush! Atëherë, nga e trashëguam ne këtë natyrë për të mos iu bindur urdhërimeve të Perëndisë? Nga Adami. Si një sëmundje e tmerrshme ngjitëse, **mëkati që ishte tek Adami u përhap edhe mbi ne të gjithë**. Me të vërtetë, "një epidemi nuk qëndron vetëm në vendin e saj të origjinës!"

Megjithatë, nuk ka humbur e gjithë shpresa, sepse Fjala e Perëndisë na deklaroi se: *"Ashtu si për një shkelje të vetme dënimi u shtri mbi të gjithë njerëzit, ashtu edhe me një akt të vetëm drejtësie, hiri u shtri mbi gjithë njerëzit për shfajësimin e jetës."* (Romakëve 5:18) Ne nuk mund të flasim në lidhje me këtë temë sot, por në mësimet e ardhshme do të studiojmë rrugën e drejtë të shpëtimit që ka siguruar Perëndia dhe me anë të së cilës mëkatarët mund të kthehen përsëri tek Ai.

Miq, këtu përfundojmë edhe për sot programin Rruga e Drejtësisë. Herën tjetër, ne kemi planifikuar të vazhdojmë të studiojmë përsëri në këtë kapitull të rëndësishëm, për të parë se çfarë ndodhi me Adamin dhe Evën dhe se si devijuan ata nga rruga e drejtësisë dhe ndoqën rrugën e paudhësisë.... Perëndia ju bekoftë, ndërsa ruani këtë të vërtetë themelore në zemrën tuaj:

"Ashtu si me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan!" (Romakëve 5:12)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalim tonë në youtube.

Çfarë Shkaktoi Mëkati i Adamit

Zanafilla 3

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot, për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në studimin tonë në Tora, mësuam se Zoti Perëndi krijoi njerëzit e parë simbas shëmbëlltyrës së Tij. Gjithashtu, mësuam arsyen pse Zoti i krijoi. Perëndia donte që ata ta donin Atë me gjithë zemrën e tyre, me gjithë mendjen e tyre dhe me gjithë forcën e tyre, dhe, si rezultat, të gëzonin një marrëdhënie të ngushtë e të mrekullueshme me Të përherë.

Kështu, ne pamë se si Perëndia e vuri njeriun e parë, Adamin, përpara **një prove të thjeshtë**, për të parë nëse e donte Perëndinë aq sa t'i bindej Atij. Përpara se gruaja e parë të krijohet, Perëndia e urdhëroi Adamin: *"Ha bile lirisht nga nga çdo pemë e kopshtit; por mos ha nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, sepse ditën që do të hash prej saj ke për të vdekur me siguri."* (Zanafilla 2:16,17) Kështu, Perëndia e vuri në provë Adamin dhe e paralajmëroi atë se gjykimi për mosbindjen do të ishte vdekja dhe ndarja prej Tij. Perëndia e donte Adamin dhe donte që ai të kishte një lidhje të fortë me Të përgjithmonë. Megjithatë, në programin tonë të fundit, ne lexuam se **Adami dhe Eva** dëgjuan djallin dhe **nuk iu bindën Perëndisë**, duke ngrënë nga pema që Perëndia ua kishte ndaluar.

Sot, kemi në plan të vazhdojmë studimin tonë në Tora, në kapitullin e tretë të librit të Zanafillës, për të parë se **çfarë ndodhi pasi Eva dhe Adami mëkatuan kundër Perëndisë**. Në vargun shtatë, Shkrimi na thotë: *"Atëherë iu hapën sytë të dyve dhe panë që ishin lakuriq; kështu ata qepën gjethe fiku dhe bënë breza për t'u mbuluar."* (Zanafilla 3:7)

Cila ishte gjëja e parë që Adami dhe Eva bënë pas mosbindjes së tyre? **Ata u përpoqën të mbulonin turpin dhe fajin e tyre!** Tashmë kemi mësuar se përpara se Adami dhe Eva të hanin nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, ata, *"ishin që të dy lakuriq dhe nuk kishin turp prej kësaj.* (Zanafilla 2:25) Por tani mendimet e tyre në lidhje me trupat e tyre kishin ndryshuar. Tani ata u ndjenë fajtorë përpara të Shenjtit që duhet t'i gjykonte. Dhe, në përpjekje për të fshehur turpin e tyre, thurën gjethë nga pema e fikut dhe mbuluan trupat e tyre të zhveshur. Megjithatë, gjethet që ata vunë për t'u mbuluar nuk e fshinë fajin e zemrave të tyre.

Më pas, Shkrimi na thotë: *"Pastaj dëgjuan zërin e Zotit Perëndi që shëtiste në kopsht në flladin e ditës; dhe burri e gruaja e tij u fshehën nga prania e Zotit Perëndi midis pemëve të kopshtit."* (Zanafilla 3:8) Sa ndryshe ishin gjërat për Adamin dhe Evën pasi kishin mëkatuar! Përpara mosbindjes së tyre, ata gëzoheshin kur Perëndia vinte në kopsht e bisedonte me ta. Megjithatë, tani, ata po dëgjonin se Ai po vinte dhe po dridheshin nga **frika e turpi** dhe, kështu, **u përpoqën të fshiheshin** midis pemëve të kopshtit! Pse kishte frikë Adami dhe po përpiquej të fshihej? Nuk është e vështirë për t'u kuptuar. Nëse dikush vjedh nga fusha e dikujt tjetër, çfarë do të bëjë ai nëse dëgjon zërin e pronarit të asaj fushe? Ai do të përpiket të fshihet. Në të njëjtën mënyrë, Adami, i cili kishte marrë atë që Perëndia kishte ndaluar, u përpoq të fshihej. Adami e dinte shumë mirë se ai kishte mëkatuar kundër Perëndisë.

A duhet të frikësohej Adami për mosbindjen e tij ndaj urdhrin të Perëndisë? Patjetër! Pse? Sepse Perëndia i kishte thënë atij në mënyrë shumë të qartë: *"Ditën që do të hash prej pemës së njohjes të së mirës dhe të së keqes ke për të vdekur me siguri!"* A do ta mbante fjalën e Tij Perëndia? A do të vdiste me të vërtetë Adami? Çfarë mendoni ju? **A do t'i ndëshkonte me të vërtetë Perëndia njerëzit që kishte krijuar?** Dituria e Uolof-it thotë se një njeri nuk mund t'i përgjigjet një pyetjeje me anë të një pyetjeje tjetër, por përgjigja më e mirë që mund t'i japim kësaj pyetjeje është duke bërë një pyetje tjetër: **Çfarë i bëri Perëndia Luciferit, domethënë Satanit, pasi ai kishte refuzuar sundimin e Perëndisë mbi të?** Mos vallë, Perëndia nuk i dënoi Satanin dhe engjëjt e tij që mëkatuan?

Jo, Ai i dënoi ata! Perëndia i dëboi ata nga prania e Tij e shenjtë. Dhe jo vetëm kaq, Ai krijoi për ta edhe zjarrin e përjetshëm! Ashtu si Satani, edhe Adami e kishte refuzuar sundimin e

Perëndisë mbi të. A mund të thoshte Perëndia: "Nuk ka asnjë problem!" dhe ta linte Adamin pa e gjykuar? Jo, kurrë! **Perëndia është i shenjtë dhe Ai duhet ta gjykojë mëkatën!** Leonardo da Vinçi, një prej njerëzve më të aftë që kanë jetuar, ka thënë: "Ai që nuk e dënon të keqen, urdhëron në këtë mënyrë që ajo të bëhet!" Perëndia nuk mund të aprovojë kurrë të keqen. Ai duhet ta ndëshkojë atë. Profeti Habakuk shkroi: *"O Zot, Perëndia im, i shenjti im...ti ke sytë tepër të pastër për të parë të keqen dhe nuk e shikon dot paudhësinë!"* (Habakuku 1:12,13) Po, *"Perëndia do të gjykojë popullin e vet! Gjë e tmerrshme është të bjerë njeriu në duart e Perëndisë së gjallë!"* (Hebrenjve 10:30,31) Natyra e shenjtë e Perëndisë kërkon që Ai të gjykojë dhe të ndëshkojë çdo mëkat. Prandaj, ishte e nevojshme që Ai të gjykonte Adamin dhe Evën për shkak të mëkatit të tyre. Kjo është arsyeja pse në vargun tjetër ne lexojmë: *"Atëherë Zoti Perëndi thirri njeriun dhe i tha: "Ku je?"*" (Zanafilla 3:9) Çfarë bëri Perëndia pasi Adami kishte mëkatuar? Perëndia shkoi të kërkonte Adamin, duke e thirrur: **"Ku je?"** A shkoi Adami të kërkonte Perëndinë? Jo! Ai po përpiquej t'i fshihej Atij! Pse i thirri Perëndia Adamit? Mos vallë, nuk e dinte se ku ishte? Perëndia, i cili shikon dhe di gjithçka, e dinte saktësisht se ku ishte fshehur ai!

Perëndia e thirri Adamin, sepse donte që ai të kuptonte dhe të rrëfente mëkatën e tij përpara Perëndisë. Zoti Perëndi e donte akoma Adamin, megjithëse nuk i ishte bindur Atij.

Si u përgjigj Adami kur Perëndia e pyeti: *"Ku je?"* Shkrimi thotë:

"[Adami]u përgjigj: 'Dëgjova zërin tënd në kopsht, dhe pata frikë sepse isha lakuriq dhe u fsheha.' Dhe Perëndia i tha: 'Kush të tregoi se ishe lakuriq? Mos vallë ke ngrënë nga pema që unë të kisha urdhëruar të mos haje?' [Adami] u përgjigj: 'Gruaja që ti më vure pranë më dha nga pema dhe unë e hëngra.' Dhe Zoti Perëndi i tha gruas: "Pse e bëre këtë?' Gruaja u përgjigj: 'Gjarpri më mashtrroi dhe unë hëngra prej saj.'" (Zanafilla 3:10-13)

A e dëgjuat se si Adami dhe Eva iu përgjigjën Perëndisë? **Gjithsecili prej tyre fajësonte dikë tjetër.** Adami akuzoi Perëndinë dhe Evën, duke thënë: Nuk është faji im! Gruaja që ti më dhe—**ajo** e ka fajin! Ndërsa Eva fajësoi gjarprin, duke thënë: Mos më fajëso mua—**gjarpri** më mashtrroi! Megjithatë, Perëndia që e njeh zemrën e njeriut, e dinte se që **të dy ishin fajtorë.** Perëndia nuk kishte faj që ata hëngrën nga fruti i pemës së ndaluar. Edhe Satani nuk bëri diçka që ata të hanin këtë frut. Satani mund të tundojë dhe të mashtrtojë njerëzit, por nuk mund të detyrojë askënd që të mëkatojë. Satani e mashtrroi Evën, por ajo që bëri Eva ishte mëkat përpara Perëndisë.

Ndërsa për Adamin, Shkrimet na tregojnë se ai nuk u mashtrua. (1 Timoteut 2:14) Ai zgjodhi me vetëdije të plotë të ecte në rrugën e tij. Adami e dinte me saktësi se çfarë kishte urdhëruar Perëndia, por ai zgjodhi të mos ndiqte rrugën e drejtësisë, por të mosbindjes. Dhe nuk u mjaftua vetëm me mosbindje, por i shtoi mëkatit të tij mëkat pas mëkati, duke u përpjekur të fajësonte të tjerët.

Deri në ditët e sotme, njerëzit përpiqen akoma të fajësojnë të tjerët për shkeljet e tyre, por Perëndia e di të vërtetën. Përmes Shkrimeve të Shenjta, Perëndia po u flet njerëzve, duke iu thënë: **Ku jeni?** M'u përgjigjini! Çfarë keni bërë? Pse refuzoni t'i besoni dhe t'i bindeni Fjalës sime? Pse e përbuzni mirësinë time? Pse përpiqeni të fajësoni të tjerët për mëkatin tuaj? *"Rroj unë, thotë Perëndia, se çdo gjë do të ulet para meje, dhe çdo gjuhë do ta lavdërojë Perëndinë!" Kështu, pra, secili nga ne do t'i japë llogari Perëndisë për veten e vet."* (Romakëve 14:11,12)

Le të vazhdojmë tani në këtë kapitull për të parë se si e gjykoi Perëndia gjarprin, Satanin, Evën dhe Adamin. Shkrimet thonë:

*"Atëherë Zoti Perëndi i tha **gjarprit**: 'Meqenëse bërë këtë gjë, qofsh i mallkuar ndër gjithë kafshët dhe tërë bishat e fushave! Ti do të ecësh mbi barkun tënd dhe do të hash pluhur gjithë ditët e jetës sate. Dhe unë do të shtie armiqësi midis teje dhe gruas, midis farës sate dhe farës së saj; fara e saj do të shtypë kokën tënde, dhe ti do të plagosësh thembrën e farës së saj.' **Gruas** i tha: 'Unë do të shumëzohet në masë të madhe vuajtjet e tua dhe barrët e tua; me vuajtje do të lindësh fëmijë; dëshirat e tua do të drejtohen ndaj burrit tënd dhe ai do të sundojë mbi ty.' **Pastaj i tha Adamit**: 'Meqenëse dëgjove zërin e gruas sate dhe hëngre nga pema për të cilën të kisha urdhëruar duke thënë: "Mos ha prej saj", toka do të jetë e mallkuar për shkakun tënd, ti do të hash frutin e saj me mund tërë ditët e jetës sate. Ajo do të prodhojë gjemba dhe bimë gjembore, dhe ti do të hash barin e fushave; do të hash bukën me djersën e ballit, deri sa të rikthehesh në të dhe sepse nga ai ke dalë; sepse ti je pluhur dhe në pluhur do të rikthehesh.'" (Zanafilla 3:14-19)*

A e shikoni se çfarë shkaktoi mëkati i tyre? Solli hidhërim dhe dhimbje, gjemba dhe bimë gjembore, mundim dhe djersë, sëmundje dhe vdekje. Po, *"paga e mëkatit është vdekja!"* (Romakëve 6:23) Çfarë kishte thënë Perëndia se do t'i ndodhte Adamit dhe Evës nëse do të hanin nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes? Ai tha: **"Ditën** që do të hani prej saj do të **vdisni** me siguri." Mos, vallë, u varrosën Adami dhe Eva atë ditë që hëngrën nga kjo pemë? Jo. Por, a

vdiqën atë ditë? Po, vdiqën! Atë ditë, **Adami dhe Eva vdiqën në shpirtat e tyre**, sepse nuk kishin më marrëdhënie me Perëndinë.

Siç kemi mësuar deri tani, **vdekje do të thotë ndarje nga Perëndia**. Kur Adami dhe Eva nuk iu bindën Perëndisë, ata u ndanë nga Perëndia, **Burimi i Jetës**. Kur zgjodhën t'i besonin djallit dhe ta ndiqnin atë, e ndërprejnë miqësinë e tyre me Perëndinë dhe humbën jetën e tyre të përjetshme. Ata ishin bërë, kështu, armiq të Perëndisë, sepse kishin marrë anën e Satanit, kundërshtarit të Perëndisë. Marrëdhënia e tyre me Perëndinë ishte prishur. Për ta ilustruar, nëse kenë një armik dhe miku juaj merr anën e tij, atëherë, a nuk është e vërtetë se miku juaj u bë, kështu, armiku juaj? Marrëdhënia juaj me mikun tuaj është prishur. Siç themi ne: "Armiku i mikut tuaj është edhe armiku juaj." {Proverbë e Uolof-it} Në të njëjtën mënyrë, kushdo që i bindet Satanit është armik i Perëndisë. Mëkati e ndan njeriun nga Perëndia.

Përpara se ta përfundojmë programin tonë për sot, është e rëndësishme të kuptojmë dhe të mbajmë mend diçka: Ne që të gjithë në këtë botë jemi si ata që "**janë të vdekur në fajë dhe në mëkate**" (Efesianëve 2:1) dhe "**të shkëputur nga jeta e Perëndisë**." (Efesianëve 4:18) Mund të mos na pëlqejë ky fakt, por këtë e thotë Fjala e Perëndisë. Ditën në të cilën Adami nuk iu bind Perëndisë, u bë **mëkatar**. Adami, i cili mëkatoi, është ati i racës njerëzore. Kështu, si rezultat i mëkatit të Adamit **të gjithë pasardhësit e tij janë mëkatarë**." Miu merr çfarë gërmon." {Proverbë e Uolofit e ngjashme me: "Dardha bie nën dardhë."} Gjithashtu, mëkati i Adamit shkaktoi **ndarjen e tij nga Perëndia**. Adami, që refuzoi sundimin e Perëndisë mbi të, është ati i të gjithë atyre që jetojnë. Për pasojë, **të gjithë pasardhësit e Adamit janë lindur e linden të ndarë nga Perëndia**. Ashtu siç thotë proverbë (Uolof): "Një epidemi nuk mbetet vetëm tek origjina e saj!" Kjo është pikërisht çfarë deklaroi Fjala e Perëndisë, kur thotë: "**Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan!**" (Romakëve 5:12)

Ati ynë Adami, që e ndau veten nga Perëndia, është **si dega e ndarë nga pema**. Çfarë i ndodh degës së pemës kur nuk është më e bashkuar me të? Vyshket dhe thahet. Dhe çfarë u ndodh degëve që janë pjesë e degës së ndarë nga pema? A jetojnë vallë? Jo, ato thahen, sepse i përkasin degës së tharë. Në të njëjtën mënyrë, **të gjithë bijtë e Adamit janë si ato degët e vogla**, që i

përkasin degës së madhe të ndarë nga pema. Për shkak të mëkatit të tij, Adami është si ajo dega dhe ne jemi si degët e vogla që kemi të njëjtin karakter me të dhe të njëjtin dënim. Ne jemi një me të. Mëkati i paraardhësit tonë, Adamit, ka ndikuar mbi të gjithë ne.

Profeti David shkroi: *"Ja, unë jam mbrujtur në paudhësi, dhe nëna ime më ka lindur në mëkat."* (Psalmi 51:5) Mëkati është si SIDA—një sëmundje e tmerrshme që po përhapet gjithnjë e më shumë në botë. Kur virusi i SIDA-s hyn në trupin e një njeriu, nuk hiqet më prej tij. Personi që ka virusin e SIDA-s mund t'ua transmetojë këtë sëmundje fëmijëve të tij. SIDA është shkatërrimtare dhe njeriu nuk ka shpikur akoma një ilaç kundër kësaj sëmundjeje. Po ashtu është edhe mëkati. Është një gjë e tmerrshme e vdekjeprurëse që është përhapur në të gjithë botën. **Mëkati është një vrasës, i cili shkakton humbjen e njerëzve, dhe njeriu nuk mund të shpengohet vetë prej tij.**

Megjithatë, ne po lavdërojmë Perëndinë sot me zemra të gëzuara, sepse Perëndia Vetë ka siguruar një shpengim për t'na shpëtuar nga dënimi i mëkatit dhe nga pushteti i tij. Por, ne duhet t'i besojmë shpengimit të Perëndisë dhe ta pranojmë atë. Në dashtë Perëndia, në programin tonë të ardhshëm, do të shohim se si Zoti Perëndi i dha Adamit dhe Evës, dhe të gjithë pasardhësve të tyre, një premtim të mrekullueshëm në lidhje me një Shpëtimtar të madh, i cili do të vinte në botë për të çliruar mëkatarët nga mëkati, nga Satani dhe nga ferri.

Ju falënderojmë që ndoqët programin tonë....

Perëndia ju bekoftë, ndërsa reflektoni mbi këto fjalë të thëna nga profeti David:

"Ja, unë jam mbrujtur në paudhësi, dhe nëna ime më ka lindur në mëkat." (Psalmi 51:5)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Premtimi i Mrekullueshëm

Zanafilla 3

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot, për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin tonë të mëparshëm, pamë se si Adami dhe Eva u larguan nga rruga e Perëndisë, duke ngrënë frutin që Perëndia ua kishte ndaluar. Kështu, njeriu, i krijuar simbas shëmbëlltyrës së Tij zgjodhi të ndiqte Satanin, armikun e Perëndisë. Përpara se Adami dhe Eva të mëkatonin, ata gëzoheshin përherë kur Perëndia vinte në kopsht e bisedonte me ta, por tani, kur ata dëgjuan zërin e Perëndisë, kishin **frikë dhe turp dhe u përpoqën t'i fshiheshin Atij**, duke u futur midis pemëve të kopshtit! Megjithatë, Perëndia i thirri, u foli dhe u tregoi për pasojat që **mëkati** i tyre do të sillte në botë: mundime dhe vuajtje, gjemba dhe bimë gjembore, sëmundje dhe **vdekje**.

Për pasojë, që nga ajo ditë e deri më sot, hija e vdekjes qëndron mbi pasardhësit e Adamit. Të gjithë bijtë e Adamit janë ngjizur në mëkat dhe lindin me një natyrë të keqe. Na pëlqen apo jo, duhet ta pranojmë se **ne të gjithë kemi të njëjtin karakter me atin tonë, Adamin**. "Dardha bie nën dardhë." Pikërisht, për shkak të mëkatit të Adamit, ne lindim të gjithë si mëkatarë. Me të vërtetë, "një epidemi nuk qëndron vetëm tek vendi i origjinës së saj!" {proverbë e Uolof-it} Dhe ashtu si **mëkati i Adamit** e ndau atë nga Perëndia, edhe **mëkati ynë** na ndau nga Perëndia. Kjo është arsyeja pse Shkrimi thotë:

"Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan. (Romakëve 5:12) "Sepse të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë." (Romakëve 3:23) "Por paudhësitë tuaja kanë shkaktuar një ndarje midis jush dhe Perëndisë tuaj, dhe mëkatet tuaja kanë bërë të fshihet fytyra e tij prej jush." (Isaia 59:2)

Ky mesazh nuk është i këndshëm për t'u dëgjuar, por na pëlqen apo jo, kjo është e vërteta. "E vërteta është një spec djegës." {proverbë e Uolof-it}

Kështu, ne shohim se **mëkati i Adamit e ndau të gjithë racën njerëzore nga Perëndia**. Ditën që Adami nuk iu bind Perëndisë, ai (dhe e gjithë raca njerëzore që nuk kishte lindur akoma) e la mbretërinë e dritës dhe hyri në mbretërinë e errësirës. Ata nuk bënë më pjesë në Mbretërinë e Perëndisë. Për shkak të mëkatit të tyre, vendi i tyre ishte tashmë **me Satanin**, i cili i mori si robër dhe skllavër të tij. Tani, ata nuk mund të shprejonin më për asgjë në këtë jetë, përveç skllavërisë së mëkatit dhe frikës së vdekjes – dhe, në vazhdim, dënimit të pakufizuar në zjarrin e përjetshëm!

Nëse Shkrimet do të përfundonin këtu, ne do të na duhej vetëm të mbyllim këtë libër dhe të qanim me dënuesë si i humburi në mes të detit, pa asnjë shpresë të vetme shpëtimi. Nëse Perëndia nuk do të kishte hapur një rrugë shpëtimi për të shpëtuar bijtë e Adamit, ne do të ishim të humbur përgjithmonë! Por, qoftë i bekuar Zoti Perëndia ynë, Shkrimet e Profetëve nuk përfundojnë me historinë e mëkatit të Adamit. **Perëndia, i cili është plot mirësi dhe dhembshuri, i ka hapur bijve të Adamit një derë shpëtimi!** Kështu, Fjala e Perëndisë thotë:

"Aty ku mëkati është i tepruar, hiri i [Perëndisë] është akoma më i tepërt." (Romakëve 5:20) *"Mos druani, sepse unë po ju lajmëroj një gëzim të madh për të gjithë popullin!"* (Luka 2:10) *"Sepse hiri shpëtues i Perëndisë iu shfaq gjithë njerëzve!"* (Titit 2:11)

Ashtu siç kemi mësuar, Perëndia është i shenjtë dhe, prandaj, duhet të gjykojë mëkatarët. Perëndia është i drejtë dhe nuk mund thjesht "ta harrojë" mëkatin. Ai duhet të dënojë çdo mëkat. Dënimi për mëkatin është vdekja dhe ndarja e përjetshme nga Perëndia. Perëndia nuk ndryshon kurrë dhe as dënimi për mëkatin nuk ndryshon kurrë. Megjithatë, sot, ne do të fillojmë të lexojmë në Shkrime se si Perëndia, i Shenjti, hartoi {fj.p.fj. *thuri*} **një plan për të çliruar mëkatarët nga dënimi i mëkatit**. Kështu, ne do të mësojmë se Perëndia nuk është vetëm i Shenjti, por edhe i Mëshirshmi! **Perëndia, Gjykatësi ynë, dëshiron që të bëhet Shpëtimtari ynë!**

Sot, ne do të shohim se si, në ditën që Adami dhe Eva mëkatuan, Perëndia filloi t'u bënte të ditur planin e Tij të mrekullueshëm për shpëtimin e mëkatarëve. Le të vazhdojmë tani në Tora, në librin e Zanafillës, me qëllim që të mësojmë për këtë Lajm të Mirë. Ne po lexojmë në kapitullin 3, në vargun 15: Perëndia i tha Satanit që ishte tek gjarpri: **"Dhe unë do të shtie armiqësi midis**

teje dhe gruas, midis farës sate dhe farës së saj; fara e saj do të shtypë kokën tënde, dhe ti do të plagosësh thembrën e farës së saj."

Ky varg i vështirë përmban shumë të vërteta të thella dhe të rëndësishme, të cilat profetët e Perëndisë i shpjegojnë më vonë me hollësi. Përmbajtja e këtij vargu mund të përblidhet me këto fjalë: **Perëndia kishte filluar t'u bënte të ditur planin e Tij për të sjellë në botë një Shpëtimtar** {ose *Çlirues*}, i cili do të shpengonte bijtë e Adamit nga sundimi i Satanit. **Ky është vargu i parë që përmend ardhjen e Shpenguesit të shenjtë** {ose *Ndërmjetësuesit*}. Në këtë varg, le të zbulojmë katër të vërteta në lidhje me Shpenguesin që Perëndia kishte premtuar të dërgonte.

1.) E vërteta e parë është kjo: Perëndia po shpallte se si ky Shpengues do të **lindte vetëm prej një gruaje**, një virgjëreshe. Të gjithë ne kemi një baba dhe një nënë. Megjithatë, Shpenguesi që do të vinte, do të lindte vetëm prej një gruaje, me anë të fuqisë së Perëndisë. Ai nuk do të kishte një baba tokësor. Shpëtimtari i botës nuk mund të vinte nga Adami, sepse të gjithë pasardhësit e Adamit janë të ndotur nga mëkati. Shpëtimtari i botës duhet të ishte pa mëkat. Ai duhet të vinte nga Perëndia, nga qielli. Kështu, gjëja e parë që mund të mësojmë nga ky varg është kjo: Perëndia premtoi se do të dërgonte një Shpengues të shenjtë që do të lindte prej një gruaje, por jo prej një burri.

2.) Diçka tjetër shpalli Perëndia në ditën që Adami dhe Eva mëkatuan. Në lidhje me Shpenguesin e premtuar, Perëndia i tha Satanit: "Ti do të plagosësh thembrën e tij." Kështu, Perëndia filloi të shpallë se si **Satani do ta torturonte Shpëtimtarin** që Perëndia do të dërgonte nga qielli. Në mësimet e ardhshme, ne do të shohim se profetët parathanë se Satani do t'i nxisë njerëzit që të persekutojnë, torturojnë dhe të vrasin Shpenguesin. Një Shpengues i plagosur ishte pjesë e planit të Perëndisë. Me qëllim që të na sillte përsëri tek Perëndia, Shpëtimtari i botës do të vdiste si një sakrificë për mëkatin; i Drejti do të vdiste për ne, të padrejtët. Ai do të linte me dëshirë jetën e Tij për të paguar dënimin e mëkatit: vdekjen.

3.) E vërteta e tretë në lidhje me Shpenguesin ishte se Perëndia i tha Satanit, që ishte tek gjarpri, se "ai (Shpenguesi) do të shtypte kokën e tij (Satanit)." Ky ishte lajm i keq për Satanin, por lajm i mirë për këdo që do të dëshironte të çlirohej nga pushteti i Satanit, i mëkatit dhe i ferrit! Kështu, Perëndia filloi të shpallë se **Shpenguesi, në fund, do të mundte djallin** dhe do të çlironte bijtë e Adamit nga skllavëria e mëkatit.

4.) Së fundi, Perëndia po shpallte se do të ekzistonin **dy grupe njerëzish** në botë: Njerëzit e Satanit dhe njerëzit e Perëndisë. Njerëzit e Satanit janë ata që refuzojnë t'i besojnë Fjalës së Perëndisë. Njerëzit e Perëndisë janë ata që e besojnë Fjalën e Tij dhe e vënë besimin e tyre tek Shpenguesi i premtuar. (Gjoni 1:9-13)

Kështu, në ditën që Adami dhe Eva mëkatuan, Perëndia filloi të shpallë planin e Tij të mrekullueshëm të shpengimit të mëkatarëve. Në programet që do të vijojnë, pak nga pak, do të shohim se si profetët e Perëndisë shpallën ardhjen e Shpenguesit të shenjtë, i cili do të çlironte mëkatarët nga dora e djallit. Nëse gjithçka që kemi thënë deri tani nuk është plotësisht e qartë për ju, mos u shqetësoni, sepse gjatë vazhdimet të studimit tonë kronologjik, gjërat do të bëhen gjithnjë e më të qarta. Mbani mend, proverbi (i Uolof-it) thotë: "Rryma e ujit do të shihet nga personi që pret me durim për të tek pusi." A jeni duke pritur tek "pusi" i Fjalës së Perëndisë? Mirë! Perëndia thotë: *"Në rast se e kërkon [të vërtetën] si argjendin dhe fillon të rrëmosh si për një thesar të fshehur, atëherë do të ndjesh frikën e Zotit dhe ke për të gjetur kuptimin e Perëndisë!"* (Fjala e Urta 2:4,5)

Tani, le të përfundojmë së lexuari kapitullin e tretë të librit të parë të Toras. Shkrimet thonë:
"Pastaj Zoti Perëndi i bëri Adamit dhe gruas së tij tunika prej lëkure dhe i veshi. Dhe Zoti Perëndi tha: "Ja, njeriu u bë si një prej nesh, sepse njeh të mirën dhe të keqen. Dhe tani nuk duhet t'i lejohet të shtrijë dorën e tij për të marrë edhe nga pema e jetës kështu që, duke ngrënë nga ajo, të jetojë për gjithnjë." Prandaj Zoti Perëndi e dëboi njeriun nga kopshti i Edenit, me qëllim që të punonte tokën nga e cila kishte dalë. Kështu ai e dëboi njeriun [Adamin]; dhe vendosi në lindje të kopshtit të Edenit kerubinët që vërtisnin nga çdo anë një shpatë flakëruese për të ruajtur rrugën e pemës së jetës." (Zanafilla 3:21-24)

Këtu përfundon kapitulli i tretë. Programit tonë po i vjen fundi për sot, por le të marrim në konsideratë disa të vërteta të rëndësishme që përmbajnë vargjet e lartpërmenduara.

Shkrimet thonë: *"Zoti Perëndi i bëri Adamit dhe gruas së tij tunika prej lëkure dhe i veshi."* A e mbani mend çfarë bëri Adami dhe Eva pasi kishin ngrënë nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes? **Ata thurën gjethet e fikut** dhe i lidhën rreth e rrotull trupave të tyre që të fshihnin në këtë mënyrë turpin e tyre përpara Perëndisë. A i pranoi Perëndia veshjet që ata përgatitën vetë me gjethet e fikut? Jo, nuk i pranoi! Pse nuk i pranoi? Sepse Zoti donte t'i tregonte Adamit dhe Evës se Ai është i **përsosur** dhe nuk mund të pranonte veprat **jo të përsosura** të njeriut. Në lidhje me

këtë, Shkrimi thotë: *“Jemi të gjithë si një gjë e papastër, dhe të gjitha veprat tona të drejtësisë janë si një rrobe e ndotur; po fishkemi të gjithë si një gjethe dhe paudhësitë tona na çojnë larg si era.”* (Isaia 64:6) Njeriu nuk mund të bëjë asgjë për të mbuluar mëkatet e tij përpara Perëndisë.

Megjithatë, Perëndia bëri diçka për njeriun. **Ai vrau disa kafshë**, u mori lëkurën dhe bëri veshje prej lëkure për Adamin dhe Evën. Po, **Perëndia bëri sakrificën e parë të një kafshe**. Çfarë skene e trishtueshme ishte për Adamin dhe Evën të shihnin aq shumë gjak të atyre kafshëve që Perëndia kishte vlarë! Nëpërmjet derdhjes së gjakut të kafshëve, Perëndia donte t’i mësonte Adamit dhe Evës se *“paga për mëkatin është vdekja,”* (Romakëve 6:23) dhe se *“pa derdhje të gjakut nuk ka falje të mëkatit.”* (Hebrenjve 9:22) Sot nuk na mjafton koha për të shpjeguar në lidhje me këtë çështje në mënyrë të hollësishme, përveç se të themi se ligji themelor i Perëndisë në lidhje me faljen deklaron: *“Pa derdhje të gjakut nuk ka falje të mëkatit.”* Dënimi për mëkatin duhet të paguhet. Dënimi për mëkatin është vdekja. Perëndia mund të falë vetëm ato mëkate për të cilat është paguar. Një viktimë e pastër dhe e pafajshme duhet të vdesë në vend të mëkatarit. Kjo është e vetmja mënyrë që Perëndia mund të falë mëkatet e njerëzve pa e kompromentuar drejtësinë e Tij.

Kështu, Perëndia vendosi që të bënte sakrifica kafshësh për t’u kujtuar mëkatarëve se dënimi për mëkatin është vdekja. Sakrifica e kafshëve simbolizonte Shpenguesin e shenjtë që do të vinte në botë për të derdhur gjakun e Tij si pagim për mëkatin. Ne do të mësojmë më shumë në lidhje me këtë në mësimet e ardhshme. Megjithatë, sot, le të kujtojmë se Perëndia e derdhi gjakun e kafshëve për të mbuluar turpin e Adamit dhe të Evës.

Pas kësaj, **Perëndia e dëboi Adamin dhe Evën** nga Kopshti i Parajsës në Eden. Ai vuri një engjëll që mbante një shpatë të madhe flakëruese që të ruante rrugën për tek pema e jetës. Adami dhe Eva kishin zgjedhur rrugën e vdekjes kur hëngrën frutin që Perëndia ua kishte ndaluar. Për pasojë, ata nuk mund të shijonin më gjatë bekimet e Kopshtit të mrekullueshëm të Parajsës. Tashmë kemi parë se si Perëndia e dëboi Luciferin, domethënë Satanin, nga prania e Tij për shkak të mëkatit të tij. Dhe tani shohim se Perëndia dëboi edhe Adamin e Evën për shkak të mëkatit të tyre. Perëndia është i Shenjti dhe **Ai duhet të dënojë gjithçka që nuk është e shenjtë.**

Dhe kështu, të dashur miq, le të mbajmë mend dy gjëra në mendjet tona: **Së pari, Perëndia është i Drejtë.** Ai nuk mund ta tolerojë mëkatin. Kjo është arsyeja pse e gjykoj Adamin dhe Evën dhe i dëboi nga Kopshti i Parajsës. **Së dyti, Perëndia është i Mëshirshëm.** Adami dhe Eva nuk e

meritonin mirësinë e Perëndisë. Ata meritonin vetëm gjykimin e Tij. Megjithatë, Perëndia nuk dëshiron që njerëzit të humbasin. Kjo është arsyeja pse Ai premtoi se do të dërgonte një Shpëtimtar që do të shpëtonte mëkatarët nga errësira e mbretërisë së Satanit dhe t'i çonte ata tek drita dhe lavdia e Mbretërisë së Perëndisë.

Mos u mashtroni: **Mirësia e Perëndisë nuk mund të hedhë poshtë e nuk është në kontradiktë me drejtësinë e Tij.** Këto dy karakteristika të Perëndisë duhet të veprojnë së bashku. Në mësimet e ardhshme, do të shohim akoma më qartë se si mund t'u shfaqë Perëndia mëshirën dhe mirësinë e Tij mëkatarëve, pa hedhur poshtë drejtësinë e Tij.

Të dashur miq, këtu i erdhi fundi për sot programit *Rruga e Drejtësisë*. Kemi qenë duke folur me ju në lidhje me premtimin e mrekullueshëm që Perëndia i bëri Adamit dhe Evës në ditën që ata u larguan nga rruga e Perëndisë. Ne shpresojmë se ju do të vazhdoni t'i ndiqni këto programe që të kuptoni plotësisht premtimin e mrekullueshëm të Perëndisë në lidhje me **Shpenguesin** që Ai ka dërguar për t'ju shpëtuar nga mëkatet tuaja.

Ju falënderojmë që na dëgjuat dhe ju ftojme që të bashkoheni me ne në programin tonë të ardhshëm për të mësuar disa mësimet të rëndësishme nga dy bijtë e parë të Adamit dhe Evës: Kaini dhe Abeli....

Perëndia ju bekoftë ndërsa meditonit mbi këto fjalë që Shkrimi deklaron, duke thënë:

"Aty ku mëkati është i tepruar, hiri është akoma më i tepërt." (Romakëve 5:20)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: *Kutia postare 130 Tiranë*, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Kaini dhe Abeli:

Rruga e Sakrificës

Zanafilla 4

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Herën e kaluar, në studimin tonë në Tora, ne pamë se, pasi Adami dhe Eva kishin mëkatuar, Perëndia filloi të shpallte **planin e Tij** për të sjellë në botë Dikë që do të çlironte bijtë e Adamit nga pushteti i Satanit, i mëkatit dhe i ferrit. Gjithashtu, ne pamë se si Perëndia refuzoi të pranonte veshjen prej gjethesh që Adami dhe Eva bënë për veten e tyre. Perëndia donte t'u tregonte atyre se mëkatarët nuk mund ta mbulojnë vetë turpin e tyre përpara të Shenjtit që duhet t'i gjykojë. Vetëm Ai mund t'i shpëtojë mëkatarët nga faji i tyre. Kështu, ne pamë se vetë Perëndia sakrifikoi disa kafshë, bëri veshje prej lëkure dhe i veshi Adamin dhe Evën. **Perëndia bëri sakrificën e parë të gjakut**. Gjithashtu, lexojmë se si Perëndia shpalli se do të kishte dy lloj grupe njerëzish në botë: ata që refuzojnë të besojnë Fjalën e Perëndisë, dhe ata që e besojnë këtë Fjalë.

Sot do të lexojmë për dy bijtë e parë të Adamit dhe Evës: **Kaini**, i cili refuzoi t'i besonte Perëndisë, dhe **Abeli**, i cili i besoi Zotit Perëndi. Ashtu siç pamë edhe në programin e mëparshëm, Adami dhe Eva nuk jetonin më në Kopshtin e Parajsës (Eden). Perëndia i kishte dëbuar për shkak të mëkatit të tyre, dhe prandaj nuk mund të jetonin më në bekimet e Kopshtit të Parajsës. Mëkati i tyre e kishte prishur lidhjen e tyre me Perëndinë. Megjithatë, Perëndia akoma i donte dhe kujdesej për ta.

Dhe tani, le të lexojmë së bashku nga Tora. Në kapitullin e katërt të librit të Zanafillës, shkruhet: "*Adami e njohe Evën, gruan e tij, e cila u ngjiz dhe lindi **Kainin**, dhe ai tha: "Fitova një*

burrë nga Zoti." Pastaj i lindi Abeli, vëllai i tij. Dhe Abeli u bë bari kopesh, ndërsa Kaini u bë punonjës i tokës." (Zanafilla 4:1, 2)

Adami dhe Eva lindën dy bij, Kainin dhe Abelin. Ata ishin mëkatarë, ashtu si prindërit e tyre. Mëkati i Adamit u përhap tek bijtë e tij, ashtu si një sëmundje ngjitëse. Kaini dhe Abeli lindën me mëkat. Kështu, Shkrimet thonë: *"Adami lindi bij që i përngjisnin, njëlloj në shëmbëlltyrë të tij." (Zanafilla 5:3). "Si i ati dhe i biri." **Kaini dhe Abeli lindën me një natyrë mëkatore.** Fëmijët u rritën nga pamja fizike dhe po ashtu edhe në njohuri. Kaini u bë fermer. Ai ishte shumë punëtor dhe i pëlqente puna. Abeli u bë bari. **Që të dy kishin njohuri për Perëndinë.** Ata e dinin se Perëndia ekziston dhe se Ai është i shenjtë dhe e urren mëkatin. Dhe të dy e dinin se **që t'i afroreshin Perëndisë, ata duhet të ofronin flijime prej gjaku ashtu siç kishte urdhëruar Perëndia.***

Erdhi dita që Kaini dhe Abeli, duhet t'i ofronin një flijim Perëndisë si shenjë adhurimi ndaj Tij. Kështu, Shkrimet na tregojnë:

*"Me kalimin e kohës, Kaini i bëri një ofertë frutash të tokës Zotit; por Abeli i ofroi edhe ai të parëlindurit e kopesë së tij dhe yndyrën e tyre. **Dhe Zoti e çmoi Abelin dhe dhuratën e tij, por nuk e çmoi Kainin dhe ofertën e tij.** Dhe kështu Kaini u pezmatua shumë dhe fytyra e tij mori një pamje të dëshpëruar." (Zanafilla 4:3-5)*

Le të shqyrtojmë për pak minuta se çfarë ndodhi. Dy njerëz donin të adhuronin Perëndinë. Që të dy i paraqitën Perëndisë flijime. Por Shkrimet thonë: *"Dhe Zoti e çmoi Abelin dhe dhuratën e tij, por nuk e çmoi Kainin dhe ofertën e tij."* Pse e pranoi Perëndia flijimin e Abelit dhe refuzoi sakrificën e Kainit? Cili ishte ndryshimi midis këtyre dy flijimeve?

Në të vërtetë, flijimi i Kainit dhe i Abelit ishin të ndryshëm. Kaini i ofroi Perëndisë **perime të bukura dhe fruta të shijshme.** Ndërsa Abeli, ai i ofroi Perëndisë **gjakun e një qengji pa të meta.** Perëndia e fali Abelin për mëkatet e tij, por nuk e fali Kainin.

Pse i fali Perëndia mëkatet e Abelit, i cili i ofroi një qengj, dhe nuk e fali Kainin, i cili i ofroi perime dhe fruta? Mos vallë, sepse Perëndisë nuk i pëlqejnë perimet dhe frutat? Jo, nuk është kjo arsyeja! Atëherë, pse Perëndia e gjykoi Abelin si të drejtë dhe nuk e fali Kainin? Ja cila është arsyeja: **Abeli i solli Perëndisë sakrificën që Perëndia kërkoi, por Kaini i solli diçka tjetër.**

Çfarë kishte kërkuar Perëndia në mënyrë që të falte mëkatet e tyre pa e cenuar drejtësinë e Tij? Ai kërkoj gjak—**jetën**—e një kafshe të patëmetë. Abeli i besoi Perëndisë dhe i solli një sakrificë gjaku, ashtu siç kishte kërkuar Perëndia. Kështu, Shkrimet thonë: "**Me anë të besimit Abeli i ofroi Perëndisë flijim më të mirë nga ai i Kainit; me anë të tij ai mori dëshminë se ishte i drejtë, sepse Perëndia dha dëshminë se i pranoi ofertat e tij.**" (Hebrenjve 11:4) Abeli i besoi Perëndisë, por Kaini nuk i besoi.

Çfarë **do të thotë t'i besosh Perëndisë?** T'i besosh Perëndisë do të thotë të kesh besim e siguri tek Perëndia deri në bindje ndaj çdo Fjale të Tij. T'i besosh Zotit Perëndi do të thotë **të pranosh çfarë thotë Ai si të vërtetë absolute.** Nëse ju thoni: "Unë besoj tek Perëndia", por nuk besoni çfarë thotë Perëndia në Shkrimin e Shenjtë, atëherë, nuk besoni tek Perëndia me të vërtetë. **Perëndia dhe Fjala e Tij janë një.** Nëse i besoni Perëndisë, do t'i besoni dhe do t'i bindeni Fjalës së Tij. Nëse nuk besoni çfarë thotë Perëndia, atëherë, po refuzoni vetë Perëndinë.

Perëndia e pranoi Abelin, sepse ai e besoi Fjalën e Tij dhe i ofroi Atij gjakun e një qengji, ashtu siç kishte urdhëruar. Perëndia nuk e pranoi Kainin, sepse ai nuk e besoi Fjalën e Perëndisë me sinqeritet. Kaini pohonte se i besonte Perëndisë, por veprimet e tij e mohonin këtë pohim, sepse ai nuk i ofroi Perëndisë një sakrificë gjaku, siç kishte urdhëruar Zoti Perëndi.

Dikush mund të pyesë: "Pse urdhëroi Perëndia flijime kafshësh? Pse tha Ai: "*Pa derdhje gjaku nuk ka falje të mëkateve*"? Ja, arsyeja: Ligji i shenjtë i Perëndisë deklaroi se **paga (ndëshkimi) e mëkatit është vdekja!** Kjo është arsyeja pse kërkohej gjak. Zoti nuk tha: "Për mëkatin mund të paguhet me fruta dhe me perime." As nuk tha: "Paga për mëkatin është lutja dhe agjërimi dhe bërja e veprave të mira." Jo! Perëndia, në shenjtërinë e Tij, tha: Paga e kërkuar për mëkatin është **vdekja!**

Perëndia, në Shkrimet e Profetëve, na tregon se çdo person, çdo fëmijë i Adamit ka mëkatuar dhe se çdo mëkatar ka **një borxh të madh** përpara Perëndisë, të Shenjtit. Mëkatarit duhet të vdesë dhe të paguajë më pas atë borxh të mëkatit në ferr përgjithmonë. Borxhi për mëkatin është i madh dhe ju nuk mund të bëni aq shumë vepra të mira për ta anuluar këtë borxh përpara Perëndisë. **Ndëshkimi për mëkatin është vdekja dhe ferri,** prandaj, veprat e mira nuk mund ta paguajnë kurrë këtë borxh!

Le ta ilustrojmë me një shembull: Imagjinoni sikur unë t'i kisha borxh një shumë të madhe parash dikujt dhe shkoj tek ai e i them: "Unë e di që të kam borxh shumë para. Megjithatë, unë nuk kam dhe nuk mund ta paguaj këtë borxh me para, por kam një plan në mendje se si mund të ta

shlyej këtë borxh. Ja, plani im: Çdo ditë do të vij të pastroj shtëpinë tënde. Do të punoj kështu për ty derisa të paguaj të gjithë borxhin." Si do të reagoje kreditori ndaj planit tim? Ndoshta, do të inatosej, ose do të tallej me mua, por më e sigurt mbi të gjitha është fakti se ai nuk do ta pranonte idenë time! Pse nuk do ta pranonte planin tim? Sepse është e pamundur që unë të mund ta paguaj gjithë këtë shumë të madhe parash me këtë "punë të mirë" timen?

Po ashtu, asnjë nuk mund të paguajë borxhin e tij me vepra e punë të mira. Vetëm një gjë mund të paguajë mëkatit—as paratë, as veprat e mira – vetëm **vdekja**. Ndëshkimi për mëkatit është vdekja dhe gjykimi.

Për pasojë, Perëndia nuk mund ta anulonte borxhin e mëkatit të Kainit dhe të Abelit, bazuar mbi veprën e duarve të tyre. Plani i Perëndisë për të anuluar borxhin e mëkatit të tyre ishte përmes gjakut të një sakrifice. I pafajshmi duhet të vdiste në vendin e fajtorit.

Falja për mëkatit nuk bazohet në planin e njeriut, por në planin e Perëndisë. Në bazë të **sakrificës zëvendësuese**, Perëndia hapi derën e faljes dhe të shpëtimit për bijtë e Adamit. Brezave të hershëm, Perëndia iu kishte dhënë urdhërimin që çdo mëkatar duhet të paraqiste një kafshë pa të meta dhe ta therte atë. Kafsha e pafajshme do të vdiste si një zëvendësues i mëkatarit. Për shkak të gjakut të sakrificave të tilla, Perëndia mund të kishte durim me pasardhësit e Adamit dhe të **mbulonte** mëkatet e tyre për njëfarë kohe. Por, gjaku i kafshëve **nuk mund të anulonte** borxhin e mëkatit të njeriut, sepse vlera e një kafshe nuk është e barabartë me vlerën e një njeriu. Kjo është arsyeja pse Shkrimi thotë se sakrificat e kafshëve ishin "*vetëm **hija** e të mirave që kishin për të ardhur dhe **jo figura** e vetë **gjërave**...sepse është e pamundur që gjaku i demave dhe i **cjepve (kafshëve) të heqë mëkatet.**" (Hebrenjve 10:1, 4)*

Kështu, gjëja më e rëndësishme për t'u mbajtur mend përsa i përket sakrificës së kafshëve, është se këto sakrifica **ishin thjesht ilustrime për Shpëtimtarin**, i cili do të vinte në botë për të paguar borxhin për mëkatit e pasardhësve të Adamit. Ky Shpëtimtar, që Perëndia kishte premtuar, do të vdiste "*një herë për mëkatet, i drejti për të padrejtët, për të na çuar tek Perëndia.*" (1 Pjetrit 3:18) Ashtu siç shkruhet në Ungjill {*Inxhil*}: "*Për të [këtë Shpëtimtar] bëjnë dëshmi të gjithë profetët, që **kushdo që beson në të merr faljen e mëkateve me anë të emrit të tij.**" (Veprat e Apostujve 10:43)*

Megjithatë, në brezat paraardhës, plani i Perëndisë për shpëtim kërkonte sakrificat e kafshëve. Por Kaini nuk e përfilli planin e Perëndisë. Kaini ndoqi një rrugë tjetër, atë të fesë së krijuar prej tij. Kaini krijoi **fenë e parë të rremë**. Ai i solli Perëndisë veprat e vetë duarve të tij. Ai i sakrifikoi Perëndisë atë që kishte kultivuar, domethënë, prodhimin e tokës së mallkuar, në të cilën nuk kishte gjak. A e pranoi Perëndia një "sakrificë" të tillë pa gjak"? Jo, Ai nuk e pranoi një sakrificë të tillë.

Ndërsa Abeli, i solli Perëndisë një qengj pa të meta dhe e theri atë që të derdhej gjaku. Pas derdhjes së gjakut, Abeli e dogji këtë qengj. Për shkak të kësaj sakrifice, Abeli u gjykua si i drejtë përpara Perëndisë. Ai e dinte se, në vetvete, ai meritonte vdekjen, por **qengji i pafajshëm kishte vdekur në vend të tij**. Kështu, Abeli dha dëshmi për besimin e tij tek Shpenguesi që do të vinte në botë, do të vdiste për mëkatarët që të merrte mbi veten e tij ndëshkimin për mëkatarët e tyre.

Po e përmbledhim historinë e sotme, duke bërë një pyetje shumë të rëndësishme. Pse nuk e pranoi Perëndia sakrificën e Kainit? Mos ishte, vallë, Kaini mëkatar më i madh se Abeli? Nuk është kjo arsyeja. Që të dy ishin mëkatarë dhe të dy i ofruan sakrifica Perëndisë. Kaini ishte fetar. Në dukje, ndoshta mund të themi se sakrifica e Kainit tregonte më shumë respekt sesa sakrifica e Abelit. Perimet dhe frutat janë shumë të bukura, por një qengj i therur me gjakun e tij nuk është diçka e mirë për t'u parë! Megjithatë, mëkati është një gjë ofenduese për Perëndinë dhe rruga e faljes që Ai ka themeluar, deklaroi: **"Pa derdhje gjaku, nuk ka falje të mëkatit!"** Kështu, Perëndia refuzoi Kainin dhe sakrificën e tij, sepse ai nuk e respektoi rrugën e drejtë të Perëndisë për shpëtim.

Asnjë nuk mund të vijë tek Perëndia në rrugë tjetër përveçse nëpërmjet rrugës së drejtë që Perëndia ka siguruar për ne! **Rruga e Perëndisë është e përsosur dhe e përcaktuar!** Ajo është si matematika. Nëse mësuesi pyet nxënësin në shkollë: "Sa bëjnë dy plus dy?" Ekziston vetëm një përgjigje e drejtë. **Dy plus dy bëjnë katër**. Ai nxënës që thotë se bëjnë tre, nuk është i saktë. Edhe ai që thotë se bëjnë pesë, e ka gabim. Edhe ai që thotë se bëjnë katër e gjysmë, nuk jep përgjigje të saktë. Dy plus dy bëjnë vetëm katër! Kështu është edhe me rrugën e drejtë të shpëtimit që Perëndia ka themeluar. Ekziston vetëm një Perëndi dhe **një rrugë** për mëkatarët që të pajtohen me Perëndinë, të Shenjtin! **Kjo është rruga e Sakrificës absolutisht të përsosur**.

Ju që po na dëgjoni sot, a e dini se çfarë thotë Fjala e Perëndisë në lidhje me Sakrificën e shenjtë që Perëndia ka siguruar për të **anulluar borxhin tuaj të mëkatit përgjithmonë**? A e dini se Vetë Perëndia dërgoi në tokë një Shpëtimtar të madh, me qëllim që ju të **mund të merrni faljen** për mëkatarët tuaja dhe të keni **një zemër të pastër** përpara Perëndisë? Në mësimet e ardhshme, do

të mësojmë më shumë për këtë Shpëtimtar të mrekullueshëm. Për Të, Shkrimet e Shenjta thonë:
*"Dhe në asnjë tjetër nuk ka shpëtim, sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë
njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohem."* (Veprat e Apostujve 4:12)

Miq, këtu duhet ta përfundojmë programin tonë për sot. Sipas vullnetit të Perëndisë, herën
tjetër do të shqyrtojmë më gjatë historinë e Kainit dhe të Abelit....

Zoti ju bekoftë ndërsa merrni në konsideratë ligjin e Tij themelor:

"Pa derdhje gjaku, nuk ka falje të mëkatit." (Hebrenjve 9:22)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose
email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Kaini Nuk Pendohet

Zanafilla 4

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin tonë të fundit, mësuam për dy bijtë e Adamit dhe të Evës, **Kainin dhe Abelin**. Pamë mënyrën se si ata donin ta adhuronin Perëndinë dhe t'i ofronin Atij sakrifica. Kaini mori prodhime nga ato që kishte kultivuar vetë dhe ia ofroi Perëndisë. Por Abeli i ofroi Atij një qengj pa të meta dhe e theri atë si një sakrificë për të mbuluar mëkatën e tij. Dhe Shkrimi deklaroi: "*Perëndia e pranoi Abelin, por jo Kainin.*"

Pse Zoti e pranoi Abelin dhe jo Kainin? Sepse rruga e drejtësisë së Perëndisë kërkonte **një sakrificë gjaku**. Ai e gjykoi Abelin si të drejtë, sepse Abeli e besoi Fjalën e Perëndisë dhe solli ofertën që Perëndia kërkoi. Ndërsa Kaini iu afrua Perëndisë me anë të forcave të veta dhe kjo është arsyeja pse Perëndia nuk e pranoi atë.

Sot po mendojmë ta **përfundojmë historinë e Kainit dhe Abelit**. E dini se ç'ndodhi pasi Perëndia refuzoi sakrificën e Kainit? Në librin e Zanafillës, në kapitullin katër, në vargun pesë, Shkrimi thotë: "*Kështu Kaini u pezmatua shumë dhe fytyra e tij mori një pamje të dëshpëruar.*" (Zanafilla 4:5) Pse u zemërua Kaini? Kjo nuk është e vështirë për t'u kuptuar. Për ta ilustruar, nëse unë bëj diçka të keqe dhe dikush më thotë: "Ti ke vepruar keq! Reflekto dhe ndrysho sjellje!" si do të reagoja unë ndaj këtij personi që më qortoi? Ose do t'i pranoj fjalët e tij me përulësi dhe **do të ndryshoj sjelljen time** ose do të inatosem me të dhe **do të sillem si më parë**.

Perëndia e qortoi Kainin, me qëllim që ai të kuptonte se veprat e duarve të tij, që ai i kishte paraqitur si një sakrificë, nuk ishin të denja përpara Perëndisë. **Perëndia donte që Kaini të pendohej** dhe t'i ofronte Atij një sakrificë të një qengji të patëmetë, ashtu si Abeli. Zoti donte ta drejtonte Kainin në rrugën e duhur, në rrugën e faljes. Por, Kaini, në krenarinë e tij, nuk e pranoi mëkatën përpara Perëndisë. Por, në të kundërt, u inatos dhe e humbi shpresën.

Kështu, *"Zoti i tha Kainit: 'Pse je pezmatuar dhe pse fytyra jote është dëshpëruar? Në rast se bën mirë a nuk do të pranohesh? Por në qoftë se bën keq, mëkati po të ruan te porta dhe dëshirat e tij drejtohen ndaj teje; por ti duhet ta sundosh.'" (Zanafilla 4:6, 7)* Pse i bëri këtë pyetje Perëndia Kainit? Ai e pyeti, sepse nuk donte që Kaini të humbiste. Zoti Perëndi donte që Kaini të pendohej për mëkatet e tij dhe të ndiqte rrugën e drejtë. Ai po e paralajmëronte Kainin për një armik të tmerrshëm, i cili po kërcënonte ta shkatërronte atë dhe pasardhjen e tij. Ky armik quhet **Mëkat!**

Çfarë është mëkati? Mëkati është **problemi i botës**. Është armiku ynë më i keq, është si një gjarpër, i mbushur plot me help vdekjeprurës. Është si ajo shkëndija e vogël që mund të djegë një pyll të madh. Mëkati është si një pishtar me anë të të cilit Satani po djeg të gjithë botën! Fjala e Perëndisë thotë: *"Ai, pra, që di të bëjë mirë edhe nuk e bën, bën mëkat."* (Jakobi 4:17) *"Mëkati është shkelje e ligjit.... Kush kryen mëkat është nga djalli, sepse djalli mëkaton nga fillimi."* (1 Gjonit 3:4, 8) Mëkati është forca që lëviz në gjymtyrët e trupave tanë dhe lufton kundër të vërtetës dhe të mirës. Mëkati është gjithçka që nuk është në përputhje me vullnetin e Perëndisë. Mëkat është të refuzosh të besosh dhe t'i bindesh Fjalës së Perëndisë. **Të eci sipas rrugës sime është mëkat.** (Shihni Isaia 53:6)

Cili do të jetë fundi i atyre që ecin në rrugën e tyre dhe refuzojnë t'i besojnë Perëndisë dhe t'i binden Atij? Shkrimet thonë: *"Ata do të ndëshkohen me shkatërrim të përjetshëm, larg nga fytyra e Zotit dhe nga lavdia e fuqisë së tij."* (2 Thesalonikasve 1:9) Ata që vijnë tek Perëndia nëpërmjet rrugës së shpëtimit që Ai ka siguruar, atyre do t'u jepet jeta e përjetshme. Por, ata që i ngurtësojnë zemrat e tyre kundër të vërtetës, do të ndeshen me zemërimin dhe gjykimin e Perëndisë. Megjithatë, Shkrimet na tregojnë se Perëndia nuk do që *"ndokush të humbasë, por që çdo njeri të vijë në pendim!"* (2 Pjetrit 3:9) **Perëndia nuk donte që Kaini të humbiste në mëkatën**

e tij. Zoti donte që Kaini të pendohej, të braktiste rrugën e paudhësisë që kishte zgjedhur dhe të ecte në rrugën e drejtësisë.

Ashtu siç pamë në programin e kaluar, Zoti Perëndi kishte zbuluar një plan me anë të të cilit mëkatarët mund të bëheshin të drejtë përpara Tij. **Abeli e besoi planin e Perëndisë**, dhe theri një qengj të patëmetë si sakrificë që mbulon mëkatin. Abeli besoi fjalët e Perëndisë kur tha: *"Paga e mëkatit është vdekja,"* dhe *"pa derdhje gjaku nuk ka falje të mëkatit!"* (Romakëve 6:23; Hebrejve 9:22) Për shkak të gjakut të derdhur të qengjit, Abeli u bë i drejtë përpara Perëndisë. Ai e dinte se ishte fajtor dhe mëkatar që meritonte dënimin e Perëndisë, por e dinte gjithashtu, se kishte ofruar një qengj të pafajshëm pikërisht ashtu siç e kishte kërkuar Perëndia. Qengji që Abeli kishte sakrifikuar ishte ilustrim i Shpëtimtarit që do të vinte në botë për të ofruar jetën e Tij si një sakrificë që do të anulonte borxhin e mëkatit të njeriut përgjithmonë. Kaini mendonte se i besonte Perëndisë, por me veprimet e tij e mohonte. **Kaini e nderonte Perëndinë me buzët e tij, por me zemër ishte larg Zotit.** Perëndia kërkonte gjakun e një qengji, por Kaini i ofroi punën e duarve të tij. Puna e duarve të Kainit ishte plotësisht e pavlerë përpara Perëndisë, sepse ai nuk e pranoi rrugën e Tij.

Le të lexojmë tani vargun tjetër që të shohim se çfarë bëri Kaini pasi Perëndia e qortoi për sakrificën e tij të padenjë. Shkrimet thonë: *"Dhe Kaini foli me të vëllanë, Abelin; kur u gjendën në fushë, Kaini u ngrit kundër vëllait të tij Abelit dhe e vrau."* (Zanafilla 4:8) Çfarë bëri Kaini? A u pendua? A i besoi Perëndisë dhe i ofroi Atij gjakun e një qengji si sakrificë për mëkatin e tij? Jo! **Kaini bëri mëkat pas mëkati sa arriti të sulmonte vëllanë e tij, Abelin dhe e vrau atë.**

E pabesueshme! Kaini, që refuzoi të derdhte gjakun e një qengji me qëllim që Perëndia t'i falte mëkatet, tani derdh gjakun e vëllait të tij të drejtë! Çfarë mendoni për këtë? Kush e vuri në mendjen e Kainit idenë për të vrarë vëllain e tij? Kë po dëgjonte Kaini? Ai po dëgjonte Satanin. Shkrimet tregojnë se ai e vrau vëllanë e tij, sepse *"ishte nga i ligu."* (1 Gjonit 3:12). Kemi parë se Perëndia shpalli se do të kishte dy grupe njerëzish në botë, njerëzit e Perëndisë dhe njerëzit e Satanit. **Abeli i përkiste Perëndisë**, sepse ai e besoi Fjalën e Perëndisë dhe u tregua i bindur. **Kaini i përkiste Satanit**, sepse nuk e besoi Fjalën e Perëndisë.

Le të dëgjojmë tani se çfarë i tha Perëndia Kainit pasi kishte vrrarë vëllanë e tij më të vogël.

"Atëherë Zoti i tha Kainit: 'Ku është vëllai yt Abeli?' Ai u përgjegj: 'Nuk e di; mos jam unë rojtari i vëllait tim?' Zoti i tha: 'Çfarë ke bërë? Zëri i gjakut të vëllait tënd më vëngon nga toka. Dhe ti tani je më i mallkuar se toka që hapi gojën për të marrë gjakun e vëllait tënd nga dora jote. Kur të punosh tokën, ajo nuk do të japë më prodhimet e saj, dhe ti do të jesh një endacak dhe një ikanak mbi tokë.'" (Zanafilla 4:9-12)

Kështu, Perëndia e dënoi Kainin, duke i thënë: *"Kur të punosh tokën, ajo nuk do të japë më prodhimet e saj."* Dituria e Uolof-it thotë: "Lopa e gjuan viçin e saj të vogël, por nuk e urren atë." Po ashtu, Perëndia nuk e disiplinoi Kainin për ta dënuar, por që ta nxiste të pendohej për mëkatën e tij, të besonte të vërtetën dhe të shpëtohej. Po, çfarë bëri Kaini? A u pendua? Jo. Shkrimet thonë: *"Atëherë Kaini u largua nga prania e Zotit dhe banoi në vendin e quajtur Nod."* (Zanafilla 4:16) Kaini, i cili nuk i kushtoi rëndësi Fjalës së Perëndisë, i ktheu shpinën Atij, duke e nxjerrë Atë jashtë jetës së tij. **Nuk ishte Perëndia që u largua nga Kaini, por vetë Kaini u largua nga Zoti.**

Sot, shumica e pasardhësve të Adamit i ngjajnë Kainit, vazhdojnë të ecin në rrugën e tyre dhe i mbyllin zemrat ndaj zërit të Perëndisë. Me buzë thonë: "Zoti është i madh!" por në zemrat e tyre mendojnë: "Zoti është kaq larg! Asnjë nuk mund ta njohë Atë!" Megjithatë, Fjala e Perëndisë na tregon se **Perëndia nuk është larg asnjërit prej nesh**, sepse Ai i jep gjithsecilit jetën dhe frymën dhe çdo gjë tjetër. Ai është më pranë nesh se vetë rrahja jonë e zemrës. Perëndia ju njeh personalisht dhe Ai dëshiron që edhe ju ta njihni Atë personalisht! (Shihni Veprat e Apostujve 17:24-31; Romakëve 10:1-13)

Atëherë, pse shumë njerëz nuk vijnë në një njohje personale me Perëndinë? Fjala e Tij i përgjigjet kësaj pyetjeje. Zoti thotë: *"Tani gjykimi është ky: Drita erdhi në botë dhe njerëzit deshën errësirën më tepër se dritën, sepse veprat e tyre ishin të mbrapshta. Sepse kushdo që bën gjëra të mbrapshta e urren dritën dhe nuk vjen te drita që të mos zbulohen veprat e tij."* (Gjoni 3:19,20)

Njerëzit nuk e njohin Perëndinë, sepse ashtu si Kaini, **ata i kanë kthyer shpinën Fjalës së Tij**. Profeti i Perëndisë, Davidi shkroi: *"Fjala jote [e Perëndisë] është një llambë në këmbën time dhe një dritë në shtegun tim."* (Psalmi 119:105) Nëse i ktheni shpinën dritës së Fjalës së

Perëndisë, do të mbeteni në errësirën e mëkatit dhe nuk do t'a njihni kurrë Perëndinë. Zoti do t'ju duket shumë i largët. Po, Ai dëshiron që ju të dini se Zoti nuk është larg. Ai është prapa jush. Ai është përkrah jush. Ai është përpara jush. Ai ju do dhe dëshiron që të ketë një lidhje të ngushtë me ju. Por, mos u bëni si Kaini, që e ngurtësoi zemrën dhe refuzoi të pranonte rrugën e drejtësisë së Perëndisë. **Perëndia donte që Kaini të pendohej.** Deri më sot, Zoti po urdhëron çdo person që të pendohet, të kthehet tek Ai dhe t'i besojë Fjalës së Tij.

A e dini çfarë do të thotë **të pendohesh**? Do të thotë: *Të ndryshosh mendimet dhe veprimet e tua.* Të pendohesh do të thotë **të rrëfesh përpara Perëndisë:** "Kam gabuar në mendimet e mia përsa i përket rrugës së shpëtimit që Ti, Zot ke themeluar e përgatitur!" Të pendohesh do të thotë **të biesh dakord me Perëndinë** që ti nuk ke asnjë mundësi tjetër shpëtimi për veten tënde nga gjykimi i Tij i drejtë dhe, kështu, të kthehesh tek Ai dhe t'i nënshtrohesh rrugës së Tij të shpëtimit.

Një person që pendohet me të vërtetë është si ai udhëtari që kërkon të udhëtojë nga një qytet në tjetrin. Ai blen një biletë dhe hipën në tren. Më vonë zbulon se ka hipur në një tren që shkon në një qytet tjetër në drejtim të kundërt! Çfarë duhet të bëjë që të shkojë në atë qytet që kishte planifikuar të shkonte? Ai duhet të "pendohet"—pra, duhet të **pranojë** se po shkon në drejtim të gabuar, **të zbresë** tek stacioni më i afërt, dhe **të hipë** në trenin që ka drejtimin drejt qytetit ku dëshiron të shkojë. Kështu, ne shohim se pendimi i vërtetë ka dy anë: refuzimi i rrugës së gabuar dhe pranimi i rrugës së drejtë. **Pendimi i vërtetë përfshin dy veprime.** Së pari, duhet të **ktheheni** nga vetvetja, mëkatet tuaja, idhujt tuaj dhe përpjekjet tuaja për të fituar pëlqimin e Perëndisë. Së dyti, duhet të **ktheheni** tek Perëndia dhe tek Fjala e Tij që ju tregon se si mund të shpëtoheni. Ky është pendimi i vërtetë.

Por, Kaini nuk u pendua kurrë. Ai zgjodhi të vazhdonte **rrugën e vet.** Ai refuzoi të pranonte **rrugën e shpëtimit** që Perëndia kishte përgatitur. Kjo është arsyeja pse Shkrimet thonë: "**Kaini humbi në rebelimin e tij, prandaj dhe Perëndia e hodhi në errësirat e errta përgjithmonë!**" (Juda 11, 13)

Të dashur miq, **le të mos bëhemi si Kaini!** Le t'i kushtojmë vëmendje pralajmërimit solemn që Perëndia shpall, duke thënë: "**Nëse ju nuk pendoheni, do të vdisni të gjithë me të njëjtën**

mënyrë!" (Luka 13:3) Gjykimi i Perëndisë është i sigurtë dhe do të bjerë mbi të gjithë ata që nuk janë pastruar kurrë nga mëkatet e tyre.

Le të jetë sa më e qartë kjo çështje e të mos gabojmë: Ju nuk do të bëheni kurrë të drejtë përpara Perëndisë duke u bazuar në veprat tuaja të mira. Ashtu si Kaini, shumë njerëz besojnë se do t'i shpëtojnë gjykit të Perëndisë, duke u përpjekur të ndjekin rregullat dhe ligjet e feve të tyre. Por të qenit fetar nuk të bën të drejtë. Fjala e Perëndisë thotë:

"Asnjë mish nuk do të shfajësohet para Perëndisë për veprat e ligjit....Jemi të gjithë si një gjë e papastër, dhe të gjitha veprat tona të drejtësisë janë si një rrobe e ndotur.... Në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju, po është dhurata e Perëndisë, jo nga vepra, që të mos mburret askush!" (Romakëve 3:20; Isaia 64:6; Efesianëve 2:8, 9)

Ju falënderojmë që qëndruat bashkë me ne. Në dashtë Perëndia, në programin e ardhshëm, do të mësojmë në lidhje me disa nga pasardhësit e Adamit, duke përfshirë Profetin e Perëndisë, Enokun....

Zoti ju bekoftë, ndërsa i kushtoni vëmendje të veçantë mesazhit që keni dëgjuar sot. Shkrimi thotë:

"[Perëndia] është i durueshëm ndaj nesh sepse nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim [Por nëse nuk pendoheni], do të vdisni në të njëjtën mënyrë!" (2 Pjetrit 3:9, Luka 13:3)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Profeti Enok

Zanafilla 4, 5

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në dy programet tona të fundit, mësuam për dy bijtë e Adamit dhe të Evës: Kainin dhe Abelin. Pamë se si të dy ata i ofruan Perëndisë sakrifica për ta adhuruar. Abeli i besoi Perëndisë dhe i ofroi Atij **gjakun e një qengji**, ndërsa Kaini u përpoq t'i afrohej Perëndisë me anë të **veprave të tij**. Perëndia e pranoi sakrificën e Abelit, por e refuzoi atë të Kainit. Zoti e thirri Kainin që të pendohej, por ai u zemërua dhe vrau vëllanë e tij, Abelin.

Sot, kemi në plan të vazhdojmë në Tora dhe të studiojmë kapitujt katër dhe pesë në librin e Zanafillës. Fjala e Perëndisë na tregon se Adami dhe Eva "*patën bij e bija të tjerë*." (Zanafilla 5:4) Megjithatë, midis pasardhësve të Adamit, Perëndia na ka bërë të njohur historinë e **dy familjeve**: familja e Kainit dhe familja e Sethit, një prej vëllezërve më të vegjël të Kainit.

Së pari, do të studiojmë historinë e **familjes së Kainit**. Kaini mori për grua një prej grave të farefisit të tij dhe pati fëmijë me të. Por, ashtu si "gazela nuk mund të japë pasardhës dhelpre" {proverbë e Uolof-it}, **as pasardhja e Kainit** nuk mund të ishte ndryshe nga mënyra e të menduarit, të folurit dhe të jetuarit të atit të tyre. Ashtu si ati i tyre, **ata nuk e respektuan Fjalën e Perëndisë**. Ata ishin inteligjentë, të ditur, por nuk e njohën Perëndinë. Vlerësuan vetëm gjërat tokësore. Ndërtuan një qytet, shpikën vegla, ndërtuan harpa dhe vegla muzikore dhe shumë gjëra të tjera të këtij lloji. Një prej tyre që i kishte rrënjët nga Kaini quhej Tubal Kain. Ai ishte shumë i aftë në punimin e bronxhit dhe të hekurit. Megjithatë, duart e afta dhe të bukura nuk krijojnë një zemër të bukur!

Një prej pasardhësve të Kainit, i quajtur **Lamek**, i përkiste brezit të shtatë pas Adamit. Lameku ndoqi gjurmët e paraardhësit të tij Kainit – madje akoma më i keq. Lameku ishte i pari ndër të gjithë që pati dy gra, dhe ashtu si Kaini, ai u bë një vrasës. Shkrimet tregojnë se Lameku vrau dy njerëz dhe mburrej për faktin se ishte më i keq se Kaini! Ashtu si Kaini dhe të gjithë pasardhësit e tij, Lameku nuk donte t’ia dinte për vullnetin e Perëndisë në jetën e tij. Ai ishte egoist dhe i etur për para, ishte krenar dhe i lig, dëfrimdashës më tepër se Perëndidashës. Satani sundonte në jetën e tij, por ai nuk e kuptonte këtë. Lameku ishte i tillë, sepse kishte zgjedhur të ndiqte rrugën e Kainit. Le ta mbajmë mend emrin e Lamekut, sepse do të kthehemi sërish tek historia e tij në fund të programit tonë.

Lavdi Zotit që Shkrimet nuk përfundojnë me historinë e Kainit dhe të pasardhësve të tij mëkatarë. Fjala e Perëndisë na tregon edhe për një **familje tjetër, atë të Sethit**, duke thënë se Perëndia i dha Adamit dhe Evës edhe një bir tjetër *"në vend të Abelit që u vra nga Kaini."* (Zanafilla 4:25) Ai quhej Seth. Ky emër ka kuptimin *i zgjedhur*. Perëndia e zgjodhi Sethin për të zëvendësuar Abelin. Pse Sethi duhet të zëvendësonte Abelin? Ja, përgjigja: Në Kopshtin e Parajsës (Eden), Perëndia kishte premtuar Dikë që do të sillte në botë për të mundur Satanin dhe për të çliruar pasardhësit e Adamit nga pushteti i tij. Ky Shpëtimtar mund të kishte ardhur prej familjes së Abelit që besoi në Perëndinë. Por, Satani e drejtoi Kainin që ta vriste Abelin. Kështu, Satani donte të pengonte planin e Perëndisë për të dërguar Shpëtimtarin në botë. Megjithatë, dituria e Perëndisë është më e madhe se ajo e Satanit. Zoti kishte një plan të mahnitshëm për të çliruar bijtë e Adamit nga mëkatet e tyre dhe askush nuk mund ta pengonte këtë plan që të realizohej, madje as vetë Satani! Prandaj, Perëndia, për të realizuar planin e Tij, i dha Adamit dhe Evës Sethin, në vend të Abelit, të cilin e vrau Kaini. Kështu, **plani i Perëndisë** në lidhje me Shpenguesin vazhdoi të përparonte.

Sethi ishte një besimtar i vërtetë. Ashtu si Abeli, vëllai i tij më i madh, edhe Sethi zgjodhi rrugën e shpëtimit që Perëndia kishte përgatitur. Sethi, si të gjithë pasardhësit e Adamit, lindi me mëkat. Por, ai i besoi premtimit të Perëndisë për Shpëtimtarin që do të vinte dhe e shfaqti besimin e tij me anë të ofertës së gjakut të qengjit që i sillte Perëndisë si një flijim për mbulimin e mëkateve të tij. Një tjetër cilësi për t’u vlerësuar tek Sethi ishte edhe edukimi dhe njohuria që ai u dha

fëmijëve të tij për të vërtetat e Perëndisë. Prandaj, Shkrimi thotë: "*Edhe Sethit i lindi një djalë, të cilin e quajti Enosh. ... Atëherë filluan të kërkojnë emrin e Zotit.*" (Zanafilla 4:26)

Kështu, ne shohim dy grupe familjesh që ishin pasardhje e Adamit: familja e Kainit dhe familja e Sethit. A e dini se çfarë ilustrojnë këto dy familje? Ato **ilustrojnë dy lloj njerëzish** që ekzistojnë në botë që nga koha e Adamit e deri më sot. Në sytë e Perëndisë, ekzistojnë vetëm dy lloj njerëzish në tokë. Ai nuk i dallon njerëzit nga ngjyra, ata me ngjyrë të zezë e ata me ngjyrë të bardhë e as nuk merr parasysh grupet e tyre etnike, as nuk i ndan në burra dhe në gra, të pasur dhe të varfër. Perëndia nuk paragjykon; por, Ai i ndan njerëzit e botës në dy grupe dalluese. Cilat janë këto dy grupe njerëzish? Janë **ata që e besojnë Fjalën e Perëndisë**, dhe **ata që nuk e besojnë atë**; ata që **e njohin** Perëndinë dhe ata që **nuk e njohin Atë**; ata që ecin në **dritë** dhe ata që ecin në **errësirë**; ata, mëkatet e të cilëve janë **falur** dhe ata, mëkatet e të cilëve **nuk janë falur**. Kushdo që i beson Perëndisë dhe zgjedh rrugën e drejtësisë që Ai ka përgatitur, do të shpëtohet (dhe do të shkojë në parajsë), ashtu siç u shpëtua Sethi dhe familja e tij. Ai që nuk zgjedh rrugën e drejtësisë së Perëndisë, do të humbasë (dhe do të shkojë në ferr), ashtu siç humbi Kaini dhe familja e tij.

Shkrimet na tregojnë se Adami jetoi 930 vjet dhe pastaj vdiq. Në kohët e hershme, njerëzit jetonin shumë vjet, por edhe ata vdisnin si të gjithë njerëzit. **Adami dhe Eva vdiqën**, ashtu siç kishte thënë Perëndia. Kur Zoti krijoi dy njerëzit e parë, nuk i krijoi që ata të vdisnin, por që të jetonin. Atëherë, pse vdiqën Adami dhe Eva? Sepse ata mëkatuan kundër Perëndisë – dhe mëkati sjell vdekjen.

Tani, në kohën që na ka mbetur për sot, do të dëgjojmë historinë e një njeriu të Perëndisë që bënte pjesë në familjen e Sethit, i cili i besoi Zotit Perëndi. Emri i tij ishte **Enok** ...profet i Perëndisë. Disa e njohin atë me emrin "*Idris*" {emri në Kuran}. Në kapitullin e pestë të Zanafillës, ne shohim gjenealogjinë e Enokut. Shkrimet thonë: **Adami** u bë ati i Sethit; **Sethi** u bë ati i Enoshit; **Enoshi** u bë ati i Kenanit; **Kenani** u bë ati i Mahalaleelit; **Mahalaleeli** u bë ati i Jaredit; **Jaredi** u bë ati i Enokut. Kështu, **Enoku** ishte brezi i shtatë pas Adamit në grupin e familjes së Sethit.

Ashtu si të gjithë njerëzit, Enoku **lindi mëkatar**. Megjithatë, kur ishte 65 vjeç, ai u pendua për mëkatet e tij, u kthye tek Perëndia dhe i besoi premtimit të Tij në lidhje me Shpëtimtarin që

do të vinte në botë për të vdekur si Sakrificë e Përsosur që heq mëkatet. Enoku e tregoi besimin e tij me anë të ofrimeve të gjakut të kafshëve si një sakrificë që mbulonte mëkatet. Për pasojë, Perëndia e cilësoi Enokun si të drejtë për shkak të besimit të tij dhe ia fali mëkatet dhe ia pasroi zemrën. Kështu, Shkrimet thonë: *"Enoku eci me Perëndinë treqind vjet."* (Zanafilla 5:22)

Megjithatë, të ecje me Perëndinë në kohën e Enokut nuk ishte e lehtë, sepse ishte një periudhë kohe e mbrapshtë dhe e ligë, pak a shumë si koha në të cilën jetojmë sot. Shumica e njerëzve që jetonin në kohën e Enokut, ishin të dhënë vetëm pas kënaqësive të tyre dhe të pamoralshëm. Por, Enoku e dinte se Perëndia nuk e kishte krijuar njeriun për të jetuar në imoralitet, por në shenjtëri. Prandaj, ai nuk lejoi që lakmia ta kontrollonte, ashtu siç kontrollonte të afërmit e tij e fqinjët e tij që nuk e njihnin Perëndinë. Ashtu si Perëndia, Enoku e donte drejtësinë dhe e urrente paudhësinë. Njerëzit e ofendonin dhe e keqtrajtonin, sepse jetonte një jetë të drejtë, por ai nuk shqetësohej për këtë, sepse e dinte mirë se nuk ekziston asgjë tjetër më e rëndësishme në jetë sesa paqja me Perëndinë.

Zoti zgjodhi Enokun si shërbëtor dhe profet të Tij gjatë kësaj periudhe të ligë. **Ashtu si të gjithë profetët, Enoku dëshmoi për Shpenguesin që do të vinte.** Gjithashtu, ai shpalli se ky Shpengues do të kthehej një ditë për të ndëshkuar të gjithë ata që refuzojnë të pendohen dhe t'i besojnë Atij. Dëgjoni predikimin e Enokut:

*"Ja, **Zoti erdhi me mijërat e tij të shenjtë, për të bërë gjyqin kundër të gjithëve dhe për të bindur të gjithë të pabesët në mes tyre për të gjitha veprat e paudhësisë dhe për të gjitha fjalët fyese që mëkatarët e pabesë folën kundër tij!"** (Juda 1:14,15)*

Diçka tjetër mahnitëse që duhet të dimë në lidhje me profetin Enok është fakti se ai nuk vdiq. Po, pikërisht ashtu siç e dëgjuat. Fjala e Perëndisë na tregon se **Enoku nuk vdiq!** Thotë: *"Enoku eci me Perëndinë, por nuk u gjend më, sepse Perëndia e mori me vete."* (Zanafilla 5:24) Zoti Perëndi, në pushtetin dhe në planin e Tij, e mori Enokun menjëherë në parajsë, pa qenë e nevojshme që ai të vdiste.

Pse e mori Perëndia në këtë mënyrë Enokun? Përmes jetës së Enokut, Ai donte të na tregonte se si i vlerëson ata që i besojnë Zotit me të vërtetë dhe kërkojnë t'i pëlqejnë Atij në të gjitha gjërat. Shkrimet thonë:

"Me anë të besimit Enoku u zhvendos që të mos shikonte vdekje dhe nuk u gjet më, sepse Perëndia e kishte zhvendosur; sepse para se të merrej, ai pati dëshmimin se i kishte pëlqyer Perëndisë. Edhe pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Atij, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia është dhe se është shpërblenjësi i atyre që e kërkojnë atë." (Hebrenjve 11:5, 6)

Për treqind vjet, Enoku i pëlqeu Perëndisë, sepse i besoi Atij, e deshi dhe iu bind Atij në një kohë kur shumica e njerëzve nuk donin t'ia dinin se çfarë kërkonte e çfarë fliste Perëndia. Kështu, një ditë Ai e thirri emrin e tij; menjëherë, Enoku takoi Perëndinë në Parajsë, në lavdinë e shtëpisë së Tij përgjithmonë! Me këtë, Perëndia do t'na tregojë diçka shumë të rëndësishme: Nëse nuk keni besim si të Enokut, nuk do t'i pëlqeni kurrë Zotit Perëndi! Por, nëse keni besim si Enoku, Zoti do t'ju quajë të drejtë, dhe nuk do të keni më frikë nga vdekja. Ju duhet të dini se Perëndia e ka mposhtur vdekjen për ju, sepse nëse e dëgjoni Fjalën e Tij dhe e besoni atë, atëherë kur jeta juaj në tokë të përfundojë, ju do të shkoni të jetoni në praninë e Zotit përgjithmonë, ashtu si Enoku! Megjithatë, duhet të kuptoni dhe të besoni fjalët që ka thënë Perëndia përsa i përket rrugës së drejtë të shpëtimit që Ai ka përgatitur e siguruar për mëkatarët.

Në përmbledhje të studimit tonë, do të donim të bënim disa krahasime në lidhje me dy pasardhësit e Adamit, për të cilët kemi lexuar sot: **Lamekun** dhe **Enokun**.

Që të dy, Lameku dhe Enoku bënin pjesë në brezin e shtatë pas Adamit. Lameku e kishte prejardhjen nga **familja e Kainit**, dhe Enoku nga **familja e Sethit**. Lameku dhe Enoku i përkisnin të njëjtës periudhë kohore, por nuk kishin të njëjtat interesa e dëshira. Mënyra e tyre e jetesës ishte krejt e ndryshme, si dita me natën.

Lameku nuk i besoi Perëndisë dhe fjalës së Tij, ndërsa **Enoku** i besoi Zotit dhe e donte fjalën e Tij.

Lameku ndoqi Satanin në ligësinë e tij, ndërsa **Enoku** eci me Perëndinë në shenjtëri.

Lameku nuk e përfilli rrugën e shpëtimit që Perëndia kishte shpallur, por **Enoku** e përqafoi këtë rrugë dhe i ofroi Perëndisë gjakun e një qengji për të mbuluar mëkatet e tij.

Lameku u dha pas parasë, grave, të ngrënit, veshjes dhe kënaqësive, ndërsa **Enoku** kërkoi dhe zgjodhi një jetë me një marrëdhënie të ngushtë me Atë që i kishte dhënë jetën, Krijuesin e tij.

Lameku vdiq në mëkatet e tij dhe shkoi në ferr, ndërsa **Enoku** u rrëmbye në qiell nga Perëndia për të qenë me Të.

Në mbyllje, do të donim të bënim një pyetje të rëndësishme: **Kujt i ngjani ju, Lamekut apo Enokut?** A i përkisni njerëzve të Kainit dhe të Lamekut apo njerëzve të Sethit dhe të Enokut? A keni besimin e Enokut apo jeni duke ecur, ashtu si Lameku, në rrugën tuaj? Fjala e Perëndisë thotë: *"Analizoni veten tuaj a jeni në besim; provoni veten tuaj!"* ...sepse *"pa besim (në Perëndinë dhe në Fjalën e Tij) është e pamundur t'i pëlqesh Atij!"* (2 Korintasve 13:5; Hebrenjve 11:6)

Miq, këtu duhet ta mbyllim për sot. Herën tjetër, në dashtë Perëndia, ne do të fillojmë të studiojmë për një profet tjetër të Perëndisë – profetin Noe...

Perëndia ju bekoftë, ndërsa meditoni mbi këtë varg nga Fjala e Tij e shenjtë:

" Edhe pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Atij, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia është dhe se është shpërblenjësi i atyre që e kërkojnë atë." (Hebrenjve 11:6)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Profeti Noe:

Durimi dhe Zemërimi i Perëndisë

Zanafilla 6

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në hulumtimet tona në Shkrimet e Shenjta, tashmë kemi parë se, në fillim, kur Perëndia e krijoi botën, gjithçka ishte e **mirë**. Megjithatë, kur paraardhësi ynë, Adami, nuk iu bind Perëndisë, e **keqja** hyri në botë përmes tij dhe u përhap tek të gjithë njerëzit, ashtu si "një epidemi nuk mbetet vetëm në vendin e saj të origjinës!" {proverbë e Uolof-it} Në programin tonë të mëparshëm, mësuam për dy familje që rrodhën nga Adami, pasardhësit e Kainit dhe pasardhësit e Sethit. Pasardhësit e Kainit **nuk i besuan Perëndisë**. Por, pasardhësit e Sethit ishin ata që **i besuan Fjalës së Perëndisë**, dhe, si rrjedhim, Zoti u fali atyre mëkatet. Një prej pasardhësve të Sethit quhej Enok. Megjithëse shumica e njerëzve që jetuan në kohën e Enokut ndoqën Satanin, duke jetuar jetë të shthurura, Enoku eci me Perëndinë në shenjtëri.

Sot do të mësojmë për një njeri tjetër që eci me Perëndinë në një epokë të mbrapshtë dhe të shthurur. Ky person është **profeti Noe** {*Noh* në Arabisht}, stërnipi i Enokut. Tashmë kemi mësuar se, në kohët e hershme, njerëzit jetonin shumë më gjatë se ne sot. A e dini se kush ka jetuar më gjatë në botë? Ishte Metuselahu, i biri i Enokut. Ai jetoi 969 vjet. Metuselahu ishte i ati i Lamekut, i cili ishte ati i Noeut. Lameku, ati i Noeut, ishte një njeri tjetër, jo pasardhësi i Kainit për të cilin mësuam herën e kaluar. Noeu, i përkiste brezit të dhjetë pas Adamit. Kur Noeu ishte pesëqind vjeç, ai u bë ati i Shemit, Hamit dhe Jafetit.

Ajo çfarë do të mësojmë për Noeun, ka vlerë të madhe për ne, sepse ditët në të cilat jetoj Noeu ishin të ngjashme me kohën në të cilën ne po jetojmë sot. Në kohën e Noeut, bota ishte e mbushur plot me mëkat. Shkrimet na tregojnë se *"ligësia e njerëzve ishte e madhe mbi tokë dhe që tërë synimet e mendimeve të zemrës së tyre nuk ishin gjë tjetër veçse e keqja në çdo kohë."* (Zanafilla 6:5) Zemrat e bijve të Adamit ishin të mbushura plot me mendime të liga, smirë, mashtrime, keqdashje, lakmi, intriga, arrogancë, konflikte, luftra, kurvëri, shkelje kurore, vjedhje, vrasje, dhe budallallëk (sipas ungjillit të Markut 7:21, 22). Njerëzit po e shkatërronin botën që Perëndia kishte krijuar për ta. Shumë prej këtyre njerëzve ishin fetarë, por nuk i besonin Perëndisë me zemër. Kënaqësitë e mishit ishin perëndia i tyre dhe mëkatet e tyre shtoheshin dita-ditës!

Dëgjoni se çfarë thonë Shkrimet në Tora, në librin e Zanafillës, në kapitullin gjashtë:

(Zan. 6) ³*Dhe Zoti tha: Fryma im nuk do të hahet gjithnjë me njeriun, sepse në shthurjen e tij ai nuk është veçse mish; ditët e tij do të jenë, pra, njëqind e njëzet vjet.* ⁵*Dhe tani Zoti pa që ligësia e njerëzve ishte e madhe mbi tokë dhe që tërë synimet e mendimeve të zemrës së tyre nuk ishin gjë tjetër veçse e keqja në çdo kohë.* ⁶*Dhe Zoti u pendua që kishte krijuar njeriun mbi tokë dhe u brengos për këtë në zemër të vet.* ⁷*Kështu Zoti tha: "Unë do të shfaros nga faqja e dheut njeriun që kam krijuar, duke filluar nga njeriu deri te kafshët, te rrëshqanorët, te zogjtë e qiellit, sepse pendohem që i kam krijuar."*

Kështu, ne shohim se si Perëndia planifikoi të zhdukte të gjithë pasardhësit e Adamit nga toka për shkak të ligësisë së tyre. Megjithatë, ne shohim se Perëndia në mëshirën e Tij, ishte shumë i duruar me mëkatarët duke iu dhënë atyre jetë deri në njëqind e njëzet vjet, në mënyrë që t'u jepte **kohë për t'u penduar**, me qëllim që të mos humbisnin. Megjithatë, pas kësaj kohe, Ai do të gjykonte këdo që nuk ishte penduar dhe nuk kishte pranuar rrugën e drejtësisë së Perëndisë.

Ajo që mund të mësojmë për karakterin e Perëndisë nga kjo kohë e kufizuar në 120 vjet, është pikërisht kjo: **Perëndia është shumë i duruar, por durimi i Tij ka një kufi!** Ai do t'u flasë njerëzve e do të debatojë me ta, me qëllim që të mund të pendohen, por jo përgjithnjë. Kjo është arsyeja pse në kohën e Noeut, Perëndia tha: *"Fryma im nuk do të hahet gjithnjë me njeriun, ditët e tij do të jenë, pra, njëqind e njëzet vjet."* Pra, shohim se Perëndia donte të ishte i duruar me mëkatarët për një kohë të caktuar dhe më pas t'i gjykonte ata nëse nuk do të pendoheshin. Këtu,

vërejmë dy karakteristika të Perëndisë: **Durimin dhe zemërimin**. Zoti është i mirë dhe i durueshëm; por edhe i drejtë dhe mund të zemërohet!

Disa njerëz mendojnë se Perëndia mban një shkop të madh në dorë, që zemërohet shpejt dhe kënaqet kur godet dhe lëndon njerëzit. Por Zoti nuk është i tillë. **Të tjerë njerëz mendojnë** se Perëndia nuk zemërohet kurrë dhe fal e harron mëkatet e njerëzve. "Zoti është i mirë! Zoti është i mirë!" është gjithçka që ata dinë. Por Zoti nuk është as i tillë.

Shkrimet e Shenjta na tregojnë të vërtetën për karakterin e Perëndisë. Ai është i mirë dhe i drejtë! Ai mund të ketë durim dhe mund të zemërohet. Mirësia dhe mëshira e Tij janë arsyeja pse Ai ka durim me mëkatarët, por drejtësia dhe shenjtëria e Tij janë arsyeja pse Ai zemërohet me mëkatet e tyre. Perëndia është Shpëtimtar dhe Gjykatës. Profetët shkruan shumë në lidhje me **durimin dhe zemërimin e Perëndisë**. Le të dëgjojmë disa prej fjalëve që ata shkruan:

Shkrimi thotë:

*"Mos harroni këtë gjë: se për Zotin një ditë është si një mijë vjet, dhe një mijë vjet si një ditë. Zoti nuk vonon plotësimin e premtimit të tij, siç disa besojnë që ai bën; por është **i durueshëm** ndaj nesh, sepse **nuk do që ndokush të humbasë**, por që të gjithë të vijnë në pendim. Dhe **dita e Zotit do të vijë** si një vjedhës natën." (2 Pjetrit 3:8-10) **"Perëndia do të gjykojë** popullin e vet. Gjë e tmerrshme është të bjerë njeriu në duart e Perëndisë së gjallë....Shikoni se mos refuzoni atë që flet...sepse Perëndia ynë është një zjarr që konsumon!" (Hebrenjve 10:30, 31; 12:25, 29)*

Në Psalme lexojmë: *"Perëndia është **një gjykatës i drejtë** dhe një Perëndi që zemërohet çdo ditë me keqbërësit...që nuk ndryshojnë."* (Psalmi 7:11, 12)

Në Ungjill {*Inxhil*} shkruhet:

*"**Zemërimi i Perëndisë** zbulohet nga qielli për çdo pabesi e padrejtësi të njerëzve, që mbysin **të vërtetën** në padrejtësi ...[Perëndia do t'i gjykojë dhe gjykimi i Tij] është **sipas së vërtetës**. Dhe mendon, vallë, o njeri që gjykon ata që bëjnë të tilla gjëra që edhe ti i bën, t'i shpëtosh gjykimin të Perëndisë? Apo i përçmon pasuritë e **mirësisë së tij, të durimit dhe zemërgjerësisë së tij**, duke mos njohur që mirësia e Perëndisë të prin në pendim? Por ti, për shkak të ashpërsisë sate dhe të zemrës së papenduar, po mbledh për veten tënde zemërim **për ditën e***

zemërimit dhe të zbulesës së gjykimit të drejtë të Perëndisë, që do ta shpaguajë secilin sipas veprave të tij." (Romakëve 1:18; 2:2-6)

Zemërimi i Perëndisë nuk është si zemërimi i njeriut. Njeriu mund të zemërohet shumë, por zemërimi i tij largohet pak nga pak derisa një ditë, as ai vetë nuk kujton më arsyen e zemërimit të tij. Zemërimi i Perëndisë nuk është i tillë! Koha e gjatë nuk sjell harresë apo largim të zemërimit tek Perëndia. Zoti është një Gjykatës i drejtë dhe Ai nuk harron asgjë! **Zemërimi i Tij nuk largohet** ndaj atyre që refuzojnë të pendohen; por për më tepër, **shtohet!** Kjo është ajo çfarë lexojmë në Shkrime: *"Por ti, për shkak të ashpërsisë sate dhe të zemrës së papënduar, po mbledh për veten tënde zemërim për ditën e zemërimit dhe të zbulesës së gjykimit të drejtë të Perëndisë."*

Njerëzit në kohën e Noeut *"po mblidhnin"* mbi veten e tyre zemërimin e Perëndisë! Megjithatë, ekzistonte një njeri në atë kohë që e donte Perëndinë me gjithë zemër dhe i besonte fjalës së Tij. Ky njeri ishte **Noeu**. Kështu, Shkrimet thonë: *"Por Noeu gjeti hir në sytë e Zotit. Noeu ishte një njeri i drejtë dhe i patëmetë midis bashkëkohësve të tij. Noeu eci me Perëndinë."* (Zanafilla 6:8, 9)

Pse Perëndia tregoi mirësi e hir ndaj Noeut? A e meritonte Noeu hirin e Zotit? Jo! Hiri që meritohet nuk quhet më hir. Hir do të thotë "favor i pamerituar." Pse Perëndia i dha hirin e Tij Noeut dhe jo të tjerëve? Çfarë thonë Shkrimet për këtë? Shkrimi na tregon se **Noeu i besoi Perëndisë**, ndërsa të tjerët nuk i besuan Atij. **Noeu i besoi Fjalës së Perëndisë**. I besoi premtimet e Perëndisë në lidhje me Shpëtimtarin që do të vinte në botë për të shpëtuar mëkatarët. Ashtu si të gjithë pasardhësit e Adamit, Noeu ishte mëkatar, por Perëndia e quajti të drejtë, sepse ai i besoi Zotit dhe i ofroi gjakun e një flijimi për mëkatin e tij, ashtu siç Ai kishte urdhëruar. Kështu, Shkrimet thonë: *"Noeu ishte një njeri i drejtë dhe i patëmetë midis bashkëkohësve të tij."*

Një ditë Perëndia i tha Noeut:

(Zan. 6) ¹³*"Kam vendosur t'i jap fund çdo mishi, sepse toka për shkak të njerëzve është plot me dhunë; ja, unë do t'i zhduk bashkë me tokën. ¹⁴Bëj një arkë prej druri; bëje arkën me dhoma dhe lyeje me bitum nga jashtë e nga brenda. ¹⁵Por ti do ta ndërtosh në këtë mënyrë; dhoma e arkës do të jetë treqind kubitë, gjerësia pesëdhjetë dhe lartësia tridhjetë. ¹⁶Do ta bësh arkën me një dritare dhe do ta mbarosh me një kubit mbulese nga sipër; anash arkës do të vendosësh derën*

dhe do ta bësh me tre kate, pra me katin e poshtëm, të mesëm dhe të sipërm. ¹⁷Dhe ja, unë vet kam për të sjellë përmytjen e ujërave mbi tokë, për të shkatërruar nën qiellin çdo mish që ka shenjë jete; çdo gjë që ndodhet mbi tokën ka për të vdekur. ¹⁸Por unë do të caktoj besëlidhjen time me ty dhe ti do të futesh në arkën; ti, fëmijët e tu, gruaja jote dhe gratë e bijve të tu. ¹⁹Dhe nga çdo gjë që jeton prej çdo lloj mishi fut në arkë dy nga çdo lloj, për t'i ruajtur me vete gjallë bashkë me ty; dhe të jenë mashkull dhe femër. ... ²¹Dhe merr për vete nga çdo ushqim që hahet, grumbulloje dhe ruaje, në mënyrë që të shërbejë si ushqim për ty dhe për ata."

Pra, Perëndia i tregoi Noeut planin e Tij për dërgimin e një përmytjeje që do të shkatërronte gjithçka e këdo që refuzonte të pendohej dhe t'i besonte të vërtetës. Zoti i tregoi Noeut si të ndërtonte një **arkë** (anije) të madhe për t'i shpëtuar përmytjes. Gjatësia e arkës duhet të ishte 150 metra; një gjatësi e gjysmë e një fushe futbollit. Kjo arkë do të bëhej strehë për Noeun dhe familjen e tij dhe shumë kafshë, por edhe për këdo që do t'i besonte Fjalës së Perëndisë. Zoti e urdhëroi Noeun që të ndërtonte **shumë dhoma** në arkë, por vetëm **një derë** jashtë arkës. Kështu, mesazhi i Perëndisë për njerëzit e kohës së Noeut ishte ky: **Kushdo që dëshiron t'i shpëtojë gjykimin të përmytjes duhet të kalojë përmes derës së arkës.** Çdo person që kalon përmes derës do të **shpëtohet**. Ata që nuk kalojnë përmes derës do të **humbasin!**

Kështu, Noeu filloi të ndërtojë arkën. Ishte një përgjegjësi kaq e madhe. Noeu dhe tre bijtë e tij duhet të prisnin me qindra drurë të mëdhenj, t'i prisnin e t'i bënin gati si dërrasa, t'u jepnin formën e duhur dhe t'i lëmonin e t'i lyenin me bitum nga jashtë e nga brenda. Edhe gruaja e Noeut dhe gratë e bijve të tij ndihmuan në këtë punë të vështirë. Për njëqind vjet me radhë, ditë pas dite, Noeu dhe familja e tij punuan për ndërtimin e arkës. Por Noeu nuk u përqëndrua vetëm në ndërtimin e arkës. Ai edhe u predikoi bashkëkohësve të tij. Ndoshta ai u thoshte diçka të ngjashme me këtë: "Dëgjoni! Zoti më ka treguar që t'ju paralajmëroj për zemërimin e Tij! Zemërimi i Perëndisë është i furishëm për shkak të mëkatit tuaj! Ai ka vendosur të dërgojë një përmytje në tokë për të shkatërruar këdo që refuzon të pendohet. Por, unë po ju them një lajm të mirë! Perëndia, në mirësinë e Tij, më ka urdhëruar që të ndërtoj një arkë si strehim për këdo që pendohet prej mëkateve dhe i beson fjalës së Perëndisë!" Kështu, Noeu i paralajmëroi njerëzit me shumë fjalë dhe i përgjëroi të largoheshin nga rrugët e këqija të asaj kohe të korruptuar e të mbapshtë.

Si mendoni ju? Ai i besuan bashkëkohësit e Noeut fjalës që Perëndia u kishte shpallur përmes profetit të Tij? Ne nuk mund të japim tani një përgjigje, sepse programit tonë i erdhi fundi për sot. Megjithatë, herën tjetër, në dashtë Perëndia, ne do të vazhdojmë me historinë e profetit Noe dhe do të shohim se si Perëndia mbrojti nga përmbytja këdo që i besoi fjalës së Tij, dhe se si i gjykoi ata që nuk i besuan kësaj fjale, duke i lënë që të mbyten në ujërat e përmbytjes së madhe.

Ju falënderojmë për vëmendjen tuaj. ... Perëndia ju bekoftë, ndërsa meditoni mbi gjithçka që lexuam sot në Shkrime:

"Zoti nuk vonon plotësimin e premtimit të tij, siç disa besojnë që ai bën; por është i durueshëm ndaj nesh, sepse nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim. Dhe dita e Zotit do të vijë si një vjedhës natën." (2 Pjetrit 3:9, 10)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Noeu dhe Përmbytja e Madhe

Zanafilla 7

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin tonë të kaluar, studiuam historinë magjepsëse të profetit Noe, i cili ishte pasardhës i brezit të dhjetë pas Adamit. Në atë kohë të mbrapshtë dhe të shthurur, Noeu eci me Perëndinë. Ne pamë se si **Zoti u hidhërua** në zemrën e Tij për shkak të mëkateve të pasardhësve të Adamit. Shkrimi thotë se "*ligësia e njerëzve ishte e madhe mbi tokë dhe tërë synimet e mendimeve të zemrës së tyre nuk ishin gjë tjetër veçse e keqja në çdo kohë.*" (Zan. 6:5) Kjo është arsyeja pse Perëndia, në zemërimin e Tij të shenjtë, planifikoi të zhdukte mëkatarët (e papenduar) nga faqja e dheut.

Megjithatë, **hiri i Perëndisë** ishte tek Noeu, sepse ai e donte Zotin dhe **i besonte Fjalës së Tij**. Kështu, një ditë Zoti i tha Noeut: Kam vendosur ta zhduk njerëzimin, sepse toka është e mbushur me ligësi. Unë do të sjell një përmbytje të madhe mbi tokë, do të shkatërroj gjithçka të gjallë nën qiej. Por, ti do të ndërtosh një arkë të madhe (anije) që në të të strehohesh ti dhe familja jote.

Për njëqind vjet, Noeu dhe familja e tij punuan për ndërtimin e arkës së madhe. Por Noeu nuk u përqendrua vetëm në ndërtimin e arkës. Ai u predikoi edhe njerëzve rreth tij, duke iu thënë: Pendohuni prej mëkateve tuaja dhe kthehuni tek Perëndia! Perëndia, i Drejti, do ta gjykojë botën!

A u penduan bashkëkohësit e Noeut prej mëkateve dhe a i besuan fjalës që Perëndia po u shpallte me anë të profetit të Tij? Si mendoni ju? Midis mijëra e mijëra pasardhësve të Adamit që

ishin në tokë, sa prej tyre u penduan dhe i besuan Perëndisë aq sa të hynin në arkë? Shkrimi thotë: "*pak vetë, gjithsej tetë, shpëtuan...*" (1 Pjetrit 3:20)

Sa njerëz i besuan Perëndisë? Vetëm tetë: Noeu dhe gruaja e tij, tre bijtë e tij bashkë me gratë e tyre. Të gjithë të tjerët nuk i besuan fjalës së Tij. Disa njerëz, madje, ishin indiferentë ndaj predikimit të Noeut, ndërsa të tjerët e tallnin atë. Ata menduan se ai ishte i çmendur, për shkak të arkës që po ndërtonte në një vend që nuk kishte as ujë. Njerëzit mund ta kenë tallur Noeun me këto fjalë: "Hej, njerëz! Ejani dhe shihni këtë burrë që po ndërton një anije kaq të madhe këtu në shkretëtirë! Noeu duhet të jetë çmendur! Përmbytje këtu në shkretëtirë? E pamundur! E mbi të gjitha, Perëndia është i mirë; Ai nuk do t'i shkatërronte kurrë njerëzit që krijoi! Ti je i çmendur, Noe!" Megjithatë, Noeu nuk u kushtoi rëndësi fyerjeve të tyre, sepse i besoi fjalëve që Perëndia kishte thënë. Ai vazhdonte të ndërtonte arkën dhe të predikonte, duke thënë: "Pendohuni! Perëndia do të gjykojë botën me drejtësi! Pse refuzoni t'i besoni fjalës së Tij? Pse doni që të humbisni?"

Më në fund, erdhi dita kur Noeu dhe familja e tij përfunduan së ndërtuari arkën. Në vargun e fundit të kapitullit të gjashtë të librit të Zanafillës, lexojmë: "*Dhe Noeu bëri pikërisht të gjitha ato që Perëndia i kishte urdhëruar.*" (Zanafilla 6:22) Arka ishte gati. Çdo gjë kishte përfunduar. Vetëm një gjë kishte mbetur: Noeu dhe familja e tij duhet të hynin në arkë. Edhe një herë, Noeu u përpoq të bindte njerëzit: "Dëgjojeni Perëndinë! Pendohuni dhe besojini fjalës së Tij! Së shpejti do të vijë një përmbytje! Hyni në arkë sa nuk është vonë! Dera është e hapur! Kushdo që hyn përmes derës do të shpëtojë. Por, nëse refuzoni të hyni, si do t'i shpëtoni gjykimin të Perëndisë?" Kështu, Noeu i paralajmëroi njerëzit me përgjërime. **Por ata nuk donin ta dëgjonin.** Si pasojë, në kapitullin shtatë, Shkrimi thotë:

(Zanafilla 7) ¹Atëherë Zoti i tha Noeut: "*Hyr në arkë bashkë me tërë familjen tënde, sepse pashë se je i drejtë para meje në këtë brez.* ²Nga çdo lloj kafshe të pastër merr shtatë çifte, meshkuj dhe femra, si dhe nga kafshët jo të pastra një çift, mashkull dhe femër, ³edhe nga zogjtë e qiellit merr shtatë çifte, meshkuj dhe femra, për të ruajtur gjallë farën e tyre mbi faqen e tërë dheut; ⁴sepse mbas shtatë ditëve do të bëj që të bjerë shi mbi tokë për dyzet ditë e dyzet net me radhë, dhe do të shfaros nga faqja e dheut tërë qeniet e gjalla që kam krijuar." ⁵Dhe Noeu bëri pikërisht ashtu siç i kishte urdhëruar Zoti.

Pse Noeu dhe familja e tij hynë në arkë? Mos, vallë, sepse panë qiellin që u mbush me re? Apo nuhatën ardhjen e shiut? Jo! Ata panë një qiell të kthjellët përpara se të futeshin në arkë. Atëherë, pse u futën në arkë? Vetëm për një arsye. Ata hynë, sepse i **besuan fjalëve që kishte thënë Perëndia**. Ndoshta, kishte njerëz jashtë që mendonin: "Edhe unë i besoj Perëndisë, por nuk dua të hyj në këtë arkë! I besoj Zotit, por nuk e pranoj predikimin e Noeut!" Çfarë mund të themi për këta njerëz? Është e thjeshtë: **ata nuk i besonin Perëndisë**, sepse nuk i besonin fjalëve që Perëndia po u shpallte përmes profetit të Tij. Ata refuzuan të pendohen prej mëkateve dhe refuzuan të pranojnë rrugën e shpëtimit që Zoti Perëndi u kishte siguruar përmes Noeut. Ata mund ta kenë nderuar Perëndinë me buzët e tyre, por me zemër ishin larg Tij.

Ndaj Shkrimi thotë:

*"Kështu Noeu u fut në arkë bashkë me bijtë e tij, me të shoqen dhe me gratë e bijve të tij, për shkak të ujërave të përmbytjes. Nga kafshët e pastra dhe nga kafshët jo të pastra, nga zogjtë e nga të gjitha llojet që zvarriten mbi tokë, erdhën dy nga dy para Noeut, në arkë, një mashkull e një femër, ashtu si e kishte porositur Perëndia atë. ...**pastaj Zoti i mbylli brenda**. "* (Zan. 7:7-9, 16) A e dëgjuat se çfarë bëri Perëndia pasi Noeu dhe familja e tij hynë në arkë? Shkrimi thotë: **"Zoti i mbylli brenda!"** Dita e zemërimit të madh të Perëndisë kishte ardhur. Zoti kishte qenë i duruar me njerëzit e atij brezi për një kohë të gjatë, por tani **durimit të Tij i kishte ardhur fundi! Kishte mbetur vetëm zemërimi i Tij**. Ai e kishte mbyllur derën, dhe kur Zoti e mbyll derën, askush nuk mund ta hapë.

Kështu, Zoti dërgoi ujëra mbi tokë ashtu siç kishte premtuar. Qielli filloi të errësohej; era filloi të fryjë fort. Kishte re, shkrepëtima, bubullima dhe tërmete. Tashmë, bijtë e Adamit **po dridheshin nga frika**. Kur gjithçka ishte e qetë dhe në paqe, ishte e lehtë për ta të sfidonin Perëndinë me fjalë dhe me veprime ofenduese. Por tani që gjykimi i Perëndisë kishte filluar të zbriste mbi ta, gojët e tyre u mbyllën! Kishte ardhur koha që ata të përballëshin me gjykimin e drejtë të Perëndisë dhe nuk ekzistonte asnjë vend ku mund të fshiheshin!

Ra një shi aq i madh, burimet e thella të tokës nxorrën në sipërfaqe ujërat e tyre, oqeanet dhe lumenjtë vërshuan mbi tokë, duke sjellë si pasojë një përmbytje të madhe. Përrenj të fuqishëm ujërash vërshonin nëpër çdo qytet dhe fshat. Ata që nuk u rrëmbyen nga uji në mënyrë të

menjëhershme, vraponin të tmerruar, duke u përpjekur të ngjiteshin në vende më të larta. Ata që e kishin tallur Noeun dhe e kishin refuzuar fjalën e Perëndisë, tashmë e dinin se fjalët që Perëndia kishte thënë përmes profetit të Tij ishin **të vërteta**. Megjithatë, njohuria që ata kishin tashmë nuk kishte më **asnjë dobi** për ta, sepse nuk kishte më mundësi për t'u penduar; koha për shpëtimin e tyre kishte mbaruar. Ndoshta, disa i thërrisnin Noeut: "Noe! Noe! Hape derën! Noe, na ndihmo! Na shpëto! Ne të besojmë, Noe! Ti kishe të drejtë! Ne besojmë! Ne besojmë!" **Por, ishte tepër vonë**. Perëndia e kishte mbyllur derën. Nuk kishte më ditë shpëtimi. Kishte ardhur dita e gjykimit. Të luturit, të qarat, trokitjet në derë, madje edhe njohja e së vërtetës – asgjë nuk mund ta ndryshonte mendjen e Perëndisë. **Kur Perëndia e mbyll derën e shpëtimit, asnjë nuk mund ta hapë.**

Kështu, Shkrimet na tregojnë se ra një shi aq i rrëmbyeshëm për dyzet ditë me radhë, aq shumë, sa edhe malet u mbuluan. Por, arka lundronte në sipërfaqen e ujit.

"Kështu u shuan të gjitha llojet e mishit që lëviznin mbi tokë: zogjtë, bagëtia, bishat, rrëshqanorët e çdo lloji që zvarriteshin mbi tokë dhe tërë njerëzit. Dhe të gjitha gjallesat që ishin mbi faqen e dheut u shfarosën...dhe shpëtoi vetëm Noeu bashkë me ata që ishin me të në arkë."
(Zanafilla 7:21, 23)

A e mbajti premtimin e Tij Perëndia? Sigurisht! A i gjykoi mëkatarët që refuzuan të pendohen? Po, e vërtetë! Ai gjykoi këdo që nuk ishte brenda në arkë, ashtu siç kishte thënë.

Të dashur miq, këtu duhet të ndërpresim për sot historinë e Noeut. Në dashtë Perëndia, në programin tonë të ardhshëm, do ta përfundojmë këtë histori dhe do të shohim se çfarë ndodhi me Noeun dhe familjen e tij në arkë. Megjithatë, përpara se të ndahemi nga ju, duam të theksojmë një mësim të rëndësishëm që Zoti kërkon të na mësojë sot përmes historisë së gjykimit me anë të përmytjes së madhe. **Perëndia ka planifikuar edhe një ditë tjetër në të cilën do të gjykojë njerëzit e botës**. Dhe kjo Ditë Gjykimi që po afron do të jetë më e tmerrshme sesa gjykimi që erdhi mbi bashkëkohësit e Noeut!

Dëgjoni se çfarë shpall një prej profetëve të Perëndisë në lidhje me ditën e gjykimit përfundimtar. Ai shkruan:

*"Pastaj pashë një fron të madh të bardhë dhe atë që ulej mbi të, nga prania e të cilit iku dheu dhe qielli, dhe nuk u gjet vend për ta. Dhe pashë të vdekurit, të mëdhenj e të vegjël, që rrinin në këmbë përpara Perëndisë, edhe librat u hapën; dhe u hap një libër tjetër, që është libri i jetës; dhe të vdekurit u gjykuan në bazë të gjërave të shkruara në libra, sipas veprave të tyre. Dhe, nëse ndokush nuk u gjet i shkruar në librin e jetës, u flak në **liqenin e zjarrit**."* (Zbulesa 20:11-12, 15)

Të dashur miq, a jeni të sigurtë, ndërsa po i afrohemi kësaj dite të frikshme të gjykimit? A është emri juaj i shkruar në librin e jetës së përjetshme? A keni kaluar përmes derës së shpëtimit që ka hapur Perëndia? Fjala e Tij thotë: **"Ja, pra, koha e pëlqyer, ja, pra, dita e shpëtimit."** (2 Korintasve 6:2) Perëndia me shumë durim i bëri thirrje popullit të ditëve të Noeut që të pendohej, të besonte dhe të shpëtohej, por në fund, Ai e mbylli derën e shpëtimit. Kushdo që refuzoi të hynte përmes derës së arkës, u përball me gjykimin e egër të Perëndisë.

Përsa i përket **Ditës së Gjykimit që po vjen**, kur Zoti do ta gjykojë botën me drejtësi, Shkrimet thonë: *"Dita e Zotit do të vijë, si një vjedhës natën. Sepse, kur thonë: "Paqe dhe siguri", atëherë një shkatërrim i papritur do të bjerë mbi ta, ashtu si dhembjet e lindjes të gruas shtatzënë dhe nuk do të shpëtojnë!"* (1 Thes. 5:2,3) Asnjë nuk do t'i shpëtojë kësaj dite, përveç atyre që kanë kaluar përmes derës së shpëtimit që Perëndia ka hapur për bijtë e Adamit.

A e njihni? A keni dijeni për **Derën** që Perëndia ka hapur për mëkatarët? A e njihni rrugën e shpëtimit që Perëndia ka siguruar për ju? Kush i shpëtoi gjykimit të përmbytjes në kohën e Noeut? Vetëm ata që kaluan përmes derës së arkës! Në të njëjtën mënyrë, përsa i përket ditës së gjykimit që po vjen, Shkrimet na tregojnë qartë se Zoti ka siguruar vetëm **një derë shpëtimi** për bijtë mëkatarë të Adamit. A e njihni këtë derë shpëtimi? Atëherë, dëgjoni këto fjalë të sigurta të thëna nga Ndërmjetësuesi i shenjtë që Perëndia e dërgoi në botë. Ai tha: **"Unë jam [Dera]; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet!"** (Gjoni 10:9) *"Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Ai që e dëgjon fjalën time dhe beson në atë që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme, dhe ai **nuk vjen në gjyq**, por ka kaluar nga vdekja në jetë."* (Gjoni 5:24)

Miq, këtu duhet ta ndërpresim programin tonë për sot, por, në programet e ardhshme do të mësojmë më shumë për këtë Shpëtimtar që Perëndia dërgoi në botë, për Atë që tha: **"Unë jam [Dera]; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet!"**

Ju falënderojmë që na ndoqët. Herën tjetër, në dashtë Perëndia, do të përfundojmë historinë e profetit Noe....

Zoti ju bekoftë ndërsa meditoni mbi këtë pyetje kaq me peshë që gjendet në Fjalën e Tij: **"Si do të shpëtojmë ne, në qoftë se e lëmë pas dore një shpëtim kaq të madh?"** (Hebrenjve 2:3)
Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Noeu dhe Besnikëria e Perëndisë

Zanafilla 8, 9

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Sot, ne kemi planifikuar të **përfundojmë historinë e profetit të Perëndisë, Noeut**. Më së pari le të përsërisim çfarë kemi mësuar në dy programet e mëparshme rreth Noeut dhe përmbytjes së madhe. Në kapitullin gjashtë të librit të Zanafillës, ne pamë se ligësia e njerëzve ishte shumë e madhe në kohën e Noeut; çdo mendim i zemrës së tyre ishte i lig. Kjo është arsyeja pse Perëndia kishte vendosur të sillte një përmbytje mbi tokë për të zhdukur të gjithë mëkatarët që refuzonin të largoheshin prej mëkateve të tyre dhe të ktheheshin tek Perëndia i vërtetë dhe i gjallë.

Në të gjithë atë brez të mbrapshtë dhe të shturur, vetëm një njeri i pëlqeu Perëndisë. Ky ishte Noeu. Ai i besonte Zotit dhe e donte Atë. Kjo është arsyeja pse një ditë, Perëndia i foli Noeut dhe e urdhëroi të ndërtonte një arkë të madhe (anije), në të cilën të strehohej ai, familja e tij dhe shumë kafshë, me qëllim që t'i shpëtonin përmbytjes. Për njëqind vjet me radhë, Noeu bashkë me familjen e tij ndërtonin arkën dhe i nxisnin njerëzit që të pendoheshin dhe t'i besonin fjalës së Zotit. Por, **asnjë nuk i kushtoi rëndësi** fjalëve të Noeut. Asnjë nuk e besoi kur u fliste për përmbytjen që do të vinte së shpejti!

Megjithatë, erdhi dita kur arka ishte gati. Kishte ardhur ora që Perëndia do të gjykonte këtë botë të ligë. Zoti kishte duruar tallësit për një kohë të gjatë, por tani durimi i Tij kishte marrë fund. Kështu, Ai e urdhëroi Noeun të hynte në arkë bashkë me familjen e tij dhe të merrte me vete shtatë meshkuj dhe shtatë femra të çdo lloji kafshe të pastër {të përshtashme për sakrificë}, dhe dy prej çdo lloji kafshe të papastër, një mashkull e një femër. Noeu dhe familja e tij bashkë me kafshët

hynë në arkë ashtu siç Perëndia u kishte thënë. Dhe Shkrimi thotë: *"Atëherë Zoti i mbylli brenda."* Perëndia, i cili e kishte hapur derën e shpëtimit për bijtë e Adamit, ishte po Ai që e mbylli këtë derë. **Dita e mirësisë së Perëndisë nuk ishte më; kishte ardhur dita e zemërimit të Tij të tmerrshëm!**

Filluan shkrepëtimat, bubullimat dhe toka filloi të dridhej në mënyrë të fuqishme. Ra një shi i rrëmbyer që shkaktoi një përmbytje të madhe. Çdo njeri përpiqej të fshihej, të ngjitej nëpër male, por asnjë nuk i shpëtoi zemërimit të shenjtë të Perëndisë! Ata që e kishin tallur Noeun dhe e kishin refuzuar fjalën e Perëndisë, tani u bindën për të vërtetën. Por ishte **tepër vonë!** Koha e shpëtimit kishte mbaruar. Perëndia e kishte mbyllur derën.

Për dyzet ditë dhe netë me radhë ra një shi shumë i rrëmbyer nga qielli dhe burimet e ujërave shpërthyen aq furishëm nga toka sa edhe malet u mbuluan. Por arka lundronte mbi sipërfaqen e ujit. Shkrimi thotë:

"Kështu u shuan të gjitha llojet e mishit që lëviznin mbi tokë: zogjtë, bagëtia, bishat, rrëshqanorët e çdo lloji që zvarriteshin mbi tokë dhe tërë njerëzit. Ato u shfarosën nga toka dhe shpëtoi vetëm Noeu bashkë me ata që ishin me të në arkë." (Zanafilla 7:21, 23)

Kështu, Shkrimi na tregon se Perëndia solli gjykimin mbi tokë ashtu siç kishte premtuar. Të gjithë që ishin **jashtë** arkës u shfarosën. **Zoti është besnik në mbajtjen e fjalës së Tij.**

Çfarë ndodhi me ata që ishin **brenda** në arkë? Mos vallë, Perëndia e harroi Noeun dhe familjen e tij? Ai që ushqen zogjtë e qiellit dhe bën që asnjë të mos bjerë në tokë përveç atyre që Ai lejon, nuk i harroi. Le të lexojmë çfarë shkruhet në librin e Zanafillës, në kapitullin tetë. Shkrimi thotë:

"Pastaj Perëndisë iu kujtua Noeu, të gjitha gjallesat dhe tërë bagëtia që ishte me të në arkë; dhe Perëndia bëri që të fryjë një erë mbi tokë dhe ujërat e ulën lartësinë e tyre. ...Në muajin e shtatë, ditën e shtatëmbëdhjetë të muajit, arka u ndal në malet e Araratit." (Zanafilla 8:1, 4)

Kështu, ne shohim se Perëndia e kujtoi Noeun dhe ata që ishin me të në arkë. Ai dërgoi erën mbi tokë që të thante ujërat. Perëndia e drejtoi arkën drejt një mali që quhej *Ararat*. Pas qëndrimit në arkë për një vit e një javë të Noeut dhe familjes së tij, shumica e ujërave ishin tharë e shpërndarë. Kështu Zoti i tha Noeut: *"Dil nga arka, ti, gruaja jote, bijtë e tu dhe gratë e bijve të tu bashkë me ty."* Dhe Noeu bashkë me familjen dolën nga arka dhe po ashtu edhe kafshët. Sapo doli jashtë, ai ndërtoi një altar, mori disa kafshë të pastra dhe zogj dhe ia ofroi Perëndisë mbi altar.

A e dëgjuat se çfarë bëri Noeu pasi doli nga arka? **Ai sakrifikoi disa kafshë të pafajshme**, duke i djegur ato mbi altarin që kishte ndërtuar. Perëndia nuk e kishte prishur ligjin e Tij që deklaronte: *"Pa derdhje gjaku nuk ka falje të mëkatit."* (Hebrenjve 9:22) Megjithëse **përmytja e madhe shfarosi të gjithë mëkatarët** nga faqja e dheut, **nuk zhduku rrënjën e mëkatit** që mbeti akoma në zemrat e bijve të Adamit. Kjo është arsyeja pse Noeu dhe pasardhësit e tij duhet të vazhdonin t'i ofronin Perëndisë sakrifica për mëkatin e tyre. Siç kemi parë, kafshë të tilla flijimi ishin themeli për rrugën e shpëtimit që Perëndia kishte shpallur. Sakrificat që paraardhësit tanë i ofruan Perëndisë në kohët e hershme simbolizonin Shpenguesin që do të vinte dhe do të derdhte gjakun e Tij si pagim për borxhin e mëkatit të pasardhësve të Adamit. Kjo është arsyeja pse, kur Noeu doli nga arka, gjëja e parë që bëri ishte sakrifica e një kafshe, duke u treguar bijve dhe nipërve të tij se ligjet e Perëndisë nuk kishin ndryshuar – se *"paga për mëkatin është vdekja"* (Romakëve 6:23) dhe *"pa derdhje gjaku nuk ka falje të mëkatit."* (Hebrenjve 9:22)

Kështu, Shkrimet thonë:

*"Dhe Zoti ndjeu një erë të këndshme (sakrifica)...Pastaj Perëndia e bekoi Noeun dhe bijtë e tij dhe u tha atyre: Qofshi frytdhënës, shumëzoheni dhe mbusheni tokën. ...Unë e caktoj **besëlidhjen** time me ju: asnjë lloj mishi nuk do të shfaroset më nga ujërat e përmytjes, dhe nuk do të ketë më përmytje për të shkatërruar tokën. ...Kjo është shenja e **besëlidhjes** që unë përfundoj midis meje dhe jush, me të gjitha qeniet e gjalla që janë me ju, me të gjitha brezat e ardhshëm: Unë e vendos **ylberin tim** në një re, dhe do të shërbejë si shenjë për **besëlidhjen** e përfunduar midis meje dhe tokës. Dhe kur të sjell re mbi tokën, do të ndodhë që harku të shfaqet në retë; unë do të kujtohem për **besëlidhjen** time midis meje dhe jush si dhe me çdo gjallesë të çfarëdo lloji mishi, dhe ujërat nuk do të shndërrohen më në një përmytje për të shkatërruar çfarëdo lloji mishi."* (Zan. 8:21; 9:1, 9, 11-15)

Në këto vargje që sapo lexuam, ekziston një fjalë që Perëndia i përsëriti pesë herë me radhë Noeut. A e dëgjuat? Pikërisht fjala "**besëlidhje**." Në Fjalën e Perëndisë, një besëlidhje është një premtim i veçantë që Perëndia i bën njeriut. **Zoti është Mbajtësi i besëlidhjeve.** Ai është besnik dhe do që t'u shfaqë hapur besnikërinë e Tij bijve të Adamit! Kjo është arsyeja pse, me mirësinë e Tij, Ai caktoi një besëlidhje me Noeun dhe me pasardhësit e tij, duke iu thënë: "*ujërat nuk do të shndërrohen më në një përmytje për të shkatërruar çfarëdo lloj mishi.*" Ky ishte premtimi i Perëndisë. Dhe nuk bëri një premtim vetëm me fjalë, por e konfirmoi këtë duke vënë mbi re ylberin e Tij.

A e dinit se **ky ylber** i bukur që ne shohim shpeshherë në re pas rënies së shiut është një shenjë që shpall **besnikërinë e Perëndisë?** Sa herë që ne shohim një ylber në qiell, Perëndia dëshiron të na kujtojë se Ai është besnik dhe besnikëria e Tij zgjat përjetë, nga një brez në tjetrin. Ai e vuri ylberin në re për të konfirmuar besëlidhjen e Tij, me anë të së cilës premtoi se ujërat nuk do të përmytnin më tokën për të shkatërruar jetën e gjallë në të. Me të vërtetë, Perëndia është Mbajtës i besëlidhjeve! **Ai është besnik!**

Përsa i përket pjesës tjetër të jetës së Noeut, ndodhën edhe ngjarje të tjera për të cilat mund të flisnim, por nuk do të na mjaftonte koha. Ju mund t'i lexoni për njohurinë tuaj, por në Tora, në librin e Zanafillës, në kapitullin nëntë do të shihni se pas përmytjes, Noeu jetoi edhe 350 vjet të tjera dhe kur ishte në një moshë shumë të madhe shkoi tek Perëndia në Parajsë.

Për ta përmbledhur, ndoshta mund ta përfundonim diskutimin tonë rreth profetit të Perëndisë, Noeut, duke bërë disa pyetje. Ç'ndryshim ekzistonte midis Noeut dhe bashkëkohësve të tij? Çfarë bëri Noeu që t'i pëlqente Perëndisë? Thjesht një gjë. **Ai i besoi fjalës së Zotit.** Kjo është arsyeja pse Noeu nuk u shfaros bashkë me të gjithë bashkëkohësit e tij. Dëgjoni se çfarë dëshmoi vetë Perëndia për Noeun :

*"Me anë të besimit, Noeu, i lajmëruar hyjnisht për ato që **ende nuk shiheshin**, u frikësua dhe ndërtoi një arkë për shpëtimin e shtëpisë së tij, me anë të së cilës, e dënoi botën dhe u bë trashëgimtar i drejtësisë që është **me anë të besimit.**" Edhe pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Atij (Perëndisë.)" (Hebrenjve 11:7, 6)*

Përpara se të ndahemi për sot, do të donim të theksonim **dy mendime të rëndësishme**. Sapo kemi analizuar një prej tyre. Çfarë i pëlqeu Perëndisë tek Noeu? **Besimi i tij. Noeu i besoi Zotit; ai i besoi fjalëve që Perëndia kishte thënë**. Noeu kishte siguri në Zotin dhe iu bind fjalës së Tij, madje, edhe atëherë kur gjithë njerëzit e tjerë e refuzonin. Ishte pikërisht besimi i tij që bëri që Perëndia ta shpëtonte nga ai brez i keq në të cilin jetonte. Ju dëgjues që po na ndiqni sot, **a i besoni me të vërtetë fjalëve që ka thënë Perëndia?** Vullneti i Zotit për gjithsecilin prej nesh është t'i besojmë Fjalës së Tij ashtu si Noeu.

Gjëja e dytë që duhet të mbajmë mend nga historia e Noeut është **më e rëndësishme sesa besimi i tij**. E dini cila është? **Besnikëria e Perëndisë**. Pse është më e rëndësishme besnikëria e Zotit sesa besimi i Noeut? Sepse nëse Zoti nuk do të ishte besnik në mbajtjen e besëlidhjes dhe premtimit të Tij, besimi i Noeut në Perëndinë nuk do të kishte asnjë dobi për të. Të gjithë e dimë se çfarë ndodh kur i besojmë dikujt që nuk e mban premtimin. Supozoni sikur keni një shok që ju premtton: "Nesër do të të sjell një thes me miell." Dhe ju i besoni; Çfarë ndodh nëse ai nuk e sjell? Do të zhgënjeheni. Besimi që kishit tek shoku juaj nuk kishte vlerë. Pse? Sepse ai nuk e mbajti premtimin e tij. Ju i besuat dikujt që nuk ishte besnik.

Por, nuk ndodh kështu me Perëndinë. Shkrimet thonë:

"Nëse jemi të pabesë, ai mbetet besnik, sepse ai nuk mund të mohojë vetveten." (2 Timoteut 2:13) *"Sepse çdo mish është si bari dhe çdo lavdi njeriu si lule e barit; bari thahet dhe lulja bie, por fjala e Zotit mbetet përjetë Dhe ai që beson në të nuk do të turpërohet aspak."* (1 Pjetrit 1:24, 25; 2:6) Po, **"Besnik është Perëndia!"** (1 Korintasve 1:9)

Ai e kryen atë që premtton!

Në historinë e Noeut, shohim qartë se si **Perëndia bëri gjithçka që kishte premtuar**. Ne lexuam se si Zoti shpëtoi të gjithë ata që ishin brenda në arkë dhe gjykoj këdo që ishte jashtë saj, ashtu siç kishte premtuar. Gjithashtu, ne pamë se si Zoti ia fali Noeut mëkatet, sepse ai i ofroi gjakun e një kafshe si sakrificë, ashtu siç e kishte urdhëruar. Dhe mësuam se si Zoti e vuri ylberin e Tij në re, me qëllim që Noeu dhe të gjithë njerëzit të mos harrojnë se **"Perëndia është besnik!"**

Dëgjues të nderuar, nëse do të harronit gjithçka për të cilën kemi folur sot, por do të mund të mbanit mend vetëm një gjë, atëherë, le të jetë kjo: **Perëndia është Besnik!** Ai e mban fjalën e Tij, i mban premtimet, edhe atëherë kur duket sikur vepron ngadalë. *"Perëndia është besnik... dhe ai që beson në të nuk do të turpërohet aspak."* (1 Kor. 1:9; 1 Pjetrit 2:6) Atëherë, le t' besojmë Atij dhe ta pranojmë Fjalën e Tij me përvullësi. Qoftë me vlerë për ne historia e profetit Noe dhe e përmbajtjes së madhe – duke imituar Noeun që i besoi Fjalës së Perëndisë atëherë kur të gjithë e refuzonin atë dhe prandaj dhe u shfarosën.

Këtu duhet ta përfundojmë programin tonë për sot. Ju falënderojmë që na ndoqët. Në programin tonë të ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të shqyrtojmë rrjedhën e ngjarjeve për pasardhjen e Noeut dhe do të mësojmë se nga erdhën gjithë këto gjuhë të shumta që ekzistojnë sot në botë...

Zoti ju bekoftë, ndërsa meditoni mbi këtë të vërtetë nga Fjala e Tij:

"Besnik është Perëndia.... Dhe ai që beson në të nuk do të turpërohet aspak!" (1 Korintasve 1:9; 1 Pjetrit. 2:6)
Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Kulla e Babelit

Zanafilla 10, 11

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin e mëparshëm, përfunduar studimin tonë në lidhje me profetin e Perëndisë, Noeun. Ne pamë se si Perëndia kishte vendosur të zhdukte të gjithë bijtë e Adamit me anë të një përmbytjeje për shkak të paudhësisë së tyre. Për njëqind vjet, **Perëndia u dha kohë mëkatarëve që të pendohen**, ndërkohë që Noeu ndërtonte arkën, e cila do të bëhej strehim për të gjithë ata që do t'i besonin fjalës së Perëndisë. E megjithatë, asnjë nuk u pendua prej mëkateve të veta dhe as nuk i besoi mesazhit të Zotit Perëndi, përveç Noeut dhe familjes së tij. Kështu, në përfundim të kohës, **Perëndia, që është i drejtë dhe besnik, veproi ashtu siç kishte premtuar**. Ai i zhduku të gjithë ata që nuk kaluan përmes derës së arkës dhe shpëtoi vetëm ata që hynë brenda në arkë.

Sot do të vazhdojmë në librin e Zanafillës dhe do të mësojmë se ç'ndodhi në **periudhën e mëpasshme**. Në studimin tonë rreth Noeut, mësuam se ai kishte tre djem, **Semin, Kamin dhe Jafetin**. Shkrimet na tregojnë se prej këtyre tre personave **erdhën në jetë të gjithë banorët e tokës**. Semi ishte ati i Judenjve dhe i Arabëve. Shumica e popujve të Afrikës dhe të Kinës, ndoshta janë pasardhës të Kamit. Evropianët janë pasardhës të Jafetit.

Nëse dëshironi të zgjeroni njohuritë tuaja në lidhje me origjinën e kombeve, mund të studioni kapitujt dhjetë dhe njëmbëdhjetë të librit të parë të Tora-s. Sidoqoftë, në studimin tonë të sotëm, ne mund të shqyrtojmë vetëm një aspekt të historisë së tre bijve të Noeut, Semit, Kamit dhe Jafetit, e që ka të bëjë me faktin se: **Semi** ishte i vetmi që Perëndia zgjodhi të ishte **në gjenealogjinë e Shpenguesit** që do të vinte në botë. Kjo është arsyeja pse Shkrimet e Shenjta përshkruajnë më

me hollësi historinë e pasardhësve të Semit. Pikërisht prej pasardhjes së tij dolën si profetët e Perëndisë ashtu edhe Shpëtimtari i botës.

Kështu, të gjithë popujt e botës e kanë prejardhjen prej tre bijve të Noeut. Unë dhe ju, të gjithë popujt e Afrikës, Amerikës, Azisë, Evropës – të gjithë njerëzit e sotëm janë pasardhës të Noeut. Prandaj, ne mund të themi se jemi të pranishëm e jetojmë sot, vetëm sepse Noeu i besoi Perëndisë dhe ndërtoi një arkë për të shpëtuar veten dhe familjen e tij; sepse kur shpëtoi familjen e tij nga përmbytja, ju shpëtoi po ashtu edhe ju e mua bashkë nga zhdukja.

Perëndia e bekoj Noeun dhe bijtë e tij, duke iu thënë: *"Qofshi frytdhënës, shumëzoheni dhe mbusheni tokën."* (Zanafilla 9:1) Kështu, qindra vjet pas përmbytjes, jetonin, edhe një herë, me mijëra njerëz në tokë. Dhe përsëri, **bota filloi të ndotej nga mëkati**. Tashmë kemi parë se Noeu dhe bijtë e tij lindën me mëkat, sepse ishin pasardhës të Adamit. Kur hynë në arkë, **natyra e tyre mëkatore**, e trashëguar prej Adamit, hyri bashkë me ta. Dhe kur dolën nga arka, dolën bashkë me **rrënjën e mëkatit** në zemrat e tyre. Përmbytja nuk e ndryshoi gjendjen mëkatore të njeriut. Ashtu siç thotë një fjalë e urtë: "Një mi fiton atë që gërmon" ose e thënë ndryshe: "Atë që të mbjellësh, atë do të korrësh". Prandaj, të gjithë popujt e botës vazhdonin të lindnin mëkatarë, sepse të gjithë ishin pasardhës të Noeut, i cili ishte pasardhës i Adamit.

Është e trishtueshme, por e vërtetë se qindra vjet pas përmbytjes së madhe, shumica e pasardhësve të Noeut nuk ishin të interesuar më për Perëndinë dhe vullnetin e Tij. **Ata nuk e besonin fjalën e Perëndisë**, siç e besuan paraardhësit e tyre, Semi, Enoku dhe Noeu. Ata e harruan Perëndinë dhe nuk e falënderonin për jetën që iu jepte, për frymën, diellin, shiun dhe ushqimin. Dhe përse i përket ylberit që Perëndia kishte vënë në re për t'u kujtuar atyre besnikërinë e Tij, shumica e njerëzve as që kishin dijeni për kuptimin e ekzistencës së tij. Dëgjoni se çfarë deklaroi Fjala e Perëndisë për ata:

"Sepse, megjithëse e njohën Perëndinë, nuk e përlëvduan as e falënderuan si Perëndi, përkundrazi u bënë të pamend në arsyetimet e tyre dhe zemra e tyre pa gjykim u errësua. Duke e deklaruar veten të urtë, u bënë të marrë, që e ndryshuan të vërtetën e Perëndisë në gënjeshtër dhe

adhuruan dhe i shërbyen krijesës në vend të Krijuesit, që është i bekuar përjetë. Amen."
(Romakëve 1:21, 22, 25)

Ashtu si Kaini dhe pasardhësit e tij, edhe shumica e pasardhjes së Noeut zgjodhi të mbyste të vërtetën dhe të ecte në paudhësi. Ata ishin fetarë, por të një feje të rremë, sepse kjo fe nuk përputhej me rrugën e drejtësisë që Perëndia kishte caktuar. Ata nuk i kushtuan vëmendje fjalës së vërtetë të Perëndisë, por dëgjonin Satanin.

Por, një njeri i quajtur **Nimrod**, lindi nga pasardhja e Kamit, birit të dytë të Noeut. Nimrodi u bë një gjahtar i fuqishëm dhe jetoi në një kohë rreth pesëqind vjet pas përmbytjes. Emri i tij kishte kuptimin *rebeli*. Nimrodi ishte shumë inteligjent, por nuk e njihte Perëndinë. Ai e përbuzi dhe tregoi indiferentizëm ndaj fjalës së Perëndisë, eci në rrugën e Satanit, në rrugën e Kainit dhe në rrugën e bashkëkohësve të Noeut. Nimrodi ndërtoi shumë qytete të mëdha dhe kishte planifikuar të ndërtonte **një qytet të madh**, sipas mendimit të të cilit, në të të banonin të gjithë banorët e tokës së bashku dhe të pandarë.

Le të lexojmë tani në kapitullin njëmbëdhjetë të librit të Zanafillës dhe të shohim se ç'thonë Shkrimet për këtë qytet të madh që Nimrodi dhe pasuesit e tij kishin në plan të ndërtonin. Shkrimet thonë:

(Zan.11) ¹*Por tërë toka fliste të njëjtën gjuhë dhe përdorte të njëjtat fjalë.* ²*Dhe ndodhi që, ndërsa po zhvendoseshin në drejtim të jugut, ata gjetën një fushë në vendin e Shinarit dhe u vendosën atje.* ³*Dhe i thanë njëri-tjetrit: "O burra, të bëjmë tulla dhe t'i pjekim me zjarr!"* Dhe përdorën tulla në vend të gurëve dhe bitum në vend të llaçit. ⁴*Dhe thanë: "O burra, të ndërtojmë për vete një qytet dhe një kullë, maja e së cilës të arrijë deri në qiell, dhe t'i bëjmë një emër vetes që të mos shpërndahe mi sipërfaqen e tërë dheut."*

Pra, shohim se si bijtë e Adamit kishin në plan të ndërtonin një qytet të madh dhe **një kullë aq të lartë**, sa që maja e saj të arrinte qiejtë. Pse donin ta ndërtonin këtë kullë? Nimrodi dhe pasuesit e tij, kërkonin të bëheshin të njohur në botë. Ata kishin në plan të mblidhnin të gjithë njerëzit e botës në një vend, me qëllim që të fuqizoheshin dhe të mos shpërndahehin nëpër botë. Megjithatë, plani i tyre nuk i pëlqeu Perëndisë. Zoti i kishte urdhëruar bijtë e Noeut të shpërndahehin në të

gjithë sipërfaqen e tokës. Krijuesi i tyre, e dinte se çfarë ishte më e mira për popujt e botës. Por, shumica e pasardhësve të Noeut nuk donin t'ia dinin për fjalët e Perëndisë. Ata mendonin se ishin më të ditur se Perëndia. Ashtu si vetë Satani, zemrat e tyre ishin të mbushura plot me **krenari dhe rebelim kundër Perëndisë**. Por Shkrimet thonë: *"Sepse kush do të lartësojë veten, do të poshtërohet; dhe kush do të përulë veten, do të lartësohet."* (Mateu 23:12); dhe *"ajo që vlerësohet shumë ndër njerëzit është gjë e neveritshme para Perëndisë."* (Luka 16:15)

Të lartësosh njeriun, apo të kërkosh t'i bësh emër vetes është **mëkat** përpara Perëndisë, sepse ekziston **vetëm një Emër që është i denjë të marrë të gjithë lavdërimet dhe lavdinë**. Ky është Emri i **Zotit Perëndi** që ka bërë qiellin dhe tokën! Ashtu siç thonë Shkrimet: *"Ai që lëvdohet, le të lëvdohet në Zotin! Sepse nuk miratohet ai që e rekomandon veten e tij, po ai të cilin e rekomandon [lëvdon] Zoti."* (2 Korintasve 10:17, 18)

Por, në kohën e Nimrodit, shumica e bijve të Adamit nuk e respektonin Perëndinë. Ata mendonin se nuk kishin nevojë për Të dhe për fjalën e Tij; nuk kishin nevojë për fjalën e askujt. Karakterizoheshin nga një **frymë pavarësie dhe rebelimi**. Deri më sot, ekziston i njëjti qëndrim në zemrat e bijve të Adamit. E shohim këtë të shprehur edhe tek fëmijët e vegjël, kur tundin krahët e tyre dhe thonë: "Jo, nuk dua!". Dhe mendoni se sa e lartë akoma është kjo frymë rebelimi tek të rriturit! Cili është shkaku i grindjeve në shtëpitë dhe kombet e botës? A nuk është pikërisht kjo frymë pavarësie që mendon: "Mund të kujdesem vetë për veten. Zakonet e mia janë më të mirat. Feja ime është e mjaftueshme për mua. Sekti im është i drejtë. Njerëzit e mi janë mbi të tjerët. Fisi im është më i zgjuari dhe më intelektual. Emri im është më i rëndësishmi. Gjërat e mia! Vullneti im! Veprat e mia! Paratë e mia! Të miat! Të miat!! Të miat!!!" Sa egoist është njeriu! Çdo njeri mendon vetëm për interesin e vet. Kjo frymë (egoiste) e pavarësisë është shkaku pse bota është e mbushur plot me grindje, luftra dhe probleme. Megjithatë, **Perëndia e urren një frymë të tillë**, sepse vetëm Emri i Tij është i denjë për lavdi. Prandaj, Zoti thotë në Fjalën e Tij: *"Unë jam Zoti, ky është emri im; nuk do t'i jap lavdinë time asnjë tjetri!"* (Isaia 42:8)

Megjithatë, ata që filluan të ndërtonin kullën që do të arrinte qiejt, nuk donin t'ia dinin për lavdinë e Perëndisë. Ata kërkonin t'i jepnin lavdi vetëm vetes. Nuk e njihnin Krijuesin e tyre. E vërtetë, shumë njerëz të asaj kohe ishin fetarë, por e **përbuznin e nuk i kushtonin rëndësi fjalës**

së Zotit. Ata mendonin se mund të shkonin në parajsë sipas mënyrës së tyre. Mendoni pak! Vetëm pesëqind vjet pas përmytjes, njerëzit ishin, edhe një herë, duke ecur në rrugën e tyre, duke e përbuzur Zotin që u dha jetën dhe frymën. Ata ishin si ai kali apo derri, që, pasi është larë, shkon e zhytet në llucë! (Shihni 2 Pjetrit 2:22) Sa marrëzi dhe ligësi që tregon njeriu kur dëshiron ta jetojë jetën e vet larg nga Perëndia dhe Fjala e Tij!

Por, çfarë bëri Perëndia? A i kushtoi rëndësi planit të njerëzve që donin të jetonin të pavarur nga Krijuesi i tyre? A i pranoi, vallë, ata që u rebeluan kundër Tij? Jo, nuk i pranoi! Dëgjoni se çfarë bëri: Shkrimet thonë:

(Zan.11) ⁵Por Zoti zbriti për të parë qytetin dhe kullën që bijtë e njerëzve ishin duke ndërtuar.⁶Dhe Zoti tha: “Ja, ata janë një popull i vetëm dhe kanë të gjithë të njëjtën gjuhë; dhe kjo është ajo që ata filluan të bëjnë; tani asgjë nuk ka për t’i penguar ata të përfundojnë atë që kanë ndërmend të bëjnë. ⁷O burra, të zbresim pra atje poshtë dhe të ngatërrojmë gjuhën e tyre, në mënyrë që njëri të mos kuptojë të folurën e tjetrit.” ⁸Kështu Zoti i shpërndau mbi faqen e tërë dheut dhe ata pushuan së ndërtuari qytetin. ⁹Prandaj këtij vendi iu dha emri i Babelit, sepse **Zoti aty ngatërroi gjuhën e tërë dheut dhe i shpërndau mbi tërë faqen e dheut.**”

Kështu, ne shohim se si Perëndia i prishi planet e Nimrodit dhe të pasuesve të tij që kishin filluar të ndërtonin një qytet të madh për t’i dhënë emër vetes së tyre. Deri në atë kohë, gjithsecili në botë fliste të njëjtën gjuhë. Por, në atë ditë, **Perëndia e ngatërroi gjuhën e tyre**, me qëllim që të mos kuptonin më njëri-tjetrin. Mbani mend se Zoti u kishte dhënë një urdhër pasardhësve të Noeut “*të mbushnin tokën*”; të shpërndaheshin në të gjithë sipërfaqen e saj. Por, Nimrodi dhe ndjekësit e tij donin të vepronin sipas mendimit të tyre dhe të bashkonin të gjithë njerëzit e botës në një qytet të vetëm. Perëndia i hodhi poshtë synimet e tyre, duke iu dhënë gjuhë të reja. Në këtë mënyrë, **Ai i shpërndau mbi të gjithë sipërfaqen e tokës.** Kjo është arsyeja pse në botë sot ekzistojnë qindra kombe dhe mijëra gjuhë.

Me të vërtetë, Perëndia veproi me dituri duke ngatërruar gjuhët e botës. Mendoni pak se sa shumë gjuhë fliten vetëm në një shtet të Afrikës, p.sh: në Senegal. Oh sa i madh është Perëndia ynë! Askush nuk mund t’i kundërvihet Zotit të Plotfuqishëm dhe të ketë mbarësi. “Një vezë nuk mund të ndeshet me një shkëmb!” {Fjalë e Urtë e Uolof-it} Shumë njerëz janë përpjekur “të

ndeshen” me Perëndinë dhe kanë humbur. A e dini emrin e këtij qyteti që njerëzit u përpoqën të ndërtonin në rebelim kundër Perëndisë? Quhej **Babel**. Fjala Babel ka kuptimin *konfuzion-ngatërresë*. Jeta larg Perëndisë dhe Fjalës së Tij është vetëm një **konfuzion!**

Kjo është historia e qytetit të Babelit dhe e njerëzve që u përpoqën t’i jepnin lavdi emrit të tyre. A jemi ne si populli i Babelit? A i japim ndonjëherë lavdi vetes sonë? Zoti na tregon se është **mëkat**. Të dashur miq, **cilin emër kërkoni të lartësoni?** Emrin tuaj? ...emrin e një njeriu, ndoshta të ndonjë drejtuesi fetar? Apo po kërkoni të lartësoni emrin e **Zotit Perëndi** dhe vetëm atë? Cilat lavdërime *{falënderime}* po kërkoni? Lavdërimet e njeriut? Apo atë të **Perëndisë**? Një gjë është plotësisht e sigurtë. Lavdërimi që vjen prej njeriut do të zhduket, por lavdërimi që vjen nga Perëndia do të mbetet në përjetësi. Fjala e Perëndisë thotë: *"Sepse çdo mish është si bari dhe çdo lavdi njeriu si lule e barit; bari thahet dhe lulja bie, por fjala e Zotit mbetet përjetë!"* (1 Pjetrit 1:24, 25)

Dëgjoni këtë fjalë të thënë nga Vetë Zoti:

*"I dituri të mos lavdërohet me diturinë e tij, njeriu i fortë të mos lavdërohet me forcën e tij, i pasuri të mos lavdërohet me pasurinë e tij. Por **kush lavdërohet të lavdërohet me këtë**: të këtë gjykim dhe të më njohë mua, që jam Zoti, që bëj mirësinë, ushtroj të drejtën dhe drejtësinë mbi tokë; sepse kënaqem me këto gjëra", thotë Zoti.*" (Jeremia 9:23, 24)

Në dashtë Perëndia, në programin tonë të ardhshëm, ne do të bëjmë një përsëritje në lidhje me gjithçka që kemi studiuar që nga fillimi deri tani....Perëndia ju bekoftë, ndërsa mendoni rreth kësaj fjale:

"Nuk miratohet ai që e rekomandon veten e tij, po ai të cilin e rekomandon [lëvdon] Zoti!" (2 Korintasve 10:18)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Përsëritja e "Fillimit"

Zanafilla 1-11

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Sot, me ndihmën e Perëndisë, kemi në plan të **bëjmë një përsëritje dhe të përmbledhim** gjithçka që kemi studiuar deri tani në Toran e profetit Moisi. Tora është pjesa e parë e Shkrimeve të Shenjta të Profetëve. Kjo pjesë e Shkrimeve është shumë e rëndësishme, sepse përbën **themelin** që Perëndia Vetë ka vendosur, me anë të së cilit mund të vëmë në provë gjithçka që dëgjojmë, për të ditur nëse vjen nga Perëndia. Tora përbëhet nga pesë libra. Pjesa e parë quhet *Zanafilla*. Zanafilla përmban pesëdhjetë kapituj. Në mësimet tona, në mënyrë kronologjike, kemi studiuar deri në kapitullin e njëmbëdhjetë.

A e mbani mend se çfarë shkruhet në vargun e parë të Fjalës së Perëndisë? Le ta rilexojmë. "*Në fillim Perëndia krijoi qiejt dhe tokën.*" Ai është Zoti i Përjetësisë. Në fillim, atëherë kur bota akoma nuk ekzistonte, ishte vetëm Perëndia. Zoti është Fryma e Përjetshme që nuk ka fillim. Kjo është arsyeja pse në vargun e parë të Shkrimit thuhet: "*Në fillim **Perëndia!***"

Tjetër, ne pamë se Perëndia, përpara se të krijonte botën, krijoi mijëra e mijëra frymëra të fuqishme, të cilat i quajti **engjëj**. Midis engjëjve, njëri ishte më i zgjuari dhe më i bukuri se të tjerët. Ky ishte **Luciferi**, të cilin Perëndia e caktoi kryengjell. Megjithatë, Shkrimi na thotë se një ditë, Luciferi kërkoi të lëvdonte veten dhe e përbuzi Perëndinë në zemrën e vet, duke dashur të merrte vendin e Tij. Gjithashtu, edhe shumë engjëj të tjerë u bashkuan me Luciferin në mëkatin e tij. Për këtë arsye, Perëndia, i cili nuk mund ta tolerojë mëkatin, e dëboi Luciferin dhe engjëjt e këqinj dhe ia ndryshoi emrin, duke e quajtur **Satan**, që do të thotë *Kundërshtar*. Pasi e dëboi

Satanin bashkë me engjëjt e tij, Ai krijoi për ta zjarrin e **ferrit**, që nuk shuhet kurrë. Shkrimet thonë se në ditën e gjykimit të fundit, Perëndia, i Drejti, do ta hedhë Satanin dhe të gjithë ndjekësit e tij në këtë zjarr.

Diçka tjetër që lexuam ishte për **krijimin nga Perëndia të qiejve dhe të tokës** dhe të gjithçkaje në to në **gjashtë ditë** dhe faktin se Ai nuk përdori asgjë tjetër përveç fjalës! Zoti krijoi gjithçka për njeriun (të cilin planifikoi ta krijonte për kënaqësinë dhe lavdinë e Tij). **Njeriu** është krijesa më e rëndësishme që ka krijuar Perëndia, sepse u krijua simbas shëmbëlltyrës së Tij. Ai donte të kishte një lidhje të ngushtë dhe të fortë me njeriun. Prandaj, vuri në shpirtin e njeriut një **frymë** njohurie (mendja), me qëllim që ta njohte Perëndinë; Zoti i dha një **zemër**, me qëllim që të mund ta donte Atë, dhe i dha **një vullnet të lirë**, me qëllim që të zgjidhte vetë për t'iu bindur ose për të mos iu bindur Zotit.

Në kapitullin e dytë të Toras, ne lexojmë se Perëndia krijoi **Kopshtin e Parajsës** (Edenin) në tokë, dhe e vuri njeriun që krijoi, domethënë **Adamin**, në këtë kopsht. Perëndia, në mirësinë e Tij, i dha Adamit gjithçka që ai të mund të jetonte në paqe dhe në begati.

Gjithashtu, në ditën që Perëndia krijoi Adamin, i tha: *"Ha bile lirisht nga çdo pemë e kopshtit; por mos ha nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, sepse ditën që do të hash prej saj ke për të vdekur me siguri."* (Zanafilla 2:16,17) Kështu, ne pamë se si Perëndia e vuri Adamin përpara **një prove të thjeshtë**. Zoti dëshironte një marrëdhënie kuptimplotë me njeriun që kishte krijuar. Prandaj, e vuri përpara një prove, duke i dhënë autoritet që të zgjidhte ta donte Zotin aq sa t'i bindej, ose të mos t'i bindej.

Lexuam, gjithashtu, se në ditën që Zoti e krijoi Adamin, Ai i dha atij një dhuratë shumë të mrekullueshme, një grua! Zoti e krijoi gruan nga një brinjë e Adamit. Adami e quajti këtë grua **Eva**. Kështu, në gjashtë ditë, Perëndia e përfundoi veprën e Tij. Shkrimet thonë: *"Atëherë Perëndia shikoi të gjitha ato që kishte bërë, dhe ja, ishte shumë mirë."* (Zanafilla 1:31) Në ditën e shtatë Perëndia pushoi (nuk punoi më veprën e Tij të krijimit) dhe u kënaq me gjithçka që kishte bërë.

Në kapitullin e tretë, ne pamë se si **hyri mëkati** në botë. Shkrimet na tregojnë se si, një ditë, kur Adami dhe Eva ishin pranë pemës që Perëndia ua kishte ndaluar, erdhi Satani në formën e **një gjarpri dinak**, duke iu thënë:

*"A ka thënë me të vërtetë Perëndia: "Mos hani nga të gjitha pemët e kopshtit?" Dhe gruaja iu përgjigj gjarprit: "Nga fruti i pemëve të kopshtit mund të hamë; por nga fruti i pemës që është në mes të kopshtit Perëndia ka thënë: "Mos hani dhe mos e prekni, ndryshe do të vdisni". Atëherë gjarpri i tha gruas: "Ju s'keni për të vdekur aspak; por Perëndia e di që ditën që do t'i hani, sytë tuaj do të hapen dhe do të jeni në gjendje si Perëndia të njihni të mirën dhe të keqen." (Zanafilla 3:1-5) Kështu, pamë se si **Satani e kundërshtoi fjalën e Perëndisë!** Çfarë i kishte thënë Perëndia Adamit dhe Evës se do të ndodhte nëse do të hanin nga fruti i pemës që ua kishte ndaluar? Ai u tha: *"Do të vdisni!"* Dhe çfarë u tha Satani? *"Nuk do të vdisni!"* Cilës fjalë i besuan Adami dhe Eva: fjalës së Perëndisë? Apo fjalës së Satanit? Shkrimet na tregojnë se ata i besuan fjalës së Satanit dhe hëngrën nga fruti i pemës që Perëndia ua kishte ndaluar! Satani e mashtroi Evën, me qëllim që ajo të gabonte. **Adami zgjodhi të mos i bindej urdhrit të Perëndisë, por të ndiqte Satanin.** Shkrimet e Shenjta thonë: *"me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, e vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit...."* (Romakëve 5:12)*

Për pasojë, **Perëndia e dëboi Adamin dhe Evën** nga Kopshti i Parajsës, ashtu siç u kishte thënë që më parë. Por, përpara se t'i dëbonte, **Ai u premtoi se do të dërgonte një Shpëtimtar** në botë që do të shpengonte bijtë e Adamit nga pushteti i Satanit, i mëkatit dhe i vdekjes! Për t'u konfirmuar këtë premtim, Perëndia theri disa kafshë dhe i veshi Adamin dhe Evën me lëkurat e tyre. Me anë të këtyre **flijimeve të kafshëve**, Perëndia po u tregonte se *"paga e mëkatit është vdekja"* (Romakëve 6:23) dhe se *"pa derdhur gjak nuk ka ndjesë. (falje të mëkatit)"* (Hebrenjve 9:22)

Në kapitullin katër, lexuam historinë e dy bijve të parë të Adamit, **Kainit dhe Abelit**. Pamë se si **Abeli i ofroi Perëndisë një qengj të pafajshëm**, e theri si flijim për mëkatin e tij, ashtu siç kishte bërë Perëndia për prindërit e Abelit. Megjithatë, **Kaini u përpoq t'i afrohej Perëndisë me mënyrën e vet**, duke i sjellë Atij gjithçka që kishte kultivuar në tokën që Perëndia e kishte mallkuar. Kështu, Shkrimet thonë: *"Dhe Zoti e çmoi Abelin dhe dhuratën e tij, por nuk e çmoi*

Kainin dhe ofertën e tij." (Zanafilla 4:4, 5) Perëndia e thirri Kainin, në mënyrë që të pendohej dhe të pranonte rrugën e drejtësisë së Tij, por Kaini u zemërua dhe vrau Abelin, vëllanë e tij më të vogël.

Më pas, Perëndia i dha Adamit dhe Evës një fëmijë tjetër, që quhej **Seth**. Ai, ashtu si Abeli, i besoi Perëndisë dhe i ofroi Atij gjakun e një sakrifice. Kështu, pamë dy gjenealogjitë që dolën prej Adamit, familja e Kainit dhe ajo e Sethit. Pasardhësit e Kainit nuk i besuan Perëndisë. Por ata të familjes së Sethit i besuan Zotit. Njëri që ishte pasardhës i Sethit, quhej **Enok**. Enoku eci me Perëndinë në një kohë që brezi i tij ecte në paudhësi. Enoku pati një stërnip që quhej **Noe**. Në ditët e Noeut, Perëndia vendosi të zhdukte të gjithë bijtë e Adamit me anë të një përmytjeje, për shkak **të paudhësisë** së tyre të madhe. Në atë kohë të mbrapshtë, **vetëm Noeu i besonte Perëndisë**, dhe prandaj, Perëndia e caktoi atë që të ndërtonte një arkë të madhe (anije), që do të ishte mjet **strehimi** për të dhe për familjen e tij dhe për shumë kafshë, si edhe për këdo që do të pendohej prej mëkateve të veta dhe do t'i besonte fjalës së Perëndisë. Për njëqind vjet, Zoti pati durim me mëkatarët, ndërsa Noeu ndërtonte arkën. Megjithatë, asnjë nuk u pendua prej mëkateve të veta, përveç Noeut dhe familjes së tij. Dhe, në fund, Perëndia veproi ashtu siç kishte premtuar. Ai gjykoi të gjithë ata që nuk i besuan të vërtetës. Të gjithë, përveç Noeut dhe familjes së tij, humbën **në përmytjen e madhe**.

Noeu kishte tre bij: **Semin, Kamin dhe Jafetin**. Prej këtyre të treve rrodhën të gjithë njerëzit e botës. Por, ne pamë se shumica e pasardhjes së tyre e harroi shumë shpejt Perëndinë dhe fjalën e Tij. Në mësimin tonë të mëparshëm, mësuam se si Nimrodi dhe ata që e pasuan, kishin hartuar një plan për të bashkuar të gjithë njerëzit e botës në një qytet të vetëm të madh e me një kullë të lartë, në rebelim kundër Perëndisë. Por, Perëndia e ngatërroi gjuhën e tyre dhe i shpërndau në të tërë sipërfaqen e tokës. Qyteti u quajt **Babel**, që do të thotë *konfuzion*. E thënë më shkurt, kjo është çfarë kemi studiuar deri tani në librin e Zanafillës, nga kapitulli një deri në kapitullin njëmbëdhjetë.

Atëherë, si mund të bëjmë një përmbledhje të të gjitha këtyre historive? Çfarë dëshiron të na mësojë Perëndia me anë të ngjarjeve që ndodhën në fillim? Shumë mësim, por sot do të shpjegojmë vetëm dy prej tyre. Mësimi i parë është se **Njeriu është i padrejtë**. Mësimi i dytë është se **Perëndia është i drejtë!**

Në studimet tona, kemi parë vazhdimisht se **sa i padrejtë është njeriu**. Kemi parë se gjithçka filloi në Kopshtin e Parajsës (Eden), kur Adami hëngri nga fruti i pemës që Perëndia kishte ndaluar. E pamë edhe tek Kaini, biri i parëlindur i Adamit, i cili e refuzoi rrugën e sakrificës që kishte caktuar Perëndia. E njëjta padrejtësi pasoi edhe të gjithë pasardhjen e Kainit, në brezin e Noeut dhe në brezin e të gjithë atyre që u përpoqën të ndërtonin kullën e Babelit. Pra, kjo është historia e bijve të Adamit. E thënë më shkurt: Njeriu është i padrejtë! Ashtu siç shkruhet në Shkrime: *"të gjithë janë nën (sundimin) e mëkatit, nuk ka asnjëri të drejtë, as edhe një!... Të gjithë kanë dalë nga udha e tij, që të gjithë janë bërë të padobishëm, nuk ka asnjë që të bëjë të mirën, as edhe një!"* (Romakëve 3:9, 10, 12)

Ashtu siç kemi parë faktin se njeriu është i padrejtë, po ashtu, kemi parë edhe **drejtësinë e Perëndisë**. Shkrimet na tregojnë se *"Perëndia është dritë dhe në Të nuk ka kurrfarë errësirë!"* (1 Gjonit 1:5) Kemi parë drejtësinë e Perëndisë, kur e dëboi Luciferin për shkak të krenarisë dhe rebelimit të tij. E pamë përsëri, kur dëboi Adamin dhe Evën për shkak të mosbindjes së tyre. Më pas, Ai e zbuloi drejtësinë e Tij me anë të premtimit që bëri se do të dërgonte në botë një Shpengues të shenjtë që do të paguante borxhin e mëkatit për bijtë e Adamit. Gjithashtu, vëzhguam karakterin e drejtë të Perëndisë në ligjin e Tij që deklaroi: *"Pa derdhur gjak, nuk ka ndjesë."* (Hebrenjve 9:22) Perëndia e shfaqti hapur drejtësinë e Tij, kur e pranoi Abelin, për shkak të gjakut të qengjit dhe e refuzoi Kainin, që e përbuzi rrugën e faljes që Perëndia kishte caktuar. E pamë natyrën e drejtë të Perëndisë në kohën e Noeut, kur, pasi u kishte dhënë kohë njerëzve për njëqind vjet që të pendoheshin, dërgoi një përmytje që të zhdukte të gjithë ata që e refuzuan rrugën e Tij. Dhe në studimin tonë të fundit, ne pamë se si e shfaqti Perëndia drejtësinë e Tij, duke e ngatërruar gjuhën e njerëzve të qytetit të Babelit, të cilët po rebeloheshin kundër Tij.

Perëndia është i drejtë dhe do t'i gjykojë njerëzit sipas **standardit të Tij të drejtësisë!** Mëkatarët e padrejtë nuk mund t'i afrohen Atij me anë të "veprave të tyre të mira", të cilat nuk janë të përsosura. Perëndia duhet të gjykojë dhe të dënojë gjithçka që është e infektuar nga mëkati. Shkrimi thotë: *"Perëndia ynë është një zjarr që konsumon. ...Ai do të gjykojë popullin e vet. Gjë e tmerrshme është të bjerë njeriu në duart e Perëndisë së gjallë!"* (Hebrenjve 12:29; 10:30, 31)

Kështu, në njëmbëdhjetë kapitujt e parë të Toras, Perëndia na ka bërë të ditur të vërtetën e rëndësishme në lidhje me drejtësinë e Tij absolute. Mos vallë, kjo do të thotë se njeriu i padrejtë nuk ka shpresë për t'u pranuar nga Perëndia? Jo, lavdi i qoftë Atij, ka **shpresë për mëkatarët!** Zoti, në hirin e mirësinë e Tij, ka zbuluar një rrugë me anë të së cilës bijtë e padrejtë të Adamit mund të bëhen të drejtë përpara Tij! A e njihni këtë rrugë shpëtimit që Perëndia ka siguruar për mëkatarët? Nëse akoma nuk e kuptoni **rrugën e drejtësisë së Perëndisë**, ju ftojme të na ndiqni në programet e ardhshme, ndërsa do të studiojmë profetin Abraham, i cili u quajt *miku i Perëndisë*. Në historinë mahnitëse të Abrahamit, do të shohim se si mund të bëhen të drejtë përpara Zotit ata që janë të padrejtë.

Ju falënderojmë që na dëgjuat....Zoti ju bekoftë, ndërsa mendoni mbi gjithçka që kemi studiuar sot. Mbani mend se Fjala e Perëndisë thotë:

"Të gjitha gjërat që u shkruan në të kaluarën u shkruan për mësimin tonë, që me anë të këmbënguljes dhe të ngushëllimit të Shkrimeve, të kemi shpresë." (Romakëve 15:4)
Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Pse e Thirri Perëndia Abrahamin

Zanafilla 11,12

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimet e mëparshme, kemi mësuar për Perëndinë dhe rrugën e Tij të drejtësisë. Kemi folur për Adamin dhe Evën, Kainin dhe Abelin, Sethin dhe Enokun, Noeun dhe bashkëkohësit e tij, si dhe për Nimrodin dhe kullën e Babelit. Vetëm pak prej paraardhësve tanë e ndoqën **Perëndinë dhe rrugën e Tij të drejtësisë**; shumica e tyre ndoqën **Satanin dhe rrugën e tij të paudhësisë**.

Sot do të studiojmë historinë e një njeriu, emri i të cilit është i njohur në Fjalën e Perëndisë dhe që kishte një vend të rëndësishëm në planin e Tij për shpengimin e bijve të Adamit. Shkrimi i referohet këtij njeriu me emrin "*miku i Perëndisë*" dhe "*ati i të gjithë atyre që besojnë*." A e dini se kush është? Është profeti i Perëndisë, **Abrahami** {*Ibrahim* në Arabisht}. Shkrimet e Shenjta flasin shumë për Abrahamin. Emri i tij shfaqet në Shkrimet e Profetëve më tepër se treqind herë. Prandaj, në dashtë Perëndia, sot dhe në studimet që vijojnë, do të hulumtojmë në Shkrime për të zbuluar në lidhje me këtë njeri që u quajt *miku i Perëndisë*. Sot, kemi në plan të prezantojmë një hyrje të historisë së Abrahamit, për të parë se **si Perëndia e thirri** që ta ndiqte dhe **pse**.

Përpara se të fillojmë, duhet të dini se, së pari, emri i Abrahamit nuk ishte *Abraham*, por **Abram**. Në dy mësimet që vijojnë, do të shohim pse Perëndia ia ndryshoi emrin nga Abram në Abraham. Megjithatë, sot, le të ngulisim në mendjet tona faktin se Abrahami më parë quhej *Abram*. Në kapitullin njëmbëdhjetë të librit të Zanafillës, ne mësojmë se Abrami i përkiste **pasardhjes së Semit**. A i mbani mend Semin, Kamin dhe Jafetin? Ata ishin tre bijtë e Noeut. Midis Semit dhe Abramit, ishin dhjetë breza, ashtu siç ishin dhjetë breza edhe midis Adamit dhe Noeut. I ati i

Abramit quhej Terah. Shkrimet thonë: "*Terahut i lindi Abrami, Nahori dhe Harani; dhe Haranit i lindi Loti.*" (Zanafilla 11:27) Loti ishte nipi i Abramit. I ati i Lotit kishte vdekur {Shënim: në disa vende si në atë të Uolofit, do të ishte e ligjshme që Abrami të bëhej ati i Lotit}. Gruaja e Abramit quhej Saraj. "*Por Saraj ishte shterpë, nuk kishte fëmijë.*" (Zanafilla 11:30) Abrami dhe Saraj kishin të njëjtin atë, por jo të njëjtën nënë.

Abrami jetonte në një qytet që quhej Ur, i vendosur në një krahinë të Kaldeas, sot i njohur si Iraku. Ky qytet nuk ndodhej larg atij qyteti (Babelit) që Nimrodi ishte përpjekur të ndërtonte me një kullë shumë të lartë. Njerëzit e atij vendi adhuronin idhuj të ndryshëm. Ashtu si e gjithë pasardhja e Adamit, **edhe Abrami u lind me errësirën e mëkatit.** Ati i Abramit nuk e njohte Perëndinë e vërtetë dhe as vetë Abrami.

Megjithatë, Shkrimet na tregojnë se një ditë **Zoti Perëndi ia zbuloi Vetën Abramit** dhe i foli atij. Duhet të dini se në kohët e hershme, Perëndia u fliste shpeshherë njerëzve në mënyrë të drejtpërdrejtë, sepse nuk ekzistonin akoma Shkrimet e Profetëve. Sot, Perëndia u flet njerëzve përmes **Shkrimeve të Shenjta.** Kjo është arsyeja pse nuk është më e nevojshme të presim një fjalë nga qielli, të kemi vizione, apo të na dërgohen engjëj, me qëllim që të njohim rrugën e drejtësisë. Kur meditojmë mbi Shkrimet e Shenjta, dëgjojmë **zërin e Perëndisë.**

Le të dëgjojmë tani se çfarë i tha Perëndia Abramit. Në kapitullin dymbëdhjetë, në vargun një, lexojmë: "*Zoti i tha Abramit: 'Largohu nga vendi yt, nga të afërmit e tu dhe nga shtëpia e babait tënd, dhe shko në vendin që do të të tregoj.'*" (Zanafilla 12:1) A e dëgjuat se çfarë urdhri i dha Perëndia Abramit? Ai i tha të largohej nga shtëpia e atit të tij, nga të afërmit e nga vendi i tij e të shkonte në vendin që Perëndia do t'i tregonte. Nga pikëpamja njerëzore, ajo çfarë i kërkoi Perëndia Abramit ishte tepër e vështirë, por Zoti kishte plane për ta bekuar atë në mënyrë të fuqishme.

Le ta rilexojmë këtë varg dhe dy vargjet në vazhdim, për të zbuluar arsyen **pse** Perëndia e thirri Abramin që të largohej nga vendi i tij dhe të shkonte në një vend tjetër.

"Zoti i tha Abramit: 'Largohu nga vendi yt, nga të afërmit e tu dhe nga shtëpia e babait tënd, dhe shko në vendin që do të të tregoj. **Unë prej teje do të bëj një komb të madh, do të të bekoj dhe do ta bëj të madh emrin tënd, dhe ti do të jesh një bekim. Dhe unë do të bekoj të gjithë ata që do të të bekojnë dhe do të mallkoj ata që do të të mallkojnë, te ti do të jenë të bekuara tërë familjet e tokës.**" (Zanafilla 12:1-3)

Pse e urdhëroi Perëndia Abramin që të shkonte në një vend tjetër? Ja përse: **Perëndia kishte planifikuar të bënte prej Abramit një komb të ri, prej të cilit do të dilnin të gjithë profetët e Tij dhe Shpëtimtari i botës.** Kjo është arsyeja pse Zoti i premtoi, duke i thënë: " *Unë prej teje do të bëj një komb të madh ... dhe ti do të jesh një bekim ... te ti do të jenë të bekuara tërë familjet e tokës.*"

Këto vargje janë **një e vërtetë e madhe**. A e kuptoni? Zoti zgjodhi Abramin që të bëhej ati i atyre pasardhësve, përmes të cilëve do të vinte në botë Shpenguesi i premtuar. Ky Shpengues ishte caktuar të ishte Shpëtimtari i të gjithë njerëzve të botës, me qëllim që kushdo që beson në Të, të mund të shpëtohet nga sundimi i mëkatit, i Satanit dhe nga zjarri i përjetshëm. Kështu, shohim se kur Perëndia e thirri Abramin, Ai po përparonte me planin e Tij për dërgimin e Shpëtimtarit të mëkatarëve në botë. Abrami vetë nuk ishte Shpëtimtari i botës, por **ai do të bëhej ati i një kombi, prej të cilit do të vinte Shpëtimtari i premtuar.**

Ky është premtimi {ose *besëlidhja*} që Perëndia i bëri Abramit, me kusht që të linte vendin e tij dhe të shkonte në atë vend që do t'i tregonte Ai. A iu bind Abrami Zotit? Çfarë mendoni ju? Fjala e Tij thotë:

"Atëherë Abrami u nis siç i kishte thënë Zoti.... Abrami ishte shtatëdhjetë e pesë vjeç kur u nis nga Harani. ...Dhe Abrami mori me vete Sarajn, gruan e tij, dhe Lotin, birin e të vëllait, dhe të gjithë pasurinë që kishin grumbulluar dhe personat që kishin blerë në Haran, dhe u nisën për të vajtur në vendin e Kanaanëve. Kështu ata arritën në vendin e Kanaanit." (Zanafilla 12:4-5)

Pse iu bind Abrami Perëndisë, duke u larguar nga shtëpia e tij, nga feja e tij? Ekziston vetëm një arsye. **Abrami i besoi Perëndisë.** Ai nuk e dinte se ku do të shkonte, por i besoi fjalës

që Perëndia i tha: “Largohu! Nëse largohesh, do të të bekoj fort!” Abrami i besoi Zotit dhe u largua nga vendi i tij, ashtu siç e kishte urdhëruar Perëndia. Dhe Zoti, që është gjithmonë besnik, e drejtoi Abramin drejt vendit të **Kanaanit**, që sot quhet *Palestinë* ose *Izrael*.

Diçka tjetër që thonë Shkrimet: *"Abrami e kapërceu vendin...Në atë kohë ndodheshin në atë vend Kanaanejtë. Atëherë u shfaq Zoti përpara Abramit dhe i tha: "Unë do t'ja jap këtë vend pasardhësve të tu."* (Zanafilla 12:6-7) Kështu, mësojmë se Perëndia, që i premtoi Abramit se do ta bënte atin e një kombi të ri, i premtoi edhe se do t'i jepte një vend të ri. Kjo është çfarë donte t'i thoshte Perëndia Abramit, kur iu shfaq dhe i bëri një premtim, duke i thënë: *"Unë do t'ja jap këtë vend pasardhësve të tu."*

Përsëri, shohim diçka që i kalon caqet e diturisë njerëzore. Nëpër të gjithë vendin e Kanaanit banonin njerëz. Si do të ishte e mundur, vallë, që Kanaani të bëhej toka e Abramit dhe e pasardhësve të tij? **Abrami ishte shtatëdhjetë e pesë vjeç. Gruaja e tij ishte gjashtëdhjetë e pesë dhe pa fëmijë.** A mundeshin dy të moshuar të kishin aq bij dhe pasardhës sa të mbushnin këtë vend? Si mund të ndodhte kjo?

Le të përpiqemi ta ilustrojmë premtimin që Zoti i bëri Abramit. Është sikur një i moshuar që nuk ka fëmijë të vijë nga një vend i largët për të bërë një vizitë në një vend tjetër. Ai vjen bashkë me gruan e tij të moshuar, e cila nuk mund të lindë fëmijë. Kur arrijnë në këtë vend të largët, dikush u thotë: "Një ditë, ju dhe pasardhësit tuaj do ta zotëroni këtë vend!" Burri i moshuar qesh dhe thotë: "Oh, mos më bëj të qesh! Pasardhësit e mi do ta zotërojnë këtë vend? Unë nuk kam asnjë pasardhës! Jam i moshuar; nuk kam fëmijë, dhe gruaja ime nuk mund të lindë—dhe ju më thoni se pasardhësit e mi do ta mbushin dhe do ta zotërojnë këtë vend? Mos jeni i sëmurë, vallë?"

Ndoshta, ky ilustrim ju duket pak absurd, por është i ngjashëm me premtimin që Perëndia i bëri Abramit—që ishte i moshuar dhe pa fëmijë, me një grua që nuk mund të lindte. Dëgjoni se çfarë i premtoi Perëndia Abramit në kapitullin trembëdhjetë. Ai i tha:

"Tërë vendin që sheh, unë do të ta jap ty dhe pasardhësve të tu, për gjithnjë. Dhe do t'i bëj pasardhësit e tu si pluhurin e tokës; prandaj në se dikush mund të llogarisë pluhurin e tokës, do

të mund të llogarisë edhe pasardhësit e tu. Çohu në këmbë, bjeri rreth e qark vendit, sepse unë do të ta jap ty." (Zanafilla 13:15-17)

A e mbajti Perëndia premtimin e Tij? A bëri nga Abrami një komb të madh? A ia dha vendin e Palestinës pasardhësve të Abramit? Po, në fakt! Në mësimet e ardhshme do të shohim se Abrami u bë ati i kombit Hebraik, të cilit Perëndia i dha vendin që, sot, quhet *Izrael*.

Diçka tjetër që thonë Shkrimet: *"Atëherë Abrami i ndërtoi aty një altar Zotit që i ishte shfaqur. Së këtejmi u zhvendos drejt malit në lindje të Bethelit dhe ngriti çadrat e tij, duke pasur Bethelin në jug... . Ndërtoi aty një altar kushtuar Zotit dhe i bëri thirrje emrit të Zotit."* (Zanafilla 12:7, 8) Çfarë bëri Abrami, më së pari, pasi arriti në vendin e ri që Perëndia i premtoi se do t'ia jepte atij dhe pasardhësve të tij? Ai flijoi një kafshë dhe e dogji mbi altarin që kishte ndërtuar. Ashtu si Abeli, Sethi, Enoku dhe Noeu, edhe Abrami i ofroi Perëndisë flijime kafshësh. Pse? Ai veproi kështu, sepse Perëndia në ligjin e Tij deklaronte: *"Pa derdhur gjak, nuk ka ndjesë (falje të mëkatit)!"* (Hebrenjve 9:22) **Abrami, si të gjithë pasardhësit e Adamit, ishte mëkatar.** E vetmja arsye pse Perëndia mund të mbulonte mëkatet e Abramit, ishte pikërisht flijimi dhe **derdhja e gjakut të sakrificës**, që ishte ilustrim i **Shpenguesit të shenjtë** që do të vinte në botë për të vdekur në vend të mëkatarëve.

Programit tonë të sotëm po i vjen fundi. Gjithçka që kemi studiuar sot ka një rëndësi të veçantë dhe nuk duhet të harrohet. A e kuptoni, tani, **pse** Zoti e thirri Abramin dhe e urdhëroi të largohej nga vendi i tij dhe të shkonte në një vend tjetër? Perëndia, kishte në plan të bënte prej Abramit **një komb të ri**, komb, i cili do të bëhej një *"portë bekimesh"* për të gjithë botën. Ajo çfarë Perëndia kishte planifikuar të bënte përmes Abramit ishte **pjesë e planit të mrekullueshëm** që Ai kishte shpallur në Kopshtin e Parajsës, atë ditë kur Adami dhe Eva mëkatuan. A e mbani mend që Perëndia u premtoi atyre se do të vinte Dikush në botë për të çliruar bijtë e Adamit nga pushteti i Satanit? Dymijë vjet më vonë, në kohën e Abramit, **Perëndia nuk e kishte harruar premtimin e Vet.** Sot kemi parë se si Perëndia, në besnikërinë e Tij, e thirri Abramin që të bëhej ati i një kombi, përmes të cilit do të vinte në botë Shpëtimtari i premtuar. Kështu, Perëndia i premtoi Abramit: *"Unë prej teje do të bëj një komb të madh, do të të bekoj dhe do ta bëj të madh emrin tënd, dhe ti do të jesh një bekim. Dhe unë do të bekoj të gjithë ata që do të të bekojnë dhe*

do të mallkoj ata që do të të mallkojnë, te ti do të jenë të bekuara tërë familjet e tokës.." (Zanafilla 12:2, 3)

A e keni kuptuar historinë e sotme? Atëherë, na lejoni t'ju bëjmë disa pyetje në përmbledhje të gjithçkaje që kemi lexuar sot. **Së pari: Pse e thirri Perëndia Abramin dhe e urdhëroi të largohej nga vendi i tij dhe të shkonte në një vend tjetër?** Sepse Ai kishte në plan që të bënte prej Abramit një komb të ri. **Së dyti: Pse donte Perëndia që të bënte prej tij një komb të ri?** Sepse, përmes këtij kombi Zoti kishte në plan të na dërgonte profetët, Shkrimet dhe, së fundi, Vetë Shpenguesin e shenjtë. Kështu, duke bërë një përmbledhje, ne shohim se kur Perëndia e thirri Abramin, **Ai po përparonte në realizimin e planit të Tij për ardhjen në botë të Shpëtimtarit të mëkatarëve.**

Miq, tashmë erdhi koha për t'ju përshëndetur për sot. Në studimin tonë të ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të mësojmë arsyen pse Abrami u quajt "miku i Perëndisë"... Zoti ju bekoftë, ndërsa medizioni mbi premtimin që Ai i bëri Abramit:

"Unë prej teje do të bëj një komb të madh, do të të bekoj dhe do ta bëj të madh emrin tënd, dhe ti do të jesh një bekim... te ti do të jenë të bekuara tërë familjet e tokës.." (Zanafilla 12:2,3)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Abrahami, Miku i Perëndisë

Zanafilla 13-15

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, pamë se çfarë thuhet në Fjalën e Perëndisë për profetin Abraham. Mësuam se, së pari, Abrahami nuk quhej Abraham, por **Abram**. Pamë se Abrami lindi në një vend që quhej Kaldea, vendi që sot quhet Irak. Njerëzit e atij vendi ishin idhujtarë. Megjithatë, Shkrimet thonë se, një ditë, Zoti Perëndi iu shfaq Abramit dhe e urdhëroi të largohej nga vendi i tij, dhe të shkonte në vendin që Ai do t'i tregonte.

A e mbani mend **pse** Zoti e thirri Abramin që të shkonte në një vend tjetër? Pikërisht, sepse Ai kishte planifikuar të bënte prej Abramit **një komb të ri**, prej të cilit do të dilnin të gjithë profetët e Perëndisë dhe, së fundi, Vetë Shpëtimtari i botës. Kështu, mësuam se kur Perëndia e thirri Abramin, Ai po e realizonte **planin e Tij** për të sjellë në botë Shpenguesin. Kjo është arsyeja pse Zoti i tha Abramit: "*Unë do ta bëj të madh emrin tënd, dhe ti do të jesh një bekim. ...te ti do të jenë të bekuara tërë familjet e tokës.*" (Zanafilla 12:2, 3)

Lexuam se si Abrami iu bind Zotit dhe u largua nga vendi i tij, duke mos pasur dijeni se ku do ta çonte Perëndia. Kur Abrami u largua nga vendi i tij ishte shtatëdhjetë e pesë vjeç. Ai mori gruan e tij, Sarajn, dhe Lotin, nipin e tij dhe gjithë pasurinë e shërbëtorët e tij dhe u drejtua drejt Kanaanit. Kanaani është vendi që sot njihet si Palestina ose Izraeli.

Kur Abrami arriti në vendin e Kanaanit, Zoti iu shfaq përsëri dhe i tha: "*Unë do t'ja jap këtë vend pasardhësve të tu.*" (Zanafilla 12:7) Kështu, ne pamë se si Perëndia, i cili i premtoi Abramit se do ta bënte atin e një kombi të ri, i premtoi edhe se do t'i jepte atij dhe pasardhjes së

tij këtë vend si zotërim të tyre. E pabesueshme! Abrami dhe gruaja e tij ishin në moshë të thyer dhe nuk kishin fëmijë. Atëherë, si mund të kishin pasardhës që do të mbushnin këtë vend? Do ta shohim së shpejti përgjigjen që i dha Perëndia kësaj pyetjeje.

Tani, le të vazhdojmë me historinë e Abramit. Po studiojmë në Tora, në librin e Zanafillës, në kapitullin trembëdhjetë. Në këtë kapitull do të shohim se **çfarë ndodhi midis Abramit dhe Lotit, nipit të tij**. Shkrimet thonë:

(Zanafilla 13) ² *Abrami ishte shumë i pasur me bagëti, argjend dhe ar.* ³ *...Ai vazhdoi udhëtimin e tij deri në Bethel, në vendin ku më parë ndodhej çadra e tij, midis Bethelit dhe Ait.* ⁴ *në vendin e altarit që kishte ndërtuar në krye, dhe aty, Abrami i bëri thirrje emrit të Zotit.* ⁵ *Edhe Loti, që udhëtonte bashkë me Abramin, kishte kope bagëtish dhe çadra.* ⁶ *Dhe vendi nuk ishte në gjendje t'i mbante, po të banonin bashkë, sepse pasuritë e tyre ishin aq të mëdha sa nuk mund të qëndronin bashkë.* ⁷ *Lindi kështu një mosmarrëveshje midis barinjve të bagëtisë së Lotit...* ⁸ *Dhe*

kështu Abrami i tha Lotit: "Nuk duhet të ketë mosmarrëveshje midis teje dhe meje, as midis barinjve të mi dhe barinjve të tu, sepse jemi vëllezër. ⁹ *A nuk është vallë tërë vendi para teje? Ndahu nga unë! Në rast se ti shkon majtas, unë kam për të vajtur djathtas; dhe në qoftë se ti shkon djathtas, unë kam për të vajtur majtas."* ¹⁰ *Atëherë Loti ngriti sytë dhe pa tërë fushën e Jordanit. Para se Zoti të kishte shkatërruar Sodomën dhe Gomorën, ajo ishte e tëra e ujitur deri në Coar, si kopshti i Zotit, si vendi i Egjipti. (Kjo ishte përpara se Zoti të shkatërronte Sodomën dhe Gomorën.)* ¹¹ *Kështu Loti zgjodhi për vete tërë fushën e Jordanit dhe filloi t'i zhvendosë drejt lindjes çadrat e veta: Kështu u ndanë njëri nga tjetri.* ¹² **Abrami** *banoi në vendin e Kanaanit dhe Loti në qytetet e fushës, duke arritur të ngrerë çadrat e tij deri në Sodomë.* ¹³ *Por njerëzit e Sodomës ishin shumë të korruptuar dhe mëkatarë ndaj Zotit.*

Kështu, shohim se si Loti zgjodhi të banonte në qytetet fushore dhe i la Abramit tokat e thata. Megjithatë, pjesa që zgjodhi Loti ishte në qytetin e Sodomës, vend i mbushur plot fëlliqësi dhe paudhësi!

Loti zgjodhi **sipas dëshirës së vet**, ndërsa Abrami zgjodhi **vullnetin e Perëndisë**. Në mësimet e ardhshme, në vullnetin e Perëndisë, do të shohim se ç’i ndodhi Lotit që rendi pas dëshirave të veta. Në fund, Loti humbi gjithçka: pasuritë, gruan e familjen e tij, lumturinë dhe vetë dëshminë e tij! Ndërsa Abrami, i cili la gjithçka në duart e Perëndisë, u bekua fort prej Tij.

Çfarë mësojmë nga historia e Lotit dhe e Abramit? Le t’i bëjmë vetes një pyetje të thjeshtë. Kujt i ngjaj më tepër? **Lotit** apo **Abramit**? A jam duke rendur pas **gjërave të botës**, ashtu si Loti? Apo pas **gjërave të Përjetësisë**, si Abrami? Ashtu si ata të dy, gjithsecili prej nesh duhet të zgjedhë midis vullnetit të tij dhe vullnetit të Perëndisë. I dituri do të zgjedhë të bëjë vullnetin e Perëndisë. Shkrimet thonë: *"Ç’dobi do të ketë njeriu të fitojë gjithë botën, nëse më pas do të humbë shpirtin e vet?"* (Marku 8:36) *"Mos e doni botën, as gjërat që janë në botë. ...[sepse] bota kalon me lakminë e saj; por ai që bën vullnetin e Perëndisë mbetet përjetë."* (1 Gjonit 2:15, 17) Çfarë dëshironi më shumë? Gjërat e botës që humbasin, apo gjërat e Perëndisë që mbeten përjetë?

Tani, le të vazhdojmë me historinë e Abramit. Shkrimi thotë:

(Zanafilla 13) ¹⁴*Dhe Zoti i tha Abramit, mbas ndarjes së Lotit prej tij: "ço sytë e tu dhe shiko nga vendi ku je drejt veriut e jugut; drejt lindjes dhe perëndimit. ¹⁵**Tërë vendin që sheh, unë do të ta jap ty dhe pasardhësve të tu, për gjithnjë.** ¹⁶Dhe do t’i bëj pasardhësit e tu si pluhurin e tokës; prandaj në se dikush mund të llogarisë pluhurin e tokës, do të mund të llogarisë edhe pasardhësit e tu. ¹⁷Çohu në këmbë, bjeri rreth e qark vendit, sepse unë do të ta jap ty."* ¹⁸*Atëherë Abrami i ngriti çadrat e tij dhe vajti të banojë në liset e Mamres, që ndodhen në Hebron; dhe aty ndërtoi një altar kushtuar Zotit.*

(Zanafilla 15) ¹*Mbas këtyre gjërave, fjala e Zotit iu drejtua Abramit në vegim duke i thënë: "Mos ki frikë, Abram, unë jam mburoja jote, dhe shpërblimi yt do të jetë shumë i madh."* ²*Por Abrami i tha: "Zot, Perëndi, çfarë do të më japësh, sepse unë jam pa fëmijë dhe trashëgimtari i shtëpisë sime është Eliezeri i Damaskut?"* ³ *Pastaj Abrami shtoi këto fjalë: "Ti nuk më ke dhënë asnjë pasardhës; dhe ja, një i lindur në shtëpinë time do të jetë trashëgimtari im."* ⁴*Atëherë fjala e Zotit iu drejtua duke i thënë: "Ai nuk do të jetë trashëgimtari yt, por ai që ka për të dalë nga të përbrendshmet e tua do të jetë trashëgimtari yt."* ⁵*Pastaj e çoi jashtë dhe i tha: "Vështro me kujdes qiellin dhe numëro yjet, në rast se mund t’i numërosh", pastaj shtoi: "Kështu kanë për të qenë pasardhësit e tu."* ⁶*Dhe ai i besoi Zotit, që ia vuri në llogari të drejtësisë.*

E pabesueshme! Abrami dhe gruaja e tij ishin të moshuar dhe nuk kishin fëmijë. Por, Perëndia vazhdoi t'i premtonte Abramit në lidhje me kombin e madh që do të dilte prej tij. Si mund të ndodhte kjo? Si mund të bëhej Abrami ati i një kombi të madh? Ekziston vetëm një përgjigje: Zoti Perëndi, i cili mund të bëjë gjithçka! Perëndia është i madh! Asgjë nuk është e pamundur për Të! Ai i mban premtimet e Tij.

Po Abrami? A i besoi Zotit, që i kishte premtuar një "gjë të tillë të pamundur"? Dëgjoni se çfarë thonë Shkrimet: *"Abrami i besoi Zotit, që ia vuri në llogari të drejtësisë!"* Sa e mrekullueshme! Perëndia i kishte premtuar Abramit diçka, e cila, nga pikëpamja njerëzore, ishte e pamundur. Por, si reagoi Abrami? Ai u besoi fjalëve që Perëndia i premtoi! Çfarë bëri Perëndia? **Ai e gjykoi si të drejtë Abramin, për shkak të besimit të tij!**

Kjo e vërtetë duhet të prekë zemrat e të gjithë atyre që duan të llogariten si të drejtë përpara Perëndisë. Pse e gjykoi Perëndia Abramin si të drejtë? A ishte në të vërtetë i drejtë? Jo! Në mësimin tonë të ardhshëm do të shohim se Abrami kishte një natyrë mëkatore, si çdo pasardhës i Adamit. Atëherë, pse e quajti Ai të drejtë? **Zoti e quajti të drejtë, sepse Abrami i besoi fjalët që i tha Ai!**

Çfarë do të thotë t'i besosh Zotit? Siç mund ta dini, Shkrimet e Profetëve u shkruan në gjuhën Hebraike. Në Hebraisht, fjala "besoj" është "AMAN" prej së cilës vjen edhe fjala *Amen*. Kur thoni "Amen", thjesht jeni duke thënë: "Po! Është e vërtetë!" ose "Po, jam dakord!" Ky është kuptimi i fjalës besoj. Kur Perëndia i bëri një premtim Abramit, përgjigjja e zemrës së tij ishte: "Amen! Po! Është e vërtetë! I besoj fjalët e tua, Zot!" **Bazuar tek kjo përgjigje e thjeshtë "Amen" ndaj fjalës së Perëndisë, Ai e quajti Abramin të drejtë.**

Po ju? A dëshironi që Zoti t'ju llogarisë {konsiderojë} të drejtë, ashtu si Abramin? Atëherë, duhet t'i besoni Zotit ashtu siç i besoi ai. **Duhet t'u besoni fjalëve të Perëndisë, edhe sikur të mos jetë e lehtë.** Duhet ta pranoni Fjalën e vërtetë të Perëndisë, edhe sikur të afërmit, apo miqtë tuaj të mos ta besojnë. Perëndia dëshiron t'ju veshë me petkun e drejtësisë së Tij dhe t'ju japë të

drejtën për të jetuar në praninë e Tij të shenjtë përgjithmonë, por **duhet t'i besoni Fjalës së Tij!** Shkrimet e Shenjta thonë:

"...pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Perëndisë!" (Hebrenjve 11:6) dhe se *"jeni të shpëtuar me anë të hirit, **nëpërmjet besimit**, dhe kjo nuk vjen nga ju, po është dhurata e Perëndisë, jo nga vepra, që të mos mburret askush."* (Efesianëve 2:8, 9)

*"Çfarë do të themi, pra, në lidhje me atë që ati ynë Abrahami, ka përfituar sipas mishit? Sepse nëse Abrahami ishte shfajësuar nëpërmjet veprave, ai ka përse të lëvdohet; ndërsa përpara Perëndisë ai nuk ka asgjë për t'u lëvduar. Në fakt, çfarë thotë Shkrimi? 'Por **Abrahami i besoi Perëndisë dhe kjo iu numërua për drejtësi.**'"* (Romakëve 4:1-3)

Abrami i besoi fjalëve të Zotit. Kjo është arsyeja pse u quajt i drejtë, sipas drejtësisë së përsosur të Perëndisë. Dhe gjëja më e mrekullueshme në këtë fakt është se fjalët *"Abrami i besoi Perëndisë dhe kjo iu numërua për drejtësi"*, nuk janë vetëm për Abramin. Edhe ne mund të jemi pjesë e tyre. **Perëndia mund ta numërojë besimin tonë për drejtësi – nëse do t'i besojmë Lajmit të Mirë të Zotit për Shpenguesin, i cili erdhi më vonë në botë përmes pasardhjes së Abrahamit.**

Po ju? **A i besoni me të vërtetë Perëndisë?** Nuk po ju pyesim nëse besoni se **Perëndia ekziston**, apo nëse besoni se ka vetëm **Një Zot**. Shkrimet na tregojnë për atë lloj "besimi", duke thënë: *"Ti beson se ka vetëm një Perëndi. Mirë bën; edhe demonët besojnë dhe dridhen!"* (Jakobi 2:19) Vetë Satani e di se ka vetëm një Perëndi. Të besosh se ka vetëm një Perëndi Zot, **nuk mund të bëjë** që Perëndia të të falë mëkatet dhe të të quajë të drejtë! Ajo çfarë do Perëndia për ty (ju) është **t'i besosh Fjalës së Tij dhe ta pranosh atë**. Perëndia dëshiron t'ju flasë përmes Shkrimeve të Profetëve. Ai dëshiron që ju të njihni dhe të besoni lajmin e shpëtimit që tregon se si mund të bëhemi të drejtë përpara Perëndisë, të Shenjtit, për gjithë përjetësinë!

Të dashur miq, a ju ka veshur Perëndia me **drejtësinë e Tij?** Apo jeni duke veshur thjesht petkun e fesë? A po e dëgjoni **Fjalën e Perëndisë** që është e denjë për t'u besuar? Apo po dëgjoni

fjalët e njerëzve, që një ditë do të humbasin? A e **dini** se çfarë deklarojnë Shkrimet e Shenjta në lidhje me rrugën e drejtë të shpëtimit që Perëndia ka siguruar për ne? A e **keni besuar**?

Përsa i përket Abramit, ai e besoi fjalën e Perëndisë, megjithëse kërkonte që ai të largohej prej të afërmeve të tij dhe prej fesë së atit të tij. Dhe kjo është pikërisht arsyeja pse ai u quajt **miku i Perëndisë**. Kjo është çfarë thonë Shkrimet: "*Edhe Abrahami i besoi Perëndisë, dhe kjo iu numërua për drejtësi; dhe u quajt miku i Perëndisë.*" (Jakobi 2:23) Po ju? A jeni mik i Perëndisë?

Këtu na duhet të ndahemi për sot, dëgjues të nderuar. Ju falënderojmë që na ndoqët dhe ju ftojme që të bashkohemi me ne në programin tonë të ardhshëm, sepse do të studiojmë historinë e Abramit dhe të Ismaelit....

Zoti ju bekoftë, ndërsa mendoni rreth këtij vargu të fuqishëm nga Libri i Tij:

" Abrahami i besoi Perëndisë, dhe kjo iu numërua për drejtësi; dhe u quajt miku i Perëndisë." (Jakobi 2:23)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Abrahami dhe Ismaeli

Zanafilla 16, 17

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në dy mësimet e mëparshme, në hulumtimet tona në Shkrimet e Shenjta, filluam të analizojmë historinë e profetit Abraham. Në fillim, ai nuk quhej Abraham, por *Abram*. Por në studimin tonë të sotëm, do të zbulojmë **pse Perëndia ia ndryshoi emrin Abramit, duke e quajtur Abraham**.

Pjesa e parë e historisë, për të cilën do të flasim sot, është **e dhimbshme**, sepse zbulon diçka që bëri Abrami, që nuk i pëlqeu Perëndisë. Disa mendojnë se profetët e Perëndisë nuk mëkatuan kurrë. Por, Fjala e Zotit deklaron: "*Nuk ka dallim, sepse të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë.*" (Romakëve 3:22, 23) dhe "*Po të themi se s'kemi mëkatuar, e bëjmë atë (Perëndinë) gënjeshhtar dhe fjala e tij nuk është në ne.*" (1 Gjonit 1:10) Tashmë, kemi parë se si u përhap në të gjithë njerëzimin mëkati i Adamit, mbi të gjithë - burra, gra, të rinj e të moshuar, jobesimtarë dhe profetë. Vetëm një person nuk u ndot nga mëkati i Adamit. Ky është **Shpenguesi i shenjtë**, që Perëndia e dërgoi në tokë për të shpëtuar mëkatarët. Ai nuk u ndot nga mëkati, sepse erdhi nga qielli – nga prania e Perëndisë, të Shenjtit.

Në dy mësimet tona të fundit, pamë se si **Perëndia i premtoi Abramit se do të bënte prej tij një komb të madh**, prej të cilit do të vinte edhe Shpenguesi. Abrami dhe gruaja e tij ishin të moshuar dhe nuk kishin fëmijë, por megjithatë, ky fakt nuk solli dyshime tek Abrami, sepse ai i besoi fjalës së Zotit. Sot, do të shohim se, dhjetë vjet pasi Perëndia i kishte premtuar Abramit se do t'i jepte pasardhës, Abrami vetë **u përpoq "të ndihmonte" Perëndinë për të kryer atë që i kishte premtuar**. Megjithatë, ajo çfarë bëri Abrami në padurimin e tij, solli shumë probleme.

Atëherë, le të vazhdojmë në Tora, për të parë se si Abrami dhe Saraj vendosën që të kishin një trashëgimtar, atë që kishte premtuar Perëndia. Në kapitullin gjashtëmbëdhjetë të librit të Zanafillës, Shkrimet thonë:

(Zanafilla 16) ¹Por Saraj, gruaja e Abramit, nuk i kishte dhënë asnjë fëmijë. Ajo kishte një shërbyese egjiptase që quhej **Agar**. ²Kështu Saraj i tha Abramit: “Ja, Zoti më ka ndaluar të kem fëmijë; oh, futu te shërbyesja ime, ndofta mund të kem fëmijë prej saj.” Dhe Abrami dëgjoi zërin e Sarajt. ³Kështu pra Saraj, gruaja e Abramit, mbasi ky i fundit kishte banuar dhjetë vjet në vendin e Kanaanëve, mori shërbyesën e saj Agarin, egjiptasën, dhe ia dha për grua burrit të saj Abramit. ⁴Dhe ai u fut tek Agari, që mbeti me barrë; por kur u bind se kishte mbetur me barrë, ajo e shikoi me përbuzje zonjën e saj. ⁵Atëherë Saraj i tha Abramit: “Përgjegjësia për fyerjen që m’u bë le të bjerë mbi ty. Kam qenë unë që të hodha në krahët e shërbyesës sime; por që kur e mori vesh që është me barrë, ajo më shikon me përbuzje. Zoti le të jetë gjykatës midis meje dhe teje.” ⁶Abrami iu përgjigj Sarajt: “Ja, shërbyesja jote është në dorën tënde; bëj me të ç’të duash.” Atëherë Saraj e trajtoi në mënyrë të ashpër dhe ajo iku nga prania e saj.

Kështu shohim se si mëkati i Abramit solli hidhësi dhe konflikte në shtëpinë e tij. Saraj u bë xheloze, sepse Agari ishte shtatzënë; Agari u zemërua me Sarajn, sepse e keqtrajtonte. Dhe, Agari, u detyrua të ikte prej saj.

Në vazhdim, Shkrimet thonë:

(Zanafilla 16) ⁷Por engjëlli i Zotit e gjeti pranë një burimi uji në shkretëtirë, ... ⁸dhe i tha: “Agar, shërbyesja e Sarajt, nga vjen dhe ku po shkon?” Ajo u përgjigj: “Po iki nga prania e zonjës sime Saraj.” ⁹Atëherë engjëlli i Zotit i tha: “Kthehu tek zonja jote dhe nënshtrou autoritetit të saj.” ¹⁰Pastaj Engjëlli i Zotit shtoi: “Unë do t’i shumëztoj fort pasardhësit e tu aq **sa të mos mund të llogariten** për shkak të numrit të tyre të madh.” ¹¹Engjëlli i Zotit i tha akoma: “Ja, ti je me barrë dhe do të lindësh një djalë dhe do ta quash **Ismael**, sepse Zoti mori parasysh hidhërimin tënd; ¹²ai do të jetë ndërmjet njerëzve si një gomar i egër; dora e tij do të jetë kundër të gjithëve dhe dora e të gjithëve kundër tij; dhe **do të banojë në prani të të gjithë vëllezërve të tij.**”

Kështu, Agari u kthye tek Saraj, zonja e saj, ashtu siç i kishte thënë engjëlli i Zotit. *"Agari i lindi një djalë Abramit; dhe Abrami i vuri djalit që Agari kishte lindur emrin Ismael. Abrami ishte tetëdhjetë e gjashtë vjeç, kur Agari lindi Ismaelin për Abramin."* (Zanafilla 16:15, 16) Kështu, lindi **Ismaeli** {*Ismail* në arabisht}, ati i të gjithë arabëve. Ashtu siç do të shohim, Perëndia u kujdes për Ismaelin dhe kishte një plan për të, por ai **nuk** ishte biri që Perëndia i kishte premtuar Abramit. Plani i mrekullueshëm i Perëndisë që do të bënte një komb të ri prej Abramit, nuk kishte ndryshuar. Zoti nuk nxitohej ashtu si Abrami. Ai gjithmonë e mban premtimin e Tij, megjithëse shpeshherë na duket se Ai vepron ngadalë. Në vijim, Shkrimet na tregojnë se për trembëdhjetë vjet pas lindjes së Ismaelit, Perëndia ishte i heshtur, duke mos i thënë asgjë Abramit. Por një ditë, Perëndia i foli përsëri Abramit. Le të lexojmë përsëri në kapitullin shtatëmbëdhjetë dhe të dëgjojmë se çfarë i tha Ai Abramit pas trembëdhjetë vjetëve të gjata në një heshtje të plotë. Ajo që do të lexojmë është e mrekullueshme. Shkrimet thonë: (Zanafilla 17) ¹*Kur Abrami u bë nëntëdhjetë e nëntë vjeç, Zoti i doli përpara dhe i tha: "Unë jam Perëndia i plotfuqishëm; ec në praninë time dhe qëndro i ndershëm; ²dhe unë do të caktoj besëlidhjen time midis meje dhe teje dhe do të të shumoj fort."*

³*Atëherë Abrami përuli fytyrën në tokë dhe Perëndia i foli, duke i thënë: ⁴"Sa për mua, ja unë po bëj një besëlidhje me ty; ti do të bëhesh babai i një shumice kombesh. ⁵Dhe nuk do të quhesh më Abram, por **emri yt do të jetë Abraham**, sepse unë të bëj **babënë e një shumice kombesh**. ⁶Do të të bëj shumë frytdhënës. Pastaj do të bëj prej teje kombe dhe prej teje kanë për të dalë mbretër. ⁷Dhe do të caktoj besëlidhjen time midis meje dhe teje, si dhe me pasardhësit e tu, nga një brez në një brez tjetër; kjo do të jetë një besëlidhje e përhjetshme, me të cilën unë do të marr përsipër të jem Perëndia yt dhe i pasardhësve të tu mbas teje. ⁸Dhe ty dhe pasardhësve të tu pas teje, do t'u jap vendin ku ti banon si një i huaj: tërë vendin e Kanaanëve, në pronësi përgjithnjë; dhe do jem Perëndia i tyre."*

⁹*Pastaj Perëndia i tha Abrahamit: "Nga ana jote, ti do ta respektosh besëlidhjen time, ti dhe pasardhësit e tu, nga një brez në tjetrin. ¹⁰Kjo është besëlidhja ime që ju do të respektoni midis meje dhe jush, si dhe pasardhësve të tu pas teje: çdo mashkull që ndodhet midis jush do të rrethprietet. ¹¹Dhe do të rrethprienteni në mishin e prepucit tuaj; dhe kjo do të jetë **një shenjë e besëlidhjes** midis meje dhe jush. ¹²Në moshën tetë ditësh, çdo mashkull i juaj do të rrethprietet..."*

¹⁵Pastaj Perëndia i tha Abrahamit: “Përsa i përket Sarajt, gruas sate, mos e quaj më Saraj, por emri i saj do të jetë **Sara**. ¹⁶Dhe unë do ta bekoj dhe do të bëj që ajo të të japë edhe një bir; po, unë do ta bekoj dhe **prej saj do të lindin kombe**; mbretër popujsh do të dalin prej saj.” ¹⁷Atëherë Abrahami u shtri me fytyrën ndaj tokës dhe qeshi; dhe tha në zemër të tij: “A do të lindë vallë një fëmijë nga një njeri njëqindvjeçar? Dhe do të lindë Sara që është nëntëdhjetë vjeç?” ¹⁸Pastaj Abrahami i tha Perëndisë: “Vaj medet, që Ismaeli të mund të jetojë para teje!” ¹⁹Por Perëndia u përgjeggj: “Jo, por Sara gruaja jote do të lindë një bir, dhe ti do ta quash **Isak**; dhe **unë do të caktoj besëlidhjen time me të, një besëlidhje të përjetshme me pasardhësit e tij**. ²⁰Sa për Ismaelin, unë ta kam plotësuar dëshirën. Ja, unë do ta bekoj, do ta bëj të frytshëm dhe do ta shumoj fort. Ai do të bëhet babai i dymbëdhjetë princërve, dhe **unë do të bëj prej tij një komb të madh**. ²¹Por **besëlidhjen time do ta përfundoj me Isakun** që Sara do të lindë në këtë kohë, vitin e ardhshëm.”

Këtu duhet të ndalojmë së lexuari në Shkrime. Kemi parë se si Abrami e dëgjoi këshillën e gruas së tij dhe u bashkua me Agarin, shërbëtoren e saj. Ajo që bëri Abrami ishte e gabuar. Ismaeli, biri që i lindi Abramit nga Agari, nuk ishte pjesë e planit të Perëndisë për të krijuar një komb të ri që do t’i sillte bekime të gjitha kombeve të botës. Megjithatë, **mosbesnikëria e njerëzve nuk mund të prishë besnikërinë e Perëndisë**. Por, ashtu siç lexuam, kur Abrami ishte nëntëdhjetë e nëntë vjeç, iu shfaq Zoti, për t’i konfirmuar premtimin që i kishte bërë shumë kohë më parë. Ai i tha: “Unë jam Perëndia i plotfuqishëm... ti do të bëhesh babai i një shumice kombesh. ⁵Dhe nuk do të quhesh më Abram, por emri yt do të jetë Abraham, sepse unë të bëj babanë e një shumice kombesh.” Në mbajtjen e premtimit të Tij, Zoti ia ndryshoi emrin Abramit, duke e quajtur Abraham, që do të thotë **at i shumë kombeve**. Gjthashtu, Zoti i ndryshoi emrin edhe Sarajt, duke e quajtur **Sara**, që do të thotë **princeshë**.

Kjo është e mrekullueshme. Ja ku kemi një çift të moshuar që nuk kanë pasur kurrë fëmijë: Abrami dhe Saraj. Tani, Perëndia po u jep emra të rinj, për të njoftuar atë që do të ndodhë. Abrami u quajti **Abraham, ati i shumë kombeve**, dhe Saraj u quajti **Sara**, që do të thotë **princeshë**. Perëndia do t’u jepte një **bir**, dhe nga ai bir, **një komb**. Nëpërmjet atij kombi do të dilnin **shumë mbretër dhe profetë** dhe, së fundi, **Shpëtimtari i botës!** Me të vërtetë, Zoti është i madh dhe i denjë për të marrë të gjithë lavdinë përjetë! Ai nuk e harroi premtimin që i kishte bërë Abrahamit shumë kohë më parë.

Atëherë, çfarë bëri Abrahami pasi Zoti i konfirmoi premtimin se do të kishte fëmijë në atë moshë? Shkrimet tregojnë: "*Abrahami u shtri me fytyrën ndaj tokës dhe qeshi; dhe tha në zemër të tij: "A do të lindë vallë një fëmijë nga një njeri njëqindvjeçar? Dhe do të lindë Sara që është nëntëdhjetë vjeç?"*" **Abrahami qeshi!** Nuk qeshi, sepse nuk i besoi Perëndisë, por prej gëzimit.

Shkrimet thonë:

"Ai, duke shpresuar kundër çdo shprese, besoi për t'u bërë ati i shumë kombeve sipas asaj që i ishte thënë: "Kështu do të jetë pasardhja jote." Dhe, duke mos qenë aspak i dobët në besim, nuk i kushtoi kujdes trupit të tij, i bërë tashmë si i vdekur (ishte pothuaj njëqind vjeç), as barkut të vdekur të Sarës. Madje as nuk dyshoi nga mosbesimi në lidhje me premtimin e Perëndisë, por u përforcua në besim duke i dhënë lavdi Perëndisë, plotësisht i bindur se atë që ai kishte premtuar ishte edhe i fuqishëm ta bënte." (Romakëve 4:18-21)

Por, Abrahami donte të dinte se ç' do të ndodhte edhe me Ismaelin, fëmijën e shërbëtores së tij, Agarit. Zoti iu përgjigj: ²⁰"*Sa për Ismaelin, unë ta kam plotësuar dëshirën. Ja, unë do ta bekoj, do ta bëj të frytshëm dhe do ta shumoj fort. Ai do të bëhet babai i dymbëdhjetë princërve, dhe unë do të bëj prej tij një komb të madh. Por besëlidhjen time do ta përfundoj me Isakun që Sara do të lindë ... dhe unë do të caktoj besëlidhjen time me të, një besëlidhje të përjetshme me pasardhësit e tij."* (Zanafilla 17:20, 21, 19)

Pra, Perëndia e konfirmoi qëllimin e Tij për të sjellë profetët dhe, së fundi, vetë Shpenguesin përmes pasardhjes së Isakut. Në programin e ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të shohim se si Zoti i dha Abrahamit dhe Sarës birin e premtimit--Isakun {*Isha* në Arabisht}.

Me të vërtetë, **Perëndia është besnik**. Ai e mban premtimin e Tij. Asgjë nuk është tepër e vështirë për Të! Dëgjoni se çfarë thonë këto vargje të bukura të Ungjillit të shenjtë {*Inxhili*}:

"O thellësi pasurie, urtësie dhe diturie të Perëndisë! Sa të pahulumtueshme janë gjykimet e tij dhe të pashtershme janë udhët e tij! "Sepse kush e njohu mendjen e Zotit? Ose kush u bë këshilltar i tij? Ose kush i dha atij më parë, që të ketë për të marrë shpagim?" Sepse prej tij, me anë të tij dhe për të janë të gjitha gjërat. Lavdi atij Përjetë! Amen!" (Romakëve 11:33-36)

Ju falënderojmë që na dëgjuat...Zoti ju bekoftë, ndërsa meditoni mbi këtë varg të Shkrimit të Shenjtë:

"Nëse jemi [të pabesë ndaj Perëndisë], ai mbetet besnik, sepse ai nuk mund të mohojë vetveten." (2 Timoteut 2:13)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Abrahami:

Shkatërrimi i Sodomës dhe Lindja e Isakut

Zanafilla 18-21

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në studimet tona në Tora, kemi parë se si Perëndia i premtoi Abrahamit se prej tij do të bënte një komb të ri, prej të cilit do të dilnin profetët e Tij dhe do të vinte edhe Shpëtimtari i botës. Megjithatë, deri në këtë pjesë të historisë, Sara, gruaja e Abrahamit nuk kishte lindur akoma ndonjë fëmijë dhe që të dy, ajo dhe bashkëshorti i saj, ishin shumë të moshuar.

Sot kemi një tjetër histori mahnitëse. Në fillim të historisë, do të shohim se një ditë Abrahamit iu shfaqën tre burra. Këta ishin më shumë se njerëz. Dy prej tyre ishin **engjëj** dhe tjetri ishte **Vetë Zoti Perëndi!** Disa mund të thonë se Perëndia nuk mund t'i shfaqej Abrahamit në formën e një njeriu, por mos harroni, Perëndia është i madh dhe asgjë nuk është tepër e vështirë për Të. Perëndia mund të bëjë gjithçka përveç padrejtësisë.

Sot, do të lexojmë nga katër kapituj në Tora. Në librin e Zanafillës, në kapitullin tetëmbëdhjetë, Shkrimi thotë:

(Zan.18) ¹**Zoti iu shfaq Abrahamit në lisat e Mamreut, ndërsa ai ishte ulur në hyrje të çadrës në zheg të ditës.** ²**Abrahami ngriti sytë dhe tre burra rrinin më këmbë pranë tij. Sa i pa, vrapoi në drejtim të tyre nga hyrja e çadrës, u përkul deri në tokë e pastaj tha:** ³ **"Zoti im, në rast se kam gjetur hir para teje, të lutem mos kalo pa u ndalur para shërbëtorit tënd!** ⁴**Oh, lini që të**

sjellin pak ujë që të mund të lani këmbët tuaja, dhe çlodhuni nën këtë pemë. ⁵Unë do të shkoj të marr një copë bukë, kështu do të mund të merrni zemër, pastaj të vazhdoni rrugën, sepse për këtë keni kaluar nga shërbyesi juaj.” Ata i thanë: “Bëj siç ke thënë.”

⁶Atëherë Abrahami shkoi me ngut dhe... ⁸mori gjizë, qumësht dhe viçin që kishte përgatitur dhe i vuri para tyre; ndërsa ata hanin, ai qëndroi më këmbë pranë tyre poshtë pemës. ⁹Pastaj ata i thanë atij: “Ku është Sara, gruaja jote?” Abrahami u përgjigj: “është atje në çadër.” ¹⁰Dhe **Zoti** tha: **“Do të kthehem me siguri vitin e ardhshëm te ti në po këtë kohë; dhe ja, Sara, gruaja jote, do të ketë një djalë.”** Dhe Sara dëgjonte në hyrje të çadrës, që ishte prapa tij. ¹¹Por Abrahami dhe Sara ishin pleq, në moshë të kaluar, dhe Sara nuk kishte më të përmuajshmet e grave. ¹² Prandaj Sara qeshi me veten e saj, duke thënë: “Plakë si jam, a do të kem unë gëzime të tilla, me qënë se vetë zoti im është plak?” ¹³Dhe Zoti i tha Abrahamit: “Pse qeshi vallë Sara duke thënë: “A do të lind unë përnjëmend, plakë siç jam?” ¹⁴A ka vallë diçka që është shumë e vështirë për Zotin? Në kohën e caktuar, brenda një viti, do të kthehem te ti, dhe Sara do të ketë një bir.” ¹⁵Atëherë Sara mohoi, duke thënë: “Nuk qesha”, sepse pati frikë. Por ai i tha: “Përkundrazi, ke qeshur!”

²⁰Dhe Zoti tha: **“Me qënë se britma që ngrihet nga Sodoma dhe Gomora është e madhe dhe me qënë se mëkati i tyre është shumë i rëndë, ²¹unë do të zbres për të parë nëse kanë bërë me të vërtetë simbas britmës që ka arritur tek unë, në rast të kundërt, do ta mësoj.”** ²²Pastaj këta njerëz (domethënë, të dy engjëjt) u larguan së andejmi dhe shkuan në drejtim të Sodomës, por **Abrahami mbeti ende para Zotit.**

²³Atëherë Abrahami iu afrua dhe i tha: “Do të zhdukësh të drejtin së bashku me të paudhin? ²⁴Le ta zëmë se ka pesëdhjetë të drejtë në qytet, ti do ta shkatërroje vendin dhe nuk do t’i falje për hir të pesëdhjetë njerëzve të drejtë që banojnë në mes të saj? ²⁵Mos e bëj këtë gjë, të shkaktosh vdekjen e të drejtit bashkë me atë të të paudhit, kështu që i drejti të trajtohet si i paudhi. Larg teje një mendim i tillë **Gjykatësi i tërë tokës a nuk ka për të bërë drejtësi?”**

²⁶Zoti tha: “Në rast se gjej në qytetin e Sodomës **pesëdhjetë** njerëz të drejtë, unë do ta fal tërë vendin për hir të tyre.” ²⁷Atëherë Abrahami rifilloi dhe tha: “Ja, marr guximin t’i flas Zotit, megjithëse unë nuk jam veçse pluhur dhe hi. ²⁸Ta zëmë se atyre pesëdhjetë të drejtëve u mungojnë

pesë, a do ta shkatërroje tërë qytetin për pesë veta më pak?” Zoti u përgjigj: “Po të gjej **dyzet e pesë**, nuk do ta shkatërroj.”

²⁹Abrahami vazhdoi t’i flasë dhe tha: “Ta zëmë se në qytet ndodhen dyzet?” Zoti u përgjigj: “Nuk do ta bëj për hir **të dyzetëve**.” ³⁰Atëherë Abrahami i tha: “Oh, të mos zemërohet Zoti, dhe unë do të flas. Po sikur në qytet të ketë tridhjetë prej tyre?” Zoti u përgjigj: “Nuk do ta bëj, po të gjej **tridhjetë**.” ³¹Dhe Abrahami i tha: “Ja, marr guximin t’i flas Zotit. Ta zëmë se në qytet gjenden njëzet?” Zoti iu përgjigj: “Nuk do ta shkatërroj për hir **të njëzetëve**.” ³²Dhe Abrahami i tha: “Oh, të mos zemërohet Zoti dhe unë do të flas edhe vetëm këtë herë. Sikur në qytet të ketë dhjetë prej tyre?” Zoti u përgjigj: “Nuk do ta shkatërroj për hir **të dhjetëve**.” ³³Sa mbaroi së foluri me Abrahamin, Zoti u largua. Dhe Abrahami u kthye në banesën e tij. (Zan. 19) ¹Por të dy engjëjt arritën në mbrëmje në **Sodomë**, ndërsa **Loti** ishte ulur te porta e Sodomës; sa i pa, ai u ngrit më këmbë për t’u dalë përpara dhe u shtri me fytyrën në tokë, ²dhe tha: “Zotërinjtë e mi, ju lutem, hyni në shtëpinë e shërbëtorit tuaj, kaloni aty natën dhe lani këmbët; pastaj nesër në mëngjes mund të çoheni shpejt dhe të vazhdoni udhën tuaj.” Ata u përgjigjën:” jo, do ta kalojmë natën në sheshin.”

³Por ai nguli këmbë aq shumë sa që ata erdhën tek ai dhe hynë në shtëpinë e tij. Ai u përgatiti një banket dhe poqi bukë pa tharm, dhe ata hëngrën. ⁴Por para se të shkonin në shtrat, njerëzit e qytetit, njerëzit e Sodomës, rrethuan shtëpinë; ishin të rinj e pleq, tërë popullsia e mbledhur nga çdo anë; ⁵thirrën Lotin dhe i thanë: “Ku janë njerëzit që erdhën te ti sonte? Na i nxirr jashtë që të mund t’i njohim!”

Shumë prej burrave të Sodomës ishin homoseksualë dhe të tërhequr pas këtij mëkati që Perëndia e quan çoroditje. (Shihni Rom. 1:26,27)

(Zan. 19) ⁶Loti doli drejt atyre para portës së shtëpisë, e mbylli portën pas tij dhe tha: ⁷”Oh, vëllezër të mi, **mos u sillni kaq keq!** ⁸...mos u bëni asgjë këtyre burrave, sepse janë nën mbrojtjen e shtëpisë sime.” ⁹Por ata i thanë: “Shko tutje!” Pastaj vazhduan: “Ky erdhi këtu si i huaj, dhe dëshiron të bëhet gjykatës! Tani do të sillemi më keq me ty se sa me ata!” Dhe duke e shtyrë Lotin me dhunë, u afruan për të shpërthyer derën. ¹⁰Por ata njerëz (domethënë, të dy engjëjt) zgjatën duart e tyre dhe e tërhoqën Lotin brenda shtëpisë bashkë me ta, dhe mbyllën derën.

¹¹Goditën verbërisht njerëzit që ishin te dera e shtëpisë, nga më i vogli deri te më i madhi, kështu që u lodhën në orvatjen për të gjetur derën.

¹²Atëherë ata njerëz i thanë Lotit: “Kë ke tjetër këtu? Nxirr nga ky vend dhëndurët e tu, bijtë dhe bijat e tua, dhe cilindo që ke në qytet, ¹³sepse ne po bëhemi gati ta shkatërrojmë këtë vend, sepse **britma e banorëve të tij është e madhe përpara Zotit dhe Zoti na dërgoi për ta shkatërruar.**” ¹⁴Atëherë Loti doli e u foli dhëndurëve të tij që ishin martuar me bijat e tij, dhe tha: “çohuni, largohuni nga ky vend, sepse Zoti do ta shkatërrojë qytetin.” Por dhëndurët e tij patën përshtypjen se ai po bënte shaka. ¹⁵Sa doli agimi, engjëjt e nxitën Lotin duke thënë: “çohu, merr gruan dhe bijat e tua që gjenden këtu, që ti të mos vdesësh në dënimin e këtij qyteti.” ¹⁶Duke qenë se ai po ngurronte, ata njerëz e morën për dore atë, të shoqen dhe dy bijat e tij, sepse Zoti i kishte ardhur mëshirë për të, e nxorrën jashtë dhe i shpëtuan jetën duke e çuar jashtë qytetit. ¹⁷Ndërsa po i çonin jashtë, njëri prej tyre tha: “**Ik shpejt për të shpëtuar jetën tënde! Mos shiko prapa e mos u ndal në asnjë vend të fushës; shpëto në mal që të mos vdesësh!**”

²⁴Atëherë Zoti bëri që nga qielli të binte squfur dhe zjarr mbi Sodomën dhe Gomorën, nga ana e Zotit. ²⁵Kështu ai shkatërroi ato qytete, tërë fushën, tërë banorët e qytetit e gjithçka mbinte mbi tokën. ²⁶Por gruaja e Lotit solli kryet për të shikuar prapa dhe u bë një statujë prej kripe.

²⁷Abrahami u ngrit herët në mëngjes dhe shkoi në vendin ku kishte qëndruar para Zotit; ²⁸pastaj drejtoi shikimin nga Sodoma dhe Gomora si dhe nga tërë krahina e fushës, dhe kështu pa një tym që ngrihej nga toka, si tymi i një furre. ²⁹Kështu ndodhi që kur Perëndia shkatërroi qytetin e fushës, Perëndisë iu kujtua Abrahami dhe e largoi Lotin nga gjëma kur shkatërroi qytetet ku Loti kishte banuar.

Kjo është historia solemne që tregon se si Perëndia i gjykoi qytetet e Sodomës dhe Gomorës me zjarr squfuri që ra nga qielli. Sot, rrënojat e Sodomës dhe të Gomorës gjenden në Detin e Vdekur në Palestinë (Izrael). Të jepesh pas mëkatit nuk është kurrë zgjedhje e mençur. **Perëndia është strikt në gjykimin e mëkatit!**

Tani, në kohën që na ka mbetur për sot, dëshirojmë të vazhdojmë në Tora dhe të shohim se si **Perëndia i dha Abrahamit dhe Sarës një djalë, duke përmbushur kështu, premtimin** që u kishte bërë atyre shumë kohë më parë. Në kapitullin njëzet e një, Shkrimet thonë:

(Zan. 21) ¹Zoti vizitoi Sarën, **siç i kishte thënë**; dhe Zoti i bëri Sarës **ato që i kishte premtuar**. ²Dhe Sara u ngjiz dhe lindi një djalë me Abrahamin në pleqërinë e tij, **në kohën e caktuar që Perëndia i kishte thënë**. ³Dhe Abrahami ia vuri emrin Isak birit që i kishte lindur dhe që Sara kishte pjellë. ⁴Pastaj Abrahami e rrethpreu birin e tij Isak kur ishte tetë ditësh, ashtu siç e kishte urdhëruar Perëndia. ⁵**Por Abrahami ishte njëqind vjeç, kur i lindi biri i tij Isaku**. ⁶Dhe Sara tha: “Perëndia më ka dhënë çka duhet për të qeshur, kushdo që do ta dëgjojë ka për të qeshur bashkë me mua.” ⁷Dhe tha gjithashtu: “Kush mund t’i thoshte Abrahamit që Sara do të mëndte fëmijë? Sepse unë i linda një djalë në pleqërinë e tij.”

Pra, Perëndia e përmbushi premtimin që i kishte bërë Abrahamit dhe Sarës shumë kohë më parë. Sara, e cila njihej si shterpë, “që nuk mund të bëjë fëmijë”, lindi një djalë **ashtu siç i kishte thënë Perëndia**. Ata i vunë emrin **Isak**, që do të thotë *ai qesh*. Por jo çdo njeri u gëzua për lindjen e Isakut.

Shkrimet thonë:

(Zan. 21) ⁸ Kështu, pra, fëmija [Isaku] u rrit dhe u zvordh; dhe ditën që Isaku u zvordh Abrahami shtroi një gosti të madhe. ⁹Tani Sara pa që **djali që i kishte lindur Abrahamit nga Agari, egjiptasja, qeshte**. ¹⁰Atëherë ajo i tha Abrahamit: “Përzëre këtë shërbyese dhe birin e saj, sepse i biri i kësaj shërbyese nuk duhet të jetë trashëgimtar me birin tim, me Isakun.” ¹¹Kjo gjë s’i pëlqeu aspak Abrahamit, për shkak të djalit të tij. ¹²Por Perëndia i tha Abrahamit: “Mos u hidhëro për shkak të djalit dhe të shërbyeses sate; dëgjo tërë ato që të thotë Sara, sepse nga Isaku do të dalin pasardhës që do të mbajnë emrin tënd. ¹³Edhe nga djali i kësaj shërbyeses unë do të bëj një komb, sepse është një pasardhës i yt.” ¹⁴Abrahami u ngrit herët në mëngjes, mori bukë dhe një calik ujë dhe ia dha Agarit; vuri gjithçka mbi shpatullat e saj dhe **e nisi bashkë me fëmijën**.

Largimi i Ismaelit ishte i dhimbshëm për Abrahamin, por duhej të bëhej, sepse Perëndia i kishte zbuluar atij se kombi i ri dhe Shpëtimtari i botës, do të vinin përmes **Isakut**—jo përmes Ismaelit, i cili ishte pesëmbëdhjetë vjeç dhe tallej me Isakun. Ai **nuk e vlerësonte planin e**

Perëndisë, sipas të cilit prej Isakut do të dilte një komb i madh, i cili do t'i ofronte shpëtim të gjithë botës.

Por, çfarë ndodhi me Ismaelin? Vargjet e mëposhtme na tregojnë se ai dhe nëna e tij shkuan të jetojnë në shkretëtirë afër Egjiptit dhe u martua me një grua egjiptiane. Ismaeli u bë ati i racës arabe, race e cila u bë armikja e kombit që doli prej Isakut, ashtu siç i kishte shpallur Zoti Abrahamit. (Shihni Zanafilla 16:12) Deri më sot ekziston një rivalitet midis Arabëve dhe Judenjve, siç jeni në dijeni! Perëndia i do Arabët dhe Judenjtë si dhe të gjithë popujt e çdo kombi dhe dëshiron që ata të kthehen tek Ai.

Miq, koha jonë ka përfunduar për sot. Shpresojmë se gjithsecili prej jush e ka parë dhe e ka kuptuar sot se Perëndia i vërtetë dhe i gjallë është **një Perëndi besnik** që e mban fjalën. Kjo është arsyeja pse e gjykoi Sodomën dhe Gomorrën – **pikërisht ashtu siç kishte thënë**. Kjo është edhe arsyeja pse i dha Abrahamit dhe Sarës një djalë në atë moshë të thyer – **pikërisht ashtu siç u kishte premtuar**. Dhe është kjo arsyeja pse e urdhëroi Abrahamin që ta dërgonte Ismaelin larg – **me qëllim që të realizoheshin planet e Tij të pandryshueshme**.

Ju falënderojmë që na ndoqët në këtë program dhe ju lutemi të na ndiqni herën tjetër, sepse, në dashtë Perëndia, do të flasim për ngjarjen më të rëndësishme të jetës së Abrahamit: historinë e sakrificës së birit të tij....

Deri herën tjetër, ju përshëndesim me këtë varg nga Fjala e Perëndisë:

"O thellësi pasurie, urtësie dhe diturie të Perëndisë! Sa të pahulumtueshme janë gjykimet e tij dhe të pashtershme janë udhët e tij!" (Romakëve 11:33)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Sakrifica e Abrahamit

Zanafilla 22

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në studimet tona në Tora, ne kemi shqyrtuar shumë histori të mrekullueshme dhe të rëndësishme për profetin e Perëndisë, Abrahamin. Sot vijmë tek historia më e rëndësishme e gjithë jetës së tij: historia e vërtetë e "*Tabaskit*" (**sakrifica e Abrahamit**) dhe kuptimi i saj. {*Tabaski*: një fjalë shumë e zakonshme në Uolof dhe për shumë gjuhë të tjera Afrikane — si folje ka kuptimin: *të sakrifikosh një qengj në një ditë feste*; si emër ka kuptimin: *festa Muslimane e "Id al-Adha"* në përkujtim të sakrificës së Abrahamit- birit të tij}

Në mësimin tonë të fundit, pamë se si Perëndia i dha Abrahamit dhe Sarës një fëmijë megjithë moshën shumë të thyer të tyre, duke përmbushur, kështu, çfarë u kishte premtuar kohë më parë. Emri i birit të tyre ishte Isak. Perëndia i kishte premtuar Abrahamit se, përmes pasardhjes së Isakut, Ai do të bënte një komb të ri, përmes të cilit të gjithë kombet e popujt e botës do të bekoheshin. Gjithashtu, pamë se si Ismaeli dhe nëna e tij, Agari, u larguan nga shtëpia e Abrahamit dhe shkuan të jetonin në vendin e Egjiptit. Kështu, në shtëpi mbeti vetëm Isaku, biri i premtuar nga Zoti.

Një ditë, Perëndia i kërkoi Abrahamit që të bënte diçka të çuditshme dhe të vështirë. Në Tora, në librin e Zanafillës, në kapitullin njëzet e dy, Shkrimet thonë:

(Zan. 22) ¹Mbas këtyre gjërave Perëndia e vuri në provë Abrahamin dhe i tha: "Abraham!" Ai u përgjegj: "Ja ku jam." ²Dhe Perëndia tha: "Merr tani birin tënd, birin tënd të vetëm, atë që ti do, Isakun, shko në vendin e Moriahve dhe sakrifikoje në një nga malet që do të të tregoj."

Çfarë!? Çfarë po i kërkonte Perëndia Abrahamit? Ai po e urdhëronte që të merrte birin e tij të dashur në një mal të largët e t'ia sakrifikonte si një ofertë Zotit! Si mund të ndodhte kjo? Abrahami kishte pritur njëzet e pesë vjet me radhë për këtë bir që Perëndia i kishte premtuar, dhe tani, Ai po i kërkon që t'ia ofrojë Atij si flijim! Si iu përgjigj Abrahami Zotit? Mos vallë, nuk iu bind Atij, sepse çfarë i kërkonte ishte tepër e vështirë? Shkrimet thonë:

(Zan. 22) ³*Kështu Abrahami u ngrit herët në mëngjes i vuri samarin gomarit, mori me vete dy shërbyes dhe të birin Isak dhe çau dru për sakrificën; pastaj u nis drejt vendit ku i kishte thënë Perëndia të shkonte.*

Për tre ditë me radhë, Abrahami dhe biri i tij bashkë me dy shërbyesit ecën e ecën, duke shkuar drejt malit që Perëndia i kishte thënë të shkonte. Zemra e Abrahamit trishtohej sa më shumë i afrohej atij vendi të frikshëm, në të cilin duhet të flijonte birin e tij të dashur! Sigurisht, ne që po e lexojmë sot këtë histori e dimë se Perëndia e vuri në provë besimin e Abrahamit, por ai nuk e dinte se kjo ishte vetëm një provë! Ajo që i kërkoj Perëndia Abrahamit ishte një sprovë e tmerrshme dhe plot dhimbje!

Shkrimet thonë:

(Zan. 22) ⁴*Ditën e tretë Abrahami ngriti sytë dhe pa së largu vendin.* ⁵*Atëherë Abrahami u tha shërbyesve të tij: "Rrini këtu bashkë me gomarin; unë dhe djali do të shkojmë deri atje dhe do të adhurojmë; pastaj do të kthehemi pranë jush."* ⁶*Kështu Abrahami mori drutë e sakrificës dhe i ngarkoi mbi Isakun, birin e tij; pastaj mori në dorë të vet zjarrin dhe u nisën rrugës që të dy.* ⁷*Dhe Isaku i foli atit të tij Abraham dhe i tha: "Ati im!" Abrahami iu përgjigj: "Ja ku jam, biri im." Dhe Isaku tha: "Ja zjarri dhe druri, po ku është qengji për sakrificën?"* ⁸*Abrahami u përgjigj: "Djali im, Perëndia do ta sigurojë vetë qengjin për sakrificën." Dhe vazhduan rrugën që të dy bashkë.*

⁹*Kështu arritën në vendin që Perëndia i kishte treguar dhe atje Abrahami ndërtoi altarin dhe sistemoi drutë; pastaj e lidhi Isakun, birin e tij, dhe e vendosi mbi altar sipër druve.* ¹⁰*Pastaj Abrahami shtriu dorën dhe mori thikën për të vrrarë të birin.* ¹¹*Por engjëlli i Zotit thirri nga qielli dhe i tha: "Abraham, Abraham!" Ai u përgjigj: "Ja ku jam."* ¹²*Engjëlli i tha: "Mos e zgjat dorën kundër djalit dhe mos i bëj asnjë të keqe. Tani e di mirë që ti i trembesh Perëndisë, se nuk më ke*

refuzuar birin tënd, të vetmin bir që ke.”¹³ Atëherë Abrahami ngriti sytë dhe shikoi; dhe ja prapa tij një dash i zënë për brirësh në një kaçube. Kështu Abrahami shkoi, mori dashin e tij dhe e ofroi si sakrificë në vend të të birit.¹⁴ Dhe Abrahami e quajti këtë vend Jehovah Jireh – Zoti do të Sigurojë. Dhe deri më sot thuhet: Atje ku "Do të furnizohet mali i Zotit."

Kjo histori është shumë e rëndësishme dhe duhet të kuptohet mirë. Historia e sakrificës së Abrahamit mund të shihet në tre këndvështrime: **këndvështrimi historik, këndvështrimi simbolik dhe këndvështrimi profetik.** Me fjalë të tjera, që të kuptojmë sakrificën e Abrahamit, na duhet të kuptojmë tre gjëra: 1.) Çfarë ndodhi, 2.) Çfarë simbolizonte kjo sakrificë, dhe 3.) Çfarë profetizoi Abrahami për një ngjarje që akoma nuk kishte ndodhur.

Përsa i përket **anës historike**, kemi lexuar sot se si Perëndia e vuri në provë besimin e Abrahamit dhe e shpëtoi birin e tij nga vdekja, duke sakrifikuar një kafshë në vend të tij. Kjo ngjarje ndodhi rreth katër mijë vjet më parë në atë vend ku sot ndodhet Jeruzalemi. Kjo, e thënë shkurtimisht, është ana "historike" e ndodhisë së sakrificës së Abrahamit.

Përsa i përket **anës simbolike** të historisë, Fjala e Perëndisë na tregon se **të gjithë ne jemi si biri i Abrahamit.** Ne lexuam se Perëndia, sipas gjykimit të Tij, **e dënoi birin e Abrahamit me vdekje.** Edhe ne jemi të dënuar me vdekje dhe e meritojmë gjykimin e Tij. Por, lexuam gjithashtu se si Perëndia, me hirin e mëshirën e Tij, **e shpëtoi birin e Abrahamit nga vdekja.** Dhe në të njëjtën mënyrë, na vjen edhe ne në ndihmë, duke siguruar një rrugë shpëtimi që të mund t'i shpëtojmë gjykimit të Tij. Cila është kjo rrugë shpëtimi? Historia e sakrificës së Abrahamit na mëson se kjo **rrugë shpëtimi** e themeluar nga Perëndia është rruga e **Sakrificës së Përsosur.**

Në historinë e sotme, pamë se si Zoti siguroi një dash që të sakrifikohet në vend të birit të Abrahamit. Vetëm brirët e dashit kishin ngecur tek ajo shkurre; lëkura e tij ishte e paprekur. Nëse ajo kafshë do të kishte qoftë edhe një plagë, ose të çarë të vogël, nuk do të mund të zëvendësonte të birin e Abrahamit mbi altar. Por, sakrifica që Zoti siguroi ishte **e përsosur**, pa të meta. Në studimin tonë në kapitujt e parë të Toras, mësuam për rrugën e shpëtimit që kishte siguruar Perëndia. A mbani mend cila ishte ajo? Pasi Adami dhe Eva mëkatuan, Perëndia u shpalli se, meqenëse paga për mëkatin ishte vdekja, nuk do të kishte falje të mëkatit pa derdhje të gjakut. Kështu, të gjithë që donin t'u faleshin mëkatet, u kërkohet të sakrifikonin **një kafshë të përsosur, të patëmetë**, ta thernin dhe ta paraqisnin si një ofertë para Zotit. Kafsha e pafajshme duhet të

vdiste në vend të njeriut fajtor. Kjo ishte e vetmja mënyrë, me anë të së cilës Perëndia mund t'u falte mëkatet bijve të Adamit, pa e prishur drejtësinë e Tij.

Duhet të mbajmë mend edhe diçka tjetër: Shkrimet thonë se kafshët që sakrifikoreshin ishin më tepër **“një simbol** i gjërave që kishin për të ardhur; *hija e të mirave të mëvonshme- jo figura e vetë gjërave. Sepse është e pamundur që gjaku i demave dhe i cjepeve të heqë mëkatet.*” (Hebrenjve 10:1,4) Gjaku i kafshëve nuk mund të paguajë për mëkatin, sepse kafshët dhe njerëzit nuk kanë të njëjtën vlerë. Kështu, mësojmë se dashi që zëvendësoi birin e Abrahamit në altar ishte **një ilustrim i një sakrifice më të madhe e më të përsosur**. Fjala e Perëndisë na tregon se dashi që u ther në vend të birit të Abrahamit ishte një **simbol i Shpenguesit të shenjtë**, që do të vinte në botë **për të vdekur për mëkatarët**, me qëllim që Zoti të mund të falte këdo që beson në Të. E thënë më shkurt, kjo është ajo që simbolizon qengji sakrifikues i Abrahamit. Është një ilustrim i Shpëtimtarit që Perëndia kishte premtuar se do të dërgonte në botë për të shpëtuar mëkatarët nga gjykimi i Tij i drejtë!

Përsa i përket **anës profetike** të historisë, a e mbani mend çfarë i tha Abrahami birit të tij kur po ngjiteshin në mal? Ai i tha: **“Perëndia Vetë do të sigurojë qengjin për sakrificën.”** A e mbani mend çfarë shpalli Abrahami pasi kishte therur kafshën në vend të të birit? Ai e quajti vendin e sakrificës: **“Zoti do të Sigurojë.”** Edhe profeti Moisi, që shkroi Toran, shton: **“Dhe deri më sot thuhet: ‘Do të furnizohet mali i Zotit!’”** Cila ishte arsyeja? Pse tha profeti Abraham: **“Zoti do të Sigurojë”?** Pse nuk tha: **“Lavdi Zotit! Ai ka siguruar një sakrificë?”** Miq, kjo është një pyetje **tepër e rëndësishme**, sepse përgjigjja e saj gjendet në Lajmin e Mirë të Fjalës së Perëndisë, që gjithsecili prej nesh duhet ta kuptojë dhe ta besojë!

Pse Abrahami e quajti atë vend: **“Zoti do të Sigurojë”?** Sepse: **Abrahami po shpallte një ngjarje që nuk kishte ndodhur akoma në të njëjtin mal**, në të cilin ajo kafshë u sakrifikua mbi altar në vend të birit të tij. Pra, Abrahami po shpallte: **“Unë e lavdëroj Perëndinë, sepse ka siguruar një qengj në vend të birit tim që është mbi altar. Por, po ju them se një ditë, pikërisht mbi këtë mal, Perëndia do të sigurojë një sakrificë tjetër**, e cila do të jetë shumë më e madhe sesa qengji që shpëtoi birin tim sot nga thika dhe nga zjarri. Po, Sakrifica që Perëndia do të sigurojë, do të ketë fuqinë për të shpëtuar bijtë e Adamit nga vdekja e përrjetshme në zjarrin që nuk shuhet kurrë!

Perëndia do të dërgojë në tokë një Shpengues të shenjtë, i cili do të vdesë si një sakrificë, i pafajshmi për fajtorin, me qëllim që kushdo që beson në Të, të mos humbasë!" Ky është Lajmi i Mirë i Perëndisë për të gjithë ata njerëz, të cilëve Abrahami po u shpallte: "*Perëndia Vetë do të sigurojë qengjin për sakrificën!*"

Përpara se ta përfundojmë historinë e "sakrificës së Abrahamit" për sot, të gjithë duhet të dimë se, afërsisht dymijë vjet pasi Abrahami kishte profetizuar se Perëndia do të siguronte një Sakrificë për mëkatarët, **Ai e përmbushi profecinë e Abrahamit**. Nuk mund të flasim shumë më tepër për këtë çështje sot, por ju që e njihni Ungjillin {*Inxhil*}, e dini historinë e Shpenguesit. E dini se Ai u lind prej një virgjëreshë, e cila i përkiste familjes së Abrahamit dhe Isakut, ashtu siç Zoti kishte premtuar. Ky Shpengues, i cili do të vdiste në vend të mëkatarëve, nuk kishte një baba natyror. Ai erdhi nga qielli, dhe kështu, nuk trashëgoi natyrën mëkatore të Adamit. Ai nuk kishte mëkat; ishte i patëmetë. Kjo është arsyeja pse Ai ishte i denjë të vdiste si **Sakrifica e Përsosur**; si zëvendësues i të gjithë bijve fajtorë të Adamit. Kur të flasim për Ungjillin, do të mësojmë se emri i këtij Shpëtimtari është **Jezus**. Emri *Jezus* do të thotë **Perëndia shpëton**. Disa e quajnë Jezusin "*Isa*."

Kur të studiojmë Shkrimet e Ungjillit {*Inxhil*}, do të lexojmë se si një profet i quajtur Gjon {emri në Kuran: *Jahia*} u dërgua nga Perëndia që të përgatiste rrugën përpara Jezusit Shpengues. Një ditë, Gjoni e pa Jezusin duke ardhur drejt tij dhe tha: "*Ja! Qengji i Perëndisë, që heq mëkatin e botës!*" (Gjoni 1:29) Pse e quajti profeti Gjon Jezusin "*Qengji i Perëndisë*"? Sepse Jezusi u lind që të derdhte gjakun e Tij si një sakrificë për të hequr mëkatin. **Ashtu si qengji që vdiq në vend të birit të Abrahamit, edhe Shpenguesi erdhi për të vdekur për të gjithë pasardhësit e Adamit**. Jezusi është Sakrifica e përsosur dhe përfundimtare, për të cilin profetizoi Abrahami, duke thënë: "*Perëndia Vetë do të sigurojë qengjin e sakrificës.*"

Në Ungjill do të lexojmë se si Jezusi ua dha veten e Tij me dëshirë armiqve të Tij dhe se si ata e varën në kryq. **Jezusi Shpengues, që Perëndia siguroi, përmbushi kuptimin simbolik dhe profetik të qengjit sakrifikes të Abrahamit**. Kjo është arsyeja pse, përpara se Jezusi të vdiste, thirri me zë të lartë: "*U krye!*" (Gjoni 19:30) {Uolof: "*Gjithçka e plotë/e përsosur!*"} Dhe tre ditë më pas, Perëndia e konfirmoi përsosmërinë dhe fuqinë e sakrificës së Shpenguesit, duke e ringjallur Atë nga vdekja! **Jezusi është Ai që e përmbushi në mënyrë të përsosur kuptimin e**

sakrificës së Abrahamit. Dhe, a e dini se vendi ku vdiq Jezusi në vend të mëkatarëve, ishte pikërisht ai mal ku Abrahami theri qengjin në vend të birit të tij? A e dini se ku është vendi i këtyre dy sakrificave? Po, është Jeruzalemi.

Të nderuar miq, kushdo e kudo që jeni, Perëndia po ju urdhëron të ktheheni nga rrugët tuaja, idetë dhe veprat tuaja të kota dhe ta vini besimin tuaj plotësisht mbi Sakrificën e përsosur dhe përfundimtare që Ai ka siguruar për ju. Sepse Shkrimet thonë: "*[Jezusi Shpengues] Vet i barti mëkatet tona në trupin e tij, mbi drurin e kryqit që ne, të vdekur për mëkate, të rrojmë për drejtësi; dhe me vurratat e tij ju u shëruat.*" (1 Pjetrit 2:24) Sot, pamë se biri i Abrahamit e pranoi sakrificën që Perëndia siguroi për të. Po ju? **A e keni pranuar Sakrificën që Perëndia ka siguruar për ju?**

Falemnderit që na ndoqët....Zoti ju bekoftë, ndërsa meditoni mbi kuptimin e fjalëve të Abrahamit në Malin Moriah, kur tha:

"Perëndia do ta sigurojë vetë qengjin...ku do të furnizohet mali i Zotit!" (Zanafilla 22:8,14)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Esau dhe Jakobi:

E Përkohshmja dhe e Përjetshmja

Zanafilla 25

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin tonë të fundit, pamë historinë e **sakrificës së Abrahamit** {“*id al-Adha*”}. Ungjilli {*Inxhil*} na jep një përmbledhje interesante të kësaj historie të rëndësishme kur thotë:

“Me anë të besimit Abrahami, pasi u vu në provë, ofroi Isakun dhe ai që kishte pritur premtimet ofroi birin e tij të vetëm, (që lindi në bazë të premtimit të Perëndisë), ndonëse Perëndia i pati thënë: “Te Isaku do të quhet pasardhja jote (që do të mbajë emrin tënd)”, sepse Abrahami mendonte se Perëndia ishte i fuqishëm sa ta ringjallte edhe prej së vdekurish; prej të cilëve edhe e mori atë përsëri si një lloj figure.” (Heb. 11:17-19)

Pesë mësimet tona të fundit kanë qenë rreth jetës së profetit Abraham. Ka akoma më shumë histori në Tora për Abrahamin që nuk i kemi studiuar. Fatkeqësisht, nuk na premtonte koha që t'i lexojmë të gjitha. Megjithatë, përpara se të lëmë Abrahamin e të shkojmë tek historitë e tjera të pasardhësve të tij, ka diçka që Perëndia i tha Abrahamit e që duhet ta dimë. Një ditë, Perëndia i tha Abrahamit çfarë do t'i ndodhte pasardhjes së tij. Ai tha:

“Dije me siguri që pasardhësit e tu do të qëndrojnë si të huaj në një vend që nuk do të jetë i tyre, dhe do të jenë skllëvër dhe njerëz të shtypur për katërqind vjet. Por unë do të

gjykoj kombin shërbyesit e të cilit do të kenë qënë; pas kësaj, ata do të dalin me pasuri të mëdha.” (Zan. 15:13, 14)

Me këto fjalë, Perëndia po shpallte se pasardhësit e Abrahamit do të bëheshin skllëvër në vendin e Egjiptit. Gjithashtu, Perëndia i premtoi se pas katërqind vjetësh ai do t’i çlironte nga zgjedha e Egjiptit. Pas katër mësimeve, në dashtë Zoti, do të fillojmë të shohim përmbushjen e këtyre profecive, ashtu si Perëndia i foli Abrahamit.

Më pas, në kapitullin njëzet e pesë, Shkrimet thonë:

“Dhe Abrahami i dha Isakut gjithçka zotëronte. ai jetoi gjithsej njëqind e shtatëdhjetë e pesë vjet. Pastaj Abrahami dha frymën e fundit dhe vdiq në pleqëri të mbarë, i shtyrë në moshë dhe i ngopur me ditë, dhe u bashkua me popullin e tij. Dhe bijtë e tij Isaku dhe Ismaeli e varrosën në shpellën e Makpelahut në arën e Efronit... arë që Abrahami u kishte blerë bijve të Hethit. Aty u varrosën Abrahami dhe e shoqja Sara.” (Zana. 25:5, 7-10)

Kështu, Abrahami, miku i Perëndisë, hyri në praninë e Zotit që e njihte dhe e donte.

Si mund ta përmbledhim mësimin tonë për profetin e Perëndisë, Abrahamin? Ndoshta me dy pyetje dhe me dy përgjigje. Pyetja e parë është: **Pse Perëndia i kërkoi Abrahamit të ikte dhe të shkonte në një vend tjetër?** Përgjigjja: Sepse Perëndia kishte planifikuar të bënte prej Abrahamit një komb të ri përmes të cilit Shpenguesi do të vinte në botë. Pyetja e dytë: **Pse Perëndia gjykoj që Abrahami është i drejtë dhe e pranoi atë në praninë e Tij të shenjtë përgjithmonë?** Përgjigjja: Sepse Abrahami besoi në atë që Perëndia tha, megjithëse nuk ishte e lehtë. Abrahami u shpëtua nëpërmjet besimit në premtimet e Perëndisë dhe jo nga veprat e tij. Kjo është ajo që Shkrimet paraqesin kur thonë: *“Abrahami i besoi Perëndisë, dhe kjo iu numërua për drejtësi dhe u quajt miku i Perëndisë.”* (Jakobi 2:23)

Në kapitullin njëzet e pesë të librit të Zanafillës, Shkrimet paraqesin historinë e vazhdimësisë së pasardhjes së Abrahamit. Le të shkojmë në Tora dhe të mësojmë mbi historinë e **Isakut dhe dy djemve të tij binjakë**. Shkrimi thotë:

(Zana 25) *“Këta janë pasardhësit e Isakut, birit të Abrahamit. ²⁰Abrahamit i lindi Isaku; dhe Isaku ishte dyzet vjeç kur mori për grua **Rebekën**, e bija e Bethuelit, Arameu i Paddan-Aranit dhe motra e Labanos, Arameut. ²¹Isaku e luti Zotin për gruan e tij sepse ajo ishte shterpë. Zoti ia plotësoi dëshirën dhe Rebeka, gruaja e tij, u ngjiz. ²²Por fëmijët shtynin*

njëri-tjetrin në barkun e saj dhe ajo tha: "Në qoftë se është kështu (që iu përgjigj Zoti), pse gjendem unë në këto kushte?". Dhe kështu vajti të konsultohet me Zotin. ²³Dhe Zoti i tha: "**Dy kombe** ndodhen në barkun tënd dhe dy popuj kanë për të dalë nga të përbrendëshmet e barkut tënd. Njëri nga këta dy popuj do të jetë më i fortë se tjetri, dhe **më i madhi do t'i shërbejë më të voglit**".

²⁴Kur erdhi koha për të që të lindte, ajo kishte në bark **dy binjakë**. ²⁵Dhe i pari që doli jashtë ishte i kuq; ai ishte krejt si një mantel leshtor, prandaj i vunë emrin **Esau**. ²⁶Pastaj doli vëllai i tij, i cili me dorë mbante thembrën e këmbës të Esaut; prandaj e quajtën **Jakob**. Por Isaku ishte shtatëdhjetë vjeç kur Rebeka i lindi. ²⁷Dy fëmijët u rritën dhe Esau u bë një gjahtar i provuar, një njeri fshatarak, ndërsa Jakobi ishte një njeri i qetë, që jetonte në çadra.

Kështu, shohim Isakun dhe Rebekën me dy binjakë, që i quajtën **Esau** dhe **Jakobi** {*Ya'qub* në Arabisht}. Megjithëse ishin binjakë, ata nuk ishin të njëjtë! Ndërsa Esau rritej, interesi i tij u drejtua drejt **gjërave të botës**, të cilat janë të përkohshme, por Jakobi vlerësoi **gjërat e Perëndisë**, të cilat janë të përhershme. Esau nuk donte t'ia dinte për premtimet e Perëndisë që iu dhanë Abrahamit, gjyshit të tij, dhe atit të tij, Isakut, në lidhje me kombin e ri që do të dilte prej tyre. Megjithatë, Jakobi u tregua i kujdesshëm për premtimet e Perëndisë.

Esau ishte i parëlinduri. Prandaj, nga ana njerëzore, ai duhet të merrte trashëgiminë e të parëlindurit dhe të bëhej ati i kombit të madh që Perëndia i kishte premtuar gjyshit të tij, Abrahamit dhe atit të tij, Isakut. Megjithatë, edhe më parë se të lindnin binjakët, Perëndia i tha Rebekës, nënës së tyre: "*i madhi do t'i shërbejë të voglit*." (Zan. 25:23) Perëndia, me gjithëdijen e Tij, po shpallte që trashëgimia e të parëlindurit dhe pasardhësit e kombit të ri do të dilnin **prej Jakobit** dhe jo nëpërmjet Esaut. Përsa i përket Jakobit, ai duhet të kishte pritur në Perëndinë, duke lënë gjithshka në duart e të Vetmit që ka pushtet të japë trashëgiminë në kohën e Tij të caktuar. Megjithatë, **Jakobi nuk priti për Perëndinë**. Le të lexojmë dhe të shohim se si veproi Jakobi për të marrë trashëgiminë nga Esau, vëllai i tij më i madh.

Shkrimet thonë:

(Zan. 25) *Një herë që Jakobi gatoi për vete një supë, Esau erdhi nga fusha krejt i lodhur.* ³⁰*Dhe Esau i tha Jakobit: "Të lutem, më lër të ha pak nga kjo supë e kuqe, sepse jam i lodhur". Për këtë arsye e quajtën Edom.* ³¹*Por Jakobi iu përgjigj: "Më shit më parë parëbirninë tënde".* ³²*Esau tha: "Ja unë jam duke vdekur, ç'dobi kam nga parëbirnia?".* ³³*Atëherë Jakobi tha: "Më parë betomu". Dhe Esau iu betua dhe i shiti Jakobit parëbirninë e*

tij. ³⁴Pastaj Jakobi i dha Esaut bukë dhe supë me thjerrëza. Dhe ai hëngri dhe piu, pastaj u ngrit dhe iku. Kështu Esau shpërfilli parëbirninë e tij.

E kuptoni çfarë bëri Esau? Ai këmbëu trashëgiminë e tij si i parëlindur për pak ushqim! Imagjinoni një njeri të pasur që ka dy djem. Ky njeri ka fusha dhe shtëpi dhe pasuri të mëdha dhe para. I parëlinduri duhet të trashëgojë pjesën më të madhe të pasurisë së tij. Megjithatë, një ditë, më i madhi vjen dhe sheh vëllain e tij më të vogël që gatonte peshk dhe pilaf (gjella tradicionale e Senegalit) diku aty afër. I parëlinduri i thotë vëllait të tij më të vogël: “Unë kam shumë uri, më jep pak pilaf të ha!” Por, vëllai i përgjigjet: “Nuk do të ta jap, por do të ta shes.” Më i madhi e pyet: “Sa do të ma shesësh?” I vogli i thotë: “Më jep të drejtën e parëbirisë tënde si i parëlindur.” Vëllai i madh i përgjigjet: “U shit! Unë kam uri, jam gati duke vdekur. Për çfarë më duhet parëbirnia?” Kështu vëllai i parëlinduri ulet, ha e pi dhe ikën në rrugën e tij.

Çfarë mund të themi për këtë të parëlindur që këmbëu fushat dhe shtëpitë, pasuritë dhe autoritetin për një pjatë me peshk dhe oriz? Mund të themi vetëm: “**Sa budalla!**” Ashtu si ky i parëlindur përbuzi bekimet e atit të tij dhe pasuritë e botës, në të njëjtën mënyrë **Esau përbuzi bekimet e Perëndisë dhe pasuritë e Përjetësisë**. Gjërat që Esau përbuzi ishin të pakufizueshme, më të vlefshme se pasuritë e botës, sepse ajo që Esau përbuzi ishte e drejta për të qenë pjesë e kombit të ri, nga i cili Shpëtimtari i botës do të vinte.

Çfarë do të na mësojë Perëndia sot përmes historisë së Esaut dhe Jakobit? Perëndia dëshiron të na paralajmërojë që të mos ecim në gjurmët e Esaut e të këmbëjmë pasuritë e Përjetësisë me kënaqësitë e botës, të cilat do të zhduken. Dëgjoni Fjalën e Perëndisë se çfarë thotë për këtë:

*Ç’përfitim ka njeriu nëse fiton gjithë botën dhe pastaj e **humb shpirtin e vet**? Ose çfarë do të japë njeriu si shkëmbim të shpirtit të vet? (Mat. 16:26) “Duke u kujdesur fort që askush të mos mbetet pa hirin e Perëndisë ... ose profan si **Esau, i cili për një gjellë shiti të drejtën e tij të parëbirisë.**” (Heb. 12:15, 16)*

Esau humbi hirin e Perëndisë, sepse nuk vlerësoi gjërat e Perëndisë. Kështu, Perëndia na paralajmëron, duke na thënë: Mos ecni në gjurmët e Esaut! Mos përbusni bekimet që unë dua t’ju jap!

Po ju? A i doni bekimet e Perëndisë? Perëndia ju do dhe do që t'ju bekojë shumë, por ju duhet t'i jepni Atij vendin e parë në jetën tuaj. Ju duhet të vlerësoni Fjalën e Perëndisë me shumë se ushqimi apo paraja. Atëherë, do të filloni të kuptoni domethënien e vërtetë të shkrimit kur thotë: **“Ato gjëra që syri nuk i ka parë dhe veshi nuk i ka dëgjuar dhe nuk kanë hyrë në zemër të njeriut, janë ato që Perëndia ka përgatitur për ata që e duan atë.”** (1 Kor. 2:9) Perëndia do që të na bekojë shumë. Ai do që të na falë të gjitha mëkatet, të ndryshojë zemrat tona të këqija, të na pastrojë dhe të na mbushë me dashurinë e Tij, gëzimin, paqen dhe sigurinë e Tij. Dhe këto bekime janë vetëm një pjesë e trashëgimisë që Perëndia do që t'i japë çdo pasardhësi të Adamit! Megjithatë, ju duhet të kërkonit gjërat e përjetësisë **me të gjithë zemrën tuaj**. Ai që nuk kërkon me ngulm bekimet e përjetshme të Perëndisë nuk do t'i marrë kurrë ato. Siç thotë një fjalë të urtë: "Ai që do që të marrë mjaltë duhet të mos ketë frikë nga bletët." {proverbë e Wolof}

Doni të merrni bekimet e Perëndisë? Atëherë duhet të kërkonit të kuptoni atë që Perëndia ka premtuar në Fjalën e Tij. A i njihni premtimet e Tij të mrekullueshme, që janë aq të mëdha saqë janë përtej të kuptuarit njerëzor? A gëzoheni për to? Apo jeni duke kërkuar gjërat e botës? Fjala e Perëndisë na tregon se ka vetëm dy lloj njerëzish në botë: Ata që **vlerësojnë botën** dhe kërkojnë gjërat e kësaj bote, dhe ata që **vlerësojnë përjetësinë** dhe kërkojnë gjërat që janë lart. Po ju ku bëni pjesë?

Dëgjoni se çfarë shkruhet tek libri i Psalmeve, në kapitullin e parë:

(Psa. 1) ¹**Lum njeriu që nuk ecën sipas këshillës të të pabesëve, që nuk ndalet në rrugën e mëkatarëve dhe nuk ulet bashkë me tallësit.** ²Por që gjen kënaqësinë e tij në ligjin e Zotit dhe që mendon thellë ditë e natë mbi ligjin e tij. ³Ai do të jetë si një pemë e mbjellë gjatë brigjeve të ujit, që jep frytin e tij në stinën e tij dhe të cilit gjethet nuk i fishken; dhe gjithçka bën do të ketë mbarësi. ⁴**Të tillë nuk janë të pabesët!** Janë si byku që era e shpërndan. ⁵Prandaj të pabesët nuk do të përballojnë gjykimin, as mëkatarët në kuvendin e të drejtëve. ⁶Sepse Zoti njih rrugën e të drejtëve, por rruga e të pabesëve të çon në shkatërrim.

Po ju? Në cilën rrugë po ecni? Po ecni në rrugën e atyre që kanë si **thesar premtimet e Perëndisë?** Apo jeni si Esau që **këmbeu premtimet e Perëndisë** me gjërat e përkohshme të kësaj bote? Fjala e Perëndisë na paralajmëron, duke thënë:

"Çfarë përfitim ka njeriu nëse fiton gjithë botën dhe pastaj e humb shpirtin e vet? Ose çfarë do të japë njeriu si shkëmbim të shpirtit të vet?" (Mat. 16:26) "Mos punoni për ushqimin

që prishet, por për ushqimin që mbetet për jetë të përhjetshme, të cilin do t'ua japë Biri i njeriut, (Shpenguesi). Sepse mbi Të Ati, . . . vuri vulën e tij. " (Gjoni 6:27) "Duke u kujdesur fort që askush të mos mbetet pa hirin e Perëndisë... ose profan si Esau, i cili për një gjellë shiti të drejtën e tij të parëbirnisë." (Heb. 12:15,16)

Dëgjues të dashur, këtu na duhet të përfundojmë për sot. Herën tjetër, sipas vullnetit të Perëndisë, do të vazhdojmë në Tora me historinë e Jakobit.

Perëndia ju bekoftë ndërsa meditoni mbi këtë paralajmërim nga Fjala e Tij:

"Duke u kujdesur fort që askush të mos mbetet pa hirin e Perëndisë. . . ose profan si Esau, i cili për një gjellë shiti të drejtën e tij të parëbirnisë." (Heb. 12:15,16)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Jakobi Bëhet Izraeli

Zanafilla 28-32

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi pranë jush dhe të paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin tonë të fundit, lexuam për binjakët që i lindën Isakut, **Esaun dhe Jakobin**. Esau përbuzi premtimet e Perëndisë që iu bënë gjyshit të tij, Abrahamit dhe këmbëu trashëgiminë e të parëlindurit për një pjatë ushqim! Ndërsa Jakobi vlerësoi premtimet e Perëndisë. Megjithatë, kjo nuk do të thotë që Jakobi nuk kishte faj! Emri i vërtetë i Jakobit ka kuptimin *mashtroes*.

Sot, pra, kemi në plan të vazhdojmë në Tora dhe të shohim se **si Perëndia e ndryshoi Jakobin nga mashtroes në Jakobin - njeri të Perëndisë**.

Jakobi ishte mashtroes. Shkrimet nuk i fshehin mashttrimet e profetëve dhe na tregojnë se si Jakobi mashtrroi vëllain e tij të madh, Esaun, dy herë, me qëllim që të merrte parëbirninë prej tij. Kjo është arsyeja që Esau i zemëruar vuri si qëllim të vriste vëllain e tij. Si pasojë, nëna e tyre, Rebeka, e thirri Jakobin fshehtas dhe i dha këshillë që të shkonte tek daja i tij, Labano që jetonte në Haran dhe të qëndronte atje derisa zemërimi i vëllait të tij të shuhej.

Tani, le të lexojmë tek libri i Zanafillës, kapitulli njëzet e tetë e të shohim se çfarë ndodhi pasi Jakobi iku nga shtëpia e atit të tij për tek shtëpia e dajës së tij, Labanos. Shkrimet thonë:

(Zan. 28) 10 Dhe Jakobi u nis në Beer - Sheba dhe shkoi në drejtim të Haranit. (Harani ishte vendi ku Abrahami jetoi përpara se ta thërriste Perëndia)

11 Arriti në një farë vendi dhe aty kaloi natën, sepse dielli kishte perënduar. Atëherë mori një nga gurët e atij vendi, e vuri nën krye të tij dhe aty ra në gjumë.

12 Dhe pa në ëndërr një shkallë të mbështetur mbi tokë, maja e së cilës prekte qiellin; dhe ja engjëjt e Perëndisë hipnin e zbrisnin në të.

13 Dhe ja, Zoti ndodhej në majë të saj dhe i tha: "Unë jam Zoti, Perëndia i Abrahamit, babait tënd, dhe Perëndia i Isakut, tokën mbi të cilën je shtrirë do të ta jap ty dhe pasardhësve

të tu. 14 Dhe pasardhësit e tu do të jenë si pluhur i tokës, dhe ti do të shtrihesh në perëndim dhe në lindje, në veri e në jug; dhe tërë familjet e tokës do të bekohen nëpërmjet teje dhe pasardhësve të tu.

*15 Dhe ja, unë jam me ty dhe do të të mbroj kudo që të vesh, dhe do të të sjell përsëri në këtë vend; sepse nuk **do të të braktis para se të bëj atë që të kam thënë.**" 16 Atëherë Jakobit i doli gjumi dhe tha: "Me siguri Zoti është në këtë vend dhe unë nuk e dija." 17 Dhe pati frikë e tha: "Sa i tmerrshëm është ky vend! Kjo nuk është tjetër veçse shtëpia e Perëndisë, dhe kjo është porta e qiellit!" 18 Kështu Jakobi u ngrit herët në mëngjes, mori gurin që kishte vënë nën krye të vet, e ngriti si një përmendore dhe derdhi vaj mbi majën e saj. 19 Dhe e quajti këtë vend Bethel, (që do të thotë "shtëpia e Perëndisë") kurse më parë emri i qytetit ishte Luc.*

Kështu, **Perëndia** iu shfaq **Jakobit** në një ëndërr dhe i **premtoi të njëjtën gjë** që i kishte premtuar gjyshit të tij **Abrahamit** dhe babait të tij **Isakut** - që do të bënte nga pasardhja e tij **një komb të madh**. Prandaj, shohim se parëbirnia që Jakobi vodhi nga vëllai i tij i madh iu dha atij nga Perëndia në fund. Jakobi nuk e meritonte të bëhej ati i një kombi të ri që do të sillte Shpenguesin në botë. Megjithatë, Perëndia është Perëndi i mirësisë dhe i hirit, që u jep gjëra të mira atyre që nuk i meritojnë.

Çfarë ëndërrre pa Jakobi? Shkrimet thonë që ai pa "**një shkallë të mbështetur mbi tokë, maja e së cilës prekte qiellin; dhe ja, engjëjt e Perëndisë hipnin e zbrisnin në të.**" Në ëndërrën e tij, Jakobi pa **një shkallë**. Shkalla që Jakobi pa nuk ishte një shkallë e zakonshme, por një shkallë e lartë, që prekte **qiellin dhe tokën** dhe hynte në praninë e Perëndisë!

Përmes ëndërrës së shkallës së lartë, Perëndia po i tregonte Jakobit që Ai donte të kishte një marrëdhënie të mirë dhe të ngushtë me të. Gjithashtu donte t'i tregonte se **Shpenguesi** që do të vinte në botë do të ishte **si ajo shkallë** që përshkoi qiellin dhe tokën - **Ndërmjetësi midis Perëndisë dhe njeriut**.

Sot, shumë njerëz mendojnë se njeriu mund të hyjë në parajsë duke bërë vepra të mira. Por, Fjala e Perëndisë na tregon se ka **vetëm një "shkallë" midis Perëndisë dhe njeriut** dhe se kjo "shkallë" nuk vjen nga vetë njeriu, por nga Perëndia. Ne, fëmijët e Adamit, me fuqinë tonë, nuk mundemi dot të hyjmë në praninë e Zotit. Kjo ndodh për shkak të mëkatit tonë dhe mungesën e fuqisë për të kënaqur Perëndinë, të Shenjtin. Por, Perëndia, plot me mirësinë e Tij, për shkak të dashurisë së Tij të madhe për njerëzit, hapi një rrugë shpëtimi për pasardhësit e Adamit.

Prandaj, shkalla që Jakobi pa në ëndërr simbolizonte Ndërmjetësin që Perëndia kishte premtuar të dërgonte në botë për të shpëtuar mëkatarët. Ndërmjetësi është si ajo shkalla që Jakobi pa midis qiellit dhe tokës. Kjo është ajo që Shkrimet na mësojnë kur thonë: *"Në fakt një është Perëndia, dhe një i vetëm është ndërmjetësi midis Perëndisë dhe njerëzve: Krishti Jezus njeri, i cili e dha veten si çmim për të gjithë. . .që kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme."* (1 Tim. 2:5,6; Gjoni 3:16) Fjala e Perëndisë është e qartë në këtë pikë: Asnjë nuk vjen tek Perëndia, përveçse nëpërmjet Ndërmjetësit të shenjtë që Perëndia dërgoi nga qielli.

Tani, le të shohim se çfarë ndodhi pasi Jakobi arriti tek shtëpia e dajës së tij. Fjala e Perëndisë thotë se *"ç'të mbjellësh atë edhe do të korrësh."* (Gal. 6:7)

Në programin e kaluar treguam se si Jakobi e mashtroi vëllain e tij të madh. Tani do të shohim se si daja i tij e mashtroi Jakobin. Emri i dajës së tij ishte Labano dhe ai ishte një mashtroer i vërtetë.

Po lexojmë tek kapitulli njëzet e nëntë. Shkrimet thonë:

(Zan. 29) 14 Atëherë Labano i tha: "Ti je me të vërtetë nga mishi dhe gjaku im!" Dhe ai qëndroi një muaj me të. 15 Pastaj Labano i tha Jakobit: "Pse je fisi im duhet të më shërbesh pa marrë asgjë? Më thuaj sa duhet të jetë paga jote."

*16 Tani Labano kishte dy bija: e madhja quhej Lea dhe e vogla Rakela. 17 Lea kishte sy të perënduar, por Rakela ishte e hijshme dhe e pashme. 18 Prandaj Jakobi e donte **Rakelën** dhe i tha Labanos: "Unë do të të shërbej shtatë vjet për Rakelën, bijën tënde më të vogël."*

*19 Labano iu përgjigj: "Më mirë të ta jap ty sesa një njeriu tjetër, rri me mua." 20 Kështu Jakobi shërbeu shtatë vjet për Rakelën; dhe iu dukën pak ditë sepse e dashuronte. 21 Pastaj Jakobi i tha Labanos: "Më jep gruan time, sepse afati u mbush dhe lejo që të bashkohem me të." 22 Atëherë Labano mblodhi tërë burrat e vendit dhe shtroi një banquet. 23 Por, kur ra mbrëmja, ai mori bijën e tij **Lea** dhe e çoi te Jakobi, që hyri te ajo. ... 25 Të nesërmen në mëngjes, ai pa se ishte Lea. Atëherë Jakobi i tha Labanos: "Çfarë më bërë? A nuk të kam shërbyer për Rakelën? Pse më mashtrove?" 26 Labano u përgjigj: "Nuk është zakon të veprohet kështu në vendin tonë, nuk mund të japësh më të voglën para më të madhes. 27 Mbaro javën e kësaj dhe do të japim edhe tjetrën, për shërbimin që do të më bësh për shtatë vjet të tjera." 28 Atëherë Jakobi bëri si i thanë dhe mbaroi javën e Leas; pastaj Labani i dha për grua bijën e tij Rakela. ... 30 Dhe Jakobi hyri gjithashtu te Rakela dhe e dashuroi atë më tepër se Lean; dhe shërbeu shtatë vjet të tjera te Labano."*

Kështu shohim se si Labano mashtron nipin e tij, Jakobin. Çfarë ndodhi nuk ishte gjë e mirë, por të jeni të sigurtë që Perëndia kishte dorën e Tij mbi gjërat që ndodhnin në jetën e Jakobit dhe i bënte ato të ktheheshin për të mirën e Jakobit. Kështu, Jakobi u bë babai i **dymbëdhjetë djemve**. Ai jetoi në shtëpinë e Labanos njëzet vjet. Gjatë këtyre njëzet vjetëve, Perëndia në dashurinë e Tij, lejoi që Jakobi të kalonte disa prova shumë të dhimbshme, me qëllim që ta korrigjonte dhe të pastronte besimin e tij, ashtu si ari pastrohet përmes zjarrit.

Por, erdhi një ditë që Perëndia iu shfaq Jakobit në një mënyrë shumë të veçantë dhe i tha: *"Kthehu në vendin e etërve të tu dhe te fisi yt, dhe unë do të jem me ty."* (Zan. 31:3). Kështu Jakobi u ngrit, mblodhi plaçkat dhe iku bashkë me familjen e tij. Ata ikën drejt vendit të **Kanaanit** që Perëndia i kishte premtuar t'i jepte Abrahamit, Isakut, Jakobit dhe pasardhësve të tyre.

Ndërsa Jakobi dhe familja e tij ishin duke shkuar drejt Kanaanit, Perëndia iu shfaq Jakobit në një mënyrë të veçantë dhe i ndryshoi emrin. Dëgjoni se çfarë thonë Shkrimet në kapitullin tridhjetë e dy.

(Zan. 32) *24 Kështu Jakobi mbeti vetëm dhe një burrë luftoi me të deri në agim. 25 Kur ky burrë e pa se nuk mund ta mundte, i preku zgavrën e ijës; dhe zgavra e ijës së Jakobit u përdrodh, ndërsa ai luftonte kundër tij. 26 Dhe ai i tha: "Lërmë të shkoj, se po lind agimi." Por Jakobi iu përgjigj: "Nuk do të të lë të shkosh, në rast se nuk më bekon më parë!" 27Tjetri i tha: "Cili është emri yt?" Ai u përgjigj: "Jakob". 28 Atëherë ai i tha: "Emri yt nuk do të jetë më Jakob, por Izrael, sepse ti ke luftuar bashkë me Perëndinë dhe me njerëzit dhe ke fituar." 29 Jakobi i tha: "Të lutem, tregomë emrin tënd." Por ai iu përgjigj: "Pse e do emrin tim?" 30 dhe kështu ai e bekoj. Atëherë Jakobi e quajti këtë vend Peniel, (që do të thotë "fytyra e Perëndisë"), sepse tha: "E pashë Perëndinë ballë për ballë dhe jeta ime u fal."*

Kjo është një histori shumë e bukur, e mbushur me mësim të rëndësishme. Shohim Perëndinë që i shfaqet Jakobit si një burrë që lufton me të. Pse luftoi me Jakobin? Sepse Perëndia donte që Jakobi të kuptonte se sa i dobët është ai përpara Tij. Perëndia donte që Jakobi të njihje se fuqia e vërtetë dhe dituria vjen vetëm nga Perëndia! Perëndia kishte një plan të mrekullueshëm për Jakobin, por **bekimet më të mira të Perëndisë vijnë vetëm tek ata që e dinë se nuk mund ta kënaqin Perëndinë me fuqinë e tyre**. Jakobi kishte filluar të kuptonte se sa i dobët ishte përpara Perëndisë. Atë natë, Perëndia i dha Jakobit një emër të ri, **Izrael**. Jakob do të thotë *mashtroes*. Por Izrael do të thotë **ai që mbretëron me Perëndinë**. Izrael do

të ishte emri i kombit të ri që Perëndia i kishte premtuar pasardhësve të Abrahamit, Isakut dhe Jakobit. Siç e dini, nga të dymbëdhjetë djemtë e Jakobit u ngrit kombi i Izraelit. Dhe nëpërmjet popullit të Izraelit erdhi Shpenguesi në botë.

Dikush mund të pyesë: Pse Perëndia zgjodhi një mashtrues si Jakobi dhe e bëri atë baba të një kombi që do të sillte Shpenguesin në botë? Dëgjoni përgjigjen që jep Shkrimi i Shenjtë:

"Por Perëndia ka zgjedhur gjërat e marra të botës për të turpëruar të urtët; dhe Perëndia ka zgjedhur gjërat e dobëta të botës për të turpëruar të fortët; Dhe Perëndia ka zgjedhur gjërat jo fisnike të botës dhe gjërat e përçmuara, edhe gjërat që nuk janë, për të asgjësuar ato që janë, që asnjë mish të mos mburret përpara tij." (1 Kor. 1:27-29)

Jakobi ishte mashtrues. Me fuqinë e tij, ishte e pamundur ta kënaqte Perëndinë. Nuk kishte asgjë të mirë, përveç diçkaje: **Jakobi i besonte Fjalës së Perëndisë**. Jakobi i mbante si thesar premtimet e Perëndisë. Të merrte bekimet e Perëndisë ishte për Jakobin më e rëndësishme se çdo gjë tjetër në këtë botë. Prandaj, Perëndia e zbuloi Vetveten tek Jakobi dhe e bekoj atë. Perëndia, duke pasur qëllime të përjetshme, e ndryshoi zemrën e **Jakobit, mashtrues, në Izrael, njeriu i Perëndisë**.

Po ju? Si Jakobi, a keni menduar ta kënaqni Perëndinë? Dëgjoni çfarë thotë Fjala e Perëndisë për këtë.

*"Lum skamësit në frymë, sepse e tyre është mbretëria e qiejve." (Mat 5:3) {Në Wolof "skamës në frymë" përkthehet: (ju që e njihni mungesën e aftësisë për të kënaqur Perëndinë)}. "Perëndia i kundërshton krenarët, por u jep hir të përulurve. **Përuluni, pra, nën dorën e fuqishme të Perëndisë, që ai t'ju lartësojë në kohën e duhur.**" (1 Pet. 5:5,6)*

Faleminderit që na dëgjuat. Në studimin tonë të ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të fillojmë historinë interesante të Jozefit, një prej bijve të Jakobit...

Perëndia ju bekoftë!!! Po ndahemi me këtë varg nga Fjala e e Perëndisë:

"Prandaj Zoti do të presë për t'ju dhënë hir, pastaj, ai do të lartësohet, sepse i erdhi keq për ju, sepse Zoti është një Perëndi i drejtësisë. Lum të gjithë ata që kanë shpresë tek ai!" (Isa. 30:18)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Përrulja e Jozefit

Zanafilla 37-39

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që, çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqen e vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësinë të kthehemi sërish pranë jush dhe të paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*, në të cilin po rrëfejme historitë e Profetëve të Zotit, një nga një. Po vazhdojmë të lexojmë pjesën e parë të Fjalës së Perëndisë që quhet **Tora**.

Në programin e fundit, mësuam për profetin e Perëndisë, Jakobin, nipin e Abrahamit. Pamë se si Perëndia i dha Jakobit një emër të ri: **Izrael**. Jakob do të thotë *mashtrues*, por Izrael do të thotë *ai që mbretëron me Perëndinë*. Tani Jakobi ka dy emra: Jakob dhe Izrael. Izrael është gjithashtu emri i një kombi të ri, të cilin Perëndia ia premtoi pasardhësve të Abrahamit, Isakut dhe Jakobit. Jakobi kishte dymbëdhjetë djem. Nga këta dymbëdhjetë djem u ngrit populli i Izraelit nga i cili do të vinte Shpenguesi.

A i dini emrat e **dymbëdhjetë djemve të Jakobit**? Ata janë: Rubeni, Simeoni, Levi, Juda, Isakari, Zabuloni, Dani, Neftali, Gadi, Asheri, Jozefi dhe Beniamini. Sot do të fillojmë të shqyrtojmë historinë e djemve të Jakobit, veçanërisht të **Jozefit**, i cili ishte i njëmbëdhjetë. Le të shohim historinë e mrekullueshme të Jozefit!

Po lexojmë në Tora, librin e Zanafillës, në kapitullin tridhjetë e shtatë. Shkrimet thonë:

(Zan. 37) ²*Këta janë pasardhësit e Jakobit, Jozefi, në moshën shtatëmbëdhjetë vjeçare, kulloste kopenë bashkë me vëllezërit e tij; ...Por Jozefi i tregoi të atit për namin e keq që përhapej mbi sjelljen e tyre.* ³*Por Izraeli e donte Jozefin më tepër se tërë bijtë e tij, sepse ishte biri i pleqërisë së tij; dhe i bëri një rrobe të gjatë deri te këmbët.* ⁴*Por vëllezërit e tij, duke parë që i ati i tyre e donte më tepër nga të gjithë vëllezërit e tjerë, filluan ta urrejnë dhe nuk mund t'i flisnin më në mënyrë miqësore.*

⁵[Një ditë] Jozefi pa një **ëndërr** dhe ua tregoi vëllezërve të tij; dhe këta e urryen edhe më tepër. ⁶Ai u tha atyre: "Dëgjoni, ju lutem, ëndrrën që pashë. ⁷Ne ishim duke lidhur duajt në mes të arës, kur papritmas duajt e mi u drejtuan dhe qëndruan drejt, kurse duajt tuaja u mblodhën dhe u përkulën përpara duajve të mi." ⁸Atëherë vëllezërit e tij i thanë: "A duhet të mbretërosh ti mbi ne, ose do të na sundosh me të vërtetë?" Dhe e urryen edhe më tepër për shkak të ëndrrave të tij dhe të fjalëve të tij. ⁹Ai pa një ëndërr tjetër dhe ua tregoi vëllezërve të tij, duke thënë: "Pashë një ëndërr tjetër! Dhe ja, dielli, hëna dhe njëmbëdhjetë yje përkuleshin para meje." ¹⁰Dhe ai ia tregoi këtë ëndërr atit të tij dhe vëllezërve të tij; i ati e qortoi dhe i tha: "Ç'kuptim ka ëndrra që ke parë? **A do të duhet që pikërisht unë, nëna jote dhe vëllezërit e tu të përkulemi deri në tokë para teje?"** ¹¹Dhe vëllezërit e tij e kishin zili, por i ati e mbante përbrenda këtë gjë.

¹²Ndërkaq vëllezërit e Jozefit kishin vajtur për të kullotur kopenë e atit të tyre në Sikem. ¹³Dhe Izraeli i tha Jozefit: "Vëllezërit e tu a nuk janë ndofta duke kullotur kopenë në Sikem? **Eja, do të dërgoj tek ata.**" Ai u përgjigj: "Ja ku jam." ¹⁴Izraeli i tha: "Shko të shikosh nëse vëllezërit e tu janë mirë dhe nëse kopeja shkon mirë, dhe kthehu të më japësh përgjigje." Kështu e nisi në luginën e Hebronit dhe ai arriti në Sikem.

¹⁷... Atëherë Jozefi shkoi të kërkojë vëllezërit e tij dhe i gjeti në Dothan. ¹⁸Ata e panë së largu, dhe para se t'u afrohej, **komplotuan kundër tij për ta vrarë.** ¹⁹"Dhe i thanë njëri-tjetrit: "Ja ku po vjen ëndërruesi!" ²⁰"Ejani, pra, ta vrasim dhe ta hedhim në një pus; do të themi pastaj që një kafshë e egër e hëngri; kështu do të shohim se ç'përfundim do të kenë ëndrrat e tij." ²¹Rubeni i dëgjoi këto dhe vendosi ta shpëtojë nga duart e tyre, dhe tha: "Nuk do ta vrasim." ²²"Pastaj Rubeni shtoi: "Mos derdhni gjak, por hidhjeni në këtë pus të shkretëtirës dhe mos e godisni me dorën tuaj." Thoshte kështu për ta shpëtuar nga duart e tyre dhe për t'ia shpënë të atit.

²³Kur Jozefi arriti pranë vëllezërve të tij, këta e **zhveshën nga veshja e tij, nga rrobja e gjatë** që i arrinte deri te këmbët; ²⁴pastaj e **kapën** dhe e hodhën në pus. Por pusi ishte bosh, nuk kishte ujë brenda. ²⁵Pastaj u ulën për të ngrënë; por duke ngritur sytë, ata panë një karvan Ismaelitësh që vinte nga Galaadi me devetë e tyre të ngarkuara me erëza, balsame dhe mirrë, dhe udhëtonte për t'i çuar në Egjipt. ²⁶Atëherë Juda u tha vëllezërve të tij: Ç'dobi do të kemi po të vrasim vëllanë

tonë dhe të fshehim gjakun e tij?" ²⁷Ejani, t'ia shesim Ismaelitëve dhe të mos e godasë dora jonë, sepse është vëllai ynë, mishi ynë." Dhe vëllezërit e tij e dëgjuan. ²⁸Ndërsa po kalonin ata tregtarë Madianitë, ata e ngritën dhe e nxorën Jozefin jashtë pusit dhe ia **shitën** Ismaelitëve për njëzet monedha argjendi. Dhe këta e shpunë Jozefin në Egjipt.

²⁹Rubeni u kthye te pusi, por Jozefi nuk ishte më në pus. Atëherë ai i çorri rrobat e tij. ³⁰Pastaj u kthye te vëllezërit e tij dhe tha: "Djali nuk është më; po unë, ku do të shkoj unë?" ³¹Kështu ata morën rrobën e gjatë të Jozefit, therën një cjac dhe e futën rrobën në gjak. ³²Pastaj e çuan rrobën te babai dhe i thanë: "Kemi gjetur këtë; shiko pak nëse është rrobja e birit tënd." ³³Dhe ai e njohu dhe tha: "Është rrobja e tim biri, e ka ngrënë ndonjë kafshë e egër; me siguri Jozefin e kanë bërë copë e çikë." ³⁴**Atëherë Jakobi i shqeu rrobat e tij, veshi një grathore dhe mbajti zi për birin e tij shumë ditë.** ³⁵Dhe të gjithë bijtë dhe të gjitha bijat e tij erdhën për ta ngushëlluar, por ai nuk pranoi të ngushëllohet dhe tha: "Unë do të zbres në Sheol pranë birit tim për të mbajtur zi." Kështu e qau i ati.

(Zan. 39) **1** Ndërkaq Jozefi **u çua në Egjipt**; dhe Potifari, oficeri i Faraonit dhe kapiten i rojeve, një egjiptas, e bleu nga Ismaelitët që e kishin sjellë atje. **2****Zoti qe me Jozefin**, dhe ky pasurohej dhe banonte në shtëpinë e zotërisë së tij, egjiptasit. **3**Dhe zotëria e tij e pa që Zoti qe me të dhe që Zoti e sillte mbarë në duart e tij gjithçka që bënte. **4**Kështu Jozefi fitoi hir në sytë e atij dhe hyri në shërbimin personal të Potifarit, që e emëroi kryeadministrator të shtëpisë së tij dhe i la në dorë gjithçka zotëronte. **5**Nga çasti që e bëri kryeadministrator të shtëpisë së tij dhe për gjithçka që zotëronte, Zoti e bekoi shtëpinë e egjiptasit për shkak të Jozefit. **6**Kështu Potifari la gjithçka kishte në dorë të Jozefit dhe nuk shqetësohej më për asgjë, përveç ushqimit të vet. Dhe Jozefi ishte i bukur nga forma dhe kishte një pamje tërheqëse. **7**Mbas gjithë këtyre gjërave, gruaaja e zotërisë së tij ia vuri sytë Jozefit dhe i tha: "Bjer e fli me mua." **8**Por ai e refuzoi dhe i tha gruas së zotërisë së tij: "Ja, zotëria ime nuk shqetësohet për ato që ka lënë në shtëpi me mua dhe ka lënë në duart e mia gjithçka zotëron. **9**Nuk ka asnjë më të madh se unë në këtë shtëpi; ai nuk më ka ndaluar asgjë veç teje, sepse je gruaaja e tij. **Si mund ta bëj unë këtë të keqe të madhe dhe të kryej një mëkat kundër Perëndisë?"** **10**Me gjithë faktin që ajo i fliste Jozefit për këtë gjë, çdo ditë, ai nuk pranoi të binte në shtrat me të dhe t'i jepej asaj.

¹¹Një ditë ndodhi që ai hyri në shtëpi për të bërë punën e tij, dhe nuk ndodhej në shtëpi asnjë prej shërbëtorëve. ¹²Atëherë ajo e kapi nga rrobat dhe i tha: "Eja të shtrihesh me mua." Por ai ia la në dorë rrobën e tij, iku duke vrapuar jashtë. ¹³Kur ajo pa që ai ia kishte lënë në dorë rroben e tij dhe kishte ikur jashtë, ¹⁴thirri shërbëtorët e vet dhe u tha: "Shikoni, ai na solli në shtëpi një hebre për t'u tallur me ne; ai erdhi tek unë për të rënë me mua, por unë bërtita me të madhe. ¹⁵Me të dëgjuar që unë ngrita zërin dhe fillova të bërtas, ai la rrobën e tij pranë meje, iku dhe vrapoi jashtë."

¹⁶Kështu ajo mbajti pranë saj rrobën e tij, derisa u kthye në shtëpi zotëria i saj. ¹⁷Atëherë ajo i foli në këtë mënyrë: "Ai shërbëtor hebre, që ti na solle, erdhi tek unë për të më vënë në lojë. ¹⁸Por sa ngrita zërin dhe bërtita, ai la rrobën pranë meje dhe iku jashtë." ¹⁹Kështu, kur zotëria e saj dëgjoji fjalët e gruas së vet që i fliste në këtë mënyrë duke thënë: "Shërbëtori yt më ka bërë këtë gjë!", ai u inatos. ²⁰Atëherë zotëria i Jozefit e mori dhe e futi në burg, në vendin ku ishin mbyllur të burgosurit e mbretit. Kështu ai mbeti në atë burg. ²¹Por Zoti që me Jozefin dhe u tregua dashamirës ndaj tij, duke bërë që t'i hynte në zemër drejtorit të burgut. ²²Kështu drejtori i burgut i besoi Jozefit tërë të burgosurit që ndodheshin në burg; dhe ai ishte përgjegjës për të gjitha që bëheshin aty brenda. ²³Drejtori i burgut nuk kontrollonte më asgjë nga ato që i ishin besuar Jozefit, sepse **Zoti ishte me të, dhe Zoti e bënte të mbarë gjithçka që ai bënte.**

Kështu fillon historia e Jozefit, birit të Jakobit. Mund të përmbledhim atë që kemi parë sot me këtë citim: **Jozefi e donte drejtësinë dhe urrente të keqen.** Ai zgjodhi më mirë të vuante në burg, sesa të kënaqej me kënaqësitë kalimtare të mëkatit. Prandaj, kur gruaja e zotërisë së tij e ftoi të flinte me të dhe të kryente shkelje kurore, Jozefi refuzoi, duke u përgjigjur: "Si mund të bëj unë një gjë të tillë dhe të mëkatoj kundra Perëndisë tim?"

Jozefi e dinte se t'i **shërbesh Perëndisë** dhe t'i **shërbesh mëkatit** janë dy rrugë krejt të ndryshme! Jozefi i kishte dhënë zemrën Perëndisë. Prandaj ai donte drejtësinë dhe e urrente të keqen. Ashtu si paraardhësi i tij Abrahami, **Jozefi po ashtu besonte atë që Perëndia kishte premtuar në lidhje me Shpëtimtarin** që do të vinte në botë për të vdekur për mëkatet e pasardhësve të Adamit. Perëndia e gjykoi Jozefin si të drejtë, sepse Jozefi **besoi** fjalën e Tij. Për shkak të besimit të tij, Perëndia i fali Jozefit mëkatet dhe ia mbushi zemrën me dëshirën dhe fuqinë për ta mposhtur mëkatit dhe për të jetuar në mënyrë të ndershme në mes të një bote të keqe.

Perëndia "ishte me" Jozefin, sepse Jozefi "ecte" me Perëndinë. Jozefi nuk kënaqej me mëkatën, sepse zemra e tij i përkiste Perëndisë. Ai që beson dhe adhuron Perëndinë me të gjithë zemrën e tij **do atë që Perëndia do dhe urren atë që Perëndia urren**. Ja çfarë thonë Shkrimet:

"Askush nuk mund t'u shërbejë dy zotërinjve, sepse ose do të urrejë njërin dhe do ta dojë tjetrin; ose do t'i qëndrojë besnik njërit dhe do të përçmojë tjetrin;" (Mat. 6:24) *"Sepse ç'lidhje ka drejtësia me paudhësinë? Dhe, çfarë afrie ka drita me terrin?"* (2 Kor. 6:14) *"Perëndia është dritë dhe në Të nuk ka kurrfarë errësirë. Po të themi se kemi bashkësi me Të, dhe ecim në errësirë, ne gënjejmë dhe nuk e vëmë në praktikë të vërtetën."* (1 Gjonit 1:5,6)

Ata që i përkasin Perëndisë me të vërtetë e besojnë Fjalën e Tij dhe kërkojnë t'i binden. Por, ata që nuk i përkasin Perëndisë, kontrollohen nga mëkati. Ata mund të **duken si fetarë**, por **mëkati kontrollon akoma** mendimet e tyre, qëllimet e zemrave të tyre, fjalët dhe veprat e tyre. Ata mund të përpiqen ta mposhtin mëkatën, por nuk mundën, sepse **mëkati është më i fortë** se ata. Ata nuk kanë **fuqinë e Frymës së Shenjtë të Perëndisë** në zemrat e tyre, të cilën Perëndia ua jep atyre që besojnë në Fjalën e Tij dhe pranojnë rrugën e shpëtimit që Ai ka siguruar për ta.

Ju që jeni duke na dëgjuar sot, a e ka rigjeneruar Perëndia zemrën tuaj me anë të fuqisë së Tij? A e keni pranuar dhe besuar **Lajmin e Mirë** për Shpëtimtarin që ka fuqinë të na pastrojë zemrën nga të gjitha mëkatet? Apo jeni akoma të sunduar prej mëkateve tuaja? Shkrimet thonë: *"Afrohuni tek Perëndia dhe Ai do t'ju afrohet juve. Lani duart tuaja, ju mëkatarë, dhe pastroni zemrat tuaja, ju njerëz me dy mendje. . . Përruluni përpara Zotit dhe Ai do t'ju lartësojë."* (Jakobi 2:8)

Miq, ju falënderojmë që na dëgjuat. Në studimin tonë të ardhshëm, në dashtë Zoti, do të vazhdojmë me historinë e Jozefit dhe do të shohim se si ai doli nga burgu dhe mori postin e sunduesit mbi të gjithë vendin e Egjiptit....

Perëndia ju bekoftë ndërsa medizioni mbi këtë varg të Shkrimeve:

"Perëndia është dritë; në Të nuk ka kurrfarë errësirë. Po të themi se kemi bashkësi me Të, dhe ecim në errësirë, ne gënjejmë dhe nuk e vëmë në praktikë të vërtetën." (1 Gjonit 1:5,6)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Lartësimi i Jozefit

Zanafilla 40-42

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të jemi pranë jush sot dhe t'ju paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin tonë të fundit, nisëm të flasim për Jozefin, birin e njëmbëdhjetë të Jakobit. Lexuam se si Jozefi pa në ëndërr që vëllezërit e tij do t'i përulëshin atij një ditë dhe vëllezërit e tij nuk e besuan. Megjithatë, sot do të shohim se si **Perëndia e përmbush ëndrrën e Jozefit** dhe bën që vëllezërit e tij të vijnë dhe t'i bien në gjunjë atij.

Siç mësuam, vëllezërit e Jozefit e urryen dhe e përdoqën atë për shkak të ëndrrave të tij. Të mbushur me zemërim dhe xheloz, ata arritën deri aty sa e shitën tek disa tregtarë, pasardhës të Ismaelitëve. Ismaelitët e morën Jozefin dhe e çuan në Egjipt, duke e shitur përsëri tek një oficer i Faraonit, Mbretit të Egjiptit. Përsa i përket Jozefit, ai qëndroi një shërbëtor besnik dhe i ndershëm në punën e tij, sepse ai **ecte me Perëndinë**. Jozefi ishte shumë simpatik dhe kjo bëri që gruaja e pronarit të tij ta pëlqente aq sa donte të flinte me të. Por Jozefi refuzoi, duke i dhënë këtë përgjigje gruas: "*Si mund të bëj diçka kaq të keqe dhe të mëkatoj përpara Perëndisë?*" Kur Jozefi refuzoi të kryente shkelje kurore me të, gruaja foli keq kundër tij dhe kështu atë e futën në burg. Por, Jozefi zgjodhi më mirë të shkonte në burg sesa t'i gëzohej kënaqësive të mëkatit për pak kohë. Jozefi e vuri Perëndinë në vend të parë në jetën e tij. Qëndroi në burg për dy vjet, por Perëndia nuk e kishte harruar.

Tani le të vazhdojmë udhëtimin tonë në këtë histori dhe të shohim se si Perëndia i ndryshoi rrethanat në jetën e Jozefit. Po lexojmë tek libri i Zanafillës, kapitulli dyzet e dy. Shkrimet thonë:

(Zan. 41) *1 [Por ndodhi që mbas dy vitesh të plota Faraoni pa një ëndërr. Ai ndodhej pranë një lumi, 2 dhe ja që ndërsa po ngjiten nga lumi shtatë lopë, të hijshme e të majme, që nisën të*

kullosin ndër xunkthe. 3 Pas atyre, u ngjitën nga lumi shtatë lopë të tjera të shëmtuara dhe të dobëta, dhe u ndalën pranë të parave në bregun e lumit. 4 Tani lopët e shëmtuara dhe të dobëta hëngrën lopët e hijshme dhe të majme. Pastaj Faraoni u zgjua. 5 Më pas e zuri gjumi përsëri dhe pa një ëndërr të dytë; dhe, ja, shtatë kallinj të trashë dhe të bukur që dinin nga një kërcell i vetëm. 6 Pastaj, ja, shtatë kallinj të hollë dhe të tharë nga era lindore, që mbinin pas tyre. 7 Dhe kallinj të hollë gëlltitën shtatë kallinj të trashë dhe të plotë. Atëherë Faraoni u zgjua dhe, ja, ishte një ëndërr. 8 Në mëngjes shpirti i tij që i trazuar, dhe dërgoi e thirri tërë magjistarët dhe të diturit e Egjiptit; pastaj Faraoni u tregoi ëndrrat e tij, por asnjëri prej tyre nuk që në gjendje t'ia interpretonte Faraonit. 9 Atëherë kryekupëmbajtësi i foli Faraonit duke i thënë: "Sot kujtoj gabimet e mia. 10 Faraoni ishte i zemëruar me shërbëtorët e tij dhe më kishte futur në burg në shtëpinë e kreut të rojeve, mua dhe kryebukëpjekësin. 11 Po atë natë, unë dhe ai pamë një ëndërr; secili pa një ëndërr që kishte kuptimin e tij. 12 Me ne ishte dhe një hebre i ri, shërbëtor i kreut të rojeve; atij i treguam ëndrrat tona dhe ai na i interpretoi, duke i dhënë secilit interpretimin e ëndrrës së tij. 13 Dhe gjërat u zhvilluan pikërisht simbas interpretimit që na kishte dhënë ai. Faraoni më rivendosi në detyrën time dhe e vari tjetrin." 14 Atëherë **Faraoni dërgoi ta thërrisnin Jozefin**, që e nxorri menjëherë nga burgu nëntokësor. Kështu ai u rrua, ndërroi rrobat dhe erdhi te Faraoni. 15 Dhe Faraoni i tha Jozefit: "kam parë një ëndërr dhe askush nuk është në gjendje ta interpretojë; por kam dëgjuar për ty, se kur ke dëgjuar një ëndërr, je në gjendje ta interpretosh." 16 "Jozefi iu përgjigj Faraonit duke i thënë: "**Nuk jam unë, por Perëndia do të japë një përgjigje për të mirën e Faraonit.**" Atëherë Faraoni i tregoi ëndrrën Jozefit. Pasi mbaroi së treguari i tha atij:

24 "...Këtë gjë ua tregova magjistarëve, por asnjëri prej tyre nuk që në gjendje të më jepte një shpjegim." 25 Atëherë Jozefi i tha Faraonit: "Ëndrrat e Faraonit janë një ëndërr e njëjtë. Perëndia i tregoi Faraonit atë që po gatitet të bëjë. 26 Shtatë lopët e bukura janë shtatë vite dhe shtatë kallinj të bukur janë shtatë vite; është e njëjta ëndërr. 27 Edhe shtatë lopët e dobëta dhe të shëmtuara, që ngjiteshin pas atyre, janë shtatë vite; edhe shtatë kallinj të bosh dhe të tharë nga era lindore janë shtatë vite zije buke. 28 Këto janë ato që i thanë Faraonit: Perëndia i tregoi Faraonit atë që po përgatitet të bëjë. 29 Ja, po vijnë **shtatë vite bollëku të madh** në tërë vendin e Egjiptit; 30 por pas këtyre do të vijnë **shtatë vite zije buke** dhe gjithë ai bollëk do të harrohet në vendin e Egjiptit; dhe zija do të ligështojë vendin. 31 Dhe në vend nuk do ta kujtojnë më bollëkun e

mëparshëm për shkak të zisë së bukës që do të vijë. 32 Fakti që kjo ëndërr i është shfaqur Faraonit dy herë që do të thotë që këtë vendim e ka marrë Perëndia, dhe Perëndia do të bëjë që të ndodhë shpejt. 33 Prandaj Faraoni të kërkojë një njeri të zgjuar dhe të urtë dhe ta caktojë në krye të Egjiptit. 34 Faraoni duhet të veprojë kështu: 35 Ata të grumbullojnë të gjitha ushqimet e këtyre viteve të mbara që po vijnë dhe të grumbullojnë grurin nën autoritetin e Faraonit dhe ta ruajnë për furnizimin e qyteteve. 36 Këto ushqime do të jenë një rezervë për vendin në parashikim të shtatë viteve të zisë së bukës që do të bjerë në vendin e Egjiptit; kështu vendi nuk do të humbasë nga zija." 37 Kjo gjë i pëlqeu Faraonit dhe gjithë nëpunësve të tij. 38 Dhe Faraoni u tha nëpunësve të tij: **"A mund të gjejmë një njeri si ky, tek i cili të gjendet Fryma e Perëndisë?"** 39 Atëherë Faraoni i tha Jozefit: "Me qenë se Perëndia të bëri të dish të gjitha këto gjëra, nuk ka asnjëri të zgjuar dhe të ditur sa ti. 40 Ti do të jesh mbi shtëpinë time dhe i tërë populli im do t'u bindet urdhërave të tua; vetëm për fronin unë do të jem më i madh se ti." 41 Faraoni i tha Jozefit: **"Shiko, unë të emëroj mbi gjithë shtetin e Egjiptit."** 42 Pastaj Faraoni hoqi unazën nga dora e vet dhe ia vuri në dorë Jozefit; e veshi me rroba krejt prej liri dhe i vari në qafë një gjerdan të artë. 43 E hipi pastaj në karron e tij të dytë, dhe para tij thërrisnin: "Në gjunjë!" Kështu Faraoni e vendosi mbi tërë shtetin e Egjiptit.. 44 Veç kësaj Faraoni i tha Jozefit: "Faraoni jam unë, por pa ty asnjëri nuk ka për të ngritur dorën ose këmbën në shtetin e Egjiptit." 45 Dhe Faraoni e quajti Jozefin me emrin **Cofnath - Paneah** (që do të thotë **"Ruajtësi i Jetës"**) dhe i dha për grua Asenathin, të bijën e Potiferahut, prifti i Onit. dhe Jozefi u nis për të vizituar shtetin e Egjiptit. 46 Tani Jozefi ishte tridhjetë vjeç kur u paraqit para Faraonit, mbretit të Egjiptit. Pastaj Jozefi u largua nga Faraoni dhe i ra anëmbanë Egjiptit. 47 Gjatë shtatë viteve të bollëkut, toka prodhoi shumë. 48 Dhe Jozefi i grumbulloi tërë ushqimet në vendin e Egjiptit gjatë atyre shtatë viteve dhe i vendosi nëpër qytetet; në çdo qytet vendosi ushqimet e territorit përreth. 49 Kështu Jozefi grumbulloi grurë, si rëra e detit, aq shumë sa pushoi së mbajturi llogari sepse sasia e grurit ishte e pallogaritshme. ...

53 Shtatë vitet e bollëkut që qenë në vendin e Egjiptit morën fund, 54 dhe filluan shtatë vitet e zisë, ashtu si kishte thënë Jozefi. Kishte mungesë ushqimesh në të tëra vendet, por në tërë vendin e Egjiptit kishte bukë. 55 Pastaj tërë vendi i Egjiptit filloi të vuajë nga uria, dhe populli e ngriti zërin për t'i kërkuar bukë Faraonit. Atëherë Faraoni u tha tërë Egjiptasve: "Shkoni tek Jozefi dhe bëni si t'ju thotë ai." 56 Zija ishte përhapur mbi sipërfaqen e tërë vendit dhe Jozefi i hapi tërë depot dhe u shiti grurë Egjiptasve. Por zija u bë më e rëndë në vendin e Egjiptit. 57 Kështu njerëzit e të gjitha vendeve vinin në Egjipt te Jozefi për të blerë grurë, sepse zija qe shtuar mbi tërë tokën.

(Zan. 42) *1 Por Jakobi (babai i Jozefit dhe i vëllezërve të tij), pasi mësoi se në Egjipt kishte grurë, u tha bijve të tij: "Pse shikoni njëri-tjetrin?" 2 Pastaj tha: "Ja, dëgjova se në Egjipt ka grurë; shkoni atje poshtë për të blerë grurë për ne, që të mundim të jetojmë dhe të mos vdesim." 3 Kështu **dhjetë vëllezërit e Jozefit zbritën në Egjipt për të blerë grurë.** 4 Por Jakobi nuk e dërgoi Benjaminin, vëllanë e Jozefit, me vëllezërit e tij, sepse thoshte: "Të mos i ngjasë ndonjë fatkeqësi." 5 Bijtë e Izraelit arritën aty, pra, për të blerë grurë, në mes të të ardhurve të tjerë, sepse në vendin e Kanaanëve mbretëronte zija.*

*6 Jozefi ishte qeveritari i vendit; ai u shiste grurë tërë njerëzve të vendit; dhe vëllezërit e Jozefit erdhën dhe **u përulën para tij** me fytyrën për tokë. 7 Jozefi pa vëllezërit e tij dhe i njohu, por u suall me ta si një i huaj dhe përdori fjalë të ashpra me ta, duke u thënë: "Nga vini? Ata u përgjigjën: "Nga vendi i Kanaanit për të blerë ushqime." 8 Kështu **Jozefi i njohu vëllezërit e tij, por ata nuk e njohën atë.** 9 Atëherë Jozefit iu kujtuan ëndrrat që kishte parë rreth tyre.*

A e kuptoni se çfarë ndodhi? Shohim vëllezërit më të mëdhenj të Jozefit që përulen përpara vëllait të tyre më të vogël, ashtu si ëndrra që ai kishte parë kohë më parë! Këtë Jozef, të cilin ata e urren aq shumë, e mohuan dhe donin ta vrisnin, përpara këtij Jozefi ata po përuleshin tani!

Jozefi i njohu menjëherë, por ata nuk e njohën atë, sepse ata kishin shumë kohë që nuk e kishin parë, më shumë se njëzet vjet!

Në mësimin tonë të ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të mbarojmë historinë e Jozefit dhe të shohim si e zbuloi ai vetveten tek vëllezërit e tij.

Por çfarë mund të themi për mësimin e sotëm? Çfarë do të na mësojë Perëndia përmes historisë së Jozefit dhe të vëllezërve të tij? Perëndia do të na bëjë të ditur se çfarë ndodhi midis Jozefit dhe vëllezërve të tij është **një ilustrim** i asaj që do të ndodhte midis Shpëtimtarit të botës dhe pasardhësve të Adamit.

Miq, nëse do të mbajmë mend vetëm një gjë nga ky mësim i sotëm, le të jetë kjo: **Jozefi ishte imazhi i Shpëtimtarit** që Perëndia premtoi të dërgonte në botë. Ka rreth njëqind krahasime në historinë e Jozefit të cilat na tregojnë historinë e Shpenguesit që erdhi në botë një mijë e tetëqind vjet më vonë. Sigurisht, nuk na mjafton koha në këtë program që t'i përmendim të gjitha, por do të përmendim vetëm tre:

1.) Së pari, shohim se si vëllezërit e mëdhenj të Jozefit e **refuzuan** atë dhe ëndrrat e tij. Ata e urreyen, e fyen dhe madje e shitën. E njëjta gjë ndodhi me Shpëtimtarin që Perëndia dërgoi në botë. Njerëzit e botës e refuzuan Shpenguesin dhe mesazhin e Tij -- e fyen, e përdoqën, e shitën dhe madje e gozhduan në kryq.

2.) Krahasimi i dytë është ky: Në fillim, njerëzit përbuzën, shpërfillën, e keqtrajtuan, dhe madje e futën në burg Jozefin. Por, në kohën e caktuar të Perëndisë, mbreti i Egjiptit e **zgjodhi** Jozefin si mbikëqyrësin më të lartë mbi të gjithë vendin, duke iu shpallur të gjithëve që donin të shpëtonin nga uria dhe vdekja: "Shkoni tek Jozefi, Ruajtësi i Jetës, dhe bëni si t'ju thotë ai!" Në të njëjtën mënyrë, për Shpëtimtarin e botës që Perëndia dërgoi, Ai thotë: Shkoni tek Shpëtimtari të cilin Unë kam zgjedhur! Ai është Siguruesi i Jetës; Ai është Burimi i Jetës! Nëse nënshtroni veten tuaj përpara Tij, nuk do të përjetoni më asnjëherë uri në zemrat tuaja dhe shpirti juaj do të jetojë përgjithmonë.

3.) Krahasimi i tretë midis Jozefit dhe Shpenguesit është shumë solemn. Në fund, vëllezërit e Jozefit iu **nënshtruan** autoritetit të tij. Ata nuk kishin rrugë tjetër, përveçse të përuleshin përpara atij që e kishin mohuar dhe çnderuar!

Në të njëjtën mënyrë, Fjala e Perëndisë shpall se Shpenguesi të cilin shumë njerëz e mohojnë dhe e çnderojnë akoma edhe në këtë ditë, do të kthehet një ditë për të gjykuar botën me drejtësi. Në atë ditë të gjithë njerëzit e botës do të përulen para Tij; të gjithë do të njohin se Ai është i Vetmi që Perëndia ka zgjedhur si Shpëtimtar dhe Gjykatës të botës!

Të dashur miq, Po ju, a **e keni nënshtruar veten tuaj përpara Shpëtimtarit** të cilin Perëndia e ka zgjedhur për të siguruar jetën e njerëzve nga gjykimi i përjetshëm? Apo do të prisni derisa të jetë tepër vonë, deri në Ditën e Gjykimit -- atëherë kur do të detyroheni të përuleni përpara Tij?

Tani erdhi koha të ndahemi, por kjo nuk do të thotë se ju duhet të ndaloni së menduari për mësimin e sotëm!...

Perëndia ju bekoftë dhe ju dhëntë kuptim më të thellë për çfarë keni dëgjuar sot. Fjala e Tij thotë:

"Ne e kemi edhe më të vërtetuar fjalën profetike, të cilën bëni mirë t'i kushtoni kujdes, si një kandil që ndriçon në një vend të errët, derisa të zbardhë dita dhe ylli i dritës të lindë në zemrat tuaja." (2 Pjetrit. 1:19)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Jozefi:

Pjesa tjetër e Historisë

Zanafilla 42-50

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që po kthehemi përsëri pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në dy programet e mëparshme kemi lexuar për Jozefin, birin e Jakobit. Sot kemi në plan të lexojmë **pjesën tjetër të historisë së Jozefit** dhe të **përfundojmë** kështu **pjesën e parë të Toras**, librit të Zanafillës. Tashmë kemi parë se Jakobi, nipi i Abrahamit, kishte dymbëdhjetë djem. Jozefi ishte djali i njëmbëdhjetë. Të gjithë jetonin në vendin e Kanaanit, vend, që siç e dini, Perëndia ua kishte premtuar t'ua jepte pasardhësve të Abrahamit, Isakut dhe Jakobit. Kur Jozefi ishte djalë i ri, ai pa në ëndërr se vëllezërit e tij më të mëdhenj, një ditë, do të përulëshin para tij. Por vëllezërit e tij e përbuzën atë dhe ëndrrat e tij dhe e shitën si skllav në vendin e Egjiptit. Por, megjithatë, Perëndia e çliroi Jozefin nga këto mundime, dhe i dha atij dituri për të interpretuar ëndrrën e Faraonit, mbretit të Egjiptit. Me ndihmën e Perëndisë, Jozefi shpalli se një zi buke shtatë vjeçare do të përfshinte të gjithë vendin. Kështu, Faraoni e vendosi Jozefin si mbikëqyrës mbi të gjithë vendin e Egjiptit.

Pas shtatë viteve të bollëkut, pamë se erdhi zija e bukës që Jozefi kishte parashikuar, mbi vendin e Egjiptit dhe mbi vendin e Kanaanit. Por, në vendin e Egjiptit kishte grurë me shumicë për shkak të hirit dhe diturisë që Perëndia i dha Jozefit.

Kur Jakobi dëgjoi se në Egjipt kishte grurë (në Wolof përkthehet: *bimë prej së cilës prodhohej një lloj gruri* (Ushqimi kryesor në Senegal), ai dërgoi dhjetë djemtë, vëllezërit e Jozefit për të blerë grurë. Por nuk e dërgoi Beniaminin, vëllain më të vogël të Jozefit, sepse kishte frikë se mos pësonte ndonjë të keqe. Më pas, pamë se dhjetë vëllezërit e tjerë të Jozefit

arritën në Egjipt dhe u përkulën përpara Jozefit, duke përmbushur kështu, atë që Jozefi kishte parë në ëndërr kohë më parë. Jozefi i njohu vëllezërit e tij, por ata nuk e njohën atë, sepse nuk e kishin parë për më shumë se njëzet vjet dhe në mendjet e tyre, Jozefi ishte i vdekur.

Sot do të përfundojmë historinë dhe do të shohim se **si Jozefi iu shfaqet vëllezërve të tij**. Ai nuk iu tregoi që në fillim se kush ishte, sepse donte t'i vinte në provë, nëse zemrat e tyre të këqija dhe mashtruese kishin ndryshuar. Kështu, Shkrimet thonë: *"Jozefi pa vëllezërit e tij dhe i njohu, por u suall me ta si një i huaj dhe përdori fjalë të ashpra me ta, duke u thënë: "Nga vini?" Ata u përgjigjën: "Nga vendi i Kanaanit për të blerë ushqime." (Zan. 42:7)*

Jozefi u bëri shumë pyetje, i akuzoi, duke i quajtur spiunë dhe i futi në burg. **Ai donte që ata të mendonin për jetët e tyre dhe se si janë zemrat e tyre përpara Perëndisë**. Tre ditë më vonë, Jozefi i lejoi të shkonin, por mbajti njërin prej tyre në burg, duke iu kërkuar të tjerëve të ktheheshin në Egjipt bashkë me vëllain e vogël, Beniaminin, birin më të vogël të të atit.

Pas shumë muajsh, vëllezërit u kthyen në Egjipt për të blerë grurë, duke sjellë me vete edhe Beniaminin, vëllain e tyre më të vogël. Kur arritën, takuan Jozefin, sunduesin e vendit, por akoma nuk mundën ta njihnin. Jozefi i çoi në shtëpinë e tij, gjë që i frikësoi shumë. Më pas, organizoi një festë të madhe për ta, duke i vendosur rreth një tavoline sipas moshës së tyre, duke filluar nga më i madhi deri tek më i vogli dhe duke u dhënë ushqim nga tavolina e tij. Beniaminit iu dha pesë herë më tepër ushqim sesa vëllezërve të tjerë. Ndoshta Jozefi po vinte në provë vëllezërit e tij të shihnte nëse ata do të bëheshin xhelozë për Beniaminin, siç ishin bërë për të. Por, asnjë prej tyre nuk tregoi shenjë xhelozie kundrejt vëllait të tyre më të vogël, Beniaminit.

Pas festës, Jozefi urdhëroi një shërbëtor të mbushte thasët e tyre me grurë dhe të fshihte kupën e tij të argjendtë në thesin e Beniaminit. Pasi kishin ikur, Jozefi dërgoi ushtarët e tij pas tyre që t'i kapnin duke i akuzuar për vjedhje dhe u thanë: "Pse e shpërblyet kështu të mirën që iu bë?" "A nuk e morët ju kupën e zotërisë tim?" Ata u përgjigjën: "Nuk e kemi marrë ne. Nëse gjendet tek njëri prej nesh, ai të vdesë dhe ne të bëhemi skllëvërit e tu!" Oficeri u përgjigj: "Ai tek i cili do të gjendet kupa, do të bëhet skllavi im, por të tjerët mund të shkojnë."

Ushtarët kontrolluan të gjithë thasët, duke filluar me thasët e më të madhit dhe deri tek më i vogli -- dhe kupa u gjet në thesin e Beniaminit! Duke parë këtë, vëllezërit e Jozefit shqyen

rrobat e tyre dhe u kthyen në qytet dhe u përkulën para Jozefit dhe Jozefi iu tha: "Çfarë keni bërë? A menduat se mund të më mashtroni? Juda, biri i katërt i Jakobit, i tha: "Çfarë të themi? Si mund ta qartësojmë çështjen? Perëndia na ka zbuluar veprimet tona të këqija dhe padrejtësinë tonë! Jemi skllëvërit e tu, ne dhe ai tek i cili u gjet kupa!"

Jozefi u përgjigj: "Vetëm njeriu tek i cili u gjet kupa, do të bëhet skllavi im. Ju të tjerët mund të ktheheni tek ati juaj. Atëherë Juda iu afrua Jozefit dhe i tregoi atij për ankthin që ka ati i tyre për Beniaminin që e la të vinte në Egjipt me ta. Dhe, Juda iu lut Jozefit që të kishte mëshirë për ta dhe të lejonte Beniaminin të kthehej në shtëpi tek ati i tij. Juda i kërkoi që ai vetë të bëhej skllavi i Jozefit në vend të Beniaminit. Kur Jozefi pa peshën që vëllezërit kishin nga mëkatet e kaluara dhe mëshirën që kishin për atin e tyre dhe për vëllain e tyre të vogël, atëherë e kuptoi se **vëllezërit e tij ishin penduar me të vërtetë**. Ai e pa se **kishte ardhur koha t'u shfaqej vëllezërve të tij!**

Kështu, Shkrimet thonë:

(Zan. 45) ¹Atëherë Jozefi nuk e përmbajti dot më veten para tërë të pranishmëve dhe briti: "Nxirrni jashtë të gjithë nga prania ime!" Kështu nuk mbeti asnjëri me Jozefin kur ai u tregoi vëllezërve të tij se kush ishte. ²Dhe qau aq fort saqë e dëgjuan edhe vet Egjiptasit, dhe ky lajm arriti edhe në shtëpinë e Faraonit. ³Pastaj Jozefi u tha vëllezërve të tij: "**Unë jam Jozefi**, a është ende gjallë ati im?" Por vëllezërit e tij nuk mund t'i përgjigjeshin, sepse ishin të tronditur thellë në praninë e tij.

⁴Atëherë Jozefi u tha vëllezërve të tij: "Afrohuni, pra, tek unë!" Ata iu afruan dhe ai u tha: "**Unë jam Jozefi, vëllai juaj, që ju e shitët që ta çonin në Egjipt**." ⁵Por tani mos u trishtoni dhe mos t'ju vijë keq që më shitët me qëllim që të çohesha këtu poshtë, sepse **Perëndia më ka dërguar para jush për të ruajtur jetën tuaj**. ⁶Në fakt u bënë dy vjet që ra zija e bukës në vend; dhe do të ketë pesë vjet të tjera gjatë të cilave as do të lërohet, as do të korret. ⁷Por Perëndia më ka dërguar para jush, me qëllim që të ruhet diçka mbi tokë dhe për t'ju shpëtuar jetën **me një çlirim të madh**. ⁸"Nuk jeni ju, pra, që më dërguat këtu, por është Perëndia; ai më caktoi si atë i Faraonit, si zot i krejt shtëpisë së tij dhe si qeveritar i tërë vendit të Egjiptit. ⁹Nxitoni të riktheheni tek ati im dhe i thoni: "Kështu thotë biri yt Jozefi: Perëndia më ka caktuar si zot i gjithë Egjiptit; zbrit tek unë, mos u vono; ¹⁰ti do të banosh në vendin e Goshenit dhe do të jesh afër meje; ti dhe bijtë e tu, bijtë e bijve të tu, kopetë e bagëtive të imta e të trasha dhe gjithçka ti zotëron. ¹¹Dhe atje unë do të të ushqej, sepse do të ketë edhe pesë vjet të tjera zije, me qëllim që ti të mos katandisesh në mjerim: ti, familja jote dhe gjithçka zotëron." ¹²Dhe ja, sytë tuaja

dhe sytë e vëllait tim Beniaminit shohin që është goja ime që ju flet. ¹³Tregojani, pra, atit tim tërë lavdinë time këtu në Egjipt dhe gjithçka patë, shpejtoni ta sillni atin tim këtu." ¹⁴Pastaj iu hodh në qafë vëllait të tij Beniaminit dhe qau, dhe Beniamini qau i shtrënguar në qafën e tij. ¹⁵Ai puthi gjithashtu tërë vëllezërit e tij dhe qau i shtrënguar me ta. Pastaj vëllezërit e tij filluan të flasin me të.

Pas kësaj, vëllezërit e Jozefit u përgatitën të ktheheshin në shtëpinë e atit të tyre. Jozefi u dha atyre karro, me porosi të Faraonit dhe gjithçka iu nevojitej për udhëtimin.

²⁵Atëherë ata u ngjitën përsëri nga Egjipti dhe arritën në vendin e Kanaanit te Jakobi, ati i tyre. ²⁶Dhe i kallëzuan gjithçka duke thënë: "**Jozefi është ende gjallë** dhe është qeveritari i gjithë shtetit të Egjiptit." Por zemra e atij nuk iu ngroh, sepse nuk iu besonte atyre. ²⁷Por kur ata i treguan tërë fjalët që u kishte thënë Jozefi dhe kur pa qerret që Jozefi kishte dërguar për ta marrë atë, atëherë shpirti i Jakobit atit të tyre, u ringjall dhe Izraeli tha: "Mjaft; djali im Jozefi është ende gjallë; unë do të shkoj ta shoh para se të vdes."

Pas kësaj, Shkrimet na tregojnë se Jakobi dhe familja e tij ikën nga vendi i Kanaanit dhe shkuan në Egjipt. Jakobi ofroi një flijim gjatë rrugës dhe Perëndia i foli dhe i tha:

"Unë jam Perëndia, Perëndia i atit tënd; mos ki frikë të zbresësh në Egjipt, sepse **aty do të të bëj një komb të madh**. Unë do të zbres bashkë me ty në Egjipt dhe **do të bëj që sigurisht të kthehesh**, dhe Jozefi do të t'i mbyllë sytë." (Zan. 46:3,4)

Pas një udhëtimi të gjatë, Jakobi dhe familja e tij arritën në vendin e Egjiptit. Sa i lumtur ishte Jakobi kur takoi birin e tij të dashur Jozefin, pas kaq shumë vjetësh! Kështu, Jakobi, i quajtur Izrael, dhe familja e tij, u vendosën në Egjipt, në krahinën e Goshenit. Atje ata u rritën shumë në numër dhe u bënë një fis shumë i madh. Jakobi jetoi në Egjipt shtatëmbëdhjetë vjet. Gjithë vitet që jetoi ishin 147 vjet. Kështu, Jakobi, ati i fiseve të Izraelit, vdiq dhe shkoi në prani të Perëndisë. Jozefi dhe vëllezërit e tij dhe i gjithë populli i Egjiptit vajtuan për të shtatëdhjetë ditë. Bijtë e Jakobit e varrosën atin e tyre në vendin e Kanaanit, në varrin e Abrahamit, gjyshit të tyre.

Në kapitullin e fundit të librit të Zanafillës, kapitulli pesëdhjetë, Shkrimet thonë:

(Zan. 50) ¹⁵Vëllezërit e Jozefit kur panë se ati i tyre vdiq, thanë: "Mos vallë Jozefi na mban inat dhe merr hak për tërë të keqen që i kemi bërë?" ... ¹⁹(kur Jozefi i dëgjoi) ai u tha atyre: "Mos u trembni, se mos jam unë në vend të Perëndisë?" ²⁰**Ju keni kurdisur të këqija kundër**

meje, por Perëndia ka dashur që t'i shërbejë së mirës, për të kryer atë që po ndodh sot; të mbash gjallë një popull të shumtë. ²¹Tani, pra, mos kini frikë; unë do të siguroj ushqimin për ju dhe për bijtë tuaj." Kështu u dha zemër dhe i foli zemrës së tyre me ëmbëlsi. ²²Kështu Jozefi banoi në Egjipt, ai dhe shtëpia e të atit, dhe jetoi njëqind e dhjetë vjet. ... ²⁴Pastaj Jozefi u tha vëllezërve të tij: "Unë po vdes; por Perëndia do t'ju vizitojë me siguri dhe do t'ju çojë me siguri nga ky vend në vendin që i premtoi me betim Abrahamit, Isakut dhe Jakobit." ²⁵Pastaj Jozefi i vuri të betohen bijtë e Izraelit duke thënë: "Perëndia me siguri do t'ju vizitojë; atëherë ju do t'i hiqni kockat e mia që këtej." ²⁶Pastaj Jozefi vdiq në moshën njëqind e dhjetë vjeç; e balsamosën dhe e futën në një arkivol në Egjipt.

Kështu mbaron libri i Zanafillës. "Pastaj Jozefi **vdiq** ...dhe...e futën në një **arkivol** në Egjipt." Ky libër, i cili filloi me historinë e krijimit **të jetës** nga Perëndia dhe mbaron me historinë e **një vdekjeje**. Për shkak të mëkatit të Adamit, vdekja erdhi tek të gjithë njerëzit. Na pëlqen apo jo, "paga e mëkatit është vdekja!" (Rom. 6:23) Madje, edhe një njeri i mirë si Jozefi, i cili u quajt *Ruajtësi i Jetës*, duhej të vdiste, sepse edhe ai ishte pasardhës i Adamit me rrënjë mëkati në zemër. Jozefi, me ndihmën e Perëndisë mundi **të ruajë** popullin e Egjiptit dhe familjen e tij që të mos vdisnin nga uria, por **nuk mund t'i ruante** ata nga **vetë vdekja**. Megjithatë ne mund ta adhurojmë Perëndinë me gëzim në zemër, sepse në librin e Zanafillës, lexojmë për **premtimin e mrekullueshëm të Perëndisë** për të na dërguar Shpëtimtarin e duhur që do të **mposhtë vetë vdekjen**. Vdekja është pasojë e **mëkatit**. Shpëtimtari që Perëndia premtoi të dërgonte, do të çlironte pasardhësit e Adamit nga **rrënja e mëkatit** dhe **ndëshkimi i mëkatit**. Rrënja e mëkatit është djalli dhe zemra e keqe e njeriut. Ndëshkimi i mëkatit është vdekja dhe ferri. Shpëtimtari që Perëndia premtoi të dërgonte i ka mundur të gjithë dhe mund të shndërrojë jetët e atyre që besojnë në Të.

Ju që jeni duke na dëgjuar sot. A e njihni Shpëtimtarin e vërtetë dhe më se të mjaftueshëm që ka mundur Satanin dhe mëkatin, vdekjen dhe ferrin dhe u ofron jetë të përjetshme të gjithë atyre që besojnë në Emrin e Tij? Ungjilli i shenjtë *{Inxhil}* flet për Shpëtimtarin duke thënë: "Bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Izraelit, sepse e ka vizituar dhe e kreu çlirimin e popullit të vet; dhe na ngriti një shpëtim të pushtetshëm ...ashtu si ai e kishte deklaruar nëpërmjet gojës së profetëve të tij të shenjtë që nga kohët e lashta, që ne të shpëtojmë." (Luka 1:68-70) Amen! Ashtu qoftë!

Në programin tjetër, në dashtë Perëndia, do të fillojmë librin e dytë të Toras, që quhet *Eksodi*....

Perëndia ju bekoftë ndërsa meditoni mbi këtë varg të Shkrimit që përmbledh librin e Zanafillës:

"Aty ku mëkati është i tepruar, hiri (i Perëndisë) është akoma më i tepërt." (Rom. 5:20)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalim tonë në youtube.

Përsëritje e Librit të Parë të Toras

Zanafilla 1 - Eksodi 1

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur të kthehemi sërish e t'ju praqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Jemi akoma duke studiuar Toran. Siç e dini, Tora është libri i parë në Shkrimet e Profetëve dhe ndahet në 5 pjesë ose libra më vete. Ndarja e parë është *Zanafilla* (Fjalë për fjalë *Fillimi*). Në programin e fundit, përfunduam studimin tonë tek Zanafilla. Sot, fillojmë ndarjen e dytë të Toras, që quhet **Eksodi**. Libri i Eksodit përmban histori të mahnitshme dhe të mrekullueshme në lidhje me faktin se si Perëndia çliroi popullin e Izraelit nga zgjedha e skllavërisë në tokën e Egjiptit.

Përpara se të fillojmë me librin e Eksodit, le të **përsërisim** çfarë kemi studiuar në librin e parë të Shkrimit të Shenjtë. Është e rëndësishme të kemi një njohuri të gjithanshme mbi librin e Zanafillës, sepse ky libër është themeli që Perëndia ka vënë me qëllim që ne të kuptojmë dhe të besojmë gjithçka që shkruhet në librat e tjerë të profetëve në vazhdim.

A e mbani mend vargun e parë të librit të Zanafillës? Thotë: "*Në fillim Perëndia krijoi qiellin dhe tokën.*" Kjo është e rëndësishme. "*Në fillim Perëndia!*" Kur asgjë nuk ekzistonte, i Vetmi që ekzistonte ishte Perëndia! Mësuam se Perëndia krijoi miliona **engjëj** të shenjtë, me anë të fuqisë së Tij të Fjalës së Përjetshme dhe Frymës së Shenjtë. Perëndia krijoi engjëjt që ata t'i shërbenin Atij dhe ta adhuronin Atë përherë. Midis engjëjve ishte një që kishte dituri dhe bukuri më të madhe. Ky ishte **Luciferi**, krye engjëlli. Por, Shkrimet na tregojnë se një ditë Luciferi e përbuzi Perëndinë në zemër. Ai dhe shumë engjëj të tjerë filluan të hartojnë një plan për ta përmbysur Perëndinë nga froni. Por, asnjë nuk mund ta rrëzojë Perëndinë. Ai nuk toleron ata që rebelohen kundra Tij (fjalë për fjalë *refuzojnë ligjin e Tij*) dhe si pasojë Ai e hodhi jashtë Luciferin dhe engjëjt e tij të këqinj dhe ia ndryshoi emrin, duke e quajtur **Satan**, që do të thotë *Kundërshtar*. Dhe pasi i përjashtoi, Perëndia krijoi për ta zjarrin e **ferrit**. Shkrimet thonë që në ditën e Gjykimit, Perëndia, i Drejti, do ta hedhë Satanin në zjarr bashkë me të gjithë ata që e ndjekin atë.

Më pas, lexuam se si Zoti krijoi **botën** për njerëzit që Ai planifikoi të krijonte. **Njeriu** është qenia më e rëndësishme nga të gjitha sa Perëndia krijoi, sepse njeriu u krijua sipas imazhit të Perëndisë! Perëndia donte të kishte një lidhje të thellë dhe të mirë me njeriun. Prandaj, Ai vuri në shpirtin e njeriut një **mendje** të aftë për të njohur Perëndinë, i dha një **zemër**, të aftë për ta dashur Perëndinë dhe i dha një **vullnet**, të aftë për t'iu bindur Perëndisë.

Më pas, pamë se Perëndia **vuri në provë** burrin dhe gruan që krijoi. Ai e paralajmëroi Adamin duke i thënë: *"Ti je i lirë të hash nga çdo pemë e kopshtit; por nuk duhet të hash nga pema e njohjes të së keqes dhe të së mirës, sepse atë ditë që do të hash prej saj, do të vdesësh!"* kjo do të thotë: ndarje përfundimisht dhe përjetësisht prej meje!

Por, ne pamë se si paraardhësit tanë, Adami dhe Eva, zgjodhën t'i bindeshin Satanit, duke ngrënë nga pema që Perëndia ua kishte ndaluar. Si rrjedhim, Fjala e Perëndisë thotë: *"Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm **mëkati** hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu **vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit**, sepse të gjithë mëkatuan."* (Rom. 5:12)

Sa e vërtetë është kjo proverbë e Uolofit: "një epidemi nuk qëndron vetëm brenda kufijve të vendit prej nga e ka origjinën!" Për shkak të mëkatit të Adamit, ne jemi të gjithë mëkatarë. Për shkak të mëkatit të tij, ne të gjithë meritojmë të vdesim dhe të marrim gjykimin e Perëndisë.

Më pas, mësuam se si Zoti i dëboi Adamin dhe Evën nga Kopshti i Parajsës për shkak të mëkatit të tyre. Megjithatë, përpara se t'i largonte, Perëndia iu shpalli se Ai kishte në plan të dërgonte në botë **një Shpengues** për të shpëtuar fëmijët e Adamit nga pushteti i Satanit dhe nga ndëshkimi i mëkatit. Perëndia, në projektin e tij të mrekullueshëm, kishte një plan për të shpenguar mëkatarët. Plani i Tij ishte të dërgonte në botë një Njeri të përsosur që nuk do të ndotej nga mëkati i Adamit. Ky Njeri i drejtë do të ishte i gatshëm të derdhte gjakun e Tij për të paguar borxhin e mëkatit për fëmijët e Adamit. Në këtë mënyrë, Perëndia mund t'i falte njerëzit nga mëkatet e tyre, pa hedhur poshtë drejtësinë e Tij. Me të vërtetë, premtimi se Perëndia do të dërgonte një Shpengues, ishte një premtim i mrekullueshëm!

Më pas, pamë se si Perëndia e konfirmoi atë premtim të mrekullueshëm me anë të sakrifikimit të disa kafshëve, duke bërë kështu veshje lëkure për Adamin dhe Evën. Kështu, Perëndia u mësoi Adamit dhe Evës se *"paga e mëkatit është vdekja"* dhe se *"pa derdhje të gjakut nuk ka falje të mëkatit."*

Pas kësaj, mësuam për dy bijtë e parë të Adamit, Kainin dhe Abelin. Pamë se si Abeli i ofroi Perëndisë **një qengj** pa të meta dhe e theri atë, duke simbolizuar kështu, **Shpenguesin**, i cili do të vinte në botë dhe do të vdiste për mëkatarët. Përsa i përket Kainit, ai u përpoq t'i

afrohej Perëndisë duke i ofruar atë që kishte kultivuar. Si pasojë, Shkrimet thonë: "*Zoti pranoi ofertën e Abelit, por jo të Kainit.*" Pse Perëndia nuk e pranoi ofertën e Kainit? Sepse ligji i Perëndisë **nuk** thotë: "paga për mëkatin janë **veprat e mira!**" Por thotë: "*paga e mëkatit është vdekja!*" dhe "*pa derdhje të gjakut nuk ka falje të mëkatit.*" Perëndia i kërkoi Kainit të pendohej dhe të pranonte rrugën e drejtësisë që Ai kishte caktuar, por Kaini u zemërua dhe vrau vëllanë tij, Abelin.

Shumica e pasardhësve të Adamit ndoqën gjurmët e Kainit dhe, në kohën e Noes, Shkrimet thonë se Perëndia "*pa që ligësia e njerëzve ishte e madhe mbi tokë dhe që tërë synimet e mendimeve të zemrës së tyre nuk ishin gjë tjetër veçse e keqja në çdo kohë.*" Për shkak të zemërligësisë së njeriut, Perëndia vendosi të dërgonte një përmbytje për të zhdukur nga faqja e dheut të gjithë mëkatarët rebelë. Në atë kohë të shturur, vetëm Noeu i besoi Perëndisë, prandaj dhe Perëndia i tha të ndërtonte një varkë të madhe, e cila do të ishte një strehë për të gjithë ata që do të hynin në të. Perëndia ishte i durueshëm me mëkatarët për një kohë të gjatë, ndërsa Noeu po ndërtonte varkën. Megjithatë, askush nuk u pendua dhe nuk hyri në barkë, përveç Noeut dhe familjes së tij.

Noeu pati tre djem: Semin, Kamin dhe Jafetin. Profeti Abraham ishte pasardhës i Semit. Lexuam se si Perëndia i dha urdhër Abrahamit për t'u larguar nga shtëpia e atit të tij dhe të shkonte në vendin e Kanaanit (Palestinë). Perëndia kishte në plan të bënte **një komb të ri** prej Abrahamit, dhe prej këtij kombi do të dilnin profetët e Perëndisë dhe **Shpëtimtari i botës**. Prandaj, Perëndia i tha Abrahamit: "*Unë prej teje do të bëj një komb të madh, do të të bekoj dhe do ta bëj të madh emrin tënd, dhe ti do të jesh një bekim. Dhe unë do të bekoj të gjithë ata që do të të bekojnë dhe do të mallkoj të gjithë ata që do të të mallkojnë, te ti do të jenë të bekuara të gjitha familjet e tokës.*" (Zan. 12:2,3)

Kështu, Abrahami, u bë babai i Isakut në moshë të thyer, ashtu siç i kishte premtuar Perëndia. Isaku u bë babai i Jakobit dhe Jakobi, të cilin Perëndia e quajti Izrael, u bë babai i dymbëdhjetë djemve. Dhe nga dymbëdhjetë djemtë e Jakobit doli kombi i ri që Perëndia i kishte premtuar Abrahamit, kombi i Izraelit.

Në tre programet e kaluara, ne kemi parë historinë magjepsëse të bijve të Jakobit, veçanërisht të atij që quhej Jozef, djali i njëmbëdhjetë. Vëllezërit më të mëdhenj të Jozefit e urrenin, por Perëndia e bekoj dhe e bëri sundimtar mbi gjithë vendin e Egjiptit. Pas kësaj, në Egjipt dhe gjithë tokën e Kanaanit pllakosi zia e bukës, duke shkaktuar mjerim të madh. Si rezultat, Jakobi dhe djemtë e tij nuk kishin asgjë për të ngrënë. Kur Jakobi dëgjoi që Egjipti

kishte grurë, dërgoi atje bijtë e tij. Pastaj pamë se si Jozefi u dha të njohur vëllezërve të tij, i fali ata dhe thirri të atin dhe gjithë familjen e tij që të shpërngulen dhe të vendosen në Egjipt. Kështu, **në fund të librit të Zanafillës**, shohim se **bijtë e Izraelit** nuk ishin më në tokën e Kanaanit që Perëndia i kishte premtuar Abrahamit, por **në Egjipt**. Megjithatë, e gjithë kjo ndodhi për të përmbushur atë që Zoti i kishte thënë Abrahamit shumë kohë më parë, kur ai i tha: "Dije me siguri që *pasardhësit e tu do të qëndrojnë si të huaj në një vend që nuk do të jetë i tyre, dhe do të jenë skllëvër dhe njerëz të shtypur për katërqind vjet. Por unë do të gjykoj kombin shërbyesit e të cilit do të kenë qenë; pas kësaj, ata do të dalin me pasuri të mëdha.*" (Zan. 15:13,14)

Vetë Perëndia kishte dorën e tij në gjithçka që u ndodhi bijve të Izraelit. Pse Zoti i lejoi stërnipërit e Abrahamit, izraelitët, të vendoseshin në Egjipt, kur u kishte premtuar tokën e Kanaanit? Sepse Perëndia synonte të shfaqte lavdinë dhe fuqinë e Tij nëpërmjet asaj që do t'u ndodhte izraelitëve në vendin e Egjiptit. Perëndia planifikoi t'i çlironte bijtë e Izraelit me fuqinë e Tij të tmerrshme, **në mënyrë që të gjithë të dinin se Ai është Mbreti i mbretërve; Zoti i zotërve, i Plotfuqishmi!**

Tani, të dashur miq, në ato pak minuta që na kanë mbetur për sot, le të lexojmë nga kapitulli i parë i librit të Eksodit. Shkrimi thotë:

(Eksodi 1) *6 Pastaj Jozefi vdiq, dhe po ashtu vdiqën tërë vëllezërit e tij dhe gjithë ai brez. 7 Dhe bijtë e Izraelit qenë frytdhënës, u shumëzuan fort dhe u bënë të shumtë, u bënë jashtëzakonisht të fortë; dhe vendi u mbush me ta. 8 Por tani doli në Egjipt një mbret i ri, që nuk e kishte njohur Jozefin. 9 Ai i tha popullit të tij: "Ja, populli i bijve të Izraelit është më i shumtë dhe më i fortë se ne. 10 Të përdorim, pra, dinakëri ndaj tyre, me qëllim që të mos shumëzohen dhe, në rast lufte të mos bashkohen me armiqtë tanë dhe të luftojnë kundër nesh, dhe pastaj të largohen nga vendi."*

11 Vunë, pra, kryeintendentë të punimeve mbi ta, me qëllim që t'i shtypnin me angaritë e tyre. Kështu ata i ndërtuan Faraonit qytetet-depozitë Pitom dhe Raamses. 12 Por sa më tepër i shtypnin, aq më shumë shtoheshin dhe përhapeshin; prandaj Egjiptasit arritën të kenë shumë frikë nga bijtë e Izraelit. 13 dhe Egjiptasit i detyruan bijtë e Izraelit t'u shërbenin me ashpërsi, 14 dhe ua nxinë jetën me një skllavëri të vrazhdë, duke i futur në punimin e argjilës dhe të tullave si dhe në çdo lloj pune në ara. I detyronin t'i bënin këto punë me ashpërsi. 15 Mbreti i Egjiptit u foli edhe mamive hebre, nga të cilat njëra quhej Shifrah dhe tjetra Puah, dhe u tha: 16 "Kur do të ndihmoni gratë hebre lindëse, dhe do t'i shihni të ulura në ndenjësën e lindjes, në

rast se fëmija është mashkull, vriteni; po të jetë femër, lëreni të jetojë." 17 Por mamitë patën frikë nga Perëndia dhe nuk bënë ashtu siç i kishte urdhëruar mbreti i Egjiptit, por i lanë gjallë fëmijët meshkuj. 18 Atëherë mbreti i Egjiptit thirri mamitë dhe u tha: "Pse e bëtë këtë dhe i latë gjallë fëmijët meshkuj?" 19 Mamitë iu përgjigjën Faraonit: "Sepse gratë hebre nuk janë si gratë Egjiptase, por janë të fuqishme dhe lindin para se t'u vijë mamia pranë."

20 Dhe Perëndia u bëri të mirë këtyre mamive; dhe populli u shtua dhe u bë jashtëzakonisht i fortë. 21 Kështu, duke qenë se ato mami kishin frikë nga Perëndia, ky u dha familje më vete. 22 Atëherë Faraoni i dha këtë urdhër tërë popullit të tij duke thënë: "Çdo mashkull që lind, hidheni në lumë; por lini gjallë tërë femrat."

Këtu mbaron kapitulli i parë i librit të Eksodit. Në dashtë Perëndia, në programin tjetër, do të flasim për këtë histori të jashtëzakonshme dhe do të shohim se si Zoti thirri një njeri dhe e përgatiti atë për të çliruar bijtë e Izraelit nga dora e Faraonit, mbretit të lig të Egjiptit. A e dini emrin e këtij njeriu? Ai është Moisiu - profeti i Perëndisë, Moisiu.

Faleminderit që na dëgjuat . . . Perëndia ju bekoftë. Dhe mbani mend:

"Sepse të gjitha gjërat që u shkruan në të kaluarën u shkruan për mësimin tonë, që me anë të këmbënguljes dhe të ngushëllimit të Shkrimeve, të kemi shpresë."(Rom. 15:4)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Profeti Moisi

Eksodi 1, 2

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që dëshiron që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që jemi bashkë me ju përsëri për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Siç mund ta dini, Tora ka pesë libra, të shkruar nga profeti i Perëndisë, Moisiu. Në programin tonë të fundit, përfunduam librin e Zanafillës dhe filluam librin e dytë të quajur *Eksodi*. Lutja që ne i drejtojmë Perëndisë është që Ai të na ndriçojë mendjet dhe zemrat në gjithçka që do të lexojmë në këtë libër që është i mbushur plot me udhëzime të vlefshme.

Tashmë kemi lexuar fillimin e librit të dytë të Toras që fillon aty ku mbaron libri i parë. Kështu, pamë se si pasardhësit e Abrahamit, Isaku dhe Jakobi, d.m.th. **Izraelitët, u shpërngulën në Egjipt**, larg nga toka e Kanaanit që Perëndia u kishte premtuar t'u jepte. Në kapitullin e parë të librit të Eksodit lexojmë:

(Eksod. 1) *1 Këta janë emrat e **bijve të Izraelit** që erdhën në Egjipt me Jakobin. Secili prej tyre erdhi me familjen e tij: 2 Rubeni, Simeoni, Levi dhe Juda; 3 Isakari, Zabuloni dhe Beniamini; 4 Dani dhe Naftali; Gadi dhe Asheri. 5 Tërë njerëzit që kishin dalë nga gjaku i Jakobit arrinin shtatëdhjetë veta (Jozefi ndodhej tashmë në Egjipt). 6 Pastaj Jozefi vdiq, dhe po ashtu vdiqën tërë vëllezërit e tij dhe gjithë ai brez. 7 Dhe bijtë e Izraelit qenë frytdhënës, **u shumëzuan fort** dhe u bënë të shumtë, u bënë jashtëzakonisht të fortë; dhe vendi u mbush me ta. 8 Por tani doli në Egjipt **një mbret i ri**, që nuk e kishte njohur Jozefin. 9 Ai i tha popullit të tij: "Ja, populli i bijve të Izraelit është më i shumtë dhe më i fortë se ne. 10 Të përdorim, pra, dinakëri ndaj tyre, me qëllim që të mos shumëzohen dhe, në rast lufte të mos bashkohen me armiqtë tanë dhe të luftojnë kundër nesh, dhe pastaj të largohen nga vendi." 11 Vunë, pra, kryeintendentë të punimeve mbi ta, me qëllim që t'i **shtypnin me angaritë** e tyre. Kështu ata i ndërtuan Faraonit qytetet - depozitë Pitom dhe Raamses. 12 Por sa më tepër i shtypnin, aq më shumë shtoheshin dhe përhapeshin; prandaj Egjiptasit arritën të kenë shumë frikë nga bijtë e Izraelit 13 dhe Egjiptasit i detyruan bijtë e Izraelit*

t'u shërbenin me ashpërsi, 14 dhe ua nxinë jetën me një skllavëri të vrazhdë, duke i futur në punimin e argjilës dhe të tullave si dhe në çdo lloj pune në ara. I detyronin t'i bënin tërë këto punë me ashpërsi.

Le të ndalemi pak këtu. **Kishin kaluar më shumë se treqind vjet** nga vdekja e Jozefit. Një faraon tjetër mbretëronte mbi Egjiptin, një mbret që kishte harruar gjithçka që Jozefi kishte bërë për popullin e Egjiptit. Ky Faraon e shtypi kaq shumë Izraelin, duke i kthyer ata në skllavërit e tij. I vuri të punojnë aq shumë punë të rënda! Ndoshta izraelitët menduan se Perëndia e kishte harruar atë që i kishte premtuar paraardhësit të tyre Abrahamit, se do të bënte prej tyre një komb të fuqishëm. Por, Perëndia nuk kishte harruar asgjë! Ai, në fakt, ishte duke përmbushur atë që kishte premtuar shumë kohë më parë.

Me të vërtetë, **Perëndia është besnik!** Ai e ruan besëlidhjen e Tij! Atë që Ai premtonte ta bëjë, do ta bëjë, madje edhe nëse njerëzit mendojnë se Ai vepron ngadalë!

Perëndia ishte Ai që hartoi planin për krijimin e një kombi të ri, komb nga i cili do të dilnin profetët dhe Shpenguesi -- dhe asgjë nuk do të pengonte përmbushjen e planit të Tij!

Ju e mbani mend se kur Perëndia më së pari bëri të ditur planin e Tij për krijimin e një kombi të ri, Ai filloi me një çift të moshuar, Abrahamin dhe Sarën. Kur Abrahami ishte njëqind vjeç, atij i lindi Isaku; Isakut i lindi Jakobi; dhe Jakobit i lindën dymbëdhjetë bij, të cilët janë fiset e Izraelit. Kur ata u shpërngulën në vendin e Egjiptit, ata ishin shtatëdhjetë veta. Por tani, pas treqind vjetësh, ata janë shtuar aq shumë, më shumë se një milion njerëz! **A bëri Perëndia atë që premtoi kohë më parë?** A bëri Perëndia prej Abrahamit një komb të ri dhe të madh? Po, e bëri! Ai është besnik dhe nuk e hedh poshtë Fjalën e Tij. Ai është i denjë për të marrë lavdi përjetë! Në pasazhin që lexuam sot, shohim se si **Faraoni** i shtyp fiset e Izraelit, duke i kthyer ata në skllavërit. Por, shohim, gjithashtu, se sa herë që Faraoni u përpoq të sundonte e të shtypte fiset e Izraelit, Perëndia bënte që ata të kishin mbarësi dhe të rriteshin në numër. Kështu, Shkrimet na tregojnë se Faraoni u zemërua dhe u dha këtë urdhër Izraelitëve: *"Çdo mashkull që lind, hidheni në lumë; por lini gjallë tërë femrat."* (Eksod. 1:22) Çfarë mendoni për këtë? Kush po e drejtonte Faraonin në këtë plan të keq? **Satani**, kush tjetër! Pse donte Satani të shtypte dhe të shkatërronte popullin e Izraelit? Sepse

Satani e dinte se Perëndia kishte premtuar të dërgonte në botë një Shpengues që do të çlironte fëmijët e Adamit nga pushteti i mëkatit dhe i ferrit. Dhe Satani e dinte që ky Shpengues që do të vinte do të dilte nga **kombi i Izraelit!** Për këtë arsye Satani nxiti Faraonin që të përndiqte popullin e Izraelit dhe madje të përpiquej t'i zhdukte ata plotësisht, duke i hedhur të gjithë fëmijët meshkuj në lumin Nil.

Por Perëndia, që është më i fuqishëm se Satani, kishte në plan të përdorte një njeri nga brendësia e fiseve të Izraelit për të çliruar popullin e Tij të zgjedhur nga dora e Faraonit. A e dini emrin e këtij heroi? Ai është profeti i zgjedhur nga Perëndia, **Moisiu**. {*Musai* në Arabisht}. Por prindërit e Moisiut, *Amrami* dhe *Jokebeda* ishin edhe ata heronj, sepse "ata nuk u frikësuan nga urdhri i faraonit." (Heb. 11:23; Eksod. 6:20). Në kapitullin e dytë të librit të Eksodit lexojmë për **fëmijërinë e Moisiut**.

Shkrimet thonë:

(Eksod. 2) *1 Por një njeri i shtëpisë së Levit shkoi e mori për grua një bijë të Levit. (Levi ishte djali i tretë i Jakobit), 2 dhe gruaja u ngjiz dhe lindi një bir; dhe, duke parë që ishte i bukur, e mbajti fshehur tre muaj. 3 Por, kur nuk mundi ta mbante më të fshehur, mori një kanistër prej xunkthi, e leu me bitum dhe katran, vendosi në të fëmijën dhe e la në kallamishten në bregun e lumit. 4 Motra e fëmijës rrinte në një farë largësie për të mësuar se çfarë do t'i ndodhte.*

5 Por vajza e Faraonit, zbriti për t'u larë në lumë, ndërsa shërbëtoret e saj shëtisnin buzë lumit. Ajo pa kanistrën në kallamishte dhe dërgoi shërbëtoren e saj ta marrë. 6 E hapi dhe pa fëmijën; dhe ja, i vogli po qante; asaj iu dhimbs dhe tha: "Ky është një fëmijë hebre." (Egjiptianët i quanin Izraelitët Hebrenj)

7 Atëherë motra e fëmijës (Miriami që ishte fshehur mbas kallamishteve) i tha bijës së Faraonit: "A duhet të shkoj të thërras një tajë nga gratë hebre që ta mëndë këtë fëmijë për ty?" 8 E bija e Faraonit iu përgjigj: "Shko." Dhe vajza shkoi të thërrasë nënën e fëmijës. 9 Dhe bija e Faraonit i tha: "Merre me vete këtë fëmijë, mënde për mua, dhe unë do të të jap pagën tënde." Kështu gruaja e mori fëmijën dhe e mëndi. 10 Kur fëmija u rrit, ajo ia çoi bijës së Faraonit; ai u bë bir i saj dhe ajo e quajti Moisi, duke thënë: "Sepse unë e nxora nga uji."

Kjo është historia e lindjes së Moisiut. Mendoni pak për këtë! Ndërsa meshkujt e tjerë i vrisnin, fëmija Moisi po rritej nga nëna e tij dhe mbrohej nga Faraoni, mbreti i keq! **Perëndia** kishte dorën e Tij mbi gjithçka që ndodhte në jetën e Moisiut. Ai kishte në plan të përdorte Moisiun për të çliruar fëmijët e Izraelit nga skllavëria. Sa e thellë është dituarja e Perëndisë, përtej diturisë së

Satanit ose të njeriut. A e dini se ku jetoi Moisiu pasi u rrit pak? Ai u rrit në shtëpinë e Faraonit, që siç e dini, shtypte popullin e Izraelit! Por Perëndia kishte në plan të përdorte Moisiun për të çliruar izraelitët nga dora e Faraonit. Perëndia, në planin e Tij, zgjodhi vajzën e mbretit mizor që të mbronte Moisiun. Perëndia e dinte që shtëpia e mbretit do të ishte vendi më i sigurtë dhe më i mirë për Moisiun. Gjithashtu, Perëndia e dinte se Moisiu duhet të mësonte shumë gjëra që të përgatitej më së miri për të udhëhequr popullin e Izraelit. Shkrimet thonë: "*Kështu Moisiu u arsimua me gjithë diturinë e Egjiptasve dhe ishte i pushtetshëm në fjalë e në vepra.*" (Veprat 7:22) Por Moisiu kishte akoma shumë për të mësuar.

Shkrimet thonë:

(Eksod. 2) *11 Në ato ditë, kur Moisiu ishte rritur, ndodhi që ai doli për të gjetur vëllezërit e tij dhe vuri re se bënë punë të rënda; dhe pa një Egjiptas që po rrihte një burrë hebre, një nga vëllezërit e tij. 12 Dhe vështroi andej e këtij dhe, duke parë se nuk kishte njeri, e vrau Egjiptasin dhe e fshehu pastaj nën rërë. 13 Ditën e nesërme doli dhe pa dy burra hebrenj që po grindeshin; ai i tha atij që kishte faj: "Pse e rreh shokun tënd?" 14 Por ai iu përgjigj: "Kush të ka vënë prijës dhe gjykatës mbi ne? Mos do të më vrasësh siç vrave Egjiptasin?" Atëherë Moisiu u tremb, dhe tha: "Me siguri kjo gjë dihet nga të gjithë." 15 Kur Faraoni dëgjoi të flitej për ngjarjen, kërkoi të vrasë Moisiun; por Moisiu iku nga prania e Faraonit dhe u vendos në vendin e Madianit;*

Kështu, shohim se si, në fillim Moisiu u përpoq të çlironte fëmijët e Izraelit me anë të fuqisë së tij. Por, nuk ishte kjo rruga e mënyra që donte Perëndia. Perëndia donte që ta përdorte Moisiun si **një mjet** për të çliruar fëmijët e Izraelit. **Çlirimi i Izraelit nuk do të vinte nga Moisiu por, nga Perëndia.** Moisiu, vetë, ishte njeri dhe nuk kishte fuqi të çlironte Izraelin nga dora e Faraonit nëse Perëndia nuk do t'i jepte këtë fuqi.

Kështu, Shkrimet na tregojnë se për dyzet vjet, Moisiu jetoi në shkretëtirë, në tokën e Madianit. Perëndia donte t'i mësonte Moisiut shumë mësimë të rëndësishme në shkretëtirën e thatë dhe të nxehtë. Ka një varg në Fjalën e Perëndisë që thotë: "*Kush është besnik në të vogla, është besnik edhe në të mëdhatë; dhe kush është i padrejtë në të vogla, është i padrejtë edhe në të mëdhatë.*" (Luka 16:10) Përpara se Perëndia t'i dorëzonte Moisiut detyrën për t'u kujdesur për të gjithë popullin e Izraelit, ai duhet të jepte prova që ishte besnik në gjëra të vogla. Kështu, Shkrimet na tregojnë se, atje në një vend larg nga Egjipti, Moisiu u bë bari, u martua dhe kishte dy fëmijë. Për dyzet vjet, ai ishte një bari besnik. Atje në shkretëtirë, ndërsa kulloste bagëtinë e vjehrrit të tij,

Perëndia po e përgatiste për ditën që ai do të kujdesej si bari për kombin e Izraelit. Perëndia kishte plane të mëdha për Moisiun dhe popullin e tij, Izraelin!

Më tej Shkrimet thonë:

(Eksod. 2) *23 Por ndodhi që, mbas një kohe të gjatë vdiq mbreti i Egjiptit, dhe bijtë e Izraelit rënkonin për shkak të skllavërisë; ata bërtitën dhe britma e tyre për shkak të skllavërisë u ngjit deri tek Perëndia. 24 **Kështu Perëndia dëgjo rënkimin e tyre, dhe Perëndisë iu kujtua besëlidhja që kishte përfunduar me Abrahamin, me Isakun dhe me Jakobin.** 25 Dhe Perëndia shikoi bijtë e Izraelit, dhe Perëndia u kujdes për ta.*

Fëmijët e Izraelit mbetën skllavër për shumë kohë. Oh, sa shtypje të egër që hoqën mbi supet e tyre! Por Perëndia nuk i kishte harruar. Ai kishte planifikuar të çlironte popullin e Izraelit nga skllavëria. Ne mund të pyesim: Pse donte Perëndia t'i çlironte nga dora e Faraonit? Mos, vallë, ata ishin më të mirë se të tjerët? Jo! Izraelitët ishin mëkatarë, si të gjithë egjiptianët, si gjithë të tjerët. **Pse, atëherë, kishte plane kaq të veçanta për fëmijët e Izraelit? Thjesht sepse Ai është besnik dhe i mëshirshëm.** Le të lexojmë përsëri vargun e fundit. "*Kështu Perëndia dëgjo rënkimin e tyre, dhe Perëndisë iu kujtua besëlidhja që kishte përfunduar me Abrahamin, me Isakun dhe me Jakobin. (Vini re besnikërinë e Perëndisë!). Dhe Perëndia shikoi bijtë e Izraelit, dhe Perëndia u kujdes për ta. (Vini re mirësinë e Perëndisë!).*" (Eksod. 2:24,25) Po, Perëndia në besnikërinë dhe mëshirën e Tij kujtoi besëlidhjen që kishte bërë me Abrahamin kur i tha:

"Unë prej teje do të bëj një komb të madh, do të të bekoj dhe do ta bëj të madh emrin tënd dhe ti do të jesh një bekim...te ti do të jenë të bekuara të gjitha familjet e tokës."

(Zan.12:2,3) "*Dije me siguri që pasardhësit e tu do të qëndrojnë si të huaj në një vend që nuk do të jetë i tyre, dhe do të jenë skllavër dhe njerëz të shtypur për katërqind vjet. Por unë do të gjykoj kombin shërbyesit e të cilit do të kenë qënë; pas kësaj ata do të dalin me pasuri të mëdha.*"

(Zan.15:13,14)

Në mësimin e ardhshëm, në dashtë Zoti, do të shohim se si Perëndia i shfaqet Moisiut në mënyrë të jashtëzakonshme dhe e urdhëron të shkojë në Egjipt për të çliruar Izraelitët nga skllavëria, ashtu siç i kishte premtuar Abrahamit shumë kohë më parë.

Ju faleminderit që na dëgjuat.... Perëndia ju bekoftë. Ju përhëndesim me këtë fjalë nga Psalmet:

"Kremtoni Zotin, lutjuni për ndihmë emrit të tij, bëni të njohura veprat e tij midis popujve....Ai mban mend përjetë besëlidhjen e tij dhe për një mijë breza fjalën e komanduar prej tij, besëlidhjen që lidhi me Abrahamin dhe betimin që i bëri Isakut." (Psa. 105:1,8,9)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Moisiu Takon Perëndinë!

Eksodi 3, 4

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur të kthehemi sërish për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin tonë të fundit, pamë se si Faraoni, mbreti i Egjiptit, shtypte pasardhësit e Abrahamit, izraelitët, duke i kthyer ata në skllëvër dhe duke i vënë të kryenin punë të rënda. Por, lexuam, gjithashtu se, *"sa më tepër i shtypnin, aq më shumë shtoheshin dhe përhapeshin; prandaj Egjiptasit arritën të kenë shumë frikë nga bijtë e Izraelit."* (Eksod. 1:12) Më në fund, Faraoni nxorri një dekret sipas të cilit çdo fëmijë mashkull që lindte midis izraelitëve do të hidhej në lumë të vdiste.

Por, Perëndia, që është më i fuqishëm se Satani, kishte një plan për të ndryshuar të keqen që Faraoni po bënte. Kështu, lexuam se si vajza e Faraonit e mori fëmijën që gjeti në një kanistër në lumë. Vajza e Faraonit pati mëshirë për të dhe e mori ta mbante si fëmijën e saj, duke i vënë emrin **Moisi**. Kështu, Moisiu u rrit në shtëpinë e Faraonit, i cili kërkonte të shkatërronte popullin e Izraelit! Perëndia, në diturinë e Tij, kishte në plan të përdorte Moisiun për të çliruar izraelitët nga dora e mbretit mizor. Kur Moisiu ishte dyzet vjeç, ai iku nga shtëpia e Faraonit, sepse ai donte ta vriste. Ai jetoi në shkretëtirë për dyzet vjet dhe atje u martua dhe u kujdes për bagëtinë e vjehrrit të tij.

Tani, le të vazhdojmë historinë e të shohim se **si Perëndia i shfaqet Moisiut** me qëllim që Ai ta dërgonte tek Faraoni për të udhëhequr popullin e Izraelit jashtë Egjiptit. Lexojmë në Tora, në kapitullin e tretë të librit të Eksodit. Shkrimet thonë:

(Eksod. 3) *1 Ndërkaq Moisiu po kulloste kopenë e Jethros, vjehrrit të tij dhe prift i Madianit, ai e çoi kopenë matanë shkretëtirës dhe arriti në malin e Perëndisë, në Horeb. 2 Dhe*

engjëlli i Zotit iu shfaq në një flakë zjarri, në mes të një ferrishteje. Moisiu vështroi dhe ja që ferrishtja po digjej nga zjarri, por nuk konsumohej. 3 Atëherë Moisiu tha: "Tani do të zhvendosem për të parë këtë shfaqje madhështore: pse ferrishtja nuk po konsumohet!"

*4 Zoti vuri re që ai ishte zhvendosur për të parë, dhe Perëndia e thirri nga mesi i ferrishtes dhe i tha: "Moisi, Moisi!" Ai u përgjigj: "Ja ku jam." 5 Perëndia i tha: "Mos u afro këtu: hiq sandalet nga këmbët, sepse vendi në të cilin ndodhesh është **vend i shenjtë.**" 6 Pastaj i tha edhe këto fjalë: "**Unë jam Perëndia i atit tënd, Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit.**" Dhe Moisiu fshehu fytyrën e tij, sepse kishte frikë të shikonte Perëndinë. 7 Pastaj Zoti i tha: "**Sigurisht që e kam parë pikëllimin e popullit tim që ndodhet në Egjipt dhe e kam dëgjuar britmën e tij për shkak të shtypësve të tij, sepse i njoh vuajtjet e tij.** 8 Kështu zbrita për ta çliruar nga dora e Egjiptasve dhe për ta çuar nga ky vend në një vend të mirë dhe të hapur, në një vend ku rrjedh qumështi dhe mjalti, në vendin ku ndodhen Kananejtë... 9 Dhe tani, ja, britma e bijve të Izraelit ka arritur deri tek unë, dhe kam parë gjithashtu se si Egjiptasit i shtypin. 10 Prandaj eja dhe unë do të të dërgoj te Faraoni me qëllim që ta nxjerrësh popullin tim, bijtë e Izraelit, nga Egjipti."*

*11 Por Moisiu i tha Perëndisë: "Kush jam unë që të shkoj te Faraoni dhe t'i nxjerr bijtë e Izraelit nga Egjipti?" 12 Perëndia i tha: "Unë do të jem me ty, dhe kjo do të jetë për ty shenja që të kam dërguar unë: **Kur ta kesh nxjerrë popullin nga Egjipti, ju do t'i shërbeni Perëndisë mbi këtë mal.**"*

*13 Atëherë Moisiu i tha Perëndisë: "Ja, kur të shkoj te bijtë e Izraelit dhe t'u them: "Perëndia i etërve tuaj më ka dërguar te ju", po të jetë se ata më thonë: "Cili ëshë emri i tij?", ç'përgjigje duhet t'u jap?" 14 Perëndia i tha Moisiut: "**UNË JAM AI QË JAM!**" Pastaj tha: "Do t'u thuash kështu bijve të Izraelit: "**UNË JAM**-i më ka dërguar tek ju." 15 Perëndia i tha akoma Moisiut: "Do t'u thuash kështu bijve të Izraelit: "Zoti, Perëndia i etërve tuaj, Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit më ka dërguar tek ju. **Ky është emri im përjetë.** Ky ka për të qenë emri im me të cilin do të kujtohem nga të gjitha breznitë."*

Nga fjalët që Perëndia i tha Moisiut nga brendësia e ferrishtes që digjej në Malin Sinai, mësojmë të paktën katër gjëra për karakterin e Perëndisë.

1) Së pari, mësojmë se Perëndia është **i shenjtë!** Kur Moisiu pa flakët e ferrishtes që digjej, ai u habit dhe kështu shkoi afër që të shihte më mirë dhe dëgjoi zërin e Perëndisë që e thirri. Moisiu pati frikë dhe nuk guxoi të shihte. Pse pati frikë? Sepse po qëndronte në praninë e Perëndisë, të Shenjtë! Perëndia shpalli shenjtërinë e Tij duke i thënë Moisiut: *"Mos u afro këtu: Hiq sandalet nga këmbët, sepse vendi në të cilin ndodhesh është vend i shenjtë."* Me të vërtetë, Perëndia, që iu shfaq Moisiut në flakën e ferrishtes, është **i Shenjtë**. Perëndia donte që çdo njeri të njihnte shenjtërinë e Tij. Përsa i përket engjëjve që janë në prani të Perëndisë, Shkrimet thonë: *"...Nuk pushojnë kurrë, as ditë as natë, duke thënë: "I shenjtë, i shenjtë është Zoti Perëndi, i Plotfuqishmi, që ishte, që është dhe që do të vijë!"* (Zbulesa 4:8) Engjëjt e njohin shenjtërinë e Perëndisë. Ju që na dëgjoni sot, a e njihni shenjtërinë e Perëndisë?

Le të mendojmë pak se çfarë do të thotë kjo. Siç kemi parë në mësimet e mëparshme, shenjtëria e Perëndisë bëri që Adami dhe Eva të dëboheshin nga Kopshti i Parajsës pasi mëkatuan. Shenjtëria e Perëndisë bëri që flijimi i Kainit të refuzohej prej Tij. Gjithashtu, ishte për shkak të shenjtërisë së Tij që Perëndia me anë të përmytjes zhdukuri të gjithë njerëzit në ditët e Noeut. Në periudhat e mëpasshme, Perëndia ngatërroi gjuhën e botës, duke larguar kështu njerëzit e Babelit që po përpiqeshin të rebeloheshin kundër Perëndisë. Dhe në kohën e Abrahamit, shenjtëria e Perëndisë bëri që të binte zjarr nga qielli mbi njerëzit e Sodomës, ata që kënaqeshin me ligësinë.

Është fakt tragjik që akoma edhe sot, shumë njerëz nuk e respektojnë shenjtërinë e Perëndisë. Ata nuk kuptojnë se kush është Perëndia. Ata nuk e njohin pastërtinë e Tij absolute. E shohim këtë në mënyrën se si njerëzit mëkatojnë dhe kënaqen me mëkatin. Shohim, gjithashtu, mungesën e rëndësisë që njerëzit i kushtojnë shenjtërisë së Perëndisë kur ndjekin një fe sikur të ishte një rrobë që vishet, por pa shqyrtuar Shkrimet që të kuptojnë kështu të vërtetën e Perëndisë. Shumë njerëz e përdorin emrin e Perëndisë në biseda jo të sinqerta. Ata e përdorin më kot emrin e Tij duke thënë: *"bi ism Allah"* {Arabisht: në emrin e Perëndisë}, ose *"Insha'a Allah"* {nëse Perëndia do}, kur në të vërtetë, vullneti i Perëndisë është gjëja e fundit që ata kanë në mendjet e tyre. I shohim dështimet e njerëzve për të kuptuar shenjtërinë e Perëndisë me anë të mënyrës se si ata kërkojnë të vendosin drejtësi përpara Perëndisë dhe refuzojnë rrugën e drejtësisë që Perëndia ka themeluar. Disa mendojnë se mund të pastrohen vetë duke mbajtur agjërime të gjatë, duke përsëritur lutje, ose ceremoni larjeje dhe pastrimi (një rit i larjes së trupit). Por, siç shohim shumë qartë në Shkrimet e Profetëve, veprime të tilla nuk e kënaqin **Perëndinë, të Shenjtin**, që kërkon që çdo njeri të pastrohet e të jetë i pastër brenda tij.

Miq të dashur, Perëndia është i shenjtë! Prandaj, Ai i tha Moisiut: "*Hiq sandalet nga këmbet, sepse vendi në të cilin ndodhesh është **vend i shenjtë.***"

2) Së dyti, bazuar në atë që Perëndia i tha Moisiut në ferrishten që digjej, zbulojmë se Perëndia jo vetëm që është i Shenjtë, por është edhe **Besnik!** {Fj.p.Fjalë *Ai që mban premtimet*} A e dëgjuat çfarë i tha Perëndia Moisiut? Ai i tha: "*Unë jam Perëndia i atit tënd, Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit.*" (Eksod. 3:6) Këto fjalë duhet t'i sjellin gëzim çdo zemre njeriu që kërkon të njohë Perëndinë dhe të ketë një lidhje të fortë me Të. Perëndia, i Shenjti, është Ai që ka themeluar një besëlidhje me Abrahamin, Isakun dhe Jakobin. Perëndia është besnik; Ai kurrë nuk i braktis ose tradhton miqtë e Tij! Madje edhe pas qindra vjetësh, nuk harroi çfarë i kishte premtuar Abrahamit, Isakut dhe Jakobit dhe pasardhësve të tyre.

Po ju, a e vlerësoni besnikërinë e Perëndisë? A keni një lidhje të ngushtë me Perëndinë që i foli Abrahamit, Isakut dhe Jakobit? Kjo është një pyetje e rëndësishme për çdo njeri që dëshiron të ketë lumturi të vërtetë në këtë jetë dhe në jetën tjetër. Nuk po pyesim: A jeni fetarë? - sepse të ndjekësh rregullat e një feje, nuk të bën të drejtë para Perëndisë. Po pyesim: A keni një marrëdhënie të drejtë me Perëndinë? A e keni besuar lajmin e rrugës së shpëtimit që Perëndia ka themeluar? A jeni bindur se të ndjekurit e **një feje** dhe të kesh **një lidhje** me vetë Perëndinë janë dy gjëra krejt të ndryshme?

Sot ekzistojnë me mijëra fe në botë. Për shembull, ekspertët tregojnë se vetëm në Brazil ekzistojnë më shumë se katër mijë fe dhe sekte të ndryshme! Katër mijë fe!?! E habitshme! A ka katër mijë perëndi atje? Apo ka katër mijë rrugë të ndryshme që të çojnë tek Perëndia? Jo! Shkrimet thonë: "*Në fakt një është Perëndia, dhe një i vetëm është ndërmjetësi midis Perëndisë dhe njerëzve...*" (1 Tim. 2:5) Pse, atëherë, ka me mijëra fe dhe sekte sot në botë? Kjo ndodh për shkak se shumica e pasardhësve të Adamit e kanë injoruar themelin e së vërtetës që Perëndia vendosi me Abrahamin, Isakun dhe Jakobin. Ata nuk i dinë premtimet që Perëndia i tha Abrahamit dhe pasardhjes së tij për një Ndërmjetësues që do të vinte në botë për të çliruar bijtë e Adamit nga ndëshkimi dhe fuqia e mëkatit. Ata nuk e njohin Fjalën e Perëndisë që nuk ndryshon kurrë. Ata nuk e dinë që **Perëndia është Besnik!**

3) Perëndia shpалosi edhe një tjetër karakteristikë të Tij kur iu shfaq Moisiut në ferrishten që digjej. Kjo karakteristikë është **mëshira**. Perëndia nuk është vetëm i Shenjtë dhe Besnik, por edhe **i Mëshirshëm**. Prandaj, Perëndia i tha Moisiut për popullin e Izraelit: "*Sigurisht që e kam parë pikëllimin e popullit tim që ndodhet në Egjipt dhe e kam **dëgjuar** britmën e tij për shkak të*

shtypësve të tij, sepse i njoh vuajtjet e tij. Kështu zbrita për ta çliruar nga dora e Egjiptasve dhe për ta çuar nga ky vend në një vend të mirë dhe të hapur..." (Eksod. 3:7,8)

Pse Perëndia kishte në plan të çlironte popullin e Izraelit dhe t'i çonte ata në një vend të mirë? A e meritonin izraelitët mëshirën e Perëndisë? Mos, vallë, ishin më të mirë se kombet e tjera? Jo, nuk ishin! Pse, atëherë Perëndia donte t'i çlironte dhe t'i bekonte në këtë mënyrë? Vetëm për shkak të besnikërisë dhe mëshirës së Tij. Ashtu siç Shkrimet thonë: *"Kështu Perëndia dëgjoi rënkimin e tyre, dhe Perëndisë iu kujtua besëlidhja që kishte përfunduar me Abrahamin, me Isakun dhe me Jakobin. Dhe Perëndia shikoi bijtë e Izraelit, dhe Perëndia u kujdes (kishte mëshirë) për ta."* (Eksod. 2:24,25) Po, Perëndia është i **Mëshirshmi!**

4) Së fundi, është edhe një aspekt tjetër i Perëndisë që e shohim tek historia me ferrishten që digjej. Dëgjuam që Moisiu i kërkon Perëndisë t'i thotë emrin e Tij. A mundet natyra e Perëndisë së përjetshëm të përshkruhet me një emër të vetëm? Ky Perëndi që është aq i madh dhe aq i shenjtë, besnik dhe i mëshirshëm; ky Perëndi të cilin njerëzit nuk mund ta shohin me sytë e tyre; ky Perëndi që krijoi gjithçka, që sheh gjithçka, që di gjithçka dhe mund të bëjë gjithçka -- **Cili është emri i Tij?** Disa mendojnë se emri i Perëndisë është thjesht "Perëndi" {*Allah*}. Me të vërtetë, Perëndia është Perëndi. Por, ky nuk është **emri** i Tij. Perëndia është Ai që është. Unë jam një burrë, por *Burrë* nuk është emri im. Gjithsecili nga ne ka një emër me anë të të cilit njihemi. Cili është **emri i Perëndisë?** Si iu përgjigj Perëndia Moisiut? Le ta lexojmë përsëri. Perëndia i tha Moisiut: **"UNË JAM AI QË JAM."** Pastaj i tha: *"Do t'u thuash kështu bijve të Izraelit: "UNË JAM-i më ka dërguar tek ju."* Perëndia i tha akoma Moisiut: *"Do t'u thuash kështu bijve të Izraelit: "Zoti, Perëndia i etërve tuaj, Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit më ka dërguar tek ju. Ky është emri im përjetë."* (Eksod. 3:14-15)

Cili është emri i Perëndisë që përshkruan natyrën e Tij të përjetshme? A e dëgjuat? Është: **Zoti! {I Përjetshmi}!** Në Shkrimet e Shenjta, profetët e quajnë Perëndinë me qindra emra dhe tituj, por ky emër, Zoti, përdoret më shumë se çdo emër tjetër -- mbi gjashtë mijë e pesëqind herë. Perëndia është Zoti, i Përjetshmi, "UNË JAM," Ai që ishte, që është dhe që do të jetë përherë! Ai është i Përjetshmi! Ai nuk ka fillim. Ai nuk ka fund. Ai nuk ka kufij. Nuk ka të barabartë me Të. Ai është i Vetmi që ekziston me anë të fuqisë së Tij! Ashtu si ishte dje dhe si është sot, ashtu do të jetë përherë. Ai nuk ndryshon kurrë. Zoti {i Përjetshmi} është emri i Tij!

Të dashur miq, a e njihni **Zotin**? A e njihni **shenjtërinë** e Tij? A po gëzoheni për **besnikërinë** e Tij si në marrëdhënien e Tij me ne ashtu edhe në mbajtjen e besëlidhjeve të Tij? A e keni marrë **mëshirën** e Tij? A e besoni Fjalën e Tij? A keni hyrë në një marrëdhënie të ngushtë me Perëndinë e Abrahamit, Isakut dhe Jakobit? A e njihni Zotin që i foli Moisiut nga ferrishtja që digjej?

Ju faleminderit që na dëgjuat. Në dashtë Zoti, herën tjetër do të vazhdojmë historinë e Moisiut dhe do të shohim se si Perëndia e dërgon tek Faraoni, mbreti i keq i Egjiptit....

Perëndia ju bekoftë ndërsa vazhdoni të mendoni mbi këto fjalë që Perëndia i tha Moisiut: **"UNË JAM AI QË JAM!...UNË JAM ZOTI!...Ky është emri im përjetë!"** (Eksod. 3:14,15; 6:2) Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Faraoni: Kush Është Zoti?

Eksodi 4-7

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që vijmë përsëri pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj "*Rruga e Drejtësisë*."

Sot po vazhdojmë me librin e dytë të Toras që na tregon historinë e **profetit të Perëndisë, Moisiut, dhe të popullit të Izraelit në Egjipt**. Në mësimet e mëparshme, pamë se si Faraoni, mbreti i Egjiptit, i përndoqi izraelitët, duke i kthyer në skllëvër. Megjithatë, Zoti kishte një plan për të përmbysur të keqen që po bënte Faraoni. Perëndia planifikoi të përdorte Moisiun, një burrë nga radhët e bijve të Izraelit, për t'i çliruar izraelitët nga dora e Faraonit.

Mësuam se Moisiu përvetësoi të gjitha njohuritë në Egjipt. Kur ishte dyzet vjeç, ai u përpoq të çlironte popullin e tij me metodat e tij. Megjithatë, përpjekjet e Moisiut sollën vetëm probleme, duke bërë që ai të largohej nga Faraoni dhe të fshihej në shkretëtirë. Moisiu duhej të mësonte se, ai ishte thjesht një njeri dhe nuk kishte forcë për të çliruar popullin e Izraelit nëse Perëndia nuk do t'i jepte këtë fuqi. Kështu, Moisiu jetoi në shkretëtirë për dyzet vjet, duke u kujdesur për kopenë e vjehrrit të tij.

Një ditë, **kur Moisiu ishte tetëdhjetë vjeç, Perëndia iu shfaq në malin e quajtur Sinai**, në flakët e një ferrishteje që digjej. Ferrishtja ishte në flakë, por nuk konsumohej. Kur Moisiu e pa, u habit shumë. Ndërsa u afrua për të parë më mirë, dëgjoji zërin e Perëndisë që i tha: "*Unë jam Perëndia i atit tënd, Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit.*" Moisiu u frikësua dhe nuk guxonte të shikonte. Pastaj, Perëndia i tha: "*Hiq sandalet nga këmbët, sepse vendi në të cilin ndodhesh është vend i shenjtë. Sigurisht që e kam parë pikëllimin e popullit tim që ndodhet në Egjipt dhe e kam dëgjuar britmën e tij për shkak të shtypësve të tij, sepse i njoh vuajtjet e tij. Kështu zbrita për ta çliruar nga dora e Egjiptasve. Tani, shko. **Po të dërgoj në Egjipt.***"

Tani, le të vazhdojmë në Tora për të parë se si Perëndia e përfundoi bisedën e Tij me Moisiun dhe e dërgoi atë në Egjipt. Në kapitullin tre, pamë se si Perëndia i premtonte Moisiut se do të jetë me të, do t'i japë dituri dhe autoritet përpara Faraonit dhe popullit të Egjiptit. Megjithatë, në kapitullin katër do të shohim se Moisiu kishte frikë të shkonte. Në librin e Eksodit, kapitulli katër, Shkrimet thonë:

(Eksod. 4) *1 Moisiu u përgjigj dhe tha: "Por ja, ata nuk do të më besojnë as do t'i binden zërit tim, sepse do të thonë: "Zoti nuk të është shfaqur." 2 Atëherë Zoti i tha: "Ç'është ajo që ke në dorë?". Ai u përgjigj: "Një bastun." 3 Zoti i tha: "Hidhe për tokë." Ai e hodhi për tokë, dhe ai u bë një gjarpër, para të cilit Moisiu iku me vrap. 4 Atëherë Zoti i tha Moisiut: "Zgjate dorën dhe kape nga bishti." (Ai e zgjati dorën dhe e mori, dhe në dorën e tij ai u bë një bastun). 5 "Këtë ke për të bërë", tha Zoti, "me qëllim që të besojnë se Zoti, Perëndia i etërve të tyre, Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit të është shfaqur."*

*10 Atëherë Moisiu i tha Zotit: "Mjerisht, o Zot, unë nuk jam njeri i gojës; nuk isha i tillë në të kaluarën dhe nuk jam i tillë që kur i ke folur shërbëtorit tënd, sepse jam i ngathët në fjalë e kuvend." 11 Zoti i tha: "Kush e ka bërë gojën e njeriut, ose kush e bën njeriun të pagojë, të shurdhër, me sy ose të verbër? A nuk jam unë vallë, Zoti? 12 Dhe tani shko, unë do të jem me gojën tënde dhe do të të mësoj atë që duhet të thuash." 13 Por Moisiu i tha: "Oh! Zot, dërgo mesazhin tënd nëpërmjet kujt të duash!" 14 Atëherë zemërimi i Zotit u ndez kundër Moisiut, dhe i tha: "A nuk është ndofta **Aaroni**, vëllai yt, Leviti? Unë e di që ai flet bukur. Ja, tani, ai po del të të takojë; sa të të shohë do të ndjejë gëzim në zemër të vet. 15 Ti do t'i flasësh dhe do t'i vësh fjalët në gojën e tij, dhe unë do të jem me gojën tënde dhe me gojën e tij dhe **do t'ju mësoj atë që duhet të bëni...** 17 Tani merr në dorë këtë bastun me të cilin ke për të bërë mrekullitë."*

*18 Atëherë Moisiu iku, u kthye te Jethro, vjehri i tij dhe i tha: "Oh, lërmë të shkoj dhe të kthehem te vëllezërit e mi që janë në Egjipt, për të parë në se ende janë gjallë." Dhe Jethro i tha Moisiut: "Shko në paqe." 19 Zoti i tha Moisiut në Madian: "Shko, kthehu në Egjipt sepse të gjithë ata që kërkonin jetën tënde kanë vdekur." 20 Kështu Moisiu mori të shoqen dhe bijtë e tij, i hipi mbi gomar dhe u kthye në **vendin e Egjiptit**. Dhe Moisiu mori në dorë bastunin e Perëndisë. 21 Zoti i tha pastaj Moisiut: "Kur të jesh kthyer në Egjipt, do të kujdesesh të bësh para Faraonit tërë mrekullitë që të kam dhënë pushtet të kryesh... 22 Dhe ti do t'i thuash Faraonit: "Kështu thotë Zoti: "Izraeli është biri im, i parëlinduri im." 23 Prandaj unë të them: "Lëre birin tim të shkojë, që të më shërbejë." 27 Zoti i tha Aaronit: "Shko në shkretëtirë të takosh Moisiun." Dhe ai shkoi, e*

takoi atë në malin e Perëndisë dhe e puthi. 28 Dhe Moisiu i tregoi Aaronit tërë fjalët që Zoti e kishte porositur të thoshte, dhe tërë shenjat e mahnitshme që i kishte urdhëruar të bënte. 29 **Atëherë Moisiu dhe Aaroni shkuan dhe mblodhën tërë pleqtë e bijve të Izraelit.** 30 Dhe Aaroni tregoi tërë fjalët që Zoti i kishte thënë Moisiut, dhe bëri mrekullitë në sy të popullit. 31 Kështu populli i besoi. **Ata kuptuan që Zoti kishte vizituar bijtë e Izraelit dhe kishte parë dëshpërimin e tyre; dhe u përkulën dhe e adhuruan.**

Kapitulli pesë. (Eksod. 5) 1 Pas kësaj, Moisiu dhe Aaroni shkuan te Faraoni dhe i thanë: "Kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit: **"Lëre popullin tim të shkojë, me qëllim që të kremtojë për mua një festë në shkretëtirë."** 2 Por Faraoni u përgjigj: **"Kush është Zoti që unë duhet t'i bindem zërit të tij dhe ta lë Izraelin të shkojë? Unë nuk e njoh Zotin dhe nuk kam për ta lënë Izraelin të shkojë."**

Le të ndalojmë pak këtu. Shohim se si Perëndia i flet Faraonit përmes gojës së Moisiut dhe Aaronit {*Haruni në Arabisht*}. A e besoi Faraoni Fjalën e Perëndisë? Jo, nuk e besoi! A e dëgjua se si iu përgjigj Moisiut dhe Aaronit? Ai i tha: **"Kush është Zoti që unë duhet t'i bindem zërit të tij dhe ta lë Izraelin të shkojë? Unë nuk e njoh Zotin dhe nuk kam për ta lënë Izraelin të shkojë."**

Faraoni nuk e njohte Zotin. {Fjalë për Fjalë i *Përrjetshmi*}. Faraoni dhe i gjithë populli i Egjiptit **kishin një fe, por ata nuk e njihnin Perëndinë.** Ata vetëm interesoheshin të ndiqnin fenë e paraardhësve të tyre. Ata nuk ishin të interesuar të njihnin Perëndinë e gjallë dhe të vërtetë - Perëndinë e Abrahamit, Isakut dhe Jakobit. Faraoni dhe egjiptianët besonin zakonet e tyre, idhujt e tyre, magjistarët dhe drejtuesit e tyre fetarë, por ata **nuk i besonin Zotit dhe Fjalës së Tij të Përrjetshme.** Kështu, në kapitullin gjashtë lexojmë:

(Eksod. 6) 1 Zoti i tha Moisiut: **"Tani ke për të parë çfarë kam për t'i bërë Faraonit; sepse i detyruar nga një dorë e fuqishme ai do t'i lërë të shkojnë; po, i detyruar nga një dorë e fuqishme do t'i dëbojë nga vendi i tij."** 2 Pastaj Zoti i foli Moisiut dhe i tha: **"Unë jam Zoti,** 3 dhe i jam shfaqur Abrahamit, Isakut dhe Jakobit, si Perëndi i plotfuqishëm; por ata nuk më kishin njohur kurrë me emrin tim, Zot. 4 Kam caktuar gjithashtu besëlidhjen time me ta, duke u premtuar se do t'u jap vendin e Kanaanit, vendin ku qëndruan si të huaj. 5 Dëgjova edhe kujën e bijve të Izraelit që Egjiptasit i mbajnë në skllavëri dhe m'u kujtua besëlidhja ime. 6 "Prandaj, u thuaj bijve të Izraelit: **"Unë jam Zoti;** do t'ju heq nga punët e rënda që ju kanë imponuar Egjiptasit, do t'ju çliroj nga skllavërimi i tyre dhe do t'ju çliroj me krah të shtrirë dhe ndëshkime të mëdha. 7 Do t'ju marr si popullin tim, dhe do të jem Perëndia juaj; dhe ju do të mësoni që **unë jam Zoti,** Perëndia juaj,

që ju heq nga punët e rënda të imponuara nga Egjiptasit. 8 Dhe do t'ju bëj të hyni në vendin, që u betova t'i jap Abrahamit, Isakut dhe Jakobit; dhe do t'ju jap atë në trashëgimi. **Unë jam Zoti.**"

(Eksod. 7) 4 Prandaj **Faraoni nuk do t'jua vërë veshin**, dhe kështu unë do ta zgjas dorën mbi Egjipt dhe do të nxjerr nga vendi i Egjiptit radhët e mia, popullin tim, bijtë e Izraelit, duke dhënë ndëshkime të mëdha. 5 Egjiptasit do të marrin vesh atëherë që **unë jam Zoti**, kur do të shtrij dorën time mbi Egjipt dhe do të nxjerr nga mesi i tyre bijtë e Izraelit." 6 Dhe Moisiu dhe Aaroni vepruan kështu; ata bënë pikërisht ashtu siç i kishte urdhëruar Zoti. 7 Kur i folën Faraonit, Moisiu ishte tetëdhjetë vjeç dhe Aaroni tetëdhjetë e tre.

Kështu, shohim se si Zoti planifikoi të gjykonte Faraonin dhe popullin e Egjiptit me ndëshkime të mëdha. Perëndia, në drejtësinë e Tij, kishte si qëllim të dënonte egjiptianët për katërqind vjet vuajtje që i kishin shkaktuar izraelitëve. Gjithashtu, përmes mrekullive që Perëndia planifikoi të kryente me anë të dorës së Moisiut, Ai donte të shfaqte lavdinë dhe fuqinë e Tij. Kështu, Ai do t'u tregonte popullit të Egjiptit dhe gjithë botës, se **Zoti, Perëndia që i foli Abrahamit, Isakut, Jakobit dhe Moisiut është Perëndia i gjallë dhe i vërtetë!**

Siç kemi mësuar tashmë, Perëndia është i Mëshirshmi dhe nuk do që ndonjë të humbasë, por do që çdo njeri të pendohet dhe të njohë e të pranojë të vërtetën. Prandaj Ai planifikoi të kryente mrekulli që të vërtetonte fjalën që i foli Moisiut. Zoti donte që çdo njeri të **pranonte pa asnjë lloj dyshimi** që Perëndia ishte Ai që po fliste nëpërmjet Moisiut dhe se **Ai është Perëndia i vërtetë!**

Duhet të mos harrojmë se në Egjipt kishte me qindra idhuj që egjiptianët i konsideronin perëndi. Por, Perëndia donte që ata të kuptonin se ka vetëm një Perëndi të vërtetë. Ai donte që ata të dinin se **Perëndia i vërtetë është Ai që themeloi besëlidhjen e Tij me Abrahamin, Isakun dhe Jakobin** -- duke u premtuar të bënte prej tyre një komb, nëpërmjet të cilit do të dilnin profetët, Shkrimet dhe Shpëtimtari i botës.

Megjithatë, Faraoni nuk u interesua të njihte Perëndinë e vërtetë. Prandaj, kur Perëndia donte t'i fliste Faraonit përmes profetëve të Tij, Moisiut dhe Aaronit, Faraoni u përgjigj duke u thënë atyre: **"Kush është Zoti që unë duhet t'i bindem zërit të tij dhe ta lë Izraelin të shkojë? Unë nuk e njoh Zotin dhe nuk kam për ta lënë Izraelin të shkojë."** (Eksod. 5:2)

Faraoni tha të vërtetën, sepse ai nuk e njihte Zotin! Ai nuk e njihte Zotin që themeloi një besëlidhje të përjetshme me Abrahamin, Isakun dhe Jakobin. Faraoni kishte **një fe**, por jo **një marrëdhënie** me Perëndinë. Zemra e Faraonit nuk donte të pranonte të vërtetën që erdhi nga Perëndia i vërtetë. Kështu, ai e shpërfilli mesazhin që i dha Perëndia nëpërmjet Moisiut dhe

Aaronit. Dhe deri më sot, shumë njerëz në botë ndjekin rrugën e Faraonit. Ata flasin për Perëndinë, por nuk duan t'ia dinë për Fjalën e Zotit. Si pasojë, **ata nuk e njohin Perëndinë**. Ata dinë disa gjëra **për Të**, por **nuk e njohin vetë Perëndinë**. Ata kanë **një fe** të ardhur prej paraardhësve të tyre, por nuk kanë një **lidhje** të vërtetë me Perëndinë e gjallë që e zbuloi Vetën e Tij tek Moisiu.

Po ju, **a e njihni Zotin**? A e dini se çfarë ka thënë Ai përmes profetëve të Tij? A i keni lexuar ndonjëherë me sinqeritet Shkrimet e profetëve të Perëndisë? A e njihni me të vërtetë Zotin Perëndi? A e doni me të gjithë zemrën tuaj? A doni t'i bindeni Atij? Apo jeni si Faraoni dhe thjesht ndiqni fenë e të parëve tuaj?

Miq të dashur, mos qoftë asnjë nga ne si Faraoni që refuzoi të dëgjonte dhe t'i besonte Fjalës së Perëndisë së Përrjetshëm! Dëgjoni këtë paralajmërim që Perëndia na jep në Fjalën e Tij: **"Kini kujdes, vëllezër, se mos ndonjë nga ju ka zemër të ligë, mosbesimi, që të largohet nga Perëndia i gjallë."** (Heb. 3:12) Sot, nëse e dëgjoni zërin e Tij, mos i ngurtësoni zemrat tuaja siç bëri Faraoni që tha: **"Kush është Zoti që unë t'i bindem atij?"**

Faleminderit që na dëgjuat. Dashtë Zoti, në studimin tonë të radhës do të vazhdojmë këtë histori magjepsëse dhe do të shohim se si Zoti i solli Faraonit dhe egjiptianëve dhjetë plagë, në mënyrë që ata të kuptojnë se Ai është Zoti!...

Perëndia ju bekoftë ndërsa i kushtoni vëmendje këtij paralajmërimi solemn nga Fjala e Tij e shenjtë:

"Sot, në qoftë se e dëgjoni zërin e tij, mos jini zemërgur!" (Heb. 3:15)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: *Kutia postare 130 Tiranë*, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Plagët

Eksodi 7-10

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të vijmë përsëri pranë jush dhe t'ju paraqesim programin tuaj "*Rruga e Drejtësisë*."

"Një vezë nuk mund të ndeshet me një shkëmb!" Kjo Fjalë e Urtë (Uolof) përmbledh atë që ne do të studiojmë sot në Shkrimin e Shenjtë. Çfarë ndodh kur një vezë dhe një shkëmb ndeshen me njëri-tjetrin? Veza thyhet; shkëmbi mbetet siç ishte. Sot do të shohim se çfarë ndodhi kur Faraoni, mbreti i Egjiptit u përpoq të luftonte kundër Zotit Perëndi për të cilin profeti Moisi shkruan: "*Ai është **Shkëmbi**, vepra e tij është e përsosur, sepse në të gjitha rrugët e tij ka drejtësi.* (Ligji i Përtërirë 32:4).

Në studimin e fundit pamë se si Perëndia dërgoi Moisiun dhe Aaronin tek Faraoni për të çliruar bijtë e Izraelit nga skllavëria e tyre në Egjipt. Ata i thanë Faraonit: "*Zoti, Perëndia i Izraelit, thotë: "Lëre popullin tim të shkojë, me qëllim që të kremtojë për mua një festë në shkretëtirë."* Por, Faraoni iu përgjigj: "*Kush është Zoti që unë duhet t'i bindem zërit të tij dhe ta lë Izraelin të shkojë. Unë nuk e njoh Zotin dhe nuk kam për ta lënë Izraelin të shkojë.*" (Eksod. 5:2)

Pra, Perëndia kishte vendosur ta çlironte popullin e Tij, Izraelin, kurse Faraoni ishte i vendosur t'i mbante ata si skllavërit e tij. Megjithatë, "një vezë nuk mund të ndeshet (*luftojë*) me një shkëmb!"

Le të kthehemi tani tek pjesa e dytë e Toras, libri i Eksodit, kapitulli shtatë, për të parë se si Faraoni u përpoq të "ndeshet" me Perëndinë. Shkrimet thonë:

(Eksod. 7) *10 Moisiu dhe Aaroni vajtën pra te Faraoni dhe vepruan ashtu, pikërisht siç i kishte urdhëruar Zoti. Aaroni e hodhi bastunin e tij përpara Faraonit dhe shërbëtorëve të tij, dhe ai u bë gjarpër. 11 Atëherë edhe Faraoni thirri të diturit dhe yshtësit; dhe magjistarët e Egjiptit me artin*

e tyre të fshehtë bënë edhe ata të njëjtën gjë. 12 Secili prej tyre hodhi bastunin e tij, dhe bastunët u bënë gjarpërinj; por bastuni i Aaronit i përpiu bastunët e tyre.

Vini re fillimin e "ndeshjes" midis **Faraonit dhe Perëndisë. Në njëërën anë, shohim Faraonin me njerëzit e tij të ditur dhe magjistarët.** {Fjalë për Fjalë në Uolof: drejtues fetar, *udhërrëfyes shpirtëror*} **Në anën tjetër, shohim Moisiun dhe Aaronin.** Pasi bastuni i Aaronit në mënyrë të mrekullueshme u shndërrua në gjarpër, magjistarët e Faraonit (drejtuesit fetarë), imituan mrekullinë duke përdorur fjalët e tyre magjike. "*Secili prej tyre hodhi bastunin e tij, dhe bastunët u bënë gjarpërinj; por bastuni i Aaronit i përpiu bastunët e tyre.*"

Çfarë mund të themi për këtë? E dimë se mrekullitë që Moisiu dhe Aaroni kryen vinin **nga Perëndia.** Megjithatë, magjistarët e Faraonit i bënë edhe ata këto mrekulli. Nga e morën ata këtë fuqi? Mos e morën, vallë, nga Perëndia? Jo! Perëndia nuk lufton me vetveten. Atëherë, nga erdhi kjo fuqi? Këta drejtues fetarë të Faraonit u mbështetën tek arti i mashtrimit dhe tek fuqia që **Satani** iu dha. Shkrimet e Shenjta na tregojnë se Satani është shumë i djallëzuar dhe dëshiron të mashtrojë njerëz; gjithashtu, ai ka fuqi që të kryejë mrekulli. Por, një gjë është e sigurt: Perëndia është shumë më i fuqishëm se Satani. Kështu, bastuni i Aaronit i përpiu bastunët e magjistarëve. Megjithatë, gjithçka që ndodhi nuk e bëri Faraonin të pendohej dhe të dëgjonte fjalën e Perëndisë.

Dëgjoni se çfarë thonë Shkrimet: (Eksod. 7) *14 Zoti i tha Moisiut: "Zemra e Faraonit është ngulmuese; 15 ai nuk pranon ta lërë popullin të shkojë. Shko te Faraoni nesër në mëngjes, kur ai ka për të dalë për të vajtur drejt ujit. Ti do të qëndrosh ta presësh në breg të lumit dhe do të marrësh në dorë bastunin që është shndërruar në gjarpër. 16 Dhe do t'i thuash: "Zoti, Perëndia i Hebrenjve, më ka dërguar te ti që të them: Lëre popullin tim të shkojë që të më shërbejë në shkretëtirë; por ja, deri tani nuk më ke dëgjuar."* 17 Kështu thotë Zoti: "**Nga kjo do të kuptosh që unë jam Zoti; ja, me bastunin që kam në dorë unë do të rrah ujërat që janë në lumë, dhe ato do të shndërrohen në gjak....** 20 Moisiu dhe Aaroni vepruan ashtu, pikërisht siç i kishte urdhëruar Zoti. Kështu ai ngriti bastunin dhe rrahu ujërat që ndodheshin në lumë, para syve të Faraonit dhe para syve të shërbëtorëve të tij; dhe **të gjitha ujërat që ishin në lumë u shndërruan në gjak.** 21 Dhe peshqit që ishin në lumë ngordhën; dhe lumi u qelb, kështu që Egjiptasit nuk mund të pinin më ujë e lumit. Kështu pati gjak në tërë vendin e Egjiptit. 22 **Por magjistarët e Egjiptit bënë të njëjtën gjë me artet e tyre të fshehta; dhe zemra e Faraonit u ngurtësua dhe ai nuk i dëgjoi ata, ashtu siç i kishte thënë Zoti.** 23 Pas kësaj Faraoni ktheu krahët dhe u drejtua nga shtëpia e tij: dhe nuk i dha rëndësi as kësaj gjëje. 24 Dhe tërë Egjiptasit gërmuan në afërsi të lumit për të kërkuar ujë të

pijshëm, sepse nuk mund të pinin ujin e lumit. 25 Kaluan kështu shtatë ditë, që kur Zoti kishte rrahur lumin.

8:1 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "Shko te Faraoni dhe thuaji: Kështu thotë Zoti: Lëre popullin tim të shkojë me qëllim që të më shërbejë. 2 Dhe në qoftë se nuk pranon ta lësh të shkojë, ja, unë do ta godas gjithë vendin tënd me kamxhikun e bretkosave. 3 Kështu lumi do të mbushet me bretkosa, dhe ato do të ngjiten dhe do të hyjnë në shtëpinë tënde, në dhomën ku fle ti, mbi shtratin tënd, në shtëpitë e shërbëtorëve të tu dhe midis popullit, në furrat e tua dhe në magjet e bukës.

Megjithatë, Faraoni nuk u kushtoi rëndësi paralajmërimeve të Moisiut.

*(Eksod. 8) 5 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "I thuaj Aaronit: Shtri dorën tënde me bastunin tënd mbi lumenjtë, mbi kanalet dhe pellgjet dhe bëj që të ngjiten bretkosat mbi vendin e Egjiptit." 6 Kështu Aaroni shtri dorën e tij mbi ujërat e Egjiptit, dhe **bretkosat u ngjitën dhe mbuluan vendin e Egjiptit.** 7 **Por magjistarët bënë të njëjtën gjë me artet e tyre të fshehta dhe i bënë bretkosat të ngjiten në vendin e Egjiptit.** 8 Atëherë Faraoni thirri Moisiun dhe Aaronin dhe u tha: "Lutjuni Zotit që t'i largojë bretkosat nga unë, nga populli im, dhe unë do ta lejoj popullin të shkojë, që të bëjë fli për Zotin."... 12 Moisiu dhe Aaraoni dolën nga Faraoni; dhe Moisiu iu lut Zotit për bretkosat që kishte dërguar kundër Faraonit. ...Bretkosat ngordhën... 14 I grumbulluan pastaj në togje dhe vendi filloi të mbajë erë të keqe. 15 Por kur Faraoni pa që kishte pak lehtësim, e **ngurtësoi zemrën** e tij dhe nuk i dëgjoi më, ashtu siç kishte thënë Zoti.*

*16 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "I thuaj Aaronit: Zgjate bastunin tënd dhe rrih pluhurin e tokës, dhe ai do të bëhet mushkonja për tërë vendin e Egjiptit." 17 Dhe ata kështu vepruan. Aaroni shtri dorën me bastunin e tij, rrahu pluhurin e tokës dhe **njerëzit e kafshët u mbuluan nga mushkonja;** tërë pluhuri i tokës u shndërrua në mushkonja në të gjithë vendin e Egjiptit. 18 **Magjistarët u përpoqën të bënin të njëjtën gjë me anë të arteve të tyre të fshehta për të prodhuar mushkonja, por nuk ia dolën dot.** Mushkonjat mbuluan, pra, njerëzit dhe kafshët. 19 Atëherë magjistarët i thanë Faraonit: "Ky është gishti i Perëndisë." **Por zemra e Faraonit u ngurtësua** dhe ai nuk i dëgjoi më, ashtu siç i kishte thënë Zoti.*

A e patë se ç'ndodhi me magjistarët, këshilltarët e Faraonit? Tashmë kemi parë se ata kishin një fuqi të caktuar, të cilën e merrnin nga Satani. Prandaj, me anë të arteve të tyre të fshehta, ata mundën të imitonin fuqinë e Perëndisë dhe të ndryshonin pak ujë në gjak dhe të bënin që të shfaqeshin bretkosa (sikur egjiptianët kishin nevojë për më shumë gjak në ujërat e tyre dhe për më shumë bretkosa në shtretërit e tyre!) Por, **fuqia e tyre ishte e kufizuar.** Këshilltarët e Faraonit nuk

mundën të hiqnin plagët që Perëndia i Gjithpushtetshëm dërgoi mbi vendin e Egjiptit. Pasi Aaroni rrahu tokën me bastunin e tij dhe pluhuri i tokës u shndërrua në mushkonja, magjistarët me artet e tyre u përpoqën të ndryshonin pluhurin në mushkonja, por nuk mundën. Kështu, i thanë Faraonit: **"Ky është gishti i Perëndisë!"**

Më se e qartë, fuqia e magjistarëve ishte e kufizuar. Sigurisht, Satani ka fuqi dhe mund t'u japë njerëzve fuqi të caktuara, por këto fuqi nuk mund të kalojnë kurrë kufijtë që Perëndia ka caktuar. Perëndia vetë është i Gjithpushtetshmi. Vetëm Ai mund të bëjë çdo gjë! Vetëm Ai nuk ka kufij! Magjistarët e Faraonit po mësonin mbi pakufishmërinë e madhësisë së Perëndisë, por **Faraoni përsëri refuzoi t'i nënshtrohej Perëndisë**. Ai vazhdoi ta ngurtësonte zemrën dhe mendoi se mund të ndeshej me Perëndinë e Izraelit dhe të fitonte!

Kështu, Shkrimet na tregojnë se Perëndia solli mbi Faraonin dhe mbi vendin e Egjiptit shtatë plagë të tjera, me anë të dorës së Moisiut dhe të Aaronit. Fatkeqësisht, nuk na mjafton koha të lexojmë për çdo plagë. Vetëm mund t'i përmendim ato.

Plaga e katërt ishte **reja e madhe e mizave** që mbuloi të gjithë vendin, madje edhe shtëpitë e njerëzve, duke sjellë kështu shumë shkatërrim. **Në plagën e pestë, një sëmundje e tmerrshme ra mbi të gjithë bagëtinë** dhe shumë prej tyre ngordhën. Por, nuk ngordhi asnjë bagëti tek bijtë e Izraelit. Por, Faraoni, e ngurtësoi zemrën dhe refuzoi ta lërë popullin e Izraelit të shkojë. **Plaga tjetër, ulcera** të tmerrshme që shkaktuan puçrra tek njerëzit dhe kafshët. Shkrimet thonë: *"Dhe magjistarët nuk mundën të qëndronin para Moisiut për shkak të ulcerave, sepse magjistarët dhe tërë Egjiptasit ishin prekur nga ulcerat."* (Eksod. 9:11) Në **plagën e shtatë** një breshër i tmerrshëm, i një madhësie që egjiptasit nuk e kishin parë ndonjëherë të binte, ra dhe shkatërroi të gjitha fushat. **Pas kësaj**, gjithçka kishte mbaruar, vendi u mbush me **karkaleca**, të cilët hëngrën gjithçka që kishte mbetur pas breshërit. Kjo ishte plaga e tetë.

Në **plagën e nëntë**, Perëndia i tha Moisiut: *"Shtrihe dorën drejt qiellit, me qëllim që të jetë errësirë në vendin e Egjiptit, errësirë që të mund të preket me dorë."* (Eksod. 10:21) Kështu, për tre ditë asnjë nuk mund të shihte asgjë. Por, në zonën ku jetonin bijtë e Izraelit, kishte dritë. Asnjë plagë nuk i përfshiu ata. E, megjithatë, e gjithë kjo nuk bëri që Faraoni të pendohej dhe të lejonte popullin e Izraelit të shkonte. Shkrimet thonë: *"Atëherë Faraoni i tha Moisiut: "Qërohu nga unë! Ruhu se më del përpara, sepse ditën që do të më dalësh përpara do të vdesësh!"* (Eksod. 10:28)

Ka edhe **një plagë tjetër** që Perëndia dërgoi mbi Faraonin dhe Egjiptin por do ta shohim herën tjetër, sepse koha po mbaron. Si mund ta përmbledhim mësimin tonë të sotshëm? Ndoshta, kështu:

Faraoni u përpoq të luftonte kundër Zotit Perëndi. A e mundën Faraoni dhe magjistarët e tij të Gjithpushtetshmin? A mundeshin ta mundnin Atë? JO! Asnjë nuk mund të matet me Perëndinë dhe ta mposhtë Atë! Një vezë nuk mund të ndeshet me një shkëmb dhe të fitojë! Çfarë kërkon të na thotë Perëndia përmes asaj që lexuam sot? Shkrimet thonë: *"Dhe të gjitha këto gjëra u ndodhën atyre si **shembull**, dhe janë shkruar për **paralajmërimin** tonë."* (1 Kor. 10:11) Perëndia do që të na paralajmërojë. Ai do që ne të shqyrtojmë veten tonë dhe t'i kushtojmë vëmendje paralajmërimeve të Tij.

Ju miq që po na dëgjoni sot, **a po i kushtoni vëmendje Fjalës së Perëndisë?** A po i bindeni Fjalës? Apo, jeni si Faraoni, duke luftuar me Perëndinë? Lëreni të përgjigjet zemra juaj. I jeni nënshtruar Fjalës së Perëndisë? Kjo nuk do të thotë t'i nënshtroheni zakoneve të paraardhësve tuaj dhe fesë së tyre, por a e keni pranuar me përrulësi Fjalën e Zotit Perëndi? Apo jeni duke u përpjekur të luftoni me Perëndinë?

"Një vezë nuk mund të matet me një shkëmb!" **Njeriu** është si një **vezë e brishtë** dhe Fjala e Perëndisë është si **një shkëmb i fortë**. Shkrimet thonë: *"Sepse çdo mish është si bari dhe çdo lavdi njeriu si lule e barit; bari thahet dhe lulja bie, por fjala e Zotit mbetet përjetë, dhe kjo është fjala që ju është shpallur."* (1 Pjetrit 1:24,25) Fjala e Perëndisë së Përjetshëm është një Shkëmb i fortë dhe çdo njeri që e ndërton jetën e tij mbi këtë shkëmb - e ka vënë jetën e tij mbi një themel të fortë. Por, nëse refuzoni të ndërtoni jetën tuaj mbi këtë shkëmb - një ditë Shkëmbi i Fjalës së Perëndisë do të bjerë mbi ju dhe do t'ju godasë. Një vezë nuk mund të ndeshet me një shkëmb dhe të fitojë. Po ashtu, as njeriu nuk mund të luftojë me Fjalën e Perëndisë së Përjetshëm dhe t'i shpëtojë ndëshkimit.

Këtu do ta përfundojmë mësimin tonë për sot. Ju falemnderit që na dëgjuat. Në dashtë Perëndia, në mësimin e ardhshëm, do të shohim se çfarë bëri Zoti që Faraoni të lejonte bijtë e Izraelit të iknin nga Egjipti....

Perëndia ju bekoftë ndërsa mendoni për atë që profeti Moisi shkroi në librin e Toras, duke thënë:

"Ai është Shkëmbi, vepra e tij është e përsosur, sepse në të gjitha rrugët e tij ka drejtësi. Është një Perëndi që nuk e njeh padrejtësinë; ai është i drejtë dhe i mirë." (Ligji i Përtërirë 32:4) Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Qengji i Pashkës

Eksodi 11, 12

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, pamë se si Faraoni u përpoq të luftonte kundër Zotit. Perëndia kishte si qëllim të çlironte popullin e Izraelit që ishte nën zgjedhën e skllavërisë së Egjiptit, por mbreti i Egjiptit ishte i vendosur t'i mbante si skllavë. Megjithatë, "një vezë nuk mund të ndeshet me një shkëmb!" {Fjalë e Urtë e Ulofit}. Kështu, ne pamë se si Perëndia dërgoi mbi Egjiptin **nëntë plagë të tmerrshme** me anë të fjalës së Moisiut dhe të Aaronit. E megjithatë, këto mrekulli dhe shenja nuk bënë që Faraoni t'i nënshtrohej Fjalës së Perëndisë dhe t'i lejonte izraelitët të largoheshin nga vendi.

Sot, dëshirojmë të vazhdojmë këtë histori dhe të shohim se si Perëndia solli mbi Faraonin **një plagë të fundit**, plaga e dhjetë, me qëllim që Faraoni të mund t'i lejonte izraelitët që të largoheshin nga Egjipti. Në mësimin e fundit, dëgjuam që Faraoni, pas plagës së nëntë, i tha Moisiut dhe Aaronit: "*Qërohu nga unë! Ruhu se më del përpara, sepse ditën që do të më dalësh përpara do të vdesësh!*" (Eksodi 10:28) Tani, le të lexojmë në kapitullin njëmbëdhjetë dhe të shohim se si Vetë Perëndia i dha një përgjigje Faraonit, përmes gojës së Moisiut. Shkrimet thonë:

(Eksodi 11) ⁴*Pastaj Moisiu tha: "Kështu thotë Zoti: "Aty nga mesnata, unë do të kaloj përmes Egjiptit; ⁵dhe çdo i parëlindur në vendin e Egjiptit do të vdesë, nga i parëlinduri i Faraonit që rri mbi fron, tek i parëlinduri i shërbëtores që rri pas mokrës, si dhe pjella e parë e bagëtisë. ⁶Atëherë në vendin e Egjiptit do të ketë një britmë të madhe, që nuk është dëgjuar kurrë më parë dhe që nuk do të dëgjohet asnjëherë tjetër. ⁷Por kundër asnjërit prej bijve të Izraelit, qofshin ata*

njerëz apo kafshë, asnjë qen s'ka për të lëvizur gjuhën, me qëllim që të dini se Zoti bën dallimin midis Egjiptasve dhe Izraelit. ⁸Dhe tërë këta shërbëtorët e tu do të zbresin tek unë dhe do të përkulen para meje, duke thënë: "Nisu, ti dhe populli yt që të ndjek nga pas!" Mbas kësaj unë do të nisem." Dhe Moisiu u largua nga Faraoni tërë zemërim.

Kështu, ne shohim se si Perëndia dërgoi mbi vendin e Egjiptit një plagë që ishte më e tmerrshme nga të gjitha. Ai shpalli se atë natë do të vdisnin të gjithë të parëlindurit në të gjithë vendin e Egjiptit. Çfarë plage e tmerrshme! Dhe çfarë do të ndodhte me të parëlindurit e izraelitëve? A do të vdisnin bashkë me ata të Egjiptit? Patjetër, ata nuk meritonin që t'i shpëtonin gjykimin të Perëndisë, sepse edhe ata ishin mëkatarë, ashtu si populli i Egjiptit. Por, Perëndia që është besnik dhe i mëshirshëm, hartoi **një plan** për të mbrojtur popullin e Izraelit nga kjo plagë.

Le të vazhdojmë në kapitullin dymbëdhjetë dhe të dëgjojmë se çfarë i tha Perëndia Moisiut që t'i udhëzonte izraelitët të bënin, me qëllim që të shpëtonin të parëlindurit e tyre. Shkrimet thonë:

(Eksodi 12) ¹Zoti u foli Moisiut dhe Aaronit..., ³I thoni gjithë asamblesë së Izraelit: "Ditën e dhjetë të këtij muaji, çdo burrë të marrë për vete një qengj, sipas madhësisë së familjes të të atit, **një qengj** për shtëpi... ⁵ Qengji juaj duhet të jetë **pa të meta**, mashkull, motak; mund të merrni një qengj ose një kec. ⁶Do ta ruani deri në ditën e katërbëdhjetë të këtij muaji, dhe tërë asambleja e popullit të Izraelit do ta therë atë në të ngrysur. ⁷Pastaj do të marrin nga ai **gjak** dhe do ta vënë mbi dy shtalkat dhe **mbi arkitraun e shtëpive** ku do ta hanë. ⁸ Do të hanë mishin e pjekur në zjarr, po atë natë, do ta hanë atë me bukë pa maja dhe me barishte të hidhura. ⁹Nuk do të hani fare mish të gjallë apo të zier në ujë, por të pjekur në zjarr me kokën, këmbët dhe të brendshmet. ...

¹¹"Do ta hani në këtë mënyrë: ijengjeshur, sandalembathur dhe me bastunin tuaj në dorë; do të hani me nxitim: se është **Pashka e Zotit**. ¹²Atë natë unë do të kaloj nëpër vendin e Egjiptit dhe do të godas çdo të parëlindur në vendin e Egjiptit, qoftë njeri apo kafshë, dhe do t'i jap hakun gjithë perëndive të Egjiptit. **Unë jam Zoti**. ¹³Dhe gjaku do të jetë për ju një shenjë mbi shtëpitë ku ndodheni; **kur unë të shoh gjakun do të kaloj tutje** dhe nuk do të ketë plagë mbi ju për t'ju zhdukur, kur të godas vendin e Egjiptit."

Ky ishte plani që Perëndia shpalli për të shpëtuar të parëlindurit e Izraelit nga vdekja dhe për të shpënguar të gjithë izraelitët nga zgjedha e skllavërisë së Egjiptit. Ishte një plan i

mrekullueshëm; plan, i cili në botëkuptimin njerëzor, dukej tepër qesharak. Ai kishte si qëllim t'i shpengonte me anë të **gjakut të një qengji** – gjaku i një qengji të patëmetë – gjak, me të cilin do të lyenin parmakët e dyerve të shtëpive të tyre. Vetëm gjaku i qengjit mund të shpëtonte të parëlindurit e tyre nga vdekja.

Pasi Perëndia i kishte folur Moisiut dhe Aaronit, ata mblodhën të gjithë pleqtë e Izraelit dhe u shpallën fjalën që u kishte folur Zoti përsa i përket sakrificës së qengjit. Kur pleqtë e Izraelit dëgjuan se si Zoti kishte planifikuar të shpëtonte të parëlindurit e tyre nga plaga e vdekjes, ata u përkulën dhe e adhuruan Perëndinë. Pas kësaj, pleqtë dhe i gjithë populli i Izraelit vepruan pikërisht ashtu siç e kishte urdhëruar Zoti Moisiun.

Kështu, Shkrimet thonë:

(Eksodi 12) ²⁹***Prandaj ndodhi që në mesnatë Zoti goditi tërë të parëlindurit në vendin e Egjiptit, që nga i parëlinduri i Faraonit që rrinte mbi fronin e tij, deri te i parëlinduri i të burgosurit që ishte në burg, si dhe çdo pjellë e parë e bagëtive.*** ³⁰ *Kështu Faraoni u ngrit natën, ai me gjithë shërbëtorët e tij dhe gjithë Egjiptasit; dhe u dëgjua një klithmë e madhe në Egjipt, sepse **nuk kishte shtëpi ku të mos kishte një të vdekur.***

A e dëgjuat se çfarë ndodhi në atë natë të frikshme? A e gjykoi Perëndia Egjiptin ashtu siç kishte thënë? Po, në fakt! Në mesnatë, engjëlli i shkatërrimit kaloi përmes vendit të Egjiptit, duke bërë të vdisnin të gjithë të parëlindurit, që nga i parëlinduri i Faraonit e deri tek ai i të burgosurit. Atë natë, një qarje dhe një klithmë e frikshme jehoi në të gjithë vendin, sepse nuk ekzistonte asnjë shtëpi ku të mos kishte të vdekur!

Por, çfarë ndodhi në shtëpitë e izraelitëve? A i shpëtoi Perëndia të parëlindurit e tyre nga vdekja? Si mendoni ju? Zoti iu kishte premtuar, duke iu thënë: ***“kur Unë të shoh gjakun do të kaloj tutje.”*** Njerëzit e Izraelit i kishin lyer dyert e tyre me gjakun e qengjit, ashtu siç i kishte urdhëruar Zoti. Si rrjedhim, **nuk vdiq asnjë** midis të parëlindurve të tyre. Megjithatë, në shtëpitë e egjiptianëve, **çdo i parëlindur kishte vdekur**, sepse nuk ishin pjesë e rrugës së shpëtimit të Perëndisë, rruga e gjakut të një qengji.

Dhe, Shkrimet thonë:

(Eksodi 12) ³¹Atëherë ai (**Faraoni**) thirri Moisiun dhe Aaronin natën dhe u tha: “**çohuni dhe largohuni nga mesi i popullit tim, ju dhe bijtë e Izraelit; dhe shkoni t’i shërbeni Zotit, siç e keni thënë.** ³²...dhe më bekoni edhe mua!” ³³**Dhe Egjiptasit e nxisnin për të shpejtuar nisjen nga vendi, sepse thonin: “Do të vdesim të gjithë!”**

Më në fund, Faraoni nuk kishte rrugë tjetër, veçse të lejonte izraelitët që të shkonin. Tashmë kemi parë se, në fillim, Faraoni i tha Moisiut dhe Aaronit: “Kush është Zoti, që t’i bindem dhe ta lë Izraelin të shkojë? Unë nuk e njoh Zotin dhe nuk do ta lë Izraelin të shkojë!” Por, në fund, Faraoni dhe të gjithë egjiptianët u detyruan të pranonin se Perëndia i Abrahamit, Isakut dhe Izraelit është Perëndia i Plotfuqishëm, më i fuqishëm se çdo lloj idhulli, magjistari apo drejtuesi fetar të tyre! “Një vezë nuk mund të ndeshet me një shkëmb!” Asnjë nuk mund të ndeshet me Perëndinë dhe të dalë fitues!

Atë natë, izraelitët u larguan nga Egjipti me shumë pasuri që ua kishin dhënë egjiptianët. Shkrimet thonë:

(Eksodi 12) ³⁵Dhe bijtë e Izraelit bënë ashtu siç i kishte thënë Moisiu dhe u kërkuan Egjiptasve sende argjendi, sende ari dhe rroba; ³⁶dhe Zoti bëri që Egjiptasit ta shikonin me sy të mirë popullin dhe t’i jepnin atë që kërkonte. Kështu i zhveshën Egjiptasit... ⁴⁰Koha që bijtë e Izraelit kaluan në Egjipt qe katërqind e tridhjetë vjet.

Gjithçka ndodhi që të përmbushej fjala që Perëndia i kishte premtuar Abrahamit qindra vjet më parë, duke i thënë: “Dije me siguri që pasardhësit e tu do të qëndrojnë si të huaj në një vend që nuk do të jetë i tyre, dhe do të jenë skllëvër dhe njerëz të shtypur për katërqind vjet. Por unë do të gjykoj kombin shërbyesit e të cilit do të kenë qenë; **pas kësaj ata do të dalin me pasuri të mëdha.**” (Zanafilla 15:13,14)

Historia që kemi parë sot, e njohur si historia e Pashkës, është e thellë dhe e gjerë si vetë oqeani, plot me thesare të fshehura. Mund të themi kaq shumë gjëra për historinë e Pashkës. Në të vërtetë, nuk na mjafton koha që të shpjegojmë të gjitha faktet që përmban kjo histori. Por, ekziston një e vërtetë shumë e rëndësishme, që duhet të ngulitet në mendjet tona. Ky është premtimi që Perëndia i bëri izraelitëve: “**kur Unë të shoh gjakun do të kaloj tutje!**”

Pse nuk vdiqën të parëlindurit e Izraelit bashkë me ata të Egjiptit? Pikërisht, sepse Perëndia hapi për ta **një rrugë shpëtimi përmes gjakut të një qengji**. Zoti deklaroi se të parëlindurit e Izraelit **do të shpëtonin nga vdekja** në çdo shtëpi, në të cilën do të gjendej gjaku i qengjit në derë. Por, nëse **nuk** do të gjendej gjak në derë, atëherë i parëlinduri do të **vdiste!**

Nëse ndonjë fëmijë i Izraelit do ta kishte pyetur kështu atin e tij: "Baba, pse duhet të vdesë qengji ynë i pafajshëm?" Babai mund t'i përgjigjej në këtë mënyrë: "Biri im, siç e di, Zoti ka dënuar çdo të parëlindur që të vdesë. Për shkak të mëkateve tona, të gjithë meritojmë gjykimin e Perëndisë. Megjithatë, Zoti, në mëshirën e Tij, na ka treguar se nëse sakrifikojmë një qengj pa të meta dhe e lyejmë derën me gjakun e tij, kjo plagë që Ai do të dërgojë nuk do të na prekë. Qengji duhet të vdesë, sepse paga për mëkatin është vdekja. Zoti është i drejtë dhe nuk mund të tolerojë mëkatin tonë. Qengji do të bëhet zëvendësim për ty. Do ta sakrifikojmë në vendin tënd, ashtu si ati ynë Abraham sakrifikoi qengjin në vend të të birit. Perëndia ynë është i drejtë dhe mëkati është diçka shumë e rëndë për Të! Fjala që Ai na drejton është shumë e qartë. Do të kalojë tutje nga shtëpia jonë, vetëm nëse dera jonë është e lyer me **gjak!**"

Miq të nderuar, ajo që duhet të kuptojmë sot është se, përpara Perëndisë, të gjithë pasardhësit e Adamit janë si të parëlindurit e egjiptianëve dhe izraelitëve. **Ligji i shenjtë i Perëndisë dënon gjithsecilin prej nesh me vdekje** për t'u përballur me gjykimin e drejtë të Tij. Kjo është arsyeja pse Shkrimet thonë: "*Sepse nuk ka dallim, sepse të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë.*" (Romakëve 3:22,23) Paga për mëkatin është dënimi i përjetshëm, "*larg nga fytyra e Zotit dhe nga lavdia e fuqisë së tij!*" (2 Thesalonikasve 1:9)

Atëherë, çfarë duhet të bëjmë që të shpëtohem? Si mund t'i shpëtojë Perëndia mëkatarët nga dënimi i mëkateve të tyre pa e prishur drejtësinë e Tij? Sot, nuk mund të shpjegojmë më tepër, por ajo që duhet të mbajmë mend është kjo: **Qingjat** që izraelitët sakrifikuan për t'i shpëtuar plagës së vdekjes **ishin simbol i Shpenguesit**, i cili do të vinte dhe do të derdhte gjakun e Tij si pagim për borxhin e mëkatis për të gjithë pasardhjen e Adamit. Përsa i përket Shpenguesit, Shkrimet thonë: "*sepse edhe Krishti ka vuajtur një herë për mëkatet, i drejti për të padrejtët, për të na çuar te Perëndia....[pashka jonë – qengji sakrifikues], u flijua për ne.*" (1 Pjetrit 3:18; 1 Korintasve 5:7). Kështu, gjaku i qengjit që izraelitët vunë nëpër dyert e shtëpive të tyre, me qëllim që të

shpëtonin të parëlindurit e tyre prej vdekjes, ishte **një ilustrim**. Ai ilustron gjakun e Shpëtimtarit të botës që do të derdhej në kryq, me qëllim që kushdo që do të besojë në Të, të mund t'i shpëtojë dënimit të përjetshëm të Perëndisë.

Po ju? **A e dini** çfarë kanë shkruar profetët e Perëndisë për gjakun e Shpenguesit? Shpenguesi e derdhi gjakun e Tij, me qëllim që Perëndia të mund t'ju falë mëkatet pa e prishur drejtësinë e Tij. **A besoni** çfarë është shkruar për gjakun që ka fuqi për t'ju shpëtuar nga dënimi i ferrit dhe t'ju garantojë një vend në praninë e Perëndisë përgjithmonë? Në Ditën e Gjykimit, a do të kalojë pa ju prekur dënimi i tmerrshëm i Perëndisë? Apo do të bjerë mbi ju ashtu siç ra mbi egjiptianët?

Miq, koha për sot ka përfunduar. Ju falënderojmë që na dëgjuat. Në programin tonë të ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të vazhdojmë me historinë e izraelitëve dhe do të shohim se si Perëndia hapi një rrugë kalimi përmes detit...

Zoti ju bekoftë dhe i zbuloftë zemrave tuaja kuptimin më të thellë të fjalëve që Ai u drejtoi izraelitëve, duke iu thënë: **"Kur Unë të shoh gjakun do të kaloj tutje!"** (Eksodi 12:13)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Një Udhë Përmes Detit

Eksodi 13-15

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe të pranojë rrugën e drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe që të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të jemi përsëri sot këtu dhe të paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, pamë se si Perëndia e çliroi popullin e Izraelit nga skllavëria, duke goditur të gjithë të parëlindurit e egjiptianëve. Por, Ai shpëtoi parëlindjen e Izraelit nga vdekja, për shkak të gjakut të qengjit që izraelitët kishin vënë në dyert e shtëpive të tyre. Sepse Perëndia vetë u kishte thënë: "*Dhe gjaku do të jetë për ju një shenjë mbi shtëpitë ku ndodheni; kur unë të shoh gjakun do të kaloj tutje dhe nuk do të ketë plagë mbi ju për t'ju zhdukur, kur të godas vendin e Egjiptit.*" (Eksodi 12:13)

Kështu, në atë natë, të gjitha fiset e Izraelit dolën nga vendi i Egjiptit. Ajo natë e Largimit nga Egjipti ishte një natë e një gëzimi të papërshkrueshëm. Mendoni pak! Për qindra vjet banorët e Egjiptit kishin keqtrajtuar popullin e Izraelit dhe i kishin shtypur ata me punë të rënda deri në atë masë sa jeta e tyre ishte bërë e zezë, pa asnjë lloj gëzimi. Por tani . . . tani, ata ishin **të lirë!** Atë natë të Pashkës, Zoti Perëndi i çliroi! Zinxhirët e skllavërisë së tyre u thyen! Dhe tani **Perëndia u premtoi** se do t'i drejtonte nëpër shkretëtirë dhe **do t'i kthente ata në vendin e Kanaanit**, vend të cilin, siç e dini Perëndia kishte premtuar shumë kohë më parë se do t'ua jepte pasardhësve të Abrahamit, Isakut dhe Jakobit. Kanaani ishte vendi në të cilin Jakobi dhe bijtë e tij jetuan përpara se të shkonin në Egjipt për të jetuar me Jozefin. Sot, ky vend quhet *Palestinë ose Izrael*. Tani do të shohim historinë mahnitëse se **si Perëndia çliroi izraelitët nga ushtritë e Faraonit**. Shumica e shkrimit që do të lexojmë gjendet në kapitullin katërmëdhjetë të librit të Eksodit. Dëgjoni historinë që profeti Moisi e ka regjistruar në Tora:

(Eksod. 12) *37 Bijtë e Izraelit u nisën nga Ramsesi për në Sukoth, ishin rreth gjashtëqind mijë njerëz më këmbë, pa llogaritur fëmijët. 38 Dhe me ta iku gjithashtu një përzierje e madhe njerëzish, bashkë me kopetë e tyre të bagëtive të imta dhe të trasha, një numër i madh kafshësh.*

13:19 Dhe Moisiu mori me vete **eshtrat e Jozefit**, sepse i kishte vënë bijtë e Izraelit të betoheshin shprehimisht, duke thënë: "Me siguri Perëndia do t'ju vizitojë; atëherë i bartni me vete eshtrat e mia." ... 21 Dhe Zoti shkante para tyre, ditën në **një kolonë resh** për t'i udhëhequr në rrugë, dhe natën në **një kolonë zjarri** për t'u bërë atyre dritë, që të mund të ecnin ditën dhe natën. 22 Kolona e reve nuk tërhiqej kurrë ditën përpara popullit, as kolona e zjarrit natën.

(Eksod. 14) 1 Pastaj Zoti i foli Moisiut, duke i thënë: 2 "U thuaj bijve të Izraelit të kthehen prapa... vendosni kampin tuaj përpara këtij vendi pranë detit (Deti i Kuq) 3 Atëherë Faraoni do të thotë për bijtë e Izraelit: "Ata po enden si të humbur në vend; shkretëtira i mban të mbyllur." 4 Dhe unë do ta ngurtësoj zemrën e Faraonit, dhe ai do t'i ndjekë ata; **por unë do të siguroj lavdi nga Faraoni dhe nga gjithë ushtria e tij, dhe Egjiptasit do të mësojnë që unë jam Zoti.**" Dhe ata ashtu vepruan. 5 Pastaj iu njoftua mbretit të Egjiptit që populli kishte ikur; dhe **zemra e Faraonit dhe e shërbëtorëve të tij ndryshoi kundrejt popullit**, dhe ata thanë: "Ç'bëmë që e lamë Izraelin të ikë nga shërbimi ynë?" 6 Kështu Faraoni bëri që të përgatitej qerrja e tij dhe mori me vete popullin e tij. 7 Mori edhe gjashtëqind qerre të zgjedhura dhe tërë qerret e Egjiptit, me luftëtarë në secilën prej tyre.

9 **Egjiptasit i ndoqën; dhe tërë kuajt, qerret e Faraonit, kalorësit e tij dhe ushtria e tij i arritën ku kishin fushuar pranë detit (Deti i Kuq)...** 10 Ndërsa Faraoni po afrohej, bijtë e Izraelit ngritën sytë; dhe ja, Egjiptasit marshonin prapa tyre, prandaj **patën shumë frikë**; dhe bijtë e Izraelit i klithën Zotit, 11 dhe i thanë Moisiut: "Pse, nuk kishte varre në Egjipt, që na solle të vdesim në shkretëtirë? Pse e bërë këtë gjë me ne, duke na nxjerrë nga Egjipti? 12 A nuk ishte vallë kjo për të cilën të flisnim në Egjipt, duke të thënë: "Na lër rehat, kështu do të mund t'u shërbejmë Egjiptasve?" Sepse për ne do të qe më mirë t'u shërbenim Egjiptasve se sa të vdesim në shkretëtirë."

Çfarë ishin duke thënë izraelitët? Pse nuk po i besonin Perëndisë? A nuk mundej Perëndia që i çliroi ata nga zgjedha e skllavërisë t'i çlironte përsëri nga ushtria e Faraonit? Sigurisht që mundej! Megjithatë izraelitët nuk menduan për këtë, sepse patën shumë frikë. **Deti** ishte përballë tyre. Në të djathtë e në të majtë të tyre kishte **male**. **Ushtria** e Faraonit ishte prapa tyre duke ardhur për t'i kapur, madje ndoshta edhe për t'i vlarë! Çfarë duhet të bënin? Si mund të shpëtonin? Le të dëgjojmë çfarë u tha Moisiu dhe të shohim se çfarë bëri Perëndia.

(Eksod. 14) 13 Por Moisiu i tha popullit: "**Mos kini frikë, qëndroni dhe çlirimi do të vijë nga Zoti, i cili do ta bëjë sot për ju**; sepse Egjiptasit që shihni sot nuk do t'i shihni më kurrë. 14 Zoti

do të luftojë për ju, dhe ju do të rrini të qetë." 15 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "Pse më bërtet mua? U thuaj bijve të Izraelit të shkojnë përpara. 16 Dhe ti ço lart bastunin tënd, shtrije dorën mbi det dhe ndaje atë, në mënyrë që bijtë e Izraelit të mund të kalojnë në mes të detit në të thatë. 17 Sa për mua, unë do ta ngurtësoj zemrën e Egjiptasve, dhe këta do t'i ndjekin ata. Kështu unë do të fitoj lavdi nga Faraoni, nga tërë ushtria e tij, nga qerret e tij dhe kalorësit e tij. 18 **Dhe Egjiptasit do të dinë që unë jam Zoti...**" 19 Atëherë Engjëlli i Perëndisë, që ecte përpara kampit të Izraelit, u zhvendos dhe shkoi e u vu prapa tyre; edhe kolona e reve lëvizi nga përpara dhe shkoi e u vu prapa tyre. 20 Dhe kështu vajti e u vendos midis fushimit të Egjiptit dhe fushimit të Izraelit; dhe reja prodhonte errësirë për njërin palë, ndërsa u jepte dritë të tjerëve natën. Kështu tërë natën kurrkush nuk iu afrua tjetrit.

21 Atëherë Moisiu shtriu dorën e tij mbi detin; dhe Zoti bëri që të tërhiqet deti nga një erë e fortë nga lindja që fryu tërë atë natë dhe e shndërroi detin në tokë të thatë; dhe **ujërat u ndanë.** 22 Kështu bijtë e Izraelit hynë në mes të detit **në të thatë**; dhe ujërat formonin si një mur në të djathtë dhe në të majtë të tyre. 23 Dhe Egjiptasit i ndoqën; dhe tërë kuajt e Faraonit, qerret e tij dhe kalorësit e tij hynë pas tyre në mes të detit. 24 Aty nga agimi i mëngjesit ndodhi që Zoti i hodhi sytë në kampin e Egjiptasve nga kolona e zjarrit dhe nga reja, dhe i dha dërmën. 25 Ai bëri të shkëputen rrotat e qerreve të tyre dhe e bëri të vështirë përparimin e tyre. Kështu Egjiptasit thanë: "T'ia mbathim para Izraelit, sepse Zoti lufton bashkë me ta kundër Egjiptasve." 26 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "Shtrije dorën tënde mbi detin, me qëllim që ujërat e tij të kthehen mbi Egjiptasit, mbi qerret dhe kalorësit e tyre." 27 Atëherë Moisiu shtriu dorën e tij mbi detin; kështu në të gdhirë, deti u kthye në vendin e tij të zakonshëm; Egjiptasit ikën para tij; dhe Zoti i përllau Egjiptasit në mes të detit. 28 Ujërat u kthyen dhe mbuluan qerret, kalorësit dhe **tërë ushtrinë e Faraonit** që kishin hyrë në det për të ndjekur Izraelitët; dhe **nuk shpëtoi asnjë prej tyre.** 29 Por bijtë e Izraelit vazhduan të ecnin në tokë të thatë në mes të detit, dhe ujërat qenë për ta si një mur, në të djathtë të tyre dhe në të majtë të tyre. 30 Kështu, atë ditë, Zoti e shpëtoi Izraelin nga dora e Egjiptasve, dhe Izraeli pa mbi bregun e detit Egjiptasit e vdekur. 31 **Izraeli pa fuqinë e madhe që Zoti kishte treguar kundër Egjiptasve, dhe populli pati frikë nga Zoti dhe besoi te Zoti dhe te Moisiu shërbëtor i tij.**

Atëherë Moisiu dhe bijtë e Izraelit i kënduan këtë kantik Zotit dhe folën duke thënë: "Unë do t'i këndoj Zotit, sepse u lartësua shumë; hodhi në det kuajt dhe kalorës. Zoti është forca ime dhe

kantiku im, ka qenë shpëtimi im. Ky është Perëndia im, unë do ta përlevdoj; është Perëndia i atit tim, unë do ta lartësoj ." (Eksod. 15:1, 2).

Kështu, ata filluan të këndonin dhe të falënderonin Perëndinë për **shpëtimin e madh** që Ai iu dha. Miriami, motra e Aaronit dhe e Moisiut mori një dajre në dorë dhe të gjitha gratë e tjera e ndoqën duke iu rënë dajreve me këngë e valle. Miriami u këndonte atyre: "**Këndojini Zotit, sepse u lartësua shumë; hodhi në det kuaj dhe kalorës.**" (Eksod. 15:21).

Miq, kjo është historia e vërtetë dhe e mrekullueshme se si Perëndia krijoi një udhë kalimi përmes detit për popullin e Izraelit. Tani po i afrohem fundit të programit. Ndoshta do të ishte mirë të bënim një pyetje të thjeshtë. Dëgjoni pyetjen: **Kush mundi t'i shpëtonte izraelitët nga ushtria e Faraonit?** A arritën të shpëtonin vetë? Pamë se **deti** ishte përballë tyre. **Malet** në të djathtë dhe në të majtë të tyre. Dhe **ushtria e Faraonit** prapa tyre. A mundeshin ata të shpëtonin vetë? A mundeshin ta kthenin detin në tokë të thatë? Apo të sheshonin malet? Apo të ndesheshin me ushtrinë e Faraonit? Jo, nuk mundeshin! Atëherë, kush mund t'i shpëtonte ata? **Vetë Perëndia!** Vetëm Zoti Perëndi mund t'i çlironte. Prandaj Moisiu iu tha atyre: "*Mos kini frikë. Qëndroni dhe çlirimi do të vijë nga Zoti, i cili do ta bëjë sot për ju.*" Vetëm Perëndia mund t'i shpëtonte! Dhe Ai i shpëtoi! Prandaj, pasi kaluan në anën tjetër të detit, ata i kënduan Zotit duke thënë: "*Zoti është forca ime dhe kantiku im; ka qenë shpëtimi im.*"

Vetë Perëndia u bë **shpëtimi i tyre**. Izraelitët nuk mund të bënin asgjë për të shpëtuar veten e tyre nga ushtria e Faraonit -- asgjë, përveçse të ndiqnin rrugën që Perëndia kishte hapur për ta në mes të detit, dhe më pas ta falënderonin Atë dhe ta adhuronin për çlirimin që u solli nga vdekja e sigurtë!

Miq të dashur, Perëndia dëshiron që çdo njeri të dijë që bijtë e Adamit janë si bijtë e Izraelit. Ashtu si ata, ne nuk kemi shpresë për të shpëtuar nga shkatërrimi që shumë shpejt do të vijë mbi ne, nëse Perëndia nuk na çliron! Ndoshta, ne nuk kemi detin përballë, por **vdekja dhe ferri** na presin. Ndoshta malet nuk i kemi në të dyja anët, por **shenjtëria e Perëndisë** qëndron si një gardh rreth e rrotull nesh e na dënon. Faraoni dhe ushtria e tij nuk janë prapa nesh, por **Satani dhe mëkatet tona** janë mbi ne dhe na kërcënojnë të na shkatërrojnë përgjithmonë!

Kush mund të shpëtojë bijtë e Adamit nga gjykimi i drejtë i Perëndisë? Kush mund të shpëtojë mëkatarin nga zjarri që nuk shuhet kurrë? Kush mund ta shpëtojë njeriun nga pushteti i Satanit? Kush mund të na shpëtojë ne nga të gjitha këto? Kush mund të na largojë nga mëkati dhe të na çojë në vendin e shenjtë që quhet Parajsë? **Vetë Perëndia!** Vetëm Perëndia mund të na

shpëtojë! Njeriu nuk ka asnjë mundësi për të shpëtuar veten, as për të shpëtuar njerëz të tjerë. Kjo është ajo që Shkrimet shpallin: **"Ju në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju, po është dhurata e Perëndisë, jo nga vepra, që të mos mburret askush."**

(Efesianëve 2:8, 9) Perëndia, i madh në mëshirë, ka hapur një udhë shpëtimiti për bijtë e Adamit, për t'i çliruar ata nga pushteti i Satanit, i mëkatit dhe i ferrit. Perëndia do që ne t'i shpëtojmë gjykimit të zjarrit të përjetshëm që pret të gjithë ata që vdesin me mëkatet e tyre, por **ne duhet të hyjmë përmes udhës së shpëtimit që Ai ka hapur për ne!** A e njihni udhën e shpëtimit që Perëndia ka hapur për ju me qëllim që **t'i shpëtoni** pushtetit të **Satanit**, pasojave të tmerrshme të **mëkatit** dhe dënimit të **ferrit**? A jeni duke ecur në rrugën e drejtësisë që Perëndia ka themeluar që të bekoheni në praninë e Tij të shenjtë përjetë? Rruga e shpëtimit që Perëndia ka hapur për bijtë e Adamit nuk bazohet mbi veprat e mira që një njeri mund të bëjë, dhe as mbi kërkesat e rregullat e një feje. Zoti thotë se shpëtimiti është **"jo nga vepra, që të mos mburret askush."** Cila është udha e shpëtimit që Perëndia ka themeluar për ne? Është **rruga e Shpenguesit**, i cili erdhi nga qielli në tokë për të vdekur për mëkatet tona dhe u ringjall -- për të çliruar të gjithë ata që besojnë në Të -- të gjithë ne që ishim **si skllëvër** për shkak të pushtetit të mëkatit dhe frikës së vdekjes. Shkrimi i Shenjtë flet për këtë Çlirues të madh, duke thënë: **"Dhe në asnjë tjetër nuk ka shpëtim, sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohem."** (Veprat e Apostujve 4:12)

Po, Perëndia ka hapur për ju një udhë në "detin e mëkateve", me qëllim që ju t'i shpëtoni dënimit të mëkatit dhe të shkoni në anën tjetër -- në praninë e sigurtë dhe të shenjtë të Perëndisë. Por ju duhet të kaloni përmes kësaj rruge që Perëndia ka hapur për ju. Në lidhje me këtë rrugë shpëtimiti, Shpenguesi tha: **"Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek (Perëndia) Ati përveçse nëpërmjet meje.... Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: ai që e dëgjon fjalën time dhe beson në atë që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme, dhe ai nuk vjen në gjyq, por ka kaluar nga vdekja në jetë."** (Gjoni 14:6; 5:24)

Miq të dashur, a keni **"kaluar nga vdekja në jetë"**?

Ju falënderojmë që na dëgjuat. Herën tjetër, në dashtë Perëndia, do të shohim se si Perëndia siguron ushqim për izraelitët në shkretëtirë . . .Zoti ju bekoftë ndërsa mendoni mbi fjalët e Moisiut drejtuar izraelitëve,

"Mos kini frikë, qëndroni dhe çlirimi do të vijë nga Zoti, i cili do ta bëjë sot për ju!"
(Eksodi 14:13)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Ushqim në Shkretëtirë

Eksodi 16, 17

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe të pranojë rrugën e drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që ndodhemi përsëri pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin tonë të fundit, pamë se si **Perëndia e shpëtoi** popullin e Izraelit nga dora e Faraonit dhe e ushtrisë së tij. Kur izraelitët arritën në bregun e Detit të Kuq, nuk kishte asnjë mundësi që ata t'i shpëtonin ushtrisë së Faraonit. Por, pamë se Perëndia largoi ujërat që ata të kalonin në mes të detit në tokë të thatë. Dhe kur ushtria e Faraonit u përpoq të kalonte, të gjithë u mbytën. Kështu, në atë ditë Zoti Perëndi e shpëtoi Izraelin nga dora e Egjiptit. Dhe kur panë fuqinë e madhe të Zotit, ata patën frikë nga Perëndia dhe i kënduan Atij: "*Unë do t'i këndoj Zotit, sepse Ai është Shpëtimi im. Zoti është i madh!*"

Tashmë jemi duke shqyrtuar librin e Eksodit, ku tregohet se izraelitët janë në shkretëtirën **midis Egjiptit dhe Kanaanit**. Kanaani është vendi të cilin Perëndia i kishte premtuar Abrahamit dhe pasardhjes së tij se do t'ua jepte dhe do t'u përkiste atyre. Sot do të shohim se si **Perëndia i ushqe** izraelitët në shkretëtirë. Shkrimet na tregojnë se si Perëndia vetë "ecte" përpara tyre, në një re të madhe gjatë ditës dhe në një flakë zjarri gjatë natës. Një gjë është e sigurt, nëse Perëndia nuk do t'i drejtonte dhe të kujdesej për ta, ata do të humbisnin në shkretëtirë.

Le të përpiqemi të imagjinojmë për një moment rrethanat në të cilat ndodheshin izraelitët. Ata ishin një turmë e madhe, më e madhe në numër sesa popullsia e Dakarit (më shumë se dy milion njerëz)! Po kalonin nëpër një shkretëtirë të thatë pa ujë dhe pa ushqim.

Imagjinoni! Një turmë e madhe duke ecur nëpër një shkretëtirë pa jetë, vetëm rërë dhe ferra! Si mund të mbijetonin izraelitët? Kush mund t'i shpëtonte nga uria dhe etja? Si mund të gjente e gjithë ajo turmë njerëzish dhe bagëtisë e tyre ujë dhe ushqim të mjaftueshëm për të mbijetuar në shkretëtirë? A mund të gjenin vetë ushqim? Jo! Atëherë, kush mund t'i ushqente? Ka vetëm një përgjigje. **Vetë Perëndia** mund të siguronte për ta dhe t'i mbronte nga rreziqet!

A i besuan Perëndisë izraelitët? Apo shqetësoheshin se çfarë do të hanin e çfarë do të pinin? Sigurisht që duhet t'i kenë besuar Zotit Perëndi. Perëndia kishte bërë kaq shumë gjëra të mëdha për ta. Ai i çliroi nga zgjedha e skllavërisë me anë të dhjetë plagëve. Ai i shpëtoi të parëlindurit e Izraelit nga vdekja, me anë të gjakut të qengjit. Ai hapi një rrugë të thatë në mes të detit. Dhe tani po shkonte përpara tyre në një re për t'i drejtuar ata të ktheheshin në vendin e Kanaanit, siç i kishte premtuar paraardhësit të tyre, Abrahamit, shumë kohë më parë. Çfarë mendoni? A kishin besim izraelitët tek Perëndia i tyre? A besonin ata se Perëndia do ta realizonte atë që u kishte premtuar? Le t'u drejtohem Shkrimeve dhe të zbulojmë përgjigjen.

Po lexojmë në kapitullin gjashtëmbëdhjetë, në librin e Eksodit, në Toran e Moisiut. Shkrimet thonë:

(Eksod. 16) *1 Pastaj ata u nisën nga Elimi dhe tërë asambleja e bijve të Izraelit arriti në shkretëtirën e Sinit, që ndodhet midis Elimit dhe Sinait, ditën e pesëmbëdhjetë të muajit të dytë mbas nisjes së tyre nga vendi i Egjiptit. 2 Dhe tërë asambleja e bijve të Izraelit **murmuriti** kundër Moisiut dhe Aaronit në shkretëtirë. 3 Bijtë e Izraelit u thanë atyre: "Ah, le të kishim vdekur nga dora e Zotit në vendin e Egjiptit, ku uleshim pranë tenxhereve me mish dhe hanim bukë sa ngopeshim! Sepse **ju na çuat në këtë shkretëtirë që të vdesë nga uria tërë kjo asamble.**"*

A kishin besim, pra, bijtë e Izraelit tek Perëndia? Jo, nuk kishin! Ata murmurisnin kundër Tij dhe kundër profetit të Tij, Moisiut. Dëgjoni se si iu përgjigjet Perëndia.

(Eksod. 16) *11 Dhe Zoti i foli Moisiut, duke i thënë: 12 "Unë i dëgjova murmuritjet e bijve të Izraelit; folu atyre, duke thënë: "Në të ngrysur do të hani mish dhe në mëngjes do të ngopeni me bukë; dhe **do të mësoni që unë jam Zoti, Perëndia juaj.**" 4 Zoti i tha Moisiut: "Ja, unë do të bëj që të bjerë manë mbi juve nga qielli; dhe populli do të dalë çdo ditë për të mbledhur racionin e ditës, sepse unë dua ta vë në provë për të parë në se do të ecë ose jo simbas ligjit tim. 13 Dhe kështu, aty nga mbrëmja ndodhi që shkurtat u ngritën dhe mbuluan kampin; dhe në mëngjes kishte një shtresë vese rreth kampit. 14 Pastaj shtresa e vesës u zhduk, dhe ja, mbi sipërfaqen e shkretëtirës u duk një gjë e hollë dhe e rrumbullakët, e hollë si bryma mbi tokë. 15 Kur bijtë e Izraelit e panë, i thanë njëri-tjetrit: "**Çfarë është?**", sepse nuk e dinin se ç'ishte. Dhe Moisiu u tha atyre: "Kjo është buka që Zoti iu dha për të ngrënë. 31 Dhe shtëpia e Izraelit e quajti **Mana**; ajo ishte e ngjashme me farën e koriandrit, e bardhë dhe me shijen e revanisë që bëhet me mjaltë.*

Në këtë mënyrë Perëndia ushquu fiset e Izraelit në shkretëtirë, derisa arritën në vendin e Kanaanit. A e dëgjuat se nga erdhi ushqimi? Erdhi **nga qielli**. Erdhi **nga Perëndia**. A e meritonin

izraelitët këtë ushqim që Perëndia u dërgoi? Jo! Ata nuk meritonin asgjë përveçse dënimit të Perëndisë për të gjithë mosbesimin dhe mosmirënjohjen e tyre.

Ishte vetëm prej mirësisë së Perëndisë që ata nuk vdiqën nga uria në shkretëtirë. Tani le të vazhdojmë të lexojmë e të shohim se çfarë ndodhi kur **izraelitët nuk kishin ujë**. Po lexojmë në kapitullin shtatëmbëdhjetë. Shkrimet thonë:

*(Eksod. 17) 1 Pastaj tërë asambleja e bijve të Izraelit u nis nga shkretëtira e Sinit, duke marshuar me etapa sipas urdhrave të Zotit, dhe u vendos në Redifim. Por **nuk kishte ujë të pijshëm** për popullin. 2 Atëherë populli **u grind** me Moisiun dhe i tha: "Na jep ujë për të pirë." Moisiu u përgjigj: "Pse grindeni me mua? Pse tundoni Zotin?" 3 Atje populli pati etje për ujë dhe murmuriti kundër Moisiut, duke thënë: "Pse na bërë të ikim nga Egjipti që të vdesim nga etja ne, bijtë tanë dhe bagëtia jonë?" 4 Kështu Moisiu i thirri Zotit, duke i thënë: "Çfarë të bëj për këtë popull? Edhe pak dhe ata do të më vrasin me gurë." 5 Zoti i tha Moisiut: "Kalo para popullit dhe merr me vete disa pleq nga Izraeli; merr në dorë edhe bastunin me të cilin rrahe lumin, dhe nisu. 6 Ja, unë do të rri përpara teje, atje mbi shkëmbin në Horeb; ti do të rrahësh shkëmbin, prej të cilit do të burojë ujë dhe populli do të pijë." Kështu bëri Moisiu para syve të pleqve të Izraelit."*

Kështu, një rrymë e madhe uji gufoi nga shkëmbi, duke përshkuar shkretëtirën dhe të gjithë njerëzit pinë, ata dhe bagëtia e tyre. Le të ndalojmë për pak dhe të mendojmë mbi historinë që po lexojmë sot. Megjithëse Perëndia kishte bërë kaq shumë gjëra të mëdha, a kishin besim izraelitët tek Ai? A ishin ata mirënjohës dhe e lavdëronin Perëndinë për gjithçka që Ai kishte bërë për ta? Jo! Ata nuk i besuan Perëndisë. Në vend që ta lavdëronin, ata ankoheshin dhe flisnin kundër Perëndisë që i kishte shpëtuar nga kaq shumë rreziqe.

Çfarë bëri Perëndia? Zoti Perëndi, me durimin dhe mirësinë e Tij, iu dha ushqim dhe ujë në shkretëtirë. A e meritonin bijtë e Izraelit mirësinë e Perëndisë? Jo! Ata meritonin vetëm gjykimin e Tij. Pse u tregonte Perëndia mirësinë e Tij? Sepse Ai është **besnik** dhe **i mëshirshëm**. Për shkak të **mirësisë së Tij**, Ai u siguroi ushqim dhe ujë, megjithëse izraelitët ishin mëkatarë mosmirënjohës! Nëse shpëtimi nga uria dhe etja do të varej nga mirësia dhe merita e vetë popullit, Perëndia do t'i kishte lënë të vdisnin në shkretëtirë.

Gjithashtu, duhet të kuptojmë se Perëndia nuk i mbrojti ata thjesht për shkak të mirësisë së Tij, por edhe **për të mbajtur Fjalën e Tij**. Perëndia është besnik në mbajtjen e të gjitha premtimeve të Tij -- dhe ai kishte bërë një premtim të rëndësishëm në lidhje me popullin e Izraelit. Siç e dimë tashmë, **Perëndia kishte premtuar të bekonte të gjitha kombet e botës përmes popullit të**

Izraelit, sepse përmes tyre do të vinin profetët, Shkrimi i Shenjtë dhe Shpëtimtari i botës. Po, Perëndia është besnik dhe plot mëshirë! Ai është **Perëndia i së vërtetës** dhe **Perëndia i dashurisë**. Sigurisht, fiset e Izraelit nuk e meritonin dashurinë e Tij. Megjithatë, edhe kur ishin të pabindur ndaj Perëndisë dhe folën kundër Tij, Ai tregoi besnikërinë dhe dashurinë e Tij ndaj tyre duke iu dhënë ushqim nga qielli.

Ndoshta dikush do të pyesë: "Çfarë vlere kanë historitë e izraelitëve për ne sot?" Fjala e Perëndisë thotë: "*Dhe të gjitha këto gjëra iu ndodhën atyre **si shembull**, dhe janë shkruar për paralajmërimin **tonë**, për ne që jemi në mbarim të epokës.*" (1 Kor. 10:11) Ashtu siç çliroi bijtë e Izraelit nga pushteti i shkretëtirës, po ashtu Perëndia do që të çlirojë çdo pasardhës të Adamit nga **pushteti i mëkatit**.

Si mendoni: Çfarë duhet të bënin izraelitët në mënyrë që të mos vdisnin në shkretëtirë? Thjesht duhet të **mblidheshin dhe të hanin ushqimin që Perëndia u kishte dërguar nga qielli**. Nga erdhi çlirimi i tyre? Mos erdhi vallë nga forca e tyre? Jo, çlirimi i tyre erdhi nga Perëndia. Ata nuk kishin fuqi të shpëtonin vetveten nga uria dhe vdekja. Nuk mund të bënin gjë tjetër veçse **të mblidheshin dhe të hanin ushqimin që Perëndia u kishte dërguar**.

Shkrimi i Shenjtë na tregon se ne jemi të gjithë mëkatarë ashtu si populli i Izraelit dhe **nuk mund ta shpëtojmë dot veten** -- as nga pushteti i mëkatit, as nga gjykimi i drejtë i Perëndisë. Ndoshta ne nuk po ecim përmes një shkretëtire të thatë si izraelitët, por hija e vdekjes varet akoma mbi ne ashtu siç varej edhe mbi ata. Fjala e Zotit është e qartë: Çdokush që refuzon të pranojë shpëtimin që Perëndia ka siguruar, do të vdesë në mëkatin e tij dhe do të bjerë në zjarrin e përjetshëm të ferrit. Këto nuk janë mendime të këndshme. Të vdesësh në mëkat! Të vish në gjykim! Të shkosh në ferr! Këto janë **tragjedi të tmerrshme!** Megjithatë, **lajmi i mirë** është se nuk është e nevojshme për asnjë të vdesë në mëkatin e tij apo të saj. Ashtu siç Perëndia u dha ushqim izraelitëve që ata të mund të jetonin dhe të mos vdisnin nga uria në shkretëtirë, në të njëjtën mënyrë, Ai na jep "Ushqimin" që ne të jemi të bekuar në këtë jetë dhe në jetën e përjetshme!

Cili është "Ushqimi" që jep jetë të përjetshme? A mund të blejmë ndonjë lloj ushqimi në dyqan që mund të na japë pushtet për të jetuar përgjithmonë në praninë e Perëndisë? Jo, nuk ka asnjë lloj ushqimi të tillë në dyqane! Atëherë, ku gjendet dhe çfarë është ky "Ushqim" që jep jetë të përjetshme?

Miq, duhet të dini se rreth një mijë e pesëqind vjet pasi izraelitët kishin ngrënë mana (bukë) në shkretëtirë, Perëndia dërgoi në tokë **Shpenguesin**, Shpëtimtarin e botës. Ai është "Ushqimi" që

Perëndia ka siguruar për të shpëtuar njerëzit e botës nga pushteti i mëkatit, i vdekjes, i gjykimit dhe i ferrit. Le të dëgjojmë dhe të mendojmë me kujdes për atë që vetë Shpenguesi tha kur ishte në tokë. Ai tha: *Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush beson në mua ka jetë të përjetshme. Unë jam buka (Fj.p.Fj. ushqimi) e jetës. Etërit tuaj hëngrën manën në shkretëtirë dhe vdiqën. Kjo është buka që zbret nga qielli, që një mund të hajë e të mos vdesë. Unë jam buka e gjallë që zbriti nga qielli; nëse një ha nga kjo bukë do të jetojë përjetë; buka që unë do të jap është mishi im që unë do ta jap për jetën e botës. Kush vjen tek unë nuk do të ketë më kurrë uri dhe kush beson në mua, nuk do të ketë më kurrë etje.*" (Gjoni 6:47 - 51, 35)

Miq të dashur, me këtë varg do ta përfundojmë edhe programin për sot. Në programin e ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të fillojmë të shohim se si Perëndia i jep Izraelit Dhjetë Urdhërimet ... Perëndia ju bekoftë ndërsa dëgjoni atë që Shpenguesi shpalli, duke thënë:

"Unë jam buka e jetës; kush vjen tek unë nuk do të ketë më kurrë uri dhe kush beson në mua, nuk do të ketë më kurrë etje." (Gjoni 6:35)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Mali Madhështor Sinai!

Eksodi 19, 20

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që jemi pranë jush sot për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e mëparshëm, pamë se si Perëndia u kujdes për fiset e Izraelit në shkretëtirë, duke iu dhënë atyre **ushqim nga qielli**, me qëllim që ata të mos vdisnin nga uria. Gjithashtu, pamë se si izraelitët e provokuan Perëndinë herë pas here për shkak të mungesës së besimit dhe të besnikërisë së tyre.

Sot do të shohim se si Perëndia i shfaqet popullit të Izraelit në shkretëtirë dhe u jep **ligjin e Tij të shenjtë**. Jemi duke lexuar në Tora, librin e Eksodit, kapitulli nëntëmbëdhjetë. Ja se si fillon: *"Ditën e parë të muajit të tretë nga dalja prej vendit të Egjiptit, po atë ditë, bijtë e Izraelit arritën në shkretëtirën e Sinait."* (Eksod. 19:1)

Ku ndodheshin Moisiu dhe izraelitët tani në udhëtimin e tyre përmes shkretëtirës? Ata kishin arritur tashmë në Malin **Sinai**. A e mbani mend se ku ishte Moisiu kur Perëndia e thirri dhe i foli në mes të ferrishtës që digjej por që nuk konsumohej? Ishte në të njëjtin mal, në malin Sinai. A e mbani mend ngjarjen? Ne dëgjuam se si Perëndia i foli Moisiut në Malin Sinai, duke i thënë: *"Sigurisht që e kam parë pikëllimin e popullit tim që ndodhet në Egjipt dhe e kam dëgjuar britmën e tij për shkak të shtypësve të tij...kështu zbrita për ta çliruar nga dora e Egjiptasve...Prandaj, eja dhe unë do të të dërgoj te Faraoni...Unë do të jem me ty, dhe kjo do të jetë për ty shenja që të kam dërguar unë: **Kur ta kesh nxjerrë popullin nga Egjipti, ju do t'i shërbeni Perëndisë mbi këtë mal.**"* (Eksod. 3:7,8,10,12)

A veptoi Perëndia ashtu siç i kishte premtuar Moisiut? Po, në të vërtetë! Ku ndodhet Moisiu në pasazhin që do të lexojmë sot? Do të shohim Moisiun dhe asamblenë e Izraelit **në rrëzë të Malit Sinai**, ashtu siç i kishte premtuar Perëndia Moisiut dyzet vjet më parë kur i foli nga

ferrishtja që digjej, duke i thënë: "Kur ta kesh nxjerrë popullin nga Egjipti, ju do t'i shërbeni Perëndisë **mbi këtë mal.**"

Tani le të shohim se si Perëndia i rishfaqet Moisiut dhe i flet të gjithë popullit të Izraelit në Malin Sinai. Shkrimet thonë:

(Eksod. 19) 3 Pastaj Moisiu u ngjit drejt Perëndisë; dhe Zoti e thirri nga mali, duke i thënë: "Kështu do t'i thuash shtëpisë së Jakobit dhe këtë do t'u njoftosh bijve të Izraelit: 4 'Ju e patë atë që u bëra Egjiptasve, dhe se si ju solla mbi krahë shqiponje pranë meje. 5 Prandaj, në qoftë se do ta dëgjoni me vëmendje zërin tim dhe zbatoni besëlidhjen time, do të jeni thesari im i veçantë ndërmjet tërë popujve, sepse gjithë toka është imja. 6 Dhe do të jeni për mua një mbretëri priftërinjsh dhe një komb i shenjtë. Këto janë fjalët që do t'u thuash bijve të Izraelit." 7 Atëherë Moisiu dërgoi e thirri pleqtë e popullit, dhe u tha tërë këto fjalë që Zoti kishte urdhëruar të thoshte. 8 Dhe tërë populli u përgjigj bashkë dhe tha: "Ne do të bëjmë gjithçka që ka thënë Zoti."

A e dëgjuat se si iu përgjigjën izraelitët Perëndisë? Ata thanë: "Ne do të bëjmë **gjithçka** që ka thënë Zoti." A ishte e vërtetë kjo? A mund t'i kryenin ata **të gjitha** urdhërimet e Perëndisë? Perëndia e dinte mirë se izraelitët nuk mund të bënin gjithçka që Ai kishte urdhëruar. Ajo që donte Perëndia ishte që ata të kuptonin se ishte e pamundur për ta të kënaqnin Perëndinë, të njihnin gjendjen e tyre mëkatore përpara Tij dhe të besonin Lajmin e Mirë në lidhje me Shpenguesin që do të vinte në botë për të shpënguar e shfajësuar mëkatarët. Perëndia i kishte falur mëkatet e paraardhësve të tyre Abrahamit, Isakut dhe Jakobit, bazuar mbi **besimin e tyre tek premtimet e Tij**. Perëndia donte që të falte edhe popullin e Izraelit vetëm përmes besimit. Rruga e shpëtimit të Perëndisë ka qenë gjithmonë **vetëm me anë të besimit** -- besimi tek Perëndia dhe tek plani i Tij i shpëtimit. Shkrimet thonë: "*Sepse me anë të ligjit askush nuk shfajësohet përpara Perëndisë, sepse: 'I drejti do të rrojë me anë të besimit.'*" (Gal. 3:11)

Megjithatë, deri në këtë pikë, izraelitët shpresonin se mund të ecnin në drejtësi përpara Perëndisë **me anë të veprave të tyre**. Diçka e kotë dhe e pamundur! Kishin harruar sa herë e kishin ofenduar Perëndinë! Akoma nuk e kishin kuptuar se sa i madh ishte mëkati i tyre përpara Perëndisë! Në mendimet e tyre, mëkati **nuk** ishte diçka serioze, por në sytë e Perëndisë që duhet t'i gjykojë ata, **mëkati është diçka e tmerrshme!** {Fj.p.Fj. një plagë e dhimbshme} **Perëndia është i shenjtë dhe i përsosur**; Ai nuk mund të aprovojë asnjë vepër që nuk është e përsosur! Megjithatë, deri atëherë, izraelitët akoma nuk e kishin kuptuar këtë gjë. Prandaj dhe thanë (shumë

të nxituar): "Ne do të bëjmë gjithçka që ka thënë Zoti." Por, Perëndia kishte një plan me anë të të cilit do t'u tregonte atyre se ata nuk mund të bënin "gjithçka që Zoti ka thënë."

Tani le të vazhdojmë të shfletojmë Shkrimet e të shohim se si Perëndia zbrit në Malin Sinai dhe shfaq lavdinë e shenjtërinë e Tij dhe u jep fiseve të Izraelit **Dhjetë Urdhërimet**. Shkrimet thonë:

(Eksod. 19) *10 Atëherë Zoti i tha Moisiut: "Shko te populli...[dhe të jenë gati për ditën e tretë], sepse Zoti do të zbresë mbi malin e Sinait para syve të tërë popullit. 12 Ti do të përcaktosh rreth e qark **kufij** për popullin dhe do të thuash: 'Ruhuni se ngjiteni në mal ose prekni skajet e tij. Kushdo që do të prekë malin do të dënohet me **vdekje**. 13 Asnjë dorë nuk do ta prekë, por do të vritet me gurë, ose do të shpohet me shigjeta, qoftë njeri ose kafshë; nuk do të mbetet gjallë.'... 16 Ditën e tretë, sa u bë mëngjes, pati **bubullima dhe vetëtima**; mbi mal doli një **re e dendur dhe u dëgjua një zë shumë i fortë borie**; dhe tërë populli që ishte në kamp u drodh. 17 Pastaj Moisiu e nxori popullin nga kampi për ta çuar përballë Perëndisë; dhe ata qëndruan në këmbët e malit. 18 Mali i Sinait ishte **tërë tym**, sepse Zoti kishte zbritur mbi të **në zjarr; tymi i tij ngrihej si tymi i një furre dhe tërë mali dridhej fort**. 19 Ndërsa zëri i borisë po bëhej gjithnjë e më i fortë... 20 Zoti zbriti pra mbi malin e Sinait...*

(Eksod. 20) *1 Atëherë Perëndia shqiptoi tërë këto fjalë, duke thënë: 2 "Unë jam Zoti, Perëndia yt, që të nxori nga vendi i Egjiptit, nga shtëpia e skllavërisë.*

*1.) Nuk do të kesh **perëndi të tjerë** para meje. (vargu 3)*

*2.) Nuk do të bësh **skulpturë ose shëmbëlltyrë të asnjë gjëje**...sepse unë [jam] Zoti, Perëndia yt... (vargjet 4,5)*

*3.) Nuk do ta **përdorësh emrin** e Zotit, të Perëndisë tënd, **kot**, sepse Zoti nuk do të lërë të pandëshkuar atë që përdor kot emrin e tij. (vargu 7)*

*4.) **Mbaje mend ditën e shtunë** për ta shenjtëruar. (vargu 8)*

*5.) **Do të nderosh atin tënd dhe nënën tënde**. (vargu 12)*

*6.) Nuk do të **vrasësh**. (vargu 13)*

*7.) Nuk do të **shkelësh besnikërinë bashkëshortore**. (vargu 14)*

*8.) Nuk do të **vjedhësh**. (vargu 15)*

9.) *Nuk do të bësh dëshmi të rreme kundër të afërmit tënd. (vargu 16)*

10.) *Nuk do të dëshirosh shtëpinë e të afërmit tënd. Nuk do të dëshirosh gruan e të afërmit tënd, as shërbëtorin e tij, as shërbëtoren e tij, as lopën e tij, as gomarin e tij, as asgjë tjetër që është e të afërmit tënd." (vargu 17) 18 Tani tërë populli dëgjonte bubullimat, tingullin e borisë dhe shihte shkrepimat dhe malin që nxirrte tym. Pas kësaj pamjeje, **populli dridhej dhe qëndronte larg.** 19 Prandaj ata i thanë Moisiut: "Fol ti me ne dhe ne do të të dëgjojmë, por të mos na flasë Perëndia që të mos vdesim." 20 Moisiu i tha popullit: "Mos u trembni, sepse Perëndia erdhi që t'ju provojë, dhe me qëllim që **frika e tij** të jetë gjithmonë para jush, dhe kështu të mos mëkatoni." 21 **Populli, pra, qëndronte larg...***

Këtu do të përfundojmë së lexuari nga Shkrimet. Në dashtë Perëndia, në programin e ardhshëm do të analizojmë çdo Urdhërim që Perëndia i dha Izraelit në Malin Sinai. Por, përpara se t'ju përshëndesim, duam t'ju bëjmë të ditur atë çfarë Perëndia dëshiron të na tregojë nëpërmjet ketij pasazhi që sapo lexuam. Ajo që duhet të kuptojmë është kjo: **Perëndia është i Shenjtë dhe ne nuk mund t'i afrohemi Atij kurrë duke u bazuar tek forcat tona.**

Shkrimet na mësojnë se "*çdo mish është si bari*" (1 Pjetrit 1:24) dhe "*Perëndia ynë është një zjarr që konsumon.*" (Heb. 12:29) Të gjithë e dimë se ç'ndodh me barin që hidhet në zjarr!

Në fillim të mësimin të sotshëm, dëgjuam se izraelitët i thanë Moisiut: "*Ne do të bëjmë gjithçka që Zoti ka thënë.*" Ata thanë kështu, sepse **nuk e njihnin shenjtërinë e Perëndisë.** Ata menduan se në një farë mënyre, do të mund ta kënaqnin Perëndinë, duke u bazuar në forcat e tyre. Megjithatë, pasi Perëndia iu shfaq atyre në Malin Sinai, mendimet e tyre ndryshuan rrënjësisht! Kur izraelitët dëgjuan bubullimën, vetëtimat, panë tymin mbi majën e Malit dhe dëgjuan zërin e Perëndisë që jehoi duke u dhënë Dhjetë Urdhërimet e shenjta: "**populli dridhej dhe qëndronte larg.** 19 Prandaj ata i thanë Moisiut: "Fol ti me ne dhe ne do të të dëgjojmë, por të mos na flasë Perëndia që të mos vdesim."

Kështu, populli i Izraelit filloi të njohë shenjtërinë absolute të Perëndisë dhe pamundësinë e vetë për t'iu afruar Atij. Në rrëzë të Malit Sinai, ata kuptuan vërtetësinë e Shkrimit: "*Çdo mish është si bari*" dhe "*Perëndia është një zjarr që konsumon!*" (1 Pjetrit 1:24; Heb. 12:29) Në praninë e Perëndisë, të Shenjtit, a mundeshin izraelitët të pohonin me sinqeritet: "Nuk ka problem! "Ne do të bëjmë gjithçka që Zoti ka thënë."? Jo, nuk mundeshin! Tashmë, izraelitët kuptuan që **ata kishin një problem; një problem serioz!** Ata e ndjenë shenjtërinë e Perëndisë dhe rreptësinë e

Urdhërimeve të Tij; e ndjenë, gjithashtu, se vetë ata nuk ishin të shenjtë dhe që nuk mundeshin të respektonin ligjin e përsosur të Perëndisë. Ata u ndjenë si të **ishin bar i thatë në një rrugë prej zjarri!**

Po ju, a e njihni shenjtërinë e Zotit? A e shihni se Perëndia dhe Ligji i Tij janë të drejtë dhe të përsosur? A e kuptoni se zemra dhe veprat tuaja janë të padrejta dhe jo të përsosura përpara Tij? Apo jeni si izraelitët që menduan: "S'ka problem! Ne do të bëjmë gjithçka që Zoti kërkon! Ne do t'i afrohem Perëndisë me anë të veprave tona!" Në të vërtetë, mendime të tilla nuk përputhen me mendimet e Perëndisë. A mundet që ata që janë të ndotur me mëkat të banojnë me të Vetmin që është i pastër dhe i shenjtë? Jo, nuk është e mundur! A mund të bjerë dakord Perëndia me diçka që është gjysmë e mirë dhe gjysmë e keqe? Jo, e pamundur! Perëndia është i shenjtë dhe nuk mund të tolerojë diçka që është jo e shenjtë! Ai kërkon përsosmëri! **A e kuptoni këtë?** Apo shpresoni se, në Ditën e Gjykimit, "**veprat e mira,**" do të zhdukin, disi, **veprat tuaja të këqija?** Nëse do të ishte kështu, atëherë, **Perëndia nuk do të ishte një gjykatës i drejtë!** Për shembull, çfarë do të mendonim ne për një gjykatës kur i thotë një vrasësi: "Ju jeni fajtor për vrasje, megjithatë, për shkak të veprave tuaja të mira që ju keni bërë në të kaluarën, nuk do t'ju dënoj. Jeni i lirë" Çfarë do të thoshim për një gjykatës të tillë? Do të thoshim se ai gjykatës nuk bëri drejtësi dhe është i padrejtë.

Miq, Perëndia është **Gjykatës i drejtë!** Ai nuk mund ta tolerojë mëkatit! Zoti Perëndi që duhet të gjykojë botën, vepron vetëm me drejtësi! **Drejtësia e Tij kërkon një pagesë për mëkatit. Dhe pagesa është vdekja dhe ndarja përgjithmonë nga Perëndia.** Veprat e mira që ne bëjmë, nuk mund ta anulojnë borxhin tonë të mëkatit. Në lidhje me veprat tona të mira, Shkrimet thonë: "*Jemi të gjithë si një gjë e papastër, dhe të gjitha veprat tona të drejtësisë janë si një rrobe e ndotur!*" (Isa. 64:6) **Perëndia** është si një zjarr që **konsumon** dhe **veprat e mira** të pasardhjes së Adamit janë si **bari i thatë**. 'Me drejtësinë tonë, nuk mund të qëndrojmë përpara flakës së gjykimit të shenjtë të Perëndisë! A guxuan izraelitët t'i afroreshin zjarrit të Perëndisë që zbriste nga Mali Sinai? Apo mos vallë, u përpoqën t'i ngjiteshin Malit atje ku ishte Ai? A ishin ata aq të guximshëm sa t'i afroreshin Malit që dridhej nga bubullimat dhe vetëtimat; mal nga i cili dilte tym sikur të ishte një furrë? Jo! Nuk guxuan t'i afrohen! Ata **qëndruan larg** dhe **dridheshin nga frika!** Asnjë njeri nuk guxoi t'i afrohej Malit, për shkak të frikës që ndjenë përpara shenjtërisë së Zotit Perëndi dhe pushtetit të Tij të Madh. Por kjo frikë ishte e vlefshme, sepse Fjala e Perëndisë thotë: "**Frika e Zotit është fillimi i njohjes!**" (Fjalët e Urta 1:7)

Miq, koha jonë për sot ka përfunduar. Megjithatë, ne ju inkurajojmë të mbani mend atë që sapo thamë. Ne kemi parë së bashku se **Perëndia është i shenjtë dhe duhet t'i gjykojë njerëzit sipas Standardit të Tij** të shenjtërisë. **Perëndia është i shenjtë** dhe Ai nuk është indiferent ndaj mëkatit. **Perëndia është i shenjtë** dhe ne nuk mund t'i afrohem Atij duke u bazuar tek forcat tona!

Në mësimin e ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të shqyrtojmë dhe do të interpretojmë Dhjetë Urdhërimet që Zoti iu dha izraelitëve në Malin Sinai.

Ju falënderojmë që na dëgjuat... Perëndia ju bekoftë dhe ju udhëzoftë ndërsa reflektoni mbi këtë të vërtetë themelore të Fjalës së Tij:

"Frika e Zotit është fillimi i njohjes!" (Fjalët e Urta 1:7)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Dhjetë Urdhërimet e Shenjta

Eksodi 20

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që jemi pranë jush sot për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, pamë se si nga **mali i shenjtë i Sinait dilte tym**, sepse Zoti Perëndi kishte zbritur mbi të në formë zjarri, bubullime dhe vetëtime, me qëllim që t'u jepte Dhjetë Urdhërimet bijve të Izraelit. Perëndia i urdhëroi izraelitët të mos e preknin malin ku Ai po qëndronte, përndryshe do të vdisnin. Ai donte t'u tregonte se sa **i Shenjtë** ishte!

Sot kemi në plan të shohim më me vëmendje secilin prej Dhjetë Urdhërimeve dhe t'i krahasojmë ato me jetët tona për të parë se si qëndrojmë ne përpara Perëndisë, të Shenjtit. Po lexojmë në Tora, librin e Eksodit, kapitulli njëzet. Pasi Perëndia zbriti mbi Malin Sinai në mes të zjarrit dhe tymit, u tha këto fjalë izraelitëve. *"Unë jam Zoti, Perëndia yt, që të nxori nga vendi i Egjiptit, nga shtëpia e skllavërisë."* (Eksodi 20:1,2)

1.) **"Nuk do të kesh perëndi të tjerë para meje."** (Eksodi 20:3) Ky është urdhërimi i parë që Zoti Perëndi u dha, duke u thënë: **"Nuk do të kesh perëndi të tjerë para meje."** **Vetëm** Ai duhet të jetë Perëndia ynë. Ai nuk duhet ta ndajë lavdinë e Tij me dikë tjetër. Perëndia, Krijuesi, është i Vetmi që duhet të adhurojmë. Megjithatë, çfarë shohim në këtë vend dhe në mbarë botën është diçka krejt tjetër. Njerëzit lartësojnë njerëz të tjerë në vend të Perëndisë që është i Vetmi i denjë për ta lartësuar. Vetëm emri i Tij është i shenjtë dhe i mrekullueshëm. Vetëm Ai e meriton përkushtimin tonë të plotë dhe besimin tonë. Por, kur njerëzit kanë një problem, ose ndeshen me një vështirësi, mendimi i tyre i parë nuk është të kthehen tek Perëndia dhe t'i luten Atij që krijoj çdo gjë dhe mund të bëjë gjithçka. Përkundrazi, ata e kanë shpresën tek vetja e tyre ose në qenie

të tjera njerëzore dhe u japin atyre vendin që i përket vetëm Perëndisë. Ata që veprojnë kështu kanë perëndi tjetër përpara tyre. Dhe të kesh perëndi tjetër është mëkat!

2.) Në urdhërimin e dytë Perëndia tha: **"Nuk do të bësh skulpturë ose shëmbëllturë të asnjë gjëje që ndodhet aty në qiejt ose këtu poshtë në tokë ose në ujërat nën tokë. Nuk do të përkulesh para tyre dhe as do t'u shërbesh, sepse unë, Zoti, Perëndia yt, jam një Perëndi xheloz..."** (Eksodi 20:4,5)

Në këtë urdhërim, Perëndia na tregon se duhet të ruhem nga idhujt. Idhujt nuk janë vetëm skulpturat apo shëmbëllturat që adhurohen në disa vende të caktuara ose shtëpi. Idhull është **çdo gjë** që qëndron midis teje dhe Perëndisë. Për disa njerëz, futbollit është perëndia e tyre, sepse futbollit është më i rëndësishëm për ta sesa Perëndia. Për të tjerë, televizori qëndron midis tyre dhe Perëndisë. Ata nuk duan t'ia dinë për Fjalën e Perëndisë për ta kuptuar atë, nuk kanë kohë për gjë tjetër përveçse të kalojnë kohë para ekranit të televizorit. Po ashtu, ka të tjerë që me veprime të ndryshme tregojnë se Vetë Perëndia nuk mjafton për ta. Për të tjerë, pasuria e tyre e zëvendëson Perëndinë. Nuk është Zoti që ka vendin e parë në jetët e tyre, por paraja. Madje, përfshihen në gjëra që nuk e kënaqin Perëndinë për të përfituar sa më shumë para. Për njerëz të tillë paraja është perëndia e tyre. Çdo gjë që zëvendëson Perëndinë është idhull.

3.) Në urdhërimin e tretë, Perëndia tha: **"Nuk do ta përdorësh emrin e Zotit, të Perëndisë tënd, kot, sepse Zoti nuk do të lërë të pandëshkuar atë që përdor kot emrin e tij."** (Eksodi 20:7) Në të vërtetë, Perëndia nuk do që ne të përdorim emrin e Tij të shenjtë më kot. Megjithatë, pothuajse për ditë dëgjojmë dikush t'i premtojë fqinjët e tij, duke i thënë: *"Insh'a Allah" {Arabisht: Nëse Perëndia dëshiron}*, unë do ta bëj këtë gjë, ose atë gjë, ose do të shkoj këtu apo atje.", ndërsa në zemrën e tij nuk ka ndonjë qëllim ta mbajë premtimin e tij. Vullneti i Perëndisë është gjëja e fundit që mund t'i shkojë mendja. Ai **përdor** vetëm emrin e Perëndisë për ta bërë fqinjin e tij t'i besojë gënjeshtërës së tij. Ky është mëkat. Të tjerë thonë: *"Bilaay" {Arabisht: Për Perëndinë}*, nuk bëra këtë apo atë gjë!" kur e dinë shumë mirë se çfarë bënë! Dikush tjetër thotë: "Perëndia e di që unë nuk do të bëj këtë apo atë," por thjesht gënjen. Të tillë njerëz përdorin më kot emrin e Perëndisë. Fjala e Zotit thotë: *"Por fjala jote të jetë: po, po; jo, jo; gjithçka më tepër vjen nga i ligu."* (Mateu 5:37)

4.) Në urdhërimin e katërt, Perëndia u foli bijve të Izraelit, duke u thënë: **"Mbaje mend ditën e Shtunë për ta shenjtëruar. Do të punosh gjashtë ditë dhe në ato do të bësh të gjithë punën tënde...sepse në gjashtë ditë Zoti krijoi qiejt dhe tokën, detin dhe gjithçka që është në to, dhe**

ditën e Shtunë ai pushoi." (Eksodi 20:8,9,10) Këtu shohim se Perëndia dëshironte që populli i Izraelit të pushonte në ditën e Shtunë **për ta nderuar Atë.**

5.) Në urdhërimin e pestë që Perëndia dha, Ai tha: "**Do të nderosh atin tënd dhe nënën tënde, me qëllim që ditët e tua të jenë të gjata mbi tokën që Zoti, Perëndia yt, po të jep.**" (Eksodi 20:12) Këtu shohim se prindërit tanë janë shumë të veçantë dhe duhen nderuar, duhet t'u japim **respektin** që meritojnë. Megjithatë, nuk është kjo çfarë shohim në brezin e sotëm. Fëmijët i kundërshtojnë prindërit kur ata u flasin, i shohin me indiferentizëm dhe vazhdojnë rrugën e tyre. Ata nuk i nderojnë prindërit e tyre. Vetëm i irritojnë ata. Por, kjo nuk është mënyra e të jetuarit që ne mësojmë nga urdhërimi i pestë. Vullneti i Perëndisë për fëmijët është që ata t'i duan prindërit e tyre, t'i nderojnë dhe t'u binden atyre në çdo gjë që kënaq Zotin dhe që është në përputhje me vullnetin e Tij.

6.) Në urdhërimin e gjashtë, Perëndia tha: "**Nuk do të vrasësh.**" (Eksodi 20:13) Këtu Perëndia po thotë: Ai që vret një njeri, mëkaton kundër Perëndisë, sepse Zoti është i Vetmi që i jep jetë dhe shpirt çdo njeriu. Të vrasësh një njeri, do të thotë të urresh Perëndinë, sepse Ai e krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së Tij. Fjala e Perëndisë na tregon, gjithashtu, se vrasje nuk do të thotë vetëm të vrasësh një person, sepse Shkrimet thonë: "**Kushdo që urren vëllanë e vet është vrasës**" (1 Gjonit 3:15) Ajo çfarë shumë njerëz nuk kuptojnë ose nuk duan të kuptojnë është fakti se Perëndia nuk gjykon një njeri thjesht dhe vetëm duke u nisur nga veprimi që ka bërë, por edhe nga dëshirat e tij, pra, bazuar nga qëllimet ose motivet e tij! Meqenëse Perëndia heton zemrën, urrejtja dhe vrasja janë pa dallim mëkate përpara syve të Tij.

7.) Në urdhërimin e shtatë, Perëndia tha: "**Nuk do të shkelësh besnikërinë bashkëshortore.**" (Eksodi 20:14) Martesa është një dhuratë e çmuar nga Zoti. Perëndia e di se çfarë është më e mira për ne, prandaj dhe i dha njeriut që krijoi një grua për t'u martuar me të; Ai do që **burri** të shohë vetëm gruan e tij dhe të mos lejojë asnjë dëshirë lakmitare në zemër për ndonjë grua tjetër. Fjala e Perëndisë thotë se: "**burrat duhet t'i duan gratë e veta porsit trupat e tyre; kush do gruan e vet do vetveten.**" (Efes. 5:28) dhe se "**kushdo që e lëshon gruan e vet, përveç rastit të kurvërisë, dhe martohet me një tjetër, shkel kurorën.**" (Mat. 19:9) Kur njerëzit nuk i binden ligjit të Perëndisë dhe bëjnë atë që iu ndalohe, shpesh paguajnë në trupin e tyre pasojat e veprimeve të veta. Prandaj dhe shumë sëmundje vdekjeprurëse godasin ata që kanë marrëdhënie seksuale jashtë kufijve të martesës që Perëndia ka caktuar. Duhet të dini diçka tjetër: Shkelja e

besnikërisë bashkëshortore nuk kufizohet vetëm në atë se çfarë bëjmë me trupat tanë, por edhe se çfarë mendojmë. Në lidhje me këtë, Shkrimet thonë: *"por unë po ju them se kushdo që shikon një grua për ta dëshiruar, ka shkelur kurorën me të në zemrën e vet."* (Mateu 5:28)

8.) Në urdhërimin e tetë, Perëndia tha: **"Nuk do të vjedhësh."** (Eksodi 20:15) Ky urdhërim është i qartë. Megjithatë, duhet të dini gjithashtu, se përpara syve të Zotit që do të na gjykojë, akti i vjedhjes nuk kufizohet vetëm në **grabitjen e parave** ose objekteve të tjera që nuk na përkasin. Madje, edhe nëse thjesht dëshironi të vidhni gjërat që i përkasin dikujt tjetër, por në fund nuk e bëni, jeni njësoj fajtor për vjedhje në zemër! Sepse Perëndia shikon zemrën. Vjedhja si akt, prezantohet në shumë mënyra. Për shembull, nëse punëdhënësi juaj ju beson një detyrë, dhe ju paguan për të bërë atë punë, dhe ai beson se ju po punoni, kur në të vërtetë ju thjesht kaloni kohën kot, atëherë, po vidhni! Po, keni vjedhur nga fitimi i punëdhënësit! Dhe cili është ndëshkimi për vjedhje dhe për çdo mëkat tjetër? Ndëshkimi është vdekja dhe zjarri i ferrit që nuk shuhet kurrë!

9.) Urdhërimi i nëntë thotë: **"Nuk do të bësh dëshmi të rreme kundër të afërmit tënd."** (Eksodi 20:16) Edhe ky urdhërim është më se i qartë. Zoti Perëndi është Perëndia i së vërtetës dhe e urren gënjeshtren! Njerëzit mendojnë se është e pranueshme të thonë disa gënjeshttra të vogla për të evituar problemet dhe për të ruajtur paqen. Por me Perëndinë e së Vërtetës nuk "ka gënjeshttra të vogla"! Ai thotë: Çdokush që gënjen, merr nga karakteri i **Satanit**, *"është gënjeshtar dhe ati i rrenës."* (Gjoni 8:44) Satani gënjeu paraardhësit tanë, Adamin dhe Evën dhe vazhdon akoma të mashtrtojë njerëzit me gënjeshttrat e tij! Kushdo që thotë një gënjeshtër është si djalli.

10.) Në urdhërimin e dhjetë Perëndia thotë: **"Nuk do të dëshirosh shtëpinë e të afërmit tënd; nuk do të dëshirosh gruan e të afërmit tënd, as shërbëtorin e tij, as shërbëtoren e saj, as lopën e tij, as gomarin e tij, as asgjë tjetër që është e të afërmit tënd."** (Eksodi 20:17) Ky urdhërim na tregon qartë se Perëndia e di se sa e prishur dhe e keqe është zemra e njeriut. Lakmia dhe smira janë në **zemrat** e pasardhësve të Adamit. Zemrat tona të këqija bëjnë që ne të lakmojmë e të dëshirojmë gruan e një burri tjetër ose të dëshirojmë diçka që nuk e kemi, por dikush tjetër e ka. Kjo është mëkat, sepse Fjala e Perëndisë thotë: *"Sepse ne nuk kemi asgjë me vete në këtë botë botë, dhe është e qartë se prej saj nuk mund të marrim gjë me vete; por, kur kemi çfarë të hamë dhe të veshim, të jemi të kënaqur me kaq."* (1 Tim. 6:7,8)

Këto janë Dhjetë Urdhërimet që Perëndia i dha Moisiut dhe bijve të Izraelit. Cili është përfundimi nga mësimi ynë i sotëm? Mbase do të ishte mirë të bënim më parë një pyetje. Një

pyetje që gjithsecili prej nesh duhet t'i përgjigjet: "A i jam bindur **Unë Perëndisë në gjithçka** që përmbajnë Dhjetë Urdhërimet?" Ju mund ta dini tashmë se kur Shpenguesi i Shenjtë erdhi në botë, Ai i përmbloodhi të Dhjetë Urdhërimet me dy shprehje. Ai tha:

1.) **"Duaje Zotin Perëndinë tënd me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe me gjithë mendjen tënde."** dhe,

2.) **"Duaje të afërmin tënd porsì vetveten."** *I gjithë ligji dhe Profetët vareshin nga këto dy urdhërime.*" (Mat. 22:37,39,40)

Tani, nëse doni të shqyrtoni veten tuaj për të ditur nëse i keni mbajtur të Dhjetë Urdhërimet që Perëndia i dha Moisiut, drejtojini dy pyetje vetes suaj:

Së pari: Si është marrëdhënia ime me **Perëndinë? A e dua Perëndinë me gjithë zemrën time?**

Së dyti: Si janë marrëdhëniet e mia me **njerëzit? A e dua fqinjin tim si vetveten?**

Si është marrëdhënia jote me **Perëndinë?** Lëre zemrën të përgjigjet me ndershmëri. A e do Perëndinë me të gjithë mendjen tënde? A e do Atë me të gjithë zemrën tënde? A ka Perëndia dhe Fjala e Tij vendin e parë në jetën tënde?

Po marrëdhëniet e tua me **njerëzit?** A e do fqinjin tënd porsì vetveten? A vë të tjerët përpara vetvetes në çdo gjë? A kujdesesh për shokun tënd si për veten tënde? A bën për të tjerët gjithçka që do të doje që ata të bënin për ty?

Nëse nuk mund t'iu përgjigjesh pozitivisht këtyre pyetjeve, atëherë, dije se përpara Perëndisë, ti je një **shkelës i ligjit**. Me forcat e tua, nuk mund të shpresosh për diçka përveç gjyqimit të drejtë të Perëndisë! Shkrimet thonë: *"Kurse për frikacakët dhe të pabesët, dhe të neveritshmit dhe vrasësit, dhe kurvëruesit, dhe magjistarët, dhe idhujtarët, dhe gjithë gënjeshtarët, pjesa e tyre do të jetë në liqenin që digjet me zjarr dhe squfur, që është vdekja e dytë."* (Zbulesa 21:8)

Perëndia është i shenjtë dhe nuk mund të tolerojë diçka jo të shenjtë. Ai është i përsosur dhe nuk mund të pranojë vepra jo të përsosura. Prandaj Shkrimet thonë: **"Sepse kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të gjitha pikat."** (Jakobi 2:10) Të përpiqesh

të zbatosh të Dhjetë Urdhërimet nuk të bën "të drejtë përpara Perëndisë! Sepse **të gjithë** mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë!" (Rom. 3:20, 23). Po, miq të dashur, Fjala e Perëndisë është e qartë: "**Të gjithë** mëkatuan!" dhe "**Të gjithë ata** që themelohen mbi veprat e ligjit janë nën mallkim." (Gal. 3:10)

Ndoshta dikush do të pyesë: "Atëherë, **pse i dha Perëndia këto Dhjetë Urdhërime**, nëse asnjë nuk mund t'i zbatojë ato? Kjo është pyetje shumë e rëndësishme, dhe sipas vullnetit të Zotit, në programin tonë të ardhshëm do të dëgjojmë përgjigjen nga Perëndia...

Zoti ju bekoftë dhe ju zbuloftë të vërtetën e rëndësishme që përmban ky citim nga Fjala e Tij:

"Sepse kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të gjitha pikat." (Jakobi 2:10)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Qëllimi i Urdhërimeve

Eksodi 20

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në dy programet e fundit, pamë se si zbriti Perëndia në Malin Sinai në formë zjarri, bubullime dhe vetëtime, për t'i dorëzuar Moisiut Dhjetë Urdhërimet e Tij të shenjta për fiset e Izraelit. Në urdhërimin e parë, Perëndia u tha atyre: **Nuk do të keni perëndi të tjera para meje.** Në të dytin : **Nuk do të bëni skulpturë ose shëmbëlltyrë të asnjë gjëje.** Së treti: **Nuk do ta përdorni emrin e Zotit, të Perëndisë tuaj, kot.** Së katërti: **Mbajeni mend ditën e shtunë për ta shenjtëruar.** Së pesti: **Do të nderoni atin dhe nënën tuaj.** Së gjashti: **Nuk do të vrisni.** Së shtati: **Nuk do të shkelni besnikërinë bashkëshortore.** Së teti: **Nuk do të vidhni.** Së nënti: **Nuk do të bëni dëshmi të rreme kundër të afërmit tuaj.** Së dhjeti: **Nuk do të dëshironi asgjë që është e të afërmit tuaj.**

Këto janë Dhjetë Urdhërimet që Perëndia i dha Moisiut dhe izraelitëve. Zoti u vuri një barrë të rëndë, duke iu thënë: Kushdo që do të mund të zbatojë **me përpikmëri gjithçka** të Dhjetë Urdhërimet, do të jetojë me Mua në përjetësi. Por, kushdo që e zbaton të gjithë ligjin, por e shkel në **një pikë të vetme**, është fajtor për shkeljen e **të gjithë ligjit**, dhe do të jetojë i ndarë nga Unë **në përjetësi!**

Kjo ishte rruga e shenjtërisë që Perëndia u dha fiseve të Izraelit në Malin Sinai. Ai i urdhëroi që t'i binden Atij në çdo gjë! Po, **në çdo gjë!** A munden, vallë, mëkatarët të zbatojnë **të gjitha** urdhërimet e Perëndisë? Jo, nuk munden! Megjithatë, pikërisht kështu urdhëroi Zoti Perëndi, I Shenjti! Prandaj, **pyetja qendrore** që shtrohet përpara nesh sot është kjo: **Pse Perëndia u dha Dhjetë Urdhërimet e Tij bijve të Izraelit, kur e dinte fare mirë se asnjë prej tyre nuk do të mund t'i zbatonte ato me përsosmëri?** Pse vuri Ai një barrë kaq të rëndë mbi pasardhësit e Adamit?

Tashmë, kemi parë se si bijtë e Izraelit thanë: *"Ne do të bëjmë çdo gjë që thotë Zoti!"* Megjithatë, Ai e dinte se ata nuk mund të bënin gjithçka që Ai kishte kërkuar. Izraelitët nuk e

kuptonin se nuk mundeshin të kryenin vullnetin e Perëndisë në mënyrë të përsosur. Ata nuk e kuptonin sa larg ishin nga Perëndia dhe nga lavdia e Tij e madhe. Pikërisht për këtë arsye, Perëndia u dha izraelitëve këto Dhjetë Urdhërime të përsosura, duke u thënë: **Zbatojini të gjitha! Kushdo që shkel qoftë edhe një pikë të këtij ligji do të jetë i ndarë nga Unë përjetësisht!**

Përmes këtyre urdhërimeve të rënda, Perëndia kishte si qëllim t'u vinte në dukje fiseve të Izraelit mungesën e aftësisë së tyre për t'i pëlqyer Atij. Perëndia e dinte se bijtë e Izraelit nuk mund të zbatonin të gjitha urdhërimet e Tij, por ata vetë nuk e kishin kuptuar këtë. Izraelitët ishin të ngjashëm me njerëzit fetarë të ditëve tona, të cilët, në mënyrë të gabuar, mendojnë se Perëndia kërkon thjesht që ne të përpiqemi të bëjmë mirë dhe në Ditën e Gjykimit, nëse "veprat tona të mira" peshojnë më shumë se "veprat e këqija", Zoti do të na thotë: "Ejani, hyni në Parajsë e banoni me Mua përgjithmonë!" Por, kushdo që mendon në këtë mënyrë, gabohet dhe nuk i njeh Shkrimet dhe as shenjtërinë e Perëndisë. Zoti është i përsosur, dhe nuk mund të tolerojë asnjë mëkat!

Thjesht, si shembull, sa mëkate kreu Adami përpara se Perëndia ta dëbonte nga Kopshti i Parajsës? Dhjetë mëkate? Apo njëqind? Ndoshta njëmijë? Jo! Vetëm **një mëkat** dhe Adami u dëbua!

Një mëkat i vetëm dhe Adami nuk ishte më i përsosur përpara Perëndisë!

Një mëkat i vetëm dhe Ai nuk mund t'i afrohej më Zotit!

Një mëkat i vetëm që i solli vdekjen!

Një mëkat i vetëm dhe ai meritoi zjarrin e përjetshëm!

Perëndia është i shenjtë dhe nuk e toleron aspak mëkatin! Kjo është arsyeja pse Ai u tha bijve të Izraelit: *"Kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të gjitha pikat."* (Jakobi 2:10) Prandaj, nëse shenjtëria e Perëndisë është e tillë, atëherë, mund të pyesim: **Pse ua dha Perëndia izraelitëve Dhjetë Urdhërimet, kur e dinte se asnjë prej tyre nuk do t'i zbatonte ato me përsosmëri?** Dëgjoni përgjigjen e Perëndisë: *"Asnjë mish nuk do të shfajësohet para tij (Perëndisë) për veprat e ligjit; me anë të ligjit në fakt arrihet njohja e mëkatit. [qëllimi i urdhërimeve është të zbulojnë mëkatin!]"* (Romakëve 3:20) Pra, cili është qëllimi i Dhjetë Urdhërimeve? Të heqin mëkatin? "Jo," Perëndia thotë: "qëllimi i urdhërimeve është të bëjnë të njohur mëkatin!" {ose e përkthyer ndryshe: të na bëjnë të "ndërgjegjshëm për mëkatin."}

A e kuptuat? Pse Perëndia u dha Dhjetë Urdhërimet e Tij të shenjta Moisis dhe bijve të Izraelit? Mos i dha, vallë, që duke i zbatuar ato të mund të meritonin Parajsën? Jo! Nuk është kështu, sepse Zoti thotë: "Nëse nuk i zbatoni të gjitha, jeni të dënuar!" A munden bijtë e Adamit

t'i binden Perëndisë në **gjithçka** që Ai ka urdhëruar? A mundet dikush të pijë ujë të pastër nga një enë e palarë dhe e ndotur? E pamundur!

Cili është qëllimi i Dhjetë Urdhërimeve? Shkrimet thonë: "Qëllimi i urdhërimeve është të **bëjnë të njohur mëkatin!**" Zoti nuk na i dha urdhërimet në mënyrë që të na shpëtonte nga gjykimi i Tij. Ai na i dha për t'na treguar se **jemi mëkatarë të dënuar** dhe se **kemi nevojë për një Shpëtimtar!** A është e qartë kjo për ju?

Dhjetë Urdhërimet janë si aparati i **rrezeve X** në spital. Nëse jam i sëmurë dhe nuk e di se çfarë kam, ndoshta mjeku do të më vizitojë duke më bërë rreze X. Cili është qëllimi i kontrollit me rreze X? Ka vetëm një qëllim: **Të zbulojë çfarë nuk funksionon mirë në trupin tim.** Po kështu, urdhërimet e shenjta që Perëndia i dha Moisu janë si aparati i rrezeve X në spital. Qëllimi i tyre është të **zbulojnë çfarë nuk shkon mirë – të zbulojnë mëkatin që është në zemrën dhe në shpirtin tim.** Si mund ta zbulojnë mëkatin që është në mua Dhjetë Urdhërimet? E zbulojnë në këtë mënyrë: Nëse e krahasoj sjelljen time me ligjin e shenjtë të Perëndisë, do të shoh se sa larg Perëndisë ndodhem – në mendime, në fjalë dhe në vepra. Kur **vështroj ligjin e Tij** dhe vështroj edhe **veten time**, jam i ndërgjegjshëm se kam mëkatur kundër Perëndisë dhe kundër njerëzve dhe se nuk **mund të hyj në këtë mënyrë në praninë e pastër dhe të pandotur të Perëndisë së shenjtë!**

Ashtu si aparati i rrezeve X përdoret **për të treguar** çfarë nuk funksionon mirë në trupin e një personi, po ashtu edhe Dhjetë Urdhërimet përdoren **për të treguar** se çfarë nuk funksionon mirë në zemrën e një personi. Dhe, ashtu si rrezet X **nuk mund të shërojnë** personin e sëmurë, edhe Dhjetë Urdhërimet **nuk mund të shërojnë** zemrën time të mbushur plot me mëkat. Që zemra ime të shërohet, duhet të shkoj tek Mjeku i Madh, domethënë tek Perëndia. Vetëm Ai ka një plan për të më shpëtuar nga vdekja dhe nga dënimi që më pret për shkak të mëkatis që është brenda meje.

Ndoshta, dikush mund të thotë: "Pa prit pak, miku im! Unë jam njeri i mirë! Nuk jam si të tjerët që vjedhin dhe shkelin kurorën!" Nëse ky është qëndrimi juaj, atëherë nuk e keni kuptuar aspak shenjtërinë e Perëndisë! Ajo që duhet të mësoni është se, në Ditën e Gjykimit, **Perëndia nuk do t'ju krahasojë me fqinjin (të afërmin) tuaj mëkatar. Do t'ju krahasojë me ligjin e Tij të shenjtë dhe të përsosur**, që thotë: *"Kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të gjitha pikat!"* (Jakobi 2:10) Perëndia që thotë: "Nuk do të shkelni besnikërinë bashkëshortore", thotë gjithashtu: "Nuk do të gënjeni!" Kështu, nëse nuk e keni shkelur besnikërinë bashkëshortore, por keni thënë vetëm një gënjeshtër, atëherë, keni shkelur të gjithë ligjin. (shihni Jakobi 2:11) dhe nuk mund të hyni në praninë e Perëndisë në Parajsë, sepse Shkrimi thotë: *"Nuk do të hyjë asgjë e papastër dhe askush që kryen neveri e*

gënjeshtër...." (Zbulesa 21:27) Një gjë është e sigurtë, ne nuk mund ta kënaqim kurrë Perëndinë me veprat tona! Kështu deklaroi Fjala e Tij, kur thotë: "Jemi të gjithë si një gjë e papastër, dhe të gjitha veprat tona të drejtësisë janë si një rrobë e ndotur...." (Isaia 64:6) "Bota do t'i nënshtrohet gjykimit të Perëndisë. Nuk ka asnjëri të drejtë, as edhe një. Të gjithë kanë dalë nga udha e tij, ... nuk ka asnjë që të bëjë të mirën, as edhe një, sepse nuk ka dallim, sepse të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë!" (Romakëve 3:19,10,12,22,23)

Atëherë, nëse jemi në këtë gjendje përpara Perëndisë që do të na gjykojë, si mund t'i shpëtojmë ndëshkimit të Tij? Çfarë duhet të bëjmë që të shpëtojmë? A jemi pa shpresë? Nëse bazohemi **tek forcat e përpjekjet tona**, nuk kemi shpresë. Por, faleminderit Perëndisë, Ai ka hartuar **një plan për të shpëtuar** bijtë e Adamit nga ndëshkimi i mëkatit!

Le të vazhdojmë të lexojmë në Tora, në librin e Eksodit, në kapitullin njëzet dhe të shohim se si Perëndia shtroi për bijtë e Izraelit një rrugë çlirimi nga mallkimi që ligji i Tij i shenjtë kishte sjellë mbi ta. Pasi Ai u dha Dhjetë Urdhërimet izraelitëve, Shkrimet thonë:

(Eksodi 20) ¹⁸*Tani tërë populli dëgjonte bubullimat, tingullin e borisë dhe shihte shkrepimat dhe malin që nxirrte tym. Para kësaj pamjeje, populli dridhej dhe qëndronte larg. ...* ²¹*Populli, pra, qëndronte larg, por Moisiu iu afrua errësirës së dendur ku ndodhej Perëndia.* ²²*Pastaj Zoti i tha Moisiut: "Do t'u thuash kështu bijve të Izraelit: 'Ju vetë e patë që kam folur me ju nga qielli. ...* ²⁴*[Prandaj] do të bësh për mua një altar prej dheu dhe mbi të do të ofrosh olokaustet e tua, flitë e tua të falenderimit, delet dhe qetë e tua; në çdo vend ku do të bëj që emri im të kujtohet, do të vij te ti dhe do të të bekoj."*

Kështu, Moisiu shkroi në një libër gjithçka që Perëndia e udhëzoi. Dhe herët në mëngjes, Moisiu u ngrit e bëri një altar në rrëzë të Malit Sinai, ashtu siç e kishte urdhëruar Perëndia. Kur e përfundoi së ndërtuari, porositi disa të rinj që të ofronin si flijime disa qe, të mblidhnin gjakun e tyre nëpër enë dhe ta digjin mishin mbi altar. Atëherë, Moisiu e mori gjakun e qeve dhe e spërkati mbi të gjithë altarin, mbi librin në të cilin kishte shkruar të Dhjetë Urdhërimet dhe mbi turmën e popullit, duke u thënë: "**Ja gjaku i besëlidhjes që Zoti ka lidhur me ju sipas tërë këtyre fjalëve.**" (Eksodi 24:4-7)

Kështu, shohim se Moisiu sipas urdhrit të Perëndisë, bëri një altar, duke sakrifikuar disa kafshë dhe duke e spërkatur gjakun e tyre mbi të gjithë popullin e Izraelit. Për çfarë arsye e bëri këtë? Zoti donte t'u kujtonte izraelitëve atë çfarë u kishte mësuar paraardhësve të tyre, Adamit, Abelit, Noeut, Abrahamit, Isakut dhe Jakobit, se: "**pa derdhur gjak nuk ka ndjesë (falje të mëkatit).**" (Hebrenjve 9:22) Kushdo që donte t'i afrohej Perëndisë, duhet t'i afrohej me anë të përsosmërisë së një flijimi të patëmetë.

Pse Perëndia urdhëroi që të sakrifikohehin ato kafshë? Pikërisht, sepse Ai është i drejtë dhe ligji i Tij i shenjtë deklaroi se **dënimi** për mëkatën “edhe më të voglin”, është vdekja dhe ferri i përjetshëm, larg Zotit dhe lavdisë së Tij të madhe. Dhe, meqenëse bijtë e Izraelit nuk mund t’i zbatonin të gjitha urdhërimet e Tij të shenjta, duhet t’i sillnin Perëndisë sakrificat pa të meta, me qëllim që viktima e **pafajshme** të zëvendësonte **fajtorin**. Megjithatë, tashmë ne kemi mësuar, se sakrificat e kafshëve nuk mund ta **hiqnin** mëkatën e njeriut, por vetëm mund ta **mbulonin** atë, deri në kohën që Perëndia dërgoi në botë **Shpenguesin e shenjtë, i Cili** ofroi me dëshirë Vetën e Tij si flijimi përfundimtar për mëkatën.

Sot ne jemi shumë të lumtur që e dimë se ky Shpëtimtar ka ardhur dhe ka paguar për mëkatet tona njëherë e përgjithmonë. A e dini emrin e Tij? Ai quhet **Jezus**. Emri *Jezus* do të thotë **Zoti shpëton**. Jezusi nuk kishte një atë tokësor. Ai erdhi nga qielli dhe nuk e kishte trashëguar natyrën mëkatore që gjendej në të gjithë pasardhësit e Adamit. Jezusi iu bind të Dhjetë Urdhërimeve në mënyrë të përsosur dhe përmbushi të gjitha kërkesat e drejta të Perëndisë. Për shkak se Ai ishte pa mëkat, ishte i denjë për të dhënë jetën e Tij si flijim që heq mëkatën e të gjithë atyre që besojnë në Të. Bazuar në këtë flijim të përsosur të Shpenguesit, Perëndia mund të më quajë mua dhe ju të drejtë, sepse Ai që nuk kishte mëkat, vuajti dënimin për mëkatet tona.

Miq të dashur, duke u bazuar në atë çfarë kemi studiuar sot, le të mbajmë mend dy gjëra shumë të rëndësishme:

1.) Së pari, të jeni plotësisht të sigurtë që **askush nuk mund të shpëtojë vetveten duke zbatuar të Dhjetë Urdhërimet!** Dëgjoni përsëri se çfarë deklarojnë Shkrimet për këtë: *"Dhe të gjithë ata që themelohen mbi veprat e ligjit janë nën mallkim, sepse është shkruar: "I mallkuar është kushdo që nuk qëndron në të gjitha ato që shkruhen në librin e ligjit për t'i praktikuar!"* (Galatasve 3:10) *"Sepse kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të gjitha pikat."* (Jakobi 2:10) Askush nuk do të shpëtohet duke u përpjekur të zbatojë të Dhjetë Urdhërimet! Qëllimi i urdhërimeve është që të zbulojnë mëkatën.

2.) Së dyti, duhet të ngulisim mirë në mendjet tona se **vetë Perëndia ka një plan për të shpëtuar mëkatarët!** Dëgjoni se çfarë thonë Shkrimet: *"Në fakt një është Perëndia, dhe një i vetëm është ndërmjetësi midis Perëndisë dhe njerëzve: Krishti Jezus njeri, i cili e dha veten si çmim për të gjithë, për dëshim në kohën e caktuar!"* (1 Timoteut 2:5,6) Në të vërtetë, vetëm Perëndia ka një plan për të shpëtuar mëkatarët.

Dhe kështu, të dashur miq, po ndahemi sot prej jush, duke ju lënë të meditoni mbi këto dy të vërteta: **Askush nuk mund të shpëtohet duke zbatuar Dhjetë Urdhërimet!** Dhe: **Vetë Perëndia** ka një plan për të shpëtuar mëkatarët!

Ju falënderojmë që na ndoqët...

Zoti ju bekoftë dhe ju dhëntë dritën për të kuptuar gjithçka që kemi lexuar sot, sepse Fjala e Tij thotë:

"Asnjë mish nuk do të shfajësohet para tij (Perëndisë) për veprat e ligjit; me anë të ligjit në fakt arrihet njohja e mëkatit!" (Romakëve 3:20)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Urdhërimet e Shkelura

Eksodi 32

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të rikthehemi tek ju dhe t'ju paraqesim programin *Rruga e Drejtësisë*.

Në tre mësimet e fundit, kemi parë se si Perëndia u foli izraelitëve nga Mali Sinai në mes të flakës, bubullimës dhe vetëtimës dhe iu dha atyre Dhjetë Urdhërimet e Tij **të shenjta**. Gjithashtu, pamë se si Perëndia i urdhëroi bijtë e Izraelit që të bënin një **altar** në rrëzë të Malit Sinai dhe të flijonin disa kafshë pa të meta si sakrificë.

Pse Perëndia urdhëroi që këto kafshë të flijoheshin? Ai dha urdhër, sepse Ai është i drejtë dhe ligji i Tij i Shenjtë deklaroi: “*Sepse kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të gjitha pikat.*” Kushdo që shkel ligjin e Perëndisë ka mëkatuar ... dhe paga e mëkatit është vdekja! (Jakobi 2:10; 1 Gjonit 3:4; Rom. 6:23) Qëkurse izraelitët nuk zbatuan urdhërimet e Perëndisë, ata duhet t'i paraqisnin Perëndisë flijime pa të meta, me qëllim që kafsha e pafajshme të vdiste **në vend të** atij që kishte bërë faj. Kafsha do të flijohet me qëllim që mëkatari të mos vdiste. Në këtë mënyrë Perëndia provoi se Ai është i drejtë dhe nuk mund ta falë mëkatin duke u bazuar mbi përpjekjet njerëzore. Perëndia mund të falë mëkatin duke u bazuar vetëm mbi gjakun e një flijimi të përsosur.

Mësimi i sotëm titullohet: “**Urdhërimet e Shkelura**”. Në këtë pikë të historisë së profetit Moisi dhe të fiseve të Izraelit, ata janë akoma rrëzë Malit Sinai në shkretëtirë. Le t'i rikthehemi Toras për të parë se çfarë ndodhi pasi Perëndia iu dha atyre Dhjetë Urdhërimet. Po lexojmë në kapitullin njëzet e katër në librin e Eksodit. Shkrimet thonë: (Eksod. 24) ¹²*Pastaj Zoti i tha Moisiut: “Ngjitu tek unë në mal dhe qëndro aty; dhe unë do të jap disa pllaka prej guri; ligjin dhe*

urdhërimet që kam shkruar, me qëllim që ti t'ua mësosh atyre.” ¹³*Pas kësaj Moisiu u ngrit bashkë me Jozueun zbatuesin e tij; dhe Moisiu u ngjit në malin e Perëndisë.* ¹⁴*Por pleqve u tha: “Na prisni këtu, deri sa të kthehemi tek ju. Ja, Aaroni dhe Huri janë me ju; kushdo që ka probleme le t'u drejtohet atyre.”* ¹⁵*Moisiu, pra u ngjit në mal dhe reja e mbuloi përsëri malin.* ¹⁶*Tani lavdia e Zotit mbeti në malin e Sinait dhe reja e mbuloi atë gjashtë ditë; ditën e shtatë Zoti thirri Moisiun nga mesi i resë.* ¹⁷*Dhe pamja e lavdisë së Zotit dukej në sytë e bijve të Izraelit si një zjarr që digjej në majën e malit.* ¹⁸*Kështu Moisiu hyri në mes të resë dhe u ngjit në mal; dhe Moisiu mbeti në mal dyzet ditë e dyzet net.”*

Le të ndalojmë pak këtu. Në mësimin e ardhshëm, sipas vullnetit të Zotit, do të mësojmë se çfarë i tha Perëndia Moisiut në Malin Sinai gjatë dyzet ditëve. Megjithatë, sot, do të shohim se çfarë ndodhi me izraelitët që ishin në kamp në rrëzë të malit duke pritur Moisiun. Të gjithë e dimë se të presësh me durim në Perëndinë nuk është e lehtë për pasardhjen e Adamit. Është më e lehtë për ne të dorëzohemi; të harrojmë Fjalën e Perëndisë dhe të devijojmë në rrugën tonë.

Kështu, ajo që do të lexojmë tani për izraelitët është e rëndësishme për ne - shumë e rëndësishme. Perëndia dëshiron **të na paralajmërojë** nëpërmjet kësaj historie tronditëse. Në kapitullin tridhjetë e dy, lexojmë:

(Eksod. 32) ¹*Por populli duke parë që Moisiu po vononte të zbriste nga mali, u mblodh rreth Aaronit dhe i tha: “**Hajt tani, na bëj një perëndi të shkojë përpara nesh, sepse sa për Moisiun, njeriun që na nxorri nga vendi i Egjiptit, nuk dimë çfarë i ka ndodhur.**”* ²*Aaroni iu përgjigj atyre: “Hiqni unazat prej ari që janë në veshët e grave tuaja, të bijve tuaj, dhe të bijave tuaja dhe m'i sillni mua.”* ³*Kështu tërë populli hoqi unazat prej ari që kishin në veshët dhe ia çoi Aaronit, ⁴i cili i mori nga duart e tyre dhe, mbasi i modeloi me daltë, bëri një viç prej metali të shkrirë. Atëherë ata thanë: “O Izrael, ky është Perëndia yt që të nxori nga vendi i Egjiptit!”*

A e shikoni se çfarë bënë izraelitët? Kjo ndodhi vetëm pak ditë pasi ata kishin thënë: *“Ne do të bëjmë gjithçka që Zoti ka thënë!”* I shohim ata të thyejnë dy urdhërimet e para që Perëndia sapo i kishte dhënë në Malin Sinai!

Perëndia u tha atyre: Një: *“Nuk do të kesh perëndi të tjera para meje!”*

Dy: *"Nuk do të bësh skulpturë ose shëmbëlltyrë të asnjë gjëje!"* Por çfarë bënë izraelitët? Ata i kthyen shpinën Perëndisë dhe krijuan për veten e tyre një idhull në formën e një viçi si idhujt që ata kishin parë në Egjipt.

Pse izraelitët i kthyen shpinën kaq shpejt Perëndisë dhe Fjalës së Tij? Sepse ajo që ata donin ishte një **perëndi që ta shihnin dhe ta preknin**. Ata ishin siç janë njerëzit sot që zgjedhin të neglizhojnë Fjalën e Perëndisë dhe imitojnë njerëz dhe tradita. Të ndjekësh **një njeri** të cilin ti e sheh është më e lehtë sesa të ndjekësh **Perëndinë** që askush nuk mundet ta shohë. Kjo është arsyeja pse pasardhësit e Adamit zëvendësojnë **Fjalën e vërtetë të Perëndisë me idetë e njerëzve**, që nuk kanë themel të qëndrueshëm.

Le të shohim tani se çfarë ndodhi pasi izraelitët krijuan viçin prej ari. Shkrimet thonë:

(Eksod. 32) ⁵*Kur Aaroni pa këtë, ngriti një altar përpara tij dhe vuri kasnecë që thanë: "Nesër do të jetë festë për nder të Zotit!"* ⁶*Të nesërmen ata u ngritën herët, ofruan olokauste dhe çuan fli falenderimi; populli u ul për të ngrënë e për të pirë, pastaj u ngrit për të dëfryer.*

A e dëgjuat çfarë bëri Aaroni? Shkrimet na tregojnë se *"ai ngriti një altar përpara viçit dhe shpalli: Nesër do të jetë festë për nder të Zotit!"* A ishte e vërtetë kjo? A mund ta adhuronin Zotin në këtë mënyrë izraelitët? Patjetër që jo! Ne e dimë se Perëndia **nuk kishte vend në një festë të tillë**. Tashmë ata nuk kishin shkelur vetëm dy urdhërimet e para, por edhe urdhërimin e tretë që thotë: *"Nuk do të përdorësh emrin e Zotit, të Perëndisë tënd, kot."* "Zot Perëndi! Zot, Zot, Zot!" ishte mbi buzët e tyre, por zemrat e tyre ishin larg prej Tij. Adhurimi i tyre ishte i kotë. Fjalët e tyre për Perëndinë nuk kishin vlerë. Lutjet e tyre ishin kaq pa kuptim sa që vetëm krijonin zemërim tek Perëndia! Tani le të përfundojmë historinë:

(Eksod. 32) ⁷*Atëherë Zoti i tha Moisiut: "Tani shko, zbrit, sepse populli yt, që ti nxore nga vendi i Egjiptit, është korruptuar; ⁸**u larguan shpejt, janë përdalë nga rruga që unë e kisha urdhëruar të ndiqte; bëri një viç prej metali të shkrirë, u përkul para tij, i ofroi flijime dhe tha: "O Izrael, kjo është perëndia jote që të nxori nga vendi i Egjiptit."*** ⁹*Zoti i tha akoma Moisiut: "E pashë këtë popull, dhe ja, është një popull me qafë të fortë. ¹⁰Më lër, pra, të veproj, në mënyrë që zemërimi im të ndizet kundër tyre dhe t'i konsumoj; por nga ti do të bëj një komb të madh."*

¹¹Atëherë Moisiu e luti Zotin, Perëndinë e tij dhe i tha: “Pse, o Zot, zemërimi yt duhet të ndizet kundër popullit tënd që e nxore nga vendi i Egjiptit me fuqi të madhe dhe me dorë të fortë?
¹²Pse duhet që Egjiptasit të thonë: “Ai i nxori për t’ju bërë të keq, që të vriten mbi malet dhe për t’i shfarosur nga faqja e dheut”? Hiq dorë nga zemërimi yt i zjarrtë dhe nga qëllimi yt për t’i bërë keq popullit tënd. ¹³Kujto Abrahamin, Isakun dhe Izraelin, shërbëtorë të tu, të cilëve u je betuar mbi veten tënde, duke u thënë atyre: “Unë do të shumëztoj pasardhësit e tu si yjet e qiellit dhe do t’u jap pasardhësve tuaj tërë atë vend (vendin e Kanaanit) për të cilin të fola, dhe ata do ta zotërojnë përjetë.”.

¹⁴Kështu Zoti ndryshoi mendim lidhur me të keqen që kishte thënë se do t’i bënte popullit të tij. ¹⁵Atëherë Moisiu u kthye dhe zbriti nga mali me dy pllakat e dëshmisë në duar, pllaka të shkruara nga të dy anët, si përpara ashtu edhe prapa. ¹⁶Pllakat ishin vepër e Perëndisë dhe shkrimi i tyre ishte shkrimi i Perëndisë, i gdhendur mbi pllakat. ¹⁷Por Jozueu, (që shoqëroi Moisiun) duke dëgjuar britmën e popullit që bërtiste, i tha Moisiut: “Ka një zhurmë lufte në kamp.” ¹⁸Por ai u përgjigj: “Kjo nuk është as një britmë fitoreje, as një britmë humbjeje; britma që unë dëgjoj është e njerëzve që këndojnë. ¹⁹Si iu afrua kampit, pa viçin dhe vallet; atëherë Moisiu u ndez nga zemërimi dhe ai i hodhi pllakat nga duart e tij **dhe i theu** në këmbët e malit. ²⁰Pastaj mori viçin që ata kishin bërë, e dogji në zjarr dhe e bëri pluhur; pastaj e përhapu pluhurin në ujë dhe ia dha për të pirë bijve të Izraelit. ²¹Pastaj Moisiu i tha Aaronit: “Çfarë të ka bërë ky popull, të cilin e ke ngarkuar me një mëkat kaq të madh?” ²²Aaroni u përgjigj: “Zemërimi i zotërisë sime të mos ndizet, ti vetë e njuh këtë popull dhe e di që ai është i prirur ndaj së keqes. ²³Ata më kanë thënë: “Na bëj një perëndi që të shkojë para nesh, sepse Moisiut, njeriut që na nxori nga vendi i Egjiptit, nuk dimë se çfarë i ka ndodhur.” ²⁴Atëherë unë u thashë atyre: “Kush ka ar të mos e mbajë me vete.” Kështu ata ma dhanë mua dhe unë e hodha në zjarr, dhe na doli ky viç.” ²⁵Kur Moisiu pa që populli ishte pa fre (dhe Aaroni e kishte lënë të shfrenohej duke e ekspozuar në turpin e armiqve të tij) ²⁶u ndal në hyrje të kampit dhe tha: “Kushdo që është me Zotin, le të vijë tek unë!” Dhe të gjithë bijtë e Levit u mblodhën pranë tij. ²⁷Dhe ai u tha atyre: “Kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit: “Secili prej jush të vërë shpatën në krahun e tij; kaloni dhe rikaloni nga një hyrje e kampit në tjetrën, secili të vrasë vëllanë e tij, mikun e tij, fqinjin e tij.” ²⁸Bijtë e Levit bënë ashtu siç u kishte thënë Moisiu, dhe atë ditë **ranë rreth tre mijë njerëz**. ²⁹Kështu Zoti goditi popullin, sepse kishte bërë viçin që Aaroni kishte modeluar.

Pas kësaj, Zoti i tha Moisiut të përgatiste **dy pllaka prej guri** për të zëvendësuar ato që ai kishte thyer. Mbi këto pllaka Zoti rishkroi **urdhërimet** që tashmë bijtë e Izraelit i kishin shkelur! Ata **kishin shkelur** ligjin e shenjtë të Perëndisë. Zemra e keqe e njeriut u duk përsëri. Megjithë veprat e kryera nga Perëndia, shohim se sa shpejt populli i Izraelit u largua nga rruga e drejtësisë që Perëndia kishte themeluar. Ata zgjodhën një rrugë tjetër, të krijonin **një fe të tyre**. Ata zgjodhën rrugën e veprave që vinin nga dora e tyre. I kthyen shpinën rrugës që Perëndia kishte krijuar për ta dhe u gëzuan me fenë që krijuan vetë. Emri i Perëndisë ishte mbi buzët e tyre, por zemrat e tyre ishin larg prej Tij! Prandaj ata devijuan aq shumë sa bënë një viç, duke u kënaqur me veprën e duarve të tyre dhe duke përbuzur Perëndinë e gjallë dhe të vërtetë. Çfarë do të na tregojë Perëndia nëpërmjet kësaj historie kaq tronditëse? Ai do që ne të mendojmë se si është lidhja jonë me Perëndinë. Ndoshta ka disa që mendojnë: “Unë nuk jam si izraelitët. Unë nuk i kam kthyer kurrë shpinën Perëndisë dhe nuk kam adhuruar ndonjë idhull.” Ju që mendoni në këtë mënyrë, a jeni të sigurtë që nuk keni adhuruar asnjëherë idhull? Ndoshta ju nuk keni pasur ndonjë idhull, por idhulli nuk kufizohet vetëm në skulptura ose shëmbëlltyra. Idhull është çdo gjë që qëndron midis teje dhe Perëndisë. **Idhull** mund të bëhet paraja, veshja, seksi, futbolli, televizori, vetja, ndonjë person tjetër, ose traditat e paraardhësve tuaj. Për shumë njerëz, detyimet e tyre fetare janë idhuj; ata i kushtojnë më shumë rëndësi lutjeve dhe agjërimit sesa dëgjimit të Fjalës së Perëndisë! **Çdo gjë që zëvendëson Perëndinë dhe të vërtetën e Tij është idhull.**

Kush është Perëndia juaj? Kë adhuron ju në të vërtetë, Zotin Perëndi, apo një idhull? A është emri i Perëndisë thjesht në buzët tuaja, apo emri i Tij është në zemrat tuaja? Ka dallim midis atyre që e adhurojnë me të vërtetë Perëndinë dhe atyre që adhurojnë idhuj. Ajo që i dallon këta njerëz është **Fjala e Perëndisë**. Cili është qëndrimi juaj ndaj Fjalës së Perëndisë? A e njihni Fjalën e Tij? A besoni në të? A e doni me gjithë zemrën tuaj? Apo jeni si izraelitët për të cilët Perëndia tha: *"Ky popull po më afrohet me gojë dhe më nderon me buzët; por zemra e tyre rri larg meje. Dhe më kot më nderojnë, duke i mësuar doktrina që janë urdhërime nga njerëzit."* (Mateu 15:8,9)

Po juve? Kë adhuron ju në të vërtetë, Zotin Perëndi që i dha Moisiut ligjin e Tij të drejtë? A e besoni Fjalën e Tij? Apo e vini shpresën tuaj mbi veprat tuaja fetare ashtu siç bënë izraelitët? Cilido të jetë rasti juaj, Shkrimet na tregojnë:

*"Dhe të gjitha këto gjëra u ndodhën atyre (izraelitëve) si shembull, dhe janë shkruar për paralajmërimin tonë, për ne që jemi në mbarim të epokës. Prandaj, të dashurit e mi, **largohuni nga idhujtaria**. Po ju flas si të mençur." (1 Kor. 10:11,14,15) "Kurse për frikacakët dhe të pabesët, dhe të neveritshmit dhe vrasësit, dhe kurvëruesit, dhe **idhujtarët**...pjesa e tyre do të jetë në liqenin që digjet me zjarr dhe squfur, që është vdekja e dytë." (Zbul. 21:8) "Në qoftë se ne pranojmë dëshminë e njerëzve, dëshmia e Perëndisë është më e madhe, sepse kjo është dëshmia e Perëndisë që ai dha për Birin e tij...por ne e dimë se Biri i Perëndisë erdhi dhe na dha të kuptuarit, që ne të njohim atë që është i vërteti; Djema, **ruani veten nga idhujt**." (1 Gjonit 5:9,20,21)*

Falemnderit që na dëgjuat...

Herën tjetër, do të shohim planin e jashtëzakonshëm që Perëndia ka përgatitur që Ai të mund të banojë midis izraelitëve mëkatarë pa e cënuar drejtësinë e Tij.

Perëndia ju bekoftë ndërsa mbani mend këtë paralajmërim të rëndësishëm nga Fjala e Tij:

"Ruani veten nga idhujt!" (1 Gjonit 5:21)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Çadra e Takimit

Eksodi 24-40, Levitiku 16

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të jemi pranë jush sërish dhe t'ju paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, pamë se si izraelitët u larguan nga Zoti që i shpëtoi nga skllavëria e Egjiptit. Ndërsa Moisiu ishte duke marrë Fjalën e Perëndisë në Malin Sinai, izraelitët bënë një viç prej ari për ta adhuruar. Megjithatë, sot, do të dëgjojmë një histori më të këndshme. Por duhet t'i kushtojmë vëmendje, sepse është një histori shumë kuptimplotë. Do të shohim se si Perëndia i kërkon Moisiut dhe të gjithë izraelitëve të ndërtojnë një tendë të veçantë, që Ai t'u mësojë atyre si mund t'i afrohen Perëndisë, të takohen me Të dhe ta adhurojnë. Mësimi ynë i sotëm titullohet "**Çadra e Takimit**". Duke lexuar në Tora, librin e Eksodit, kapitulli njëzet e katër, Shkrimet thonë:

Eksodi 24:16 *Tani lavdia e Zotit mbeti në malin e Sinait dhe reja e mbuloi atë gjashtë ditë; ditën e shtatë Zoti thirri Moisiun nga mesi i resë.*

17 *Dhe pamja e lavdisë së Zotit dukej në sytë e bijve të Izraelit si një zjarr që digjej në majën e malit.*

18 *Kështu Moisiu hyri në mes të resë dhe u ngjit në mal; dhe Moisiu mbeti në mal dyzet ditë dhe dyzet net.*

Eksodi 25 1 "Zoti i foli Moisiut duke thënë: 2 "U thuaj bijve të Izraelit që të më bëjnë një ofertë; do ta pranoni ofertën nga çdo njeri që e bën i shtyrë nga zemra e tij. 3 Dhe kjo është oferta që do të pranoni prej tyre: ar, argjend dhe bronz;

4 *stofa me ngjyrë vjollce, të purpurt, të kuqe flakë; li të hollë dhe lesh dhie;*

5 lëkura dashi të ngjyrosura në të kuq, lëkurë baldose dhe dru akacie; 6 vaj për dritën e shandanit, aroma për vajin e vajosjes dhe për temianin erëmirë;

7 gurë oniksi dhe gurë për të ngallmuar në petkun e priftërinjve dhe në gjoksore.

8 Le të më bëjnë një shenjtërore, që unë të banoj në mes tyre.

9 **Ju do ta bëni atë sipas tërë asaj që unë do t'ju tregoj, si për modelin e tabernakullit ashtu edhe për modelin e të gjitha orendive."**

A e dëgjuat çfarë i tha Perëndia Moisiut? Ai i tha diçka shumë habitëse dhe njëkohësisht të mrekullueshme! Perëndia kishte në plan të banonte midis izraelitëve, midis atyre që kishin mëkatuar kaq shumë herë kundër Tij! Pse, Perëndia, që është kaq i madh dhe kaq i shenjtë donte të banonte midis mëkatarëve? Pse, Perëndia, që është frymë dhe nuk ka nevojë për asgjë, kërkon t'u flasë pasardhësve të Adamit që janë larguar prej Tij? Ashtu siç kemi parë, Perëndia e krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së Tij, sepse Ai donte të kishte bashkësi me të. Mëkati i njeriut e prishi këtë marrëdhënie, por Perëndia përgatiti një rrugë të drejtë nëpërmjet të cilës njeriu mund të kishte përsëri bashkësi me Të. Ishte për shkak të qëllimeve të Tij të përjetshme dhe dhembshurisë së Tij të madhe për mëkatarët që Zoti Perëndi planifikoi të ishte i pranishëm me gjithë lavdinë e Tij në mes të izraelitëve. Me anë të një **çadre tepër të veçantë** (tabernakulli) dhe **ligjesh shumë të veçanta**, Perëndia planifikoi të ilustronte se si pasardhësit e Adamit mund t'i afroreshin Atij. Ashtu siç kemi mësuar më parë, për shkak se Perëndia është i shenjtë, njerëzit nuk mund t'i afrohen Atij në çfarëdo lloj mënyre. Për këtë arsye, Perëndia i urdhëroi Izraelitët të ndërtonin një çadër për Të, me qëllim që Ai të ishte në mes tyre në një mënyrë të denjë për shenjtërinë dhe lavdinë e Tij. Gjithashtu, me anë të kësaj tende, Perëndia kishte në plan t'u mësonte brezave të ardhshëm disa mësimet të rëndësishme për Vetën e Tij dhe për Shpëtimtarin që Ai kishte planifikuar të dërgonte në botë. Përpara se të shqyrtojmë urdhërimet që Perëndia i dha Moisiut në lidhje me tabernakullin që izraelitët duhet të ndërtonin për Të, duhet së pari, të kuptojmë se Perëndia nuk u kërkoi atyre të ndërtonin një çadër për Të, sepse Ai kishte nevojë për një vend për të banuar! Jo! Perëndia, i ShumëLarti, që krijoi botën dhe çdo gjë në të, nuk banon në shtëpi të ndërtuara nga njerëzit! Në Shkrimet e Profetëve, Zoti Vetë deklaroi: "*Qielli është froni im dhe toka është mbështetësja e këmbëve të mia. Ku është, pra, shtëpia që mund të më ndërtoni dhe ku është vendi i çlodhjes sime? Tërë këto gjëra i ka bërë dora ime dhe të gjitha kanë ardhur në ekzistencë.*" (Isaia 66:1,2; Veprat 7:48,49)

Pse, atëherë, Perëndia i urdhëroi izraelitët të ndërtonin një çadër ku do të banonin Fryma dhe lavdia e Tij? Ashtu siç tashmë kemi thënë, Perëndia donte t'u mësonte izraelitëve dhe të gjithë pasardhësve të Adamit se sa shumë Ai dëshiron të ketë **bashkësi** me ta. Ai donte, gjithashtu, që me anën e **këtij shembulli**, t'u ilustronte atyre rrugën dhe mënyrën me anë të së cilës njerëzve mund t'u falen mëkatet e tyre dhe të fitojnë të drejtën për të jetuar me Perëndinë në parajsë përgjithmonë!

Kështu, Perëndia urdhëroi Moisiun dhe izraelitët të bënë një çadër për Të, me qëllim që Ai të mund të banonte në mes tyre. Megjithatë, Çadra e Takimit, nuk do të ndërtohej si një çadër e zakonshme. Në fakt, Shkrimet përmbajnë pesë kapituj me përshkrime e udhëzime mbi ndërtimin e kësaj tende! Këto janë kapituj shumë të rëndësishëm dhe neve nuk na mjafton koha për të folur mbi përmbajtjen e gjithë këtyre kapitujve. Do të përpiqemi vetëm të përmbledhim çështjet më të rëndësishme. Ajo çfarë duhet të dini fillimisht për këtë Çadër Takimi është fakti që Perëndia i tregoi Moisiut se kjo çadër duhej të përbëhej nga **dy dhoma**. Çadra e Takimit ishte njëra çadër, por një perde e trashë dhe e bukur (vel), u vu si ndarje midis dy dhomave.

Dhoma e parë u quajt **Vendi i Shenjtë**. Askush nuk lejohej të hynte në atë dhomë përveç priftërinjve {Wolof: *prift, shërbyes, drejtues frymëror*}. Priftërinj ishin ata që Perëndia i kishte zgjedhur nga pasardhja e Aaronit për të vrarë kafshët si sakrificë që të mbulonin mëkatin. Kishte tri gjëra në atë dhomë. Një tavolinë e artë, në të cilën do të digjej temjani, një shandan me vaj dhe një tavolinë në të cilën do të vendosej një bukë e veçantë që do t'i ofrohej Perëndisë me adhurim.

Dhoma e dytë u quajt **Vendi Shumë i Shenjtë** (Më i Shenjti). U quajt Vendi Shumë i Shenjtë, sepse pasi çadra mbaroi së ndërtuari, Perëndia planifikoi të zbriste dhe ta mbushte atë dhomë me lavdinë e Tij të madhërishme. Vendi i Shenjtë ishte një ilustrim i qiellit (Parajsës). Si rrjedhim, ajo dhomë i përkiste vetëm Perëndisë! Kjo është arsyeja pse Zoti i tha Moisiut që kushdo që do të guxonte të hynte në Vendin Shumë të Shenjtë do të vdiste! Askush nuk duhej të hynte në Vendin Shumë të Shenjtë përveç Priftit të Lartë dhe Ai do të hynte vetëm një herë në vit. Për më tepër, ai duhet të hynte me gjakun e një flijimi për mëkatet e tij dhe për mëkatet e popullit të tij, ashtu siç Perëndia kishte urdhëruar. Brenda Vendit Shumë të Shenjtë, Perëndia urdhëroi Moisiun të

ndërtonte një arkë prej druri të akacies dhe ta mbulonte atë me ar të pastër. Kjo arkë u quajt *Arka e Besëlidhjes*. Brenda arkës së besëlidhjes, do të vendoseshin dy pllakat prej guri në të cilat ishin të shkruara Dhjetë Urdhërimet. Mbi arkë u vendos një kapak prej ari, të cilin Prifti i Lartë do ta mbulonte me gjakun e një kafshe një herë në vit, me qëllim që Perëndia të falte mëkatet e izraelitëve. Kjo është arsyeja pse Perëndia e quajti këtë kapak *Mbulesa Pajtuese (Pajtuəsi)* (ose *Vendi i Mëshirës*) {Fjalë për fjalë në Wolof: *kuptimi, mjeti ose vendi i faljes*}.

Pas kësaj, Perëndia i tregoi Moisiut se si ata duhet të bënin një perde të gjatë për të rrethuar të gjithë Çadrën e Takimit. Ky mur, **muri ndarës** do të formohej prej një perdeje të bardhë. Në perden që rrethonte çadrën do të bëhej **një derë**. Askush nuk lejohej të hynte në oborrin e brendshëm të Çadrës së Takimit, por vetëm nëpërmjet kësaj dere të oborrit. Brenda oborrit, në hyrje të tij, Perëndia e urdhëroi Moisiun dhe izraelitët të bënin **një altar** prej bronxi. Çdokush që do të kalonte përmes derës së oborrit duhej të kalonte më së pari pranë altarit. Perëndia donte t'u mësonte izraelitëve dhe të gjithë pasardhësve të Adamit rrugën nëpërmjet të cilës ata duhet t'i afroreshin Perëndisë. Si duhej t'i afroreshin izraelitët Perëndisë? Me anë të rrugës së gjakut të një flijimi.

Çdokush që donte të hynte në oborrin e “Banesës së Perëndisë” duhej të hynte me një flijim kafshe si pagim për mëkatet e tij. Perëndia po u tregonte izraelitëve që **askush nuk mund t'i afrohet Atij përveçse me anë të gjakut të një flijimi**. Prandaj dhe Zoti i tha Moisiut: *"Sepse jeta e mishit është në gjak. Prandaj ju kam urdhëruar ta vini mbi altar për të bërë shlyerjen për jetën tuaj, sepse është gjaku që bën shlyerjen e fajit për jetën."* (Lev. 17:11) {"pajtuəsi" në Wolof: "mjeti me anë të të cilit mëkatet mund të falen."}

Prandaj, nëse dikush donte të adhuronte Perëndinë, ai duhej të ofronte më së pari një kafshë si sakrificë për faljen e mëkateve të tij. Adhuresi duhet të sillte një ka, një dele, ose një zog në oborrin e Çadrës së Takimit. Përpara altarit, ai duhet të vendoste duart mbi kokën e sakrificës që kishte sjellë, t'i rrëfente Perëndisë se ai ishte mëkatar dhe meritonte të vdiste për shkak të mëkateve të tij. Më pas, duhej të therte kafshën. Dhe një prift do të merrte gjakun e sakrificës dhe do ta shpërndante atë mbi altar dhe në dheun rreth altarit dhe të digjte më pas sakrificën mbi altar. Në këtë mënyrë Perëndia mund të falte mëkatet e atij personi, sepse kafsha e pafajshme kishte vdekur në vendin e tij.

Izraelitët duhet t'i përsërisnin këto sakrificat çdo vit. **Sakrificat e kafshëve nuk mund të kënaqnin shenjtërinë e Perëndisë përgjithmonë.** Ato ishin **pjesërisht ilustrime të Shpenguesit** që do të vinte të vdiste në vendin e mëkatarëve – me qëllim që Perëndia të mund të falte **përgjithmonë** borxhin e mëkatit të pasardhësve të Adamit pa cenuar drejtësinë e Tij.

Për të ilustruar atë që Shpenguesi do të bënte për mëkatarët, Perëndia caktoi një ditë në vit për izraelitët, kur Prifti i Lartë do të hynte në dhomën e dytë, në Vendin Shumë të Shenjtë të Çadrës së Takimit. Kjo ditë u quajt **Dita e Pajtimit.** {*Fjalë për fjalë në Wolof: Dita kur Perëndia mbuloi mëkatet*}. Në atë ditë (në Tetor), Prifti i Lartë kishte të drejtën të hynte në Vendin Shumë të Shenjtë dhe të spërkaste gjakun mbi pajtuesin e arkës së besëlidhjes. Ai nuk mund të hynte në Vendin Shumë të Shenjtë pa sjellë bashkë me të gjakun e një kafshe pa të metë, të cilën ai do ta flijonte për mëkatet e tij dhe të të gjithë popullit. Në këtë mënyrë, Perëndia po u tregonte se si do të vinte Shpenguesi, si do të derdhte gjakun e Tij me qëllim që Perëndia të falte mëkatarët dhe t'i mirëpriste ata në praninë e Tij përgjithmonë!

Të dashur miq, mësimi i sotëm është mjaft i thellë dhe i mrekullueshëm. Ka akoma shumë gjëra që do të donim të tregonim, por kohës për sot po i vjen fundi. Megjithatë, përpara se të ndahemi, duhet të shtojmë diçka përsa i përket Çadrës së Takimit. Në kapitullin e fundit të librit të Eksodit, Shkrimet thonë:

*"Bijtë e Izraelit e kryen tërë punën, sipas të gjitha porosive që Zoti i kishte dhënë Moisiut. Moisiu, pra, shqyrtoi tërë punën; dhe ja, ata e kishin kryer simbas urdhrave të Zotit; ata e kishin bërë kështu. Kështu Moisiu i bekoi...Atëherë reja e mbuloi çadrën e mbledhjes dhe **lavdia e Zotit e mbushi tabernakullin.**" (Eksod. 39:42,43; 40:34,35)*

A e shihni se çfarë ndodhi? Pasi Çadra e Takimit ishte gati, lavdia e Zotit zbriti mbi çadër dhe e mbushi Vendin Shumë të Shenjtë, dhe drita e lavdisë së Perëndisë shkëlqeu fort, duke ia kaluar edhe shkëlqimit të dritës së diellit! Çfarë duhet të mbajmë mend është se në të gjithë këtë histori, Perëndia po ilustronte bekimet e mëdha që do të vinin kur Shpenguesi i botës të zbriste nga qielli dhe të vinte të banonte midis bijve të Adamit. **Shpenguesi Vetë është në të vërtetë "Çadra e**

Takimit,” që Perëndia e dha me qëllim që ne të mund të kemi një lidhje të ngushtë dhe të mrekullueshme me Të përherë! Ashtu siç shkruhet në Ungjillin e shenjtë {*Inxhil*}:

"Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi...Ai (fjala) u bë mish dhe banoi ndër ne! dhe ne soditëm lavdinë e tij... (Ai është) Qengji i Perëndisë, që heq mëkatën e botës!" (Gjoni 1:1,14,29)

Po, Shpenguesi është Ai që **përmbushi çdo gjë**, simbolizuar nga Çadra e Takimit dhe sakrificat e kafshëve, sepse Ai jo vetëm që erdhi në këtë botë dhe **banoi midis njerëzve**, por Ai **derdhi** edhe **gjakun e Tij** si Sakrifica e Përsosur për mëkatarët me qëllim që ne të mund të kemi një lidhje të ngushtë me Perëndinë përherë!

A është e vështirë për t’u kuptuar çfarë kemi studiuar sot? Atëherë, le të mbajmë mend se shpeshherë ka gjëra në Fjalën e Perëndisë që janë të vështira për t’u kuptuar, por kjo nuk do të thotë që nuk janë të vërteta! Dhëntë Zoti që ne të mos harrojmë asnjëherë atë çfarë Ai Vetë ka thënë: *"Duke qenë se mendimet e mia nuk janë mendimet tuaja, as rrugët tuaja, nuk janë rrugët e mia!...Ashtu si qiejtë janë më të lartë se toka, kështu edhe rrugët e mia janë më të larta se rrugët tuaja dhe mendimet e mia janë më të larta se mendimet tuaja."* (Isa. 55:8,9)

Koha jonë për sot ka përfunduar ...

Zoti ju bekoftë! Ne ju përshëndesim me këto vargje nga Shkrimi i Shenjtë:

"O thellësi pasurie, urtësie dhe diturie të Perëndisë! Sa të hulumtueshme janë gjykimet e tij dhe të pashtershme janë udhët e tij! Sepse kush e njohu mendjen e Zotit? Ose kush u bë këshilltar i tij? ... sepse prej tij, me anë të tij dhe për të janë të gjitha gjërat. Lavdi atij përjetë! Amen!" (Rom. 11:33-36)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Mosbesimi i Izraelitëve

Numrat 13, 14

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të rikthehemi pranë jush për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Jemi duke shqyrtuar Toran. Siç e dini, Tora është pjesa e parë e Shkrimeve të Profetëve dhe përmban pesë libra. Në librin e parë, i quajtur **Zanafilla**, mësuam se si hyri mëkati në botë, duke sjellë vuajtjet, vdekjen dhe dënimin. Megjithatë, pamë, se si Perëndia hartoi një plan për të shpëtuar Adamin dhe pasardhësit e tij nga ndëshkimi i mëkatit, zjarri i përjetshëm i ferrit. Mësuam se si Perëndia premtoi të dërgonte një Shpengues që të vdiste për mëkatarët me qëllim që t'u faleshin mëkatet pa u cenuar drejtësia e Perëndisë. Libri i Zanafillës na mësoi se Perëndia zgjodhi Abrahamin dhe i premtoi atij të bënte një komb të madh prej tij, komb nga i cili do të dilnin profetët dhe së fundi, Shpenguesi i botës.

Në librin e dytë të Toras, që është **Eksodi**, pamë se si Perëndia i çliroi pasardhësit e Abrahamit, izraelitët, nga zinxhirët e skllavërisë në vendin e Egjiptit, përmes duarve të Moisiut, profetit të Tij. Perëndia i udhëhoqi fiset e Izraelit për t'u larguar nga Egjipti dhe i çoi ata në shkretëtirë në Malin Sinai, ku u dha urdhërimet e Tij dhe u mësoi udhën e sakrificës së gjakut me anë të të cilit Ai mund t'u falte mëkatet.

Në mësimin e fundit, pamë se si Perëndia urdhëroi Moisiun dhe izraelitët të ndërtonin për Të **Çadrën e bukur dhe madhështore të Takimit** (Tabernakullin), me qëllim që Ai të mund të banonte në mes tyre. Kur gjithçka ishte gati, "*Atëherë reja e mbuloi çadrën e mbledhjes dhe lavdia e Zotit e mbushi tabernakullin.*" (Eksod. 40:34) Perëndia po u tregonte izraelitëve se donte të kishte një lidhje të ngushtë me ta, por ata nuk mund t'i afroreshin, në asnjë mënyrë përveçse nëpërmjet

gjakut të një sakrifice të ofruar mbi altarin e Çadrës së Takimit. Çadra e Takimit me sakrificat e kafshëve ishin simbole dhe **ilustrime të Shpenguesit** që do të vinte nga qielli, do të banonte në tokë dhe do të derdhte gjakun e Tij si sakrificë për të hequr mëkatin.

Në **librin e tretë të Toras**, i quajtur **Levitiku**, {*Fjalë për fjalë Ligjet e fisit të Levit*}, Perëndia e frymëzoi Moisiun të shkruante ligjet që shpjegonin me hollësi se si izraelitët duhet t'i paraqisnin Perëndisë sakrifica për të mbuluar mëkatet e tyre. Ky libër është shumë i thellë, por ne nuk kemi kohën e mjaftueshme për të parë me hollësi të gjithë përmbajtjen e tij. Nëse do ta studioni individualisht, duhet t'u kushtoni rëndësi dy fjalëve që shfaqen më shumë se dyqind herë. Këto dy fjalë përmbledhin mesazhin e plotë të librit. Ato janë "**i Shenjtë**" dhe "**Gjaku**". Pse përsëriten kaq shpesh këto dy fjalë në këtë libër? Sepse një prej mesazheve më të rëndësishme që një person duhet të kuptojë është ai që **Perëndia është i shenjtë** dhe që "*pa derdhur gjak nuk ka falje të mëkatit!*" (Heb. 9:22) Vlera e librit të tretë të Toras ishte për t'u mësuar izraelitëve se si një mëkatar i papastër, i ndotur nga mëkati, mund t'i afrohet Perëndisë që është i pastër dhe i shenjtë. Perëndia tregoi qartë se askush nuk mund t'i afrohet Atij, përveçse nëpërmjet gjakut të një sakrifice, e cila do të simbolizonte Shpenguesin e shenjtë që do të vinte në botë të vdiste për mëkatarët, për të paguar pagën e mëkatit të tyre.

Në kohën që na ka mbetur për sot, le të shkojmë tani në **librin e katërt** të Toras së Moisiut, **Librin e Numrave**. Në këtë libër, lexojmë se si izraelitët jetuan në Malin Sinai rreth një vit. Gjatë këtij viti, Perëndia u mësoi shumë gjëra dhe e frymëzoi Moisiun të shkruante shumicën e librave të Toras, nga të cilat jemi duke lexuar sot.

Megjithatë, Perëndia nuk kishte si qëllim që izraelitët të jetonin në shkretëtirë përjetë. Kjo është arsyeja pse, një ditë, Perëndia i drejtoi ata të iknin prej andej dhe të vazhdonin udhëtimin e tyre drejt vendit të premtuar, vendit të Kanaanit. Shkrimet na tregojnë se, ditën që ata do të largoheshin nga Mali Sinai, reja e lavdisë së Perëndisë, që mbuloi Çadrën e Takimit, u ngrit dhe filloi të lëvizte përpara tyre. **Zoti Vetë** po i drejtonte ata, në një re gjatë ditës dhe në një **flakë zjarri** gjtë natës për t'u treguar udhën.

Kështu, izraelitët ndoqën renë gjatë ditës dhe flakën e zjarrit gjatë natës derisa arritën në kufijtë e Kanaanit, vend të cilin Perëndia ia kishte premtuar Abrahamit dhe pasardhësve të tij shumë kohë më parë. Perëndia nuk i harroi premtimet e Tij. **Për shkak të besnikërisë dhe fuqisë së Perëndisë, izraelitët arritën në kufijtë e vendit të Kanaanit**, që ne e quajmë sot Palestinë ose Izrael.

Megjithatë, Kanaani ishte i mbushur me banorë. Njerëzit e tij ishin të shumtë dhe gjigantë. Atëherë, si mund ta zotëronin izraelitët këtë vend? Kishte vetëm një rrugë: **Perëndia do t'ua jepte atyre këtë vend**. Asgjë nuk është e vështirë për Perëndinë! Perëndia i premtoi Abrahamit: *"Vendin e Kanaanit do t'ua jap pasardhësve të tu!"* Perëndia kishte planifikuar të largonte njerëzit e Kanaanit dhe vendin t'ua jepte izraelitëve. Është e rëndësishme të kuptojmë se mëkatet e popullit të Kanaanit ishin shumë të mëdha. Ata ishin fajtorë për imoralitetet të madh, madje deri në atë shkallë sa kishin sakrifikuar edhe fëmijët e tyre si fli ndaj perëndive të tyre. Perëndia ishte treguar shumë i duruar me popullin e Kanaanit, por ata vazhdonin të endeshin pas dëshirave të tyre të turpshme dhe rrugëve të tyre mëkatore. Prandaj, Zoti zgjodhi që vendin e tyre t'ua jepte fiseve të Izraelit.

Tashmë, le të lexojmë në librin e katërt të Toras se çfarë ndodhi kur izraelitët arritën në kufirin e vendit të Kanaanit. Në kapitullin trembëdhjetë, Shkrimet thonë:

(Num. 13) ¹Zoti i foli Moisiut, duke i thënë: ²"Dërgo njerëz të këqyrin vendin e Kanaanit që unë po u jap bijve të Izraelit. Do të dërgoni një nga çdo fis i etërve të tyre; të gjithë të jenë nga princat e tyre". ³Kështu Moisiu i nisi nga shkretëtira e Paranit, simbas urdhrit të Zotit; të gjithë këta ishin krerë të bijve të Izraelit. ... ²¹ Ata u ngjitën, pra, dhe vëzhguan vendin e Tsinit deri në Rehob, duke hyrë në të nga ana e Hamathit. ...

²⁵Mbas dyzet ditësh ata u kthyen nga vëzhgimi i vendit, ²⁶dhe shkuan të takojnë Moisiun, Aaronin dhe tërë asamblenë e bijve të Izraelit në shkretëtirën e Paranit, në Kadesh; para tyre dhe tërë asamblesë paraqitën një raport dhe u treguan pemët e vendit. ²⁷Kështu para tij raportuan duke thënë: "Ne arritëm në vendin ku na dërgove; aty rrjedh me të vërtetë qumësht dhe mjaltë,

dhe këto janë pemët e tij. ²⁸**Por populli që banon në këtë vend është i fortë, qytetet janë të fortifikuara dhe shumë të mëdha; dhe aty pamë edhe pasardhësit e Anakut.**

³⁰Atëherë **Kalebi** e qetësoi popullin që murmuriste kundër Moisiut dhe tha: "Le të ngjitemi menjëherë dhe ta pushtojmë vendin, sepse këtë mund ta bëjmë me siguri". ³¹**Por njerëzit që kishin shkuar me të thanë: "Nuk mund të sulemi kundër këtij populli, sepse është më i fortë se ne".** ³²Kështu i paraqitën një informacion të keq për vendin që kishin vëzhguar duke thënë: "Vendi që kemi përshkuar për ta vëzhguar është një vend që i ha banorët e tij; dhe të gjithë njerëzit që kemi parë në të janë njerëz me shtat të lartë. ³³Përveç kësaj aty pamë gjigantë (pasardhësit e Anakut rrjedhin nga gjigantët), përballë të cilëve na dukej se ishim karkaleca, dhe kështu duhet t'u dukeshim atyre".

(Num 14) ¹Atëherë tërë asambleja ngriti zërin dhe filloi të bërtasë; dhe atë natë populli **qau**. ²Dhe të gjithë bijtë e Izraelit **murmurisnin** kundër Moisiut dhe kundër Aaronit dhe tërë asambleja u tha atyre: "Sikur të kishim vdekur në vendin e Egjiptit ose të kishim vdekur në këtë shkretëtirë! ³Pse Zoti na çon në këtë vend që të biem nga goditja e shpatave? Gratë dhe fëmijët tanë do të bëhen pre e armikut. A nuk do të ishte më mirë për ne të kthehemi në Egjipt?" ⁴Dhe i thanë njëri tjetrit: "Të zgjedhim një kryetar dhe të kthehemi në Egjipt!". ⁵Atëherë Moisiu dhe Aaroni ranë përmbys përpara tërë asamblesë së mbledhur të bijve të Izraelit. ⁶**Jozueu**, bir i Nunit, dhe **Kalebi**, bir i Jenufehut, që ishin ndër ata që kishin vëzhguar vendin, grisën rrobat e tyre, ⁷dhe i folën kështu asamblesë së bijve të Izraelit: "Vendi që kemi përshkuar për ta vëzhguar është një vend i mirë, shumë i mirë. ⁸Në rast se Zoti kënaqet me ne, do të na çojë në këtë vend dhe do të na japë neve, "një vend ku rrjedh qumësht dhe mjaltë" ⁹Vetëm mos ngrini krye kundër Zotit dhe mos kini frikë nga populli i vendit, sepse ai do të jetë ushqimi ynë; mbrojtja e tyre është larguar nga ata dhe **Zoti është me ne**; mos kini frikë nga ata".

¹⁰Atëherë tërë asambleja foli për t'i vlarë me gurë; por lavdia e Zotit iu shfaq në çadrën e mbledhjes tërë bijve të Izraelit. ¹¹Pastaj Zoti i tha Moisiut: "**Deri kur do të më përçmojë ky popull? Dhe deri kur do të refuzojnë të besojnë pas gjithë atyre mrekullive që kam bërë në mes të tyre?.**"

Le të ndalojmë pak këtu. A e dëgjuat se si Izraeli e përbuzi dhe e ofendoi Perëndinë? A e shihni mosbesimin e tyre? A e vini re se si e akuzuan Perëndinë për çfarë u kishte premtuar? Atë ditë, izraelitët mëkatuan shumë, sepse nuk i besuan premtimit të Perëndisë në bazë të të cilit Kanaani do t'u jepej atyre. **Ata ishin mosbesues** ndaj asaj që Perëndia i premtoi Abrahamit, Isakut, Jakobit, Jozefit dhe Moisiut. Ata ishin siç janë sot shumë njerëz të cilët thonë: “Ne i besojmë Perëndisë dhe profetëve!”, por në të vërtetë nuk besojnë tek Perëndia dhe nuk i besojnë profetëve, sepse nuk besojnë ato që Perëndia ka premtuar përmes profetëve të Tij në Shkrimin e Shenjtë! Mosbesimi është një mëkat i tmerrshëm në sytë e Perëndisë.

Le të vazhdojmë historinë.

(Num. 14) ²⁶Zoti u foli akoma Moisiut dhe Aaronit, duke u thënë: ²⁷"Deri kur do të duroj këtë asamble të keqe që murmurit kundër meje? Unë dëgjova murmuritjet që bëjnë bijtë e Izraelit kundër meje. ²⁸U thuaj atyre: Ashtu siç është e vërtetë që unë jetoj, thotë Zoti, unë do t'ju bëj atë që kam dëgjuar prej jush. ²⁹**Kufomat tuaja do të bien në këtë shkretëtirë**; ju të gjithë që jeni regjistruar, nga mosha njëzet vjeç e lart, dhe që keni murmuritur kundër meje, ³⁰nuk do të hyni me siguri në vendin ku u betova se do të banoni, me përjashtim të **Kalebit**, birit të Jefunehut, dhe të **Jozueut**, birit të Nunit. ³¹**Të vegjlit tuaj përkundrazi**, që ju thatë se do të ishin viktima të armiqve, do t'i fus; dhe ata do të njohin vendin që ju keni përçmuar. ³²Por sa për ju, kufomat tuaja do të bien në këtë shkretëtirë... ³⁵Unë, Zoti, fola; me siguri, kështu do të veproj kundër gjithë kësaj asambleje të keqe që **u mblodh kundër meje**; në këtë shkretëtirë do të treten dhe këtu do të vdesin".

³⁶Njerëzit që Moisiu kishte dërguar për të vëzhguar vendin, mbas kthimit të tyre e kishin shtyrë tërë asamblenë të murmuriste kundër tij, duke paraqitur një raport të keq për vendin, ³⁷ata njerëz, që kishin përpiluar raportin e keq për vendin, vdiqën nga një plagë përpara Zotit. ³⁸Por Jozueu, bir i Nunit, dhe Kalebi, bir i Jefunehut, mbetën të gjallë midis gjithë atyre që kishin shkuar të vëzhgonin vendin. (sepse ata i besuan fjalës së Zotit.)

Kështu, shohim se izraelitët refuzuan të besonin Zotin, megjithëse Ai i kishte shpënguar nga dora e Faraonit dhe i solli deri në tokën e Kanaanit. Çfarë bëri Perëndia me ata që nuk i besuan Fjalës së Tij? I dënoi të vdisnin në shkretëtirë! Pse ky brez izraelitësh nuk hyri në vendin e Kanaanit? **Sepse nuk i besuan Fjalës së Perëndisë!**

Miq, të refuzosh të besosh Fjalën e Perëndisë është tragjedi e vërtetë. Zoti duhet të ndëshkojë këdo që refuzon t'i besojë Atij! Kushdo që përbuz dhe trajton me indiferentizëm atë që

Perëndia thotë në Fjalën e Tij të shenjtë e bën Perëndinë gënjeshtar dhe nuk ka vend në mbretërinë e Tij të përjetshme! Nuk është vullneti i Perëndisë që njerëzit të humbasin në mosbesim. Ai dëshiron që të gjithë të **besojnë** Lajmin e Mirë për rrugën e shpëtimit që Ai ka themeluar. Por çdo person duhet të vendosë për veten e tij. Të gjithë ata që refuzojnë t'i besojnë Fjalës së Perëndisë do të humbasin. Dëgjoni këtë paralajmërim nga Fryma e Shenjtë e Perëndisë e thënë përmes profetëve:

*"Sot, në qoftë se e dëgjoni zërin e tij, mos i ngurtësoni zemrat tuaja si në provokim, në ditën e tundimit në shkretëtirë... "Kini kujdes, vëllezër, se mos ndonjë nga ju, **ka zemër të ligë mosbesimi, që të largohet nga Perëndia i gjallë.**"!" (Heb. 3:7,8,12; Psa. 95:7-11)*

Të dashur miq, falemnderit që na dëgjuat. Herën tjetër, sipas vullnetit të Perëndisë, do të shohim se si të gjithë ata që refuzuan t'i besonin Perëndisë vdiqën në shkretëtirë, ashtu siç u betua Perëndia... Zoti ju bekoftë ndërsa i kushtoni vëmendje këtij paralajmërimi nga Shkrimi i Shenjtë:

*"Kini kujdes, vëllezër, se mos ndonjë nga ju, **ka zemër të ligë mosbesimi, që të largohet nga Perëndia i gjallë.**" (Heb. 3:12)*

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Gjarpëri i Bronxtë

Numrat 20, 21

Paqja me ju të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që rikthehemi për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Herën e fundit, në librin e katërt të Toras, në librin e Numrave, pamë se izraelitët arritën në kufijtë e tokës së Kanaanit, vend të cilin Perëndia ia kishte premtuar Abrahamit, Isakut, Jakobit dhe pasardhësve të tyre. Perëndia kishte përgatitur të hiqte nga ai vend gjigantët që jetonin aty dhe të lejonte izraelitët të banonin në Kanaan. Megjithatë, shumica e popullit të Izraelit kishin frikë nga gjigantët dhe **nuk i besuan premtimit të Perëndisë**, sipas të cilit ai vend do t'u jepej atyre.

Kështu, lexojmë se si i gjykoi Perëndia izraelitët për shkak të mosbesimit të tyre. Ai u tha:

"Nuk do të hyni me siguri në vendin ku u betova se do të banoni, me përjashtim të Kalebit...dhe Jozueut...sepse ata kanë një frymë të ndryshme dhe më ndjekin me gjithë zemër.

Të vegjlit tuaj, përkundrazi, që ju thatë se do të ishin viktima të armiqve, do t'i fus; dhe ata do të njohin vendin që ju keni përçmuar." (Num. 14:30-32)

Ajo që duhet të kuptojmë është se Perëndia dëshironte t'i bekonte izraelitët në mënyrë të pamasë, **por Ai nuk mundi t'i bekonte për shkak të mosbesimit të tyre**. Meqenëse ata refuzuan të besojnë premtimet e Zotit, Ai i dënoi ata të endeshin nëpër shkretëtirë për dyzet vjet, derisa të gjithë ata që ishin mbi moshën 20-vjeçare që nuk i kishin besuar atij, vdiqën.

Tani, le të vazhdojmë në librin e Numrave e të shohim se çfarë ndodhi pas dyzet vjetëve të endjes nëpër shkretëtirë për shkak të mosbesimit të tyre. Në kapitullin njëzet, lexojmë:

(Num. 20) ¹*Pastaj tërë asambleja e bijve të Izraelit arriti në shkretëtirën e Sinit në muajin e parë dhe populli qëndroi në Kadesh. Këtu vdiq dhe u varros Miriami (motra e madhe e Moisiut).
2 Por mungonte uji për asamblenë, prandaj u mblodhën kundër Moisiut dhe Aaronit.*

3 Kështu populli **u grind** me Moisiun dhe i foli, duke i thënë: "Të kishim vdekur kur vdiqën vëllezërit tanë para Zotit! 4 Pse e çuat asamblenë e Zotit në këtë shkretëtirë që të vdesim, ne dhe bagëtia jonë? 5 Dhe pse na bëtë të dalim nga Egjipti për të na sjellë në këtë vend të keq? Nuk është një vend që prodhon grurë, fîq, rrush ose shegë dhe mungon uji për të pirë".

A e dëgjoni se çfarë thoshin izraelitët? Me gjithë sa kishte bërë Perëndia për ta dhe për etërit e tyre në Egjipt dhe në shkretëtirë, a ishin zemrat e tyre plot me mirënjohje dhe me besim? Jo! Ata po vepronin pikërisht si etërit e tyre. Ata ishin duke murmuritur! Patjetër që ishin të lodhur nga shkretëtira, por duhet të mbani mend se gjithçka që ndodhi ishte për shkak të mosbesimit të tyre dhe se akoma nuk kishin hyrë në vendin e Kanaanit. Ishte e vërtetë që izraelitët nuk kishin ujë. Por, pse atëherë, nuk iu lutën Perëndisë? Ai që ishte kujdesur për ta për dyzet vjet me radhë në shkretëtirë – a nuk mundej t'u jepte ujë për të pirë? Sigurisht që mundej! Perëndia donte të plotësonte të gjitha nevojat e tyre. Megjithatë, izraelitët nuk i besonin akoma plotësisht Zotit, Perëndisë së tyre.

Le të vazhdojmë të lexojmë në të njëjtin kapitull për të parë se çfarë ndodhi. Shkrimet thonë: (Num. 20) ⁶Atëherë Moisiu dhe Aaroni u larguan nga asambleja për të vajtur në hyrje të çadrës së mbledhjes dhe ranë përmbys me fytyrën për tokë; dhe lavdia e Zotit iu shfaq atyre. 7 Pastaj Zoti i foli Moisiut, duke i thënë:

8 "Merr bastunin; ti dhe vëllai yt Aaron, thirrni asamblenë dhe para syve të tyre **i flisni shkëmbit**, dhe ai do të japë ujin e tij; kështu do të nxjerrësh për ta ujë nga shkëmbi dhe do t'u japësh të pinë njerëzve dhe bagëtisë së tyre". 9 Moisiu mori, pra, bastunin që ishte përpara Zotit, ashtu si e kishte urdhëruar Zoti.

10 Kështu Moisiu dhe Aaroni thirrën asamblenë përpara shkëmbit dhe Moisiu u tha atyre: "Tani dëgjoni, o rebelë; a duhet të nxjerrim ujë për ju nga ky shkëmb?". 11 Pastaj Moisiu ngriti dorën, **goditi shkëmbin** me bastunin e tij dy herë dhe prej tij doli ujë me bollëk; kështu asambleja dhe bagëtia pinë ujë.

12 Atëherë Zoti u tha Moisiut dhe Aaronit: "Me qenë se nuk më besuat për të më mbuluar me lavdi para syve të bijve të Izraelit, ju nuk do ta futni këtë asamble në vendin që unë u dhashë atyre".

A e kuptuat çfarë ndodhi? Çfarë e urdhëroi Perëndia Moisiun që të bënte me qëllim që populli i Izraelit të kishte ujë për të pirë? *“I flisni shkëmbit!”* A iu bind Moisiu Perëndisë duke i folur shkëmbit? Jo! Për shkak të zemërimit të tij, ai e goditi shkëmbin dy herë. Por kjo nuk e pengoi Perëndinë, në mirësinë e Tij, që të bënte që nga shkëmbi të gufonte ujë, por veprimi i Moisiut nuk i pëlqeu Perëndisë. Kjo është arsyeja pse Perëndia e ndëshkoi atë duke i thënë: *“Me qenë se nuk më besuat për të më mbuluar me lavdi para syve të bijve të Izraelit, ju nuk do ta futni këtë asamble në vendin që unë u dhashë atyre”*.

Ndoshta, sipas mendimit tonë, ndëshkimi që Perëndia i dha Moisiut ishte tepër i rreptë. Megjithatë, duhet të dimë se ajo që e kënaq më tepër Perëndinë është besimi në Fjalën e Tij dhe bindja ndaj kësaj Fjale. Perëndia nuk mund të pranojë diçka që është kundër fjalës së Tij - edhe sikur kjo fjalë të vinte nga profeti Moisi!

Perëndia nuk tregon anësi. Moisiu ishte një profet i madh, por ishte njeri si të gjithë ne. Prandaj, ai ishte mëkatar si të gjithë pasardhësit e Adamit. Madje, edhe profeti i Perëndisë, **Moisiu, nuk mund ta shpëtonte dot veten** me anë të veprave të tij të mira. Ashtu si të gjithë pasardhësit e Adamit, ai kishte defekte dhe nuk përmbushte çdo gjë në mënyrë të drejtë. Profeti Moisi, si të gjithë izraelitët, duhej të vinte përmes rrugës së shpëtimit që Perëndia kishte përgatitur, me anë të rrugës së sakrificës së gjakut. Përmes mëkatit të Moisiut, Perëndia do që të na kujtojë se **të gjithë** kanë mëkatar dhe janë të privuar nga lavdia e Perëndisë. Të gjithë janë fajtorë përpara Perëndisë. Çdo njeri ka mëkatar. Asnjë nuk është i drejtë! Nuk ka asnjë që nuk ka devijuar nga rruga e Perëndisë - përveç Shpenguesit të përsosur dhe të drejtë që erdhi nga qielli për të shpëtuar mëkatarët!

Duke vazhduar me historinë e izraelitëve, në fund të kapitullit njëzet lexojmë se si Aaroni, vëllai më i madh i Moisiut, vdiq në malin e quajtur Hor dhe asambleja e Izraelit mbajti zi për të për 30 ditë.

Pas kësaj, në kapitullin njëzet e një, Shkrimet thonë:

(Num. 21) ⁴ Pastaj bijtë e Izraelit u nisën nga mali i Horit, dhe u drejtuan nga Deti i Kuq, për t'i ardhur qark vendit të Edomit; dhe populli **u dëshpërua** për shkak të rrugës.

5 Populli, pra, foli kundër Perëndisë kundër Moisiut, duke thënë: "Pse na nxorët nga Egjipti që të vdesim në këtë shkretëtirë? Sepse këtu nuk ka as bukë as ujë, na vjen neveri për këtë ushqim të keq". 6 Atëherë Zoti dërgoi midis popullit **gjarpërinj flakërues**, të cilët kafshonin njerëzit, dhe shumë Izraelitë vdiqën. 7 Dhe kështu populli shkoi te Moisiu dhe i tha: "Kemi mëkatuar, sepse kemi folur kundër Zotit dhe kundër teje; lutju Zotit që të largojë nga ne këta gjarpërinj" Dhe Moisiu u lut për popullin. 8 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "Bëj një gjarpër flakërues dhe vëre mbi një shtizë; kështu çdo njeri që do të kafshohet prej tij dhe do ta shikojë, ka për të jetuar". 9 Moisiu bëri atëherë një gjarpër prej bronzi dhe e vuri mbi një shtizë, dhe ndodhte që, kur një gjarpër kafshonte dikë, në rast se ky **shikonte** gjarprin prej bronzi, ai vazhdonte të **jetonte**.

Le të mendojmë mbi këtë histori mahnitëse. Pse Perëndia dërgoi gjarpërinj flakërues midis izraelitëve? Ai u dërgoi gjarpërinj për shkak të **mëkatit** të tyre. Dëgjuam se si ata folën keq kundër Perëndisë dhe Moisiut, dhe përbuzën ushqimin që Perëndia u dërgoi. Prandaj, Perëndia u dërgoi gjarpërinj flakërues për t'i kafshuar, duke shkaktuar **vdekjen** e shumë njerëzve.

Çfarë duhet të bënin izraelitët për t'i shpëtuar vdekjes? A mund ta shpëtonin ata veten nga plaga e gjarpërinjve? A mund të shëroheshin ata vetë nga helmi vdekjeprurës? E pamundur! Atëherë, çfarë mund të bënin? Ata mund t'i luteshin Perëndisë! Dhe kështu vepruan. Pamë se si izraelitët u penduan dhe shkuan tek Moisiu, duke i thënë: "Kemi mëkatuar! Jemi rebeluar kundër teje dhe Perëndisë! Lutju Zotit për ne që Ai të ketë mëshirë dhe të largojë këta gjarpërinj!"

A i largoi Perëndia gjarpërinjtë prej tyre? Ai madje, bëri diçka akoma më të mirë! Perëndia i tha Moisiut të bënte një gjarpër prej bronzi dhe ta ngrinte atë lart mbi një shtizë me qëllim që "*kur një gjarpër kafshonte dikë, në rast se ky **shikonte** gjarprin prej bronzi, ai vazhdonte të **jetonte**."* Ky ishte **Shpengimi i Perëndisë**. Nëse një gjarpër do të kafshonte dikë, e vetmja gjë që duhej të bënte ai person ishte të shikonte gjarprin prej bronzi që varej mbi shtizë dhe do të shërohej! Kjo ishte rruga e çlirimit që Perëndia kishte përgatitur: **Shiko dhe jeto!**

Perëndia kishte premtuar të shëronte **këdo që do të shikonte** gjarprin prej bronzi që Moisiu e kishte vënë mbi shtizë. Çfarë u ndodhi atyre që **refuzuan të shikonin**? Ata patën një vdekje të dhimbshme. Por kushdo që i besoi Perëndisë dhe shikoi gjarprin prej bronzi u shpëtua nga vdekja,

sepse Perëndia u premtoi, duke u thënë: “**Kushdo që të kafshohej, të shikonte gjarprin prej bronxi dhe do të jetonte.**”

Me të vërtetë, kjo është një histori mahnitëse, por edhe më shumë se kaq. Ajo u shkrua për udhëzimin tonë. Perëndia do që të na tregojë se **ne të gjithë** jemi si izraelitët. Edhe ne jemi mëkatarë, prandaj shpesh murmurisim kundër Perëndisë dhe kundër njerëzve, dhe e ofendojmë Zotin me mendimet, fjalët dhe veprimet tona. **Satani** është si gjarpërinjtë flakërues që kafshonin izraelitët. Dhe **mëkati** është si helmi që i vrau ata. Satani i ka kafshuar të gjithë pasardhësit e Adamit dhe helmi i mëkatit do të bëjë që ne të vdesim përgjithmonë, vetëm nëse Perëndia siguron për ne një **shpengim!** Paga e mëkatit është vdekja në ferrin e përjetshëm dhe, ne vetë nuk kemi mundësi t’i shpëtojmë kësaj vdekjeje!

Megjithatë, ne falënderojmë Perëndinë, sepse ashtu siç përgatiti një plan për të shpëtuar izraelitët nga **helmi i gjarpërinjve**, po ashtu Ai ka përgatitur një plan për të shpëtuar bijtë e Adamit nga **helmi i mëkatit!**

Ju që po na dëgjoni sot, a e dini çfarë ka bërë Perëndia për t’ju shpëtuar nga mallkimi i mëkatit? **Dëgjoni çfarë ka thënë Shpenguesi i shenjtë** një mijë e pesëqind vjet pasi Moisiu ngriti gjarprin prej bronxi në shkretëtirë. Ai tha: *Dhe ashtu si Moisiu e ngriti lart gjarprin në shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart Biri i njeriut. (Shpenguesi i botës)... që kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme.* " (Gjoni 3:14,16)

Nga ky varg në Ungjillin e shenjtë *{Inxhil}*, mësojmë se gjarpri i bronxtë që Moisiu e ngriti lart në shkretëtirë, ishte **një ilustrim** {hija, figura, simboli} i Shpenguesit që do të vinte dhe do të vdiste në kryq, me qëllim që Ai të mundte të keqen që mbante pushtetin e vdekjes. (Heb. 2:14)

Oh, sa i mrekullueshëm është ky mesazh! Ashtu siç do të zbulojmë në mësimet e ardhshme, përmes vdekjes dhe ringjalljes së Shpenguesit, Perëndia ka hapur një derë shpëtimi, paqeje dhe gëzimi të përjetshëm për bijtë e Adamit! Gjithçka që Perëndia kërkon nga ju është që të pranoni se nuk mund ta shpëtoni dot veten nga pushteti i mëkatit, dhe të besoni në zemrën tuaj atë që Perëndia ka dëshmuar për Shpëtimtarin që vdiq në kryq për të paguar për ju borxhin e mëkatit. Zoti thotë: **Shiko tek Shpëtimtari dhe do të jetosh!** Besoni në Të dhe Perëndia do t’ju shërojë, do t’ju shpëtojë nga helmi i mëkatit dhe do të përgatisë për ju një banesë qiellore në praninë e Tij përgjithmonë!

Të moshuar dhe të rinj, burra dhe gra, të pasur dhe të varfër, Perëndia po i flet gjithsecilit: **Shiko dhe jeto!** Shikoni Shpenguesin e madhërishtëm që Perëndia e ka dërguar dhe ju do të **shpëtoni!** Por gjithashtu, Perëndia na thotë: **Nëse refuzoni të shikoni,** nëse nuk besoni tek Shpëtimtari, nëpërmjet të cilit Perëndia ka siguruar të vetmen kurë për t'u shëruar nga mëkati, atëherë, *"ju do të vdisni në mëkatet tuaja!"* (Gjoni 8:24) Ligji i drejtë i Perëndisë deklaroi se kushdo që nuk pranon shpengimin që Ai ka siguruar, **do të humbasë.** Perëndia nuk ka shpengim tjetër për bijtë e Adamit që ata të kurohen nga helmi i mëkatit. A keni parë tek Shpenguesi për të cilin kanë shkruar të gjithë profetët? Ai do t'ju pastrojë dhe do t'ju japë jetë të përjetshme nëse e vini besimin tuaj vetëm tek Ai. Dëgjoni përsëri se çfarë thonë Shkrimet: *"Dhe ashtu si Moisiu e ngriti lart gjarpurin në shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart Biri i njeriut. (Shpenguesi i botës)... që kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme."* (Gjoni 3:14,16)

Të dashur miq, koha jonë për sot ka përfunduar. Falemnderit që na dëgjuat. Herën tjetër, sipas vullnetit të Zotit, do të shikojmë fjalën e fundit të profetit Moisi, dhe kështu do të përfundojmë studimin tonë mbi Toran e shenjtë...

Perëndia ju bekoftë ndërsa meditonit mbi këtë premtim të Tij:

"[Kthehuni nga unë dhe do të shpëtoni!]" (Isaia 45:22)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Mesazhi Përfundimtar i Moisiut

Ligji i Përtërirë

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të rikthehemi pranë jush e t'ju paraqesim programin *Rruga e Drejtësisë*.

Gjatë dyzet e dy mësimëve tona të mëparshme, kemi shqyrtuar librin e parë të Shkrimeve, librin e quajtur Tora. Siç e dini, është Perëndia Ai që e ka frymëzuar dhe ka vënë në mendjen e profetit Moisi fjalët e Tij, duke e udhëzuar atë t'i regjistronte këto fjalë në një libër. Afërsisht, tre mijë e pesëqind vjet kanë kaluar që nga koha kur Moisiu shkroi Toran, por ka akoma një vlerë të pamatshme për ne sot. Tora është **themeli** që Perëndia Vetë ka vendosur, me qëllim që ne të mund të vëmë në provë çdo gjë që dëgjojmë **dhe të dallojmë nëse është nga Perëndia apo jo**. Mësimet nga Tora janë **një e vërtetë e pastër** që vjen nga Perëndia. Çdo mësim që vjen në kundërshtim me të është **i rremë**. E gjithë e vërteta e Perëndisë është në harmoni të përsosur me atë që shkruhet në Tora. Një gjë nuk mund të bëjë dot Perëndia i Madhërisëm. A e dini se çfarë? **Perëndia nuk kundërshton vetveten!** Në Tora, Moisiu u shpreh me këto fjalë: *"Perëndia nuk është një njeri, që mund të gënjejë, as edhe bir njeriu që mund të pendohet. Kur ka thënë një gjë, nuk do ta bëjë? Ose kur ka shpallur një gjë, nuk do ta kryejë?"* (Numrat 23:19)

Përmes studimit tonë në Toran e Moisiut, Perëndia na ka zbuluar shumë mistere të mëdha. Sot kemi në plan **të përfundojmë udhëtimin tonë në Toran e shenjtë**. Por përpara se të shohim kapitujt e fundit, le të përsërisim çfarë kemi parë që nga fillimi deri më sot.

Në kapitullin e parë të Toras, pamë se si Perëndia krijoi njeriun e parë sipas shëmbëlltyrës së Tij. Ai donte të kishte një **lidhje** të mrekullueshme dhe kuptimplotë me njeriun që krijoi. Prandaj dhe vuri në shpirtin e tij një mendje (frymë), me qëllim që ai të mund ta njihje Perëndinë, i dha zemrën, me qëllim që ta donte Zotin dhe t'i besonte Atij, dhe i dha një vullnet, në mënyrë që ai të zgjidhte vetë t'i bindej Perëndisë ose jo.

Në kapitullin e tretë, pamë se si njeriu i parë, Adami, zgjodhi t'i bindej Satanit dhe hëngri nga pema nga e cila Perëndia ia kishte ndaluar të hante. Kështu, Shkrimet thonë: *“Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm **mëkati** hyri në botë dhe me anë të mëkatit **vdekja** u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan.”* (Rom. 5:12) Paga e mëkatit është vdekja dhe ndarja e përjetshme nga Perëndia.

Kështu, pamë se si Perëndia e dëboi Adamin dhe Evën nga Parajsa, për shkak të mëkatit të tyre. Por, përpara se t'i dëbonte, Ai u shpalli planin e Tij se një ditë do të dërgonte **Shpenguesin** në botë, që do të hapte rrugën e shpëtimit për pasardhjen e Adamit; do t'i çlironte nga zgjedha e Satanit dhe ndëshkimi i mëkatit.

Gjithashtu, mësuam se Perëndia e thirri Abrahamin, duke i premtuar t'i jepte një **komb të veçantë**, nga i cili do të dilnin profetët dhe Shpenguesi. Kështu, Abrahamit i lindi Isaku, Isakut i lindi Jakobi, dhe Jakobit i lindën dymbëdhjetë bij. Së fundi, Perëndia i ndryshoi emrin Jakobit, duke e quajtur **Izrael**. Dymbëdhjetë bijtë e Jakobit formuan kombin e ri që Perëndia i kishte premtuar Abrahamit. Dhjetë vëllezërit më të mëdhenj e shitën vëllain e tyre më të vogël, Jozefin, si skllav që u dërgua në Egjipt. Megjithatë, *“çfarë të mbjellësh, do të korrësh.”* (Gal. 6:7) Si rrjedhim, pamë se bijtë e Izraelit u bënë skllavë në Egjipt. Por, Perëndia nuk e harroi premtimin që i bëri Abrahamit dhe pasardhësve të tij. Në librin e Eksodit, mësuam se si Perëndia e mbajti premtimin e Tij, duke e thirrur Moisiun për të çliruar izraelitët nga zgjedha e skllavërisë.

Gjatë studimit të historisë së Moisiut, lexuam se si Perëndia çliroi në mënyrë të mrekullueshme popullin e Izraelit nga shtypja e Faraonit dhe e egjiptasve. Gjithashtu, lexuam se si Perëndia i mbrojti ata në shkretëtirë dhe i solli deri në kufijtë e Kanaanit, vend të cilin ia kishte premtuar Abrahamit, atit të tyre, shumë kohë më parë.

Megjithatë, shumica e izraelitëve kishin frikë nga gjigantët e Kanaanit. Prandaj dhe nuk i besuan Perëndisë që Ai të vepronte ashtu siç u kishte premtuar. Për rrjedhojë ata nuk hynë në këtë vend të bekuar në atë kohë.

Për shkak të mosbesimit të tyre, izraelitët u endën në shkretëtirë për dyzet vjet, derisa të gjithë ata që nuk i besuan premtimit të Tij, vdiqën. Ky ishte ndëshkimi që Perëndia solli mbi ta për shkak të mosbesimit. Sigurisht, *“Ai është Shkëmbi,... në të gjitha rrugët e tij ka drejtësi... ai është i drejtë dhe i mirë.”* (Ligji i Përtërirë 32:4)

Tani, le të **përfundojmë udhëtimin tonë në Tora**. Mbani mend, izraelitët ishin në shkretëtirë, sepse Perëndia po i ndëshkonte për shkak të mosbesimit të tyre. Çdokush prej tyre mbi njëzet vjeç që kishte refuzuar t'i besonte premtimit të Perëndisë në lidhje me vendin e Kanaanit kishte vdekur. Asnjë nuk mbeti i gjallë. Tashmë bijtë e tyre ishin në kufijtë e Kanaanit. Pas dyzet vjetësh endjeje në shkretëtirë, bijtë e Izraelit ishin gati për të hyrë në vendin që prindërit e tyre nuk mundën të hyjnë!

Studimi i sotëm është nga libri i pestë i Toras, **Ligji i Përtërirë** {Fj.p.Fjalë *Ligji i Dytë*}. Në këtë libër të fundit, Moisiu përsërit ligjin e shenjtë të Perëndisë dhe ua shpall këtë ligj fiseve të Izraelit. Ky libër përmban **mesazhin përfundimtar** që Moisiu u shpalli njerëzve për t'i përgatitur ata për të hyrë në vendin që Ai u kishte premtuar. Nuk na mjafton koha të lexojmë të gjithë shpalljen që Moisiu iu drejtoi izraelitëve, por fjalët e Moisiut mund t'i përmbledhim kështu: **“Mos harroni!”**

Shkurtimisht, Moisiu iu drejtua izraelitëve pak a shumë me këto fjalë: Kini kujdes të mos harroni që ishit skllevër në Egjipt! Mos harroni gjithçka që Perëndia bëri për ju gjatë gjithë kohës, midis Egjiptit dhe vendit të ri në të cilin do të hyni! Mos harroni mëkatet që keni bërë kundër Perëndisë, Zotit tuaj! Mos harroni gjykimin që Perëndia u solli etërve tuaj për shkak të mosbesimit të tyre, prandaj dhe trupat e tyre mbetën në shkretëtirë. Mos harroni se Perëndia u tregua i mirë me etërit tuaj, por ata ishin mosbesues. Nuk i besuan Atij. **Mos e harroni këtë!**

Sot, kur e dëgjoni zërin e Tij, mos i ngurtësoni zemrat tuaja, ashtu siç bënë etërit tuaj në shkretëtirë. A do të jeni si paraardhësit tuaj që refuzuan t'i besonin Fjalës së Perëndisë, apo do t'i besoni Zotit, Perëndisë tuaj? Nëse refuzoni t'i besoni Fjalës së Perëndisë ashtu siç bënë paraardhësit tuaj, Ai do t'ju ndëshkojë ashtu siç i ndëshkoi ata. **Mos harroni!**

Zoti Perëndi do t'ju japë këtë vend, në të cilin rrjedh mjaltë dhe qumësht, të cilin ua premtoi paraardhësve tuaj. Mos harroni Zotin, që ju dha këtë vend, sepse njeriu nuk jeton vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë! **Mos e harroni këtë!**

Pasi Moisiu e kishte mbaruar shërbesën e tij, Zoti i tha:

(Ligji i Përtërirë 32) ⁴⁹*Ngjitu mbi malin e Abarimëve, ...në bregun e kundërt të Jerikos, dhe vështro vendin e Kanaanit, që unë ju jap bijve të Izraelit.* ⁵⁰*Ti ke për të vdekur në malin mbi të cilin po ngjitesh dhe do të bashkohesh me popullin tënd, ashtu si Aaroni, vëllai yt, ka vdekur mbi malin e Horit dhe u bashkua me popullin e tij.* ⁵¹*sepse u treguat të pabesë me mua në mes të bijve të Izraelit, në ujërat e Meribës në Kadesh...dhe sepse nuk më shenjtëruat në mes të bijve të Izraelit.* ⁵²*Ti do ta shikosh vendin para teje, por atje, në vendin që unë ju jap bijve të Izraelit, ti nuk ke për të hyrë.”*

(Ligji i Përtërirë 34) ¹Pastaj Moisiu u ngjit nga fusha e Moabit në Malin Nebo, në majën e Pisgahut, që ndodhet në bregun e kundërt të Jerikos. Dhe Zoti i tregoi tërë vendin e Galaadit deri në Dan, ²tërë Naftalin, vendin e Efraimit dhe të Manasit, tërë vendin e Judës deri në detin perëndimor, ³Negevin dhe fushën e luginës të Jerikos, qytet i palmave, deri në Tsoar. ⁴Zoti tha: "Ky është vendi që u premtova me betim Abrahamit, Isakut dhe Jakobit, duke u thënë: "Unë do t'ua jap pasardhësve tuaj". Ti e pe me sytë e tua, por nuk do të hysh në të!". ⁵ Kështu **Moisiu, shërbëtori i Zotit, vdiq aty**, në vendin e Moabit, simbas fjalës së Zotit.

⁶ Dhe Zoti e varrosi në luginën e vendit të Moabit, përballë Beth-Peorit; dhe askush nuk e ka mësuar deri më sot vendin e varrit të tij. ⁷ Moisiu ishte njëqind e njëzet vjeç kur vdiq; shikimi i tij nuk ishte dobësuar dhe fuqia e tij nuk i qe mpakur. ⁸Bijtë e Izraelit e qanë në fushat e Moabit tridhjetë ditë; pastaj ditët e zisë dhe të vajtimit për Moisiun morën fund. ⁹ Atëherë **Jozueu**, bir i Nunit, u mbush me frymën e diturisë, sepse Moisiu kishte vënë duart mbi të; kështu bijtë e Izraelit iu bindën atij dhe vepruan ashtu si e kishte urdhëruar Moisiun Zoti.

¹⁰ Nuk doli më në Izrael një profet i ngjashëm me Moisiun, me të cilin Zoti fliste sy për sy, ¹¹në të gjitha shenjat dhe mrekullitë që Zoti e dërgoi të bënte në vendin e Egjiptit para Faraonit, para tërë shërbëtorëve të tij dhe tërë vendit të tij, ¹² në të gjithë madhësitinë e fuqisë dhe në të gjitha gjërat e mëdha dhe të tmerrshme që Moisiu kreu përpara syve të të gjithë Izraelit." Amen

Të dashur miq, këtu përfundon Tora. Çdo gjë e shkruar në Tora është e regjistruar për njohurinë tonë, e cila do të na udhëheqë për të besuar në rrugën e Perëndisë për shpëtimin tonë. Moisiu ishte vërtetë **një profet i madh**. Ai e njohu Zotin dhe pati komunikim me Të ballë për ballë. Ai bëri mrekulli me anë të Perëndisë. Me anë të dorës së Moisiut, Perëndia i çliroi izraelitët nga zgjedha e Faraonit. Gjithashtu, me anë të dorës së tij, Perëndia na ka dhënë Toran, librin e parë të Shkrimit të shenjtë. Çdokush duhet të njohë shkrimet që u shkruan me anë të Moisiut. Ai që nuk njeh Toran e Moisiut, gabon shumë dhe është në rrezik të madh për të humbur gjatë rrugës së tij të padrejtë. Mbani mend, Tora është themeli që Perëndia vetë hodhi, themeli mbi të cilin Ai, përmes profetëve të tjerë, do të ndërtonte pjesën tjetër të librit të Tij të shenjtë..

Me të vërtetë, profeti Moisi shkroi fjalë të thella, mahnitëse dhe të mrekullueshme. Megjithatë, nga gjithë shkrimet e Moisiut asgjë nuk është më e rëndësishme sesa shkrimi që ai

shpalli në librin e pestë të Toras në kapitullin tetëmbëdhjetë. Në këtë kapitull Moisiu u tregoi izraelitëve se si Perëndia kishte përgatitur të nxirrte **një profet tjetër, akoma edhe më të fuqishëm, që do të fliste drejtpërsëdrejti me Perëndinë**. Dëgjoni çfarë u tha ai izraelitëve:

(Ligji i Përtërirë. 18) ¹⁵*Zoti, Perëndia yt, do të krijojë për ty një profet si unë në mes teje dhe vëllezërve të tu; atë keni për ta dëgjuar.* ¹⁶*Në bazë të gjithë atyre gjërave që i kërkoje Zotit, Perëndisë tënd, në Horeb (Mali Sinai), ditën e asamblesë, kur the: "Të mos dëgjoj më zërin e Zotit, Perëndisë tim, dhe të mos shoh më këtë zjarr të madh, që unë të mos vdes."*

¹⁷*Dhe Zoti më tha: "Atë që thanë, është mirë; ¹⁸ unë do të nxjerr për ta një profet nga gjiri i vëllezërve të tyre dhe do të vë në gojën e tij fjalët e mia, dhe ai do t'ju thotë atyre të gjitha ato që unë do t'i urdhëroj.* ¹⁹*dhe do të ndodhë që nëse dikush nuk i dëgjon fjalët e mia që ai thotë në emrin tim, unë do t'i kërkoj llogari."*

Nëpërmjet kësaj deklarate nga goja e Moisiut, Perëndia po u shpallte atyre ardhjen e një profeti tjetër që do të dilte nga kombi Hebre. (vargjet 15,18), një Njeri që do të shpallte Fjalën e Perëndisë me pastërti dhe autoritet (vargjet 18,19), një Profet që do të bëhej Ndërmjetës midis Perëndisë dhe njerëzve, (vargjet 16,17). A e dini kush ishte ky Profet? A e dini kush ishte ky Profet që foli me akoma më shumë autoritet sesa Moisiu? Kush profet bëri mrekulli dhe vepra më të mëdha sesa Moisiu? Profeti për të cilin Moisiu flet është **Shpenguesi i drejtë**, që lindi nga një virgjëreshë e Izraelit. Përsa i përket Atij, Moisiu paralajmëroi bijtë e Izraelit : **"Duhet ta dëgjoni atë!...Nëse dikush nuk i dëgjon fjalët e mia që profeti flet në emrin tim,, unë do t'ju kërkoj llogari."**

Miq, ky është fundi i studimit tonë mbi Toran. Si mund ta përfundojmë udhëtimin tonë mbi këtë libër kaq të madh dhe kaq të mrekullueshëm? Le ta përfundojmë me fjalët që Moisiu i drejtoi popullit të Izraelit ditën që vdiq. Në kapitullin tridhjetë e dy, Moisiu thotë:

"Dëgjoni, o qiej, dhe unë do të flas.; dhe dëgjo, o tokë, fjalët e gojës sime... sepse unë shpall emrin e Zotit. Lëvdoni Perëndinë tonë! Ai është Shkëmbi, vepra e tij është e përsosur, sepse në të gjitha rrugët e tij ka drejtësi. Është një Perëndi që nuk e njeh padrejtësinë; ai është i drejtë dhe i mirë." (Ligji i Përtërirë 32:1,3,4)

Me këto fjalë të Perëndisë që dolën nga goja e Moisiut, ju përhëndesim edhe për sot. Faleminderit që na dëgjuat. Herën e ardhshme, sipas vullnetit të Perëndisë, do të fillojmë librin

tjetër të shenjtë që pason Toran dhe do të shohim se si Perëndia i sjell izraelitët në vendin ku rrjedh mjaltë dhe qumësht, ashtu siç u kishte premtuar më parë....

Perëndia, që është i Vetmi i denjë për të marrë lavdi dhe madhësi përjetë, ju bekoftë!
Profeti Moisi e tha në mënyrë të përsosur:

"Perëndia ... vepra e tij është e përsosur, ... ai është i drejtë dhe i mirë." (Ligji i Përtërirë 32:4) Amen!

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Jozueu dhe Vendi i Kanaanit

Jozueu

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që rikthehemi pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, përfundua studimin me Toran e Moisiut, librin e parë në Shkrimet e Profetëve. Në Toran e shenjtë, mësuam se si hyri mëkati në botë dhe bashkë me të edhe mallkimi. Megjithatë, pamë edhe se si Zoti Perëndi, në planin e Tij të mrekullueshëm, premtoi të dërgonte në botë një Shpëtimtar që do të shpengonte bijtë e Adamit nga mallkimi i mëkatit. Duke përgatitur kushtet për planin e Tij, Perëndia e thirri Abrahamin që të linte shtëpinë e atit të tij dhe vendin e tij dhe të shkonte në vendin e Kanaanit. Perëndia kishte në plan që të bënte prej Abrahamit një komb të ri përmes të cilit Shpenguesi do të vinte. Pas arritjes së Abrahamit në tokën e Kanaanit, Zoti iu shfaq atij përsëri duke i premtuar: *“Vendin e Kanaanit, në të cilin ti tani je i huaj, do t’ua jap pasardhësve të tu përjetë!”*

Sot do të shohim se **si Perëndia përmbushi gjithçka që i kishte premtuar Abrahamit** shumë kohë më parë dhe **ua dha vendin e Kanaanit pasardhësve të Abrahamit**, izraelitëve. Kanaani është vendi që sot quhet **Izrael**.

Herën e fundit, në kapitullin e fundit të Toras, dëgjuam se si **Moisiu** vdiq në mal duke vështruar Kanaanin. Pas vdekjes së Moisiut, **Jozueu**, ndihmësi i tij, u bë drejtuesi i ri. {Fjalë për fjalë në Wolof: *trashëgoi përgjegjësinë*} Jozueu u përgatit nga Perëndia për të zëvendësuar Moisiun. E kemi parë tashmë Jozueun shumë herë. Tipari më karakteristik i Jozueut ishte besimi i tij tek çdo premtim i Perëndisë, madje edhe kur shumica e izraelitëve nuk besuan. Jozueu ishte një prej dy spiunëve që i besuan Perëndisë kur izraelitët arritën në fillim në kufijtë e Kanaanit. Izraelitët ishin

gati të hidhnin gurë mbi të dhe ta vrisnin, thjesht, sepse ai u përpoq t'u jepte kurajë që t'i besonin Zotit dhe të merrnin vendin e Kanaanit. Sot do të shohim se po ky Jozue, të cilin izraelitët e kishin përbuzur dyzet vjet më parë, ishte ai që Perëndia zgjodhi si udhëheqës të tyre për t'i çuar në vendin e Kanaanit!

Libri i Jozueut që po lexojmë sot, gjendet në Shkrimet e Shenjta, midia Toras { *Taurat* } dhe Psalmeve { *Zaburi* }. Libri i Jozueut nxjerr në pah se si Perëndia i mbajti premtimet që i bëri Abrahamit shumë kohë më parë kur i tha: *"Dhe ty dhe pasardhësve të tu pas teje, do t'u jap vendin ku ti banon si një i huaj: tërë vendin e Kanaanëve, në pronësi përgjithnjë; dhe do të jem Perëndia i tyre."* (Zan. 17:8)

Në këtë pikë të studimit tonë kronologjik, izraelitët akoma nuk kishin një vend që t'u përkiste. Ata endeshin akoma nëpër shkretëtirë. Për më tepër, vendi i Kanaanit, i cili mendohej se do të ishte i tyre, ishte plot me gjigantë që ishin luftëtarë të fortë. Megjithatë, Perëndia i Madhërisëm kishte planifikuar të dëbonte banorët e Kanaanit dhe t'i zhdukte ata për shkak të mëkateve të tyre të mëdha, dhe t'ua besonte këtë vend të begatë izraelitëve.

Tani le të shohim se si Jozueu dhe izraelitët hynë në vend, e pushtuan atë dhe ky vend u përkiste tashmë atyre. Në kapitullin e parë, Shkrimet thonë: (Jozueu 1) *¹Mbas vdekjes së Moisiut, shërbëtorit të Zotit, ndodhi që Zoti i foli Jozueut, djalit të Nunit, që i shërbente Moisiut, dhe i tha: 2 "Moisiu, shërbëtori im, vdiq; prandaj çohu, kalo Jordanin, ti dhe gjithë ky popull, dhe shko në atë vend që unë u jap atyre, bijve të Izraelit. 3 Unë ju kam dhënë çdo vend që tabani i këmbës suaj ka për të shkelur, siç i thashë Moisiut. 4 Territori yt do të shtrihet nga shkretëtira dhe nga Libani deri në lumin e madh, në lumin e Eufratit, nga tërë vendi i Hitejve deri në Detin e Madh, në perëndim. 5 Askush nuk do të mund të të kundërshtojë gjatë tërë ditëve të jetës sate; ashtu siç kam qenë me Moisiun, kështu do të jem me ty; nuk do të të lë, as nuk do të të braktis. 6 Ji i fortë dhe trim, sepse ti do të bësh që ky popull të zotërojë vendin që u betova t'u jap etërve të tyre. 7 Vetëm tregohu i fortë dhe shumë trim, duke u përpjekur të veprosh simbas tërë ligjit që Moisiu, shërbëtori im, të ka urdhëruar; mos u shmang prej tij as djathtas, as majtas, që të kesh mbarësi kudo që të shkosh.*

8 Ky libër i ligjit mos u ndaftë kurrë nga goja jote, por mendohu për të ditë e natë, duke kërkuar të veprosh simbas të gjitha atyre që janë shkruar, sepse atëherë do të kesh sukses në veprimet e tua, atëherë do të përparosh. 9 **A nuk të urdhërova unë? Ji i fortë dhe trim; mos ki frikë dhe mos u thyej, sepse Zoti, Perëndia yt, është me ty kudo që të shkosh**". 10 Atëherë Jozueu urdhëroi oficerët e popullit, duke u thënë:

11 "Kaloni përmes kampit dhe jepini popullit këtë urdhër, duke i thënë: Siguroni rezerva ushqimore, sepse brenda tri ditëve do të kaloni Jordanin për të vajtur të pushtoni vendin që Zoti, Perëndia juaj, ju jep si trashëgimi".

Pas kësaj, Shkrimet na tregojnë se Jozueu dërgoi **dy spiunë**, duke iu thënë: "Shkoni, këqyrni atë vend, veçanërisht **Jerikon**." Dy spiunët shkuan dhe shqyrtuan me kujdes qytetin e Jerikos dhe muret e forta e të larta që rrethonin qytetin. Natën, dy spiunët u fshehën në Jeriko, në shtëpinë e një prostitute që quhej **Rahab**. Megjithatë, disa banorë të Jerikos i panë dy spiunët që hynë në shtëpinë e Rahabit. Menjëherë lajmëruan mbretin, duke i thënë: "Disa izraelitë janë në qytet dhe janë spiunë." Mbreti dërgoi ushtarë në shtëpinë e Rahabit për t'i arrestuar, por Rahabi i fshehu ata në çati.

Pasi ushtarët ikën, Rahabi i thirri spiunët, duke iu thënë: "Unë e di që Zoti ju ka dhënë vendin, që tmerri juaj na ka zënë, dhe që të gjithë banorët e vendit dridhen nga frika para jush, sepse ne kemi dëgjuar si i thau ujërat e Detit të Kuq Zoti përpara jush kur dolët nga Egjipti, dhe atë që ju u bëtë dy mbetërve të Amorejve, matanë Jordanit, Sihonit dhe Ogut, që vendosët t'i shfarosni...sepse Zoti, Perëndia juaj, është Perëndi atje lart në qiejt dhe këtu poshtë në tokë. Prandaj, ju lutem, betohuni në emër të Zotit, që, ashtu si kam treguar dhembshuri ndaj jush, edhe ju do të tregoni po atë dhembshuri ndaj shtëpisë së atit tim; më jepni, pra, një shenjë të sigurt, që do t'i lini të gjallë atin tim, nënën time, vëllezërit dhe motrat e mia dhe të gjitha gjërat që u përkasin atyre, dhe që do të shpëtoni jetën tonë nga vdekja." Ata burra iu përgjigjën: "Jeta jonë për atë tuajën, mjaft që të mos e tregoni çështjen tonë; dhe kur Zoti do të na japë vendin, ne do të të trajtojmë me mëshirë dhe me shpirtlirësi."

Në kapitullin tre, Shkrimet na tregojnë se popullit të Izraelit i duhej të kalonte **Lumin e Jordanit** për të hyrë në vendin e Kanaanit, por lumi ishte i thellë dhe i gjerë. Si mundej që një

popull aq i madh prej dy apo tre milionësh të kalonte një lumë kaq të madh? Ah, kjo ka një përgjigje të thjeshtë, sepse Zoti Perëndi i Madh që hapi rrugën për ta përmes Detit të Kuq, nuk ka ndryshuar! Perëndia përsëri hapi rrugën për izraelitët, këtë herë përmes Lumit Jordan. Kështu, ata kaluan përmes ujërave në tokë të thatë. Të gjithë izraelitët e kaluan lumin, duke arritur përpara qytetit të madh të Jerikos. Banorët e Jerikos i kishin mbyllur portat e qytetit. Asnjë nuk mund të hynte në qytet; askush nuk mund të dilte prej qytetit.

Në kapitullin pesë, Shkrimet na tregojnë se, kur Jozueu ishte pranë Jerikos, ai ngriti kokën dhe pa një burrë me një shpatë të zhveshur në dorë që qëndroi përballë tij. Jozueu i doli përballë dhe i tha: *“A je ti për ne o për armiqtë tanë?”* Ai u përgjigj: *“Jo, unë jam kreu i ushtrisë së Zotit; sapo kam arritur në këtë çast.”* Atëherë Jozueu ra përmbys para tij dhe tha: *“Çfarë dëshiron t’i thotë Zotëria im shërbëtorit të tij?”* Kreu i ushtrisë së Zotit i tha Jozueut: *“Zbath sandalet, sepse vendi ku je është i shenjtë.”* Dhe Jozueu veproi ashtu.

Miq, a dini kush po fliste me Jozueun? Ishte vetë Zoti që iu shfaq në mënyrë të beftë! Kemi parë tashmë se si Zoti iu shfaq Abrahamit si një njeri dhe i foli, si iu shfaq Moisiut përmes zjarrit të një shkurreje që digjej por nuk konsumohej. Dhe tani shohim se si i shfaqet Jozueut si një komandant lartë, duke mbajtur një shpatë në dorë!

Kështu, Zoti Perëndi i tha Jozueut,

“Shiko, unë të kam dhënë në dorë Jerikon, mbretin e tij dhe luftëtarët e tij trima. Ju të gjithë luftëtarët, do të marshoni rreth qytetit, do të silleni një herë rreth tij. Kështu do të bëni gjashtë ditë me radhë. Shtatë priftërinj do të çojnë përpara arkës shtatë bori prej briri të dashit; por ditën e shtatë do të silleni rreth qytetit shtatë herë dhe priftërinjtë do t’u bien borive. Kur ata t’u bien pa pushim brirëve të dashit dhe ju të dëgjoni zërin e borisë, tërë populli do të bëjë një ulërimë të madhe; atëherë muret e qytetit do të shemben dhe populli do të ngjitet, gjithsekush drejt, përpara..”
(Jozueu 6:2-5)

Atëherë Zoti përfundoi bisedën me Jozueun dhe u largua. Jozueu menjëherë shkoi tek izraelitët dhe u tregoi gjithçka që Zoti e kishte urdhëruar të bënin. Më pas, Jozueu i urdhëroi të merrnin arkën e besëlidhjes dhe të marshonin drejt qytetit një herë. Por ai u tha: *“Mos thoni asgjë deri në ditën që unë t’ju urdhëroj të bërtisni. Atëherë ju mund të bërtisni me zë të lartë.”* Pasi kishin

marshuar një herë rreth qytetit, u kthyen në kamp dhe fjetën atje. Ditën e dytë, ata marshuan rreth qytetit një herë dhe u kthyen në kamp. Kështu vepruan për gjashtë ditë me radhë.

Por ditën e shtatë, në mesditë, ata marshuan rreth qytetit shtatë herë. Pasi e përshkuan qytetin për të shtatën herë, priftërinjtë u ranë borive. Atëherë, Jozueu e urdhëroi popullin “*Bërtisni, sepse Zoti ju dha qytetin!*” (Jozueu 6:16)

Kur izraelitët dëgjuan borinë, ata bërtitën me zë të lartë dhe muret rreth qytetit u shembën! Bijtë e Izraelit më pas, hynë në qytet, çdo njeri duke shkuar drejt tij. Kështu, shohim se si Jozueu dhe izraelitët pushtuan qytetin e parë në vendin e Kanaanit. Atë ditë, i gjithë populli i Jerikos vdiq, përveç Rahabit dhe familjes së saj, ashtu siç kishin premtuar dy spiunët. Shtëpia e Rahabit nuk u shkatërrua, sepse ajo u largua nga idhujt dhe besoi në Perëndinë e Izraelit.

Pse mundën Jozueu dhe izraelitët të pushtonin këtë qytet të fortifikuar dhe të hynin në vendin që Perëndia u premtoi? Ata e pushtuan, sepse **i besuan** Fjalës së Perëndisë. Perëndia është me ata që i besojnë Fjalës së Tij. Pse Rahabi nuk vdiq bashkë me njerëzit e tjerë kur qyteti i Jerikos u shkatërrua? Ajo jetoi, sepse ajo jo vetëm që u mrekullua nga fuqia e Perëndisë, por ajo **i besoi Atij**, duke mbajtur anën e njerëzve të Perëndisë. Prandaj Shkrimet deklarojnë:

*"Me anë të **besimit** ranë muret e Jerikos, pasi u suallën rreth tyre shtatë ditë. Me anë të **besimit**, Rahabi, një prostitutë, nuk humbi bashkë me ata që nuk besuan, sepse kishte pritur paqësisht zbuluesit. Edhe **pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Atij**, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia është, dhe se është shpërblenjési i atyre që e kërkojnë atë."* (Heb. 11:30,31,6)

Sa do të dëshironim të flisnim akoma edhe më shumë për histori të tjera nga libri i Jozueut, por koha është e kufizuar.

Në përmbledhje të gjithçkaje që lexuam e diskutuam, duhet të dini se ky libër përshkruan në detaje se si Perëndia ishte me Jozueun dhe me izraelitët dhe se si u dha atyre vendin e Kanaanit, qytet mbas qyteti, ashtu siç u kishte premtuar. Kështu, në kapitullin njëzet e një, Shkrimet thonë: “*Kështu, Zoti i dha Izraelit tërë vendin që ishte betuar t’ua jepte etërve të tyre, dhe bijtë e Izraelit e pushtuan dhe banuan në të. Zoti u siguroi pushim rreth e qark, siç u ishte betuar etërve të tyre;*

asnjë nga armiqtë e tyre nuk mundi t'u bëjë ballë; Zoti i dorëzoi tërë armiqtë në duart e tyre."
(Jozueu 21:43,44)

Miq, a nuk përmbushi Perëndia atë që i kishte premtuar Abrahamit dhe pasardhësve të tij shumë kohë më parë? A nuk ua dha vendin e Kanaanëve ashtu siç u kishte premtuar? Po! Ai e mbajti premtimin e Tij. Perëndia është besnik! Çdo gjë që Ai premtonte, e realizon, madje edhe atëherë kur njerëzit mendojnë se Ai vepron ngadalë. Zoti Perëndi dëshironte aq shumë të bekonte bijtë e Izraelit dhe t'u jepte vendin e begatë të Kanaanit, por Ai priste që ata t'i besonin Atij. Izraelitët **humbën shumë vite përpara se të fillonin të besonin** atë që u kishte premtuar Perëndia. Prindërit e tyre nuk i trashëguan bekimet e vendit të Kanaanit, sepse ata nuk u besuan premtimeve të Perëndisë.

Po ju, a i besoni Perëndisë? Nuk po ju pyesim nëse besoni në ekzistencën e Perëndisë apo në Perëndinë si i Vetmi Perëndi. Edhe Djalli e di që Perëndia ekziston dhe që është i Vetmi Perëndi! Pyetja së cilës duhet t'i përgjigjeni sot është: "A e besoni **Vetë Perëndinë?** A e **doni Atë?** A i besoni **Fjalës së Perëndisë** me gjithë zemër? A e **dini** çfarë ka përgatitur Perëndia për të gjithë ata që i besojnë Atij? A e **keni jetën** e përjetshme dhe Frymën e Shenjtë që Perëndia ua jep atyre që besojnë Lajmin e Tij të Mirë? Shumica e bijve të Adamit besojnë se Perëndia ekziston. Megjithatë, fatkeqësisht, ata që i **njohin** dhe i **besojnë** premtimet e mëdha dhe të çmueshme të Perëndisë janë të paktë.

Të dashur miq, Perëndia ju do dhe dëshiron t'ju bekojë madje edhe përtej imagjinatës tuaj, por duhet të **njihni** fjalën e Tij, **ta besoni** dhe **ta pranoni** atë! Në lidhje me këtë, Shkrimi i Shenjtë deklaron:

*"Ato gjëra që syri nuk i ka parë dhe veshi nuk i ka dëgjuar dhe nuk kanë hyrë në zemër të njeriut, janë ato që Perëndia ka përgatitur për ata që e duan atë." (1 Kor. 2:9) "Që të mos bëheni përtacë, por t'u përngjani atyre që nëpërmjet **besimit** dhe **durimit trashëgojnë premtimet.**" (Heb. 6:12)*

Falemnderit që na dëgjuat... Perëndia ju bekoftë ndërsa i kushtoni vëmendje thirrjes nga Fjala e Tij:

*"Që të mos bëheni përtacë, por t'u përngjani atyre që nëpërmjet **besimit** dhe **durimit trashëgojnë premtimet.**" (Heb. 6:12)*

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Gjyqtarët dhe Ruthi

Gjyqtarët & Ruthi

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të rikthehemi sot për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Sot, në gjysmën e fundit të programit tonë, kemi në plan të shohim një “**histori dashurie**” shumë prekëse, e marrë nga Shkrimi i Shenjtë – ndaj, qëndroni me ne! Në programin e fundit pamë se si Jozueu, shërbëtori i Moisiut, i udhëhoqi izraelitët në Kanaan. Lexuam se si Perëndia ishte me Jozueun dhe me izraelitët duke i mundur armiqtë e tyre dhe duke iu dhënë vendin e begatë të Kanaanit ashtu siç i kishte premtuar atit të tyre Abrahamit shumë kohë më parë. Sot, kemi planifikuar të shqyrtojmë dy librat e shenjtë që pasojnë librin e Jozueut; librin e **Gjyqtarëve** dhe **Ruthit**. Këto dy libra na tregojnë se çfarë ndodhi në periudhën **midis** kohës së **profetit Jozue** dhe asaj të **profetit David**.

Përpara se të shqyrtojmë librin e Gjyqtarëve, duhet të lexojmë mesazhin që Jozueu u drejtoi izraelitëve përpara se të vdiste. Në kapitullin e fundit të librit që mban emrin e tij, Jozueu u takua me të gjithë drejtuesit e izraelitëve për t'i paralajmëruar dhe për t'i inkurajuar që ta donin dhe t'i bindeshin Perëndisë, Zotit të tyre, që i kishte çliruar nga Egjipti dhe u kishte dhënë këtë vend të bukur në të cilin tashmë banonin. Në fjalën e tij të fundit, Jozueu u tha atyre:

*"Dhe në rast se ju duket një gjë e keqe t'i shërbeni Zotit, **zgjidhni sot kujt doni t'i shërbeni**, o perënditë të cilëve u shërbyen etërit tuaj matanë lumit, o perënditë e Amorejve, në vendin e të cilëve ju banoni sot; **sa për mua dhe për shtëpinë time do t'i shërbejmë Zotit.**" "Dhe Zoti ka dëbuar para nesh tërë popujt dhe Amorej të që banonin në këtë vend; prandaj ne do t'i shërbejmë Zotit, sepse ai është Perëndia ynë." (Jozueu 24:15,18)*

Tani le të shohim se çfarë ndodhi në të vërtetë. Tek Gjyqtarët, kapitulli dy, Shkrimet thonë:

(Gjyq. 2) ⁷**Populli i shërbeu Zotit gjatë gjithë jetës së Jozueut dhe gjatë gjithë jetës së pleqve që jetuan pas Jozueut dhe që kishin parë të gjitha veprat e mëdha që Zoti kishte bërë për Izraelin.** ⁸*Pastaj Jozueu...shërbëtor i Zotit, vdiq në moshën njëqind e dhjetë vjeç.* ⁹*Dhe e varrosën në territorin e trashëgimisë së tij në Timath-Heres, në krahinën malore të Efraimit, në veri të malit Gaash.* ¹⁰*Kur tërë ai brez u bashkua me etërit e vet, mbas atij doli një brez i ri që nuk e njihnte Zotin, as veprat që kishte bërë për Izraelin.* ¹¹**Bijtë e Izraelit bënë atë që ishte keq në sytë e Zotit dhe u vunë në shërbim të Baalit.** ¹²*Ata braktisën Zotin, Perëndinë e etërve të tyre, i cili i kishte nxjerrë nga Egjipti, dhe adhuruan perëndi të tjera ndërmjet perëndive të popujve që i rrethonin, ranë përmbys para tyre dhe kështu provokuan zemërimin e Zotit;* ¹³*ata braktisën Zotin dhe u vunë në shërbim të Baalit dhe të Ashtarothit.*

Kështu, izraelitët e harruan Zotin, Perëndinë e tyre, e braktisën Atë dhe **filluan të praktikojnë fetë e kombeve fqinjë.** Megjithatë, këto kombe nuk e njihnin Perëndinë e vërtetë dhe nuk kishin Fjalën e Tij. Ata adhuronin Baalin. Baali ishte një idhull që populli i Kanaanit e quante perëndi. Ata krijuan shëmbëlltyra që mendonin se përfaqësonin Baalin dhe i adhuronin ato. Kombet që i thurnin lavdi Baalit **mendonin se adhuronin Perëndinë.** Por në realitet, ata po adhuronin dëshirat e tyre dhe Satanin; megjithatë ata nuk ishin të vetëdijshëm për këtë, sepse Satani i kishte mashtruar. Ai mashtroi edhe shumë izraelitë, prandaj dhe ata u larguan nga Zoti Perëndi dhe filluan të adhuronin Baalin ashtu siç vepronin edhe kombet e tjera rreth tyre.

Kështu, shohim se shumica e izraelitëve e braktisën Perëndinë dhe rrugën e Tij, rrugë e cila ishte nëpërmjet Ligjit të Moisiut dhe sakrificës së kafshëve mbi altar për të pastruar mëkatin. Në vend të ndjekjes së rrugës së drejtësisë së Perëndisë, ata ndoqën një rrugë të gabuar dhe të rreme, rrugën e fesë së Baalit. Urdhërimi i parë prej Dhjetë Urdhërimeve që Perëndia i dha Moisiut në Malin Sinai, ishte:

"Nuk do të kesh perëndi të tjerë para meje...sepse unë, Zoti, Perëndia yt, jam një Perëndi xheloz, që dënon padrejtësinë e etërve mbi fëmijët e tyre deri në brezin e tretë dhe të katërt të atyre që më urrejnë dhe unë përdor dashamirësi për mijëra, për ata që më duan dhe zbatojnë urdhërimet e mia." (Eksodi 20:3,5,6)

Por shumica e izraelitëve nuk e nderuan Zotin Perëndi, prandaj dhe Perëndia i dënoi. Duke vazhduar në kapitullin dy të librit të Gjyqtarëve, Shkrimet thonë:

(Gjyq. 2) ¹¹*Bijtë e Izraelit bënë atë që ishte keq në sytë e Zotit dhe u vunë në shërbim të Baalit. ... ¹⁴Dhe zemërimi i Zotit u ndez kundër Izraelit dhe e dha në dorë të kusarëve që e zhveshën; dhe ai i shiti në duart e armiqve të tyre që ndodheshin rreth e qark, të cilëve nuk qenë në gjendje t'u bënëin ballë. ¹⁵Kudo që shkonin dora e Zotit ishte kundër tyre dhe u sillte mjerime, ashtu si kishte thënë Zoti; ashtu siç u ishte betuar ai; dhe u hidhëruan shumë.*

Kështu, libri i Gjyqtarëve na tregon se si izraelitët i ngurtësuan zemrat dhe u larguan nga Zoti, gjithnjë e më shumë. Prandaj, Perëndia ua dorëzoi armiqve të tyre herë pas here, për t'i ndëshkuar, me qëllim që ata të njihnin mëkatën e tyre dhe të pendoheshin dhe të shpëtonin nga shkatërrimi. Sa herë që izraelitët pendoheshin me të vërtetë, Perëndia nxirrte nga gjiri i tyre drejtues (Gjyqtarë) për t'i shpëtuar nga armiqtë e tyre. Do të donim t'ju tregojmë për heronj të tillë si Gideoni, që mundi një ushtri të madhe dhe të fuqishme vetëm me treqind burra, ose Samsoni, që i vetëm mundi një mijë ushtarë, por koha nuk është e mjaftueshme. Ndoshta, do të mund t'i lexoni vetë historitë e tyre mahnitëse në librin e Gjyqtarëve.

Në përmbledhje, do të shtojmë se libri i Gjyqtarëve na tregon se sa herë që izraelitët devijuan nga rruga e Perëndisë dhe Fjala e Tij, Zoti i ndëshkonte, me qëllim që ata t'i largoheshin mëkatit dhe të ktheheshin tek Ai. Kur ata pendoheshin, Zoti u siguronte një udhëheqës për t'i shpëtuar nga armiqtë. Shkurtimisht, kjo është historia e **librit të Gjyqtarëve**.

Izraelitët mëkatuan kundër Perëndisë herë pas here. Por a mundet, vallë, që mosbesnikëria e tyre të pengonte besnikërinë e Perëndisë? Kurrë! Në të vërtetë, Perëndia ndëshkoi çdokënd që bëri mëkat, por e ruajti popullin e Izraelit, sepse Zoti nuk harronte atë që i kishte premtuar Abrahamit kohë më parë, kur i tha: *“Të gjithë banorët e tokës do të bekohen përmes pasardhjes tënde.”* Perëndia planifikoi të bënte nga pasardhja e Abrahamit një komb që do të sillte në tokë **Shpëtimtarin e botës**. Asgjë nuk mund të pengonte planin e mrekullueshëm të Perëndisë: as mëkati i Izraelitëve, as Faraoni, as populli i Egjiptit, as populli i Kanaanit, as fetë e rreme si ajo e Baalit, madje as vetë Djalli. **Asgjë nuk mund të pengonte planin e Perëndisë për të dërguar një Shpëtimtar në botë përmes kombit të Izraelit!**

Tani, do të shohim librin e shkurtër që pason librin e Gjyqtarëve: **librin e Ruthit**. Historia e këtij libri është një histori e mahnitshme. Është si një lule e bukur që rritet në mes të një grumbulli

plehrash, sepse flet për **historinë e një gruaje që e donte Perëndinë në mes të një brezi të çoroditur dhe të shthurur.**

Nuk mund të lexojmë të gjithë librin e Ruthit sot, por mund të bëjmë një përmbledhje të tij. Ajo që duhet të dini më së pari është se **Ruthi** ishte një vejushë dhe nuk i përkiste popullit të Izraelit. Ajo i përkiste popullit të **Moabit** dhe jetoi në vendin e Moabit, që ndodhej në jug të Izraelit. Gjithashtu, duhet të dini se populli i Moabit adhuronte idhuj dhe i përbuzte edhe Perëndinë e Izraelit, edhe vetë popullin e Izraelit. Ruthi i përkiste kombit të Moabit, por kjo nuk bëri që Ruthi të përbuzte Perëndinë e Izraelit. Jo, në fakt, **Ruthi i besoi Perëndisë së Izraelit me gjithë zemër.** Ruthi kishte dëgjuar se si Perëndia kishte bërë mrekulli të mëdha duke e çliruar popullin e Izraelit nga duart e egjiptasve. Gjithashtu, Ruthi kishte dëgjuar fjalët e fuqishme që profeti Moisi kishte shkruar në Tora në lidhje me rrugën e shpëtimit që Perëndia kishte përgatitur. Ajo besoi me gjithë zemër tek Zoti dhe e pranoi mesazhin që Ai u dërgoi izraelitëve.

Kështu, ajo që duhet të vëzhgojmë në lidhje me Ruthin është fakti që ajo jetoi në Moab midis idhujtarëve. Prindërit e Ruthit ishin po ashtu idhujtarë. Ruthi u lind me një fe të tillë. Por tashmë, **Ruthi nuk besonte më në fenë e atit të saj.** Ajo besonte tek Perëndia i Izraelit. Ndaj, tani Ruthi duhet të zgjidhte dhe kjo zgjedhje nuk ishte e lehtë! A duhet të qëndronte në shtëpinë e saj, të vazhdonte të praktikonte fenë e atit të saj dhe të martohej me dikë që nuk e njihnte Perëndinë e Izraelit? Apo, duhet të linte shtëpinë e të atit dhe fenë e tij e të shkonte në Izrael? Zgjedhje e vështirë për Ruthin!

Përpara se të zbulojmë cilën rrugë zgjodhi Ruthi, duhet të dini se Ruthi kishte një kunatë që quhej **Orfah.** Edhe ajo kishte njohuri për Perëndinë e Izraelit. Kështu, edhe kunata e Ruthit **duhet të zgjidhte** midis fesë së atit të saj dhe besimit tek Zoti, Perëndia i Abrahamit, Isakut dhe Jakobit.

Çfarë rrugësh zgjodhën Ruthi dhe Orfah? Orfah zgjodhi **rrugën më të lehtë**, domethënë, të shkonte tek ati i saj dhe të martohej me një burrë që do të kishte të njëjtën fe me atë të atit të saj. Por Ruthi zgjodhi **rrugën e vështirë**, të linte shtëpinë e atit të saj dhe të shkonte në vendin e Izraelit. Ruthi e dinte që askush nuk mund t'i shërbente dy perëndive. Një njeri nuk mund të adhuronte Perëndinë e Izraelit dhe njëkohësisht të adhuronte idhujt e Moabit. Prandaj, Ruthi e braktisi fenë e atit të saj. Ajo vendosi se, **është më mirë t'i bindesh Perëndisë sesa njeriut.** Ruthi ishte e gatshme të sakrifikohej; më mirë të keqkuptohej nga familja e saj dhe miqtë e saj dhe të

ndiqte Perëndinë e gjallë e të vërtetë. Ashtu si një fjalë e urtë thotë: “Ai që dëshiron të hajë mjaltë, duhet të mos u trembet bletëve.” Kështu, Ruthi e la shtëpinë e atit të saj dhe shkoi në Izrael, në një qytet të vogël të quajtur **Betlehem**.

Një burrë që quhej **Boaz** jetonte në Betlehem. Boazi ishte **i biri i Rahabit**, gruas që i shpëtoi shkatërrimit të qytetit të Jerikos, (ashtu siç pamë në mësimin e fundit.) Boazi ishte njeri i drejtë dhe i kushtonte vëmendje Fjalës së Perëndisë. Boazi ishte i pasur dhe zotëronte shumë fusha me grurë, por akoma nuk ishte martuar.

Shkrimet tregojnë se Ruthi, që tashmë jetonte në Betlehem, e kishte zakon të shkonte në fusha herët në mëngjes çdo ditë për të mbledhur grurë, atë që korrësit kishin lënë pas tyre. Ruthi ishte një fshatare e varfër dhe në bazë të ligjit që Moisiu iu dha izraelitëve, të varfërit lejoheshin të mbidhnin në këtë mënyrë, me qëllim që të mos vdisnin urie.

Kështu, Shkrimet na tregojnë se Perëndia e drejtoi Ruthin të shkonte e të mblidhte në arat e Boazit, birit të Rahabit.

Boazi e vuri re që Ruthi mblidhte mbetjen e të korrave në arat e tij dhe i foli asaj. Shpejt, ai e njohu bukurinë e karakterit të Ruthit. Boazi ishte njeri i drejtë dhe pa se Ruthi ishte një grua e virtytshme. A e merrni me mend se ç’ndodhi? Nuk është shumë e vështirë për t’u kuptuar! Po, Boazi dhe Ruthi **u dashuruan** me njëri-tjetrin dhe rrjedhimisht, u martuan. Ruthi vuri Perëndinë dhe Fjalën e Tij më së pari në jetën e saj dhe prandaj edhe Perëndia e bekoji për këtë. Kështu, Shkrimet thonë: Boazit dhe Ruthit u lindi një djalë, **Obedi**. Obedi u bë babai i **Jeseut**, dhe Jeseu u bë babai i **Davidit**, që u bë mbreti i madh i kombit të Izraelit dhe profeti që shkroi shumë prej **Psalmeve**. Dhe nga pasardhja e Davidit erdhi **Shpenguesi**, që është Shpëtimtari i botës, për të cilin profetizuan profetët.

Kështu, shohim se si Perëndia punoi në jetën e Ruthit, një grua që nuk i përkiste Izraelit.

Ndërsa izraelitët e braktisën Perëndinë, Zotin e tyre për të ndjekur fetë e kombeve të tjera, Ruthi e braktisi fenë e atit të saj për të ndjekur Perëndinë e Izraelit!

Kështu, Perëndia e udhëhoqi Ruthin për të jetuar në Betlehem dhe më pas të martohej me Boazin dhe të bëhej paraardhësja e Davidit, mbretit të Izraelit. Në të gjithë këtë histori, shohim se si Perëndia po përparonte në planin e Tij për të sjellë **Shpenguesin** në botë, sepse **prej pasardhësve të Davidit dhe prej qytetit të Betlehemit do të vinte Shpëtimtari** i botës i destinuar të lindte atje.

Këtu do të përfundojmë për sot. Herën tjetër, në dashtë Perëndia, do të shqyrtojmë librin që na tregon për jetën e profetit David që lindi në Betlehem dhe ishte pasardhës i Ruthit dhe i Boazit. Ju përsëhëndesim edhe për sot duke ju bërë një pyetje: **Kujt i ngjani ju?**

I ngjani Orfahut, kunatës së Ruthit, që zgjodhi **rrugën e lehtë**? Apo jeni si Ruthi me kurajo dhe me guxim, që e braktisi fenë e atit të saj për të ndjekur **të Vetmin Perëndi të vërtetë**?

Faleminderit që na dëgjuat... Perëndia ju bekoftë ndërsa mbani mend fjalët që profeti Jozue u drejtoi izraelitëve përpara se të vdiste:

"Zgjidhni sot kujt doni t'i shërbeni, o perëndive të cilat u shërbyen etërit tuaj... sa për mua dhe për shtëpinë time do t'i shërbejmë Zotit." (Jozueu 24:15)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Samueli, Sauli dhe Davidi

1 Samuelit 1-16; Psalmet 8, 23

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që rikthehemi përsëri pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin e fundit, pamë se periudha që pasoi pas vdekjes së profetit Jozue ishte **një periudhë e errët dhe e korruptuar** në historinë e kombit të Izraelit. Megjithatë, edhe në këtë periudhë të errët, vëshgojmë dritën e besnikërisë së Perëndisë. Zoti nuk e kishte harruar premtimin që i bëri Abrahamit dhe pasardhësve të tij në lidhje me Shpenguesin që do të vinte nga pasardhja e kombit të Izraelit.

Kështu, shohim se si Perëndia po vepronte në jetën e një gruaje të quajtur **Ruth**. Ruthi nuk ishte izraelite, por ajo besonte tek Perëndia i Izraelit me gjithë zemër. Dhe ndërsa shumë izraelitë e braktisën Zotin Perëndinë e tyre për të ndjekur fetë e kombeve të tjera fqinje, Ruthi zgjodhi të braktisë fenë e atit të saj dhe të ndiqte Perëndinë e Izraelit. Ruthi shkoi në vendin e Izraelit dhe u vendos në qytetin e Betlehemit dhe u martua me një izraelit që quhej Boaz. Boazi dhe Ruthi patën një djalë që quhej Obed; dhe Obedit i lindi Jeseu, babai i profetit **David**. Kështu, plani i Perëndisë për të shpenguar bijtë e Adamit nga mëkatet e tyre po përparonte, sepse **nëpërmjet pasardhësve të Davidit do të vinte Shpenguesi** në botë. Në **Betlehem**, në qytetin e Davidit, do të lindte Shpëtimtari. Në mësimet e ardhshme, do të tregojmë se si, qindra vjet më parë, profetët i parashikuan të gjitha këto ngjarje dhe Shpenguesi i përmbushi ato qindra vjet më pas. Vetëm Perëndia mund të bënte diçka të tillë!

Profeti David {*Dawud* në Arabisht} përmendet shumë herë në Shkrimet e Shenjta. Emri i tij shfaqet më shumë se një mijë herë. Çfarë dini për profetin David? Ndoshta e dini se ishte ai djaloshi

që mundi Goliathin, gjigantin, vetëm duke gjuajtur një gur. Ndoshta keni njohuri se Davidi ishte mbret i madh në Izrael dhe profeti që shkroi shumicën e librit të Psalmeve. {Zabur}. Nëse keni njohuri mbi të gjitha këto, shumë mirë, por njohuria juaj mbi profetin David nuk duhet të mbesë me kaq. Nëse e dini se Davidi ishte një mbret i madh, por nuk e dini se **çfarë e bëri atë të madh** – atëherë për çfarë duhet kjo njohuri? Ose, nëse e dini se Davidi shkroi Fjalën e Perëndisë tek Psalmet, por nuk e dini se **çfarë shkroi** - atëherë ç'vlerë ka kjo njohuri?

Miq, nëse doni të shtoni njohurinë tuaj për **profetin David** dhe të dëgjoni disa prej fjalëve të mrekullueshme e të fuqishme që ai shkroi tek **Psalmet**, atëherë, ju ftojme të qëndroni bashkë me ne në studimin e sotëm dhe për pesë mësimet e ardhshme.

A e dini emrin e profetit të Perëndisë që i parapriu profetit David? Ishte profeti **Samuel**. Perëndia e zgjodhi Samuelin që të kthente popullin e Izraelit përsëri tek Zoti Perëndia i Tij, sepse zemrat e tyre ishin larguar nga Zoti. Sot do të lexojmë nga **libri i Samuelit**. Ky libër është i rëndësishëm midis Shkrimeve të Profetëve, sepse përmban histori të çmueshme nga jeta e Samuelit dhe tre mbretërve të parë të Izraelit: Saulit, Davidit dhe Solomonit.

Ashtu siç kemi parë deri tani, Perëndia i dha Izraelit **udhëheqës** të tillë si Moisiu, Jozueu dhe Samueli për t'i drejtuar dhe për t'i gjykuar. Megjithatë, Zoti Perëndi, që i çliroi nga skllavëria e Egjiptit, ishte **Mbreti i tyre i drejtë**. Perëndia, i cili i urdhëroi të ndërtonin një çadër të veçantë me qëllim që Ai të vinte midis tyre me lavdinë e Tij, donte të bëhej Drejtuesi i tyre. Ata duhej t'i bindeshin dhe të ndiqnin vetëm Atë. Por, shumica e izraelitëve ishin të pakënaqur për të patur Zotin si Mbret të tyre. **Ata donin të ishin si të gjitha kombet e tjera** të botës dhe të kishin si mbret një bir të Adamit!

"Në kapitullin tetë të librit të parë të Samuelit, Shkrimet thonë:

(1 Sam. 8) ⁴*Atëherë tërë pleqtë e Izraelit u mbloodhën, erdhën te Samueli në Ramah, 5 dhe i thanë: "Ja, ti tani je plakur dhe bijtë e tu nuk ndjekin gjurmët e tua; prandaj cakto mbi ne **një mbret** që të na qeverisë **ashtu siç ndodh në të gjitha kombet**".*

*6 Por kjo nuk i pëlqeu Samuelit, sepse ata kishin thënë: "Na jep një mbret që të na qeverisë". Prandaj Samueli iu lut **Zotit**. 7 Dhe **Zoti** i tha Samuelit: "Dëgjo zërin e popullit për të gjitha ato që të thotë, sepse ata nuk të kanë hedhur poshtë ty, por kanë hedhur poshtë mua, me qëllim që unë të mos mbretëroj mbi ta. 8 Sillen me ty, ashtu siç kanë bërë gjithnjë nga dita që i nxora nga Egjipti*

e deri më sot: më kanë braktisur për t'u shërbyer perëndive të tjera. 9 Tani, pra, dëgjo kërkesën e tyre, por lajmëroi solemnisht dhe shpallju të drejtat e mbretit që do të sundojë mbi ta".

Kështu, Perëndia i tha Samuelit t'u jepte njerëzve atë që kërkonin dhe të caktonte një mbret për ta. Perëndia nuk donte që izraelitët të kishin mbret tjetër përveç Tij, por meqenëse refuzuan Perëndinë si mbret të tyre, Ai nuk donte të sundonte mbi ta me forcë. Në kapitullin tjetër, shohim se si Samueli caktoi një mbret për izraelitët, të quajtur **Saul**. Shkrimet thonë: *"Atëherë Samueli mori një enë të vogël me vaj dhe e derdhi mbi kokën e tij."* (1 Sam. 10:1) Kështu vepronin izraelitët kur caktonin dikë në detyrë. Ata derdhnin vaj mbi kokën e profetit, priftit ose mbretit që kishin caktuar. Pasi derdhi vaj mbi kokën e Saulit, Samueli iu drejtua popullit: *"E shihni atë që ka zgjedhur Zoti? Nuk ka asnjë si ai në tërë popullin. Kështu tërë populli lëshoi britma gëzimi dhe thirri: "Rroftë mbreti!"* (1 Sam. 10:24)

Në fillim, izraelitët u gëzuan për mbretin e tyre, Saulin. Ai ishte i fortë dhe trim, i ri dhe i pashëm dhe më i gjatë se të gjithë bijtë e tjerë të Izraelit. Duke e gjykuar nga pamja e jashtme, Sauli do të ishte mbreti i përsosur. Por Perëndia nuk i vlerëson gjërat ashtu siç i vlerëson njeriu. Njeriu shikon **pamjen e jashtme**, por Perëndia shikon **zembrën**. Mbreti Saul pati një fillim të mirë, por me kalimin e kohës, ai u bë krenar, xheloz dhe i vetëkënaqur. Sauli nuk e respektoi dhe nuk iu bind Fjalës së Perëndisë. Sauli e nderoi Perëndinë me buzët e tij, por zemra e tij ishte larg Zotit. Ai veproi ashtu siç deshë vetë në vend që të vepronte ashtu siç i thoshte Perëndia. Kështu, Shkrimet na tregojnë se disa vjet pas caktimit të Saulit si mbret,

(1 Sam. 15) ¹⁰... *Atëherë fjala e Zotit iu drejtua Samuelit, duke i thënë: 11 "Unë jam penduar që e kam bërë Saulin mbret, sepse **ai është larguar nga unë dhe nuk ka zbatuar urdhrat e mia**". Samueli u trishtua dhe i klithi tërë natën Zotit. 12 Në mëngjes herët Samueli u ngrit për t'i dalë përpara Saulit; por erdhën t'i thonë Samuelit: "Sauli ka shkuar në Karmel, dhe i ka ngritur vetes një monument; pastaj është kthyer duke kaluar tutje dhe ka zbritur në Gilgal". 13 Atëherë Samueli shkoi te Sauli dhe ky i tha: "Qofsha i bekuar nga Zoti! Unë e kam zbatuar urdhrin e Zotit"....22 Samueli i tha: "Ndoshta i pëlqejnë Zotit olokaustet dhe flijimet si bindje ndaj zërit të Zotit? Ja, bindja është më e mirë se flijimi; dhe të dëgjosh me kujdes është më mirë se dhjami i deshve. 23 Sepse rebelimi është si mëkati i shortarisë dhe kryeneçësia është si kulti i idhujve dhe i perëndive shtëpiake. **Duke qenë se ke hedhur poshtë fjalën e Zotit, edhe ai të ka hedhur poshtë si mbret**".*

Kështu, Samueli i tha Saulit se do t'i hiqej mbretëria dhe do t'i jepej dikujt tjetër. Në kapitullin tjetër, Shkrimet thonë:

(1 Sam. 16)¹ *Zoti i tha Samuelit: "Deri kur do të mbash zi për Saulin, kurse unë e kam hedhur poshtë që mos mbretërojë mbi Izrael? Mbushe me vaj bririn tënd dhe nisu; po të dërgoj tek **Isai, Betlemi**, sepse kam zgjedhur një mbret **midis bijve të tij**".*

2 *Samueli u përgjigj: "Si mund të shkoj? Sauli ka për ta mësuar dhe do të më vrasë". Zoti tha: "Do të marësh me vete një mëshqerrë dhe do të thuash: "Kam ardhur për t'i ofruar një flijim Zotit". 3 Do të ftosh Isain në ceremoninë e flijimit, unë do të të tregoj atë që duhet të bësh, dhe ti ke për të vajosur atë që do të të them unë".*

4 *Kështu Samueli bëri atë që i kishte thënë Zoti dhe shkoi në Betlem; pleqtë e qytetit i dolën përpara duke u dridhur dhe i thanë: "Po na vjen në mënyrë paqësore?" 5 Ai u përgjigj "Vij në mënyrë paqësore; kam ardhur për t'i ofruar një flijim Zotit; pastrohuni dhe ejani me mua në flijim". Vuri të pastrohen edhe Isain dhe bijtë e tij dhe i ftoi në flijim. 6 Kur ata arritën, ai ia vuri syrin Eliabit dhe tha: "Me siguri i vajosuri i Zotit është para tij". 7 Por Zoti i tha Samuelit: "Mos ia shiko as pamjen as shtatgatësinë, sepse **unë e kam refuzuar, sepse Zoti nuk shikon si shikon njeriu, njeriu shikon pamjen, kurse Zoti shikon zemrën**". 8 Atëherë Isai thirri Abinadabin dhe e bëri të kalojë përpara Samuelit; por Samueli tha: "Zoti nuk zgjodhi as këtë".*

9 *Pastaj Isai bëri të kalojë Shamahu, por Samueli tha: "Zoti nuk zgjodhi as këtë". 10 Kështu Isai bëri të kalojnë shtatë nga bijtë e tij përpara Samuelit; por Samueli i tha Isait: "Zoti nuk zgjodhi asnjë prej tyre". 11 Pastaj Samueli i tha Isait: "A janë këtu tërë bijtë e tu?". Ai u përgjigj: "Mungon **më i riu** që tani është duke kullotur delet". Samueli i tha Isait: "Dërgo ta sjellin, sepse nuk do të shtrohemi në tryezë para se ai të vijë këtu".*

12 *Atëherë ai dërgoi njerëz ta marrin. Davidi ishte kuqalash, me sy të bukur dhe pamje të hijshme. Dhe Zoti tha: "Ngrihu, vajose se ai është". 13 Atëherë Samueli mori bririn e vajit dhe e vajosi para vëllezërve të tij; që nga ajo ditë Fryma e **Zotit** zbriti te **Davidi**."*

Kështu, shohim se si Perëndia e caktoi **Davidin** si mbret të Izraelit pas Saulit. Por duhet të kuptoni se Davidi nuk u bë mbret i Izraelit po atë ditë. Davidi ishte akoma shumë i ri kur Perëndia

e caktoi të bëhej mbret mbi kombin e Izraelit, por koha e mbretërimit të tij akoma nuk kishte ardhur. Në fakt, Davidi priti dhjetë vjet përpara se të ulej në fronin e Izraelit.

Dhe Davidi u kthye përsëri në fushat e Betlehemit të kulloste e të ruante kopenë e atit të tij. Ai ishte një bari i mirë dhe besnik. Ai nuk kishte frikë nga asgjë, **sepse kishte besim tek Perëndia**. Për shembull, një ditë, kur Davidi po ruante delet e kopesë së atit të tij, një luan rrëmbeu një prej deleve. Kur luani u kthye drejt tij, Davidi e kapi nga koka dhe nga flokët, e goditi fort dhe e vrau. (1 Samuelit 17:35)

Davidi nuk ishte vetëm bari i shkëlqyeshëm; ai luante në harpë dhe këndonte. Fryma e Perëndisë e frymëzoi të kompozonte shumë këngë dhe i shkroi ato në librin e **Psalmeve** {Zabur}. Oh, sa shumë e deshi Davidi Zotin Perëndi dhe Fjalën e Tij!

Do ta përfundojmë programin tonë edhe për sot me disa vargje nga Psalmet e Davidit. Përpiquni të imagjinoni Davidin në fusha, midis deleve, duke luajtur në harpë dhe duke adhuruar Perëndinë me këngë dhe falënderime që vinin nga Fryma e Perëndisë. Dëgjoni:

"Sa i mrekullueshëm është emri yt mbi gjithë rruzullin, o Zot, Zoti ynë, që vure madhësinë tënde mbi qiejtë! Kur mendoj qiejtë e tu, që janë vepër e gishtërinjve të tu, hënën dhe yjet që ti ke vendosur, çfarë është njeriu, që ti ta mbash mend, dhe biri i njeriut, që ta vizitosh? Megjithatë ti e bërë pak më të ulët se Perëndia, dhe e kurorëzove me lavdi dhe me nder. E bërë të mbretërojë mbi veprat e duarve të tua dhe vure çdo gjë nën këmbët e tij! O Zot, Zoti ynë, sa i mrekullueshëm është emri yt në të gjithë dheun!" (Psa. 8:1,3-5,9)

"Fjala jote është një llambë në këmbën time dhe një dritë në shtegun tim. E kam ruajtur fjalën tënde në zemrën time, që të mos mëkatoj kundër teje." (Psa. 119:105,11) "Ligji i Zotit është i përsosur, ai e përtërin shpirtin; dëshmia e Zotit është e vërtetë dhe e bën të ditur njeriun e thjeshtë. Porositë e Zotit janë të drejta dhe e gëzojnë zemrën; urdhërimet e Zotit janë të pastra dhe ndriçojnë sytë... janë më të dëshirueshme se ari, po, më tepër se shumë ari i kulluar; janë më të ëmbla se mjalti, nga ai që del nga hojet. Edhe shërbëtori yt mëson prej tyre; ke një **shpërblim të madh** duke i parë." (Psa. 19:7,8,10,11)

"Zoti është bariu im, asgjë nuk do të më mungojë. Ai më çon në kullota me bar të njomë, më drejton pranë ujërave që të çlodhin. Ai ma përtërin shpirtin, më çon nëpër shtigjet e drejtësisë,

nga dashuria që ka për emrin e tij. Edhe sikur të ecja në luginën e hijes së vdekjes, nuk do të kisha frikë nga asnjë e keqe, sepse ti je me mua; shkopi yt dhe thupra jote janë ato që më japin zemër. Ti shtron para meje tryezën në prani të armiqve të mi; ti vajos kokën time me vaj; kupa ime po derdhet. Me siguri pasuri dhe mirësi do të më shoqërojnë në gjithë ditët e jetës sime; dhe unë do të banoj në shtëpinë e Zotit ditë të gjata." (Psalmi 23) Amen!

Miq, falemnderit që na dëgjuat! Në mësimin e ardhshëm, do të vazhdojmë historinë e Davidit dhe do të shohim se si Perëndia ishte me të kur u ndesh me Goliathin, gjigantin...

Zoti ju bekoftë ndërsa mendoni mbi fjalët që Perëndia i tha Samuelit:

"Zoti nuk shikon si shikon njeriu, njeriu shikon pamjen, kurse Zoti shikon zemrën." (1 Sam. 16:7)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Davidi dhe Goliathi

1 Samuelit 17; Psalmi 27

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin e fundit filluam të studiojmë profetin David. Dëgjoni se çfarë dëshmon Perëndia në lidhje me të: "*Kam gjetur **Davidin**, birin e Jeseut, njeri sipas zemrës sime, i cili do të zbatojë të gjitha vullnetet e mia.*" (Veprat e Apostujve 13:22)

Pamë se si Perëndia e vajosi Davidin për t'u bërë Mbreti i dytë i Izraelit, sepse mbreti i parë, Sauli, nuk iu bind fjalës së Perëndisë. Megjithatë, Davidi nuk u bë mbret i Izraelit po atë ditë që u vajosi nga Perëndia. Ai ishte akoma i ri dhe koha që kishte caktuar Perëndia për ta bërë mbret mbi Izraelin, nuk kishte ardhur akoma. Pas vajtjes së tij nga Perëndia, Davidi u kthye në fusha, larg qytetit të Betlehemit, për të kullotur bagëtinë e atit të tij.

Sot do të lexojmë një histori të mrekullueshme që tregon se si Perëndia ishte me Davidin, sepse Davidi ecte me Perëndinë. Mësimi i sotëm titullohet "**Davidi dhe Goliathi**." Le të vazhdojmë tani në librin e parë të Samuelit, kapitulli shtatëmbëdhjetë. Shkrimi thotë:

(1 Sam. 17) ¹**Filistejtë** [armiq të betuar të Izraelit] i mblodhën trupat e tyre për luftë... ²**Edhe Sauli dhe njerëzit e Izraelit** u mblodhën dhe e ngritën kampin e tyre në luginën e Terebintos, dhe u rreshtuan për betejë kundër Filistejve. ³Filistejtë ndodheshin në mal nga një anë dhe Izraeli ishte në mal nga ana tjetër dhe midis tyre ndodhej lugina.

⁴Nga kampi i Filistejve doli një kampion i quajtur **Goliath**, nga Gathi, i gjatë mbi tre metra.

⁵Kishte në kokë një helmetë prej bronzi, ishte veshur me një parzmore, pesha e të cilit peshonte 60

kilogramë; ⁶në këmbë kishte këmbore prej bronzi dhe mbi sup mbante një ushtë prej hekuri. ⁷Maja e ushtës së tij ishte si shuli i një endësi dhe peshonte shtatë kilogramë. Para tij ecte shqyrtari i tij.

⁸Ai u ndal dhe u thirri grupeve të ushtarëve të Izraelit: “Pse keni dalë për t’u rradhitur në formacion beteje? A nuk jam unë një Filiste dhe ju shërbëtorë të Saulit? Zgjidhni një burrë që të dalë kundër meje. ⁹Në rast se do të jetë në gjendje të luftojë me mua dhe të më vrasë, ne do të jemi shërbëtorët tuaj; por në rast se dal unë fitues dhe e vras, atëherë ju do të jeni shërbëtorët tanë dhe do të na shërbeni.” ¹⁰Pastaj Filisteu shtoi: “Unë sot po sfidoj trupat e Izraelit: “Më jepni një burrë dhe do të luftojmë!” ¹¹Kur **Sauli dhe tërë Izraeli** dëgjuan këto fjalë të Filisteut, **mbetën të shtangur dhe u hyri një frikë e madhe**.

Ndërsa Goliathi po fyente Izraelin, **Davidi** ishte duke kullotur bagëtinë e atit të tij në paqe, larg nga lufta, duke medituuar mbi Fjalën e Perëndisë, duke luajtur me harpën e tij dhe duke i kënduar Zotit. Megjithatë, Davidi kishte tre vëllezër më të mëdhenj që ishin ushtarë në ushtrinë e Izraelit. Një ditë, i ati i Davidit i tha atij: "**Shko tek vëllezërit e tu** në frontin e betejës dhe më sill lajme mbi situatën atje." Kështu Davidi i la delet e tij me një bari tjetër, u ngrit herët në mëngjes dhe iku në frontin e luftës.

Ndërsa Davidi po përshëndetej me vëllezërit e tij, Goliathi, kampioni i Filistejve doli jashtë rreshtit duke u vënë përballë izraelitëve dhe i kërcënoi ata ashtu siç kishte bërë për dyzet ditë me radhë. Kur ushtarët e Izraelit e panë, u larguan të frikësuar. Por dikush i tha Davidit: "A e shikon atë njeri? Ai vazhdon duke na fyer. Kushdo që do ta vrasë, mbreti Saul i premton t’i japë pasuri të madhe dhe bijën e tij për grua dhe familja e atit të tij nuk do të paguajë taksa."

Atëherë Davidi tha: "Ky Filiste i parrethprerë, kush është ai që të fyejë ushtrinë e Perëndisë së gjallë?" Kur tha kështu, vëllai më i madh i Davidit u zemërua dhe i tha atij: “Pse ke ardhur këtu? Me kë i le delet në shkretëtirë? E di pse ke ardhur këtu. Ti do që të shohësh vetëm betejën!" Megjithatë, një prej ushtarëve të Izraelit dëgjoi fjalët e guximshme të Davidit në lidhje me gjigandin dhe shkoi e ia raportoi mbretit Saul. Atëherë, Sauli dërgoi fjalë që të takohej me Davidin dhe e pyeti.

Kështu, Shkrimi thotë:

(1 Sam. 17) ³²**Davidi i tha Saulit:** " *Asnjëri të mos ligështohet për shkak të tij! Shërbëtori yt do të shkojë të luftojë me këtë Filiste.*" ³³Sauli i tha Davidit: "Ti nuk mund të shkosh të luftosh kundër këtij Filisteu, sepse ti je akoma djalosh, ndërsa ai është një luftëtar qysh në të ritë e tij." ³⁴Por Davidi iu përgjegj Saulit: "Shërbëtori yt kulloste kopenë e atit të tij; kur një luan ose një ari vinte për të rrëmbyer një dele nga kopeja,

³⁵unë e ndiqja, e godisja dhe ia rrëmbeja nga goja; në qoftë se ai kthehej kundër meje, unë e kapja nga krifa, e godisja dhe e vrisja. ³⁶Po, shërbëtori yt ka vrarë luanin dhe ariun; dhe ky Filiste i parrethprerë do të pësojë të njëjtin fat, sepse ka fyer ushtrinë e Perëndisë së gjallë." ³⁷Davidi shtoi: "Zoti që më shpëtoi nga kthetrat e luanit dhe nga panxha e ariut, do të më shpëtojë edhe nga dora e këtij Filisteu." Atëherë Sauli i tha Davidit: "Shko dhe Zoti qoftë me ty." ³⁸Pastaj Sauli e veshi Davidin me armaturën e tij, i vuri në kokë një përkrenare prej bronzi dhe i veshi parzmoren. ³⁹Pastaj Davidi ngjeshi shpatën e Saulit mbi armaturën dhe u përpoq të ecë, sepse nuk ishte mësuar. Por Davidi i tha Saulit: "Unë nuk mund të eci me këtë armaturë, sepse nuk jam mësuar me të." Dhe kështu Davidi e hoqi nga trupi i tij.

⁴⁰Pastaj mori në dorë shkopin e tij, zgjodhi **pesë gurë të lëmuar** në përrua, i vuri në torbën e bariut, në një thes të vogël që kishte me vete; pastaj me **hobenë** në dorë u nis kundër Filisteut. ⁴¹Edhe Filisteu përparoi duke iu afruar gjithnjë e më tepër Davidit, ndërsa shqyrtari i tij e paraprinte. ⁴²Filisteu shikonte me kujdes dhe, me të parë Davidin, e përçmoi, sepse ishte vetëm një i ri, kuqalash dhe i hijshëm. ⁴³Filisteu i tha Davidit: "Mos jam vallë një qen që po del kundër meje me shkop në dorë?" Dhe Filisteu e mallkoi Davidin në emër të perëndive të tij. ⁴⁴Pastaj Filisteu i tha Davidit "Eja këtu, dhe unë do t'ia jap mishin tënd shpendëve të qiellit dhe kafshëve të fushave."

⁴⁵Atëherë Davidi iu përgjegj Filisteut: "Ti po më vjen me shpatë, me shtizë dhe me ushtë; kurse **unë po të dal në emër të Zotit të ushtrive, Perëndisë së ushtrisë së Izraelit** që ti ke fyer. ⁴⁶Pikërisht sot Zoti do të të dorëzojë në duart e mia; dhe unë do të të rrëzoj, do të pres kokën tënde dhe do t'iu jap pikërisht sot kufomat e ushtrisë së Filistejve shpendëve të qiellit dhe bishave të tokës, me qëllim që gjithë dheu të mësojë se ka një Perëndi në Izrael. ⁴⁷Atëherë gjithë kjo turmë do të mësojë që Zoti nuk të shpëton me anë të shpatës, as me anë të shtizës; sepse **përfundimi i betejës varet nga Zoti**, dhe ai do t'ju dorëzojë në duart tona."

⁴⁸Kur Filisteu lëvizi dhe shkoi përpara për t'u ndeshur me Davidin, edhe Davidi nxitoi menjëherë drejt mejdanit, ballë Filisteut; ⁴⁹vuri dorën në thes, nxori prej tij një gur, e hodhi me hobenë dhe e goditi në ballë Filisteun; guri iu fut në ballë dhe ai ra me fytyrë për tokë. ⁵⁰Kështu **Davidi me një hobe dhe një gur mundi Filisteun**; e goditi dhe e vrau, megjithëse Davidi nuk kishte asnjë shpatë në dorë. ⁵¹Pastaj Davidi vrapoi, u hodh mbi Filisteun, ia mori shpatën dhe e vrau duke i prerë me të kokën. Kur Filistejtë e panë që heroi i tyre vdiq, ikën me vrap. ⁵²Atëherë njerëzit e Izraelit dhe të Judës u ngritën, duke lëshuar britma lufte, dhe i ndoqën Filistejtë deri në hyrjen e luginës dhe në portat e Ekronit.

Kështu, shohim sot se i riu David e shpëtoi kombin e tij nga armiku me **një hobe dhe një gur** dhe me **besim të fortë tek Perëndia i gjallë**. Me të vërtetë, historia e Davidit dhe e Goliathit është një histori mahnitëse me shumë mësim të rëndësishme.

Ne pamë se si Sauli dhe ushtarët e Izraelit kishin shumë frikë nga Goliathi. Askush prej tyre nuk guxoi të luftonte me të, por Davidi nuk kishte frikë nga gjigandi; ai e goditi dhe e vrau! Pse kishin frikë Sauli dhe ushtarët, por Davidi nuk kishte frikë? Çfarë ndryshimi kishte midis Davidit dhe ushtarëve të Izraelit? Mund ta përmbledhim ndryshimin në këtë mënyrë: Davidi nuk kishte frikë nga gjigandi, sepse kishte **besim në Zotin Perëndi**. Sauli dhe ushtarët e tij nuk kishin besim tek Perëndia. Prandaj, kishin frikë nga gjigandi.

Sauli dhe ushtarët e tij shikonin vetëm **gjigandin e fuqishëm**. Davidi shikonte **Perëndinë e Gjithfuqishëm!** Sauli dhe ushtarët e tij ishin fetarë, por nuk kishin një lidhje të vërtetë me Perëndinë. T'i përkasësh një feje, nuk do të thotë se ti i përket Perëndisë. Sauli dhe ushtarët e tij e dinin shumë mirë se Perëndia ekziston, që është i vetmi dhe që Ai është i madh dhe i fuqishëm. Por kjo njohuri nuk mund t'i shpëtonte nga Goliathi. Megjithatë, Davidi kishte një lidhje të vërtetë me Perëndinë e Gjallë, të Gjithpushtetshmin! Davidi e njohte Perëndinë dhe ecte me Të. Davidi i besonte premtimet e Perëndisë. Prandaj, Davidi nuk kishte frikë nga Goliathi.

Ju që po na dëgjoni sot, kujt i ngjani më tepër? Davidit? Apo Saulit dhe ushtarëve të tij? A e njihni Perëndinë në mënyrë personale? Apo keni dëgjuar vetëm disa gjëra për Të? A e njihni Fjalën

e Perëndisë aq mirë sa ta mbushë zemrën tuaj me gëzim? Apo, mos vallë, jeni duke përmbushur vetëm detyrimet tuaja fetare? A keni një lidhje të fortë dhe të mirë me Perëndinë e gjallë? Apo keni vetëm një fe të thatë, pa jetë?

Dëgjoni se çfarë shkroi Davidi në Psalme, në lidhje me marrëdhënien që ai kishte me Perëndinë. Ai tha:

"Zoti është bariu im, asgjë nuk do të më mungojë. Ai më çon në kullota me bar të njomë, më drejton pranë ujërave që të çlodhin. Ai ma përtërin shpirtin, më çon nëpër shtigjet e drejtësisë, nga dashuria që ka për emrin e tij. Edhe sikur të ecja në luginën e hijes së vdekjes, nuk do të kisha frikë nga asnjë e keqe, sepse ti je me mua; shkopi yt dhe thupra jote janë ato që më japin zemër. Ti shtron para meje tryezën në prani të armiqve të mi; ti vajos kokën time me vaj; kupa ime po derdhet. Me siguri pasuri dhe mirësi do të më shoqërojnë në gjithë ditët e jetës sime; dhe unë do të banoj në shtëpinë e Zotit ditë të gjata." (Psalmi 23)

Po ju? A keni një lidhje të ngushtë me Zotin Perëndi? A e njihni Atë si Bariun tuaj? Jeni të sigurtë se do të banoni në shtëpinë e Tij në parajsë përgjithmonë? Davidi e kishte këtë siguri, sepse i njihte dhe i besonte premtimet e çmuara të Zotit Perëndi. Dhe nuk i dinte thjesht **në mendjen e tij**, por i besonte **në zemër**.

Davidi kishte një besim të vërtetë. Besimi i tij nuk bazohej mbi fjalë njerëzish, por mbi fjalën e besueshme e të çmueshme të Zotit Perëndi që kurrë nuk i braktis njerëzit e Tij! Dëgjoni se çfarë shkruan Davidi në këtë Psalm:

"Zoti është drita dhe shpëtimi im; nga kush do të kem frikë? Edhe sikur një ushtri të dilte kundër meje, zemra ime nuk do të kishte frikë; edhe sikur një luftë të pëlciste kundër meje, edhe atëherë do të kisha besim. Një gjë i kërkova Zotit dhe atë kërkoi: të banoj në shtëpinë e Zotit tërë ditët e jetës sime, për të soditur bukurinë e Zotit dhe për të admiruar tempullin e tij. O Zot, dëgjo zërin tim, kur të këlthas ty; ki mëshirë për mua dhe përgjigjmu. Zemra ime më thotë nga ana jote: "Kërkoni fytyrën time." Unë kërkoi fytyrën tënde, o Zot." (Psalmi. 27:1,3,4,7,8)

"Të dua, o Zot, forca ime. Zoti është kështjella ime, fortesa ime dhe çliruesi im, Perëndia im, shkëmbi im ku gjej strehë, mburoja ime...sepse me ty mund të sulmoj një aradhe dhe me Perëndinë tim mund të kërcej mbi një mur. Rruga e Perëndisë është e përsosur; fjala e Zotit është pastruar me anë të zjarrit; ai është mburoja e të gjithë atyre që gjejnë strehë tek ai." (Psalmi 18:1,2,29,30)

Falemnderit që na dëgjuat. Në mësimin e ardhshëm, në dashtë Zoti, do të vazhdojmë me historinë e profetit David dhe do të shohim se si ai filloi të mbretërojë si mbret i Izraelit... Zoti ju bekoftë!

Ju përshëndesim me këto fjalë nga Davidi në librin e Psalmeve:

"Provojeni dhe shihni sa i mirë është Zoti; lum ai njeri që gjen strehë tek ai." (Psalmi 34:8)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Mbreti David dhe Premtimet e Perëndisë

1 Samuelit 18 - 2 Samuelit 7

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Sot po vazhdojmë me historinë e **profetit David**. Në dy mësimet e mëparshme, pamë se si Perëndia zgjodhi të riun David për t'u bërë mbret i Izraelit, megjithëse ai nuk filloi të mbretërojë po atë ditë që Perëndia e caktoi atë. Perëndia e refuzoi Saulin, mbretin e parë, sepse ai nuk ishte i interesuar për të bërë vullnetin e Perëndisë.

Megjithatë, Perëndia dëshmoi për Davidin, duke thënë: *"Kam gjetur **Davidin**, birin e Jeseut, njeri sipas zemrës sime, i cili do të zbatojë të gjitha vullnetet e mia."* (Veprat e Apostujve 13:22)

Në mësimin e fundit, pamë se si Davidi vrau gjigandin, Goliathin, duke e mundur me anë të një hobeje dhe të një guri dhe **me besim të patundur në Perëndinë e gjallë**.

Tani le të vazhdojmë historinë e Davidit dhe të shohim se si ai e zëvendësoi Saulin si mbret i Izraelit.

Duke vazhduar në librin e parë të Samuelit, Shkrimi thotë:

(1 Sam. 18) ⁶*Gjatë kthimit të tyre, kur Davidi po kthehej nga vrasja e Filisteut, gratë e të gjitha qyteteve të Izraelit i dolën para mbretit Saul, duke kënduar dhe hedhur valle me dajre, me thirrje gëzimi dhe me vegla muzikore.* ⁷*Kështu gratë u përgjigjeshin njëra – tjetrës duke kënduar, dhe thoshnin: "Sauli vrau **mijëshin e tij** dhe Davidi **dhjetëmijëshin e tij**."* ⁸*Kjo gjë e pezmatoi shumë Saulin dhe këto fjalë nuk i pëlqyen; ai tha: "Davidit i njohin dhjetë mijë dhe mua vetëm një mijë. Tani nuk i mungon veçse mbretëria!"* ⁹*Kështu nga ajo ditë Sauli e **shikoi me zili** Davidin.*

Shkrimi tregon se izraelitët e deshën shumë Davidin. Por sa më shumë që e donin Davidin, aq më shumë shtojë urrejtja e Saulit ndaj tij. **Zemra e Saulit u mbush plot me xhelozë**, e cila kontrolloi gjithë qenien e Saulit sa që ai mendonte vetëm se si ta zhdukte Davidin. Si pasojë, Davidi

iku dhe u fsheh në shkretëtirë, bashkë me katërqind burra të Izraelit që e shoqëruan atë. Sauli dhe ushtarët e tij e kërkonin Davidin dhe njerëzit e tij në shkretëtirë. Sauli bëri ç' ishte e mundur për ta kapur Davidin dhe për ta vrarë. Megjithatë, nuk mundi ta vriste, sepse Zoti ishte me Davidin. Por Sauli i shkaktoi Davidit shumë probleme. Për tetë vjet Davidi dhe njerëzit e tij duhej të endeshin për shkak të zemërimit të Mbretit Saul.

Megjithatë, xhelozia dhe zemërimi i Saulit ndaj Davidit nuk shkaktoi urrejtje tek Davidi. Pse Davidi nuk e urreu Saulin, këtë burrë që po përpiquej ta vriste? Davidi nuk mund ta urrente Saulin, sepse **Ai ecte me Perëndinë që bën që të bjerë dielli mbi të drejtin dhe të padrejtin.** Ashtu siç thotë Shkrimi:

*"Shumë të dashur, le ta duam njëri-tjetrin, sepse dashuria është nga Perëndia dhe kushdo që do, ka lindur nga Perëndia dhe e njeh Perëndinë. Ai që nuk ka dashuri nuk e ka njohur Perëndinë, sepse **Perëndia është dashuri.** Ne e duam atë, sepse Ai na deshi i pari. Po të thotë dikush: "Unë e dua Perëndinë dhe urren vëllanë e vet, është gënjeshtar; sepse ai që nuk e do vëllanë e vet të cilin e sheh, si mund të dojë Perëndinë, që nuk e sheh?" (1 Gjonit 4:7,8,19,20)*

Miq, koha nuk na premtonte të lexojmë për gjithçka që ndodhi midis Saulit dhe Davidit, por duam të shohim një histori ku do të vëzhgojmë **përlësinë dhe dashurinë e Davidit.** Duke lexuar në librin e parë të Samuelit, kapitulli njëzet e katër, Shkrimi thotë: (1 Sam. 24) ¹*Kur Sauli u kthye nga ndjekja e Filistejve, i njoftuan sa vijon: "Ja, Davidi është në shkretëtirën e En-Gedit."* ²*Atëherë Sauli mori tre mijë njerëz të zgjedhur nga tërë Izraeli dhe shkoi të kërkojë Davidin dhe njerëzit e tij përballë shkëmbinjve të dhive të egra.* ³*Me të arritur në vathët e deleve gjatë rrugës, ku ndodhej një shpellë, Sauli hyri brenda saj për të bërë një nevojë natyrale. (Davidi dhe njerëzit e tij ishin në fund të shpellës.)*

⁴*Njerëzit e Davidit i thanë: "Kjo është dita gjatë së cilës Zoti të thotë: "Ja, unë po ta dorëzoj në dorën tënde armikun tënd; bëj me të ç'të duash."* Atëherë **Davidi u ngrit dhe pa u diktuar preu një cep të mantelit të Saulit.** ⁵*Por pas kësaj Davidit i rrahu zemra, sepse i kishte prerë cepin e mantelit Saulit.* ⁶*Kështu u tha njerëzve të tij: "Të më ruajë Zoti nga kryerja e një veprimi të tillë kundër zotërisë sime, kundër të vajosurit të Zotit, nga shtrirja e dorës sime kundër tij, sepse është i vajosuri i Zotit."* ⁷*Me këto fjalë Davidi i ndali njerëzit e tij dhe nuk i la të hidhen kundër Saulit. Pastaj Sauli u ngrit, doli nga shpella dhe vazhdoi rrugën e tij.*

⁸Pas kësaj edhe Davidi u ngrit, doli nga shpella dhe i thirri Saulit, duke thënë: "O mbret, o imzot!" Atëherë Sauli u kthye, dhe Davidi uli fytyrën për tokë dhe u përul. ⁹Davidi i tha Saulit: "Pse dëgjon fjalët e njerëzve që thonë: "Davidi kërkon të të bëjë keq?" ¹⁰Ja, sot sytë e tu panë që sot Zoti të kishte dorëzuar në duart e mia në atë shpellë; dikush më tha të të vras, por unë të kurseva dhe thashë: "Nuk do ta shtrij dorën kundër zotërisë tim, sepse është i vajosuri i Zotit." ¹¹Veç kësaj, o ati im, shiko në dorën time cepin e mantelit tënd. Në rast se kam prerë cepin e mantelit tënd dhe nuk të kam vrarë, mund të kuptosh dhe të bindesh që nuk ka në veprimet e mia ligësi, as rebelim dhe se nuk kam mëkatuar kundër teje; por ti po më kurdis gracka për të më hequr jetën! ¹²Zoti le të vendosë midis teje dhe meje dhe Zoti le të marrë hakun kundër teje; sepse unë nuk do ta ngre dorën kundër teje. ¹³Ashtu si thotë proverbi i lashtë: "Ligësia vjen nga të liqtë." Por unë nuk do ta shtrij dorën time kundër teje.

¹⁶Kur Davidi mbaroi së thëni këto fjalë Saulit, ky i tha: "Ky është zëri yt, biri im David?" Dhe Sauli ngriti zërin dhe filloi të qajë. ¹⁷Pastaj i tha Davidit: "Ti je më i drejtë se unë, sepse më ke bërë të mira, kurse unë të kam bërë të këqija. ¹⁸Ti sot tregove që je sjellë mirë me mua, sepse Zoti më kishte lënë në duart e tua, por ti nuk më vrave. ¹⁹Kur, pra, një njeri takon armikun e tij dhe e lë të shkojë në paqe? Zoti të dhëntë të mira për atë që më ke bërë sot.

²⁰Tani e di me siguri që ti do të mbretërosh dhe që mbretëria e Izraelit do të jetë e qëndrueshme në duart e tua."

Pas kësaj, Sauli u kthye në shtëpi, por nuk vazhdoi gjatë kur xhelozia filloi të pushtojë zemrën e tij përsëri, dhe kështu, shkoi për ta kërkuar Davidin në shkretëtirë. Sauli veproi në këtë mënyrë për tetë vjet me radhë, gjithçka për shkak të **xhelozisë!** Megjithatë, çdo herë, Perëndia e shpëtonte Davidin nga duart e Saulit. Në fund, Sauli korri atë që kishte mbjellë. Dëgjoni se çfarë shkruhet në kapitullin tridhjetë e një.

Shkrimi thotë:

(1 Sam. 31) ¹Filistejtë u ndeshën me Izraelin dhe Izraelitët ua mbathën para Filistejve, dhe ranë të vrarë në malin Gilboa. ²Filistejtë ndoqën me furi Saulin dhe bijtë e tij; kështu Filistejtë vranë Jonathanin, Abinadabin, dhe Malkishuahun, bij të Saulit. ³Beteja u ashpërsua kundër Saulit; harkëtarët e arritën dhe ai u plagos rëndë prej tyre. ⁴Sauli i tha shërbëtorëve të tij: "Nxirre shpatën tënde dhe më shpo me të; të mos vinë këta të parrethprerë të më shpojnë dhe të tallen me

mua.” Por shqyrtari i tij nuk deshi ta kryejë këtë veprim, sepse e kishte zënë një frikë e madhe. Atëherë Sauli mori shpatën dhe u hodh mbi të.

Atë ditë, Sauli dhe tre bijtë e tij vdiqën. Kështu, pasardhësit e Saulit ishin plotësisht të shpërndarë, ashtu siç Perëndia kishte thënë që do të ndodhte. Në kapitujt më pas, Shkrimi na tregon se si **Perëndia i jep mbretërinë e Izraelit Davidit**. Davidi ishte thjesht një mbret që donte drejtësinë dhe urrente padrejtësinë. Davidi e donte Zotin Perëndi me të gjithë zemrën e tij.

Fjala e Perëndisë dhe lavdia e Perëndisë kishin vendin e parë në mendimet e Davidit. Prandaj, kur Davidi filloi të mbretërojë mbi Izrael, gjëja e parë që donte të bënte ishte të sillte Çadrën e Mbledhjes (Tabernakulli) dhe arkën e besëlidhjes në Jeruzalem. Jeruzalemi ishte bërë kryeqyteti i Izraelit, prandaj, Davidi donte ta vendoste atje çadrën e adhurimit dhe altarin e sakrificës.

Pasi Davidi e kishte çuar çadrën e adhurimit në Jeruzalem, Shkrimi na tregon se si ai planifikoi të ndërtonte një tempull të bukur për të nderuar emrin e Zotit. Davidi donte të ndërtonte një tempull në të cilin të mund të vihej arka e besëlidhjes dhe ku mëkatarët të mund t’i paraqisnin Perëndisë flijimet për të mbuluar mëkatet e tyre. Megjithatë, Zoti i tha Davidit se nuk do të ishte ai që do të ndërtonte shtëpinë për Perëndinë, por që Perëndia do të ndërtonte për të një shtëpi që **do të ekzistonte përgjithmonë!** Dëgjoni **besëlidhjen që Perëndia bëri me Davidin**. Ai i tha atij:

(2 Sam. 7) ¹²*Kur t’i kesh mbushur ditët e tua dhe të jesh duke pushuar bashkë me etërit e tu, unë do të ngre mbas teje pasardhësit e tu që do të dalin nga barku yt dhe do të vendos mbretërinë tënde. ¹³Ai do të ndërtojë një shtëpi në emrin tim dhe unë do ta bëj të qëndrueshëm për gjithnjë fronin e mbretërisë së tij. ¹⁴Unë do të jem për të një baba dhe ai një djalë për mua; kur do të bëjë ndonjë të keqe, unë do ta dënoj me shufra njeriu dhe me goditje të bijve të njerëzve. ¹⁶**Shtëpia jote dhe mbretëria jote do të bëhen të qëndrueshme për gjithnjë para meje, dhe froni yt do të jetë i qëndrueshëm për gjithnjë.”***

A e kuptoni besëlidhjen që Perëndia themeloi me Mbretin David atë ditë? Ishte një premtim i mrekullueshëm, aq i madh, sa kalon të kuptuarit njerëzor! Perëndia i premtoi Davidit: *“Shtëpia jote dhe mbretëria jote do të bëhen të qëndrueshme për gjithnjë para meje, dhe froni yt do të jetë i qëndrueshëm për gjithnjë.”*

Çfarë?! Si mund të ishte froni i Davidit **përgjithmonë** i qëndrueshëm? Si mund të ndodhte kjo? Si mund të kishte Davidi, që ishte vetëm një njeri, një qeveri që do të qëndronte përherë? Ja cila është përgjigjja: Perëndia i premtoi Davidit se **një prej pasardhësve të tij** do të themelonte një qeveri të përjetshme. Një Njeri do të lindte nga familja mbretërore e Davidit që do të merrte autoritetin për të mbretëruar në qiell dhe në tokë përjetë. Ai do të quhej Mbreti i mbretërve, Zoti i zotërve, Princi i Paqes. Qindra vjet pas kohës së Davidit dhe rreth shtatëqind vjet përpara se ky Mbret i mbretërve të lindte, profeti Isaia profetizoi me këto fjalë:

*"Sepse na ka lindur një fëmijë, një djalë na është dhënë. **Mbi supet e tij do të mbështetet perandoria dhe do të quhet Këshilltar i admirueshëm, Perëndi i fuqishëm, Atë i përjetshëm, Princ i paqes. Nuk do të ketë të sosur rritja e perandorisë së tij dhe paqja mbi fronin e Davidit dhe në mbretërinë e tij, për ta vendosur pa u tundur dhe për ta përforcuar me anë të mençurisë dhe të drejtësisë, tani dhe përjetë. Këtë ka për të bërë zelli i Zotit të ushtrive. Zoti ka dërguar një fjalë kundër Jakobit dhe ajo ka rënë mbi Izraelin!"** (Isaia 9:5,6,7)*

Midis pasardhësve të Davidit, a e dini se kujt i është dhënë autoriteti për të themeluar një qeveri të përjetshme? A e dini se kush do t'i gjykojë bijtë e Adamit në Ditën e Gjykimit dhe do të mbretërojë përjetësisht? Ai është **Shpenguesi, Mbreti nga qielli**, që lindi prej një virgjëreshe, që i përkiste pasardhjes së Davidit. Në lidhje me këtë Mbret, Shkrimi thotë: **"Prandaj dhe Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i dha një emër që është përmbi çdo emër!"** (Fil. 2:9)

Kur Davidi e kuptoi planin e Perëndisë për të dërguar Shpenguesin përmes pasardhjes së tij, u përkul në gjunjë dhe e adhuroi Zotin, duke thënë: (2 Sam. 7) ¹⁸**"Kush jam unë, o Zot, o Zot, dhe çfarë është shtëpia ime që më bëri të vij deri këtu?"** ¹⁹Por kjo ishte akoma një gjë e vogël në sytë e tu, o Zot, o Zot, sepse ti ke folur edhe për shtëpinë e shërbëtorit tënd për një **të ardhme të largët; dhe ky është ligji i njeriut, o Zot, o Zot.**

Çfarë mund të të thoshte më tepër Davidi? Ti e njeh shërbëtorin tënd, o Zot, o Zot! ²²**"Për këtë je i madh, o Zot, o Perëndi. Asnjëri nuk është si ti dhe nuk ka tjetër Perëndi veç teje, me sa kemi dëgjuar me veshët tona. ²⁸Dhe tani, o Zot, o Zot, ti je Perëndia, fjalët e tua janë të vërteta dhe i ke premtuar këto gjëra të bukura shërbëtorit tënd. ²⁹Prandaj tani prano të bekosh shtëpinë e shërbëtorit tënd, në mënyrë që ajo të qëndrojë gjithnjë para teje, sepse ti, o Zot, o Zot, ke folur, dhe si pasojë e bekimit tënd shtëpia e shërbëtorit tënd do të jetë e bekuar përjetë!"**

Kështu e falënderoi Davidi Zotin për premtimin e Tij në lidhje me **Mbretin** që do të dilte prej pasardhjes së tij. Ju që e njihni Shkrimin e Shenjtë e dini se Perëndia e ka përmbushur tashmë një pjesë të premtimit të Tij. Sepse në Ungjill {*Inxhil*} lexojmë se, një mijë vjet pas kohës së Davidit, Perëndia dërgoi një engjëll tek disa barinj që po kullosnin bagëtinë në të njëjtat kodra të Betlehemit ku Davidi kishte kullotur bagëtinë e atit të tij. Engjëlli i Zotit u tha barinjve: *"Mos druani, sepse unë po ju lajmëroj një gëzim të madh për të gjithë popullin; sepse sot në qytetin e Davidit lindi për ju një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti."* (Luka 2:10,11)

Perëndia premtoi ta sillte **Mbretin** përmes pasardhjes së Davidit. Tani, Ai është përsëri në parajsë, duke pritur atë ditë të tmerrshme dhe të lavdishme kur do të kthehet për të gjykuar botën me drejtësi. Në atë ditë, çdo njeri do të dijë se premtimi që Perëndia i bëri Davidit në lidhje me **mbretërinë e tij të përjetshme** është i vërtetë. Atë ditë, do të thuhet: *"Mbretëritë e botës u bënë mbretëri të Zotit tonë dhe të Krishtit të tij, dhe ai do të mbretërojë në shekuj të shekujve."* (Zbulesa 11:15)

Erdhi koha ta përfundojmë edhe për sot programin tonë. Falemnderit që na dëgjuat. Herën tjetër, në dashtë Perëndia, do të vazhdojmë historinë e Mbretit David dhe do të dëgjojmë për një ngjarje që do t'ju habisë shumë. Falemnderit edhe një herë....

Zoti ju bekoftë!

Po largohemi duke ju përshëndetur me këtë varg nga Shkrimi i Shenjtë:

"O thellësi pasurie, urtësie dhe diturie të Perëndisë!... Sepse prej tij, me anë të tij dhe për të janë të gjitha gjërat. Lavdi atij përjetë! Amen!" (Rom. 11:33,36)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Davidi dhe Bathsheba

2 Samuelit 11, 12; Psalmi 51, 32

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, pamë se si Davidi u bë Mbreti i Izraelit. Davidi ishte mbret i dhembshur dhe i drejtë që e besonte Fjalën e Perëndisë në mënyrë të sinqertë. Megjithatë, sot, do të lexojmë **diçka për Davidin që nuk është e pëlqyeshme** për t'u dëgjuar. Davidi bëri diçka që nuk ishte e pranueshme në sytë e Perëndisë; ai lakmoi gruan e fqinjit të tij, duke shkelur kurorën me të, dhe më pas, mëkati shtoi mëkatin në përpjekje për ta mbuluar atë. Disa mund të pyesin: "Pse ndodhet në Shkrimin e Shenjtë një histori kaq e keqe?" Shkrimi i përgjigjet kësaj pyetjeje kur thotë: "*Sepse të gjitha gjërat që u shkruan në të kaluarën u shkruan për mësimin tonë!*" (Rom. 15:4)

"Dhe të gjitha këto gjëra u ndodhën atyre si shembull, dhe janë shkruar për paralajmërimin tonë... Prandaj ai që mendon se qëndron më këmbë, le të shohë se mos bjerë." (1 Kor. 10:11,12)

Në Shkrimin e Shenjtë, Perëndia nuk i fsheh mëkatet e profetëve, sepse Ai do që të na japë disa mësim të vlefshme.

Tani, le të kthehemi tek libri i dytë i Samuelit dhe të shohim se si Davidi ra në mëkat. Në kapitullin njëmbëdhjetë, Shkrimi thotë:

(2 Sam. 11) ¹Me fillimin e vitit të ri, në kohën kur mbretërit shkojnë të luftojnë, **Davidi** dërgoi **Joabin** me shërbëtorët e tij dhe me tërë Izraelin për të shkatërruar vendin e bijve të Amonit dhe për të rrethuar Rabahun; por Davidi mbeti në Jeruzalem. ²Një mbrëmje u ngrit nga shtrati i tij dhe filloi të shëtisë në taracën e pallatit mbretëror. Nga taraca pa një grua që po bënte banjo; dhe gruaja ishte shumë e bukur. ³Kështu Davidi dërgoi të kërkojë informata për gruan; dhe i thanë: "Është **Bath-Sheba**, bija e Eliamit, bashkëshortja e Hiteut **Uriah**. ⁴Davidi dërgoi lajmëtarë për ta marrë; kështu ajo erdhi tek ai dhe ajo ra në shtrat me të; ...dhe

u kthye në shtëpinë e vet. ⁵Gruaja mbeti me barrë dhe ia njoftoi Davidit, duke i thënë: "Jam me barrë."

Më pas, Shkrimi përshkruan se si Davidi përpiqet të mbulojë mëkatën e tij. Kur Davidi dëgjoi që Bathsheba ishte shtatzënë, ai i dërgoi fjalë Joabit, drejtuesit të ushtrisë së tij dhe e urdhëroi të dërgonte tek ai Uriahun, bashkëshortin e Bathshebas. Uriahu ishte një burrë me rëndësi në ushtrinë e Izraelit. Dhe kështu, Joabi e dërgoi Uriahun tek Davidi.

(2 Sam. 11) ⁷Kur Uriahu arriti tek ai, Davidi e pyeti për gjendjen shëndetësore të Joabit dhe të popullit, dhe si shkonte lufta. ⁸Pastaj Davidi i tha Uriahut: "Zbrit në shtëpinë tënde dhe laji këmbët." Uriahu doli nga shtëpia e mbretit dhe i nisën një dhuratë nga ana e mbretit. ⁹Por Uriahu fjeti te porta e shtëpisë së mbretit bashkë me tërë shërbëtorët e zotërisë së tij dhe nuk zbriti në shtëpinë e tij. ¹⁰Kur e njoftuan Davidin për këtë gjë dhe i thanë: "Uriahu nuk zbriti në shtëpinë e tij." Davidi i tha Uriahut: "A nuk vjen vallë nga një udhëtim? Pse, pra, nuk zbriti në shtëpinë tënde?" ¹¹Uriahu iu përgjigj Davidit: "Arka, Izraeli dhe Juda banojnë në çadra, zotëria im Joab dhe shërbëtorët e zotërisë tim e kanë ngritur kampin e tyre në fushë të hapur. Si mund të hyj unë në shtëpinë time për të ngrënë e për të pirë? Ashtu siç është e vërtetë që ti rron dhe që rron shpirti yt, unë nuk do ta bëj këtë gjë!" ¹²Atëherë Davidi i tha Uriahut: "Qëndro edhe sot këtu, nesër do të të lë të shkosh." Kështu Uriahu qëndroi në Jeruzalem atë ditë dhe ditën tjetër. ... ¹⁴Të nesërmen në mëngjes, Davidi i shkroi një letër Joabit dhe ia dërgoi me anë të Uriahut. ¹⁵Në letër kishte shkruar kështu: "Vendoseni Uriahun në vijë të parë, ku beteja është më e ashpër, pastaj tërhiquni nga ai, me qëllim që të goditet dhe të vdesë." ¹⁶Ndërsa rrethonte qytetin, Joabi e vuri Uriahun në vendin ku e dinte se kishte njerëz trima. ¹⁷Banorët e qytetit bënë një dalje dhe sulmuan Joabin, disa nga shërbëtorët e Davidit ranë dhe vdiq edhe Hiteu Uriah. ¹⁸Atëherë Joabi dërgoi një lajmëtar për t'i njoftuar Davidit tërë ngjarjet e luftës: ²¹"Vdiq edhe shërbëtori yt Hiteu Uriah."

²⁶Kur gruaja e Uriahut dëgjoi që burri i saj kishte vdekur, ajo mbajti zi për bashkëshortin e saj. ²⁷Me të mbaruar zija, Davidi e dërgoi ta marrë dhe e priti në shtëpinë e tij. Ajo u bë gruaja e tij dhe i lindi një djalë. **Por ajo që Davidi kishte bërë nuk i pëlqeu Zotit.**

(2 Sam. 12) ¹Pastaj Zoti i dërgoi (një profet me emër) **Nathan**, Davidit; dhe Nathani shkoi tek ai dhe i tha: "Na ishin dy njerëz në të njëjtin qytet, njëri i pasur dhe tjetri i varfër. ²I pasuri kishte një numër të madh kopesh me bagëti të imët dhe të trashë; ³por i varfëri nuk kishte asgjë, veçse një qengj femër që e kishte blerë dhe ushqyer; ai ishte rritur bashkë me të dhe me fëmijët

e tij, duke ngrënë ushqimin e tij, duke pirë në kupën e tij dhe duke fjetur mbi gjirin e tij; ishte për të si bija e tij. ⁴Një udhëtar arriti në shtëpinë e njeriut të pasur; ky refuzoi të merrte ndonjë bagëti nga kopetë e tij për t'i përgatitur për të ngrënë udhëtarit që kishte ardhur tek ai, por e mori manarin e njeriut të varfër dhe e gatoi për njeriun që i kishte ardhur." ⁵Atëherë zemërimi i Davidit u rrit me të madhe kundër këtij njeriu dhe i tha Nathanit: "Ashtu siç është e vërtetë që Zoti rron, ai që ka bërë këtë gjë meriton të vdesë!" ⁶Ai do ta paguajë katërfish vlerën e manarit, sepse ka bërë një gjë të tillë dhe nuk ka pasur mëshirë." ⁷Atëherë Nathani i tha Davidit: "**Ti je ai njeri! Kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit: 'Unë të kam vajosur mbret të Izraelit dhe të kam çliruar nga duart e Saulit.**" ⁸...të kam dhënë shtëpinë e Izraelit dhe të Judës; dhe në qoftë se kjo ishte shumë pak, unë do të të kisha dhënë shumë gjëra të tjera. ⁹Pse, pra, ke përçmuar fjalën e Zotit, duke bërë atë që është e keqe për sytë e tij? Ti ke bërë të vdesë me shpatë Hiteun Uriah, more për grua bashkëshorten e tij dhe e vrave me shpatën e bijve të Amonit. ¹⁰Kështu, pra, shpata nuk do të largohet kurrë nga shtëpia jote, sepse ti më ke përçmuar dhe ke marrë gruan e Hiteut Uriah si bashkëshorten tënde. ¹¹Kështu thotë Zoti: "Ja, unë do të sjell kundër teje fatkeqësinë nga vetë shtëpia jote, dhe do t'i marrë gratë e tua para syve të tu për t'ia dhënë një tjetri, që do të bashkohet me to ditën. ¹²Sepse ti e ke bërë këtë gjë fshehurazi, kurse unë do ta bëj përpara tërë Izraelit në dritën e diellit." ¹³Atëherë Davidi i tha Nathanit: "**Kam mëkatuar kundër Zotit!**" Nathani iu përgjigj Davidit: "**Zoti e ka hequr mëkatin tënd; ti nuk ke për të vdekur.**" ¹⁴Megjithatë, duke qenë se me këto veprime u ke dhënë rastin armiqve të Zotit të blasfemojnë, djali që ka lindur duhet të vdesë." ¹⁵Pastaj Nathani u kthye në shtëpinë e vet. Kështu Zoti goditi fëmijën që bashkëshortja e Uriahut i kishte lindur Davidit, dhe ai u sëmur.

Në kapitujt në vazhdim, Shkrimi na tregon se si mëkati i Davidit solli kaq shumë probleme dhe tragjedi të shumta brenda familjes së tij. Por Fjala e Perëndisë thotë gjithashtu: "*Por aty ku mëkati është i tepruar hiri është akoma më i tepërt.*" (Rom. 5:20)

Kështu, në kohën që na ka mbetur për sot, do të shohim se si Perëndia i shfaqti Davidit **hirin** e Tij, dhe ia fali atij të gjitha **mëkatet**.

Pse ia fali mëkatet Perëndia Davidit? A e dëgjuat se si Davidi u përgjigj kur Nathani i tha atij: "Ti je ai njeri!"? Profeti i Perëndisë, Nathani, kishte guxim të madh t'i thoshte diçka të tillë Mbretit të madh të Izraelit. Si iu përgjigj Davidi Nathanit? E mbylli Nathanin në burg, apo e ekzekutoi me vdekje, ashtu siç shumë mbretër të tjerë do të kishin bërë? Jo, ai nuk veprroi kështu. Mos vallë, u përpoq Davidi të justifikonte mëkatet e tij, duke thënë: "Perëndia deshi që

unë ta bëja!" apo "Perëndia është i mirë, ndoshta Ai do të m'i fshijë veprat e mia të këqija për shkak të veprave të mia të mira!"? A iu përgjigj Davidi Nathanit kështu? Jo! Atëherë, si u përgjigj Davidi? Davidi tha: *"Unë kam mëkatuar!" "Kam mëkatuar kundër Zotit!"*

Për të kuptuar më mirë se si i rrëfeu Davidi mëkatet e tij përpara Perëndisë, duhet të lexojmë çfarë shkroi Davidi tek Psalmet, pasi profeti Nathan e qortoi për mëkatit e tij me Bathsheban. Tek Psalmi pesëdhjetë e një, Davidi tha:

(Psa. 51) *¹Ki mëshirë për mua, o Perëndi, sipas mirësisë sate; për dhembshurinë e madhe që ke fshiji të ligat që kam bërë. ²Më pastro tërësisht nga paudhësia ime dhe më pastro nga mëkati im. ³Sepse i pranoj të ligat që kam bërë, dhe mëkati im më rri gjithnjë përpara. ⁴Kam mëkatuar kundër teje, vetëm kundër teje, dhe kam bërë atë që është e keqe për sytë e tu, me qëllim që ti të njihesh i drejtë kur flet dhe i ndershëm kur gjykon. ⁵Ja, unë jam mbrujtur në paudhësi, dhe nëna ime më ka lindur në mëkat. ⁶Por ty të pëlqen e vërteta që qëndron në thelb, dhe më mëson diturinë në sekretin e zemrës. ⁷Më pastro me hisop dhe do të jem i pastruar; më laj dhe do të jem më i bardhë se bora. ¹⁰O Perëndi, krijo tek unë një zemër të pastër dhe përtëri tek unë një frymë të patundur. ¹⁷Flijimet e Perëndisë janë frymë e thyer; o Perëndi, ti nuk e përçmon zemrën e thyer dhe të penduar."*

Kështu u pendua Davidi. Ai vajtoi shumë për shkak të mëkatit të tij. Ai kishte zemër të thyer dhe të shkatërruar përpara Perëndisë. **Davidi nuk ishte si ata që kanë një fe, por vazhdojnë të mëkatojnë çdo ditë. Me të vërtetë, Davidi kishte rënë në gropën e mëkatit, por ai nuk donte të jetonte atje, sepse Davidi e donte Perëndinë, dhe e dinte se "Perëndia është dritë dhe në Të nuk ka kurrfarë errësirë."** (1 Gjonit 1:5)

Kështu, pasi Davidi u pendua, çfarë i tha Perëndia përmes gojës së profetit Nathan? A i tha Perëndia: *"Shko dhe bëj disa vepra të mira dhe unë do të fshij mëkatet e tua!"*? Jo, Perëndia nuk i tha kështu! Nathani thjesht i tha: *"Zoti e ka hequr mëkatit tënd prej teje. Ti nuk për të vdekur!"*

Pas kësaj, Davidi shkroi në Psalme, duke përshkruar lumturinë e njeriut, të cilin **Perëndia e ka falur, pa marrë parasysh veprat e mira.** Ai tha: *"Lum ai të cilit i kanë falur shkeljen, ai të cilit i kanë mbuluar mëkatit! Lum ai njeri të cilin Zoti nuk e padit për paudhësi dhe në frymën e të cilit nuk ka vend mashtrimi."* (Psalmi 32:1,2; Rom. 4:7,8)

Perëndia e fali Davidin dhe e gjykoi atë të drejtë! Kjo nuk do të thotë se Perëndia i hoqi tragjeditë që mëkati i Davidit kishte sjellë mbi familjen e tij. Por, kjo do të thotë se në Ditën e Gjykimit, Perëndia nuk do të kujtonte më mëkatet e Davidit. Ai i kishte **fshirë** të gjitha ato nga libri i Tij!

Si mund ta bënte këtë Perëndia? Si mund të falte Perëndia të gjitha mëkatet e Davidit dhe të mbetej përsëri një gjykim i drejtë? A mund të falte Perëndia kaq thjesht, të gjitha të këqijat që Davidi kishte bërë? Jo! Perëndia është një gjykatës i drejtë, dhe Ai nuk mund të mbyllë sytë kundrejt mëkateve të bijve të Adamit Po atëherë, si mund ta falte Perëndia Davidin dhe të ruante akoma drejtësinë e Tij?

A e mbani mend çfarë iu lut Davidi Perëndisë pasi e kuptoi mëkatin e tij? Ai u lut: *"Më pastro tërësisht nga paudhësia ime...më pastro me **hisop**, dhe do të jem i pastruar; më laj dhe do të jem më i bardhë se bora."* (Psalmi 51:2,7)

Perëndia i kishte urdhëruar izraelitët që të përdornin degën e bimës së hisopit për të spërkatur gjakun e sakrificës. Gjaku i spërkatur ilustronte sakrificën e madhe të **Shpenguesit që do të vinte** dhe do të vdiste me vullnet të lirë, duke derdhur gjakun e Tij si **pagim** për mëkatet.

Perëndia mundi t'ia falte Davidit mëkatet e tij, sepse Davidi **u pendua** (u largua prej mëkatit dhe u kthye tek Perëndia) dhe **i besoi** fuqisë së Perëndisë që do ta pastronte atë me anë të veprës së Shpenguesit që do të vinte. Davidi mund t'i ketë drejtuar Perëndisë një lutje të ngjashme me këtë: *"Oh Perëndi, unë vajtoj për mëkatin tim dhe të kërkoj të më falësh! Unë e di se mund të më falësh mëkatet e mia, sepse një ditë Ti do të dërgosh Shpenguesin, që është pa mëkat, dhe Ai vetë do të durojë në vendin tim dënimin për mëkatin tim një herë e përgjithmonë. Prandaj, Zot, ki mëshirë për mua, mëkatarin! Më laj në gjakun e Shpenguesit të shenjtë, dhe unë do të bëhem plotësisht i pastër!"*

A i fali Perëndia, me hirin e Tij, të gjitha mëkatet e Davidit? A e pastroi Perëndia zemrën e Davidit dhe e gjykoi atë si të drejtë? Po! Mbi çfarë baze e bëri Perëndia këtë? Ai e fali Davidin, sepse Davidi **e rrëfeu** përpara Perëndisë gjendjen e tij mëkatore dhe **besoi** në atë që kishte premtuar Perëndia në lidhje me Shpenguesin, që do të vinte dhe do të mbante mbi veten e Tij dënimin për mëkatin. Besimi që kishte në premtimet e Perëndisë është arsyeja që Davidi kishte gëzim dhe kështu, shkroi në Psalme: *"Lum ai të cilit i kanë falur shkeljen, ai të cilit i kanë mbuluar mëkatin! Lum ai njeri të cilin Zoti nuk e padit për paudhësi dhe në frymën e të cilit nuk ka vend mashtrimi."* (Psalmi 32:1,2)

Miq, falemnderit që na dëgjuat. Në dy mësimet e ardhshme, sipas vullnetit të Perëndisë, do të shohim në librin e Psalmeve, ku profeti David dëshmon për Shpenguesin, që do të mbante mbi veten e Tij dënimin tonë, me qëllim që Perëndia të mund të na falte mëkatet tona përgjithmonë...

Perëndia ju bekoftë ndërsa mendoni mbi këtë varg që Davidi shkroi në Psalme në lidhje me një prej bekimeve më të mëdha të Perëndisë:

" Lum ai të cilit i kanë falur shkeljen, ai të cilit i kanë mbuluar mëkatit! Lum ai njeri të cilin Zoti nuk e padit për paudhësi dhe në frymën e të cilit nuk ka vend mashtrimi. " (Psalmi 32:1,2)

" Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Profeti David dhe Mesia

Psalmet 1, 2

Paqja me ju, të dashur miq. Ne ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në katër mësimet e fundit, kemi studiuar historinë e **profetit David**. Kemi parë se si Davidi ishte bari, muzikant, shkrues himnesh, nxënës i Fjalës së Perëndisë, hero në beteja, mbret i Izraelit dhe profet i Perëndisë. Në mësimin e fundit, pamë se Davidi ishte edhe **mëkatar**; ai bëri diçka që nuk i pëlqeu aspak Perëndisë. Megjithatë, Perëndia ia fali mëkatet Davidit, sepse ai u pendua me të vërtetë dhe u largua prej mëkatit, i besoi fjalëve që Perëndia kishte premtuar në lidhje me Shpenguesin që do të vinte në botë dhe do të merrte mbi veten e Tij dënimin për mëkatet e njerëzve të të gjithë botës.

Sot, kemi në plan që të meditojmë mbi këtë libër të mrekullueshëm që gjendet në mes të Shkrimeve të Shenjta. E dini si quhet ky libër? Libri i **Psalmëve**. {*Zaburi*}. Ai përmban njëqind e pesëdhjetë kapituj apo të quajtur ndryshe, himne. Në një periudhë prej 100 vjetësh, Perëndia përdori shumë profetë për të shkruar Psalmet, duke përfshirë ndër ta edhe Moisiun, Solomonin, Asafin dhe bijtë e Korait. Megjithatë, Davidi shkroi më shumë Psalme se çdo profet tjetër. Sot, do të studiojmë dy himnet e para (ose kapituj) të Psalmëve.

Himni i parë na tregon për dy kategori (grupe) njerëzish që ekzistojnë në botë: Ata që ecin në **rrugën e drejtësisë**, dhe ata që ecin në **rrugën e padrejtësisë**. Në Psalmin e parë, shkruhet:

(Psalmi 1) ¹*Lum njeriu që nuk ecën sipas këshillës të të pabesëve, që nuk ndalet në rrugën e mëkatarëve dhe nuk ulet bashkë me tallësit,* ²*por që gjen kënaqësinë e tij në ligjin e Zotit, dhe që*

mendon thellë ditë e natë mbi ligjin e tij. ³*Ai do të jetë si një pemë e mbjellë gjatë brigjeve të ujit, që jep frytin e tij në stinën e tij dhe të cilit gjethet nuk i fishken; dhe gjithçka bën do të ketë mbarësi.* ⁴***Të tillë nuk janë të pabesët! Janë si byku që era e shpërndan.*** ⁵*Prandaj të pabesët nuk do të përballojnë gjykimin, as mëkatarët në kuvendin e të drejtëve.* ⁶***Sepse Zoti njeh rrugët e të drejtëve, por rruga e të pabesëve të çon në shkatërrim!***

Këtu shohim **rrugën e atyre që janë të bekuar dhe rrugën e atyre që po humbasin.** Çdokush dëshiron të jetë i bekuar. Askush nuk do që të humbasë. Edhe Vetë Zoti dëshiron që çdo njeri të bekohet. Por, ju duhet të ecni në rrugën e bekimit që Perëndia ka siguruar për ju. Cila është kjo rrugë bekimi? Himni i parë i Psalmeve e përmbledh atë me dy fjali: **E para:** Mos shkoni në rrugën e atyre që tallin Fjalën e Perëndisë. **E Dyta:** Meditoni mbi Fjalën e Perëndisë, duke pasur si qëllim që ta kuptoni, ta besoni dhe ta pranoni rrugën e shpëtimit që ka siguruar e ka përgatitur Ai.

Nëse do ta besoni dhe do të ecni në rrugën e drejtë të Perëndisë, Shkrimet thonë se ju do të jeni: *"si një pemë e mbjellë gjatë brigjeve të ujit"*; jeta juaj do të themelohet në Vetë Perëndinë, duke dhënë *"frytin e tij në stinën e tij"*, fryte të tilla si: dashuria, gëzimi dhe paqja. Por, nëse nuk ecni në rrugën e drejtë të Perëndisë, do të humbisni si *"byku që era e shpërndan."*

Tani, le të shkojmë tek himni i dytë i Psalmeve. Në këtë kapitull, Perëndia e frymëzoi Davidin që të shkruante për **Shpenguesin** që do të vinte në botë. Le të dëgjojmë me kujdes mesazhin që Zoti na ka folur përmes penës së profetit të Tij, Davidit. Shkrimet thonë:

(Psalmi 2) ¹*Pse ziejnë kombet dhe pse popujt kurdisin gjëra të kota?* ²*Mbretërit e dheut mbliidhen dhe princat këshillohen bashkë kundër Zotit dhe të vajosurit të tij (Mesia),* ³*duke thënë: "Le t'i këputim prangat e tyre dhe t'i heqim qafe litarët e tyre."* ⁴*Ai që ulet në qiejtë do të qeshë, Zoti do të tallet me ta.* ⁵*Atëherë do t'u flasë në zemërimin e tij dhe do t'i trembë në indinjatën e tij të madhe,* ⁶*dhe do të thotë: "E vendosa Mbretin tim mbi Sion, malin tim të shenjtë."* ⁷*Do të shpallë dekretin e Zotit. Ai më ka thënë: "Ti je biri im, sot më linde.* ⁸*Më kërkoi dhe unë do të jap kombet si trashëgimi për ty dhe mbarë dheun si zotërim tëndin.* ⁹*Ti do t'i copëtosh me një shufër hekuri, do t'i bësh copë – copë si një enë prej argjile."* ¹⁰*Tani, pra, o mbretër, tregohuni të urtë; pranoni ndreqjen, o gjyqtarë të dheut.* ¹¹*Shërbeni me frikë Zotin dhe gëzohuni me drithma.* ¹²***Nënshtrohuni***

Birit, që të mos zemërohet dhe të mos vdisni rrugës, sepse zemërimi i tij mund të ndizet në një çast. Lum ata që gjejnë strehë tek ai.

A e kuptoni çfarë ka deklaruar Zoti Perëndi në kapitullin e dytë të Psalmeve? Është tepër e rëndësishme! Në këtë himn, Zoti na bën të ditur **tre emrat e mrekullueshëm të Shpenguesit** që do të vinte në botë për të sjellë shpëtim për bijtë e Adamit. A i dëgjuat këto tre emra? Janë: **Mesia, Mbreti dhe Biri**. Le të mendojmë pak në lidhje me këto emra, me anë të të cilave Perëndia i referohet Shpëtimtarit të botës.

1.) Së pari, shohim se Zoti e quan Shpenguesin "**Mesia**." Mesia është një emër në gjuhën Hebraike që ka kuptimin *ai që ka zgjedhur Perëndia* {fjalë p.fjalë: *i Vajosuri* }. Me anë të emrit *Mesi*, Perëndia po u shpallte bijve të Adamit se gjithsecili duhej të besonte dhe ta pranonte Shpenguesin që do të vinte në botë, sepse është pikërisht Ai që Vetë Perëndia ka zgjedhur si Shpëtimtar dhe Gjykatës të botës. Megjithatë, në tre vargjet e para të këtij himni, Perëndia paratha se shumica e bijve të Adamit do ta refuzonin Mesian që Zoti Vetë do ta dërgonte në botë. Le t'i lexojmë përsëri këto vargje:

*²Pse ziejnë kombet dhe pse popujt kurdisin gjëra të kota? Mbretërit e dheut mblidhen dhe princat këshillohen bashkë kundër **Zotit** dhe të vajosurit të tij (Mesia). duke thënë: "Le t'i këputim prangat e tyre dhe t'i heqim qafe litarët e tyre." (Psalmi 2:1-3)*

Pse do ta refuzonin njerëzit e botës Mesian që Perëndia do të dërgonte? Sepse Ai do të ishte i shenjtë, i pamëkat; dhe Shkrimet na tregojnë se: *"kushdo që bën gjëra të mbrapshta e urren dritën dhe nuk vjen te drita, që të mos zbulohen veprat e tij."* (Gjoni 3:20) Kështu, Perëndia po shpallte përmes këtyre vargjeve se si Judenjtë dhe kombet e botës do të vepronin së bashku për të shkatërruar Njeriun e shenjtë që Perëndia kishte zgjedhur si Shpëtimtar dhe Gjykatës të botës. Zoti ishte në dijeni të gjithçkaje që njerëzit e pabesë do të përpiqeshin të bënin. Perëndia kishte planifikuar të përdorte këto plane të liga të njerëzve për të përmbushur planin e Tij të drejtë për shpengimin e mëkatarëve. Kjo është arsyeja pse lexojmë: *"Ai që ulet në qiejtë do të qeshë, Zoti do të tallet me ta!"* (Psalmi 2:4) Pra, emri i parë që Zoti i dha Shpenguesit në këtë kapitull është **Mesia**. Mbase jeni të interesuar të dini se emrit Hebraik *Mesia* i korrespondon fjala Greke *Krisht*. Të dyja këto fjalë kanë kuptimin *"Ai që Perëndia ka zgjedhur."*

2.) Emri i dytë është "**Mbret**". Mesia është edhe Mbret. Përmes këtij emri, Perëndia dëshiron që çdo njeri të dijë se, në fund, Mesia do të jetë Gjykatësi dhe Sunduesi i botës, megjithëse shumica e njerëzve e refuzojnë. Në Ditën e madhe të Gjykimit, çdo njeri do të gjunjëzohet përpara Tij, sepse Ai është i zgjedhur nga Perëndia për të qenë Mbret i mbretërve dhe Zot i Zotërve. Kështu, Mesia do të jetë ose **Shpëtimtari ose Gjykatësi juaj** – sepse, ju pëlqen apo jo, **Ai është Mbreti** që Zoti ka zgjedhur për të mbretëruar përgjithmonë!

3.) Së treti, në këtë kapitull dëgjuam edhe për një emër tjetër që Perëndia i jep Mesias. Është një emër të cilit duhet t'i kushtojmë shumë vëmendje. Është emri "**Bir**." Përpara se të shpjegojmë kuptimin e këtij emri, ndoshta është e domosdoshme të kujtojmë se gjithçka që Davidi shkroi në Psalme, i shkroi me urtësinë e diturinë që i dha Perëndia. Gjithashtu, duhet të mos harrojmë se në Shkrimet e Profetëve disa herë shkruhen gjëra që janë të vështira për t'u kuptuar, e megjithatë janë plotësisht të vërteta! Perëndia na paralajmëron në Fjalën e Tij, duke na thënë: "*Në to [Shkrimet] ka disa gjëra të vështira për t'u kuptuar, të cilat të paditurit dhe të paqëndrueshmit i shtrembërojnë, ... për përhumjen e tyre!*" (2 Pjetrit 3:16) Padituria është diçka e tmerrshme, veçanërisht kur bëhet fjalë për Mesian që Perëndia ka zgjedhur për të çliruar bijtë e Adamit nga shkatërrimi i përjetshëm! Një fjalë e urtë (*Uolof*) e thotë bukur: "**Padituria të vret përpara se ta kuptosh!**" Le ta kemi parasysh këtë ndërsa shqyrtojmë emrin e tretë që Perëndia i dha Mesias.

Le të kthehemi sërish tek Psalmi dy. Në vargun shtatë lexojmë se Mesia thotë: "*Do të shpall dekretin e Zotit. Ai më ka thënë: "Ti je **biri im, sot më linde.**"*" (Psalmi 2:7) A e dëgjuat se çfarë i tha Zoti Mesias? I tha: "*Ti je **biri im, sot më linde.**"*" A e dini **pse** Perëndia e quan Mesian **Birin e Tij**? A e dini **çfarë** kuptimi ka ky emër? Shpresojmë se të gjithë ju e dini se çfarë **nuk është kuptimi** i këtij emri. Nuk do të thotë se Perëndia mori një grua dha pati një fëmijë me të! Mos qoftë ky mendimi juaj! Kjo është blasfemi! Perëndia është frymë dhe Ai nuk lind një bir ashtu si njeriu.

Atëherë, pse Perëndia i thotë Mesias: "*Ti je **biri im!**"*? Mund ta falënderojmë Atë, sepse Vetë Zoti Perëndi na ka treguar arsyen. Sot nuk na mjafton koha për të analizuar me detaje këtë

temë, por do të donim t'ju rendisnim **tre arsye** {fj.p.fj. *mendime*} nga Shkrimet e Profetëve në lidhje me arsyen **pse** Perëndia e quan Mesian **Birin e Tij**.

Së pari, duhet të dini se Perëndia e quan Mesian *Birin e Tij*, sepse **Mesia erdhi nga qielli**. Kushdo që i beson Shkrimet e Profetëve, e di se Mesia nuk erdhi prej njeriut, por nga prania e Perëndisë. Siç jeni në dijëni, **Mesia nuk kishte një atë tokësor**. Përsa i përket ekzistencës së Tij tokësore, Ai erdhi përmes pasardhjes së Davidit, sepse Mesia lindi prej një virgjëreshe, e cila vinte prej familjes së mbretit David. Por nga ana e të Atit, Mesia erdhi drejtpërsëdrejti nga Fryma e Perëndisë. Kjo është arsyeja pse Zoti mund t'i thoshte Atij: "*Ti je **Biri im, sot më linde!***"

Së dyti, Perëndia e quajti Mesian *Birin e Tij*, sepse Shkrimet thonë se **Ai dhe Mesia kanë të njëjtin karakter të shenjtë**. Si i ati dhe i biri. Shpenguesi i premtuar duhej të ishte i pastër dhe i shenjtë, ashtu siç është i pastër dhe i shenjtë Perëndia. Ne nuk mund të shqyrtojmë me hollësi këtë temë sot, por kur t'u afrohem Shkrimeve të Ungjillit {*Inxhil*}, do të shohim se Mesia nuk ishte si bijtë e Adamit që janë të ndotur me mëkat! Ashtu siç kemi parë, edhe profetët më të mëdhenj kryen mëkate. Por, Mesia nuk mëkatoi kurrë. Ai kreu gjithmonë vullnetin e Perëndisë. Ishte e nevojshme që Mesia të ishte pa mëkat, sepse Ai erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët nga mëkatet e tyre! A mundet që ata që kanë borxhe të paguajnë borxhet e të tjerëve? Jo! E pamundur! Mesia nuk kishte asnjë borxh mëkati. Shkrimet e quajnë Atë: "*i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët dhe i ngritur përmbi qiej.*" (Hebrenjve 7:26) **Po, Shpenguesi ishte i shenjtë, ashtu siç është i shenjtë Perëndia që e dërgoi!** Kjo është arsyeja pse Zoti nuk kishte turp ta quante Atë **Birin e Tij**.

Së treti, duhet të dini se Perëndia e quajti Mesian *Birin e Tij*, **për ta veçuar nga të gjithë profetët e tjerë**. Tashmë kemi parë se si Abrahami u quajt "*miku i Perëndisë.*" Profeti Moisi u quajt "*njeriu i Perëndisë.*" Për Davidin, Perëndia tha: "Kam gjetur një njeri sipas zemrës sime." Por, kujt profeti i tha Perëndia: "*Ti je **Biri im; sot më linde!***"? Kjo mund t'i thuhej vetëm Mesias, sepse Mesia është i vetmi që erdhi nga qielli, u lind prej një virgjëreshe dhe ishte pa mëkat.

Ju dëgjues të nderuar të programit tonë, a e njihni **Mesian, Mbretin**, të cilin Perëndia e quan **Bir të Tij**? Zoti dëshiron që çdo njeri ta njohë, ta dëgjojë, t'i besojë e ta pranojë Atë. Kjo është arsyeja pse profeti David e përfundoi këtë kapitull me fjalët:

*"Tani, pra, o mbretër, **tregohuni të urtë**; pranoni ndreqjen, o gjyqtarë të dheut. Shërbeni me frikë Zotin dhe gëzohuni me drithma. **Nënshtrohuni Birit, që të mos zemërohet dhe të mos vdisni rrugës, sepse zemërimi i tij mund të ndizet në një çast. Lum ata që gjejnë strehë tek ai!**"*
(Psalmi 2:10-12)

Këtu duhet ta mbyllim për sot. Herën tjetër, në dashtë Perëndia, do të meditojmë mbi një himn tjetër të madh, të cilin e shkroi profeti David në librin e Psalmeve....

Zoti ju bekoftë, ndërsa mendoni seriozisht mbi fjalët që profeti David shkroi në Psalme, duke thënë:

*"... **tregohuni të urtë; pranoni ndreqjen.... Shërbeni me frikë Zotin dhe gëzohuni me drithma. Nënshtrohuni Birit, që të mos zemërohet dhe të mos vdisni rrugës, sepse zemërimi i tij mund të ndizet në një çast. Lum ata që gjejnë strehë tek ai!**"* (Psalmi 2:10-12)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Më shumë nga Psalmet

Psalmi 22

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush e t'ju paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Herën e kaluar, shqyrtuam dy kapitujt e parë në **librin e Psalmeve** {Zabur}. Do të ishte mirë nëse do të na mjaftonte koha për të lexuar dhe diskutuar mbi çdo kapitull në këtë libër – por meqenëse ai përmban njëqind e pesëdhjetë kapituj, kjo nuk është e mundur.

Gjithsesi, përpara se të përfundojmë me librin e Psalmeve, do të na pëlqente të studionim bashkë me ju një himn tjetër që Perëndia vuri në mendjen e Davidit: **kapitullin njëzet e dy**. Ky kapitull është shumë i rëndësishëm, sepse **parashikon se si Mesia do të vdiste në agoni dhe në dhimbje për të paguar për mëkatin** e të gjithë bijve të Adamit. Në këtë kapitull, Davidi, që shpall ardhjen e Mesias në një mijë vjet, profetizoi disa ngjarje të tjera që do të ndodhnin në ditën që Mesia do të vdiste. Kur lexojmë Ungjillin {Inxhil} që përmban historinë e Mesias, do të shohim se **gjithçka ndodhi ashtu siç kishte parashikuar profeti i Perëndisë, Davidi**. Kështu, mund të sigurohemi se ky himn nuk erdhi prej mendjes së njeriut, por nga mendja e Perëndisë. **Vetëm Perëndia** mund të parashikojë të ardhmen me një saktësi kaq të madhe.

Tani le të dëgjojmë se çfarë shkroi profeti David në Psalmin njëzet e dy. Në këtë kapitull, Davidi shkroi mendimet që do të ishin në mendjen e Mesias atë ditë që Ai do të derdhte gjakun e Tij si pagim për mëkatin. Ai tha:

(Psalmi 22) ¹*Perëndia im, Perëndia im, pse më ke braktisur? Pse më rri kaq larg dhe nuk vjen të më çlirosh, duke dëgjuar fjalët e ofshamës sime?* ³*Megjithatë ti je Shenjti, që banon në lëvdimet e Izraelit.* ⁶*Por unë jam një krimb dhe jo një njeri; turpi i njerëzve dhe përçmimi i popullit.* ¹⁴*Më derdhin si ujë dhe tërë kockat e mia janë të ndrydhura; zemra ime është si dylli që shkrihet në mes të zorrëve të mia.* ¹⁵*Forca ime është tharë si një enë balte dhe gjuha ime është ngjitur te qiellza; ti*

më ke vënë në pluhurin e vdekjes. ¹⁶*Sepse qentë më kanë rrethuar, një grup keqbërësish më rri rrotull; **më kanë shpuar duart dhe këmbët.***

Le të ndalojmë pak këtu. A e kuptuat çfarë shkroi Davidi për Mesian? Një mijë vjet përpara se Mesia të vinte në botë, Davidi shkroi: "*një grup keqbërësish më rri rrotull; **më kanë shpuar duart dhe këmbët.***" Me këto fjalë Davidi parashikoi se bijtë e Adamit do të gozhdonin këmbët dhe duart e Mesias në një kryq. Pse shkroi profeti David tek Psalmet që njerëzit e këqinj do të shponin duart dhe këmbët e Mesias? Pse do të vdiste Mesia me një mënyrë kaq të dhimbshme? Pse do të lejonte Perëndia njerëzit ta vrisnin Shpenguesin që Ai dërgoi?

Fjala e Perëndisë na e jep përgjigjen. Ishte e nevojshme që Shpenguesi të vuante dhimbje të mëdha dhe të vdiste me një vdekje të tillë kaq të tmerrshme, me qëllim që Ai të **merrte vendin tonë** dhe të duronte për ne dënimin e Perëndisë. Meqenëse paga e mëkatit është vdekja dhe dënimi i përjetshëm në ferr, ishte e nevojshme që Mesia të provonte torturat e ferrit që ne i meritojmë për shkak të mëkatit tonë. Perëndia, në hirin e Tij, planifikoi të dërgonte Shpenguesin që ishte i pamëkat, me qëllim që Ai, me vullnet të lirë: "*të provonte vdekjen për të gjithë njerëzit*" (Hebrenjve 2:9)

Kështu Perëndia hapi për bijtë e Adamit rrugën e faljes për mëkatin dhe derën për jetën e përjetshme, pa e prishur drejtësinë e Tij! Mesia do të paguante dënimin për mëkatet tona. **Vdekja e Mesias së drejtë** është arsyeja që Perëndia, i Drejti, mund të **gjykojë si të drejtë këdo që beson tek Ai.**

Ajo që shkroi profeti David në lidhje me vdekjen e Mesias është e mahnitshme. Mendoni pak për të! Një mijë vjet përpara lindjes së Mesias, Davidi shkroi në detaje se si Mesia do të vuante në kryqin mbi të cilin do të gozhdohet. Ndoshta, çfarë duhet të kuptojmë dhe të mbajmë mend është kjo: Romakët janë ata që kishin vendosur varjen e personit në kryq - këtë vdekje kaq të dhimbshme që quhej kryqëzim. Por, kur Davidi shkroi për këtë në Psalme, kombi i Romës nuk ekzistonte akoma dhe askush nuk e njihte këtë lloj ekzekutimi, d.m.th. me anë të kryqëzimit; duke e gozhduar personin mbi një kryq. Megjithatë, Perëndia e vuri në mendjen e Davidit mesazhin mbi vdekjen e Mesias në kryq dhe e frymëzoi atë të shkruante tek Psalmet, **me qëllim që ne të dimë me siguri**

se vdekja e Mesias mbi kryq ishte **plani i Perëndisë** për të na shpëtuar nga dënimi për mëkatin tonë.

E vërteta që ky kapitull përmban është plotësisht e qartë, dhe ne duhet t'i kushtojmë vëmendje. Megjithatë, **jo çdo njeri e pranon këtë mesazh të Perëndisë**. Ka nga ata që e kundërshtojnë çfarë profeti i Perëndisë, Davidi, shkroi tek Psalmet në lidhje me vdekjen e Mesias në kryq. Ata thonë: *"Perëndia nuk do të lejonte Mesian të vdiste me një lloj vdekjeje të tillë kaq të turpshme dhe të dhimbshme!"* Por ata që flasin kështu janë të paditur përsa i përket Shkrimeve të Profetëve dhe planit të Perëndisë për të shpëtuar mëkatarët.

Të dashur miq, kini kujdes se mos nuk e përfillni rrugën e shpëtimit të Perëndisë! Dituria e proverbave të Wolof (Uolof-it) thotë: *"Përpara se ta vini re, injoranca, (mospërfillja) do t'ju vrasë!"* Dhe Fjala e Perëndisë thotë: *"Si do të shpëtojmë nëse **lëmë pas dore** një shpëtim kaq të madh?"* (Hebrenjve 2:3) *"Sepse mesazhi i kryqit është marrëzi për ata që humbin, por për ne që shpëtohem është fuqia e Perëndisë."* (1 Korintasve 1:18)

Tani le të shohim se çfarë shkroi Davidi në lidhje me rrethanat e vdekjes së Mesias në kryq. Ne dëgjojmë se si Mesia thotë:

(Psalmi 22) ¹*Perëndia im, Perëndia im, pse më ke braktisur? Pse më rri kaq larg dhe nuk vjen të më çlirosh, duke dëgjuar fjalët e ofshamës sime?* ⁷*Tërë ata që më shohin më përqeshin, zgjatin buzën dhe tundin kokën,* ⁸*duke thënë: Ai i ka besuar Zotit; le ta çlirojë, pra, ta ndihmojë, mbasi e do."* ¹⁴*Më derdhin si ujë dhe tërë kockat e mia janë të ndrydhura; zemra ime është si dylli që shkrihet në mes të zorrëve të mia.* ¹⁵*Forca ime është tharë si një enë balte dhe gjuha ime është ngjitur te qiellza; ti më ke vënë në pluhurin e vdekjes.* ¹⁶*Sepse qentë më kanë rrethuar, një grup keqbërësish më rri rrotull; më kanë shpuar duart dhe këmbët.* ¹⁷*Unë mund t'i numëroj gjithë kockat e mia; ato më shikojnë dhe më këqyrin.* ¹⁸*Ndajnë midis tyre rrobat e mia dhe hedhin në short tunikën time.*

Me këto fjalë, Davidi ishte duke parashikuar se pasi ata njerëz ta gozhdonin në kryq Mesian, do ta fyenin, do ta këqyrnin dhe do të ndanin midis tyre rrobat e Tij dhe do të hidhnin short për tunikën e Tij. Pikërisht, kështu ndodhi një mijë vjet pasi Davidi kishte shkruar këto fjalë. Dëgjoni se çfarë shkruhet tek Ungjilli {Inxhil} në lidhje me vdekjen e Mesias. Shkrimi thotë:

"Mbasi e kryqëzuan, i ndanë me short rrobat e tij, që të përmbushej ç' ishte thënë nga profeti: "I ndanë ndërmjet tyre rrobat e mia dhe hodhën short mbi tunikën time." ...dhe ata që kalonin andej e fyenin duke tundur kokën. ..."Ti që e shkatërron tempullin dhe e rindërton për tri ditë, shpëto vetveten; në qoftë se je Biri i Perëndisë, zbrit nga kryqi!" ...dhe i thonin: "Ai i shpëtoi të tjerët dhe nuk mund të shpëtojë vetveten; në qoftë se është mbreti i Izraelit, le të zbresë tani nga kryqi dhe ne do të besojmë në të; ai ka besuar në Perëndinë; le ta lirojë tani në qoftë se e do me të vërtetë, sepse ka thënë: "Unë jam Biri i Perëndisë." (Mateu 27:35,36,39,40, 42,43)

Kështu, Ungjijtë regjistrojnë se si fjalët e profetit të Perëndisë, Davidit, u përmbushën. Gjithashtu, sot lexuam se si Davidi parashikoi që Mesia do të kishte etje dhe do të kishte dhimbje të mëdha në trupin e tij dhe në thellësitë e shpirtit dhe të frymës së tij. Kjo është arsyeja që Mesia bërtiti në vargun e parë, duke thënë: *"Perëndia im, Perëndia im, pse më ke braktisur?"* Kur të studiojmë Ungjillin, do të shohim se gjithçka ndodhi ashtu siç e kishte parashikuar Davidi tek ky Psalm. Pse bërtiti Mesia në kryq, duke thënë: *"Perëndia im, Perëndia im, pse më ke braktisur?"* Sepse Perëndia është *"i Shenjti"* (Psalmi 22:3), dhe nuk mund të tolerojë mëkatin. Perëndia Vetë duhet të kthente shpinën e Tij ndaj Mesias ndërsa Ai gozhdohej në kryq dhe u nda prej Tij, sepse **Perëndia vuri mbi Të dënimin për të gjitha mëkatet tona.** Prandaj, Shkrimi thotë: *"Sepse ai bëri të jetë mëkat për ne ai (Mesia) që nuk njihje mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të."* (2 Korintasve 5:21)

Lavdia i qoftë Perëndisë! Ka edhe diçka tjetër që profeti David parashikoi tek Psalmet—një lajm shumë të mirë! Në kapitullin gjashtëmbëdhjetë, Davidi shkruan për Mesian, duke thënë: *"Sepse ti nuk do ta lësh shpirtin tim në Sheol dhe nuk do të lejosh që i Shenjti yt të shohë korrumpimin. Ti do të më tregosh shtegun e jetës; ka shumë gëzim në praninë tënde; në të djathtën tënde ka kënaqësi në përjetësi."* (Psalmi 16:10,11)

Në këtë mënyrë, Davidi parashikoi se si Perëndia kishte në plan të ngrinte Mesian nga varri, me qëllim që kushdo që beson në Të, të mund të jetojë me Të në praninë e shenjtë të Perëndisë përgjithmonë! Kështu, Ungjilli {Inxhil} deklaroi: *"Sepse unë ju kam transmetuar para së gjithash ato që edhe unë vetë i kam marrë, se Krishti (Mesia) vdiq për mëkatet tona sipas Shkrimeve, se u varros dhe u ringjall të tretën ditë, sipas Shkrimeve."* (1 Korintasve 15:3,4)

Davidi, gjithashtu, parashikoi se pasi Mesia të ringjallej, Perëndia do ta merrte lart në parajsë dhe do ta ulte Atë në të djathtën e Tij, derisa Ai të rikthehet për të gjykuar njerëzit në tokë. Kjo është çfarë shkroi Davidi tek Psalmet, në kapitullin njëqind e dhjetë, kur thotë: *"Zoti i thotë Zotërisë sime: 'Ulu në të djathtën time deri sa t'i bëj armiqtë e tu stol të këmbëve të tua.'" (Psalmi 110:1)*

Në fund të kapitullit njëzet e dy, Davidi shkruan:

(Psalmi 22) ²⁷Të gjitha skajet e tokës do ta mbajnë mend Zotin dhe do të kthehen tek ai; dhe të gjitha familjet e kombeve do të adhurojnë përpara teje. ... ³⁰Pasardhësit do t'i shërbejnë; do t'i flitet për Zotin brezit të ardhshëm. ³¹Ata do të vijnë dhe do t'i shpallin drejtësinë e tij një populli që nuk ka lindur akoma, dhe që ai vetë e ka krijuar.

Ky Psalm përfundon me këto fjalë: **"Ai vetë e ka krijuar!"** Çfarë do të bënte Mesia? Ai do të vdiste në vendin e mëkatarëve! Ai do të përmbushte gjithçka që Perëndia i kishte premtuar Adamit dhe Evës në lidhje me Shpenguesin që do t'i shpëtonte ata dhe pasardhësit e tyre nga dënimi i mëkatit. Mesia do të vdiste si flijimi përfundimtar. Përmes vdekjes së Tij në kryq, Mesia do të përmbushte dhe do të ilustronte simbolikën e flijimit të kafshëve që Perëndia kishte kërkuar prej mëkatarëve në kohët më të hershme. Ashtu si qengji që vdiq në vendin e birit të Abrahamit, po ashtu, Shpenguesi do të vdiste në vendin e mëkatarëve si Sakrifica e përsosur dhe përfundimtare—për të gjithë—përgjithmonë! Ky është Lajmi i Mirë i Perëndisë për botën: Mesia vdiq në **vendin tënd!** Beso në Të dhe do të shpëtohesh nga gjykimi i Perëndisë! Rrugja e shpëtimit është e gjerë për të gjithë ata që besojnë. Kjo është arsyeja pse, pak para se Mesia të vdiste, Ai bërtiti: **"U krye!"** (Gjoni 19:30) **"Ai e ka bërë!"** (Psalmi 22:31)

Dhe Perëndia e vërtetoi sakrificën e përsosur të Mesias, duke e ngritur Atë prej së vdekurish në të tretën ditë! Ne do të shohim gjithçka në detaje kur të studiojmë Ungjillin.

Ndërkohë, le të mbajmë mend këtë: **Një mijë vjet përpara lindjes së Jezus Krishtit, profeti David parashikoi që mëkatarët do të shponin këmbët dhe duart e Mesisë!** Dhe le të mos harrojmë arsyen e vdekjes së dhimbshme të Mesias. Ai vdiq për **mua**, për **ty** dhe për **të gjithë mëkatarët**, me qëllim që kushdo që beson në Të të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme! Mesia i lejoi njerëzit e këqinj të shponin duart dhe këmbët e Tij, për shkak të dëshirës së Tij për të

bërë vullnetin e Perëndisë — dhe për shkak të dashurisë së Tij të madhe për ty dhe për mua!
Dëgjoni se çfarë Jezus Mesia thotë në Ungjill {Inxhil}:

"Prandaj Ati më do, sepse unë e lë jetën time që ta marr përsëri. Askush nuk mund të ma heqë, por e lë nga vetja; unë kam pushtet ta lë e pushtet ta marr përsëri; ky është urdhri që kam marrë nga Ati im (në qiell)." (Gjoni 10:17,18)

Të dashur miq, po e falenderoni dhe po e lavdëroni Perëndinë që ka dërguar Mesian për t'ju shpëtuar nga mëkatet tuaja? Shkrimi i Shenjtë thotë: "[Sepse edhe Jezus Mesia] e vuajti për ty! Ai vet i barti mëkatet tona në trupin e tij mbi drurin e kryqit që ne, të vdekur për mëkate, të rrojmë për drejtësi, dhe me vurratat e tij ju u shëruat. ...Ai u dha për shkak të fyerjeve tona dhe u ringjall për justifikimin tonë. ...**që kushdo që beson të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme!**" (1 Pjetrit 2:21,24; Romakëve 4:25; Gjoni 3:16)

Zoti ju dhëntë qartësi mbi gjithçka që kemi lexuar sot!

Falemnderit që na dëgjuat. Në dashtë Zoti, në programin e ardhshëm, do të vazhdojmë të studiojmë Shkrimet e Profetëve dhe do të shohim një histori në lidhje me birin e Davidit, Solomonin...

Perëndia ju bekoftë ndërsa meditoni mbi arsyen që Perëndia frymëzoi profetin David për të shkruar:

"Më kanë shpuar duart dhe këmbët!" (Psalmi 22:16)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalim tonë në youtube.

Profeti Salomon

1 Mbretërve 2-10; Psalmi 72

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nëshetrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Nëse Perëndia do t'ju shfaqej e t'ju thoshte: "Kërkoni çfarë të doni dhe unë do t'ju jap," çfarë do të donit? Jetë të gjatë? Pasuri të mëdha? Famë? Apo diçka tjetër? Një ditë Perëndia iu shfaq Salomonit, birit të Davidit, në një ëndërr dhe i tha: "**Kërko çfarë të duash dhe unë do të ta jap ty.**" A e dini se çfarë zgjodhi Salomoni? Do të dëgjojmë sot se cila ishte përgjigjja e tij.

Në gjashtë mësimet e mëparshme, kemi parë historinë e profetit të Perëndisë, **Davidit**. Kemi lexuar disa prej himneve që ai shkroi në librin e **Psalmeve**. Në mësimin e fundit, pamë se si Davidi profetizoi që bijtë e Adamit do të vrisnin Mesian, duke i shpuar këmbët dhe duart. Gjithashtu, Davidi parashikoi se Perëndia do ta ngrinte Mesian prej së vdekurish. Sot, kemi planifikuar të kalojmë në një histori tjetër, histori që flet për birin e Davidit, **Salomonin** {*Suliman* në Arabisht}.

Në librin e parë të Mbretërve, në kapitullin dy, Shkrimet e Shenjta thonë:

(1 Mbretërve 2) ¹*Duke iu afruar Davidit dita e vdekjes, ai urdhëroi të birin Salomon, duke i thënë: ²"Unë jam duke shkuar atje ku shkojnë tërë banorët e tokës; prandaj tregohu i fortë dhe sillu si burrë!" ³Respekto urdhrat e Zotit, Perëndisë tënd, duke ecur në rrugët e tij, duke zbatuar në praktikë statutet e tij, urdhërimet e tij, dekretet e tij dhe porositë e tij, ashtu siç është shkruar në ligjin e Moisiut, me qëllim që ti t'ia dalësh mbanë në të gjitha gjërat që do të bësh dhe nga çdo anë që të kthehesh.* ¹⁰*Kështu Davidin e zuri gjumi me etërit e tij dhe u varros në qytetin e Davidit.* ¹¹*Davidi mbretëroi mbi Izrael dyzet vjet, shtatë vjet në Hebron dhe tridhjetë e tre vjet në Jeruzalem.* ¹²*Pastaj Salomoni u ul mbi fronin e Davidit, atit të tij, dhe mbretëria e tij u vendos në mënyrë të qëndrueshme.*

(1 Mbretërve 3) ³Salomoni e donte Zotin dhe respektonte statutet e Davidit...⁵ Zoti i doli në ëndërr natën Salomonit. Perëndia i tha: **"Kërko ç'të duash dhe unë do të ta jap."** ⁶Salomoni u përgjigj: "Ti ke treguar një dashamirësi të madhe ndaj shërbëtorit tënd David, atit tim, sepse ai ecte para teje me besnikëri, me drejtësi dhe me zemër të pastër ndaj teje... 7 Tani, o Zot, Perëndia im, ti ke bërë të mbretërojë shërbëtori yt në vend të Davidit, atit tim, por unë jam veçse një fëmijë dhe nuk di si të sillem.... ⁹Jepi, pra, shërbëtorit tënd një zemër të zgjuar, në mënyrë që të administrojë drejtësinë për popullin tënd dhe të dallojë të mirën nga e keqja. Kush në fakt mund të administrojë drejtësinë për popullin tënd kaq të madh?" ¹⁰I pëlqeu Perëndisë që Salomoni bëri këtë kërkesë. ¹¹Atëherë Perëndia i tha: "Me qenë se kërrove këtë dhe nuk kërrove për vete as jetë të gjatë, as pasuri, as vdekjen e armiqve të tu, por ke kërkuar zgjuarsin për të kuptuar atë që është e drejtë, ¹²ja, unë po bëj atë që ti ke kërkuar; po të jap një zemër të urtë dhe të zgjuar, sa nuk ka pasur asnjëri para teje dhe nuk ka për të dalë askush si ti mbas teje. ¹³Po të jap edhe atë që nuk ke kërkuar; pasuri dhe lavdi, kështu që midis mbretërve nuk do të ketë asnjë si ti, për të gjitha ditët e jetës sate. ¹⁴Në rast se ti ecën në rrugët e mia duke iu bindur statuteve dhe urdhërimeve të mia, ashtu si bëri Davidi, ati yt, unë kam për t'i zgjatur ditët e tua."

¹⁵Salomoni u zgjua, dhe ja, ishte në ëndërr. Atëherë ai u kthye në Jeruzalem, u paraqit para arkës së besëlidhjes së Zotit, ofroi olokauste dhe flijime falenderimi, dhe shtroi një banket për të tërë shërbëtorët e tij.

¹⁶Pastaj erdhën te mbreti dy prostituta dhe u paraqitën para tij. ¹⁷Një nga të dy gratë tha: "O imzot, kjo grua dhe unë banojmë në të njëjtën shtëpi; unë linda kur ajo ishte akoma në shtëpi.

¹⁸Tri ditë pasi linda unë, lindi edhe kjo grua; dhe nuk kishte njeri tjetër në shtëpi përveç ne të dyjave. ¹⁹Djali i kësaj gruaje vdiq natën, sepse ajo kishte rënë në shtrat sipër tij. ²⁰Atëherë ajo u ngrit në mes të natës, mori djalin tim nga krahu im, ndërsa shërbëtorja jote po flinte, dhe e vuri mbi gjirin e saj, dhe mbi gjirin tim vendosi djalin e saj të vdekur. ²¹Kur në mëngjes u ngrita për t'i dhënë gji djalit tim, pashë që kishte vdekur; por kur e kqyra me kujdes në mëngjes, pashë që nuk ishte djali që kisha lindur." ²²Atëherë gruaja tjetër tha: "Nuk është e vërtetë; djali im është ai që jeton, dhe yti është ai i vdekur." Por e para nguli këmbë: "Nuk është e vërtetë; yt bir është ai i vdekur dhe imi është ai i gjallë." Kështu grindeshin përpara mbretit.

²⁴Atëherë mbreti Salomon tha: "Më sillni një shpatë!" Kështu sollën një shpatë para mbretit.

²⁵Pastaj mbreti urdhëroi: "Ndajeni fëmijën e gjallë në dy pjesë dhe jepini gjysmën njërës dhe gjysmën tjetrës."

²⁶Atëherë gruaja e fëmijës së gjallë, që e donte shumë fëmijën e vet, i tha mbretit: "Imzot,, jepjani asaj fëmijën e gjallë, por mos e vrisni." Tjetra përkundrazi thoshte: "Të mos jetë as imi, as yti, por ndaheni!" ²⁷Atëherë mbreti u përgjigj duke thënë: "Jepini së parës fëmijën e gjallë dhe mos e vrisni, sepse ajo është nëna e fëmijës." ²⁸Tërë Izraeli e mësoi vendimin që u dha nga mbreti dhe patën frikë nga mbreti, sepse e shihnin që dituria e Perëndisë ishte tek ai për të ushtruar drejtësinë.

(1 Mbretërve 4) ²⁹Perëndia i dha Salomonit dituri, zgjuarsi të madhe dhe një mendje të hollë si rëra që është në bregun e detit. ³⁰**Dhe dituria e Salomonit ia kaloi diturisë të të gjithë bijve të Lindjes dhe tërë diturisë së Egjiptasve.** ³¹Ai ishte më i ditur se çdo njeri tjetër... dhe fama e tij u përhap në të gjitha kombet e afërta. ³²Shqiptoi tre mijë proverba dhe kantikët e tij qenë një mijë e pesëqind. ³⁴Nga të gjithë popujt vinin njerëz për të dëgjuar diturinë e Salomonit; ata ishin të dërguar nga tërë mbretërit e dheut që kishin dëgjuar të flitej për diturinë e tij.

Kështu, Shkrimet na tregojnë se në atë kohë jetonte një mbretëreshë, **mbretëresha e Shebës**, që kishte dëgjuar për diturinë e madhe dhe madhështinë e Salomonit. Mbretëresha hartoi plane për t'i bërë një vizitë Salomonit, për të njohur nëse ato që kishte dëgjuar për të ishin **të vërteta apo jo**. Kjo mbretëreshë jetonte në një vend të largët, larg Jeruzalemit, vend i quajtur Sheba, pozicioni i sotëm i të cilit është në jug të Arabisë Saudite. Vendi i Shebas njihet sot si vendi i Jemenit. Midis këtij vendi dhe Jeruzalemit është një distancë prej rreth dy mijë kilometrash. Megjithatë, kjo distancë e madhe nuk e pengoi mbretëreshën e Shebas të ndërmerre këtë udhëtim për t'i bërë një vizitë Salomonit.

Në kapitullin dhjetë, Shkrimet thonë:

(1 Mbretërve 10) ¹*Kur mbretëresha e Shebës dëgjoji të flitet për diturinë e Salomonit për shkak të emrit të Zotit, erdhi ta vërë në provë me anë pyetjesh të vështira.* ²Ajo arriti në Jeruzalem me

*një suitë shumë të madhe, me deve të ngarkuara me aroma dhe me një sasi të madhe ari dhe gurësh të çmuara; pastaj shkoi te Salomoni dhe i foli atij për të gjitha gjërat që kishte në zemër. ³Salomoni iu përgjigj të gjitha pyetjeve të saj; dhe nuk pati asgjë që të ishte e fshehtë për mbretin dhe që ky të mos ishte në gjendje ta shpjegonte. ⁴Kur mbretëresha e Shebës pa gjithë diturinë e Salomonit, shtëpinë që ai kishte ndërtuar, ⁵gjellët e tryezës së tij, banesat e shërbëtorëve të tij, shërbimin e kamarierëve të tij dhe rrobat e tyre, kupëmbajtësit e tij dhe olokaustet që ai ofronte në shtëpinë e Zotit, ajo mbeti pa fjalë. ⁶Pastaj i tha mbretit: "Ishte e vërtetë, pra, ajo që kisha dëgjuar në vendin tim për fjalët e tua dhe diturinë tënde. ⁷Por nuk u besova këtyre gjërave derisa nuk erdha vetë dhe nuk i pashë me sytë e mi; e mirë, pra, **as gjysmën e tyre nuk më kishin thënë. Dituria dhe begatia jote tejkalojnë famën për të cilën më kishin folur.** ⁸Lum njerëzit e tu, lum shërbëtorët e tu që rrinë gjithnjë përpara teje dhe dëgjojnë diturinë tënde! ⁹Qoftë i bekuar Zoti, Perëndia yt, që pati mirësinë të të vërë mbi fronin e Izraelit! Për shkak të dashurisë së tij të përjetshme për Izraelin, Zoti të ka vënë mbret për të ushtruar arsyen dhe drejtësinë."*

Këtu do të ndalojmë leximin tonë për sot. Megjithatë, tregimi mbi historinë e mbretëreshës Sheba, sipas Fjalës së Perëndisë, nuk mbaron këtu. Më pak se një mijë vjet pas asaj kohe, Mesia tha diçka në lidhje me mbretëreshën Sheba dhe Mbretin Salomon. Ai tha: "*Mbretëresha e jugut do të ringjallet në gjyq bashkë me këtë brez dhe do ta dënojë, sepse ajo erdhi nga skaji më i largët i tokës për të dëgjuar diturinë e Salomonit; dhe ja, këtu është një më i madh se Salomoni.*" (Mateu 12:42)

A e dëgjuat se çfarë tha Mesia? Ai tha se **shqyrtimi i mbretëreshës së Shebas mbi lavdinë e Salomonit do të dënojë të gjithë ata që refuzojnë të shqyrtojnë lavdinë e Mesias.** Mbretëresha e Shebës bëri gjithçka që mundi për të zbuluar lavdinë e Salomonit dhe për të dëgjuar diturinë e tij. Madje, ajo udhëtoi mbi katër mijë kilometra, vajtje-ardhje, për të ditur nëse ato që kishte dëgjuar ishin të vërteta apo jo! Këtu na jepet një mësim i rëndësishëm sot. **Mesia**, që erdhi nga qielli, është akoma më lart në lavdi, në dituri, në njohuri dhe fuqi sesa Salomoni, megjithatë, shumica e bijve të Adamit **nuk e njohin** lavdinë e Tij, **dhe as kanë dëshirë për të shqyrtuar** këtë çështje për të njohur të vërtetën! Mesia tha: "*Mbretëresha e jugut do të ringjallet në gjyq bashkë me këtë brez dhe do ta dënojë, sepse ajo erdhi nga skaji më i largët i tokës për të dëgjuar diturinë e Salomonit; dhe ja, këtu është një më i madh se Salomoni.*" (Mateu 12:42)

Ju që po na dëgjoni sot, **a e njihni lavdinë e Mesias** që Perëndia dërgoi? Apo e vini Atë në të njëjtin nivel me profetët? A e mbani mend çfarë kuptimi ka emri *Mesia*? Do të thotë *i Vetmi që Perëndia ka zgjedhur*. Mesia është i Vetmi që Perëndia ka zgjedhur si Shpëtimtar dhe Gjykatës të botës. Megjithatë, deri më sot, shumica e njerëzve janë indiferentë ndaj Mesias. Ata nuk e dinë se kush është Ai, sepse nuk e kanë kërkuar kurrë Atë në Shkrimet e Profetëve.

Koha jonë edhe për sot është duke përfunduar, por përpara se t'ju përshëndesim, duhet t'ju bëjmë të ditur se Mbreti Salomon shkroi tre libra të mrekullueshëm dhe me famë, që janë pjesë e Shkrimeve të Shenjta. Këto libra janë: *Libri i Fjalëve të Urta*, *Predikuesit*, dhe *Vajtimet*. Ashtu si edhe ati i tij, Davidi, Salomoni shkroi disa himne që janë pjesë e librit të Psalmeve. Për të përfunduar edhe për sot programin tonë, do të donim të lexonim në kapitullin shtatëdhjetë e dy që profeti Salomon shkroi tek libri i Psalmeve. Në këtë himn, **Salomoni parashikoi se Mesia do të vijë në tokë një ditë për të gjykuar njerëzimin me drejtësi**. Le të dëgjojmë se çfarë shkroi Mbreti Salomon në lidhje me Mbretin e përsosur që kalon çdo lloj njohurie dhe lavdie.

Në lidhje me Mesian, ai shkroi:

(Psalmi 72) ² *Ai do të gjykojë popullin tënd me drejtësi dhe të pikëlluarit e tu me saktësi.* ⁸ *Ai do të mbretërojë nga një det te tjetri dhe nga lumi deri në skajet e tokës.* ⁹ *Banorët e shkretëtirës do të përkulen para tij, dhe armiq të tij do të lëpijnë pluhurin.* ¹⁰ *...mbretërit e Shebas dhe ai i Sabas [në Arabi] do t'i ofrojnë dhurata.* ¹¹ **Po, të gjithë mbretërit do ta adhurojnë dhe të gjithë kombet do t'i shërbejnë.** ¹⁵ *Dhe ai do të jetojë!...* ¹⁷ *Emri i tij do të vazhdojë përjetë, emri i tij do të përhapet derisa të ketë diell; dhe tërë kombet do të bekohen në të dhe do ta shpallin të lumtur.* ¹⁸ *I bekuar qoftë Zoti Perëndia, Perëndia i Izraelit; vetëm ai bën mrekulli.* ¹⁹ *Qoftë i bekuar përjetë emri i tij i lavdishëm, dhe tërë toka qoftë e mbushur me lavdinë e tij. Amen, amen.*

Kështu, Mbreti Salomon parashikoi se një ditë të gjithë njerëzit e botës do t'i nënshtrohen Mesias, Mbretit të mbretërve dhe Gjykatësit të botës! Sigurisht, Perëndia do që gjithsecili prej nesh t'i nënshtrohet Atij sot! Po ju? A po i nënshtroheni me të vërtetë Perëndisë? A e njihni lavdinë dhe autoritetin e Mesias që Perëndia ka dërguar dhe do ta dërgojë përsëri? Apo thjesht e vini Atë në të njëjtin nivel me profetët? Nëse do të shqyrtoni Shkrimet e Profetëve, do të zbuloni se Mesia është Shpëtimtari dhe Gjykatësi i botës; i Vetmi për të cilin profetët dëshmojnë. Ja çfarë thonë

Shkrimet e Shenjta: *"Për të bëjnë dëshmi të gjithë profetët [për Mesian] që kushdo që beson në të merr faljen e mëkateve me anë të emrit të tij!... **A u beson profetëve?**"* (Veprat e Apostujve 10:43; 26:27)

Miq, falemnderit që na dëgjuat. Në dashtë Perëndia, herën tjetër, do të studiojmë në lidhje me profetin e Perëndisë, Elian, që kërkoi të zbriste zjarr prej qiellit....

Zoti ju bekoftë ndërsa mendoni me kujdes për fjalët e Mesias kur tha:

"Mbretëresha e jugut do të ringjallet në gjyq bashkë me këtë brez dhe do ta dënojë, sepse ajo erdhi nga skaji më i largët i tokës për të dëgjuar diturinë e Salomonit; dhe ja, këtu është një më i madh se Salomoni." (Mateu 12:42)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Profeti Elia

1 Mbretërve 6-18

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, studiuam historinë e Salomonit, birit të profetit David. Pamë se si **Perëndia i dha Salomonit dituri dhe njohuri me bollëk**. Në kohën e Mbretit Salomon, Jeruzalemi ishte qyteti më i bukur në botë. Por, përmbi çdo gjë që Salomoni ndërtoi në Jeruzalem, **Tempulli i Zotit Perëndi** kishte një bukuri që ia kalonte gjithçkaje tjetër. Mbreti Salomon ndërtoi Tempullin për të zëvendësuar Çadrën e Takimit, vendin e veçantë të adhurimit, të cilin Moisiu dhe izraelitët e kishin ndërtuar në shkretëtirë. Salomoni punësoi dyqind mijë punëtorë për shtatë vjet për të ndërtuar këtë vend të bukur adhurimi.

Sot, akoma mund të shihen në Jeruzalem gurët e mëdhenj të themelit të tempullit që Salomoni ndërtoi në atë kohë.

Kur tempulli përfundoi së ndërtuari, priftërinjtë sakrifikuan **një mijë desh dhe që për të simbolizuar Shpenguesin** që do të vinte dhe do të derdhte gjakun e Tij të çmuar për mëkatarët. Në këtë mënyrë i ofruan Perëndisë tempullin që ata ndërtuan për nder të emrit të Tij. Pasi ofruan kafshët dhe i dogjën ato në altarin prej bronxi të tempullit, priftërinjtë e morën arkën e besëlidhjes (që ishte në Çadrën e Takimit) dhe e vunë në Vendin më të Shenjtë të tempullit të ri. Kur priftërinjtë u larguan nga Vendi Shumë i Shenjtë, menjëherë dhoma u mbush me lavdinë e Perëndisë. Ashtu siç Vendi Shumë i Shenjtë u mbush me lavdinë e Perëndisë në çadrën e adhurimit që Moisiu dhe izraelitët bënë në shkretëtirë, kështu, lavdia e Perëndisë mbushi edhe Vendi Shumë të Shenjtë në tempullin që Salomoni ndërtoi në Jeruzalem.

Në lidhje me pjesën tjetër të jetës së Salomonit, Shkrimet na tregojnë se pjesa e dytë e mbretërimit të tij nuk ishte e njëjtë me atë të fillimit. Dëgjoni se çfarë shkruhet në librin e parë të Mbretërve, në kapitullin njëmbëdhjetë.

Përsëri, do të vëmë re se Fjala e Shenjtë e Perëndisë nuk i fsheh mëkatet e profetëve. Shkrimet thonë: *"Por mbreti Salomon dashuroi shumë gra të huaja...Kështu, kur Salomoni u plak, bashkëshortet e tij ia kthyen zemrën në drejtim të Perëndive të tjera; dhe zemra e tij nuk i përkiste plotësisht Zotit, Perëndisë së tij, ashtu si zemra e Davidit, atit të tij."* (1 Mbretërve 11:1,4)

Dhe Salomoni ndërtoi në male, në lindje të Jeruzalemit, vende të larta për të gjitha bashkëshortet e tij të huaja që të ofronin sakrificat e tyre tek perënditë e tyre. Pasi kishte vepruar kështu, Perëndia u zemërua me të, sepse Salomoni nuk i ishte bindur Fjalës së Perëndisë së gjallë dhe të vërtetë. Prandaj, Perëndia i tha Salomonit: *"Me qenë se ke bërë këtë gjë dhe nuk ke respektuar besëlidhjen time dhe statutet e mia që të kisha urdhëruar, unë do të ta heq mbretërinë nga dora dhe do t'ja jap shërbëtorit tënd. Megjithatë, për dashurinë që ndjej për Davidin, atin tënd, këtë nuk do ta bëj gjatë jetës sate. Por do ta heq nga duart e birit tënd. Por nuk do t'i marr tërë mbretërinë, do t'i lë birit tënd një fis, për dashurinë që ndjej për Davidin, shërbëtorin tim, dhe për hir të Jeruzalemit që kam zgjedhur."* (1 Mbretërve 11:11-13)

Kështu, Shkrimet na tregojnë se pas vdekjes së Salomonit, ndodhën shumë konflikte dhe luftra brenda kombit të Izraelit. Të dymbëdhjetë fiset e Izraelit që dolën prej bijve të Jakobit, **u ndanë në dy**, ashtu siç i kishte thënë Perëndia Salomonit. Ata nuk ishin më një komb i vetëm; u bënë dy kombe, **Izraeli** dhe **Juda**. Dhjetë fiset e Izraelit në veri të vendit formuan mbretërinë e Izraelit. Fisi i Judas, bashkë me fisin e Beniaminit, formuan mbretërinë jugore të Judas. **Juda** ishte fisi i Mbretit David dhe nëpërmjet të cilit Perëndia kishte premtuar se do të sillte **Mesian** në botë.

Shkrimet na tregojnë se si këto dy kombe kishin shumë mbretër. Shumica e mbretërve të Izraelit dhe të Judas ishin mbretër të këqinj. Ata nuk e përfillën Zotin dhe ndoqën fetë e kombeve të tyre fqinjë. Midis të gjithë këtyre mbretërve të Izraelit, një prej tyre ishte më i keq dhe më i padrejtë sesa të tjerët. A e dini se kush ishte? Ishte **Mbreti Ashab**. Ashabi ishte mbreti i tetë pas Salomonit.

Përsa i përket Ashabit, Shkrimet thonë: *"Ashabi, bir i Omrit bëri ato gjëra që shihen me sy të keq nga Zoti më tepër se ata që e kishin paraprirë."* (1 Mbretërve 16:30) Gjithashtu, ai u martua me **Jezebelën**, një grua të keqe që e refuzoi Fjalën e Zotit. Për më tepër, Ashabi ndërtoi në Izrael një tempull për nder të emrit të **Baalit, të cilin kombet fqinjë e konsideronin si**

perëndi. Kështu, Ashabi e zemëroi shumë Perëndinë duke i drejtuar Izraelitët drejt një feje të kotë, të rreme dhe mashtruese, me profetë të rremë.

Megjithatë, në atë kohë ishte një burrë në Izrael që ecte me Perëndinë. Emri i tij ishte **Elia**. Një ditë, Perëndia e dërgoi Elian tek Mbreti Ashab. *"Elia... i tha Ashabit: "Ashtu siç është e vërtetë që rron Zoti, Perëndia i Izraelit, në prani të të cilit unë ndodhem, nuk do të ketë as vesë as shi gjatë këtyre viteve, veçse me fjalën time."* (1 Mbretërve 17:1)

Kështu, për tre vjet e gjysmë, nuk ra shi në vendin e Izraelit. Zija e bukës u përhap në të gjithë vendin. Në kapitullin tetëmbëdhjetë, Shkrimet thonë:

(1 Mbretërve 18) ¹*Shumë kohë më vonë, gjatë vitit të tretë, fjala e Zotit iu drejtua Elias, duke i thënë: "Shko dhe paraqitu tek Ashabi dhe unë do të dërgoj shiun mbi vendin."* ²*Elia shkoi tek Ashabi...* ¹⁷*Me ta parë Elian i tha: "Ti je pikërisht ai që e bën rrëmujë Izraelin?"* ¹⁸*Elia u përgjigj: "Nuk jam unë që e bëj rrëmujë Izraelin, por ti dhe shtëpia e atit tënd, sepse keni braktisur urdhërimet e Zotit dhe ti ke shkuar pas Baalëve."* ¹⁹**Prandaj dërgo tani të thërrasin tërë Izraelin pranë meje në malin Karmel, bashkë me katërqind e pesëdhjetë profetët e Baalit dhe katërqind profetët e Asherahut që hanë në tryezën e Jezebelit."**

²⁰*Kështu Ashabi dërgoi e thirri tërë bijtë e Izraelit dhe i mblodhi profetët në malin Karmel.* ²¹**Atëherë Elia iu afrua tërë popullit dhe tha: "Deri kur do të lëkundeni midis dy mendimeve? Në qoftë se Zoti është Perëndia, shkoni pas tij; por në qoftë se përkundrazi është Baali, atëherë ndiqni atë."** Populli nuk tha asnjë fjalë.

²²*Atëherë Elia i tha popullit: "Kam mbetur vetëm unë nga profetët e Zotit, ndërsa profetët e Baalit janë katërqind e pesëdhjetë."* ²³*Le të na jepen **dy dema** të rinj; ata të zgjedhin një dem për veten e tyre, le ta copëtojnë dhe ta vënë mbi drutë pa i ndezur ato; unë do të përgatis demin tjetër dhe do ta vendos mbi drutë pa i ndezur ato.* ²⁴*Ju do t'i bëni thirrje perëndisë suaj dhe unë do të thërres Zotin; **perëndia që do të përgjigjet me anë të zjarrit është Perëndia."** Tërë populli u përgjigj dhe tha: "E the bukur!" ²⁵*Atëherë **Elia u tha profetëve të Baalit: "Zgjidhni një dem të ri dhe përgatiteni të parët, sepse jeni më shumë; pastaj kërkoni ndihmën e perëndisë suaj, pa e ndezur zjarrin."*** ²⁶*Kështu ata morën demin që u dhanë dhe e përgatitën; pastaj përmendën emrin e Baalit nga mëngjesi deri në drekë, duke thënë: "O Baal, na u përgjigj!"* Por nuk u dëgjua asnjë zë dhe asnjëri nuk u përgjigj; ndërkaq ata kërcenin rreth altarit që kishin ndërtuar. ²⁷*Në mesditë Elia filloi të tallet me ta dhe tha: "Ulërimi më fort sepse ai është zoti; ndofta është duke menduar thellë, ose është i zënë me punë ose udhëton, ose ka rënë në**

gjumë e duhet zgjuar." ²⁸Dhe kështu ata filluan të ulërijnë më fort dhe të priten me shpata dhe shtiza sipas zakoneve që kishin, deri sa të kullonin gjak. ²⁹Me të kaluar mesdita, ata bënë profeci deri në kohën që ofrohej blatimi; por nuk u dëgjua asnjë zë, asnjëri nuk u përgjigj dhe askush nuk ua vuri veshin.

³⁰**Atëherë Elia i tha tërë popullit: "Afrohuni pranë meje!"** Kështu tërë populli iu afrua dhe ai ndreqi altarin e Zotit që e kishin prishur. ³¹Pastaj Elia mori dymbëdhjetë gurë, sipas numrit të fiseve të bijve të Jakobit, të cilit Zoti i kishte thënë: "Emri yt do të jetë Izrael." ³²Me gurët ndërtoi një altar në emër të Zotit dhe hapi një gropë rreth tij me një kapacitet prej dy masash gruri. ³³Pastaj rregulloi drutë, copëtoi demin dhe e vuri mbi drutë. Dhe tha: "Mbushni katër enë me ujë dhe i derdhni mbi olokaustin dhe mbi drutë."

³⁴Përsëri tha: "Bëjeni një herë të dytë." Dhe ata e bënë një herë të dytë. Ai tha akoma: "Bëjeni për të tretën herë." Dhe ata e bënë për të tretën herë."

³⁶Në orën që ofrohej blatimi, profeti Elia u afrua dhe tha: "O Zot, Perëndia i Abrahamit, i Isakut dhe i Izraelit, vepro në mënyrë të tillë që të dihet që ti je Perëndi në Izrael, që unë jam shërbëtori yt që i bëra tërë këto gjëra me urdhrin tënd. ³⁷Përgjigjmu, o Zot, përgjigjmu, **që ky popull të pranojë që ti, o Zot, je Perëndia, dhe ke bërë të kthehen te ti zemrat e tyre.**"

³⁸Atëherë ra zjarri i Zotit dhe konsumoi olokaustin, drutë, gurët dhe pluhurin, si dhe thau ujin që ishte në gropë. ³⁹Para kësaj pamjeje tërë populli u shtri me fytyrën për tokë dhe tha: "**Zoti është Perëndia!**"

⁴⁰Pastaj Elia u tha atyre: "Zini Profetët e Baalit; mos lini t'ju ikë as edhe një!" Kështu ata i kapën dhe Elia i zbriti në përruan Kishon, ku i theri. ⁴¹Pastaj Elia i tha Ashabit: "Ngjitu, ha dhe pi, sepse dëgjohej që tani zhurma e një shiu të madh." ⁴²Kështu Ashabi u ngjit për të ngrënë dhe për të pirë; por Elia u ngjit në majë të Karmelit, u përkul deri në tokë dhe vuri fytyrën midis gjunjëve. ⁴⁵Brenda një kohe të shkurtër qielli u errësua për shkak të reve e të erës, dhe ra një shi i madh. Kështu Ashabi hipi mbi qerre dhe shkoi në Jezreel.

Kjo histori mahnitëse është e mbushur plot me lavdinë dhe fuqinë e Perëndisë, dhe nuk ka nevojë për komentet tona.

Megjithatë, përpara se t'ju përsërisim, duhet të kujtojmë se çfarë profeti Elia i tha popullit të Izraelit: Më parë ai vuri një sfidë përpara katërqind e pesëdhjetë profetëve të remë të Baalit, duke i thënë popullit: "**Deri kur do të lëkundeni midis dy mendimeve? Në qoftë se**

Zoti është Perëndia, shkoni pas tij; por në qoftë se përkundrazi është Baali, atëherë ndiqni atë!"

Në fillim izraelitët nuk u përgjigjën. Por, kur panë se si Zoti Perëndi iu përgjigj lutjes së Elias duke sjellë zjarrin nga qielli mbi altarin e tij, i gjithë populli u përkul deri në tokë dhe thirri: **"Zoti është Perëndia! Zoti është Perëndia!"**

Kështu, brenda një dite, profeti i Perëndisë, Elia, i shkatërroi dhe i vrau profetët e rremë të Baalit përpara të gjithëve dhe i ktheu zemrat e izraelitëve përsëri tek Zoti Perëndia i tyre!

Pse iu përgjigj Perëndia lutjes së Elias? Sepse Elia e donte Zotin Perëndi dhe i besonte Fjalës së Tij. Pse nuk iu përgjigj Perëndia lutjes së profetëve të Baalit? Sepse ata nuk po i luteshin Perëndisë së vetëm dhe të vërtetë që i ishte shfaqur Abrahamit, Isakut dhe kombit të Izraelit. Profetët e Baalit nuk e përfillën Fjalën e Perëndisë dhe ndoqën traditat e tyre fetare.

Ata ishin të zellshëm në kryerjen e riteve të tyre fetare, por nuk i shërbenin Perëndisë së gjallë—prandaj, i gjithë zelli i tyre fetar ishte i kotë e pa kuptim. Ata ishin si ata njerëzit tek fjalët e urta të Ulofit (Wolof): "Dhjetë njerëz gërmojnë një gropë të thellë, dhjetë të tjerë e mbushin atë—pluhur i madh, por asnjë gropë!" Po kështu, profetët e Baalit ishin shumë fetarë, bënë shumë zhurmë në lutjet dhe sakrificat e tyre, por ishte gjithçka e kotë—sepse nuk mbështetej mbi Fjalën e Perëndisë së Gjallë. "Shumë pluhur, por asnjë gropë!" (Shumë zhurmë për asgjë!) Kështu, në atë ditë të rëndësishme, profeti Elia urdhëroi izraelitët që të zgjidhnin midis: **Zotit Perëndisë së Abrahamit, Isakut dhe Jakobit dhe fesë të rreme të Baalit; Së vërtetës dhe gënjeshtërisë; Rrugës së drejtësisë dhe rrugës së paudhësisë; Fjalës së vërtetë të Perëndisë dhe fjalëve të rreme të fesë së njeriut.**

Si do t'i përgjigjeshit ju pyetjes së Elias? ***"Deri kur do të lëkundenit midis Fjalës së vërtetë të Perëndisë dhe traditave pa vlerë të krijuara prej njerëzve? Shkrimet e Shenjta thonë: Askush nuk mund t'i shërbejë dy zotërinjve, sepse ose do të urrejë njërin dhe do ta dojë tjetrin; ose do t'i qëndrojë besnik njërit dhe do të përçmojë tjetrin; ju nuk mund t'i shërbeni Perëndisë dhe parasë."*** (Mateu 6:24)

Ju nuk mund t'i bëni të dyja; t'i shërbeni edhe Zotit Perëndi edhe një feje të kotë. ***"Deri kur do të lëkundenit midis dy mendimeve?"***

Miq, falemnderit që na dëgjuat. Herën tjetër kemi në plan të shohim historinë e një profeti që kaloi tri ditë brenda një peshku të madh. A e dini emrin e këtij profeti? Bashkohuni me ne herën tjetër për të dëgjuar këtë histori mahnitëse...

Zoti ju bekoftë ndërsa mendoni mbi fjalët që Elia u tha izraelitëve:

"Deri kur do të lëkundenit midis dy mendimeve? Në qoftë se Zoti është Perëndia, shkoni pas tij!" (1 Mbretërve 18:21)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Profeti Jona

Jona

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin e mëparshëm, analizuam historinë e profetit të Perëndisë, **Elia**. Ai ishte një profet i madh, sepse fuqia e Frymës së Perëndisë ishte mbi të. Ai iu lut Perëndisë që të mos binte shi dhe nuk ra shi në Izrael për tre vjet e gjysmë. Gjithashtu, ai u përball me profetët e rremë të Baalit, duke demaskuar hapur fenë e tyre të rremë përpara të gjithë popullit të Izraelit. Kështu e përdori Zoti profetin Elia që të kthente zemrat e shumë izraelitëve përsëri tek Zoti, Perëndia i tyre.

Sot, duam të flasim për një histori tjetër të një profeti tjetër, i cili erdhi pas Elias. Do të shohim se si Zoti zgjodhi një izraelit të quajtur **Jona** {Jonuz në Arabisht} dhe e urdhëroi që **të shkonte dhe t'u predikonte të huajve**, të cilët ishin armiq të izraelitëve.

Do të lexojmë në librin e Jonas, në kapitullin e parë. Shkrimet thonë : (Jona 1) ¹*Dhe fjala e Zotit iu drejtua Jonas, birit të Amitait, duke thënë: ²"Çohu, shko në Ninive, qytet i madh, dhe prediko kundër tij, sepse ligësia e tyre është ngjitur përpara meje."*

A e dëgjuat se çfarë e urdhëroi Zoti Jonën që të bënte? Ai i tha që të shkonte dhe të paralajmëronte njerëzit e qytetit të Ninivesë që të pendoheshin për mëkatet e tyre – megjithëse Ninive ishte kryeqyteti i Sirisë dhe populli i Sirisë ishte i lig dhe kërkonte të shkatërronte popullin e Izraelit!

Pse donte Zoti Perëndi që të dërgonte Jonën tek ata të huaj që e përbuznin dhe e urrenin popullin e Izraelit? A kujdesej Ai edhe për armiqtë e Izraelit? Po! Zoti do ta gjykonte popullin e Ninivesë për shkak të mëkatit të tyre të madh. Megjithatë, **Perëndia nuk kënaqet duke shkatërruar mëkatarët**. Ai dëshiron që çdo njeri të pendohet për mëkatet e tij, t'i besojë Fjalës së Perëndisë dhe të shpëtohet. **Kjo është arsyeja pse Zoti e urdhëroi Jonën që të shkonte** tek populli i Ninivesë dhe ta paralajmëronte, me qëllim që ata të pendoheshin për mëkatet e tyre, të ktheheshin tek Zoti dhe të shpëtonin.

Megjithatë, **Jona nuk donte që të shkonte** dhe t'i paralajmëronte armiqtë e tij! Jona nuk donte të shkonte të predikonte në qytetin e Ninivesë! Zoti donte që populli i Ninivesë të pendoheshin, me qëllim që të kishte mëshirë për ta, por Jona donte që Zoti t'i dënonte! Kështu, Jona e refuzoi detyrën e tij dhe u përpoq të largohej nga Zoti Perëndi. Por ku mund të shkonte që të largohej nga prania e Zotit?

Le të vazhdojmë me historinë e Jonas për të parë se çfarë ndodhi. Shkrimi thotë:

(Jona 1) ³**Por Jona u ngrit për të ikur në Tarshish** (ky është, një vend shumë larg Ninivesë), larg pranisë së Zotit. *Kështu zbriti në Jafa, ku gjeti një anije që shkonte në Tarshish. Pagoi çmimin e caktuar dhe hipi në anije për të shkuar me ta larg pranisë së Zotit.* ⁴**Por Zoti shpërtheu një erë të fortë në det dhe u ngrit një furtunë e madhe në det, kështu që anija rrezikonte të shcallmohej.** ⁵*Detarët, të trembur, i thirrën secili perëndisë së vet dhe hodhën në det ngarkesën që ishte në anije për ta lehtësuar. Ndërkaq Jona kishte zbritur në pjesët më të fshehta të anijes, kishte rënë dhe flinte thellë.* ⁶*Kapiteni iu afrua dhe i tha: “Çfarë po bën në gjumë kaq të thellë? Çohu, kërko Perëndinë tënd! Ndofta Perëndia do të kujdesej për ne dhe nuk do të vdesim.”* ⁷*Pastaj i thanë njëri-tjetrit: “Ejani, të hedhim short për të ditur për shkak të kujt na ra në kokë kjo fatkeqësi.”* Kështu hodhën shortin dhe shorti ra mbi Jonan.

⁸*Atëherë e pyetën: “Na shpjego për shkak të kujt na ra në kokë kjo fatkeqësi. Cili është zanati yt? Nga vjen? Cili është vendi yt? Cilit populli i përket?”* ⁹*Ai u përgjigj atyre: “Unë jam hebre dhe kam frikë nga Zoti, Perëndia i qiellit, që ka bërë detin dhe sterenë.”* ¹⁰*Atëherë ata njerëz i pushtoi një frikë e madhe dhe i thanë: “Pse e bërë këtë?”* *Ata në fakt e kishin vënë re që ai ikte larg pranisë së Zotit, sepse ua kishte thënë atyre.* ¹¹*Ata i thanë: “Çfarë duhet të bëjmë që deti të*

na qetësohet?” Në fakt deti po bëhej gjithnjë më i stuhishëm. ¹²Ai iu përgjigj atyre: “Më zini dhe më hidhni në det dhe deti do të qetësohet, sepse unë e di që kjo furtunë e madhe ju ra mbi kokë për shkakun tim.” ¹³Megjithatë ata njerëz vozitnin me forcë për ta kthyer anijen në breg, por nuk ia dilnin dot, sepse deti bëhej gjithnjë më i stuhishëm kundër tyre.

¹⁴Prandaj i klithën Zotit dhe i thanë: “Ah, o Zot, mos lejo që të vdesim për shkak të jetës së këtij njeriu dhe mos na fajëso me gjak të pafajshëm, sepse ti, o Zot, ke bërë si ke dashur.”

¹⁵Pastaj e zunë Jonan dhe e hodhën në det, dhe tërbimi i detit u fashit. ¹⁶Ata njerëz atëherë i zuri një frikë e madhe nga Zoti, i ofruan një fljirim Zotit dhe u betuan.

Kap. 2 ¹Zoti kishte përgatitur një peshk të madh që të gëlltiste Jonan; dhe Jona qëndroi tri ditë dhe tri net në barkun e peshkut.

Le të ndalojmë pak këtu. Deri në këtë pjesë të historisë, shohim se si Perëndia e kapi Jonan, profetin që donte të ikte! Jona mund të largohej, por nuk mund t’i shpëtonte dorës së Perëndisë. Pse e kapi Zoti Jonan? Sepse e donte dhe donte që ai të bënte vullnetin e Tij. Kjo është arsyeja pse Zoti dërgoi një peshk të madh për ta gëlltimitur, por jo për ta vrarë.

I shkreti Jona! Tashmë gjendej në barkun e një peshku të madh! Çfarë mund të bënte që të shpëtonte? Asgjë! Asgjë, përveç se t’i thërriste Zotit Perëndi. Vetëm Ai mund ta shpëtonte. Në vazhdimin e kapitullit dy, Shkrimet na tregojnë se si Jona iu lut Zotit duke qenë brenda atij peshku të madh dhe i rrëfeu mëkatit e tij që nuk po i bindej Zotit. Për tri ditë, Zoti e mbrojti Jonan brenda kësaj krijese ujore. Çfarë mësimi të madh mori Jona gjatë atyre tri ditëve! Në ditën e tretë, Jona i thirri Zotit: **“Shpëtimi i përket Zotit!”** (Jona 2:10) Sapo ai tha: **“Shpëtimi i përket Zotit!”**, Shkrimet thonë: **“Atëherë Zoti i foli peshkut dhe peshku e vulli Jonan në breg.”** (Jona 2:11)

Në kapitullin tre, Shkrimet vazhdojnë: (Jona 3) ¹Fjala e Zotit iu drejtua Jonas për herë të dytë, duke thënë: ²**“Çohu, shko në Ninive, qyteti i madh, dhe shpalli atij mesazhin që po të urdhëroj.”** ³**Kështu Jona u ngrit dhe shkoi në Ninive, sipas fjalës së Zotit. Ninive ishte një qytet shumë i madh përpara Perëndisë, që donte tri ditë rrugë për ta përshkuar.** ⁴Jona nisi të futet në qytet në një ditë rrugë dhe duke predikuar tha: **“Edhe dyzet ditë dhe Ninive do të shkatërrohet.”**

⁵**Atëherë Niniveasit i besuan Perëndisë, shpallën një agjërim dhe u veshën me thes, nga më i madhi deri te më i vogli nga ata.** ⁶Kur lajmi i vajti mbretit të Ninivesë, ai u ngrit nga froni, hoqi mantelin e tij, u mbulua me thes dhe u ul mbi hi. ⁷Me dekret të mbretit dhe të të mëdhenjve të

tij, shpalli dhe përhapi pastaj në Ninive një urdhër që thoshte: "Njerëzit dhe kafshët, kopetë dhe tufat të mos kërkojnë asgjë, të mos hanë ushqim dhe të mos pijnë ujë; ⁸por njerëzit dhe kafshët të mbulohen me thes dhe t'i thërresin me forcë Perëndisë; secili të kthehet nga rruga e tij e keqe dhe nga dhuna që është në duart e tij. ⁹Ku ta dish në ktheftë Perëndia, në u pendoftë dhe lëntë mënjane zemërimin e tij të zjarrtë, dhe kështu ne nuk vdesim." ¹⁰**Kur Perëndia pa atë që bënin, domethënë që po ktheheshin nga rruga e tyre e keqe, Perëndia u pendua për të keqen që kishte thënë se do t'u bënte dhe nuk e bëri.**

Kështu, shohim se Perëndia **pati mëshirë** për popullin e Ninivesë, sepse ata i besuan fjalës që Ai u dërgoi. Niniveasit, u penduan prej mëkatit të tyre me zemër të përlulur dhe të thyer dhe iu kthyen Zotit. Megjithatë, **Jona nuk ishte i kënaqur** që Zoti tregoi mëshirë ndaj Niniveasve. Dëgjoni se çfarë shkruhet në kapitullin e katërt dhe të fundit të këtij libri. Shkrimi thotë:

(Jona 4) ¹Por kjo nuk i pëlqeu **aspak Jonas, i cili u zemërua**. ²Kështu ai iu lut Zotit, duke thënë: "Ah, o Zot, a nuk ishte vallë kjo që unë thoja kur isha akoma në vendin tim? Prandaj ika në fillim në Tarshish, sepse e dija që je një Perëndi i mëshirshëm dhe plot dhembshuri, i ngadalshëm në zemërim dhe me shumë dashamirësi, dhe që pendohesh për të keqen e hakërruar. ³Tani, pra, o Zot, të lutem, ma hiq jetën, sepse për mua është më mirë të vdes se sa të rroj." ⁴Por Zoti i tha: "A të duket e drejtë të zemërohesh kështu?" ⁵Atëherë Jona doli nga qyteti dhe u ul në lindje të qytetit; atje bëri një kasolle dhe u ul nën të, në hije, që të mund të shikonte çfarë do t'i ndodhte qytetit. ⁶Atëherë Zoti Perëndi përgatiti një bimë që u rrit përmbi Jonan, për t'i bërë hije kokës së tij dhe për ta çliruar nga e keqja e tij; dhe Jona ndjeu një gëzim të madh nga kjo bimë.

⁷Të nesërmen në të gdhirë Perëndia dërgoi një krimb që i ra bimës, dhe kjo u tha. ⁸Kur u ngrit dielli Perëndia solli një erë mbytëse nga lindja, dhe dielli i ra në kokë Jonas, që e ndjeu veten të ligështuar dhe kërkoi të vdesë, duke thënë: "Për mua është më mirë të vdes se sa të rroj." ⁹Perëndia i tha Jonas: "A të duket e drejtë të zemërohesh kështu për bimën?" Ai u përgjigj: "Po, është e drejtë për mua të zemërohem deri në vdekje." ¹⁰Por Zoti tha: "Ty të erdhi keq për bimën për të cilën nuk je munduar dhe nuk e ke rritur, dhe që një natë u rrit dhe në një natë mbaroi. ¹¹Dhe mua nuk duhet të më vijë keq për Niniven, qytetin e madh, në të cilin ka njëqind e njëzet mijë

veta që nuk dijnë të dallojnë të djathtën e tyre nga e majta e tyre, dhe një sasi të madhe kafshësh?”
Kështu përfundon libri i Jonas.

Të dashur miq, mund të mësojmë shumë gjëra për natyrën e njeriut dhe natyrën e Perëndisë në këtë histori të profetit Jona. Por ajo që shohim është se **Perëndia nuk bën dallim në njerëz** {fj.p.fj. Zoti nuk tregon anësi, nuk bën favore}. Jona bëri dallim, por Perëndia jo. **Zemra e Zotit ishte shumë e ndryshme nga zemra e Jonas.**

Zemra e Jonas bënte dallime, por **zemra e Zotit** është e mbushur plot me mëshirë për të gjithë njerëzit. Jona e donte popullin e tij dhe urrente armiqtë e tij, por Zoti e donte popullin e Izraelit, por **edhe** popullin e Ninivesë. Jona donte që Niniveasit të **zhdukeshin**, sepse ishin armiq të Izraelit, por Zoti donte që ata të **pendoheshin** prej mëkateve të tyre, të pranonin fjalën e Tij dhe të shpëtoheshin. **Perëndia nuk bën dallim.** Kushdo që të jeni dhe sidoqë të jeni, **Perëndia ju do.** Ai nuk e do mëkatin dhe rebelimin tuaj, por juve **ju do.** **Zoti do çdo njeri të çdo kombi** dhe dëshiron që të gjithë t'i rrëfejnë Atij mëkatet e veta, ta dëgjojnë të Vërtetën, ta kuptojnë atë, ta besojnë dhe të shpëtohen.

Disa njerëz mendojnë se Perëndia nuk interesohet për çdo individ në botë; se Ai ka zgjedhur (në mënyrë arbitrare) disa që të digjen në ferr dhe disa të tjerë që të përdëllehen në Parajsë. Ndërsa është një fakt i vërtetë që shumica e njerëzve do të vdesin me mëkatet e tyre dhe do të ndeshen me zemërimin e drejtë të Perëndisë, është e gabuar të mendojmë se Perëndia nuk kujdeset për ata që po humbasin në padituri. Shkrimet e Shenjta na tregojnë se Zoti Perëndi *"dëshiron që gjithë njerëzit të shpëtohen dhe t'ia arrijnë njohjes të së vërtetës!"* (1 Timoteut 2:4)

"Zoti nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim." (2 Pjetrit 3:9)
Megjithatë, ata që refuzojnë të pendohen – Ai do t'i gjykojë, sepse *"nuk pranuan ta duan të vërtetën për të qenë të shpëtuar ... dënohen të gjithë ata që nuk i besuan së vërtetës, por përqaftuan ligësinë!"* (2 Thes. 2:10,12) Kjo është ajo që thotë fjala e Zotit Perëndi. **Zoti është i mirë dhe i mëshirshëm** dhe ka siguruar një rrugë shpëtimi për këdo. Por, **Ai është edhe i shenjtë dhe i drejtë** dhe do të gjykojë çdo person që nuk e pranon rrugën e Tij të drejtë të shpëtimit.

Miq, mos u mashtroni! Perëndia nuk bën kurrë dallim, as nuk kënaqet duke gjykuar mëkatarët. **Ai do që çdo njeri në tokë të njohë të vërtetën, ta besojë atë dhe të shpëtohet!** Kjo është arsyeja pse Ai, në të kaluarën, frymëzoi profetët për të shkruar Fjalën e Tij, me qëllim që ne të mund të kemi dijeni për rrugën e shpëtimit që Ai ka përgatitur, **ta pranojmë dhe të shpëtohem!** Kushdo që e pranon rrugën e shpëtimit të Perëndisë, do të shkojë në Parajsë. Kushdo që e refuzon, ose e neglizhon atë, do të humbasë! Zoti nuk tregon anësi. Ashtu siç shkruhet: Perëndia *"do që të gjithë të shpëtohen!...Por nëse ju nuk pendoheni, do të vdisni të gjithë!"* (1 Tim. 2:4; Luka 13:3)

Në programin e ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të mësojmë për një profet të madh, i cili profetizoi shumë herë për Shpenguesin që do të vinte në botë për të shpëtuar mëkatarët. Ky profet i madh është Isaia, profeti i Perëndisë, i cili jetoi në një periudhë shtatëqind vjet përpara se Mesia të vinte në botë....

Zoti ju bekoftë, ndërsa mbani mend këto dy mësimë që Zoti Perëndi donte t'i mësonte profetit të Tij jobesnik, Jonas:

[Një:] **"Shpëtimi i përket Zotit!"** (Jona 2:10)

[Dy:] **"Perëndia nuk tregohet i anshëm!"** (Veprat e Apostujve 10:34)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Profeti Isaia

Isaia

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, studiuam historinë e profetit **Jona**, i cili u përpoq t'i shmangej Perëndisë. Megjithatë, të përpiqesh të largohesh nga prania e Perëndisë është sikur të përpiqesh të shmangësh hijen tënde. Perëndia e shoqëroi Jonan, madje, edhe brenda peshkut të madh!

Sot, kemi në plan të lexojmë për një profet që erdhi pas Jonës dhe emri i të cilit është shumë i njohur në Shkrimet e Shenjta. Ky është **profeti Isaia** që jetoi shtatëqind vjet përpara lindjes së Mesias. Isaia ishte një prift që punoi për Perëndinë në tempullin që Salomoni kishte ndërtuar në Jeruzalem. Çdo ditë, Isaia dhe priftërinjtë e tjerë do t'i paraqisnin Perëndisë sakrificat e kafshëve mbi altar. Këto sakrifica ishin simbol i Mesias që do të derdhte gjakun e Tij për mëkatet e botës.

Dëgjoni se çfarë i ndodhi Isaias një ditë kur ai po ofronte sakrificat në Tempullin e Zotit. Në librin e Isaias, në kapitullin gjashtë, Isaia shkruan:

(Isaia 6) ¹*Në vitin e vdekjes së mbretit Uziah, unë pashë Zotin të ulur mbi një fron të ngritur dhe të lartë, dhe cepat e mantelit të tij mbushnin tempullin.* ²*Mbi të ishin serafinët; secili prej tyre kishte gjashtë krahë: me dy mbulonte fytyrën, me dy të tjerë këmbët dhe me dy fluturonte.* ³*Njëri i bërtiste tjetrit dhe i thoshte: "I Shenjtë, i shenjtë është Zoti i ushtrive. Tërë toka është plot me lavdinë e tij."*

⁴*Shtalkat e portës u tronditën nga zëri i atij që bërtiste, ndërsa tempulli po mbushej me tym.* ⁵*Atëherë unë thashë: "I mjeri unë! Unë jam i humbur, sepse jam një njeri me buzë të papastra dhe banoj në mes të një populli me buzë të papastra; megjithatë sytë e mi kanë parë Mbretin, Zotin e ushtrive."* ⁶*Atëherë një nga serafinët fluturoi drejt meje, duke mbajtur në dorë një urë*

zjarri që kishte marrë me mashë nga altari. ⁷Me të ai preku gojën time dhe tha: "Ja, kjo preku buzët e mia, paudhësia jote hiqet dhe mëkati yt shlyhet." ⁸Pastaj dëgjova zërin e Zotit që thoshte: "Kë të dërgoj dhe kush do të shkojë për ne?" Unë u përgjigja: "Ja ku jam, dërgomë mua!"

Kështu, Zoti Perëndi i zbuloi Isaias lavdinë dhe shenjtërinë e Tij dhe e thirri atë që t'i shpallte Fjalën e Tij izraelitëve, domethënë, judenjve, dhe t'i shkruante këto fjalë në një libër për brezat e ardhshëm. Libri i Isaias është i gjatë dhe mjaft i thellë dhe nuk na mjafton koha për të studiuar të gjithë përmbajtjen e tij. Megjithatë, mund ta përmbledhim mesazhin e profetit Isaia me dy mendime të rëndësishme.

Së pari, Isaia u tha judenjve **lajmin e keq** në lidhje me mëkatin e tyre dhe dënimin që meritonin.

Së dyti, Isaia iu paraqiti atyre **Lajmin e Mirë** në lidhje me Mesian që do të vinte në botë për të marrë dënimin e mëkatit të tyre.

Prandaj, shkurtimisht, mesazhi i profetit Isaia është:

1.) **lajmi i keq për mëkatin dhe dënimi për të;** dhe

2.) **Lajmi i Mirë në lidhje me Shpëtimtarin që do të paguante dënimin e mëkatit për mëkatarët.**

Le të citojmë më së pari disa vargje që tregojnë **për lajmin e keq** që **Perëndia** i komunikoi Isaias, me qëllim që ai t'ua shpallte judenjve dhe çdokujt që ka veshë për ta dëgjuar. Në kapitullin një, profeti Isaia shkroi:

(Isa. 1) ²**Dëgjoni: o qiej; dhe dëgjo, o tokë, sepse Zoti ka folur: "Kam edukuar fëmijë dhe i rrita, ata u rebeluan kundër meje. ³Kau e njeh të zotin e tij dhe gomari grazhdin e zotërisë së tij, por Izraeli nuk ka dije dhe populli im nuk ka mend."** ⁴**Mjerë, komb mëkatar, popull i ngarkuar me paudhësi, racë keqbërësish, bij që veprojnë në mënyrë të çoroditur! Kanë braktisur Zotin, kanë përçmuar të Shenjtin e Izraelit, kanë devijuar dhe janë kthyer prapa. ¹³Mos sillni më blatime të kota; temjani është neveri për mua; nuk mund t'i duroj hënat e reja dhe të shtunat, thirrjen e asambleve dhe paudhësinë bashkë me mbledhjet e shenjta. ¹⁴Unë i urrej hënat e reja tuaja dhe festat tuaja solemne; janë një barrë për mua, jam lodhur duke i duruar. ¹⁵Kur i shtrini duart tuaja, unë i fsheh sytë e mi nga ju; edhe kur i shumoni lutjet tuaja, unë nuk dëgjoj!**

Kështu, profeti Isaia i qortoi Judenjtë për shkak të hipokrizisë së tyre. Ai e përmbloodhi mëkatën e tyre me këto fjalë: **"Prandaj Zoti thotë: "Ky popull më afrohet mua vetëm me gojën dhe më nderon me buzët e tij, ndërsa zemra e tij më rri larg dhe frika e tij ndaj meje është vetëm një urdhërim i mësuar nga njerëzit.""** (Mateu 15:8; Isaia 29:13)

Pasi Isaia qortoi judenjtë për kokëfortësinë dhe mëkatet e tyre, ai u tregoi **Lajmin e Mirë** që ka fuqi për të pastruar zemrat e të gjithë atyre që besojnë në të. Në kohën që na ka mbetur, le të dëgjojmë disa prej fjalëve të mrekullueshme që Isaia shkroi në lidhje me Mesian që do të vinte në botë për të shpëtuar mëkatarët. Ai shkruan:

"Ejani, pra, dhe të diskutojmë bashkë, thotë Zoti, edhe sikur mëkatet tuaja të ishin të kuqe flakë, do të bëhen të bardha si bora, edhe sikur të ishin të kuqe të purpur, do të bëhen si leshi." (Isaia 1:18)

(Isaia 40)¹ Ngushëlloni, ngushëlloni popullin tim, thotë Perëndia juaj.³ Zëri i dikujt që bërtet në shkretëtirë: **"Shtroni udhën e Zotit, hapni në shkretëtirë një rrugë për Perëndinë tonë.** ⁴Çdo luginë të jetë e mbushur, çdo mal dhe kodër të jenë sheshuar; vendet dredha-dredha të drejtuar dhe vendet e vështira të sheshuar.⁵ Atëherë lavdia e Zotit do të zbulohet dhe çdo qenie do ta shohë, sepse goja e Zotit ka folur."⁹ O Sion, ti që sjell lajmin e mirë, ngjitu mbi një mal të lartë! O Jeruzalem, ti që sjell lajmin e mirë, ngrije zërin me forcë! Ngrije zërin. Mos ki frikë! Thuaju qyteteve të Judës: **"Ky është Perëndia juaj!"**¹⁰ **Ja, Perëndia, Zoti, vjen i fuqishëm dhe krahu i tij sundon për të. Ja, e ka shpërblimin me vete, dhe shpërblimi i tij e pararend."**

"Prandaj vetë Zoti do t'ju japë një shenjë: Ja, e virgjëra do të mbetet me barrë dhe do të lindë një fëmijë, të cilin do ta quajë Emanuel - që ka kuptimin 'Perëndia me ne!'" (Isaia 7:14; Mateu 1:23).

Perëndia po zbulonte **një mister të madh** me anë të profetit Isaia! Zoti kishte në plan të dërgonte **Frymën e Tij** në barkun e një virgjëreshe - një gruaje që nuk kishte patur kurrë marrëdhënie intime me një burrë! Kështu do të lindte Mesia në botë. Ashtu siç e dini, Mesia nuk kishte baba tokësor. Përpara se të lindte, Ai ishte në parajsë, sepse Ai është **Fjala** që ishte me Perëndinë që nga fillimi. Sipas profecisë së Isaias, Mesia do të ishte **Perëndia në një trup njerëzor**. Çfarë lajmi i mrekullueshëm! Perëndia, që është Frymë, planifikoi të vendoste Frymën dhe Fjalën e Tij në barkun e një virgjëreshe dhe të lindej në botë në trajtën e një foshnjeje! Kjo

është ajo që profetizoi Isaia, duke thënë: "**Ja, e virgjëra do të mbetet me barrë dhe do të lindë një fëmijë**, të cilin do ta quajë Emanuel - që ka kuptimin '*Perëndia me ne!*'"

Në kapitujt që pasojnë, Isaia shkruan shumë për ardhjen e Mesias. Ndër të tjera, ai thotë: "*Populli që ecte në terr pa një dritë të madhe; mbi ata që banonin në vendin e hijes së vdekjes doli një dritë. Sepse na ka lindur një fëmijë, një djalë na është dhënë. Mbi supet e tij do të mbështetet perandoria dhe do të quhet **Këshilltar i admirueshëm, Perëndi i fuqishëm, Atë i përjetshëm, Princ i paqes.**" (Isaia 9:1,5) "*Atëherë do të hapen sytë e të verbërve dhe veshët e të shurdhërve; atëherë çalamani do të kërcejë si një dre dhe gjuha e memecit do të bërtasë nga gëzimi, sepse do të dalin ujëra në shkretëtirë dhe përrenj në vendin e vetmuar.*" (Isaia 35:5,6)*

Në këto vargje, Isaia profetizoi që Mesia do të sillte shenjtërinë dhe mirësinë e Perëndisë në tokë. Gjithashtu, ai parashikoi se Mesia do të bënte vepra aq të mëdha sa askush nuk i kishte bërë më parë, me qëllim që çdokush të njihje që Ai ishte Mesia i shenjtë që erdhi nga prania e Perëndisë! Kjo është arsyeja pse profeti i Perëndisë tha se Mesia do të quhej: "**Këshilltar i admirueshëm, Perëndi i fuqishëm, Atë i përjetshëm, Princ i paqes!**" Sigurisht, Isaia nuk ishte siç janë njerëzit sot, të cilët përpiqen të vënë Mesian në të njëjtin nivel me profetët. Profeti Isaia e njohu lavdinë e Shpenguesit, që do të vinte nga prania e Perëndisë.

Përpara se të përfundojmë edhe për sot, duhet të lexojmë një kapitull: **kapitullin pesëdhjetë e tre. Ky kapitull është më i mrekullueshmi nga të gjithë shkrimet e profetit Isaia**, sepse në të ai profetizon se si Mesia do të derdhte gjakun e Tij si një qengj flijimi, për të mbajtur dënimin për të gjithë mëkatet e botës. Dëgjoni me kujdes Lajmin e Mirë që Perëndia i dha profetit të Tij, Isaia, shtatëqind vjet përpara kohës së ardhjes së Mesias.

Shkrimi i Shenjtë thotë:

(Isaia 53) ¹*Kush i ka besuar predikimit tonë dhe kujt iu shfaq krahu i Zotit?* ²*Ai (Mesia) erdhi lart para tij si një degëz, si një rrënjë nga një tokë e thatë. Nuk kishte figurë, as bukuri për të tërhequr shikimin tonë, as paraqitje që ne ta dëshironim.* ³*I përçmuar dhe i hedhur poshtë nga njerëzit, njeri i dhembjeve, njohës i vuajtjes, i ngjashëm me dikë para të cilit fshihet faqja, ishte përçmuar, dhe ne nuk e çmuam aspak.* ⁴*Megjithatë, ai mbante sëmundjet tona dhe kishte marrë përsipër dhembjet tona; por ne e konsideronim të goditur, të rrahur nga Perëndia dhe të përulur.* ⁵*Por ai u tejshpua për shkak të shkëljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona; ndëshkimi për të cilin kemi paqen është mbi të, dhe për shkak të vurratave të tij ne jemi shëruar.* ⁶*Ne të*

gjithë endeshim si dele; secili prej nesh ndiqte rrugën e vet, dhe Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve. ⁷*I keqtrajtuar dhe i përulur, nuk e hapi gojën. Si një qengj që e çojnë në thertore, si një dele e heshtur përpara atyre që i qethin nuk e hapi gojën.*

⁸*U çua larg nga shtypja dhe nga gjykimi; dhe nga brezi i tij kush mendoi se ai ishte larguar nga toka e të gjallëve dhe ishte goditur për shkak të shkeljeve të popullit tim?* ⁹*Kishin caktuar ta varrosnin bashkë me të pabesët, po kur vdiq e vunë me të pasurin, sepse nuk kishte kryer asnjë dhunë dhe nuk kishte pasur asnjë mashtrim në gojën e tij.* ¹⁰*Por i pëlqeu Zotit ta rrihte dhe ta bënte të vuante. Duke ofruar jetën e tij si flijim për mëkatën, ai do të shikojë pasardhës, do të zgjasë ditët e tij, dhe vullneti i Zotit do të ketë mbarësi në duart e tij.* ¹¹*Ai do të shikojë frytin e mundimit të shpirtit të tij dhe do të jetë i kënaqur; me anë të diturisë së tij, i drejti, shërbëtori im, do të bëjë të drejtë shumë veta, sepse do të marrë përsipër paudhësitë e tyre.*

¹²*Prandaj do t'i jap pjesën e tij midis të mëdhenjve, dhe ai do ta ndajë plaçkën me të fuqishmit, sepse e ka përkushtuar jetën e tij deri në vdekje dhe u përfshi midis keqbërësve; ai ka mbajtur mëkatën e shumë vetave dhe ka ndërhyrë në favor të shkelësve.*

Kjo është ajo që shkroi Isaia në lidhje me vuajtjet që Mesia do të duronte për të paguar për mëkatet tona. Shpenguesi duhej të vuante dhe të derdhte gjakun e Tij për të gjithë mëkatarët me qëllim që Perëndia të mund të falte mëkatet tona pa e prishur drejtësinë e Tij. Prandaj, Isaia shkruan: *"Por ai u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona; ... Ne të gjithë endeshim si dele; secili prej nesh ndiqte rrugën e vet, dhe Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve."* (Isaia 53:5,6) Ky varg i mrekullueshëm përmbledh mesazhin e librit të Isaias: **lajmin e keq dhe Lajmin e Mirë.**

1.) Së pari, **lajmi i keq** është që ne të gjithë jemi mëkatarë dhe nuk ka asnjë mënyrë që ne ta shpëtojmë veten! Prandaj, Isaia shkroi: *"Të gjithë endeshim si dele, secili në rrugën e vet!"*

2.) Së dyti, **Lajmi i Mirë** është që Perëndia hartoi një plan për të shpëtuar mëkatarët, dhe ky plan është përmes vdekjes dhe ringjalljes së Mesias. Prandaj, Isaia shkroi: *"Por ai u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona... Zoti bëri të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve."*

Miq, **a e dini** se sa i madh është mëkati juaj përpara Perëndisë, të Shenjtit? **A e besoni** se Mesia që lindi prej një virgjëreshe ishte "Perëndia me ne?" **A e dini pse** Mesia derdhi gjakun e Tij si një qengj flijues?

Meditoni mbi këto fjalë jetëdhënëse të profetit Isaia. Perëndia dëshiron t'ju ndihmojë të kuptoni gjithçka që Isaia shkroi në kapitullin pesëdhjetë e tre. Nëse ka diçka të paqartë përsa i përket leximit të sotëm, na shkruani në adresën tonë Kutia postare 130, Tiranë ose në email twralbania@gmail.com

Falemnderit që na dëgjuat. Zoti ju bekoftë ndërsa mendoni thellë mbi këtë mesazh të Zotit për ju, i dhënë me anë të profetit Isaia:

"Ejani, pra, dhe të diskutojmë bashkë, thotë Zoti, edhe sikur mëkatet tuaja të ishin të kuqe flakë, do të bëhen të bardha si bora, edhe sikur të ishin të kuqe të purpur, do të bëhen si leshi."
(Isaia 1:18)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Profeti Jeremia

Jeremia

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të rikthehemi pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e mëparshëm, dëgjuam se si profeti **Isaia** shkroi aq shumë për Mesian që do të vinte. Shtatëqind vjet përpara lindjes së Mesias, Perëndia vuri në mendjen e Isaia se si do të vinte ky Shpëtimtar i mëkatarëve nga prania e Perëndisë, do të lindte prej një virgjëreshe, do të jetonte një jetë të shenjtë dhe do të bënte mrekulli të tilla që askush nuk mund t'i bënte. Megjithatë, Isaia profetizoi edhe se Mesia do të derdhte gjakun e Tij, si një qengj sakrifikues, për të paguar për mëkatet e botës. Dhe menjëherë sapo sakrifica e Tij të përfundonte, Ai do të mposhte vdekjen dhe do të ngrihej nga varri, duke u siguruar kështu, jetë të përjetshme të gjithë atyre që besojnë tek Ai. Sot kemi planifikuar të studiojmë për një profet tjetër të madh të Perëndisë—**profetin Jeremia**.

Jeremia jetoi rreth njëqind vjet pas profetit Isaia. Ashtu siç tashmë kemi parë, kombi i Izraelit nuk ishte më kombi i bashkuar. Ishte i ndarë në dy kombe: Izraeli dhe Juda. Në ditët e Jeremias, mbretëria e **Izraelit**, që ishte në veri, u shkatërrua. Perëndia e dha popullin e Izraelit në duart e armiqve të tij, sepse ata nuk i besuan mesazhit të profetëve dhe nuk u penduan për mëkatet e tyre. Kështu, prej kombeve të judenjve, **mbeti vetëm Juda**. Juda ishte kombi i jugut; kryeqyteti i të cilit ishte Jeruzalemi, ku Salomoni ndërtoi edhe tempullin e Perëndisë. Ashtu siç tashmë kemi mësuar, Juda ishte fisi përmes të cilit Perëndia kishte premtuar të sillte Mesian në botë.

Jeremia ishte Jude. Ai lindi në një qytet të vogël pesë kilometra larg Jeruzalemit. I ati i Jeremias ishte prift në tempullin e Jeruzalemit. Në atë kohë, shumica e judenjve në Jeruzalem ishin akoma **shumë fetarë**, duke ndjekur traditat e paraardhësve të tyre, por **ata nuk i kushtonin vëmendje**

Fjalës së Zotit Perëndi. Megjithatë, Jeremia, ishte një njeri që e donte Fjalën e Perëndisë dhe ishte i bindur ndaj saj; ai ishte duke pritur me padurim ditën kur Perëndia do të dërgonte Mesian në botë.

Tani le të dëgjojmë se si Perëndia e thërret Jeremian për t'u bërë profet. Në kapitullin një të librit të Jeremias, ai shkroi:

(Jer. 1) ⁴*Fjala e Zotit m'u drejtua, duke më thënë: ⁵"Përpara se unë të të formoja në barkun e nënës sate, të kam njohur; para se ti të dilje nga barku i saj, të kam shenjtëruar dhe të kam caktuar profet të kombeve."* ⁶*Unë u përgjigja: "Mjerisht, o Zot, Zot, unë nuk di të flas, sepse jam një djalosh."* ⁷*Por Zoti më tha: "Mos thuaj: "Jam një djalosh", sepse ti do të shkosh te të gjithë ata te të cilët do të të dërgoj unë dhe do t'u thuash tërë ato që do të urdhëroj. ⁹Pastaj Zoti shtriu dorën e tij dhe preku gojën time; mandej Zoti më tha: "Ja, unë i vura fjalët e mia në gojën tënde. ¹⁰Ja, sot unë të caktoj mbi kombet dhe mbi mbretëritë për të çrrënjësuar dhe për të rrënuar, për të shembur dhe për të shkatërruar, për të ndërtuar dhe për të mbjellë."*

Kështu, Perëndia e thirri Jeremian për t'u bërë profeti i Tij. Ai e caktoi atë të shkonte tek populli i tij Jude dhe t'u tregonte atyre se Perëndia do t'i gjykonte nëse nuk do të pendoheshin për mëkatet e tyre dhe nuk do të ktheheshin tek Perëndia i tyre dhe tek Fjala e Tij e shenjtë. Detyra e Jeremias ishte e rëndë dhe e vështirë, sepse **judenjtë nuk donin që asnjë t'u tregonte se veprat e tyre fetare nuk i pëlqenin Perëndisë.** Megjithatë, profeti Jeremia nuk kërkonte t'u pëlqente njerëzve. Kështu, për njëzet e katër vjet, Jeremia predikoi në Jeruzalem dhe në mbarë vendin e Judas, duke thënë: "Perëndia do që unë t'ju paralajmëroj që nëse nuk pendoheni për mëkatet tuaja dhe t'i bindeni fjalës së Zotit—Ai do të lejojë që ushtria e Babilonisë të vijë këtu, të hyjë në Jeruzalem, të shkatërrojë dhe të djegë qytetin dhe tempullin! Dhe babilonasit do t'ju marrin si skllëvër në një vend të largët!" Ky është mesazhi që Jeremia u shpalli judenjve që jetonin në Juda.

Le të lexojmë tani disa fragmente nga shkrimet e Jeremias ku ai paralajmëronte popullin e tij. Në librin e Jeremias, në kapitullin shtatë, lexojmë:

(Jer. 7) ¹*Kjo është fjala që iu drejtua Jeremias nga ana e Zotit, duke thënë: ²"Ndal te porta e shtëpisë së Zotit dhe aty shpall këtë fjalë duke thënë: 'Dëgjoni fjalën e Zotit, o ju të gjithë të Judës që hyni nëpër këto porta për të rënë përmbys përpara Zotit!" ³Kështu thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit: "Ndreqni rrugët dhe veprimet tuaja, dhe unë do të bëj që të banoni në këtë vend. ⁴Mos u besoni fjalëve mashtruese duke thënë: "Ky është tempulli i Zotit, tempulli i Zotit,*

tempulli i Zotit!" [Perëndia nuk do të na gjykojë ne kurrë, sepse tempulli i Zotit është këtu!]" ⁵Në rast se ndreqni plotësisht rrugët dhe veprimet tuaja, në rast se e zbatoni me të vërtetë drejtësinë njëri ndaj tjetrit, ⁶në rast se nuk shtypni të huajin, jetimin dhe gruan e ve, nuk derdhni gjak të pafajshëm në këtë vend dhe nuk adhuroni perëndi të tjera në dëmin tuaj, ⁷atëherë do të bëj që të banoni në këtë vend, në vendin që u dhashë etërve tuaj prej shumë kohe dhe për gjithnjë. ⁸**Ja, ju u besoni fjalëve mashtruese, nga të cilat s'keni fare dobi.** ⁹Kështu ju vidhni, vrisni, shkelni kurorën, betoheni për të rremen, i digjini temjan Baalit dhe u shkoni pas perëndive të tjerë që më parë nuk i njihnit, ¹⁰dhe pastaj vini të paraqiteni para meje në këtë tempull që mban emrin tim dhe thoni: "Kemi shpëtuar!", pastaj kryeni tërë këto veprime të neveritshme."

Kështu, Jeremia i qortoi judenjtë që **mendonin se e njihnin Perëndinë**, por e mohonin Atë me veprimet e tyre. Në kapitullin shtatëmbëdhjetë, Jeremia shtoi:

(Jer. 17) ⁵Kështu thotë Zoti: "Mallkuar qoftë njeriu që ka besim te njeriu dhe e bën nga mishi krahun e tij, dhe zemra e të cilit largohet nga Zoti! ... ⁹**Zemra gënjejhet më tepër se çdo gjë tjetër dhe sëmuret në mënyrë të pashërueshme; kush mund ta njohë atë?** ¹⁰"Unë, Zoti, hetoj zemrën, vë në provë mendjen për t'i dhënë secilit sipas rrugëve të tij, sipas frytit të veprimeve të tij."

Pra, Jeremia paralajmëroi popullin e Judas, duke iu thënë: "Nëse nuk pendoheni për mëkatet tuaja dhe të ktheheni tek Perëndia, ushtria e Babilonisë do të shkatërrojë qytetin e Jeruzalemit dhe këtë tempull dhe ju do të bëheni skllëvërit e tyre!"

Çfarë mendoni për këtë? A mendoni se njerëzit e Judës e respektonin dhe i kushtonin vëmendje fjalës që Zoti u kishte folur atyre nëpërmjet gojës së Jeremias? **Shumica e tyre nuk i kushtuan vëmendje paralajmërimit!** Madje, as edhe vetë priftërinjtë nuk i besuan fjalëve të Jeremias. Në fakt, kur priftërinjtë dëgjuan fjalët e Jeremias, e arrestuan, e goditën dhe e vunë në pranga gjithë ditën. Priftërinjë nuk mund të besonin se Perëndia do të lejonte armiqtë e tyre, babilonasit, të hynin në Jeruzalem dhe të shkatërronin qytetin dhe tempullin që Salomoni kishte ndërtuar. Sipas mendimit të tyre, kjo nuk mund të ndodhte kurrë! Ata u inatosën me Jeremian, sepse ai predikoi shkatërrimin e Jeruzalemit dhe shkroi fjalët e Perëndisë në një libër.

Nuk ishin vetëm priftërinjtë dhe populli i Judës që refuzuan fjalët e profetit të Perëndisë, Jeremias, por edhe vetë mbreti i Judës. Në fakt, kur mbreti lexoi librin që Jeremia kishte shkruar,

ai e **grisi librin** me një thikë dhe e hodhi në një zjarr në oborrin e tij, me qëllim që i gjithë libri të shkatërrohej! Kështu veproi mbreti i Judës. Ai nuk u pendua për mëkatet e tij dhe nuk e pranoi fjalën e Zotit. Mbreti dogji librin e Jeremias, **por ai nuk mund të ndryshonte dekretin e Perëndisë**. Perëndia e drejtoi përsëri Jeremian të rishkruante të gjitha fjalët e Tij në një libër tjetër.

Nëse do të studiohesh librin e Jeremias, do të shihni se si **mbreti dhe priftërinjtë dhe populli i Judës e përdoqën shumë Jeremian**, duke e futur shpeshherë në burg. Një herë e hodhën në një gropë të thellë e me baltë. Por Perëndia e shpëtoi, duke i dërguar një afrikan që e nxori jashtë asaj grope të thellë. Diçka e rëndësishme për t'u konsideruar është fakti se megjithëse shumica e judenjve **refuzuan të dëgjonin** profetin Jeremia, kjo nuk do të thotë se ata nuk dëgjonin asnjë! **Ata po dëgjonin njerëzit që e quanin veten profetë**—por ishin **profetë të rremë!** Shkrimet na tregojnë për shumë njerëz që e quanin veten profetë të Perëndisë, por në realitet ishin hipokritë dhe mashtrues, sepse **mesazhet e tyre nuk vinin nga Perëndia**. Si pasojë, ndërsa Jeremia po shpallte gjykimin e Perëndisë që do të binte mbi Jeruzalemin, profetët e rremë po i flisnin popullit të Judës, duke iu thënë: "Jo, jo! Fatkeqësia që Jeremia po parashikon nuk do të ndodhë! Babilonia nuk do ta shkatërrojë Jeruzalemin! Askush nuk mund të shkatërrojë tempullin e Perëndisë! Nuk do ta shihni këtë shkatërrim! Do të keni vetëm paqe! Asgjë tjetër veçse Paqe!" {Shënim: në kulturën e Ulofit "Paqja" është gjithçka. Përgjigjja e tyre standarde ndaj pyetjes "Si po ia kaloni?" është, "Asgjë, por vetëm paqe!"} Por Jeremia u foli judenjve, duke iu thënë:

(Jer. 23) ¹⁶*Kështu thotë Zoti i ushtrive: "Mos dëgjoni fjalët e profetëve që ju bëjnë profeci. Ata ju bëjnë të këqinj; ju parashetrojnë vegimet e zemrave të tyre dhe jo atë që del nga goja e Zotit. ²¹Unë nuk i kam dërguar ata profetë; por ata kanë vrapuar, nuk u kam folur atyre, por ata kanë profetizuar. ²²Por, sikur të kishin marrë pjesë në këshillën time, atëherë do të bënim që populli im të dëgjonte fjalët e mia, dhe kështu do ta largonin nga rruga e tyre e keqe dhe nga ligësia e veprimeve të tyre!"*

Kështu, pra, Jeremia i paralajmëroi judenjve që të kishin kujdes nga profetët e rremë. Megjithatë, fatkeqësisht, shumica e njerëzve të Judës nuk i kushtoi vëmendje profetit të Perëndisë, Jeremias. Madje, akoma më keq, **ata i besuan fjalëve të profetëve të rremë**. Megjithatë, në fund, pasi ishte **tepër vonë**, mbreti, priftërinjtë, populli dhe vetë profetët e rremë e zbuluan se kush

kishte shpallur **fjalën e vërtetë të Perëndisë!** Ata panë se gjithçka që Jeremia kishte shpallur në lidhje me shkatërrimin e Jeruzalemit ndodhi në të vërtetë. Fjala e Perëndisë është e vërtetë gjithmonë.

Dëgjoni se çfarë thonë Shkrimet:

(Jer. 52) ⁴Në vitin e nëntë të mbretërimit të tij, (Mbretit Sedekia, mbret i Judës) në muajin e dhjetë, më dhjetë të muajit, **Nebukadnetsari**, mbreti i Babilonisë, erdhi me gjithë ushtrinë e tij kundër Jeruzalemit, fushoi kundër tij dhe ndërtoi rreth e rrotull ledhat. Kështu qyteti mbeti i rrethuar deri në vitin e njëmbëdhjetë të mbretit Sedekia. ⁶Në muajin e katërt, më nëntë të muajit, uria ishte aq e rëndë në qytet, sa që nuk kishte më bukë për popullin e vendit. ⁷**Atëherë u hap një e çarë në muret dhe të gjithë luftëtarët ikën, duke dalë natën nga qyteti nëpër portën midis dy mureve...**[Kështu ushtarët kapën mbretin e Judës]... ⁹Kështu ata zunë mbretin dhe e çuan në vendin e Babilonisë tek mbreti...që shqiptoi vendimin kundër tij. ¹⁰Mbreti i Babilonisë vrau pastaj bijtë e Sedekias para syve të tij dhe vrau gjithashtu tërë princat e Judës në Riblah; ¹¹pastaj i nxori sytë Sedekias. Mbreti i Babilonisë e lidhi me pranga prej bronxi, e çoi në Babiloni dhe e futi në burg deri ditën e vdekjes së tij. ... ¹³ [Ai, Nebukadnetsari, mbreti i Babilonisë, dhe ushtarët e tij] dogjën shtëpinë e Zotit dhe shtëpinë e mbretit dhe u vunë flakën tërë shtëpive të Jeruzalemit dhe tërë shtëpive të fisnikëve. ¹⁴...rrëzoi të gjitha muret rreth e qark Jeruzalemit. ¹⁵Pastaj Nebuzaradani, komandanti i rojeve, internoi pjesën më të varfër të popullit; pjesën e popullit që kishte mbetur në qytet, dezertorët që kishin kaluar në shërbim të mbretit të Babilonisë dhe kusurin e popullsisë. ¹⁶Por Nebuzaradani, komandanti i rojeve, la disa nga më të varfrit e vendit të punojnë vreshtat dhe arat. ²⁸...**Kështu Juda u çua në robëri larg vendit të tij!**

Pra, siç e shohim, **Perëndia përmbushi çdo gjë** që kishte parashikuar e thënë përmes gojës së Jeremias, profetit të Tij. Tani, të gjithë judenjtë e dinin se fjalët e Jeremias **kishin qenë fjalë të vërteta**. Megjithatë, kjo njohuri nuk kishte shumë dobi për ta, sepse tashmë ishin robër në duart e ushtarëve të Babilonisë!

Si mund ta përfundojmë mësimin tonë për sot? Ndoshta mund ta mbyllim me një citim të tillë: Në Ditën e Gjykimit, çdo pasardhës i Adamit do ta dijë më në fund me siguri se çfarë është e vërtetë dhe çfarë është e rreme. Megjithatë, **Perëndia do që ju të zbuloni çfarë është e vërtetë dhe çfarë është e rreme tani – sepse në Ditën e Gjykimit nuk do të ketë dobi të dini të vërtetën që ju patët mundësi ta dinit gjatë jetës suaj në tokë!** Në ditën e Gjykimit do të jetë tepër vonë

për t'u penduar, sepse do të keni humbur në mëkatet tuaja! Prandaj, fjala e Perëndisë thotë: *"Ja, tani, pra, koha e pëlqyer, ja, tani, pra, dita e shpëtimit!"* (2 Korintasve 6:2)

"Shumë të dashur, mos i besoni çdo fryme, por i vini në provë frymërat për të ditur nëse janë nga Perëndia, sepse shumë profetë të rremë kanë dalë në botë." (1 Gjonit 4:1)

Në mësimin e ardhshëm, do të shohim se ç'ndodhi me judenjtë që u çuan në Babiloni...

Perëndia ju bekoftë ndërsa merrni në konsideratë këtë premtim të Tij, të thënë përmes profetit Jeremia. Zoti Perëndi tha:

"Do të më kërkoni dhe do të më gjeni, sepse do të më kërkoni me gjithë zemrën tuaj." (Jeremia 29:13)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Profeti Daniel

Danieli 1, 6

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin e fundit, shqyrtuam librin e **Jeremias**. Profeti Jeremia jetoi gjashtëqind vjet përpara ardhjes së Mesias. Ne pamë se si Jeremia i paralajmëroi judenjtë, duke iu thënë se nëse nuk do të pendoheshin për mëkatet e tyre dhe nuk do të ktheheshin tek Perëndia, ushtria e kombit të Babilonisë do të shkatërronte qytetin e Jeruzalemit dhe do t'i merrte ata robër në Babiloni. Fatkeqësisht, shumica e judenjve dëgjuan **profetët e rremë** dhe refuzuan t'i kushtonin vëmendje mesazhit të Jeremias. Kështu, ne lexuam se si erdhi ushtria e Babilonisë, e shkatërroi Jeruzalemin dhe i mori judenjtë si robër në Babiloni. Çdo gjë ndodhi në mënyrë të saktë ashtu siç kishte parashikuar Perëndia përmes gojës së Jeremias, profetit të Tij.

Por, shkatërrimi i Jeruzalemit nuk do të thoshte se Perëndia i kishte braktisur judenjtë, popullin që Ai kishte zgjedhur shumë kohë më parë. Perëndia nuk mund të harronte **besëlidhjen** që kishte bërë me Abrahamin, Isakun dhe Jakobin, kur u tha: *"Të gjitha kombet do të jenë të bekuar në ty."* Perëndia nuk e kishte harruar **planin e Tij** për të dërguar një Shpengues në botë përmes kombit të Judenjve që dilte prej Abrahamit. Kështu, Shkrimet na tregojnë se si Perëndia u kujdes për Judenjtë në Babiloni për **shtatëdhjetë vjet me radhë** deri sa Ai i solli ata përsëri në Jeruzalem, ashtu siç kishte premtuar. Megjithatë, për të dëgjuar këtë histori, ju duhet të prisni deri në programin tjetër.

Sot, kemi në plan të lexojmë për një të ri judeas që u mor rob në Babiloni. Ky i ri ishte **Danieli** - profeti i Perëndisë. Emri Daniel do të thotë **Perëndia është gjykatësi im**. Shkurtimisht, kjo është dëshmia e Danielit. Danieli nuk kishte frikë nga asnjë njeri përveç Perëndisë së Gjithpushtetshëm, përpara të cilit çdo njeri duhet të japë llogari një ditë. Danieli nuk shqetësohej se çfarë do të mendonin të tjerët për të. Për të vetëm mendimi i Perëndisë kishte rëndësi. Perëndia ishte gjykatësi

i Danielit. Danieli besonte fjalët që profeti Salomon kishte shkruar shumë kohë më parë, duke thënë: "**Frika e njeriut përbën një lak, por ai që ka besim te Zoti është i siguar.**" (Fjalët e Urta 29:25)

Perëndia e frymëzoi Danielin për të shkruar një libër të thellë. **Libri i Danielit** përmban shumë zbulesa (profeci) që mendja njerëzore nuk mund t'i krijojë. Vetëm Perëndia e di se çfarë do të ndodhë në të ardhmen. Megjithatë, profeti Daniel shkroi për **historinë e shumë kombeve** të botës - dhe e shkroi historinë e tyre madje, përpara se këto kombe të ekzistonin! Për shembull, Danieli shkroi se si mbretëritë e Persisë, Greqisë dhe Romës do të vinin në ekzistencë dhe se si do të vepronin mbretërit e tyre. Dhe ai shkroi qindra vjet më përpara se shumica e këtyre kombeve të ekzistonin! Gjithashtu, ashtu si shumë profetë të Perëndisë, Danieli shkroi në lidhje me **ardhjen e parë dhe ardhjen e dytë të Mesias**. Danieli profetizoi se në ardhjen e parë të Mesias, Ai do të "*pritej*"—domethënë, do të vritej si një sakrificë për mëkatin (Danieli 9:26), por kur Mesia të kthehet në tokë Ai do të gjykojë botën me drejtësi. Dëgjoni për vizionin që profeti Daniel kishte në lidhje me ardhjen e dytë të Mesias:

*"Unë vazhdova të shikoj deri sa u vendosën fronet dhe i **Lashti i ditëve** u ul. Veshja e tij ishte e bardhë si bora, flokët e kokës së tij ishin si leshi i pastër; froni i tij ishte si flokët e zjarrit dhe rrotat e tij si zjarri përvëlues. Një lumë zjarri rridhte, duke dalë nga prania e tij; mijëra e mijëra njerëz i shërbenin dhe mori qëndronin përpara tij. Gjykimi u bë dhe librat u hapën. Unë shikoja disa vegime nate, dhe ja mbi retë e qiellit po vinte dikush që i ngjante **një Biri njeriu**; ai arriti deri te i Lashti i ditëve dhe iu afrua atij. Atij iu dha sundimi, lavdia dhe mbretëria, me qëllim që gjithë popujt, kombet dhe gjuhët t'i shërbenin; sundimi i tij është një sundim i përjetshëm që nuk do të kalojë, dhe mbretëria e tij është një mbretëri që nuk do të shkatërrohet kurrë."* (Danieli 7:9,10,13,14)

Atëherë, tani, meqë nuk na premtan koha që të shqyrtojmë me shumë hollësi përmbajtjen e librit të Danielit, do të shohim në vazhdim **historinë e vetë profetit Daniel**.

Në kapitullin e parë të librit të Danielit, shohim se si mbreti Nebukadnetsar i Babilonisë, zgjodhi disa **prej të rinjve judenj** që t'i përgatiste për të shërbyer në qeverinë e tij. Ai zgjodhi më të pashmit dhe më të zgjuarit—me aftësi në çdo lloj fushe, të aftë të mësonin alfabetin dhe gjuhën e vështirë të Babilonisë. **Danieli** ishte një prej këtyre të rinjve që mbreti zgjodhi.

Pra, Danieli filloi të studiojë në shkollat e Babilonisë. Megjithatë, që në ditën e parë, Danieli u ndesh me një **problem**. Mbreti i madh i Babilonisë kishte vendosur që të rinjtë që ishin pjesë e shkollës së tij duhet të pinin verën më të mirë dhe të hanin ushqimin më të mirë. Megjithatë, kjo verë e ky ushqim u ishte ofruar shpeshherë idhujve. A mundej Danieli të merrte pjesë në adhurimin e këtyre idhujve? Patjetër që jo! Pse jo? Sepse Danieli e kishte frikë **Perëndinë**. Ai pëlqente më mirë të vdiste sesa të bënte diçka që nuk i pëlqente Perëndisë, Zotit të tij. Kështu, Shkrimet thonë: "*Por **Danieli vendosi në zemër të tij të mos e ndotë veten me ushqimet e shijshme të mbretit dhe me verën që pinte ai vetë; dhe i kërkoi kreut të eunukëve ta lejonte që të mos ndotej.***" (Danieli 1:8)

Shkrimet na tregojnë se si Perëndia e shpëtoi Danielin nga ky problem, e bekoji dhe i dha atij një dituri dhe njohuri më të thellë, kështu Shkrimet thonë: "*Kështu Danieli hyri në shërbim të mbretit. Dhe mbi çdo çështje që kërkonte **dituri dhe gjykim** dhe për të cilat mund t'i pyeste mbreti, i gjeti **dhjetë herë më lart** se tërë magjistarët dhe astrologët që ishin në tërë mbretërinë e tij.*" (Danieli 1:20) Kështu, për rreth shtatëdhjetë vjet, Danieli punoi për katër mbretër të ndryshëm dhe Perëndia ishte me të.

Në kohën që na ka mbetur për sot, do të donim të lexonim **një histori nga jeta e Danielit** – histori që tregon se si Danieli nuk kishte frikë nga asnjë përveç Perëndisë. Ne do të shohim se si Danieli ishte shumë ndryshe nga të gjithë zyrtarët e tjerë që punonin për Mbretin. Ata ishin nga ata lloj njerëzish që thoshin gënjeshtër dhe nuk kishin frikën e Zotit në zemrat e tyre. Megjithatë, Danieli refuzoi të bënte padrejtësinë dhe falsitetin, sepse kishte frikë nga Perëndia. Ai parapëlqeu të hidhej në gropën e luanëve sesa të zemëronte Perëndinë.

Aty ku fillon historia jonë, Danieli ishte në një moshë të madhe, duke shërbyer me besnikëri nën mbretërimin e mbretit të katërt. Mbretëria e Babilonisë nuk quhej më Babiloni, por Persi, sepse dy kombet, Medeasi dhe Persia e kishin mposhtur Babiloninë, duke e ndarë atë në dy pjesë, ashtu siç kishte profetizuar profeti Daniel.

Në kapitullin gjashtë, Shkrimet thonë:

(Danieli 6) ¹ *I pëlqeu Darit (Mbretit) të vendosë mbi mbretërinë njëqindnjëzet satrapë, të cilët, të ishin në krye të të gjithë mbretërisë,* ² *dhe mbi ta kishte tre prefektë, nga të cilët njëri ishte Danieli, të cilëve këta satrapë duhet t'u jepnin llogari, me qëllim që mbreti të mos pësonte asnjë dëm.* ³ ***Danieli shkëlqente mbi prefektët dhe satrapët e tjerë, sepse ai kishte një frymë më të lartë,***

dhe mbreti mnedonte ta vendoste mbi tërë mbretërinë. ⁴Atëherë prefektët dhe satrapët kërkuan të gjenin një pretekst kundër Danielit lidhur me administrimin e mbretërisë, por nuk mundën të gjejnë asnjë pretekst apo korrupsion, sepse ai ishte besnik dhe nuk mundën të gjejnë tek ai asnjë gabim apo korrupsion. ⁵Atëherë këta njerëz thanë: **"Nuk do të gjejmë kurrë ndonjë pretekst kundër Danielit, veç se po ta gjejmë kundër tij në vet ligjin e Perëndisë të tij."**

⁶Atëherë ata prefektë dhe satrapë u mblodhën me zhurmë para mbretit dhe i thanë: "O mbreti Dar, jetofsh përjetë! ⁷Tërë prefektët e mbretërisë, qeveritarët dhe satrapët, këshilltarët dhe komandantët u konsultuan bashkë për të nxjerrë një vendim mbretëror dhe për të bërë një dekret të prerë, në bazë të të cilëve **kushdo që gjatë tridhjetë ditëve do t'i drejtojë një kërkesë cilësdo perëndie a njeriu përveç teje, o mbret, të hidhet në gropën e luanëve.** ⁸ Tani, o mbret, nxirr dekretin dhe firmos dokumentin, në mënyrë që të mos ndryshohet dot në pajtim me ligjin e Medasve dhe të Persianëve, që është i parevokueshëm." ⁹Pastaj mbreti Dari nënshkroi dokumentin dhe dekretin.

¹⁰**Kur Danieli mësoi që dokumenti ishte nënshkruar, hyri në shtëpinë e vet. Pastaj në dhomën e tij të sipërme, me dritaret e saj të hapura në drejtim të Jeruzalemit, tri herë në ditë gjunjëzohej, lutej dhe falenderonte Perëndinë e tij, siç e bënte zakonisht më parë.** ¹¹Atëherë ata njerëz erdhën duke bërë zhurmë dhe e gjetën Danielin që po i lutej dhe i përlytej Perëndisë së tij. ¹²Kështu iu afruan mbretit dhe folën para tij për dekretin mbretëror: "A nuk ke nënshkruar një dekret në bazë të të cilit gjatë tridhjetë ditëve kushdo që do të bëjë një kërkesë drejtuar çfarëdo perëndie ose njeriu me përjashtim tënd, o mbret, do të hidhet në gropën e luanëve?" Mbreti u përgjigj dhe tha: "Kjo gjë është vendosur në pajtim me ligjin e Medasve dhe të Persianëve, që nuk mund të ndryshohet." ¹³Atëherë ata nisën përsëri të flasin përpara mbretit: Danieli, që është një ndër të mërguarit e Judës, nuk tregon asnjë konsideratë për ty, o mbret, ose për dekretin që ke nënshkruar, por i drejton lutje tri herë në ditë Perëndisë së tij."

¹⁴Me të dëgjuar këtë, mbreti u hidhërua me të madhe dhe duke dashur në zemër të vet ta çlirojë Danielin, u përpoq deri sa perëndoi dielli ta shpëtojë nga duart e tyre." ¹⁵Por ata njerëz erdhën te mbreti duke bërë zhurmë dhe i thanë: "Dije, o mbret, që është ligj i Medasve dhe i Persianëve që asnjë dekret ose edikt i shpallur nga mbreti nuk mund të ndryshohet." ¹⁶Atëherë mbreti dha

urdhër dhe **Danieli u çua tutje dhe u hodh në gropën e luanëve.** Por mbreti i foli Danielit dhe i tha: "Perëndia yt, të cilit ti i shërben vazhdimisht, do të vijë vetë të të shpëtojë."

¹⁷Pastaj sollën një gur, dhe e vunë në grykën e gropës; mbreti e vulosi me unazën e tij, me unazën e të mëdhenjve të tij, në mënyrë që vendimi i tij lidhur me Danielin të mos ndryshohej. ¹⁸Atëherë mbreti u tërhoq në pallatin e tij dhe kaloi natën duke agjëruar; nuk sollën para tij asnjë muzikant, madje edhe gjumi e braktisi.

¹⁹Të nesërmen në mëngjes mbreti u zgjua shumë herët dhe shkoi me nxitim në gropën e luanëve. ²⁰Me të arritur pranë gropës, thirri Danielin me zë zemërthyer; mbreti filloi t'i thotë Danielit: "Daniel, shërbëtor i Perëndisë së gjallë, Perëndia yt, a ka mundur të të shpëtojë nga luanët?" ²¹Atëherë Danieli i tha mbretit: "**O mbret, jetofsh përjetë!**" ²²**Perëndia im dërgoi engjëllin e tij që ka mbyllur gojën e luanëve, dhe ata nuk më kanë bërë asnjë të keqe, sepse kam dalë i pafaj përpara atij; por edhe përpara teje, o mbret, nuk kam bërë asnjë të keqe.**" ²³Atëherë mbreti u gëzua shumë dhe urdhëroi që Danieli të nxirrej nga gropa. Kështu Danielin e nxorën nga gropa dhe nuk u gjet mbi të asnjë lëndim sepse kishte pasur besim te Perëndia i tij. ²⁴Pastaj mbreti urdhëroi që të silleshin ata njerëz që kishin paditur Danielin dhe i hodhën në gropën e luanëve, ata, bijtë e tyre dhe gratë e tyre. Dhe para se të arrinin në fund të gropës, **luanët u hodhën mbi ta** dhe u copëtuan tërë kockat e tyre.

²⁵Atëherë mbreti Dar u shkroi tërë popujve, kombeve dhe gjuhëve që banonin në gjithë dheun: "Paqja juaj qoftë e madhe!" ²⁶"Unë dekretoj që në të gjithë sundimin e mbretërisë sime të dridhen dhe të kenë frikë para Perëndisë së Danielit, sepse ai është Perëndia i gjallë që ekziston përjetë. Mbretëria e tij nuk do të shkatërrohet kurrë dhe sundimi i tij nuk do të ketë fund kurrë." ²⁷**Ai çliron, shpëton dhe kryen shenja dhe mrekulli në qiell dhe në tokë; është ai që e çliron Danielin nga fuqia e luanëve.**" Amen.

A e dëgjuat se çfarë tha ai mbret pagan, pasi pa se si e shpëtoi Perëndia Danielin nga luanët? Ai tha: "Unë dekretoj që në të gjithë sundimin e mbretërisë sime të dridhen dhe të kenë frikë para **Perëndisë së Danielit**, sepse ai është Perëndia i gjallë që ekziston përjetë!"

Ju që po na dëgjoni sot, a e keni frikë Perëndinë e Danielit? Ndoshta ju po pyesni: "**Kush është Perëndia i Danielit?**" Perëndia i Danielit është Perëndia i Abrahamit, i Isakut dhe i Jakobit. Perëndia i Danielit është Perëndia i profetëve Moisi dhe David. Perëndia i Danielit është Perëndia

që na ka dhënë Shkrimet e Shenjta. Ai është Perëndia që premtoi të dërgonte në tokë një Shpengues që do të shpëtonte mëkatarët nga një pushtet më i fortë sesa pushteti e fuqia e luanëve, ky është pushteti i Satanit, i mëkatit dhe i ferrit! Perëndia i Danielit është **Perëndia** – i Vetmi Perëndi i Vërtetë!

A e keni frikë Perëndinë e Danielit? Nuk po pyesim nëse keni frikë nga shokët tuaj dhe mendimet e tyre, apo nëse keni frikë nga paraardhësit tuaj dhe zakonet e tyre, apo nga drejtuesit tuaj fetarë dhe nga kërkesat e rregullat e tyre! Ajo që pyesim është: A e keni frikë **Perëndinë**? A doni t’i pëlqeni Zotit Perëndi dhe t’i bindeni Fjalës së Tij të Shenjtë? Danieli e kishte frikë **Perëndinë**, prandaj dhe nuk ia kishte frikën asnjë njeriu. Danieli parapëlqente më mirë të kalonte një natë në gropën e luanëve sesa të zemëronte Zotin Perëndinë e Tij! Po ju, a keni frikë nga Perëndia? A e keni frikë Perëndinë ashtu si Danieli? A e urreni padrejtësinë ashtu si e urrente Danieli? A e doni Fjalën e Perëndisë ashtu si Danieli? Apo jeni si shumica e bijve të Adamit që shtrembërojnë të vërtetën, e duan paranë, dhe janë indiferentë ndaj Shkrimeve të Shenjta? **A keni frikë nga Perëndia?**

Falemnderit që na dëgjuat. Në mësimin e ardhshëm, kemi në plan të studiojmë disa prej profecive të mrekullueshme të shkruara nga Zakaria, një profet që jetoi pas Danielit....

Zoti ju bekoftë, ndërsa meditoni mbi këtë të vërtetë të rëndësishme:

"Frika e njeriut përbën një lak, por ai që ka besim te Zoti është i siguar!" (Fjalët e Urta 29:25)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Profeti Zakaria

Zakaria

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në dy programet e mëparshme, mësuam se si profeti i Perëndisë, Jeremia, e paralajmëroi popullin e tij judeas se nëse nuk do t'i kushtonin vëmendje Fjalës së Perëndisë dhe nuk do të pendoheshin për mëkatet e tyre, Perëndia do të lejonte ushtarët e Babilonisë të hynin dhe të shkatërronin vendin e tyre dhe t'i merrnin ata si robër. Shumica e judenjve nuk i kushtoi vëmendje paralajmërimeve të Jeremias. Si pasojë, ushtria e Babilonisë erdhi nga lindja, e shkatërroi Jeruzalemin, e shkatërroi tempullin dhe i mori judenjtë robër në Babiloni, ashtu siç kishte profetizuar profeti Jeremia. **Kështu, judenjtë u shpërndanë, sepse refuzuan që t'i bindeshin fjalës së profetëve të Perëndisë.**

Por a mundej që pabesia e judenjve të ndryshonte besnikërinë e Perëndisë? Kurrë! Dëgjoni se çfarë u tregoi judenjve profeti Jeremia, ndërsa ishin robër në Babiloni për shkak të mëkateve të tyre. Ai u tha:

(Jeremia 29) ⁴"Kështu thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit, tërë të internuarve që unë kam çuar në robëri nga Jeruzalemi në Babiloni; ¹⁰... "Kur të mbushen shtatëdhjetë vjet për Babiloninë, unë do t'ju vizitoj dhe do të realizoj fjalën time të mirë, duke bërë të riktheheni në këtë vend. [Jeruzalemi]. ¹¹Sepse unë i njoh mendimet që kam për ju", thotë Zoti, "mendime paqeje dhe jo të së keqes, për t'ju dhënë një të ardhme dhe një shpresë."

Me këtë deklaratë, profeti Jeremia po i informonte Judenjtë që edhe nëse ata e kishin harruar Perëndinë, **Perëndia nuk i kishta harruar ata!** Pas shtatëdhjetë vjetësh, Perëndia kishte në plan

t'i sillte përsëri në vendin e paraardhësve të tyre. Kjo është ajo që Jeremia u tregoi judenjve që ishin robër në Babiloni. Në të vërtetë, **Perëndia është besnik** {Fjalë për fjalë – mbajtësi i besëlidhjes}. Perëndia nuk kishte harruar se kishte premtuar se do të bekonte të gjitha kombet përmes pasardhësve të Abrahamit, Isakut dhe Izraelit. Ai nuk kishte harruar se kishte si qëllim t'u jepte Fjalën e Tij izraelitëve, me qëllim që ata t'ua përcillnin pasardhësve të Adamit. Në studimin tonë, kemi parë se si Perëndia zgjodhi profetët e Tij nga mesi i judenjve, duke i frymëzuar ata të shpallnin Fjalën e Tij të shenjtë dhe ta shkruanin atë për t'ua transmetuar brezave të ardhshëm. Ne e dimë se si Perëndia e vuri librin e Toras në mendjen e Moisiut dhe himnet e Psalmes në zemrën e Davidit. Po ashtu, kemi parë se si Perëndia frymëzoi judenj të tjerë si Jozueun, Samuelin, Salomonin, Isaian, Jeremian dhe Danielin për të shkruar Fjalën e Perëndisë. Ne kemi vëshguar se si të gjitha Shkrimet e profetëve të Perëndisë shpallin planin e mrekullueshëm që Perëndia kishte hartuar për të dërguar Shpëtimtarin e botës përmes kombit të Izraelit.

Sot, do të shohim se si **Perëndia i solli përsëri judenjtë në vendin e Judës**, atje ku Mesia do të lindte, duke përparuar, kështu, me planin e Tij të ardhjes së Mesias në botë. Ne do të mësojmë se si judenjtë u kthyen në Jeruzalem pas shtatëdhjetë vjetësh robëri, ashtu siç kishte profetizuar Jeremia.

Ndërsa do të fillojmë të lexojmë, le të mbajmë mend faktin se vendi i Babilonisë tashmë quhej Persi, sepse Persia e kishte mundur Babiloninë. Do të lexojmë në librin e Ezdras, në kapitullin një. Shkrimet thonë:

(Ezdra 1) ¹Në vitin e parë të Kirit, mbretit të Persisë, me qëllim që të realizohej fjala e Zotit që u shqiptua nga goja e Jeremias, Zoti nxiti frymën e Kirit, mbretit të Persisë, të nxirrte një dekret për të gjithë mbretërinë e tij dhe ta jepte me të shkruar, duke thënë: ²"Kështu thotë Kiri, mbret i Persisë: Zoti, Perëndia i qiejve, më ka dhënë tërë mbretëritë e dheut. Ai më ka urdhëruar t'i ndërtoj një shtëpi në Jeruzalem, që është në Judë. ³Kush nga ju i përket popullit të tij? Zoti, Perëndia i tij, qoftë me të; le të shkojë në Jeruzalem, që ndodhet në Judë, dhe të rindërtojë shtëpinë e Zotit, Perëndisë së Izraelit, Perëndia që është në Jeruzalem." ⁵Atëherë kryetarët e familjeve të Judës dhe të Beniaminit, priftërinjtë dhe Levitët, bashkë me ata të cilëve Perëndia u kishte zgjuar frymën, u ngritën për të shkruar të rindërtojnë shtëpinë e Zotit që është në Jeruzalem. ⁶Tërë fqinjët e tyre i ndihmuan me sende argjendi, ari, me të mira, me bagëti dhe me gjëra të çmuara përveç gjithë ofertave vullnetare. ⁷Edhe mbreti Kir nxorri jashtë veglat e shtëpisë së Zotit që

Nebukadnetsari kishte marrë me vete nga Jeruzalemi dhe i kishte vënë në tempullin e perëndisë së tij.

A e përmbushi Perëndia atë që kishte premtuar shumë kohë më parë përmes gojës së Jeremias, profetit të Tij? Patjetër që po! Ne tashmë kemi parë se si Perëndia lejoi mbretin e Babilonisë që **të shkatërronte** Jeruzalemin, dhe të thyente tempullin e Perëndisë - **pikërisht ashtu siç kishte profetizuar Jeremia**. Dhe tani shohim se si Kiri, mbreti i Persisë, urdhëroi që ata judenj që dëshironin, mund të ktheheshin në vendin e tyre dhe të **rindërtonin** tempullin dhe qytetin e Jeruzalemit – **po ashtu siç kishte profetizuar profeti Jeremia**. Në të vërtetë, Zoti është Mbreti i Mbretërve. Ai është i Vetmi që kontrollon kohën dhe stinët. Gjithçka që Ai shpall, do të ndodhë! Profeti Salomon shkroi: *"Zemra e mbretit në duart e Zotit është si rrjedhat e ujit; atë e drejton ngado që do ai."* (Fjalët e Urta 21:1)

Kështu, Shkrimet na përshkruajnë se si një grup judenjsh u larguan nga vendi i Persisë dhe udhëtuan drejt vendit të Judës dhe qytetit të Jeruzalemit. Një jude i quajtur **Zerubabel** ishte drejtuesi. Kur erdhën në Jeruzalem, ata u mërzitën shumë, sepse i gjithë qyteti ishte i shkatërruar dhe tempulli i Zotit që Salomoni kishte ndërtuar, ishte plotësisht i rrënuar. Asgjë nuk kishte mbetur përveç se disa pjesë të shkëputura gurësh dhe hiri.

Kështu, Shkrimet na tregojnë se si judenjtë më së pari patën një mbledhje në vendin ku më parë kishte qenë tempulli i Zotit. Atje ata ndërtuan altarin e sakrificës dhe sakrifikuan disa kafshë. Së bashku, ata falenderuan dhe lavdëruan Zotin që i kishte mbrojtur në Babiloni dhe në Persi për shtatëdhjetë vjet dhe që i kishte sjellë përsëri në vendin e tyre. Perëndia ishte me judenjtë, për t'i ndihmuar dhe fuqizuar ata – kështu që pas shumë vështirësive dhe shumë vitesh pune të rëndë— **mundën të rindërtonin tempullin e Zotit, qytetin e Jeruzalemit dhe të gjitha muret rrethuese të tij.**

Ndoshta disa prej jush po pyesin: "Ç'lidhje ka historia e kthimit të judenjve në Jeruzalem me ne sot?" Miq, kthimi i judenjve në vendin e tyre ka rëndësi të madhe, sepse pikërisht në atë vend **të Judës**, në pjesën jugore të Palestinës **do të lindte Mesia**. Ishte e domosdoshme që judenjtë të ktheheshin në vendin e Judës me qëllim që Shpenguesi i botës – **Shpenguesi juaj**—të lindte atje!

Në kohën e kthimit të judenjve në Jeruzalem, Perëndia siguroi një profet që quhej **Zakaria** {Zakaria në Arabisht}. Zakaria nuk është i njëjti Zakaria që ishte i ati i profetit Gjon {Jahia në Kuran}. Perëndia dërgoi Zakarian për të fuqizuar besimin e judenjve tek Perëndia dhe tek premtimet e Tij. Zakaria kishte një mesazh të rëndësishëm për të dhënë. Koha e caktuar nga Perëndia për të dërguar Mesian po afrohej! Vetëm pesëqind vjet kishin mbetur përpara se Shpenguesi të vinte në botë.

Le të shqyrtojmë disa prej fjalëve që Perëndia vuri në mendjen e Zakarias. Në librin e Zakarias, në kapitullin një, Shkrimet thonë:

(Zakaria 1) ¹Në muajin e tetë të vitit të dytë të Darit, fjala e Zotit iu drejtua Zakarias, birit të Berekiahut, bir i Idos, profet, duke thënë: ²"Zoti ishte zemëruar shumë me etërit tuaj. ⁴**Mos u bëni si etërit tuaj, të cilëve profetët e së kaluarës u kanë shpallur, duke thënë: "Kështu thotë Zoti i ushtrive: "Konvertohuni nga rrugët tuaja të këqija dhe nga veprat tuaja të këqija". Por ata nuk dëgjuan dhe nuk më kushtuan vëmendje", thotë Zoti.** ⁵"Etërit tuaj ku janë? Po profetët a rrojnë vallë përjetë? ⁶Vallë fjalët e mia dhe statutet e mia që ua kisha besuar shërbëtorëve të mi, profetëve, nuk arritën te etërit tuaj?"

A e dëgjuat **paralajmërimin** që profeti Zakaria u dha Judenjve? Ai u tha atyre: "Zoti ishte zemëruar shumë me etërit tuaj! Mos u bëni si etërit tuaj!" Pse ishte zemëruar Perëndia me etërit e tyre judenj? Ai ishte zemëruar me ta, sepse **nuk i kishin kushtuar rëndësi fjalëve të profetëve** që Ai u kishte dërguar atyre. Kjo është arsyeja pse ata përfunduan robër në Babiloni. Etërit e tyre ishin fetarë, por Perëndia nuk ishte i kënaqur me ta, sepse ata nuk i përfillën fjalët e profetëve. Judenjtë e asaj kohe ishin siç janë njerëzit sot që thonë: "Sigurisht, ne u besojmë të gjithë profetëve!" Megjithatë, është e qartë që ata nuk u besojnë në të vërtetë profetëve të Perëndisë, sepse nuk i kushtojnë rëndësi asaj që **profetët kanë shkruar** në Shkrimet e Shenjta. Ata kishin një **fe**, por nuk kishin një **lidhje personale** me Vetë Perëndinë. Kështu ishin shumica e paraardhësve judenj. Ata nuk i vlerësonin fjalët e profetëve. Ata e nderonin Perëndinë me **buzët e tyre**, por nuk e pranonin Fjalën e Tij në **zemrat e tyre**. Prandaj, Perëndia dërgoi tek judenjtë shërbëtorin e Tij, Zakarian, për t'i paralajmëruar, me qëllim që të mos ndiqnin shembullin e paraardhësve të tyre që thoshin: "Zot, Zot, Zot!" me buzët e tyre, por nuk e përfillnin Fjalën që Perëndia u kishte dërguar atyre përmes profetëve të Tij.

Pasi Zakaria i kishte paralajmëruar, ai filloi t'u tregonte judenjve për **Shpenguesin** që do të vinte. Sot nuk na mjafton koha për të lexuar gjithçka që profeti Zakaria shkroi në lidhje me Mesian, por do të lexojmë disa pasazhe:

Në librin e Zakarias, në kapitullin nëntë, profeti Zakaria profetizoi që **Mesia do të hynte në Jeruzalem, i hipur në një gomar**. Ai tha: *"Ngazëllo me të madhe, o bijë e Sionit, lësho britma gëzimi, o bijë e Jeruzalemit! Ja, mbreti yt po të vjen; ai është i drejtë dhe sjell shpëtimin, i përlurur dhe i hipur mbi një gomar, mbi një gomar të ri."* (Zakaria 9:9)

Në kapitullin njëmbëdhjetë, Zakaria shënoi një profeci të mahnitshme, për të cilën nuk kemi kohën e mjaftueshme për ta shpjeguar në detaje. Një prej ngjarjeve që Zakaria profetizoi ishte ajo që **Mesia do të shitej për tridhjetë monedha argjendi**. Profeti Zakaria shkroi: *"Atëherë u thashë atyre: "Po t'ju duket e drejtë, më jepni pagën time; në se jo, lëreni." Kështu ata e peshuan pagën time: tridhjetë sikla argjendi....Atëherë i mora tridhjetë siklat prej argjendi dhe i hodha në shtëpinë e Zotit..."* (Zakaria. 11:12,13)

Në kapitullin dymbëdhjetë, Zakaria profetizoi që judenjtë jo vetëm do ta shisnin Mesian, por madje, do ta vrisnin Atë! Ai tha: *"Zoti thotë: "Do të derdh mbi shtëpinë e Davidit dhe mbi banorët e Jeruzalemit Frymën e hirit dhe të përgjërimit; dhe ata do të vështrojnë drejt meje, drejt atij që kanë therur; do të pikëllohen për të, ashtu si pikëllohesh për një bir të vetëm dhe do të hidhërohen shumë për të, ashtu si hidhërohesh fort për një të parëlindur....Pastaj në qoftë se dikush do t'i thotë: "Çfarë janë këto plagë që ke në duart e tua?", ai do të përgjigjet: "Janë ato me të cilat jam plagosur në shtëpinë e miqve të mi."* (Zakaria 12:10; 13:6)

Me këto fjalë Zakaria profetizoi që Mesia do të plagosej në duart e Tij. Nga do t'i merrte këto plagë? Miqtë e Tij judenj do ta dorëzonin në duart e romakëve dhe do të kërkonin kryqëzimin e Tij. Romakët do t'ia gozhdonin duart dhe këmbët në një kryq dhe më vonë do t'ia shponin brinjën me një heshtë. Çdo gjë ndodhi pikërisht siç profetizoi Zakaria. Ajo çfarë shkroi profeti Zakaria **përputhej plotësisht** me fjalët që profeti David profetizoi qindra vjet më parë tek Psalmet, kur shkroi në lidhje me Mesian: *"Më kanë shpuar duart dhe këmbët."* (Psa. 22:16)

Miq, Perëndia do që ne të dimë se **vdekja e Mesias në kryq është pjesa më e rëndësishme e planit që** Perëndia kishte hartuar shumë kohë më përpara për të shpëtuar bijtë e Adamit nga

ndëshkimi i mëkatit të tyre. **Mesia i drejtë duhet të vuante dhe të vdiste për të padrejtët! Ky është mesazhi i të gjithë profetëve të Perëndisë. A është e qartë kjo për ju? A e kuptoni profecinë e Zakarias për Mesian, profeci e thënë pesëqind vjet përpara se Mesia të lindte? A e besoni me të vërtetë mesazhin e profetëve – që Mesia do të vuante dhe do të vdiste dhe si i vetmi, do të ringjallej prej së vdekurish e do të shpallte faljen e mëkateve dhe një vend në Parajsë për të gjithë ata që do të besonin në emrin e Tij? **A u besoni profetëve?** (Shihni Veprat e Apostujve 26:18-27) Apo jeni si judenjtë, që i nderonin profetët e Perëndisë vetëm me buzë, por nuk e besonin mesazhin e tyre?**

Në lidhje me mesazhin e profetëve, Shkrimet deklarojnë:

"Mos i përbuzni profecitë." (1 Thes. 5:20) *"Ne e kemi edhe më të vërtetuar fjalën profetike, të cilës bëni mirë t'i kushtoni kujdes, si një kandil që ndriçon në një vend të errët, derisa të zbardhë dita dhe ylli i dritës të lindë në zemrat tuaja."* (2 Pjetrit 1:19) **"A u beson profetëve?"** (Veprat e Apostujve 26:27)

Dëgjues të nderuar, falemnderit që na dëgjuat. Në dashtë Perëndia, në programin e ardhshëm do të dëgjojmë një fjalë nga profeti që shkroi librin e fundit të Shkrimit të Shenjtë përpara se Mesia të vinte në botë...

Zoti ju bekoftë ndërsa kërkonti me sinqeritet t'i përgjigjeni kësaj pyetjeje të rëndësishme nga Fjala e Perëndisë:

"A u beson profetëve?" (Veprat e Apostujve 26:27)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Përmbledhja e Mesazhit të Profetëve

Malakia

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin *Rruga e Drejtësisë*.

Për një kohë të gjatë, kemi studiuar pjesën e parë të Shkrimeve të Shenjta. Kjo pjesë quhet *Besëlidhja e Parë*. Gjithashtu, njihet edhe si *Dhjata e Vjetër*. Pjesa e parë përmban Toran, Psalmet dhe Shkrime të tjera të Profetëve. Ashtu siç kemi parë, Perëndia përdori më shumë sesa tridhjetë profetë në një periudhë kohe prej njëmijë e pesëqind vjetësh për të shkruar librin e Besëlidhjes së Parë.

Sot, do të përfundojmë udhëtimin tonë në pjesën e parë të Shkrimeve të Shenjta. Megjithatë, përpara se të shohim në kapitujt e fundit të librit të Besëlidhjes së Parë, do të donim të flisnim pak për çfarë kemi mësuar nga libri i shenjtë që nga dita e parë e deri më sot. **Ne mund ta përmbledhim mesazhin e të gjithë profetëve me tre përfundime të rëndësishme:**

Një: Perëndia është **i shenjtë** dhe duhet të gjykojë çdo mëkat.

Dy: Të gjithë bijtë e Adamit janë lindur në **mëkat** dhe do të përballen me gjykimin e Perëndisë.

Tre: Perëndia planifikoi të dërgonte një **Shpengues** të shenjtë, i cili do të merrte mbi veten e Tij dënimin për mëkatën e bijve të Adamit.

Këto janë tre të vërteta që predikuan të gjithë profetët e Perëndisë. Le të përsërisim tani këto tri pika.

Së pari: **Perëndia është i shenjtë**, dhe nuk mund ta tolerojë mëkatën.

Së dyti: **Njeriu është i papastër**, plot me mëkat, dhe nuk mund ta shpëtojë vetveten nga dënimi i mëkatit.

Së treti: **Perëndia ka një plan** për të pastruar mëkatarët dhe për t'i shpëtuar ata nga gjykimi. A i keni kuptuar këto të vërteta? A i besoni ato? A e kuptoni se sa i shenjtë është Perëndia? E kuptoni sa të mëdha janë mëkatet tuaja në sytë e Perëndisë që do të na gjykojë? A e dini se Perëndia ka një plan për t'ju pastruar nga mëkatet tuaja?

Në të vërtetë, **Perëndia është i shenjtë dhe njeriu nuk është i shenjtë**. I kemi parë këto **dy të vërteta** në studimet tona në Shkrimet e Shenjta. Shenjtëria e Perëndisë ishte arsyeja që Perëndia krijoi zjarrin e pashueshëm për Satanin dhe këdo që do të ndjekë atë. Shenjtëria e Tij ishte arsyeja që Perëndia e dëboi Adamin dhe Evën nga kopshti i Parajsës, ditën që ata hëngrën nga pema e ndaluar. Shenjtëria e Perëndisë ishte arsyeja që Perëndia urdhëroi bijtë e Adamit që të sakrifikonin kafshë si ofertë për të mbuluar mëkatet e tyre. Shenjtëria e Tij ishte arsyeja që Perëndia nuk e pranoi ofertën e Kainit. Për shkak se Perëndia është i shenjtë, Ai shkatërroi mëkatarët në kohën e Noeut me një përmbytje dhe ra një shi në formën e zjarrit në kohën e Abrahamit, mbi popullin e Sodomës dhe Gomorës. Shenjtëria e Perëndisë është arsyeja që Perëndia ka përgatitur një ditë kur Ai do të gjykojë botën me drejtësi.

Dëgjoni se çfarë shkruan profetët e Perëndisë për shenjtërinë e Zotit dhe fëlliqësinë e njeriut. Ata thanë: *"A nuk je që nga fillimet, o Zot, Perëndia im, i shenjti im? ...Ti i ke sytë tepër të pastër për të parë të keqen dhe nuk e shikon dot paudhësinë."* (Habakuku 1:12,13) *"Jemi të gjithë si një gjë e papastër, dhe të gjitha veprat tona të drejtësisë janë si një rrobe e ndotur; po fishkemi të gjithë si një gjethe dhe paudhësitë tona na çojnë larg si era."* (Isaia 64:6) Nëse Perëndia është kaq i shenjtë dhe njeriu është kaq i papastër, atëherë, kush do të mund të shpëtohet? Si mund të shpëtohem nga zjarri i përjetshëm i ferrit? Si mund të jenë në prani të Perëndisë bijtë e Adamit, kur Perëndia është i pastër dhe i shenjtë?

Përgjigjja ndaj kësaj pyetjeje gjendet në **pikën e tretë** në mesazhin e profetëve. Profetët, pasi kishin predikuar se Perëndia është **i shenjtë** dhe se bijtë e Adamit janë **të papastër**, vazhduan të shpallin se Perëndia Vetë kishte **një plan** për të pastruar bijtë e Adamit nga mëkati i tyre.

Mesazhi më i rëndësishëm i librit të Besëlidhjes së Vjetër (*Dhjata e Vjetër*) është që Perëndia premtoi të dërgonte në botë **një Shpengues të drejtë, i cili do të vdiste në vendin e të padrejtëve**

për të shpënguar (blerë) të gjithë ata që do të besojnë në Të. Ky ishte dhe akoma është plani i Perëndisë për të shpëtuar mëkatarët. Vetëm përmes gjakut të derdhur të Shpënguesit Perëndia mund të falë mëkatin dhe të pajtohet me mëkatarët, pa e prishur shenjtërinë e Tij.

Për të përparuar në planin e Tij për të dërguar Shpëtimtarin në botë, Perëndia e thirri **Abrahamin** për të bërë prej tij një komb të ri, nga i cili profetët e Perëndisë dhe Mesia do të vinin. Perëndia i foli Abrahamit, duke i thënë: *"Ti do të bekohesh dhe të gjithë popujt e tokës do të jenë të bekuar në ty."* Dhe kështu, Abrahamit i lindi **Isaku** kur ai ishte në moshë të thyer, dhe Isakut i lindi **Jakobi**, dhe Jakobit i lindën **dymbëdhjetë bij** që formuan të dymbëdhjetë fiset e **Izraelit**. Kështu, mësuam se kur Perëndia e thirri Abrahamin, Ai po përparonte me planin e Tij për dërgimin e Shpëtimtarit në botë, sepse prej pasardhjes së Abrahamit, përmes kombit të Izraelit, Mesia do të lindte.

Më pas, pamë se si bijtë e Izraelit u zhvendosën nga vendi i Kanaanit në Egjipt, ku u bënë skllëvër të egjiptasve. Por, Perëndia nuk i harroi pasardhësit e Abrahamit, izraelitët. Ai e thirri **Moisiun** për të çliruar izraelitët dhe për t'i udhëhequr ata në vendin që Perëndia i kishte premtuar paraardhësit të tyre, Abrahamit shumë kohë më parë. Gjithashtu, Perëndia përdori profetin Moisi për të na dhënë librin që quhet **Tora**, i cili është themeli i gjithçkaje që Perëndia ka treguar që atëherë.

Pas kohës së Moisiut, pamë se si Perëndia dërgoi shumë profetë tek izraelitët, por shumica e tyre nuk i kushtuan vëmendje fjalëve të profetëve. Megjithatë, mosbesnikëria e izraelitëve nuk e pengoi Perëndinë që të shfaqte besnikërinë e Tij dhe të përparonte me planin që kishte hartuar për dërgimin e Mesias në botë! Kështu, ne pamë se si Perëndia zgjodhi **Davidin** si mbret të Izraelit dhe si profet që do të shkruante shumicën e himneve më të bukura dhe më prekëse që gjenden në librin e **Psalmeve**. Profeti David shkroi shumë në lidhje me Mesian dhe me faktin se si bijtë e Adamit do ta keqtrajtonin Atë, madje, do t'ia shponin këmbët dhe duart. Por Davidi profetizoi edhe se pasi Mesia të kishte derdhur gjakun e Tij si një flijim për mëkatin, Ai do ta mundte vdekjen dhe do të ngrihej nga varri!

Në udhëtimin tonë përmes Shkrimeve, gjithashtu, do të zbulojmë se nuk ishte vetëm Moisiu dhe Davidi që shkruan për Mesian. **Të gjithë profetët e Perëndisë e shpallën ardhjen e Mesias**. Për shembull, profeti **Isaia** shpalli se Mesia do të lindej në një mënyrë që, siç ju e dini, askush më

parë nuk kishte lindur. Ai tha: *"Ja, e virgjëra do të mbetet me barrë dhe do të lindë një fëmijë të cilin do ta quajë Emanuel, që do të thotë 'Perëndia me ne.'"* (Isaia 7:14; Mateu 1:23) Profeti Isaia e shkroi këtë shtatëqind vjet përpara se Mesia të lindte.

Ishte edhe një profet tjetër që jetoi në të njëjtën kohë me Isaian. Emri i tij ishte **Mikea**. Perëndia i zbuloi Mikeas emrin e qytetit në të cilin do të lindte Mesia. Dëgjoni me kujdes se çfarë shkroi profeti Mikea, në kapitullin pesë lexojmë: *"Por ti, o Betlem Efratah, megjithëse je i vogël midis mijërave të Judës, nga ti do të dalë për mua ai që do të jetë sundues në Izrael, origjinat e të cilit janë nga kohërat e lashta, nga ditët e përjetësisë."* (Mikea 5:2) Kështu, Mikea shpalli se Mesia do të lindte në qytetin e Betlehemit, në qytetin e Mbretit David! Në tre programet në vazhdim, do të mësojmë se si Perëndia e përmbushi atë që kishte thënë përmes profetëve, sepse pikërisht në qytetin e Betlehemit lindi Mesia, ashtu siç kishte profetizuar qindra vjet më përpara profeti i Perëndisë, Mikea.

Në të vërtetë, Perëndia e përgatiti ardhjen e Shpëtimtarit të botës me shumë kujdes! Libri i shenjtë i Perëndisë **përmban me qindra pasazhe të profetëve për ardhjen e Mesias**. Ndoshta ju jeni duke pyetur: Pse i vuri Perëndia në mendjen e profetëve të gjitha këto mendime në lidhje me Mesian **përpara** se Ai të vinte në botë? Ka një arsye shumë të rëndësishme. Perëndia i frymëzoi profetët që të shkruanin shumë për Mesian përpara se Ai të vinte, me qëllim që kur Ai vinte dhe të plotësonte gjithçka që kishin thënë profetët në lidhje me Të, ne të mund ta dinim me siguri dhe **pa asnjë lloj dyshimi** që Ai dhe vetëm Ai është Shpëtimtari që Perëndia dërgoi. Perëndia nuk dëshiron që ndokush t'ju mashtrojë! Ai do që ju të dini se kush është Mesia, Shpëtimtari i mëkatarëve, me qëllim që ju të besoni në Të, ta ndiqni dhe të shpëtoheni prej mëkateve tuaja. Kjo është një prej arsyeve që Ai na dha këtë Libër kaq të madh e të mrekullueshëm që quhet Besëlidhja e Parë—që ne të **dallojmë të vërtetën nga e gabuara**.

Tani, për ta përfunduar udhëtimin tonë në Besëlidhjen e Parë, do të dëshironim të lexonim në librin e **Malakias**, libri i fundit i Besëlidhjes së Vjetër. Fjalët e profetit Malakia kanë rëndësi për ne, sepse janë fjalët e fundit që Perëndia u dërgoi bijve të Adamit përpara se Mesia të vinte në tokë. Kishin mbetur vetëm katërqind vjet përpara se Shpenguesi të lindte.

Dëgjoni se çfarë shkroi profeti Malakia në kapitullin e fundit të Besëlidhjes së Parë. Ai tha:

*"Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim për të përgatitur rrugën para meje. Dhe menjëherë Zoti, që ju kërkoni, do të hyjë në tempullin e vet, engjëlli i besëlidhjes që ju kërkoni me endje, ja, do të vijë. Unë jam Zoti, nuk ndryshoj; ...Por për ju që keni frikë nga emri im, do të lindë **dielli i drejtësisë** me shërimin në krahët e tij"* (Malakia 3:1,6; 4:2)

Kështu, profeti Malakia profetizoi që Perëndia kishte planifikuar të dërgonte një profet përpara se Mesia të vinte në mënyrë që ky profet të përgatiste rrugën e Tij. Ae dini kush ishte ky profet? Në mësimin tonë të ardhshëm, do të shohim se ai që do të përgatiste rrugën përpara se Mesia të vinte ishte profeti **Gjon {Jahia}**

Megjithatë, Malakia shkroi: Zoti i Madhërishëm thotë: *"Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim...Unë Zoti nuk ndryshoj!"* (Malakia 3:1) Rreth dyqind vjet më herët, profeti Jeremia kishte profetizuar:

"Ja, do të vijnë ditët", thotë Zoti, "në të cilat do të vendos një besëlidhje të re me shtëpinë e Izraelit dhe me shtëpinë e Judës; jo si besëlidhja që kam vendosur me etërit e tyre ditën kur i zura për dore për t'i nxjerrë nga vendi i Egjiptit, sepse ata e shkelën besëlidhjen time, ndonëse unë isha Perëndia i tyre", thotë Zoti. "Por kjo është besëlidhja që do të vendos mbi shtëpinë e Izraelit mbas atyre ditëve", thotë Zoti: "Do ta shtie ligjin tim në mendjen e tyre, dhe unë do të jem Zoti i tyre dhe ata do të jenë populli im.Sepse unë do ta fal paudhësinë e tyre dhe nuk do ta kujtoj më mëkatit e tyre." (Jeremia 31:31-34)

Me këto fjalë, Perëndia po shpallte që Mesia do të vinte e do të bënte një Besëlidhje të Re që do të përmbushte premtimet dhe kushtet e Besëlidhjes së Parë. Besëlidhja e Re nuk do të varej nga njerëzit që kishin dështuar në mbajtjen e besëlidhjes së Perëndisë; do të varej nga vetë Perëndia, nga mirësia dhe besnikëria e Tij, që do të dërgonte Mesian, Lajmëtarin e Besëlidhjes.

Për mijëra vjet, Perëndia kishte kërkuar flijimet e kafshëve, me qëllim që Ai të mund të falte mëkatet e bijve të Adamit. **Flijimet e kafshëve** ishin një pjesë e rëndësishme e **Besëlidhjes së Re** që Perëndia i dha njerëzimit përmes **Profetëve të Tij**. Megjithatë, **Mesia** do të sillte në botë **Besëlidhjen e Re**, sepse Ai do të përmbushte simbolikën e të gjitha flijimeve të kafshëve, duke lënë, kështu, mënjane, Besëlidhjen e Parë.

Mesia nuk do të vinte të hidhte poshtë fjalët e profetëve, por t'i përmbushte ato. Prandaj, profeti Malakia e quan Mesian **"Dielli i Drejtësisë."** Si mund të ishte Mesia si diell? Profetët ishin

si hëna apo si kandili që ndriçon pak dritë në botën e errët. Por, Mesia është dielli që lind, sepse Ai erdhi për të zhdukur errësirën e mëkatit tonë dhe për të na drejtuar ne në **rrugën e drejtësisë përgjithmonë!** Kush ka nevojë për dritën e hënës apo të kandilit kur dielli lind? Mesia është **Dielli i Drejtësisë!** Në mësimin e ardhshëm, do të dëgjojmë se Zakaria, i ati i profetit Gjon, foli për Mesian në mënyrë të ngjashme, duke thënë: *"Për hir të thellësisë së mëshirës së Perëndisë sonë, për të cilën agimi nga lart na ka vizituar, ...për të ndriçuar ata që dergjeshin në errësirë dhe në hijen e vdekjes, për të udhëhequr hapat tona në udhën e paqes."* (Luka 1:78,79) Amen!

Dhe kështu, miq, kemi ardhur në fundin e udhëtimit tonë të Besëlidhjes së Parë. Herën tjetër, në dashtë Perëndia, do të fillojmë pjesën tjetër që pason, që është kaq e mrekullueshme; po flas për Besëlidhjen e Re—librin e Ungjillit {*Inxhil*}. Pikërisht në Ungjill ne zbulojmë se si Mesia i përmbushi fjalët e profetëve...

Perëndia ju bekoftë ndërsa i kushtoni vëmendje këtij paralajmërimi:

"Ne e kemi edhe më të vërtetuar fjalën profetike, të cilën bëni mirë t'i kushtoni kujdes, si një kandil që ndriçon në një vend të errët, derisa të zbardhë dita dhe ylli i dritës të lindë në zemrat tuaja." (2 Pjetrit 1:19)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Profeti Gjon

Luka 1

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Herën e fundit, mbaruam udhëtimin tonë përmes pjesës së parë të Shkrimeve të Shenjta, pjesë që përmban Toran {*Taurat*}, Psalmet {*Zabur*} dhe Shkrimet e Profetëve. Kjo pjesë quhet **Besëlidhja e Parë**, e njohur, gjithashtu, edhe si *Dhjata e Vjetër*. Sot, ne do të fillojmë studimin tonë mbi pjesën e dytë të Fjalës së Perëndisë, e quajtur *Dhjata e Re* ose **Besëlidhja e Re**.

Pse e ndau Perëndia Librin e Tij të shenjtë në dy pjesë, në Besëlidhjen e Parë (Dhjata e Vjetër) dhe në Besëlidhjen e Re (Dhjata e Re)? Perëndia kishte shumë arsye për t'a bërë këtë. Ndoshta, gjëja e parë që na duhet të kuptojmë është që të gjitha fjalët në **Besëlidhjen e Parë** u shkruan **përpara se Mesia të lindte**, ndërsa fjalët e **Besëlidhjes së Re** u shkruan **pas lindjes së Mesias**. Kështu, mesazhi i profetëve të Perëndisë në Besëlidhjen e Parë ishte: "Perëndia **do të dërgojë** Mesian!" Por mesazhi i Besëlidhjes së Re është: "Perëndia **e ka dërguar** Mesian, ashtu siç Ai premtoi përmes profetëve të Tij në Besëlidhjen e Parë!"

A është ky ndryshim i rëndësishëm midis Besëlidhjes së Parë dhe Besëlidhjes së Re i qartë në mendjen tuaj? Disa njerëz kritikojnë Shkrimet e Shenjta, sepse përbëhen nga një *Dhjatë e Vjetër* dhe një *Dhjatë e Re*. Ata mendojnë se *Dhjata e Re* ka kuptimin se dikush është përpjekur të *hedhë poshtë* dhe ta zëvendësojë origjinalin e Shkrimeve të Profetëve me një libër tjetër! Por nuk është kështu. Dhjata e Re, domethënë, Besëlidhja e Re, **nuk hedh poshtë** shkrimet e profetëve që shkruhen në Besëlidhjen e Vjetër—por **konfirmon e vërteton** ato që shkruajnë profetët! Besëlidhja e Re tregon se si Perëndia përmbushi premtimet dhe profecitë dhe simbolet e Besëlidhjes së Parë. Në Besëlidhjen e Parë, të gjithë profetët shpallën: "Mesia **do të vijë! Ai do të vijë! Ai do të vijë!**" Por mesazhi i librit të Besëlidhjes së Re është: "Mesia **ka ardhur! Mesia, për të cilin shkruan e folën të gjithë profetët, ka ardhur! Ai ka ardhur!**"

Ne duhet të falënderojmë Perëndinë me zemër të gëzuar që Shkrimet e Shenjta përmbajnë Besëlidhjen e Parë dhe Besëlidhjen e Re. Sepse në të dyja këto pjesë, mund të shohim premtimet e Perëndisë kur i premtoi dhe kur u realizuan ato! Perëndia na ka dërguar Shpëtimtarin, **ashtu siç u premtoi paraardhësve tanë në Tora, në Psalme dhe në librat e tjerë të profetëve. Ashtu si** fara e baobabit, {pema më e njohur në Senegal} rritet e bëhet një pemë gjigande baobabi, po ashtu, Besëlidhja e Parë përqet e kthehet në Besëlidhjen e Re.

Ashtu siç mund ta dini, pjesa e dytë e Shkrimeve të Shenjta, **Besëlidhja e Re**, ka edhe një emër tjetër. Quhet "**Inxhil**." *Inxhil* është fjala Arabike që do të thotë në gjuhën Shqipe **Lajmi i Mirë** {*Ungjilli*}. Me të vërtetë, mesazhi i librit të Ungjillit është **lajm tepër i mirë**, sepse tregon se si Mesia **përmbushi** (plotësoi) gjithçka që kishin shpallur (profetizuar) profetët, duke hapur, kështu, një derë për bijtë e Adamit, një derë paqeje me Perëndinë përherë!

Përsa i përket Librit të Ungjillit {*Inxhil*}, duhet të kuptoni se Mesia nuk e shkroi Vetë atë. Ashtu si Perëndia përdori shumë njerëz për të shkruar librin e Besëlidhjes së Parë, po ashtu, përdori njerëz për të shkruar librin e Besëlidhjes së Re. Perëndia përdori **katër burra** për të shkruar historinë e Mesias që erdhi në tokë. Këta burra ishin: *Mateu, Marku, Luka dhe Gjoni*. **Pse frymëzoi Perëndia katër njerëz për të shkruar historinë e Mesias? Pse nuk përdori thjesht një person për të shkruar librin e Ungjillit? Për këtë arsye: Ai donte që të na komunikonte ne mesazhin që është përtej çdo dyshimi dhe që ia vlen t'i besohet njëqind përqind. Ai përdori katër shkrimtarë me qëllim që të konfirmonte fjalën e Tij. Ashtu si një tavolinë me katër këmbë është më e qëndrueshme sesa një tjetër me një këmbë, kështu, të katër dëshmitarët janë dëshmi më e fortë dhe më bindëse sesa një dëshmi e vetme. Perëndia u dha fjalën e Tij katër dëshmitarëve, me qëllim që ne të dimë se çdo gjë që shkruhet në Librin e Ungjillit në lidhje me Mesian është plotësisht e vërtetë! Ashtu siç Perëndia vuri fjalët e Tij në mendjet e profetëve, po ashtu, Ai drejtoi katër persona që jetuan në të njëjtën kohë me Mesian, për të shkruar ato që panë dhe dëgjuan në lidhje me Shpëtimtarin e botës. {Shënim: Aktualisht, Perëndia frymëzoi tetë persona për të shkruar për Mesian. Letrat e apostujve Pal, Pjetër, Jakob dhe Juda, janë po ashtu pjesë e *Inxhilit*—Shkrimeve të Ungjillit – dhe çdo gjë që ata shkruan është në përputhje të përsosur dhe të mahnitshme!}**

A e dini se në cilën gjuhë shkruan librin e shenjtë të *Ungjillit Mateu, Marku, Luka dhe Gjoni*? Ata e shkruan në gjuhën Greke. Megjithatë, ne do ta lexojmë atë në Shqip, Meqenëse shumica prej nesh nuk kuptojnë Greqisht! Ne falënderojmë Perëndinë që vuri në zemrat e akademikëve të përkthejnë Ungjillin edhe nga Greqishtja në Shqip, po ashtu edhe në më shumë sesa dy mijë gjuhë të tjera në të gjithë botën.

Po, ndonjëherë, ne dëgjojmë ata që përpiqen të sulmojnë librin e Ungjillit, duke thënë: "Askush nuk mund t'i besojë një libri të tillë. Ka ndryshuar! Përmban gabime dhe ka kontradikta!" Miq, ai që lufton Ungjillin e shenjtë po lufton me Vetë Perëndinë. "Një vezë nuk mund të matet me një shkëmb!" {Proverbat e Uolof-it}. Shkrimet e shenjta kanë vlerë aq të madhe sa meritojnë besimin dhe bindjen tonë absolute. Ashtu siç është e përsosur Fjala e Perëndisë në Tora dhe në Psalme, po ashtu, është e përsosur edhe në Ungjill. Shkrimet e Shenjta nuk mund të ndahen. Perëndia është i madh dhe është i aftë të mbrojë Fjalën e Tij të Përjetshme! Ai e ka ruajtur të Vërtetën e Tij për të gjithë ata që e kërkojnë atë me gjithë zemër. Në të vërtetë, askush nuk mund të ndryshojë Fjalën e gjallë dhe të përjetshme të Perëndisë! Kjo është ajo që Vetë Zoti deklaroi në Ungjill, kur thotë: **"Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë!"** (Mateu 24:35)

Tani, pra, ka ardhur momenti të fillojmë udhëtimin tonë në librin e Ungjillit, në Besëlidhjen e Re. Në programin e fundit, lexuam për profetin Malakia që jetoi katërqind vjet përpara Mesias. Gjatë këtyre katërqind vjetëve pas kohës së Malakias, Perëndia nuk u dërgoi më Judenjve profetë të tjerë për të shkruar Fjalën e Perëndisë. Pse Perëndia nuk dërgoi më profetë? Ai nuk dërgoi më, sepse libri i Besëlidhjes së Parë ishte i plotë. **Ai kishte thënë gjithçka që Ai donte të thoshte përmes profetëve.** Tani Perëndia ishte duke pritur kohën e caktuar kur Ai të sillte Mesian në botë, me qëllim që Ai të themelonte Besëlidhjen e Re.

Tashmë, kemi lexuar se çfarë shkruan profetët Isaia dhe Malakia në lidhje me planin e Perëndisë për të dërguar një profet para Mesias në mënyrë që të përgatiste rrugën përpara Tij. A e dini kush ishte ky profet? Ishte profeti Gjon {Emri i tij në Kuran: *Jahia*}. I ati i Gjonit ishte Zakaria {Arabisht: po ashtu *Zakaria*}. Zakaria ishte një prift që i shërbente Perëndisë dhe njerëzve duke ofruar flijime kafshësh në altarin e tempullit në Jeruzalem.

Le të hapim tani, Ungjillin e shenjtë {*Inxhilin*} dhe të dëgjojmë se çfarë shkroi Luka në lidhje me lindjen e profetit Gjon. Duke lexuar tek kapitulli një, Shkrimet thonë:

(Luka 1) ⁵Në ditën e Herodit, mbretit të Judesë, ishte një prift me emër **Zakaria**, nga rendi i *Abias*; gruaja e tij ishte pasardhëse e Aaronit dhe quhej **Elizabetë**. ⁶Që të dy ishin të drejtë në sytë e Perëndisë, duke ecur pa të metë në të gjitha urdhërimet dhe ligjet e Zotit. ⁷Por nuk kishin fëmijë, sepse Elizabeta ishte shterpe, dhe të dy ishin të kaluar në moshë. ⁸Ndodhi që, kur Zakaria po ushtronte detyrën e tij priftërore para Perëndisë sipas rregullit të rendit të vet, ... ¹⁰Ndërkaq mbarë turma e popullit rrinte jashtë e lutej, në orën e temjanit. ¹¹**Atëherë një engjëll i Zotit iu shfaq duke qëndruar në këmbë në të djathtën e altarit të temjanit.** ¹²Zakaria, kur e pa, u trondit dhe e zuri frika. ¹³Por engjëlli i tha: "Mos u tremb, Zakaria, sepse lutja jote u

plotësua dhe gruaja jote Elizabeta do të lindë një djalë, të cilit do t'ia vësh emrin Gjon. ¹⁴Dhe ai do të jetë për ty shkak gëzimi dhe hareje, dhe shumë vetë do të gëzohen për lindjen e tij. ¹⁵Sepse ai do të jetë i madh përpara Zotit; nuk do të pijë as verë as pije dehëse dhe do të jetë i përplotë me Frymën e Shenjtë që në barkun e s'ëmës. ¹⁶Dhe do t'i kthejë shumë prej bijve të Izraelit te Zoti, Perëndia i tyre. ¹⁷Dhe do të shkojë përpara tij në frymë dhe pushtet të Elias, për t'i kthyer zemrat e prindërve të fëmijët dhe rebelët në urtinë e të drejtëve, për t'ia bërë gati Zotit një popull të përgatitur mirë" ¹⁸Dhe Zakaria i tha engjëllit: "Nga se do ta njoh këtë" Sepse unë jam plak dhe gruaja ime është e kaluar në moshë." ¹⁹Dhe engjëlli, duke iu përgjigjur, i tha: "Unë jam **Gabrieeli** që rri në prani të Perëndisë, dhe më kanë dërguar që të flas me ty dhe të të njoftoj këto lajme të mira. ²⁰**Dhe ja, ti do të jesh i pagojë dhe nuk do të mund të flasësh deri në atë ditë kur do të ndodhin këto gjëra, sepse nuk u ke besuar fjalëve të mia, të cilat do të përmbushen në kohën e tyre."**

²¹Ndërkaq populli po priste Zakarian dhe çuditej që ai po vonohej aq shumë brenda tempullit. ²²Por, kur doli, nuk mundi t'u flasë ayre; atëherë ata e kuptuan se ai kishte pasur një vegim në tempull; ai u bënte shenja atyre, por mbeti i pagojë. ²³ Dhe ndodhi që, kur u plotësuan ditët e shërbesës së tij, ai u kthye në shtëpinë e vet. ²⁴Dhe pas atyre ditëve Elizabeta, gruaja e tij, u ngjiz; dhe u fsheh pesë muaj dhe thoshte: ²⁵"Ja ç'më bëri Zoti në ato ditë kur e ktheu vështrimin e tij mbi mua për të më hequr turpin përpara njerëzve."

Ne shohim se si Perëndia dërgoi engjëllin Gabriel tek Zakaria për t'i shpallur atij se Elizabeta, gruaja e tij, do të lindte një djalë. Ky djalë do të bëhej një profet i madh që do të përgatiste rrugën për Mesian. Kështu, në fund të kapitullit, Shkrimet thonë:

(Luka 1) ⁵⁷Dhe Elizabetës i erdhi koha që të lindë dhe të nxjerrë në dritë një djalë. ⁵⁸Fqinjët dhe të afërmit, kur dëgjuan se Zoti kishte treguar mëshirë të madhe ndaj saj, u gëzuan me të. ⁵⁹Dhe ndodhi që të tetën ditë erdhën për ta rrethprerë djalin, dhe donin t'ia quanin Zakaria, me emrin e atit të tij; ⁶⁰por e ëma ndërhyri dhe tha: "Jo, por përkundrazi do të quhet **Gjon**." ⁶¹Dhe ata i thanë: "S'ka njeri në fisin tënd që të quhet me këtë emër." ⁶²Kështu me shenja e pyetën të atin, si donte që t'i quhej. ⁶³Ai atëherë kërkoi një tabelë shkrimi dhe shkroi mbi të: "Emri i tij është Gjon." Dhe të gjithë u mrekulluan. ⁶⁴Në atë çast goja e tij u hap dhe gjuha e tij u zgjidh, dhe fliste duke bekuar Perëndinë. ⁶⁵Dhe të gjithë fqinjëve të tyre u hyri druajtja, dhe të gjitha këto gjëra u përhapën nëpër krejt krahinën malore të Judesë. ⁶⁶Të gjitha ato që i dëgjuan, i vunë në zemrën e tyre duke thënë: "Vallë kush do të jetë ky fëmijë?" Dhe dora e Zotit ishte me të.

⁶⁷Dhe Zakaria, ati i tij, u mbush me Frymën e Shenjtë dhe profetizoi, duke thënë: ⁶⁸"Bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Izraelit, sepse e ka vizituar dhe e kreu çlirimin e popullit të vet; ⁶⁹dhe na ngriti një shpëtim të pushtetshëm në shtëpinë e Davidit, shërbëtorit të vet, ⁷⁰ashtu si ai e

kishte deklaruar nëpërmjet gojës së profetëve të tij të shenjtë që nga kohët e lashta, që ne të shpëtojmë, ⁷¹*prej armiqve tanë dhe prej dorës së gjithë atyre që na urrejnë,* ⁷² *për të treguar mëshirë tek etërit tanë e për t'u kujtuar për besëlidhjen e tij të shenjtë,* ⁷³*betimin që i bëri Abrahamit, atit tonë :* ⁷⁴*për të na lejuar që, pasi të çlirohemi nga duart e armiqve tanë, të mund t'i shërbejmë pa frikë,* ⁷⁵*në shenjtëri e në drejtësi përpara atij, të gjitha ditët e jetës sonë.*

Falemnderit që na dëgjuat. Lutemi që të jeni përsëri me ne herën tjetër për të dëgjuar historinë se si Perëndia dërgoi engjëllin e Tij Gabriel tek një virgjëreshë, që quhej Maria, për t'i shpalluar asaj një lajm shumë të rëndësishëm. Mësimi tjetër ka një vlerë të veçantë. Mos e humbisni!...

Perëndia ju bekoftë, ndërsa meditoni mbi këto fjalë të Zakarias:

"Bekuar qoftë Zoti, Perëndia!...sepse na ngriti një shpëtim të pushtetshëm [një Shpëtimtar të madh] në shtëpinë e Davidit, shërbëtorit të vet, ashtu si ai e kishte deklaruar nëpërmjet gojës së profetëve të tij të shenjtë që nga kohët e lashta, që ne të shpëtojmë!" (Luka 1:68-70)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Lajmërimi

Luka 1, Mateu 1

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në 60 mësimet e kaluara, ne kemi studiuar Shkrimet e Besëlidhjes së parë, që është Tora e Moisiut, {*Taurat*} Psalmet {*Zabur*} e Davidit, dhe Shkrimet e profetëve të tjerë. Herën e kaluar filluam të studiojmë Shkrimet e **Besëlidhjes së Re**, që është "*Inxhili*." **Inxhil** është një fjalë Arabe që do të thotë **lajmi i mirë**. Në të vërtetë. Mesazhi i Ungjillit {*Inxhil*} është lajm shumë i mirë për të gjithë ata që e besojnë atë, sepse ai na tregon që **Perëndia ka dërguar një shpëtimtar të fushishëm për botën, ashtu siç premtoi nëpërmjet profetëve të Tij shumë kohë më parë**.

Përpara se të fillojmë studimin tonë në Ungjill, është mirë të kujtojmë **pse Perëndia planifikoi të dërgojë një shpëtimtar** për pasardhësit e Adamit. A mund të kujtoni çfarë ndodhi ditën që Adami dhe Eva nuk ju bindën Perëndisë? Në Tora, pamë se mosbindja e Adamit bëri që raca njerëzore të largohet nga mbretëria e Perëndisë për në mbretërinë e Satanit. Mëkati i Adamit është arsyeja që kushdo nga ne lind i papastër. Sikurse thotë edhe proverbi: "kush lind nga macja gjuan minj." Po ashtu, Adami dhe pasardhësit e tij mund të lindin vetëm fëmijë që do të mëkatojnë! Mëkatarët lindin mëkatarë. Mëkati ynë na dënon, ndaj është e pamundur të gjejmë një rrugë për ta bërë veten të drejtë përpara Perëndisë, i cili duhet të na gjykojë!

Megjithatë, ne lavdërojmë Perëndinë që Shkrimet e Profetëve nuk përfundojnë me historinë e shkeljes së ligjit prej Adamit! Sikurse kemi parë tashmë, në ditën që Adami dhe Eva mëkatuan, Perëndia filloi të bëjë të njohur **planin e Tij të mrekullshëm për të dërguar një Shpengues në botë**, i cili mund të shpëtonte pasardhësit e Adamit nga sundimi i Satanit dhe mëkati. Në atë ditë të errët kur mëkati hyri në botë, Perëndia paralajmëroi që ky Shpengues i shenjtë do të lindte vetëm nga një grua. (Zanafilla 3:15; Galatësve 4:4) Mesia, i cili duhet të derdhte gjakun e Tij si një flijim i përsosur për mëkatarët, nuk mund të zbresë nga një baba

tokësor i njollosur me mëkat. Ai duhej të ishte i përsosur dhe i shenjtë sikurse Perëndia është i përsosur dhe i shenjtë. Për këtë arsye, profeti Isaia (që jetoi 700 vjet përpara ardhjes së Mesias) shkroi: **“Ja, virgjëresha do të mbetet shtatzënë dhe do të lindë një djalë, të cilit do t’i vënë emrin Emanuel, që do të thotë: ‘Zoti me ne!’”** (Isaia 7:14, Mateu 1:23)

Tani le të rikthehemi tek Libri i Ungjillit që të mund të **shohim se si Perëndia plotësoi gjithçka që premtoi në lidhje me këtë Shpengues të përsosur dhe të shenjtë**, i cili do të lindte nga një e virgjër – një grua e re që nuk kishte patur kurrë marrëdhënie intime me një burrë.

Në mësimin e kaluar, pamë se si engjëlli i Perëndisë, Gabrieli, u shfaq tek një çifut me emrin Zakaria. Gabrieli i tregoi Zakarias se ai dhe gruaja e tij do të kenë një djalë me emrin Gjon, i cili do të përgatiste rrugën përpara ardhjes së Shpenguesit.

Tani le të vazhdojmë në Ungjillin e Lukës, kapitulli i parë, dhe të shohim se si Perëndia dërgoi engjëllin e Tij tek e virgjëra me emrin Mari. Shkrimi thotë:

(Luka 1) ²⁶ [Kur Elizabeta, nëna e Gjonit ishte] Në muajin e gjashtë, engjëlli Gabriel u dërgua nga Perëndia në një qytet të Galilesë, që quhej Nazaret, ²⁷te **një e virgjër**, që ishte e fejuar me një njeri që quhej Jozef, **nga shtëpia e Davidit**; dhe emri i virgjëreshës ishte **Maria**. ²⁸Dhe engjëlli hyri te ajo dhe tha: *“Tungjatjeta, o hirplote, Zoti është me ty; ti je e bekuar ndër gratë”*. ²⁹... ajo mbeti e shqetësuar nga fjalët e tij, dhe pyeste vetveten çfarë kuptimi mund të kishte një përshëndetje e tillë. ³⁰Dhe engjëlli i tha: *“Mos ki frikë, Mari, sepse ke gjetur hir para Perëndisë. ³¹Dhe ja, ti do të mbetesh shtatzënë dhe do të lindësh një djalë, dhe do t’ia vesh emrin **Jezus**. ³²Ai do të jetë i madh dhe do të quhet **Biri i Shumë të Lartit**; dhe Zoti Perëndi do t’i japë fronin e Davidit, atit të tij; ³³dhe do të mbretërojë mbi shtëpinë e Jakobit përjetë, dhe mbretëria e tij nuk do të ketë kurrë të sosur”*. ³⁴Dhe Maria i tha engjëllit: *‘Si do të ndodhë kjo, përderisa unë nuk njoh burrë?’*. ³⁵Dhe engjëlli duke u përgjigjur, i tha: *‘Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ty dhe pushteti i Shumë të Lartit do të të mbulojë me hijen e vet; prandaj i shenjtë që do të lindë prej teje do të quhet Bir i Perëndisë. ³⁶Dhe ja, Elizabeta, e afërmja jote, edhe ajo, në pleqërinë e saj, mbeti shtatzënë me një djalë; dhe ky është muaji i gjashtë për të, që e quanin shterpë, ³⁷sepse me Perëndinë asgjë s’është e pamundshme’*. ³⁸Atëherë Maria tha: *‘Ja shërbëtorja e Zotit; le të më ndodhë sipas fjalës sate’*. Dhe engjëlli u largua prej saj. (Luka 1:26-38)

Le të ndalojmë pak dhe të flasim rreth asaj që ndodhi kur engjëlli i Perëndisë, Gabrieli, u shfaq tek Maria. Maria ishte një grua e re, e cila vlerësonte fjalën e Perëndisë. Ajo kishte premtuar të martohej me një burrë të quajtur *Jozef*, por ata nuk ishin duke jetuar së bashku. Të dy Jozefi dhe Maria ishin pasardhës të mbretit David. Nëse ju kujtohet, profetët e Perëndisë jo

vetëm profetizuan që Mesia do të lindte nga **një e virgjër**, por gjithashtu që **Ai do t'i përkiste linjës së familjes së mbretit David**.

Që të mos ketë keqkuptime, ka edhe diçka tjetër që duhet të dini rreth Marias: Maria ishte pasardhëse e Adamit. Si të gjithë ne, ajo kishte lindur me një natyrë mëkatare. Është e domosdoshme që ta themi këtë, sepse shumë njerëz lartësojnë Marian në vend të Perëndisë, e adhurojnë dhe i luten asaj. Kjo është **idhujtari!** Natyrisht Maria është **e denjë të nderohet** mbasi ajo ishte gruaja nëpërmjet të cilës Perëndia zgjodhi të sjellë Mesian në botë. Por ky favor që Perëndia i dha **nuk e bën atë të denjë për adhurim**, sepse, shkrimi thotë: “*Adhuro Zotin, Perëndinë tënde, dhe shërbeji vetëm atij.*” (Mateu 4:10)

Tani, në vargjet që sapo lexuam, shohim se si Gabrieli vizitoi Marian për ta informuar se ajo ishte e virgjëra nëpërmjet të cilës Perëndia synonte të sillte në botë shpëtimtarin e mëkatarëve. Gabrieli gjithashtu i tregoi Marias emrin e fëmijës që do të lindte. Ai i tha asaj: “*Ju do t’ja vini emrin Jezus.*” Emri *Jezus* do të thotë **Perëndia shpëton**. {Shënim: Kurani e quan Jezusin Isa. Dhjata e Re në Arabisht e quan Atë Yasu i cili është shumë afër me emrin e Tij të drejtë. *Jezus* është një përshtatje nga Hebraishtja në Greqisht e fjalës *Joshua*, që do të thotë Perëndia shpëton.} Megjithatë, ishte një tjetër emër të cilit Gabrieli iu refërua për Mesian. A e vutë re? Ai e quajti Atë “**Biri i Më Të Lartit**.” Ju pëlqen apo jo, kështu tha Gabrieli. Në Psalmet e Davidit lexuam se Perëndia e quajti Mesian *Birin e Tij*. Tani dëgjuam engjëllin e Perëndisë, Gabrielin, që gjithashtu e quajti Mesian “*Bir i Perëndisë*.”

Miq ne e dimë që shumë nga ata që dëgjojnë emrin “**Biri i Perëndisë**,” thonë: “Kjo është e pamundur! Zoti të faltë që shqiptove një blasfemi të tillë!

Por siç thotë një proverb i vjetër afrikan: “Para se t’i bini në gojë bariut, duhet të zbuloni se për çfarë po fishkëllen.” Në të njëjtën mënyrë, përpara se të përbuzni emrin “Biri i Perëndisë,” ju duhet të bëni një përpjekje për të gjetur çfarë do të thotë emri *Biri i Perëndisë*! Në Shkrimet e Shenjta, Mesia është quajtur **Biri i Perëndisë** më shumë se 120 herë. Ndaj, ne që besojmë Shkrimet e Profetëve nuk guxojmë të mohojmë se Perëndia e quan Mesian **Birin e Tij**. Ajo që duam të dimë është **pse** Perëndia e quan Jezusin **Birin e Tij**.

Së pari, duhet të dimë se çfarë **nuk do të thotë** emri *Biri i Perëndisë*. **Ai nuk do të thotë që Perëndia mori një grua dhe pati një bir!** Ndokush i cili mendon gjëra të tilla është duke blasfemuar Perëndinë! Perëndia është më i Larti dhe Ai nuk bën fëmijë siç bëjnë njerëzit. Kurrë! Kjo duhet të jetë shumë e qartë në mendjen tonë. Sot nuk kemi kohë të shpjegojmë gjithçka që emri *Biri i Perëndisë* do të thotë, por ajo që duhet të kuptoni është se ky emër **nuk do të thotë** që Perëndia mori një grua dhe me të lindi një djalë! Kjo nuk është e vështirë për t’u kuptuar, sepse ne shpesh e thërrasim dikë, i cili ka jetuar për një kohë të gjatë në një vend “biri

i atij vendi – biri i Shqipërisë, për shembull”, megjithatë Shqipëria nuk mund të ketë një grua dhe me të të lindë një djalë. Ky emër thjesht përshkruan origjinën tuaj.

E njëjta gjë mund të thuhet edhe për Jezus Mesian. Perëndia e quajti **Atë Bir** i Tij **sepse Ai erdhi nga Perëndia**. Mesia erdhi nga qielli. Përpara se të lindte, Ai ishte me Perëndinë; Ai është **“Ruh Allah”**; *Fryma e Perëndisë*. {Shënim: “Ruh Allah” në arabisht do të thotë Fryma e Perëndisë; si në hebraisht *“Ruah.”* Ky është titulli Kuranik për Jezusin, në përputhje me Atë se kush është Mesia: Biri i *Frymës* së Përjetshme të Perëndisë: *Shpirti* i dytë në të vetmin Zot trini.}

Mesia është gjithashtu **“Kalimat”** fjala që ishte me Perëndinë në fillim. {“*Kalimat Allah*” është kuptimi Arabik për Fjalën e Perëndisë: Një titull unik i dhënë vetëm për Mesian në Bibël dhe në Kuran.} Ja çfarë deklarojnë Shkrimet:

*“Në fillim ishte **Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi. Ai (fjala) ishte në fillim me Perëndinë. Të gjitha gjërat u bënë me anë të tij (fjala), dhe pa atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë. Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne.”** (Gjoni 1:1-3, dhe 14.)*

Mesia është **Fjala e Perëndisë**, i cili erdhi nga qielli dhe u lind si një njeri. Ne të gjithë e dimë që Mesia nuk pati atë tokësor. Mirëpo, në qoftë se Ai nuk pati një atë tokësor, nga ka ardhur? Biri i kujt është? Dëgjoni përsëri çfarë i tregoi Gabrieli Marias. Ai i tha asaj: **“Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ty dhe pushteti i Shumë të Lartit do të të mbulojë me hijen e vet; [kjo është pse] i shenjtë që do të lindë prej teje do të quhet Bir i Perëndisë.”** (Luka 1:35)

Ndoshta ju keni dëgjuar njerëz që thonë: “oh po, ne e dimë që Jezusi nuk pati baba tokësor, por lindja e Jezusit nga një e virgjër nuk është e rëndësishme. Perëndia deshi vetëm të shfaqë fuqinë e Tij. Perëndia krijoi Adamin pa baba apo nënë. Pastaj krijoi Evën vetëm nga një baba, pasi e formoi atë nga brinja që mori nga Adami. Pastaj për të shprehur më shumë fuqinë e Tij, Perëndia krijoi një burrë duke përdorur vetëm një grua. Kjo është e vetmja arsye që Jezusi lindi pa një baba tokësor.”

Miq të dashur, është e vërtetë që Perëndia është i plotfuqishëm dhe asgjë nuk është e pamundur për Të! Por, ju duhet të dini se lindja e Jezusit nga një e virgjër ishte pafundësisht më e rëndësishme sesa thjesht për të shfaqur fuqinë e Perëndisë! Mos lejoni askënd t’ju mashtrojë! Ka shumë shumë rëndësi arsyeja e lindjes së Jezusit nga një e virgjër mijëra vjet pasi Perëndia krijoi Adamin dhe Evën! E dini arsyen? Shkrimi i Shenjtë na e tregon atë, kur thotë: **“Krishti Jezus erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët.”** (I Timoteut 1:15) **Jezusi u lind në botë për të shpenguar të humburit, njerëzit plot me mëkate, të ndoturrit, të dënuarit, pasardhësit e Adamit – prandaj Ai nuk mund të vinte nga një burrë i njollosur me mëkat!** Sikurse e dimë tashmë, sipas planit të Perëndisë, Mesia duhej të derdhte gjakun e Tij si një sakrificë për shlyerjen e mëkatit. Për të qenë **Sakrifica e Përsosur**, Shpenguesi duhej

të ishte pa asnjë mëkat apo faj, si delet e shëndosha e të pafajshme të flijuara çdo vit në Festën e Flijimit.

Mendoni pak! A mundet që një person me një borxh të madh të paguajë borxhet e të tjerëve? Jo! Vetëm Ai që nuk ka borxhe është i aftë të paguajë borxhet e të tjerëve. Në mënyrë të ngjashme, Mesia duhej të ishte një njeri që nuk kishte asnjë borxh mëkati, në mënyrë që Ai të mund të paguante borxhin e mëkatit për fëmijët e Adamit. Perëndia dëshiron që ne të dimë se Mesia dhe fëmijët e Adamit janë shumë të ndryshëm. Ne jemi bij të **Adamit**, ndërsa Jezusi është Biri i **Perëndisë!** Ne, si fëmijë të Adamit, jemi si **toka e ndotur** për shkak të mëkatit tonë. Ndërsa, Jezusi është **si shiu që vjen nga qielli**. Ai është i shenjtë dhe i pastër, sikurse Perëndia është i pastër dhe i shenjtë. Për këtë arsye, Perëndia nuk ka turp ta quajë Atë **Birin e Tij!**

Të dashur miq, shpresojmë që pasi ky program të ketë përfunduar, do të jeni më të qartë dhe do të kuptoni më mirë pse Jezus Mesia duhej të lindte nga një e virgjër dhe **çfarë do të thotë dhe nuk do të thotë emri “Biri i Perëndisë.”**

Po e mbyllim Mësimin e sotëm me leximin e Ungjillit të Mateut rreth lindjes së Mesias. Disa muaj pasi Maria mbeti shtatzënë nga fuqia e Frymës së Perëndisë, Perëndia dërgoi engjëllin e tij tek Jozefi, i cili do të bëhej bashkëshorti i Marias. Shkrimi thotë:

(Mateu 1) ¹⁸“Tani lindja e Jezu Krishtit ndodhi në këtë mënyrë: Maria, nëna e tij, i ishte premtuar Jozefit, por para se të fillonin të rrinin bashkë, mbeti shtatzënë nga Frymën e Shenjtë. ¹⁹Atëherë Jozefi, i fejuari i saj, i cili ishte njeri i drejtë dhe nuk donte ta poshtëronte botërisht, vendosi ta linte fshehtas. ²⁰Por, ndërsa bluante me vete këto çështje, ja që iu shfaq në ëndërr një engjëll i Zotit dhe i tha: ‘Jozef, bir i Davidit, mos ki frikë ta marrësh me vete Marinë si gruan tënde, sepse ç’është ngjizur në të është **vepër e Frymës së Shenjtë**. ²¹Dhe ajo do të lindë një djalë dhe ti do t’i vësh emrin **Jezus**, sepse **ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre**’. ²²**E gjithë kjo ndodhi që të përmbushej fjala e Zotit, e thënë me anë të profetit që thotë:** ²³“Ja, virgjëresha do të mbetet shtatzënë dhe do të lindë një djalë, të cilit do t’i venë emrin Emanuel, që do të thotë: **“Zoti me ne”**” ²⁴Dhe Jozefi, si u zgjua nga gjumi, veproi ashtu siç e kishte urdhëruar engjëlli i Zotit dhe e mori pranë vetes gruan e tij; ²⁵por ai nuk e njohu, derisa ajo lindi djalin e saj të parëlindur, të cilit ia vuri emrin **Jezus**.”

Këtu duhet ta mbyllim për sot. Në dashtë Zoti, herën tjetër do të vazhdojmë të lexojmë në Ungjill historinë e çuditshme rreth lindjes së Jezusit, Mesias...

Zoti ju bekoftë ndërsa mbani mend atë që engjëlli i tha Jozefit në lidhje me Mesian: **“Dhe ajo do të lindë një djalë dhe ti do t’i vësh emrin Jezus, sepse ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre,”** (Mateu 1:21)

*Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë,
ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.*

Lindi Mesia

Luka 2; Mateu 2

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, në studimin tonë në Ungjillin e shenjtë *{Inxhil}*, pamë se si Perëndia dërgoi engjëllin e Tij, Gabrielin, në vendin e Palestinës, në qytetin e Nazaretit, tek një virgjëreshë që quhej Maria. Engjëlli iu shfaq virgjëreshës për t'i treguar se ajo do të ngjizej dhe do të mbetej shtatzënë nga fuqia dhe Fryma e Perëndisë, dhe do të lindte një djalë që do ta quante **Jezus**. Jezus ka kuptimin **Zoti shpëton**. Kështu, pamë se kishte ardhur pikërisht momenti që njerëzit e Perëndisë kishin një kohë të gjatë që e prisnin! **Shpenguesi**, të cilin Perëndia e kishte premtuar që në ditën që Adami dhe Eva mëkatuan, **ishte në barkun e një virgjëreshe**, duke ardhur në botë!

Programi ynë i sotëm titullohet: "**Lindi Mesia!**"

Përpara se të kthehemi tek Ungjilli për të parë se si lindi Jezus Mesia, le të përshkruajmë pak **kohën** në të cilën Ai u lind. Perandori {mbreti} i Romës, Çezar Augusti, mbretëronte mbi shumë vende, duke përfshirë edhe vendin e judenjve. Megjithatë, perandoria Romake {mbretëria} nuk do të pengonte planin e Perëndisë për të dërguar Shpenguesin në botë. Në fakt, Perëndia kishte në plan që të përmbushte fjalët e profetëve.

A i mbani mend fjalët e profetit Mikea që jetoi shtatëqind vjet përpara ardhjes së Mesias? Mikea shpalli se Mesia do të lindte në **Betlehem**, në qytetin e Mbretit David. Megjithatë, Maria, që do të lindte Jezusin, nuk do të lindte në Betlehem, por në **Nazaret**, një qytet që gjendej afërsisht njëqind e pesëdhjetë kilometra në veri të Betlehemit. Atëherë, si do të lindte Mesia në Betlehem?

Miq, ashtu siç e dini, asgjë nuk është tepër e vështirë për Zotin Perëndi! Ai është Perëndi dhe ka fjalën e fundit në çdo gjë që ndodh në tokë. Ai di gjithçka që do të ndodhë. Sot do të lexojmë se, ndërsa po afrohej koha që Maria të lindte, perandori i madh i Romës nxori një dekret, duke thënë: "Çdo njeri, burrë apo grua duhet të shkojë në qytetin e paraardhësve të tij për t'u regjistruar atje dhe për të paguar taksën!" Kjo do të thoshte se edhe Maria me Jozefin duhej të shkonin në Betlehem, në qytetin e Mbretit David, sepse ata i përkisnin pasardhjes së Davidit.

Tani le të kthehemi tek Ungjilli sipas Lukës, në kapitullin dy dhe të dëgjojmë se si Jezus Mesia u lind në **Betlehem**, pikërisht ashti siç kishte premtuar Perëndia shumë kohë më parë.

Shkrimet thonë:

(Luka 2) ¹Tani, në atë ditë **u shpall një dekret nga ana e Çezar Augustit, për të kryer regjistrimin e popullsisë të gjithë perandorisë. ...** ³Dhe të gjithë shkonin të regjistroheshin, secili në qytetin e vet. ⁴Tani edhe Jozefi doli nga qyteti i **Nazaretit të Galilesë, për të shkuar në Jude, në qytetin e Davidit, që quhet **Betlehem**, sepse ai ishte i shtëpisë dhe i familjes së Davidit,** ⁵për t'u regjistruar bashkë me Marinë gruan e vet, me të cilën ishte martuar dhe që ishte shtatzënë. ⁶Kështu, ndërsa ishin atje, asaj i erdhi koha të lindë. ⁷ Dhe **ajo lindi djalin e saj të parëlindur, e mbështolli me pelena dhe e vendosi në një grazhd, sepse në han nuk kishte vend për ta.**

Le të ndalojmë pak këtu. A i vutë re rrethanat në të cilat u lind Mesia? Mesia u lind si një **fshatar**, në kushte shumë të vështira. Ai u lind në një grazhd ku mbaheshin kafshët, sepse hani i Betlehemit nuk kishte më vende. Ai që ishte Shpëtimtari dhe Gjykatësi i botës u lind në një grazhd me erë të keqe! Ndoshta, disa prej jush po mendojnë: "E pabesueshme! Nëse Jezusi është Shpëtimtari i botës dhe Zoti i lavdisë që do të gjykojë të gjithë bijtë e Adamit, pse të mos lindej në një pallat, e me lavdi të madhe, me qëllim që çdo njeri të mund ta dinte që Ai është Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve?"

Miq, duhet të mos harrojmë: **Mendimet e Perëndisë nuk janë si mendimet e njerëzve,** dhe lavdia e Perëndisë ndryshon nga lavdia e botës. Sigurisht, lindja e Jezusit u shoqërua me lavdi të madhe, por shumica e bijve të Adamit nuk e kuptuan atë, sepse **lavdia e Perëndisë dhe lavdia e njerëzve janë krejt të ndryshme nga njëra - tjetra.**

Për ta ilustruar, ndoshta keni parë të pasur që jetojnë në shtëpi të bukura dhe të mëdha, që veshin rroba të shtrenjta dhe bëjnë një jetë luksoze, me shërbëtorë, duke plotësuar çdo dëshirë

të tyre. Kjo është lavdia e botës. Megjithatë, **lavdia e Perëndisë** është ndryshe nga **lavdia e botës**. Kjo është arsyeja pse Mesia, që erdhi nga prania e Perëndisë, nuk u lind në rehati dhe në luks. Ai nuk ishte si shumë njerëz të pasur që nuk e kuptojnë varfërinë dhe vështirësinë e të varfërve. Jo. Ai që Perëndia e dërgoi për të shpëtuar bijtë e Adamit nga pushteti i Satanit dhe i mëkatit u lind në kushte të këqija, madje, në një grazhd!

Kështu, që asnjë të mos thotë se Mesia erdhi vetëm për të shpëtuar të pasurit, apo që Ai nuk i kupton të varfërit. Perëndia do që çdo njeri të kuptojë dhe të dijë se Mesia është Shpenguesi që Ai dërgoi në botë për të çliruar **këdo** që beson në Të – të moshuar e të ri, burrë dhe grua, të pasur dhe të varfër, të lirë dhe skllav.

Kështu, Shkrimet thonë: *"Sepse ju e njihni hirin e Zotit tonë Jezu Krisht, i cili, duke qenë i pasur, u bë i varfër për ju, që ju të bëheni të pasur me anë të varfërisë së tij!"* (2 Korintasve 8:9)

Mesia është i vetmi që **zgjodhi** të lindte. Dhe Ai zgjodhi të lindte si një i varfër! {Shënim: Ndoshta një arsye tjetër që Jezusi u lind në një grazhd ishte për të na kujtuar që Ai është "Qengji i Perëndisë." Qengji lind në stallë, ose në grazhd. Ne do të mësojmë më shumë në lidhje me titullin e Jezusit "Qengji i Perëndisë" në mësimin #64.}

Tani, le të vazhdojmë me historinë e lindjes së Mesias dhe të lexojmë pjesën më të mrekullueshme. Atë natë që Jezusi u lind në një grazhd, Perëndia dërgoi engjëjt e Tij tek disa barinj që po kullosnin bagëtinë e tyre në fushat rreth e rrotull Betlehemit. Dëgjoni se çfarë u tha atyre Perëndia në lidhje me lindjen e Mesias:

Shkrimet thonë:

(Luka 2) ⁸ *Tani në po atë krahinë ishin disa barinj që rrinin jashtë, në fusha, dhe natën ruanin kopenë e tyre.* ⁹*Dhe ja, një engjëll i Zotit iu paraqit atyre dhe lavdia e Zotit shkëlqeu rreth tyre e ata i zuri një frikë e madhe.* ¹⁰*Por engjëlli u tha atyre: "Mos druani, sepse unë po ju lajmëroj një gëzim të madh për të gjithë popullin; ¹¹sepse sot në qytetin e Davidit lindi për ju një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti. {Krishti është trajta Greke e fjalës Hebraike Mesia, që ka kuptimin i Vajosuri}* ¹²*Dhe kjo do t'ju vlejë si shenjë; ju do të gjeni një fëmijë të mbështjellur me pelena, të shtrirë në një grazhd."* ¹³*Dhe menjëherë engjëllit iu bashkua një shumicë e ushtrisë qiellore, që lëvdonte Perëndinë, duke thënë: ¹⁴"Lavdi Perëndisë në vendet më të larta, dhe paqe mbi tokë njerëzve mbi të cilët qëndron mirëdashja e tij!"*

¹⁵*Dhe ndodhi që, kur engjëjt u larguan prej tyre për t'u kthyer në qiell, barinjtë i thanë njëri-tjetrit: "Le të shkojmë deri në Betlehem për të parë ç'ka ndodhur dhe ç'na bëri të ditur Zoti."*

¹⁶Shkuan, pra, me nxitim dhe gjetën Marinë, Jozefin dhe fëmijën që ndodhej në një grazhd.
¹⁷Mbasi e panë, përhapën ato që u ishte thënë për atë fëmijë. ¹⁸Dhe të gjithë ata që i dëgjuan,
u mrekulluan nga gjërat që u treguan barinjte... ²⁰**Dhe barinjte u kthyen, duke përlëvdur
dhe lavdëruar Perëndinë për të gjitha gjërat që kishin dëgjuar dhe parë, ashtu si u ishte
thënë atyre.** Amen.

Kujt i tregoi Perëndia më së pari lajmin e mirë të lindjes së Mesias? Mos ia dha perandorit Romak, të pasurve, apo drejtuesve fetarë? Jo. Perëndia ua shpalli më së pari këtë lajm të lindjes së Mesias fshatarëve; barinjve të përlurur që ishin duke pritur ardhjen e Mesias! Sa të gëzuar ishin barinjte kur panë fëmijën Jezus! Çfarë privilegji i madh! **Ata panë Të Vetmin për të cilin kishin shkruar të gjithë profetët: Mesia, Shpëtimtari i botës, Fjala e Përrjetshme e Perëndisë e mbështjellë në një trup të vogël foshnjeje!**

Duke vazhduar me Ungjillin, le të shohim se ç'ndodhi një vit pas lindjes së Jezusit. Sapo dëgjuam se si Perëndia u shpalli lajmin e lindjes së Jezusit disa **fshatarëve** me anë të **engjëjve të Tij** që u shfaqën në qiell.

Tani do të dëgjojmë se si Perëndia u shpalli lajmin e lindjes së Mesias disa **dijetarëve** {në Uolof: *mjeshtërit e dijes*} me anë të **një ylli** të madh e të bukur që u shfaq në qiell. Dëgjoni se çfarë shkruhet në Ungjillin sipas Mateut, në kapitullin dy.

Shkrimi thotë:

(Mat. 2) ¹ Pasi Jezusi lindi në Betlehem të Judesë në kohën e mbretit Herod, ja që disa dijetarë nga lindja arritën në Jeruzalem, ²duke thënë: "Ku është mbreti i Judenjve, që ka lindur? **Sepse pamë yllin e tij në Lindje dhe erdhëm për ta adhuruar.**" ³Mbreti Herod, kur dëgjoji këto fjalë, u shqetësua, dhe bashkë me të mbarë Jeruzalemi. ⁴Dhe mbasi i mblodhi të gjithë krerët e priftërinjve dhe skribët e popullit, i pyeti ku duhet të lindte Krishti. ⁵Dhe ata i thanë: "Në Betlehem të Judesë, **sepse kështu është shkruar nëpërmjet profetit:** ⁶"Dhe ti, Betlehem, tokë në Jude, nuk je aspak më e parëndësishmja ndër princat e Judesë, sepse nga ti do të dalë një udhëheqës, që do të kullotë popullin tim, Izraelin." ⁷Atëherë Herodi i thirri fshehurazi dijetarët, dhe i pyeti me hollësi se kur e kishin parë yllin për herë të parë." ⁸Dhe i dërgoi në Betlehem dhe tha: "Shkoni dhe pyesni me kujdes për fëmijën; dhe, kur ta gjeni, më njoftoni që të vij edhe unë ta adhuroj."

(Megjithatë, në zemrën e tij, Mbreti Herod kishte planifikuar ta vriste fëmijën, sepse nuk donte që asnjë të bëhej mbret përveç tij!)

⁹Dhe ata, (dijetarët) pasi e dëgjuan mbretin, u nisën; dhe ja, ylli që kishin parë në lindje u shkonte përpara atyre derisa u ndal përmbi vendin ku ndodhej fëmija. ¹⁰Ata, kur e panë yllin, u gëzuan me gëzim shumë të madh. ¹¹Dhe, mbasi hynë në shtëpi, panë fëmijën me Marien, nënën e tij, dhe ranë përmbys dhe e adhuruan. Pastaj hapën thesaret e tyre dhe dhuruan: ar, temjan dhe mirrë. ¹²Pasi Perëndia i udhëzoi në ëndërr që të mos ktheheshin te Herodi, ata u kthyen në vendin e tyre nga një rrugë tjetër.

Shkurtimisht, kjo është historia e lindjes së Mesias. Çfarë mund të themi për gjithçka që dëgjuam sot? Një gjë mund ta themi me siguri që, lindja e Jezus Mesias **është unike dhe e veçantë** në historinë e botës! Midis profetëve, mbretërve dhe njerëzve të botës, asnjë nuk ka lindur në të njëjtën mënyrë siç lindi Jezusi!

Kemi parë sot që Mesia u lind prej një **virgjëreshe, me anë të fuqisë së Perëndisë, pikërisht ashtu siç kishin profetizuar profetët e Perëndisë**. Dëgjuam që Jezusi u lind në qytetin e **Betlehemit**, ashtu siç kishte shpallur profeti Mikea shtatëqind vjet përpara ardhjes së Mesias. Gjithashtu, pamë se si **Perëndia dërgoi engjëjt e Tij dhe një shkëlqim të lavdishëm nga qielli** tek disa barinj për t'u bërë atyre të njohur lajmin e mirë, duke iu thënë: *"Unë po ju lajmëroj një gëzim të madh për të gjithë popullin; sepse sot në qytetin e Davidit lindi për ju një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti!"* Pastaj, pamë se si **një turmë e madhe engjëjsh u shfaqën bashkë me engjëllin e parë, duke lavdëruar Perëndinë, duke thënë: "Lavdi Perëndisë në vendet më të larta, dhe paqe mbi tokë njerëzve mbi të cilët qëndron mirëdashja e tij!"**

Gjithashtu, pamë se si **Perëndia vuri një yll të madh në qiell** për t'u shpallur disa dijetarëve që jetonin në një vend të largët, se Mesia, Mbreti i mbretërve, Shpëtimtari i mëkatarëve kishte lindur!

Miq, çfarë mund të themi atëherë për të gjitha këto? Mund të themi vetëm se: Asnjë njeri nuk ka lindur ndonjëherë ashtu si ky Njeri. Lindja e Jezusit është unike. Në lidhje me lindjen e Tij, **Jezusi është i pakrahasueshëm!** Nuk mund ta krahasojmë me asnjë tjetër. Jezusi ishte më shumë se profet. **Ai ishte i Vetmi për të cilin dëshmuar të gjithë profetët. Ai është Mesia nga qielli!**

Miq, nëse Jezusi do të ishte thjesht profet midis shumë profetëve të tjerë, atëherë, **pse** të gjithë profetët e Perëndisë shpallën ardhjen e Tij përpara se Ai të lindte? **Pse** zbritën engjëjt nga qielli për të festuar lindjen e Tij? Nëse Jezusi do të ishte thjesht një profet midis shumë të tjerëve, atëherë, **pse** vuri Perëndia një yll të madh në qiell për të shpallur lindjen e Tij? **Për**

çfarë arsye u lind prej një virgjëreshe? Dhëntë Zoti që ju t'i merrni në konsideratë këto pyetje të rëndësishme.

Falemindert që na dëgjuat. Në mësimin e ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të shohim se si Jezus Mesia filloi shërbesën e Tij në tokë....

Perëndia ju bekoftë, ndërsa mendoni mbi mesazhin që engjëlli u dha barinjve:

"Mos druani, sepse unë po ju lajmëroj një gëzim të madh për të gjithë popullin; sepse sot në qytetin e Davidit lindi për ju një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti!" (Luka 2:10,11)
Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Biri i Shenjtë

Luka 2; Mateu 3, 4

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit në librin e shenjtë të Ungjillit *{Inxhil}*, lexuam historinë e mahnitshme të lindjes së Mesias. **Askush nuk ka lindur sikurse Jezusi.** Ai u lind nga një e virgjër, me anë të fuqisë së Perëndisë, në qytetin e Betlehemit, pikërisht ashtu siç ishte parathënë nga profetët. Në natën që u lind Jezusi, Perëndia dërgoi shumë engjëj të ndrishëm tek disa barinj, të cilët ishin duke kaluar natën në fushat përreth Betlehemit. Një prej engjëjve u tha barinjve:

“Mos druani, sepse unë po ju lajmëroj një gëzim të madh për të gjithë popullin; sepse sot në qytetin e Davidit lindi për ju një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti.” (Luka 2:10-11)

Sot kemi në plan të studiojmë **se si ishte Jezusi si fëmijë dhe sesi u rrit.** Libri i Ungjillit na tregon që pas lindjes së Jezusit, Jozefi dhe Maria patën katër djem dhe disa vajza. Fëmija Jezus u rrit me vëllezërit dhe motrat e Tij më të vegjël në një shtëpi të ngushtë në veri të Palestinës, në qytetin e Nazaretit. Sikurse e dini, Jozefi nuk e mori Jezusin për sytë e njerëzve, Jezusi u bë si bir i Jozefit. Duke qenë se Jozefi ishte marangoz, edhe Jezusi punoi si marangoz, derisa u largua nga shtëpia. Kështu që, Jezusi mësoi të punonte shumë. Prandaj Shkrimi thotë: *“Dhe Jezusi rritej në dituri, në shtat dhe në hir përpara Perëndisë dhe njerëzve.”* (Luka 2:52)

Si të gjithë fëmijët, Jezusi hëngri dhe fjeti, luajti, dhe studioi. Megjithatë, kishte diçka tek Ai që e bënte të ishte ndryshe nga fëmijët e tjerë. A e dini çfarë e bënte të ishte ndryshe nga të tjerët? **Ai nuk bëri kurrë mëkat!** Asnjë fjalë e gabuar nuk doli kurrë nga goja e Tij. *“Ai nuk bëri asnjë mëkat dhe nuk u gjet asnjë mashtrim në gojë të tij,”* (I Pjetrit 2:22) Ai nuk i tha kurrë ndokujt: “Më fal,” sepse Ai nuk gaboi kurrë me të tjerët. Ai nuk mund të bënte mëkat, sepse **rrënjët e mëkatit nuk ishin** tek Ai! Ai kishte një natyrë të shenjtë. E keqja nuk ishte pjesë e Tij. Ai bëri vetëm atë që ishte e kënaqshme për Perëndinë. **Ai kishte një trup fizik si yni, por nuk kishte një natyrë të ligë si e jona!** Këtë deklarojnë Shkrimet kur thonë:

“Sepse ne nuk kemi kryepriфт që nuk mund t'i vijë keq për dobësitë tona, po një që u tundua në të gjitha ashtu si ne, por **pa mëkatuar**.” (Hebrenjve 4:15)

Kur Jezusi ishte 30 vjeç, **koha për Të për të filluar misionin e Tij** si shpëtimtar i botës, kishte ardhur. Një ditë Ai i tha lamtumirë familjes së Tij, la qytetin e Nazaretit, dhe shkoi në lumin Jordan, ku profeti Gjon (Yahja) ishte duke predikuar dhe pagëzuar njerëzit në ujë.

A ju kujtohet Gjoni? Ai ishte lindur 6 muaj para Jezusit. Gjoni ishte profeti që Perëndia e dërgoi për të përgatitur zemrat e njerëzve, kështu që ata të mund të pendoheshin për mëkatet e tyre dhe të mirëprisnin ardhjen e Mesias që Perëndia kishte dërguar. Dëgjoni çfarë është shkruar në Ungjill në lidhje me profetin Gjon dhe se si ai përgatiti rrugën e Mesias. Në Ungjillin e Mateut, në kapitullin e tretë, Shkrimi thotë:

(Mateu 3) “¹Tani në ato ditë erdhi Gjon Pagëzori, që predikonte në shkretëtirën e Judesë, ²dhe thoshte: “**Pendohuni, sepse mbretëria e qiejve është afër!**” ³Dhe në fakt për Gjoni kishte folur profeti Isaia kur tha: “Një zë i atij që bërtet në shkretëtirë: “**Përgatitni udhën e Zotit, drejtoni shtigjet e tij**””. ⁴Tani Gjoni vet kishte veshur një rrobë prej leshi të deveve dhe një brez prej lëkure në bel; ai ushqej me karkaleca dhe mjaltë të egër. ⁵Në atë kohë njerëzit e Jeruzalemit, nga gjithë Judeja dhe nga krahina e Jordanit rendnin tek ai”,

Le të ndalojmë pak e të mendojmë rreth këtyre vargjeve që sapo lexuam. A e keni dëgjuar mesazhin e Gjoni? Shkurtimisht, Gjoni predikoi: “Pendohuni për mëkatet tuaja! Kthehuni nga veprat tuaja të liga, dhe përgatituni për të takuar Mesian e Shenjtë, i cili ka ardhur për ju nga qielli!” Ata që rrëfyen mëkatet e tyre përpara Perëndisë u pagëzuan nga Gjoni në lumë. Prandaj, profeti Gjon u bë i njohur si Gjon Pagëzori. Pagëzimi në ujë nuk mund të pastronte mëkatet e njerëzve, por ishte vetëm një shenjë që tregonte se ata ishin penduar për mëkatet e tyre dhe ishin gati për të pranuar Mesian si shpëtimtarin e tyre.

Disa prej atyre që iu përgjigjën Gjoni dhe që ai mund t'i pagëzonte ishin pjesëtarë të dy sekteve judaike më të famshme, *saducenjve dhe farisenjve*. **Saducenjtë** ishin çifutët më të pasur dhe kishin influencë në qeverinë Romake. Por në zemrat e tyre ata nuk donin t'ia dinin për Shkrimet e Profetëve. **Farisenjtë** ishin ekspertë fetarë, shumë të zellshëm në lutje, agjërim, ndihma për të varfërit dhe në dhënien e ofertave.

Megjithatë, adhurimi i tyre ishte i pavlefshëm, sepse ata përpiqeshin të bëheshin të drejtë para Perëndisë nëpërmjet veprave të tyre. Gjithashtu, farisenjtë përzierin traditat e tyre me fjalën e vërtetë të Perëndisë. Për rrjedhojë, adhurimi i tyre ndaj Perëndisë ishte më shumë një shfaqje për t'u dukur, i kombinuar me përbuzje ndaj atyre që nuk merrnin pjesë në grupin e tyre. Pra, e thënë me pak fjalë, farisenjtë dhe saducenjtë nderonin Perëndinë me **buzët** e tyre, por **zemrat** e tyre ishin shumë larg prej Tij.

Tani, le të vazhdojmë të lexojmë në Ungjill dhe të dëgjojmë se si Gjoni i qortoi këta ekspertë fetarë për shkak të hipokrizisë së tyre. Shkrimi thotë:

(Mateu 3) ⁷Por ai [Gjoni], kur pa se shumë farisenj dhe saducenj po vinin për t'u pagëzuar tek ai, u tha atyre: “Pjellë nepërkash, kush ju ka mësuar t'i arratiseni zemërimin që po vjen? ⁸Jepni pra frytë të denja të pendesës! ⁹Dhe mos t'ju shkojë mendja të thoni me vete: ‘Ne kemi Abrahamin për atë’; sepse unë po ju them se Perëndia mund të nxjerrë bij të Abrahamit edhe prej këtyre gurëve. ¹⁰Dhe tashmë sëpata është në rrënjën e drurëve; çdo dru, pra, që nuk jep fryt të mirë, do të pritet dhe do të hidhet në zjarr. ¹¹Unë po ju pagëzoi me ujë, për pendim; por ai që vjen pas meje është më i fortë se unë, dhe unë nuk jam i denjë as të mbaj sandalet e tij; ai do t'ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë dhe me zjarrin. ¹²Ai mban në dorë terploten dhe do ta pastrojë plotësisht lëmin e tij; grurin e tij do ta mbledhë në hambar, por bykun do ta djegë me zjarr të pashueshëm”.

¹³Atëherë erdhi **Jezusi** nga Galileja në Jordan te Gjoni për t'u pagëzuar prej tij. ¹⁴Por Gjoni e kundërshtoi fort duke i thënë: “Mua më duhet të pagëzohem prej teje dhe ti po vjen tek unë?” ¹⁵Dhe Jezusi, duke iu përgjigjur, u tha: “Lejo të bëhet për tani, sepse në këtë mënyrë **përbushim çdo drejtësi.**” (Atëherë ai e lejoi.)

Prandaj, Gjoni e pagëzoi Zotin Jezus në Lumin Jordan. Ndoshta disa mund të pyesin: “Pse Jezusi, i cili ishte pa mëkat, kërkoi që Gjoni ta pagëzojë?” Është e vërtetë, Zoti Jezus nuk kishte nevojë të pendohej për asgjë, sepse Ai kurrë nuk kishte bërë mëkat. Përse, atëherë, Jezusi shkoi tek Gjoni që ai ta pagëzonte sikurse ishte duke pagëzuar mëkatarët? Çfarë tha Jezusi rreth kësaj? Jezusi i tha Gjoni: “Lejo të bëhet për tani, sepse në këtë mënyrë **përbushim çdo drejtësi.**” Duke qenë i pagëzuar, Jezusi jo vetëm dha para nesh një shembull për t'u ndjekur, por Ai, gjithashtu, na tregoi që Ai erdhi për të jetuar sikurse cilido nga ne dhe për të vdekur për ne. Në fund të kapitullit, Shkrimi thotë:

(Mateu 3) ¹⁶“Dhe **Jezusi**, sapo u pagëzua, doli nga uji; dhe ja, qiejt iu hapën, dhe ai pa **Frymën e Perëndisë** duke zbritur si një pëllumb e duke ardhur mbi të; ¹⁷dhe ja **një zë nga qielli** që tha: ‘Ky është Biri im i dashur, në të cilin jam kënaqur’.”

Miq, zëri i kujt jehoi nga qielli? Zëri i Zotit Perëndi! Çfarë tha Perëndia? Perëndia tha për Jezusin: “**Ky është Biri im i dashur, në të cilin jam kënaqur!**” Më herët kemi lexuar në Shkrimet e Shenjta se si profeti David dhe engjëlli Gabriel e quajtën Mesian “*Biri i Perëndisë.*” Tani le të dëgjojmë se si vetë Perëndia e quajti Jezusin: “*Biri im i dashur!*” Pse Perëndia e quajti Jezusin Birin e Tij? Sikurse kemi parë tashmë, Jezusi është quajtur *Biri i Perëndisë*, sepse Ai erdhi nga qielli. Jezusi nuk pati baba tokësor. Perëndia e vendosi Fjalën e Tij të përjetshme në barkun e një të virgjëre. Këtu ne shohim një tjetër arsye pse Jezusi është quajtur Biri i Perëndisë. **Perëndia e quajti Jezusin Birin e Tij për ta veçuar nga gjithë të tjerët.**

Çfarë ka Jezusi ndryshe nga fëmijët e Adamit? Çdo pasardhës i Adamit ka një natyrë të njiçësuar me mëkat, por **natyra e Jezusit ishte e panjollësuar nga mëkati**. Ai nuk kishte as edhe një mëkat, sepse Ai erdhi nga Perëndia nëpërmjet Frymës së Tij të Shenjtë. Mesia mori një trup **fizik** si trupat tanë, por Ai nuk mori **natyrën tonë plot me mëkat**. Ai pati një natyrë të përsosur dhe të shenjtë! Për këtë arsye, Perëndia, i Shenjti, u kënaq në Jezusin, sikurse një baba kënaqet me birin e tij të bindur dhe besnik. Thuhet që biri është pasqyra e babait. Kushdo që shikon birin e di se si është i ati.

Në mënyrë të ngjashme, kushdo që njeh Jezusin, e di se si është Perëndia, sepse Jezusi erdhi nga Perëndia **për të shfaqur natyrën e Perëndisë**. Askush nuk e ka parë ndonjëherë Perëndinë, por Mesia e ka bërë Atë të njohur! Jezusi është i vetmi njeri i cili pati një natyrë të shenjtë, sepse Ai është i vetmi që erdhi nga Fryma e Shenjtë e Perëndisë! Për këtë arsye, Perëndia nuk kishte turp të thërriste me zërin e Tij nga qielli, duke thënë: “*Ky është Biri im i dashur, në të cilin jam kënaqur!*” (Mateu 3:17)

Në kohën që na ka mbetur për sot, do të fillojmë të lexojmë në kapitullin 4 për të dëgjuar çfarë ndodhi pasi Gjoni pagëzoi Jezusin. Shkrimi thotë:

(Mateu 4) ¹Atëherë Fryma e çoi Jezusin në shkretëtirë, që djalli ta tundonte. ²**Dhe, mbasi agjëroi dyzet ditë e dyzet net, në fund e mori uria.** ³Atëherë tunduesi, (Satani) pasi iu afrua, i tha: “*Në qoftë se je Biri i Perëndisë, thuaj që këta gurë të bëhen bukë*”. ⁴Por ai, (Jezusi) duke iu përgjigjur, tha: “*‘Është shkruar: ‘Njeriu nuk rron vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë’*”. ⁵Atëherë djalli e çoi në qytetin e shenjtë dhe e vendosi në majë të tempullit dhe i tha: “*‘Nëse je Biri i Perëndisë, hidhu poshtë, sepse është shkruar: ‘Ai do t’u japë urdhër engjëjve të tij për ty; edhe ata do të mbajnë mbi duart e tyre...’*”. ⁷Jezusi i tha: “*‘Është shkruar gjithashtu: ‘Mos e tundo Zotin, Perëndinë tënd’*”. ⁸Djalli e çoi sërish mbi një mal shumë të lartë dhe i tregoi të gjitha mbretëritë e botës dhe lavdinë e tyre, dhe i tha: ⁹“*Unë do të t’i jap të gjitha këto, nëse ti bie përmbys para meje dhe më adhuron*”. ¹⁰Atëherë Jezusi i tha: “*Shporru, Satan, sepse është shkruar: ‘Adhuro Zotin, Perëndinë tënd, dhe shërbeji vetëm atij’*”. ¹¹Atëherë djalli e la; dhe ja, u afruan engjëjt dhe i shërbenin.

Tri herë Satani provoi ta bënte Jezusin që t’i bindej atij dhe mëkatit. Të tri herët Jezusi iu përgjigj djallit, duke cituar Fjalën e Perëndisë. Sikurse Satani tundoi Adamin dhe Evën të mëkatonin në kopshtin e Parajsës, (Eden) po kështu, Satani tundoi Zotin Jezus që të mëkatonte në shkretëtirë. **Por Jezusi nuk mëkatoi.**

Përse djalli e tundoi Jezusin? Sepse ai e dinte që Jezusi ishte Shpenguesi i Shenjtë, i cili kishte ardhur nga qielli në tokë për të shpëtuar fëmijët e Adamit nga sundimi i tij. Satani, gjithashtu, e dinte që nëse Jezusi do të bënte vetëm një mëkat, Ai nuk mund të shpëtonte fëmijët

e Adamit nga sundimi i mëkatit. Kështu, Satani sulmoi Jezusin, duke provuar ta mashtrojë Atë. Por Jezusi nuk ra në grackën e Satanit.

Satani mposhti dhe korruptoi parardhësit tanë, Adamin dhe Evën, por ai nuk mundi të mposhtë Birin e Shenjtë të Perëndisë. **Zoti Jezus nuk mëkatoi, sepse Perëndia nuk mund të mëkatojë.** Si i Ati, i Biri. Jezusi ishte Fjala e gjallë dhe e plotfuqishme e Perëndisë në një trup njerëzor. Perëndia e dërgoi Atë në botë për të shpëtuar fëmijët e Adamit nga fuqia e Satanit dhe nga dënimi i mëkatit. Vetëm Zoti Jezus mund të na shpëtojë nga Satani dhe mëkati, sepse vetëm Ai e mposhti Satanin dhe mëkatin. Për këtë arsye Shkrimi thotë rreth Mesias: **“Sepse ne një kryepriфт i tillë na duhej, i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët dhe i ngritur përmbi qiej, i cili nuk ka nevojë çdo ditë, si ata kryepriфтërinjtë, të ofrojë flijime më parë për mëkatet e veta e pastaj për ato të popullit; sepse këtë e bëri një herë e mirë, kur e kushtoi vetveten.”** (Hebrenjve 7:26-27)

Miq, ju falënderojmë që na dëgjuat. Na ndiqni sërish në studimin e ardhshëm për të dëgjuar pse dishepujt e profetit Gjon ikën për të ndjekur Jezusin...

Unë shpresoj që Zoti t`ju bëjë të kuptoni gjithçka që kemi lexuar sot. Po largohemi duke ju lënë me këtë varg nga Shkrimi i Shenjtë:

“Dhe ju e dini se ai [Jezusi] u shfaq për të hequr mëkatet tona; dhe në të nuk ka mëkat.” (I Gjonit 3:5)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Qengji i Perëndisë

Gjoni 1, 3

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në dy programet e fundit, pamë se Jezus Mesia ishte unik në lindjen dhe karakterin e Tij. Përsa i përket **lindjes së Tij**, zbuluam se askush nuk ka lindur në të njëjtën mënyrë si Jezusi, sepse Ai nuk kishte një atë tokësor. Ai lindi nga një virgjëreshë, me fuqinë e Frymës së Shenjtë të Perëndisë. Përsa i përket **karakterit të Tij**, Jezusi ishte unik. Asnjëherë nuk ka lindur dikush me një natyrë të shenjtë si e Tij. Ai kishte një trup si yni, por Ai nuk kishte natyrën tonë të ligë. Jezusi ishte i panjollosur nga mëkati, sepse Ai ishte Shpëtimtari që Perëndia dërgoi në botë për të mbajtur për ne ndëshkimin për mëkatin tonë.

Sot kemi planifikuar që të vazhdojmë në Ungjill ose Inxhil dhe të dëgjojmë **atë që profeti Gjoni**, ose *Yahya*, **dëshmoi në lidhje me Jezusin**. Gjoni ishte profeti që Perëndia dërgoi për të përgatitur rrugën përpara Mesisë.

Duke lexuar në Ungjillin e Gjonit {Vini re: në Dhjatën e Re të Uolofit, profeti Gjon Baptisti quhet *Yahya*, dhe apostulli Gjon quhet *Yowanna*, (Jovan), kjo, pra, që të mos ketë ngatërresë midis këtyre dy burrave}, në kapitullin një, Shkrimet thonë:

(Gjoni 1) ¹⁹*Dhe kjo është dëshmia e Gjonit, kur Judenjtë i dërguan nga Jeruzalemi priftërinj dhe levitë për ta pyetur: "Kush je ti?"* ²⁰*Ai edhe e rrëfeu, edhe nuk e mohoi, dhe rrëfeu: "Unë nuk jam Krishti (Mesia)."*... ²²*Atëherë ata i thanë: "Kush je ti, që t'u japim përgjigje atyre që na dërguan? Ç'thua për veten tënde?"* ²³*Ai u përgjigj: "Unë jam zëri i atij që bërtet në shkretëtirë:*

drejttoni udhën e Zotit, sikurse tha profeti Isaia."... ²⁶Gjoni iu përgjigj atyre, duke thënë: "Unë pagëzoj me ujë, por midis jush është një që ju nuk e njihni. ²⁷**Ai është ai që vjen pas meje e më paraprin, të cilin unë nuk jam i denjtë t'ia zgjidh lidhësen e sandaleve.**" ²⁸Këto gjëra ndodhën në Betabara, përtej Jordanit, ku Gjoni po pagëzonte. ²⁹Të nesërmen, Gjoni e pa **Jezusin** që po vinte drejt tij dhe tha: "**Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatën e botës!**" ³⁰**Ky është ai për të cilin unë thashë: "Mbas meje vjen një burrë që më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje!"**

Le të ndalojmë për pak këtu dhe të mendojmë për atë që Gjoni dëshmoi. A e dëgjuat çfarë tha ai për Mesian? Le t'i dëgjojmë përsëri këto fjalë nga Shkrimi: *Gjoni e pa Jezusin që po vinte drejt tij dhe tha: "Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatën e botës!"*

Kemi lexuar, tashmë, se si profetët e Perëndisë e quanin Mesian me shumë emra, si: Shpenguesi, Shpëtimtari, Mbreti, Zoti, Fjala e Perëndisë dhe Biri i Perëndisë. Tani dëgjojmë se Ai quhet "**Qengji i Perëndisë**" Ky është një titull shumë i rëndësishëm që meriton të qartësohet.

Pse Gjoni e quajti Jezusin Qengji i Perëndisë? A ishte Jezusi një qengj? Jo, Jezusi nuk ishte një qengj i vërtetë. Të gjithë e kanë të qartë se kjo është vetëm një mënyrë të foluri. Por pse profeti Gjoni e quajti Jezusin **Qengji i Perëndisë**? Pse dikush do të donte të ishte si një qengj? Pse Gjoni u drejtua nga Jezusi dhe u tha dishepujve të tij: "*Ja, Ky është Qengji i Perëndisë që heq mëkatën e botës!*"?

Për të kuptuar se çfarë do të thotë titulli "Qengji i Perëndisë", duhet të kujtojmë atë që tha Perëndia pasi Adami dhe Eva kishin mëkatuar. Perëndia tha se paga për mëkatën ishte vdekja dhe ferri dhe pa derdhje të gjakut të një sakrifice të pametë, nuk do të kishte falje të mëkatit. Pra, ne lexuam se si biri i Adamit dhe i Evës, Abeli, i besoi Perëndisë, theri një **qengj** dhe ia ofroi Perëndisë në një altar si flijim për të mbuluar mëkatën e tij. Kur Zoti pa gjakun e qengjit, e anuloi dënimin për mëkatën e Abelit dhe e gjykoi si të drejtë, sepse **një qengj i pafajshëm ishte sakrifikuar në vend të tij.**

Megjithatë, Perëndia tha gjithashtu se gjaku i një qengji nuk mund të pranohej përgjithmonë si një pagesë e mjaftueshme për mëkatën, sepse vlera e një kafshe dhe ajo e një njeriu nuk janë të barabarta. **Qengji ishte vetëm një hije dhe një ilustrim i Shpenguesit të shenjtë që do të vinte në botë dhe do të derdhte gjakun e Tij për të çliruar mëkatarët nga gjykimi i drejtë i Perëndisë.**

Shtatëqind vjet përpara lindjes së Jezusit, profeti Isaia shkroi se si Mesia do të "*çohet si një qengj në thertore*", si një sakrificë për të hequr mëkatet tona. (Isaia 53:7).

Pra, midis kohës së Abelit dhe kohës së Mesias, të gjithë ata që i besuan Perëndisë, respektuan dhe morën pjesë në sakrificat e qengjave. Noeu, Abrahami, Moisiu, Davidi, Salomoni dhe të gjithë profetët, dhe të gjithë ata që i besuan Fjalës së Perëndisë, e kishin zakon t'i ofronin Perëndisë flijime qengjash pa të meta. Në këtë mënyrë, ata të gjithë ishin duke parë drejt ditës kur Perëndia do të dërgonte në tokë sakrificën përfundimtare, që është, Shpenguesi i shenjtë, që do të derdhte gjakun e Tij si një flijim që heq mëkatet përgjithmonë.

Prandaj, të dashur miq, kur profeti Gjoni e pa Jezusin që po vinte drejt tij, e tregoi me gisht dhe u tha dishepujve të tij: "**Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatet e botës!**" Kështu Gjoni ua bëri të ditur dishepujve të tij se ky Jezus që qëndronte përpara tyre ishte Mesia, "*Qengji*", që Perëndia dërgoi nga qielli, Flijimi i Përsosur për të cilin profetizuan të gjithë profetët. Jezusi është sakrifica e shenjtë që erdhi në botë për të vdekur në vend të bijve të Adamit, në mënyrë që Zoti të na i falë mëkatet përgjithmonë!

Pas kësaj, Shkrimet thonë:

(Gjoni 1) ³⁵Të nesërmen Gjoni rrinte përsëri atje me dy nga dishepujt e vet. ³⁶Dhe, duke i ngulur sytë mbi Jezusin që po kalonte, tha: "**Ja Qengji i Perëndisë!**" ³⁷Dhe të dy dishepujt dëgjuan atë duke folur, dhe e ndoqën Jezusin. ³⁸Por Jezusi u kthye dhe, kur pa se po e ndiqnin, u tha atyre: "Ç'kërkoni?" Ata i thanë: "Rabbi (që e përkthyer do të thotë "mësues"), ku banon?" ³⁹Ai iu përgjigj atyre: "Ejani e shikoni." Ata shkuan dhe e panë ku banonte ai, dhe ndenjën atë ditë bashkë me të. Ishte rreth orës dhjetë. ⁴⁰Andrea, vëllai i Simon Pjetrit, ishte një nga ata të dy që e kishin dëgjuar këtë nga Gjoni dhe kishin ndjekur Jezusin. ⁴¹Ky gjeti më të parin vëllanë e vet, Simonin, dhe i tha: "**E gjetëm Mesian** që përkthyer do të thotë: "Krishti!"... ⁴²Dhe e çoi te Jezusi. Atëherë Jezusi e shikoi dhe tha: "Ti je Simoni, bir i Jonas. Ti do të quhesh Kefa, që do të thotë: "gur". (që e përkthyer është Pjetër, domethënë, guri). ⁴³Të nesërmen, Jezusi donte të dilte në Galile; gjeti Filipin dhe i tha: "Ndiq më!" ⁴⁴Dhe Filipi ishte nga Betsaida, nga i njëjti qytet i Andreas dhe i Pjetrit. ⁴⁵Filipi gjeti Natanaelin dhe i tha: "**E gjetëm atë, për të cilin shkroi Moisiu në ligj dhe**

profetët: Jezusin nga Nazareti, të birin e Jozefit! ⁴⁶*Dhe Natanaeli i tha: "A mund të dalë diçka e mirë nga Nazareti?" Filipi i tha: "Eja e shih!"*

Kështu, pra, ne shohim se si dishepujt e Gjonit filluan të ndjekin Jezusin. Pse dishepujt e profetit Gjon e lanë atë dhe ndoqën Zotin Jezus? Ata filluan të ndjekin Jezusin, sepse besuan në ato që Gjoni u tregoi kur u tha se **Jezusi ishte Mesia dhe Qengji i Perëndisë për të cilin profetizuan të gjithë profetët e Perëndisë!** Kështu, kur një prej dishepujve të Gjonit, dhe ky ishte Andrea, e njohu që Jezusi ishte Mesia, shkoi tek vëllai i tij, Simon Pjetri, dhe i tha: **"E gjetëm Mesian!"** Kur një dishepull tjetër me emër Filip, e njohu Jezusin, ai plot gëzim i tregoi Natanaelit, mikut të tij: **"E gjetëm atë, për të cilin shkroi Moisiu në ligj dhe profetët, Jezusin nga Nazareti!"**

Po, Andrea, Pjetri, Filipi dhe Natanaeli u gëzuan shumë kur panë Jezusin, sepse e dinin që **për mijëra vjet profetët kishin profetizuar ardhjen e Mesias. Tani ata po shihnin Mesian me sytë e tyre!**

Lavdi i qoftë Perëndisë!!! Shpenguesi i madh, për të cilin kishin dëshmuar të gjithë profetët, ishte në mes tyre! Lavdi Zotit, Mesia kishte ardhur! Pra, kështu, këta katër dishepuj të Gjonit filluan të ndjekin Jezusin, duke u bërë dishepujt e Tij të parë.

Pas kësaj, Shkrimet thonë:

(Mateu 4) ²¹*Dhe, duke vazhduar rrugën, (Jezusi) pa dy vëllezër të tjerë: Jakobin, birin e Zebedeut dhe Gjonin, vëllanë e tij, në barkë bashkë me Zebedeun, atin e tyre, duke ndrequr rrjetat; dhe i thirri. [¹⁹Dhe iu tha atyre: "Ndiqmëni dhe unë do t'ju bëj peshkatarë njerëzish.]"* ²²*Dhe ata lanë menjëherë barkën dhe atin e tyre dhe i shkuan pas. ²³Jezusi shkante kudo nëpër Galile, duke mësuar në sinagogat e tyre, duke predikuar ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar çdo sëmundje dhe çdo lëngatë në popull. ²⁴Dhe fama e tij u përhap në gjithë Sirinë; dhe i sillnin të gjithë të sëmurët që vuanin nga lëngata dhe dhimbje të ndryshme, të demonizuar, epileptikë dhe paralizikë; dhe ai i shëronte. ²⁵Dhe një mori e madhe njerëzish i shkante pas, nga Galileja, nga Dekapoli, nga Jeruzalemi, nga Judeja dhe nga përtej Jordanit."*

Në dashtë Perëndia, në mësimin e radhës, do të thellohemi më tej në historitë që tregojnë se si Zoti Jezus i mësoi turmat dhe se si Ai bëri mrekulli të mëdha.

Ne do të shohim se me fjalët dhe veprat e Tij Jezusi vërtetoi se **Ai ishte Ai që pretendonte se ishte** - Mesia për të cilin kishin shkruar të gjithë profetët! Megjithatë, në kohën që na ka mbetur për sot, do të vazhdojmë të lexojmë për të parë se çfarë ndodhi me **profetin Gjon**. Siç e pamë, pasi Gjoni shpalli se Jezusi ishte Mesia, dishepujt e Gjonit filluan ta linin atë, një nga një, që të mund të ndiqnin **Zotin Jezus**. A i pëlqeu kjo Gjonit? **A ishte i kënaqur profeti Gjon që dishepujt e tij e kishin lënë për të ndjekur Jezusin?** Çfarë mendoni ju?

Dëgjoni se çfarë shkruhet në Ungjillin sipas Gjonit, në kapitullin tre.

(Gjoni 3) ²⁶*[Kështu erdhën te Gjoni dhe i thanë: "Mësues, ai që ishte me ty përtej Jordanit, për të cilin ti bëre dëshmi, ja, ai pagëzon dhe të gjithë shkojnë tek ai."* ²⁷*Gjoni u përgjigj dhe tha: "Njeriu nuk mund të marrë asgjë, nëse nuk i është dhënë nga qielli."* ²⁸*Ju vetë më jeni dëshmitarë se thashë: "Unë nuk jam Krishti, por jam dërguar përpara tij."* ²⁹*Ai që e ka nusen është dhëndri, por miku i dhëndrit, që është i pranishëm dhe e dëgjon, gëzohet shumë për zërin e dhëndrit; prandaj ky gëzimi im është i plotësuar!* ³⁰*Ai duhet të rritet dhe unë të zvogëlohem!*

Çfarë mendoni në lidhje me këtë? Gjoni pati **gëzim të madh** kur dishepujt e tij u larguan prej tij dhe ndiqnin Jezus Mesian! Gëzimi i Gjonit ishte i plotësuar, sepse **ai e kishte përmbushur misionin e tij**; ai e kishte përgatitur rrugën përpara Mesias. Si **një profet i vërtetë i Perëndisë**, dëshira e vetme e Gjonit ishte të drejtonte njerëzit tek **Mesia**. Sa ndryshe ishte profeti Gjon nga shumë drejtues të sotëm fetarë! **Një drejtues i vërtetë fetar do t'ju drejtojë gjithmonë drejt Zotit Jezus, sepse Jezusi është i Vetmi që mund t'ju çojë në praninë e shenjtë të Perëndisë në Parajsë.**

Gjoni e dinte se kishte shumë profetë të Perëndisë, por vetëm një Shpëtimtar! Prandaj, Gjoni tha: *"Kush beson në Birin (Jezus Mesinë) ka jetë të përjetshme, kurse kush nuk i bindet Birit nuk do të shohë jetë, por zemërimi i Perëndisë qëndron mbi të."* (Gjoni 3:36)

Përsa i përket fundit të jetës së Gjonit, Shkrimet thonë:

"Kështu ai e ungjillizonte popullin (për Mesian) duke e këshilluar me shumë mënyra të tjera. Por...Gjoni e qortoi Herodin, tetrarkun, sepse ishte martuar me Herodiadën, gruan e vëllait të tij dhe për gjëra të tjera të këqija që kishte bërë." (Luka 3:18,19)

Kjo është arsyeja pse Herodi dha urdhër që Gjoni të arrestohej, të lidhej e të futej në burg. Në fund, Herodi ia preu kokën Gjunit, me qëllim që të kënaqte gruan e tij. (Shihni Marku 6:17,27) Kështu, Gjoni hyri në lavdinë e pranisë së Perëndisë në parajsë.

Shkrimi na tregon se Gjoni ishte një profet i madh, më i madh, madje, se edhe profetët e tjerë që erdhën përpara tij. Pse Gjoni ishte më i madh sesa profetët e tjerë? Sepse, **të gjithë profetët e tjerë shpallën: "Mesia do të vijë! Ai do të vijë! Ai do të vijë!"** Ndërsa, **profeti Gjon shpalli: "Mesia është këtu! Emri i Tij është Jezus! Ja! Qengji i Perëndisë që do të vritet për të hequr mëkatën e botës, ka ardhur! Ndiqeni Atë!"**

Kështu, Gjoni e përmbushi detyrën e tij si profeti që përgatiti rrugën për Mesian.

Falemnderit që na dëgjuat. Sipas vullnetit të Perëndisë, në mësimin tonë të ardhshëm, do të vazhdojmë në Ungjillin e shenjtë dhe do të zbulojmë se pse Jezusi quhet Mjeku i Madh....

Zoti ju dhëntë të kuptoni atë që kemi studiuar sot! Asgjë nuk ka më tepër rëndësi sesa ajo që shpalli profeti Gjon në lidhje me Jezus Mesian, kur tha:

"Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatën e botës!" (Gjoni 1:29)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Shëruesi i Madh

Marku 1, 2

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Siç e dini, në udhëtimin tonë përmes Shkrimeve të Shenjta, po studiojmë tek Ungjilli {*Inxhil*}. Ky është libri i shenjtë që flet për Lajmin e Mirë të Mesias që erdhi në botë për të çliruar bijtë e Adamit nga sundimi i Satanit dhe i mëkatit. Në mësimin e fundit, lexuam se Jezus Mesia filloi të vizitonte qytetet, **duke i mësuar** njerëzit dhe **duke shëruar** çdo sëmundje dhe lëngatë midis tyre. Emri i tij u bë i famshëm në të gjithë vendin.

Sot, do të vazhdojmë historinë e Jezus Mesisë për të parë se si **Mësimet dhe Veprat e Tij** ndryshonin plotësisht nga të gjithë ata që kishin vepruar përpara Tij. Jezusi nuk kishte grua, nuk kishte shtëpi, ose pasuri tokësore. Ai ishte unik ndër njerëzit. Vetëm një gjë kishte rëndësi për Të: të bënte vullnetin e Atij që e dërgoi; të mbaronte veprën që Perëndia i kishte ngarkuar të bënte.

Në Ungjillin e Markut, në kapitullin një, Shkrimet thonë:

(Mark 1) ²¹[Jezusi dhe dishepujt e tij] hynë në [qytetin e] Kapernaumit dhe menjëherë, ditën e shtunë, ai hyri në sinagogë dhe i mësonte njerëzit. ²²Dhe njerëzit habiteshin nga doktrina e tij, sepse **ai i mësonte si një që ka pushtet dhe jo si skribët**. ²³Atëherë në sinagogën e tyre ishte një njeri i pushtuar nga një frymë e ndyrë, i cili filloi të bërtasë, ²⁴duke thënë: "Ç'ka midis nesh dhe teje, o Jezus Nazareas? A erdhe të na shkatërrosh? Unë e di kush je: I Shenjti i Perëndisë." ²⁵Por Jezusi e qortoi duke thënë: "Hesht dhe dil prej tij!" ²⁶Dhe fryma e ndyrë, mbasi e sfiliti, dhe duke lëshuar një britmë të madhe **doli prej tij**. ²⁷Dhe të gjithë u mahnitën aq shumë sa pyesnin njëri-tjetrin duke thënë: "Vallë ç'është kjo? Çfarë doktrine e re qënka kjo? Ky i urdhëroka me autoritet edhe frymërat e ndyra, dhe ata i binden." ²⁸Dhe fama e tij u përhap menjëherë në mbarë krahinën përreth Galileesë.

Mësimet e Jezusit ishin shumë të ndryshme nga mësimet e mësuesve të ligjit {skribët, drejtuesit fetarë}. Të gjithë ata që dëgjonin Jezusin në sinagogë {një ndërtesë e veçantë që shërbente për të adhuruar dhe për leximin e Shkrimeve} u mahnitën nga fjalët e Tij, sepse fjalët e Tij kishin autoritet, ndryshe nga mësuesit e ligjit.

Ju keni dijeni për **mësuesit e ligjit**. Ata pretendonin të shpjegonin Toran, {*Taurat*}, Psalmet {*Zabur*} dhe shkrimet e tjera të profetëve. Megjithatë, shumica e tyre nuk mund t'i shpjegonin drejt Shkrimet e Profetëve, sepse nuk i kuptonin ato në të vërtetë! Ata dinin gjithçka përsa i përket detyrave të tyre fetare dhe traditave të paraardhësve të tyre, por nuk e njihnin Fjalën e Perëndisë. Këta "specialistë" fetarë e nderonin Perëndinë me buzë, por nuk e donin Fjalën e Tij. Kështu, kur Jezusi (që nuk kishte studiuar kurrë në shkolla fetare) hyri në sinagogat e tyre dhe filloi të shpjegonte Shkrimet me aq autoritet dhe qartësi, këta mësues u turpëruan në të vërtetë. Për më tepër, njerëzit në sinagogë u habitën shumë nga mësimet e Jezusit dhe veprat e Tij saqë pyesnin njëri-tjetrin: "Kush është ky? Nga i vjen kjo fjalë diturie? Si mund të mësojë me kaq autoritet? Madje, Ai urdhëron edhe frymërat e ndyra dhe ata i binden! Nuk kemi parë kurrë diçka të tillë! Asnjë nuk ka mësuar si ky njeri! Asnjë nuk ka kryer vepra të tilla si Ai!"

Vërtet, që nga dita kur Adami mëkatoi deri në ditën kur Jezusi filloi të bënte mrekulli, njerëzit nuk kishin parë kurrë dikë kaq të fuqishëm. Por tani ata po shihnin Një që mund të fliste një fjalë të vetme dhe Satani dhe demonët e tij do të iknin! Këtë mund ta bënte vetëm Mesia që erdhi nga qielli! A e dëgjuat çfarë i tha Jezusit njeriu i pushtuar nga demonët? Ai bërtiti duke thënë: "*Ç'ka midis nesh dhe teje, o Jezus Nazareas? A erdhe të na shkatërrosh Unë e di se kush je: I Shenjti i Perëndisë!*" **Demonët** e dinin shumë mirë se nga kishte ardhur Jezusi dhe se kush ishte. Megjithatë, shumica e **njerëzve** nuk e njihnin se kush ishte në të vërtetë Jezusi. Satani dhe engjëjt e tij të këqinj e kishin shumë frikë Zotin Jezus, sepse e dinin me siguri se Ai ishte Fjala me anë të së cilës Perëndia kishte krijuar qiejtë dhe tokën në fillim. Ata e dinin se Jezusi ishte i Shenjti që ka autoritet që t'i hedhë ata në zjarrin e përjetshëm! Prandaj, ata dridheshin me frikë nga Jezusi dhe kur dëgjonin emrin e Tij.

Tani, le të vazhdojmë në kapitullin një. Shkrimet thonë:

(Marku 1) ²⁹[Pasi Jezusi dhe dishepujt e tij] dolën nga sinagoga, erdhën në shtëpinë e Simonit dhe të Andreas, me Jakobin dhe Gjonin. ³⁰Vjehrra e Simonit ishte në shtrat me ethe dhe ata menjëherë i folën për të. ³¹Atëherë ai u afrua, e kapi për dore dhe e ngriti. Menjëherë **ethet e lanë** dhe ajo nisi t'u shërbejë. ³²Në mbrëmje, pas perëndimit të diellit, i prunë të gjithë të sëmurët dhe të idemonizuarit. ³³Dhe gjithë qyteti ishte mbledhur përpara derës. ³⁴Ai shëroi shumë, që lëngonin nga sëmundje të ndryshme dhe dëboi shumë demonë; dhe nuk i lejoi demonët të flasin sepse ata e njihnin. ³⁵Pastaj, të nesërmen në mëngjes, kur ende ishte shumë

errët, Jezusi u ngrit, doli dhe shkoi në një vend të vetmuar dhe atje u lut. ³⁶*Dhe Simoni dhe ata që ishin me të e kërkonin.* ³⁷*Dhe, kur e gjetën, i thanë: "Të gjithë po të kërkojnë!"* ³⁸*Dhe ai u tha atyre: "Le të shkojmë në fshatrat e afërm që të predikoj edhe atje, sepse për këtë kam ardhur."* ³⁹*Dhe ai e përshkoi gjithë Galilenë duke predikuar nëpër sinagogat e tyre dhe duke dëbuar demonët.* ⁴⁰*Dhe erdhi tek ai një lebroz, i cili, duke iu lutur, ra në gjunj dhe i tha: "Po të duash, ti mund të më pastros!"* ⁴¹*Dhe Jezusi, duke e mëshiruar, shtriu dorën, e preku dhe i tha: "Po, e dua, qofsh pastruar."* ⁴²*Dhe, posa tha këto, menjëherë **lebra e la** dhe u shërua.*

Kështu, Jezusi shëroi njerëz me çdo lloj sëmundjeje dhe lëngate, duke treguar **dhembshuri** ndaj pasardhësve të Adamit, sepse ata ishin në nevojë dhe pa ndihmë, si delet pa bari. Por ishte edhe një arsye tjetër për shumë mrekulli të mëdha që bëri Jezusi. Jezusi shëroi çdo lloj sëmundjeje dhe dëboi demonë për **t'u provuar bijve të Adamit** që Ai ishte Mesia që Perëndia kishte premtuar përmes gojës së profetëve shumë kohë më parë. Për shembull, tashmë kemi lexuar se si profeti Isaia, qindra vjet përpara se të lindte Jezusi, shkroi se kur të vinte Mesia, *"atëherë do të hapen sytë e të verbërve dhe veshët e të shurdhërve; atëherë çalamani do të kërcejë si një dre dhe gjuha e memecit do të bërtasë nga gëzimi, sepse do të dalin ujëra në shkretëtirë dhe përrenj në vendin e vetmuar."* (Isaia 35:5,6)

Me këto fjalë, profeti Isaia lajmëroi që Mesia do të bënte aq mrekulli sa asnjë më parë nuk i kishte bërë. Kemi lexuar se si Perëndia i dha aftësinë Moisiut dhe Elias për të bërë mrekulli. Por mrekullitë që bënë këta dy profetë ishin shumë të pakta krahasuar me mrekullitë që bëri Mesia.

Gjithashtu, Moisiu dhe Elia nuk kishin pushtet në vetvete për të bërë mrekulli. Megjithatë, Jezus Mesia ishte plot me fuqinë e Perëndisë, sepse Ai Vetë është pushteti i Perëndisë!

Duke vazhduar në Ungjillin sipas Markut, në kapitullin dy, Shkrimet thonë:
(Marku 2) ¹*Pas disa ditësh, ai erdhi përsëri në Kapernaum dhe u muar vesh se ai gjendej në shtëpi;* ²*dhe menjëherë u mblodhën aq shumë njerëz, sa nuk gjeje më vend as përpara derës; dhe ai u predikonte Fjalën.* ³*Atëherë i erdhën disa që i paraqitën një të paralizuar, që po e bartnin katër vetë.* ⁴*Por, duke qenë se nuk mund t'i afroreshin për shkak të turmës, zbuluan çatinë në vendin ku ndodhej Jezusi dhe, mbasi hapën një vrimë, e lëshuan vigun mbi të cilin rrinte shtrirë i paralizuari.* ⁵*Jezusi, kur pa besimin e tyre, i tha të paralizuarit: "**O bir, mëkatet e tua të janë falur!**"* ⁶*Por aty po rrinin ulur disa skribë, të cilët, në zemër të vet, po mendonin:* ⁷*"Pse vallë ky po flet blasfemi. Kush mund të falë mëkatet, veç Perëndisë vetë?"* ⁸*Por Jezusi, i cili menjëherë kuptoi në frymën e vet se ata po i mendonin këto gjëra në veten e tyre, u tha atyre: "Pse i mendoni këto gjëra në zemrat tuaja?"* ⁹*Çfarë është më lehtë: t'i thuash të*

paralizuarit: "Mëkatet e tua të janë falur", apo t'i thuash: "Çohu, merre vigun tënd dhe ec?"

¹⁰Dhe tani, që ta dini se Biri i njeriut [ky është Mesia] ka pushtet të falë mëkatet mbi dhe, ..."

Ai i tha të paralizuarit:

¹¹ "Çohu, merre vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde!" ¹²Dhe ai u ngrit menjëherë, mori vigun e vet dhe doli përjashta në praninë e të gjithëve dhe kështu të gjithë u habitën dhe lëvduan Perëndinë, duke thënë: "Një gjë të tillë s'e kemi parë kurrë!"

Në këtë histori, ne shohim se pushteti i Jezusit nuk ishte i kufizuar për të shëruar **trupat e sëmurë** të njerëzve, por Ai kishte pushtet të shëronte dhe **zembrën e tyre mëkatore!** Jezusi, si Mjeku (Shëruesi) i Madh që është, e dinte se **problemi më kritik** që ai njeri i çalë kishte, nuk ishin këmbët e tij, por **mëkati** që kishte në zemrën e vet. Kjo është arsyeja pse Jezusi i tha tij më së pari: "Bir, mëkatet e tua të janë falur."

Çfarë po mendonin mësuesit e ligjit kur Jezusi tha këtë? Ata ishin duke menduar në vetvete: "Jezusi po kryen blasfemi! Asnjë nuk mund të falë mëkatet përveç Perëndisë!" Mendimet e tyre ishin pjesërisht **të vërteta** dhe pjesërisht **të rreme**. Është e vërtetë që **asnjë nuk mund të falë mëkatet përveç Vetë Perëndisë**. Megjithatë, kur mësuesit e ligjit menduan që Jezusi po blasfemonte kundër Perëndisë, ata ishin të gabuar, sepse ata nuk e kuptonin se **Jezusi ishte Ndërmjetësi që Perëndia kishte dërguar për të pajtuar mëkatarët me Perëndinë**. Jezusi ishte Fjala e Perëndisë; kështu, kur **Jezusi tha: "Mëkatet e tua të janë falur,"** ishte **Vetë Perëndia**, duke thënë: "**Mëkatet e tua të janë falur!**" Zoti Jezus ishte zëri i Perëndisë në tokë! Dhe jo vetëm kaq, Jezusi është gjithashtu i Vetmi që u lind për të dhënë jetën e Tij si **Sakrifica e përsosur** që heq mëkatin përgjithmonë. Ashtu si një atë i jep autoritet birit të tij që të punojë për të e të flasë në emër të tij, kështu edhe Perëndia i dha Jezusit autoritet për të falur mëkatet. Falja e mëkateve gjendet vetëm në Zotin Jezus. Por, mësuesit e ligjit nuk e besuan këtë fakt.

Na ka mbetur vetëm pak kohë. Prandaj, le të vazhdojmë të lexojmë më tej në vargjet që vijojnë:

"Pastaj Jezusi, duke shkuar tutje, pa një burrë që rrinte në doganë, i quajtur Mate, dhe i tha: "**Ndiqme!**" Dhe ai u çua dhe e ndoqi." (Mateu 9:9) "Dhe ndodhi që, kur Jezusi u ul në tryezë në shtëpi, erdhën shumë tagrambledhës dhe mëkatarë dhe u ulën në tryezë bashkë me të dhe me dishepujt e tij. Farisenjtë, kur e panë këtë, u thanë dishepujve të tij: "Pse Mësuesi juaj ha bukë me tagrambledhësit dhe me mëkatarët?" Jezusi, mbasi i dëgjoi, u tha atyre: "**Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët, sepse unë nuk erdha për të thirrur në pendim të drejtët, por mëkatarët.**" (Marku 2:15-17)

Me këto fjalë, Jezusi, Mjeku i Madh, donte që t'u tregonte mësuesve të ligjit se ata ishin **të sëmurë** përpara Perëndisë për shkak **të mëkatit** të tyre. Por, këta drejtues fetarë nuk e njihnin

mëkatin e tyre. Në fakt, ata po kritikonin Jezusin, sepse Ai po hante me tagrambledhësit dhe me ata që njiheshin si "mëkatarë."

Megjithatë, të ishte pranë **mëkatarëve** dhe t'i shëronte ata nga **mëkati** i tyre, **kjo** është e vetmja arsye që Jezusi lindi në tokë!

Po ju? Ae kuptoni se keni lindur me një sëmundje të tmerrshme që quhet **mëkat**? Mëkati brenda jush është arsyeja pse duhet të vdisni dhe të dilni përballë gjykimit të Perëndisë së Shenjtë. Por lavdi Zotit, **është dikush që mund t'ju shërojë nga mëkati i zemrës suaj!** A e dini se kush është Ai? Ai është **Jezus Mesia** – i Vetmi që ishte pa mëkat dhe erdhi në botë për të shpëtuar bijtë e Adamit nga mëkatet e tyre. Megjithatë, përpara se Zoti Jezus të mund të shërojë zemrën tuaj prej mëkatit, duhet më së pari të dini që jeni të sëmurë nga mëkati. Vetëm ata që e dinë se janë të sëmurë, do të shkojnë tek doktori. Po ashtu, vetëm ata që e dinë se janë mëkatarë do të shkojnë tek Jezusi, Shpëtimtari i mëkatarëve. **Jezusi nuk erdhi për ata që mendojnë se janë të drejtë, por për ata që e dinë se janë mëkatarë. Prandaj, Ai u tha mësuesve të ligjit: "Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët. Unë nuk erdha për të thirrur në pendim të drejtët, por mëkatarët."**

Miq, do ta përfundojmë këtu edhe programin për sot. Në mësimin e, sipas vullnetit të Perëndisë, do të vazhdojmë tek Ungjilli dhe do të dëgjojmë disa fjalë të mrekullueshme e të fuqishme që erdhën prej gojës së Jezusit, Shëruesit të mëkatarëve...

Perëndia ju bekoftë, ndërsa mendoni thellë mbi fjalët që Zoti u tha mësuesve të ligjit:

"Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët. Unë nuk erdha për të thirrur në pendim të drejtët, por mëkatarët." (Marku 2:17)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Mësuesi i Madh

Mateu 5-7

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin e fundit, pamë se Jezus Mesia vizitoi qytete në Palestinë, duke mësuar njerëzit, duke shëruar të sëmurët dhe duke dëbuar demonët. Njerëzit mahniteshin dhe pyesnin njëri-tjetrin: "**Vallë ç'është kjo? Çfarë doktrine e re qënka kjo? Ky i urdhëroka me autoritet edhe frymërat e ndyra, dhe ata i binden.**" (Marku 1:27)

Sot, kemi në plan të vazhdojmë tek Ungjilli {*Inxhil*} dhe të dëgjojmë **fjalët e mrekullueshme që dolën nga goja e Zotit Jezus**, një ditë kur Ai ishte në mal me dishepujt e Tij dhe një turmë e madhe njerëzish e ndiqnin. Nuk na mjafton koha që të lexojmë gjithçka që Jezusi u mësoi dishepujve të Tij atë ditë; megjithatë, ai që dëshiron, mund të lexojë të gjithë mesazhin në Ungjillin sipas Mateut, nga kapitulli pesë deri në kapitullin shtatë.

Miq, kudo ku jeni tani, ju ftojme të dëgjoni "Predikimin në Mal"—një predikim që Zoti Jezus e mbajti dy mijë vjet më parë. Shkrimet thonë:

(Mateu 5) ¹*Dhe ai [Jezusi], kur pa turmat, u ngjit në mal dhe, pasi u ul, iu afruan dishepujt e tij.* ²*Atëherë ai hapi gojën dhe i mësoi duke u thënë:*

³**Lum** *skamësit në frymë, sepse e tyre është mbretëria e qiejve.*

⁴**Lum** *ata që vajtojnë, sepse ata do të ngushëllohen.*

⁵**Lum** *ata që janë zemërbutë, sepse ata do ta trashëgojnë tokën.*

⁶**Lum** *ata që janë të uritur dhe të etur për drejtësi, sepse ata do të ngopen.*

⁷**Lum** *ata që janë të mëshirshëm, sepse ata do të gjejnë mëshirë.*

⁸**Lum** *ata që janë të pastër në zemër, sepse ata do ta shohin Perëndinë.*

⁹**Lum** *ata që përpiqen për paqen, sepse ata do të quhen bij të Perëndisë.*

¹⁰**Lum** *ata që janë përndjekur për hir të drejtësisë, sepse e tyre është mbretëria e qiejve.*

¹¹**Lum** ju kur do t'ju shajnë dhe do t'ju përndjekin dhe, duke gënjyer, do të thonë të gjitha të zezat kundër jush, për shkakun tim. ¹²Gëzohuni dhe ngazëllohuni, sepse shpërblimi juaj është i madh në qiej, sepse kështu i kanë përndjekur profetët që qenë para jush."

¹⁷"Mos mendoni se unë erdha për të shfuqizuar ligjin ose profetët; unë nuk erdha për t'i shfuqizuar, po për t'i plotësuar. ¹⁸Sepse në të vërtetë ju them: Deri sa qielli dhe toka, të kalojnë asnjë jotë a asnjë pikë e ligjit nuk do të kalojnë, **para se të plotësohet gjithçka.** ¹⁹Ai, pra, që do të shkelë një nga këto urdhërime më të vogla, dhe do t'u ketë mësuar kështu njerëzve, do të quhet më i vogli në mbretërinë e qiejve; kurse ai që do t'i vërë në praktikë dhe do t'ua mësojë të tjerëve, do të quhet i madh në mbretërinë e qiejve. ²⁰**Prandaj unë po ju them: në qoftë se drejtësia juaj nuk është më e lartë nga ajo e skribëve dhe e farisenjve ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e qiejve.**

²¹"**Ju keni dëgjuar se u qe thënë të lashtëve: "Mos vrisni"; dhe: "Kushdo që vret do t'i nënshtrohet gjyqit";** ²²**Por unë po ju them: "Kushdo që zemërohet pa shkak kundër vëllait të tij, do t'i nënshtrohet gjyqit; ...** ²⁷"**Ju keni dëgjuar se të lashtëve u qe thënë: "Mos shkel kurorën."** ²⁸**Por unë po ju them se kushdo që shikon një grua për ta dëshiruar, ka shkeluar kurorën me të në zemrën e vet.** ³³"**Keni dëgjuar, gjithashtu, se të lashtëve u qe thënë: "Mos bëj betim të rremë; por plotëso premtimet për të cilat je betuar para Zotit."** ³⁴**Por unë po ju them: Mos u betoni fare, as për qiellin, sepse është froni i Perëndisë,** ³⁵as për tokën, sepse është stol i këmbëve të tij... ³⁷Por fjala jote të jetë: Po, po; jo, jo; gjithçka më tepër vjen nga i ligu. ³⁸"**Ju keni dëgjuar se qe thënë: "Sy për sy dhe dhëmb për dhëmb."**

³⁹**Por unë po ju them: Mos i rezisto të ligut; madje, në qoftë se dikush të qëllon mbi faqen e djathhtë, ktheja dhe tjetrën,** ⁴⁰dhe në qoftë se dikush do të të nxjerrë në gjyq për të të marrë tunikën, jepi edhe mantelin. ⁴¹dhe në qoftë se dikush të detyron të ecësh një milje, ti bëji dy me të. ⁴³"**Ju keni dëgjuar se qe thënë: "Duaje të afërmin tënd dhe urreje armikun tënd."**

⁴⁴**Por unë po ju them: "Duani armiqtë tuaj, bekoni ata që ju mallkojnë, u bëni të mirë atyre që ju urrejnë, dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin.** ⁴⁵për të qenë bij të Atit tuaj, që është në qiej, sepse ai bën të lindë diellin mbi të mirët dhe mbi të këqijtë, dhe bën të bjerë shi mbi të drejtët dhe të padrejtët. ⁴⁶Sepse, po të doni vetëm ata që ju duan, çfarë shpërblimi do të keni? A nuk bëjnë kështu edhe tagrambledhësit? ⁴⁷pra, nëse përshëndetni vetëm vëllezërit tuaj, çfarë bëni të veçantë? A nuk bëjnë kështu edhe tagrambledhësit? ⁴⁸**Jini, pra, të përkryer, ashtu siç është i përsosur Ati juaj, që është në qiej."**

(Mateu. 6) ¹"**Mos e jepni lëmoshën tuaj para njerëzve, me qëllim që ata t'ju admirojnë;** përndryshe nuk do të shpërbleheni te Ati juaj, që është në qiej.

²"**Kur do të japësh lëmoshë, pra, mos i bjer borisë para teje, ashtu siç bëjnë hipokritët në sinagoga dhe në rrugët, për të qenë të nderuar nga njerëzit; në të vërtetë ju them, se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre.** ³Madje, kur jep lëmoshë, e majta jote të mos dijë ç'bën e djathta, ⁴që lëmosha jote të jepet fshehurazi; dhe Ati yt, që shikon në fshehtësi, do të ta shpërblejë haptas.

⁵"**Dhe kur ti lutesh, mos u bëj si hipokritët, sepse atyre u pëlqen të luten në këmbë në sinagoga dhe në sheshet e rrugëve, në mënyrë që njerëzit t'i shohin; në të vërtetë ju them se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre.** ⁶Por ti, kur lutesh, futu në dhomëzën tënde, mbylle derën dhe lutju Atit tënd në fshehtësi; dhe Ati yt, që shikon në fshehtësi, do të ta shpërblejë publikisht. ⁷Por kur ju luteni, mos përdorni përsëritje të kota siç bëjnë paganët, sepse ata mendojnë se do t'u plotësohet lutja se kanë përdorur shumë fjalë. ⁸Mos u bëni, pra, si ata, sepse Ati juaj i di gjërat për të cilat keni nevojë, para se ju t'i kërkon. ⁹Ju, pra, lutuni kështu:

'Ati ynë që je në qiej, u shenjtëroftë emri yt. ¹⁰ Ardhtë mbretëria jote. U bëftë vullneti yt në tokë si në qiell. ¹¹Bukën tonë të përditshme na e jep sot. ¹²Dhe na i fal fajet tona, ashtu siç ua falim ne fajtorëve tanë. ¹³Dhe mos lejo të biem në tundim, por na çliro nga i ligu, sepse jotja është mbretëria dhe fuqia dhe lavdia përjetë. Amen!"

¹⁶"**Dhe kur të agjëroni, mos u tregoni të pikëlluar si hipokritët; sepse ata shfytyrohen për t'u treguar njerëzve se agjërojnë; në të vërtetë ju them se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre.** ¹⁷Kurse ti, kur të agjërosh, vajose kokën dhe laje fytyrën, ¹⁸me qëllim që të mos u tregosh njerëzve se ti agjëron, por Atit tënd në fshehtësi; dhe Ati yt, i cili shikon në fshehtësi, do ta japë shpërblimin publikisht. ¹⁹"**Mos mblidhni për vete thesare mbi tokë, ku i brejnë tenja dhe ndryshku, dhe ku vjedhësit shpërthejnë dhe vjedhin.** ²⁰Përkundrazi mblidhni për vete thesare në qiell, ku as tenja, as ndryshku nuk prishin dhe ku vjedhësit nuk shpërthejnë dhe nuk vjedhin. ²¹Sepse ku është thesari juaj do të jetë edhe zemra juaj. ²²"Drita e trupit është syri: në qoftë se syri yt është i pastër, gjithë trupi yt do të jetë i ndriçuar, ²³por në qoftë se syri yt është i lig, gjithë trupi yt do të jetë në errësi; në qoftë se drita, pra, që është në ty është errësi, sa e madhe do të jetë errësira! ²⁴**Askush nuk mund t'u shërbejë dy zotërinjve, sepse ose do të urrejë njërin dhe do ta dojë tjetrin; ose do t'i qëndrojë besnik njërit dhe do të përçmojë tjetrin; ju nuk mund t'i shërbeni Perëndisë dhe mamonit. (parasë).**

²⁵"Prandaj po ju them: **mos u shqetësoni për jetën tuaj**, për atë që do të hani ose do të pini, as për trupin tuaj, për atë që do të vishni. A nuk është vallë jeta më me vlerë? ²⁶Vini re zogjtë e qiellit: ata nuk mbjellin, nuk korrin dhe nuk mbledhin në hambare; megjithatë Ati juaj qiellor i ushqen. A nuk vleni ju shumë më tepër se sa ata? ²⁷Dhe cili nga ju, me gjithë kujdesin e tij, mund t'i shtojë shtatit të tij qoftë edhe një kubit të vetëm? ²⁸"Pse shqetësoheni për veshjen tuaj? Vini re si rriten zambakët e fushës: ata nuk lodhen dhe nuk tjerren; ²⁹dhe unë, pra, po ju them se Salomoni vetë, me gjithë lavdinë e tij, nuk ishte veshur si ndonjë nga ata. ³⁰Tani nëse Perëndia e vesh kështu barin e fushës, që sot është dhe nesër hidhet në furrë, vallë nuk do t'ju veshë shumë më tepër ju, njerëz besimpakë? ³¹ Mos u shqetësoni, pra, duke thënë: "Çfarë do të hamë ose çfarë do të pimë, ose me çfarë do të veshim?" ³²Sepse janë paganët ata që kërkojnë të gjitha këto gjëra; Ati juaj qiellor, pra, e di mirë se ju keni nevojë për të gjitha këto gjëra. ³³**Por para së gjithash kërkon mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e tij dhe të gjitha këto gjëra do t'ju shtohen.**

(Mateu. 7) ¹"**Mos gjykoni, që të mos gjykoheni.** ²Sepse ju do të gjykoheni sipas gjykimit me të cilin ju gjykoni; dhe me masën me të cilën ju masni, do t'ju masin të tjerët. ³"Pse shikon lëmishten që është në syrin e vëllait tënd dhe nuk shikon trarin që është në syrin tënd? ⁴Ose, si mund t'i thuash vëllait tënd: 'Dale të të heq lëmishten nga syri,' kur ke një tra në syrin tënd? ⁵O hipokrit, hiqe më parë trarin nga syri yt dhe pastaj shiko qartë për të nxjerrë lëmishten nga syri i vëllait tënd. (¹²**Gjithçka, pra, që ju dëshironi t'ju bëjnë njerëzit, ua bëni edhe ju atyre, sepse ky është ligji dhe profetët.**)

⁷ "Lypni dhe do t'ju jepet; **kërkon dhe do të gjeni**; trokitni dhe do t'ju çelet. ⁸Sepse kush lyp merr, kush kërkon gjen dhe do t'i çelet atij që troket.

¹³"**Hyni nga dera e ngushtë**, sepse e gjerë është dera dhe e hapur është udha që të çon në shkatërrim, dhe shumë janë ata që hyjnë nëpër të. ¹⁴Përkundrazi, sa e ngushtë është dera dhe sa e vështirë është udha që çon në jetë! Dhe pak janë ata që e gjejnë! ¹⁵"**Ruhuni nga profetët e rremë**, të cilët vijnë te ju duke u shtënë si dele, por përbrenda janë ujqër grabitqarë. ¹⁶Ju do t'i njihni nga frytet e tyre. A vilet vallë rrush nga ferrat ose fiq nga murrizat? ¹⁷Kështu çdo dru i mirë jep fryte të mira; por druri i keq prodhon fryte të këqija.

¹⁸Një dru i mirë nuk mund të japë fryte të këqija, as një dru i keq të japë fryte të mira. ¹⁹Çdo dru që nuk jep fryt të mirë pritët dhe hidhet në zjarr. ²⁰**Ju, pra, do t'i njihni profetët nga frytet e tyre.**

²¹"Jo çdo njeri që më thotë: "Zot, Zot" do të hyjë në mbretërinë e qiejve; por do të hyjë ai që kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej. ²²Shumë do të më thonë atë ditë: "O Zot, o Zot, a nuk profetizuaam ne në emrin tënd, a nuk dëbuam demonët në emrin tënd, a nuk kemi bërë shumë vepra të fuqishme në emrin tënd?" ²³Dhe atëherë unë do t'ju sqaroj atyre: 'Unë s'ju kam njohur kurrë; largohuni nga unë, ju të gjithë, që keni bërë paudhësi.'

²⁴"Prandaj, ai që i dëgjon këto fjalë të mia dhe i vë në praktikë, mund të krahasohet prej meje me një njeri të zgjuar, që e ka ndërtuar shtëpinë e tij mbi shkëmb. ²⁵Ra shiu, erdhi përmytja, frynë erërat dhe u përplasën mbi atë shtëpi; por ajo nuk u shemb, sepse ishte themeluar mbi shkëmb. ²⁶Përkundrazi, ai që i dëgjon këto fjalë dhe nuk i vë në praktikë, do të krahasohet me një njeri budalla, që e ka ndërtuar shtëpinë e tij mbi rërë. ²⁷Më pas ra shiu, erdhi përmytja, frynë erërat dhe u përplasën mbi atë shtëpi; ajo u shemb dhe rrënimi i saj qe i madh." ²⁸Tani kur Jezusi i mbaroi këto fjalë, turmat mbetën të habitura nga doktrina e tij, ²⁹sepse ai i mësonte si një që ka autoritet dhe jo si skribët.

Miq, duhet erdhi koha të ndahemi edhe për sot. Shpresojmë se do të na ndiqni në mësimin e ardhshëm, me qëllim që të mendojmë së bashku për fjalët e thella dhe të mrekullueshme që kemi lexuar sot, fjalët e Jezusit, Mësuesit të Madh që erdhi nga qielli. Nëse do të dëshironit të kishit këto fjalë që dëgjuat sot në versionin audio, mund të na shkruani dhe ne do t'ua dërgojmë atë. Na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë ose në twralbania@gmail.com

Zoti ju dhëntë të kuptuarit në gjithçka që dëgjuat sot. Ju përshëndesim me këtë fjalë të mrekullueshme të thënë nga Zoti Jezus në mal:

"Kërkoni më së pari mbretërinë e Perëndisë dhe të gjitha gjërat e tjera do t'ju jepen si shtesë." (Mateu 6:33)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Ju Duhet të Rilindeni!

Gjoni 3

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në studimin tonë në Ungjillin e shenjtë { *Inxhil* }, kemi parë se Jezus Mesia ishte unik në mënyrën e **lindjes së Tij**, unik në **karakterin e Tij**, dhe unik në **veprat e Tij**. Në programin e kaluar, mësuam se Jezusi ishte unik edhe në **Mësimin e Tij**. Kurrë më parë nuk kishte jetuar dikush që të fliste kaq qartë dhe me kaq dituri sa Ai. Ata që e dëgjuan u habitën, sepse ai i mësoi me një autoritet që nuk e kishin priftërinjtë - dijetarët e tyre - dhe mësuesit e ligjit. Disa fjalë nga goja e Jezusit kishin më shumë vlerë se sa një mori fjalësh nga udhëheqësit e tyre fetarë. Për shkak të kësaj, shumica e udhëheqësve të judenjve nuk e pëlqenin Jezusin. Jo vetëm që me mësimet e Tij Jezusi **hodhi poshtë traditat e tyre**, por mbi të gjitha **vuri në pah edhe hipokrizinë e tyre!**

Në mësimin e fundit, dëgjuam predikimin e Jezusit, ndërsa ishte në mal me dishepujt e Tij. Predikimi i tij mund të përmblihet me gjashtë fjalë. Këto gjashtë fjalë janë: "**Mos u bëni si hipokritët!**" Hipokrizia është fyerje për Perëndinë dhe shkatërrim për njeriun. Prandaj, Jezusi i tha popullit: "**Mos u bëni si hipokritët!**" Ju e dini çfarë do të thotë të jesh hipokrit. Nëse një njeri pretendon të jetë dikush ose diçka që nuk përputhet me atë që ka në zemër, ai është hipokrit. Ai po gënjen. Jezusi tha se një hipokrit është si një varr i bardhë; i bukur në sipërfaqje, por plot me fëlliqësi brenda. (Mateu 23:27).

Askush nuk mund ta mashtrojë Perëndinë. Fjala e Perëndisë thotë: "**Dhe nuk ka asnjë krijesë që të jetë e fshehur para tij, por të gjitha janë lakuriq dhe të zbuluara para syve të Atij, të cilit ne do t'i japim llogari.**" (Heb 4:13)

Jezusi, i cili e njihte zemrën e njeriut, e pa hipokrizinë e drejtuesve fetarë, të Farisenjve dhe të mësuesve të ligjit. Në paraqitje ata ishin të zellshëm, duke u lutur, duke agjëruar dhe

duke dhënë lëmoshë, por në zemrat e tyre nuk e donin Perëndinë dhe Fjalën e Tij. Për pasojë, të gjitha veprat e tyre "të drejta" dhe ritet e tyre nuk kishin vlerë. Kështu, **Jezusi i mësoi dishepujt e Tij, duke iu thënë:**

*"Dhe kur ti **lutesh**, mos u bëj si **hipokritët**, sepse atyre u pëlqen të luten në këmbë në sinagoga dhe në sheshet e rrugëve, në mënyrë që njerëzit t'i shohin; në të vërtetë iu them se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre."* (Mateu 6:5)

*"Kur do të **japësh** lëmoshë, pra, mos i bjer borisë para teje, ashtu siç bëjnë **hipokritët** në sinagoga dhe në rrugët, për të qenë të nderuar nga njerëzit; në të vërtetë ju them, se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre."* (Mateu 6:2)

*"Dhe kur të **agjëroni**, mos u tregoni të pikëlluar si **hipokritët**, sepse ata shfityrohen për t'u treguar njerëzve se agjërojnë; në të vërtetë ju them se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre."* (Mateu 6:16)

*"**Mos u bëni si hipokritët**. Në qoftë se drejtësia juaj nuk është më e lartë nga ajo e skribëve, (mësuesve të ligjit) dhe e farisenjve, ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e qiejve." (Mateu 6:5; 5:20) "**Lum skamësit në frymë**, sepse e tyre është mbretëria e qiejve. Lum ata që janë të **uritur dhe të etur për drejtësi**, sepse ata do të ngopen. Lum ata që janë **të pastër në zemër**, sepse ata do ta shohin Perëndinë. Jini, pra, **të përkryer**, ashtu siç është i përsosur Ati juaj [Perëndia]!" (Mateu 5:3,6,8,48)*

*"Hyni nga dera e ngushtë, sepse e gjerë është dera dhe e hapur është udha që të çon në shkatërrim, dhe **shumë** janë ata që hyjnë nëpër të. Përkundrazi sa e ngushtë është dera dhe sa e vështirë është udha që çon në jetë! Dhe **pak** janë ata që e gjejnë!" (Mateu 7:13,14)*

Kështu Zoti Jezus i nxiti njerëzit të zgjidhnin rrugën e ngushtë që çon në jetën e përjetshme. A e kuptuat çfarë tha Jezusi në lidhje me rrugën e shpëtimit? Është shumë, shumë e rëndësishme! Si duhet të jetë një person në mënyrë që ai (ose ajo) të mund të shohë Perëndinë, dhe të jetojë në praninë e Tij përjetë? Çfarë tha Jezusi për këtë? Shkurtimisht, Ai tha: "**Duhet të keni një zemër të pastër dhe të përsosur!**"

Por, si mundet që një pasardhës i Adamit që ka lindur me mëkat të ketë një zemër të pastër dhe të përsosur? A ka diçka që ai mund të bëjë në mënyrë që zemra e Tij e keqe të transformohet në një zemër të pastër ashtu siç e kërkon Perëndia? Jo! Njeriu, në vetvete, nuk

mundet në asnjë mënyrë ta pastrojë zemrën e tij. "Edhe sikur një kërcu të zhytet për një kohë të gjatë në ujë, nuk mund të shndërrohet kurrë në krokodil." {Proverbat e Uolofit}

Në të njëjtën mënyrë, ne si mëkatarë, nuk mund të **bëjmë** asgjë që të **bëhemi të pastër** përpara Perëndisë.

Megjithatë, në kohën që na ka mbetur për sot, do të shohim se **ajo që është e pamundur për njeriun është e mundshme për Perëndinë!**

Tani, le të vazhdojmë të lexojmë tek Ungjilli për të parë se si një drejtues fetar nga Jeruzalemi, i quajtur **Nikodem**, erdhi një natë për të biseduar me Jezusin. Jezusi i tregoi atij se si një mëkatar mund të ketë një zemër të pastër dhe dhuratën e Perëndisë - jetën e përjetshme. Jemi duke lexuar tek Ungjilli i Gjonit, në kapitullin tre. Shkrimet thonë:

(Gjoni 3) ¹Midis farisenjve ishte një njeri me emrin Nikodem, një krer i Judenjve. ²Ky erdhi natën te Jezusi dhe i tha: "Mësues, ne e dimë se ti je një mësues i ardhur nga Perëndia, sepse askush nuk mund të bëjë shenjat që bën ti, në qoftë se Perëndia nuk është me të." ³Jezusi iu përgjigj dhe tha: "Në të vërtetë, në të vërtetë po të them që nëse një nuk ka rilindur, nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë." ⁴Nikodemi i tha: "Po si mund të lindë njeriu kur është plak? A mund të hyjë ai për së dyti në barkun e nënës së vet dhe të lindë?" ⁵Jezusi u përgjigj: "Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se kush nuk ka lindur nga uji dhe nga Fryma, nuk mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë. ⁶Ç'ka lindur nga mishi është mish; por ç'ka lindur nga Fryma është frymë." ⁷Mos u mrekullo që të thashë: "Duhet të lindni përsëri!" ⁸Era fryn ku të dojë dhe ti ia dëgjon zërin, por ti nuk e di nga vjen as ku po shkon; kështu është edhe çdo njeri që ka lindur nga Fryma."

⁹ Nikodemi, duke u përgjigjur, i tha: "Si mund të ndodhin këto gjëra?" ¹⁰Jezusi u përgjigj dhe i tha: "Ti je mësuesi i Izraelit dhe nuk i ditke këto gjëra? ¹¹Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se ne flasim atë që dimë dhe dëshmojmë atë që pamë, por ju nuk e pranoni dëshminë tonë. ¹²Në qoftë se ju fola për gjërat tokësore dhe ju nuk besoni, si do të më besoni nëse ju flas për gjërat qiellore? ¹³Askush nuk u ngjit në qiell, përveç atij që zbriti nga qielli, pra, Birit të njeriut [që është Mesia]. ¹⁴Dhe ashtu si Moisiu e ngriti lart gjarprin në shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart Biri i njeriut. ¹⁵që kushdo që beson në të të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme. ¹⁶Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme." Amen.

Le të mendojmë pak për këto fjalë që Jezusi i tha Nikodemit, drejtuesit fetar.

Çfarë i tha Jezusi Nikodemit; çfarë duhet të ndodhë përpara se dikush të marrë jetën e përjetshme dhe të drejtën për të jetuar me Perëndinë përjetë? Ai i tha: *"Nëse një nuk ka rilindur, nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë. **Ju duhet të rilindeni!**"* A e dinte Nikodemi se çfarë do të thoshte të lindte përsëri? Jo! Prandaj, Jezusi i tha: *"Ti je mësuesi i ligjit dhe nuk i ditke këto gjëra? Ç'ka lindur nga mishi është mish; por ç'ka lindur nga Fryma është frymë. Mos u mrekullo që të thashë: **"Duhet të lindni përsëri!"**"* (Gjoni 3:10, 6, 7)

Shkurtimisht, Jezusi po i tregonte Nikodemit se kushdo që dëshiron të shohë Perëndinë dhe të jetojë në praninë e Tij të shenjtë përgjithmonë gjatë gjithë përjetësisë **duhet të lindet dy herë!**

Kjo nuk do të thotë se ju duhet të hyni përsëri në barkun e nënës tuaj dhe të lindeni përsëri fizikisht. Të lindësh përsëri do të thotë që **Fryma e Perëndisë t'ju pastrojnë**, duke larë zemrën tuaj dhe duke ju ndryshuar me anë të fuqisë së Tij. (Titi 3:5). Ju duhet të lindni përsëri me anë të **fuqisë që vjen nga qielli**, fuqi e cila, **nuk ka asnjë lloj ngjashmërie me formën e një feje**. Ju duhet të ndryshoheni **brenda** – në **zemrën tuaj!** Kushdo që ka lindur prej Adamit, është i vulosur me mëkat dhe nuk mund të hyjë në Mbretërinë e Perëndisë. Bijtë e Adamit nuk kanë fuqi për të zhdukur rrënjën e mëkatit që rritet në zemrat e tyre. Ashtu siç mbajtja për një kohë të gjatë e një kërcuri druri në ujë, nuk e kthen atë në një krokodil, po ashtu edhe mbajtja e zbatimi me përpikmëri i riteve fetare dhe bërja e veprave të mira, nuk mund ta shndërrojë një zemër të keqe në një zemër të pastër. Vetë Perëndia duhet të bëjë një mrekulli në zemrën tuaj dhe ta rigjenerojë atë, sepse ajo që është e shkatërruar nuk mund të trashëgojë atë që është e pashkatërrueshme! (Shihni tek 1 Korintasve 15:50)

Pra, e thënë më shkurt: *"Ju duhet të lindni përsëri!"*

Këto ishin fjalët që Jezusi i tha Nikodemit, drejtuesit fetar. Por Nikodemi e kishte të vështirë për të kuptuar fjalët e Jezusit. Kështu, ai e pyeti Jezusin: Si mund të ndodhë kjo? **Si mund të lindem përsëri dhe të marr një zemër të pastër dhe të re?** Jezusi iu përgjigj:

*"Dhe ashtu si Moisiu e ngriti lart gjarprin në shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart Biri i njeriut, që **kushdo që beson në të të mos humbasë**, por të ketë jetë të përjetshme. Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, **kushdo që beson në të, të mos humbasë**, por të ketë jetë të përjetshme."* (Gjoni 3:14-16)

Për t'i treguar Nikodemit se si të shpëtonte nga gjykimi i ferrit dhe të merrte jetën e përjetshme, Jezusi i kujtoi atij se çfarë u kishte ndodhur paraardhësve të tij në shkretëtirë në kohën e profetit Moisi. Ashtu siç pamë në Tora, kur bijtë e Izraelit u ankuan kundër Perëndisë dhe Moisiut, Perëndia u dërgoi gjarpërinj helmues për t'i kafshuar, me qëllim që ata të vdisnin.

Megjithatë, pasi bijtë e Izraelit u penduan, Perëndia e urdhëroi Moisiun që të bënte **një gjarpër prej bronxi dhe ta ngrinte atë lart mbi një shtyllë**, me qëllim që **kushdo që të shihte tek ai gjarpër të shërohej** dhe të mos vdiste.

Kështu, Jezusi po i tregonte Nikodemit se ashtu si bijtë e Izraelit duhej të shihnin vetëm tek gjarpri prej bronxi në shtyllë, me qëllim që të shpëtonin nga vdekja, po ashtu, bijtë e Izraelit duhet të **besojnë** vetëm në shpengimin (pagimin) që Perëndia ka siguruar për t'i shpëtuar ata nga dënimi i përjetshëm. **Ne** jemi të gjithë si bijtë e Izraelit që u kafshuan nga gjarpërinjtë. **Satani** është si një gjarpër helmues, dhe **mëkati** është si helmi që shkakton humbjen e njeriut. Satani i ka kafshuar të gjithë bijtë e Adamit dhe helmi i mëkatit do të na shkaktojë humbjen në ferr përgjithmonë nëse Perëndia nuk do të na shpengojë! Është e pamundur për ne që të shpëtojmë vetveten nga gjykimi i Perëndisë, sepse paga e mëkatit është vdekja dhe ferri. Por lavdi i qoftë Zotit Perëndi – sepse ashtu siç siguroi një shpengim për të shpëtuar bijtë e Izraelit nga helmi i gjarpërinjve – po ashtu ka siguruar **një shpengim** për të shpëtuar bijtë e Adamit nga "helmi" i mëkatit.

A e dini planin e Perëndisë për të rregulluar dhe rigjeneruar zemrat e bijve të Adamit që janë të mbushura me mëkat? Çfarë tha Zoti Jezus për këtë? Ai tha se Shpenguesi i shenjtë duhet të ngrihet lart mbi një shtyllë (kryq), me qëllim që të durojë dënimin e mëkatit për mëkatarët -- *"me qëllim që kushdo që beson në të të mos humbasë por të ketë jetë të përjetshme!"*

Atëherë, kush mund të shpëtohet? Çfarë thonë Shkrimet? Në to thuhet: **"Kushdo që beson në të...të mos humbasë!"** Ku duhet të besojmë? Ne duhet të besojmë tek Shpenguesi që Perëndia dërgoi. A i besoni Atij? A besoni në zemrën tuaj se Perëndia, i cili do që asnjë të mos humbasë, dërgoi Jezusin, Shpëtimtarin në tokë për **ju**, për të marrë mbi veten e Tij borxhin **tuaj** të mëkatit? Shpengimi i drejtë i Perëndisë për mëkatin është vdekja e Jezusit në kryq. Shkrimet thonë: **"Perëndia bëri [Jezus Mesian] të jetë mëkat për ne, atë që nuk njihnte mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të."** (2 Kor. 5:21)

Miq, Perëndia nuk ka ndryshuar. Ato fjalë që Zoti Jezus i tha Nikodemit rreth dy mijë vjet më parë, akoma ua thotë edhe ju sot: **"Ju duhet të rilindeni!"** Perëndia do që të pastrojë dhe të bëjë zemrën tuaj të re dhe t'ju rigjenerojë me fuqinë e Tij. Megjithatë, ju duhet t'i besoni Lajmit të Tij të Mirë. Ju duhet të besoni tek Mesia që Ai dërgoi. Ju duhet të besoni se Jezusi, që nuk mëkatoi kurrë, pagoi për borxhin tuaj të mëkatit, me qëllim që ju të mund të jetoni në

praninë e Perëndisë përgjithmonë. ***"Ju duhet të rilindeni!...Askush nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë nëse nuk ka lindur përsëri!" Amen.***

Faleminderit që na dëgjuat. Në mësimin e ardhshëm, sipas vullnetit të Perëndisë, do të vazhdojmë të studiojmë Ungjillin dhe të dëgjojmë një bashkëbisedim të Zotit Jezus me një grua që kishte pesë burra....

Perëndia ju bekoftë ndërsa mendoni mbi fjalët që Jezus Mesia shpalli, duke thënë:

"Mos u mrekullo që të thashë: "Duhet të lindni përsëri!" (Gjoni 3:7)

"Lum ata që janë të pastër në zemër, sepse ata do ta shohin Perëndinë!" (Mateu 5:8)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Shpëtimtari i Botës

Gjoni 4; Luka 4

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Kështu, në studimin tonë në Ungjillin e shenjtë, kemi parë se si Jezus Mesia ishte unik në mënyrën e **lindjes së Tij**, në **karakterin e Tij**, në **veprat e Tij** dhe në **mësimet e Tij**.

Përsa i përket **lindjes së Tij**, pamë se asnjë nuk ka lindur ashtu siç lindi Jezusi, sepse Ai u lind prej një virgjëreshe, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë të Perëndisë. Gjithashtu, ne pamë se Jezusi ishte unik edhe në **karakterin e Tij**, sepse askush nuk kishte lindur më parë me një natyrë të shenjtë si Ai.

Jezusi ishte i pakrahasueshëm edhe në **veprat e Tij**, sepse askush nuk kishte bërë më parë mrekulli të tilla si Ai. Ai, vetëm me anë të një fjale, do të shëronte të sëmurët, do të dëbonte Satanin dhe demonët e tij dhe do të hiqte mëkatet.

Gjithashtu, Jezusi ishte unik edhe në **mësimet e Tij**. Ne e pamë këtë edhe në mësimin e fundit, në bisedën që u zhvillua midis Jezusit dhe një drejtuesi fetar që quhej Nikodemi. Jezusi i tregoi Nikodemit se derisa Fryma e Perëndisë nuk kishte rigjeneruar akoma zemrën e tij, ai nuk mund të hynte kurrë në praninë e Perëndisë. Kjo është arsyeja që Zoti Jezus i tha atij: "**Ti duhet të lindësh përsëri!**"

Sot, do të dëgjojmë se si Jezus Mesia i foli **dikujt që ishte krej ndryshe** nga Nikodemi. Nikodemi ishte judeas; megjithatë, personi që ne do të shohim sot nuk ishte **judeas**. Nikodemi ishte burrë; personi që do të shohim sot ishte **grua**. Nikodemi ishte shumë fetar, por kjo grua ishte **një mëkatare e madhe** që kishte pasur pesë burra. Në sytë e njerëzve, drejtuesi fetar, Nikodemi, ishte më i mirë sesa kjo grua imorale. Por, Perëndia nuk shikon me të njëjtët sy, sepse të gjithë pasardhësit e Adamit – drejtuesit fetarë dhe mëkatarët e mëdhenj, janë që të

gjithë nën sundimin e mëkatit. Kjo është arsyeja pse të gjithë bijtë e Adamit duhet të linden përsëri me anë të fuqisë që vjen prej së larti.

Tani, le të kthehemi tek Ungjilli dhe të dëgjojmë **bisedën që Jezusi pati me gruan imorale nga Samaria**. Samaria ishte një krahinë midis Judesë dhe Galilesë në vendin e judenjve. Shumë samaritanë ishin të huaj; judenjtë i konsideronin ata si paganë, prandaj dhe nuk shkonin mirë me njëri-tjetrin. Megjithatë, Jezus Mesia nuk tregoi anësi, sepse tek Perëndia nuk ka anësi. **Jezusi erdhi në botë për të kërkuar e shpëtuar çdo mëkatar që dëshiron të ketë një zemër të re dhe të pastër. Prandaj, Jezusi nuk kishte turp të bisedonte me gruan samaritane, e cila kishte pasur pesë burra.**

Tani le të dëgjojmë se çfarë thonë Shkrimet, tek Ungjilli i Gjonit, në kapitullin katër. Shkrimi thotë:

(Gjoni 4) ⁴Por [Jezusi] duhet të kalonte nëpër Samari. ⁵Arriti, pra, në një qytet të Samarisë që quhej Sihar, afër tokës që Jakobi i kishte dhënë Jozefit, birit të vet. ⁶Por aty ishte pusi i Jakobit. Dhe Jezusi, i lodhur nga udhëtimi, u ul pranë pusit; ishte rreth orës së gjashtë. ⁷Një grua nga Samaria erdhi të nxjerrë ujë. Dhe Jezusi i tha: "Më jep të pi", ⁸(sepse dishepujt e vet kishin shkuar në qytet për të blerë ushqime.) ⁹Por gruaja Samaritane i tha: "Po qysh, ti që je **Jude**, kërkon të pish prej meje, që jam një grua samaritane?" (Sepse Judenjtë nuk shoqërohen me Samaritanët). ¹⁰Jezusi u përgjigj dhe i tha: "Po ta njihje ti dhuratën e Perëndisë dhe kush është ai që të thotë: "Më jep të pi!", ti vetë do të kërkoje nga ai dhe ai do të të jepte **ujë të gjallë**." ¹¹Gruaja i tha: "Zot, ti nuk ke as kovë për të nxjerrë dhe pusi është i thellë; nga e ke, pra, atë ujë të gjallë?" ¹²Vallë je më i madh se Jakobi, ati ynë, që na dha këtë pus dhe piu prej tij ai vetë, bijtë e tij dhe bagëtia e tij?" ¹³Jezusi u përgjigj dhe i tha: "Kushdo që pi nga ky ujë, do të ketë përsëri etje, ¹⁴por **kush pi nga uji që do t'i jap unë nuk do të ketë kurrë etje përjetë**; por uji që unë do t'i jap do të bëhet në të një burim uji që gufon në jetë të përjetshme." ¹⁵Gruaja i tha: "Zot, më jep këtë ujë, që unë të mos kem më etje dhe të mos vij këtu të nxjerr ujë!" ¹⁶Jezusi i tha: "Shko thirre burrin tënd dhe eja këtu." ¹⁷Gruaja u përgjigj dhe i tha: "Unë nuk kam burrë." Jezusi i tha: "Mirë the: "Nuk kam burrë," ¹⁸sepse ti kishe pesë burra dhe ky që ke tani nuk është burri yt; për këtë ke thënë të vërtetën!" ¹⁹Gruaja i tha: "Zot, po shoh se ti je **një profet**." ²⁰Etërit tanë adhuronin mbi këtë mal, dhe ju thoni se në Jeruzalem është vendi ku duhet të adhurojmë." ²¹Jezusi i tha: "O grua, më beso; vjen ora që as mbi këtë mal as në Jeruzalem nuk do të adhuroni Atin. ²²Ju adhuroni atë që s'e njihni; ne adhurojmë atë që njohim; sepse shpëtimi vjen nga Judenjtë. ²³Por vjen ora, madje ajo ka ardhur, që adhuruesit e vërtetë ta adhurojnë Atin në frymë dhe në të vërtetën, sepse të tillë janë adhuruesit që kërkon Ati. ²⁴**Perëndia është Frymë, dhe ata që e adhurojnë duhet t'a adhurojnë në frymë dhe në të**

vërtetën." ²⁵Gruaja i tha: "Unë e di se do të vijë Mesia, që e quajnë Krisht; kur të ketë ardhur, ai do të na kumtojë çdo gjë." ²⁶Jezusi i tha: "**Unë jam, ai që po të flet!**"

²⁷Në këtë moment erdhën dishepujt e tij dhe u mrekulluan që po fliste me një grua; por asnjë nuk i tha: "Çfarë do?" ose: "Pse po flet me të?" ²⁸Atëherë gruaja e la kovën e saj dhe u kthye në qytet dhe u tha njerëzve; ²⁹"**Ejani të shikoni një njeri që më ka thënë gjithçka kam bërë; vallë mos është ky Krishti [Mesia]?**" ³⁰Dolën, pra, nga qyteti dhe erdhën tek ai.

³⁹Dhe shumë Samaritanë nga ai qytet besuan në të, për shkak të fjalës së gruas që dëshmoi: "Ai më tregoi gjithçka kam bërë." ⁴⁰Por kur Samaritanët erdhën tek ai, e lutën të qëndrojnë me ta; dhe ai ndenji aty dy ditë. ⁴¹Dhe shumë më tepër njerëz besuan për shkak të fjalës së tij.

⁴²Dhe ata i thoshnin gruas: "**S'është më vetëm për shkak të fjalëve të tua që besojmë, por sepse ne vetë e kemi dëgjuar dhe dimë se ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari i botës.**"

Këtu përfundon edhe historia e gruas Samaritane. Në të vërtetë, kjo është një histori e rëndësishme, sepse na tregon se si një grua imorale zbuloi se Jezusi është Shpëtimtari që Perëndia dërgoi në tokë. Ky zbulim e transformoi jetën e saj. Në fillim të bisedës, gruaja nuk e dinte se me kë po fliste. Ajo e pa Jezusin si një **judeas midis** shumë judenjve të tjerë. Megjithatë, gjatë bisedës, Jezusi i tregoi asaj disa gjëra që rrallë do t'i dinte dikush, prandaj dhe ajo nxori përfundimin që Jezusi duhet të ishte **profet**. Megjithatë, më në fund, ajo kuptoi se ky Jezus që ishte duke folur me të ishte **më shumë se profet. Ai ishte Mesia – Vetmi për të cilin kishin profetizuar të gjithë profetët, Shpëtimtari i botës!**

Atëherë, kur kjo grua e njohu se ky Njeri që ishte ulur pranë pusit dhe po i fliste, ishte Mesia, ajo e la enën me ujë në tokë dhe vrapoi nëpër qytet, duke u treguar njerëzve: "**Ejani të shikoni një njeri që më ka thënë gjithçka kam bërë; vallë mos është ky Krishti?**"

Pas kësaj, njerëzit e qytetit erdhën tek Jezusi dhe i kërkuan të qëndronte aty me ta. Jezusi qëndroi dy ditë, duke u mësuar atyre se si të merrnin një zemër të re dhe të pastër dhe të bëheshin adhurues të vërtetë të Perëndisë. Kështu, Shkrimi thotë:

*"Dhe shumë më tepër njerëz besuan për shkak të fjalës së tij. ⁴²Dhe ata i thoshnin gruas: "**S'është më vetëm për shkak të fjalëve të tua që besojmë, por sepse ne vetë e kemi dëgjuar dhe dimë se ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari i botës.**" (Gjoni 4:41)*

Tani le të vazhdojmë tek Ungjilli dhe të shohim se çfarë ndodhi pak ditë pas vizitës së Jezusit në Samari. Do të shohim se **jo çdo njeri e pranoi Jezusin si Shpëtimtarin e botës**. Tek Ungjilli i Lukës, në kapitullin katër, Shkrimi thotë:

(Luka 4) ¹⁴Dhe Jezusi, në fuqinë e Frymës, u kthye në Galile dhe fama e tij u përhap në mbarë krahinën përreth. ¹⁵Dhe ai mësonte në sinagogat e tyre, i nderuar nga të gjithë. ¹⁶Pastaj, [Jezusi] erdhi në Nazaret, ku ishte rritur, dhe si e kishte zakon ditën e shtunë, hyri në sinagogë dhe u ngrit për të lexuar. ¹⁷I dhanë në dorë librin e profetit Isaia; e hapi dhe gjeti vendin ku ishte shkruar: ¹⁸"Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ai më vajosi për të ungjillizuar të varfërit; ai më dërgoi për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer, për të shpallur çlirimin e të burgosurve dhe kthimin e të parit të verbërve, për të çliruar përsëri të shtypurit, ¹⁹dhe për të predikuar vitin e pranueshëm të Zotit." ²⁰Pastaj, si e mbylli librin dhe ia dha shërbyesit, u ul; dhe sytë e të gjithëve në sinagogë u drejtuan mbi të. ²¹Atëherë ai nisi të thotë: "**Sot ky Shkrim u përmbush në veshët tuaja.**"

Me këto fjalë, Jezusi pohoi se Ai ishte Mesia dhe Shpëtimtari për të cilin shkroi profeti Isaia shtatëqind vjet më përpara. Megjithatë, judenjtë që jetonin në Nazaret nuk mund të pranonin që ky Jezus, i cili ishte rritur mes tyre, ishte Shpëtimtari i botës i dërguar nga qielli! Prandaj ata e përçmuan duke thënë: "*A nuk është ky i biri i Jozefit?*"

Shkrimi vazhdon, duke thënë se Jezusi i paralajmëroi njerëzit e Nazaretit që të mos përbuznin Mesian që Perëndia u kishte dërguar. Por këto paralajmërimë shkaktuan rritjen e zemërimit të tyre. Kështu, Shkrimi thotë:

(Luka 4) ²⁸Kur i dëgjuan këto fjalë, të gjithë ata që ishin në sinagogë u zemëruan shumë. ²⁹Dhe u ngritën, e dëbuan nga qyteti dhe e çuan deri në buzë të majës së malit, mbi të cilin ishte ndërtuar qyteti i tyre, për ta hedhur poshtë. ³⁰Por ai, duke kaluar përmes tyre, u largua.

Kështu, populli i Nazaretit u përpoq ta vriste Jezusin! Pse u përpoqën ta vrisnin? Sepse Jezusi tha se ishte **Mesia** për të cilin kishin shkruar të gjithë profetët. "E vërteta është si një spec djegës." {Proverbat e Uolofit} Fjalët e vërteta të Jezusit shkaktuan aq shumë zemërimin e njerëzve të Nazaretit, sa që ata u përpoqën ta hidhnin në humnerë. Por nuk arritën ta bënin, sepse koha e caktuar nga Perëndia që Jezusi të vdiste nuk kishte ardhur akoma. Dituria e Uolofit thotë: "Druprerësi nuk e pret pemën kryesore të fshatit (nën hijen e të cilës mblidhen fshatarët)." Jezus Mesia është "Pema Kryesore" e Perëndisë!" Sa marrëzi dhe ligësi nga ana e njerëzve që donin të "prisnin" Atë që Perëndia vajosi si Shpëtimtar dhe Gjykatës të botës! Më

vonë, njerëzit do ta vrisnin Jezusin – por Perëndia do ta ringjallte prej së vdekurish në ditën e tretë. Për këtë do të mësojmë më shumë në mësimin e ardhshëm.

Tani, si mund ta përmbledhim mësimin e sotëm? Ne kemi dëgjuar dy histori për **dy grupe njerëzish**. Të dyja grupet dëgjuan që Jezusi pohonte se ishte Mesia, por përgjigjja e tyre ishte krejt e ndryshme.

1.) Së pari, dëgjuam për një grua mëkatare që Jezusi takoi tek pusi dhe për samaritanët. Ata i pranuan fjalët e Jezusit me gëzim të madh dhe **besuan** se Jezusi është Mesia, Shpëtimtari i botës.

2.) Megjithatë, në historinë e dytë, ne pamë njerëzit fetarë të Nazaretit. Ata i përbuzën fjalët e Jezusit dhe **nuk besuan** se Jezusi, që u rrit në qytetin e tyre, ishte Mesia.

Shkurtimisht, ne pamë se si mëkatarët që jetonin në qytetin e Samarisë e pranuan Jezusin si Shpëtimtarin që u dërgua nga qielli, por njerëzit fetarë të Nazaretit nuk e pranuan Atë.

Po ju? Në cilën nga këto dy kategori njerëzish bëni pjesë? A jeni si njerëzit e Samarisë që **e pranuan Jezusin si Zotin dhe Shpëtimtarin e tyre?** Apo jeni si njerëzit e Nazaretit, që **refuzuan të besonin se Jezusi ishte Mesia që u dërgua nga qielli për t'i shpëtuar ata nga mëkatet e tyre?** A e dini se Jezusi është Shpenguesi për të cilin shkruan të gjithë profetët? A e keni pranuar Atë si Shpëtimtarin tuaj?

Dëgjoni se çfarë thotë Shkrimi në lidhje me Jezus Mesian:

*"Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi. Ai (fjala) ishte në botë, dhe bota u krijua me anë të tij, por bota nuk e njohu. Ai erdhi në shtëpinë e vet dhe të vetët nuk e pranuan, **por të gjithë atyre që e pranuan, ai u dha pushtetin të bëhen bij të Perëndisë**, atyre që besojnë në emrin e tij, të cilët nuk janë lindur nga gjaku, as nga vullneti i mishit, as nga vullneti i burrit, por janë lindur nga **Perëndia**." (Gjoni 1:5,10-13)*

Të dashur miq, a keni lindur nga Perëndia? A besoni me të vërtetë tek Jezusi? A e keni pranuar Jezusin si Zotin dhe Shpëtimtarin tuaj?

Këtu duhet të ndahemi edhe për sot. Ju ftojme të na ndiqni në studimin tonë të ardhshëm për të parë shenjat që bëri Jezusi, me qëllim që çdo njeri të mund të dijë se Ai është Shpëtimtari i Vetëm dhe i Vërtetë i botës....

Perëndia ju bekoftë, ndërsa kujtoni fjalët që dëshmoi populli i Samarisë në lidhje me Jezusin, kur tha:

"Ky njeri me të vërtetë është Shpëtimtari i botës!" (Gjoni 4:42)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Autoriteti i Jezusit

Mateu 12; Gjoni 5

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Ashtu siç shumë prej jush e dinë, sot, në udhëtimin tonë përmes Shkrimeve të Shenjta, do të shohim tek libri i Ungjillit, që flet për Lajmin e Mirë të Jezus Mesias. Ai është Shpëtimtari që vizitoi botën për të çliruar bijtë e Adamit nga sundimi i Satanit, i mëkatit dhe nga gjykimi i përjetshëm.

Në programet e mëparshme, kemi parë se si Jezusi udhëtoi në mbarë vendin e judenjve, **duke mësuar** njerëzit, dhe **duke shëruar** të sëmurët. Kështu, një turmë e madhe njerëzish e ndiqte Jezusin. Megjithatë, shumica e **drejtuesve fetarë ishin xhelozë për Të**, sepse nuk ia arrinin dot as diturisë me të cilën Ai fliste, as nuk mund të mohonin mrekullitë që Ai kryente.

Sot do të vazhdojmë tek Ungjilli dhe do të shohim se si **Zoti Jezus u përball me drejtuesit fetarë** përsa i përket **ditës së pushimit** (Sabatit). Sabati ishte dita e shtatë e javës, dita që Perëndia u dha judenjve si ditë pushimi, pasi kishin punuar gjashtë ditë. Megjithatë, drejtuesit fetarë të asaj kohe, farisenjtë, e akuzuan Jezusin për abuzim të ditës së shtunë, sepse Ai bëri vepra të mira të shtunën. Ata po e përdornin këtë si pretekst për ta sulmuar, sepse nuk mundën të gjenin asgjë të keqe për ta akuzuar.

Le të lexojmë tek Ungjilli i Mateut, në kapitullin dymbëdhjetë. Shkrimet thonë:

(Mateu 12) *1 Në atë kohë Jezusi po ecte një ditë të Shtunë nëpër arat me grurë; dhe dishepujt e vet, të uritur, filluan të këpusin kallinj dhe t'i hanë. 2 Por farisenjtë, kur panë këtë, i thanë: "Ja, dishepujt e tu po bëjnë atë që nuk është e lejueshme të bëhet të shtunën." 3 Dhe ai u tha atyre: "A nuk keni lexuar vallë se ç'bëri Davidi kur pati uri, ai dhe ata që qenë me të? 4 Si ai hyri në shtëpinë e Perëndisë dhe hëngri bukët e paraqitjes, të cilat nuk lejohej t'i hante as ai e as*

*ata që ishin me të, por vetëm priftërinjtë? 5 Apo nuk keni lexuar në ligj që në tempull, të shtunave, priftërinjtë e shkelin të shtunën dhe megjithatë nuk mëkatojnë? 6 Dhe unë po ju them se këtu është një më i madh se tempulli. 7 Dhe, po të dinit se çfarë do të thotë: "Unë dua mëshirë dhe jo flijime", nuk do të kishit dënuar të pafajshmit. 8 Sepse **Biri i Njeriut** është **Zot edhe i së shtunës.**"*

Jezusi ka me qindra emra dhe tituj në Shkrimin e Shenjtë. Një prej këtyre titujve me anë të të cilit Ai shpesh e quan Vetën është "**Biri i Njeriut.**" Ky titull, Biri i Njeriut, na kujton se Mesia e përuli Vetën për të marrë formën e një biri të Adamit. Gjithashtu, na zbulon edhe lavdinë e Tij, sepse Ai, i cili përuli Vetën duke u bërë si njeri, është po Ai që ka të gjithë autoritetin dhe të gjithë gjykimin mbi të gjithë bijtë e Adamit. Mendoni pak! Fjala dhe Fryma, pushteti dhe lavdia e Perëndisë – erdhi në tokë dhe mori një trup njerëzor! Jezus Krishti është Biri i Njeriut, Zoti i Sabatit dhe Zot përmbi gjithçka. Megjithatë, farisenjtë nuk e pranuan Jezusin për atë që ishte në të vërtetë.

Le të dëgjojmë se çfarë ndodhi më pas. Shkrimi thotë:

*(Mateu 12) 9 Pastaj, [Jezusi], mbasi u largua që andej, hyri në sinagogën e tyre; 10 dhe ja, aty ishte një burrë të cilit i qe tharë dora. Ata e pyetën Jezusin, me qëllim që ta padisin më pas: "A është e lejueshme që dikush të shërojë ditën e shtunë?" 11 Dhe ai u tha atyre: "A ka ndonjë prej jush që ka një dele, dhe ajo bie në një gropë ditën e shtunë, dhe ai nuk shkon ta nxjerrë jashtë? 12 E, pra, sa më i vlefshëm është njeriu nga delja! **A është, pra, e lejueshme të bësh të mirën të shtunën?**" 13 Atëherë ai i tha atij burri: "Shtri je dorën tënde!" Dhe ai e shtriu dhe ajo iu shëndosh si tjetra. 14 Por farisenjtë, mbasi dolën jashtë, bënë këshill kundër tij si ta vrasin. 15 Por kur Jezusi e mori vesh u largua prej andej dhe turma të mëdha e ndiqnin dhe ai i shëroi të gjithë...*

Ne shohim se si farisenjtë e akuzuan Jezusin se po vepronte keq, sepse ai nuk respektoi traditat e tyre. Çfarë hipokrizie! Këta drejtues fetarë nuk kishin dhembshuri për të uriturit ose për të sëmurët, por megjithatë, donin që t'i bënin njerëzit të besonin se traditat e tyre, të cilat e ndalonin bërjen e veprave të mira të shtunën, vinin nga Perëndia! Megjithatë, Jezusi, që i njihte zemrat e tyre të këqija, i kujtoi ata se çfarë deklaronte Perëndia në Shkrime, duke thënë: "*Dhe po të dinit se çfarë do të thotë: "Unë dua mëshirë dhe jo flijime", nuk do të kishit dënuar të pafajshmit. Sepse Biri i njeriut është zot edhe i së shtunës.*"

Duke vazhduar leximin, Shkrimi thotë:

(Mateu 12) 22 Atëherë i paraqitën **një të idemonizuar**, që ishte i verbër dhe memec; dhe ai e shëroi, kështu që i verbëri e memeci fliste dhe shikonte. 23 Dhe mbarë turmat çuditeshin dhe thonin: "A mos është ky i Biri i Davidit?" 24 Por farisenjtë, kur e dëgjuan këtë, thanë: "Ky i dëbon demonët vetëm me fuqinë e Beelzebubit, [ky është Satani], princit të demonëve." 25 Dhe Jezusi, duke njohur mendimet e tyre, u tha: "Çdo mbretëri, që përçahet në vetvete, shkon drejt shkatërrimit; dhe çdo qytet ose shtëpi, që përçahet në vetvete, nuk shkon gjatë. 26 Atëherë, në qoftë se Satani dëbon Satanë, ai është përçarë në vetvete, dhe si mund të qëndrojë mbretëria e tij? 27 Dhe në qoftë se unë i dëboj djajtë me ndihmën e Beelzebubit, me ndihmën e kujt i dëbojnë bijtë tuaj? Prandaj ata do të jenë gjykatësit tuaj. 28 Por, në qoftë se unë i dëboj djajtë me ndihmën e Frymës së Perëndisë, atëherë mbretëria e Perëndisë ka ardhur në mes tuaj.

(Gjoni 5) 1 Pas këtyre ngjarjeve ishte një festë e Judenjve dhe Jezusi u ngjit në Jeruzalem. 2 Në Jeruzalem, afër portës së dhenve, është një pellg që në hebraisht quhet Betesda, dhe ka pesë portikë. 3 Nën to dergjeshin një numër i madh të lënguarish: të verbër, të çalë dhe të paralizuar, të cilët prisnin lëvizjen e ujit. 4 Sepse një engjëll, kohë pas kohe, zbriste në pellg dhe e lëvizte ujin; dhe i pari që hynte, mbasi uji ishte lëvizur shërohej nga çfarëdo sëmundje që të kishte.

5 Aty ishte **një njeri i lënguar** prej tridhjetë e tetë vjetësh. 6 Jezusi, duke e parë shtrirë dhe duke ditur se prej shumë kohe ishte në atë gjendje, i tha: "A dëshiron të shërohesh?" 7 I lënguari u përgjigj: "Zot, unë s'kam njeri që, kur lëviz uji, të më fusë në pellg; dhe, ndërsa unë po shkoj, një tjetër zbrer para meje." 8 Jezusi i tha: "Çohu, merr vigun tënd dhe ec!" 9 Njeriu u shërua në çast, mori vigun e tij dhe eci.

Atë ditë ishte e shtunë. 10 Prandaj, Judenjtë i thanë atij që u shërua: "Është e shtunë; nuk është e ligjshme për ty të ngresh vigun tënd!" 11 Ai iu përgjigj atyre: "Ai që më shëroi më tha: "Merre vigun tënd dhe ec!" 12 Atëherë ata e pyetën: "Kush është ai njeri që të tha: "Merre vigun tënd dhe ec?" 13 Por ai që ishte shëruar nuk e dinte kush ishte, sepse Jezusi ishte larguar për shkak të turmës që ishte në atë vend.

14 Më vonë Jezusi e gjeti në tempull dhe i tha: "Ja, ti u shërove; mos mëkato më që të mos të të bëhet një gjë më e keqe." 15 Ai njeri shkoi dhe u tregoi Judenjve se Jezusi ishte ai që e shëroi.

16 Për këtë Judenjtë e përndiqnin Jezusin dhe kërkonin ta vrisnin, sepse bënte këto gjëra të shtunave. 17 Por Jezusi u përgjigj atyre: "Im Atë vepron deri më tash, e edhe unë veproj."

18 Për këtë Judenjtë kërkonin edhe më tepër ta vrisnin, sepse jo vetëm se shkelte të shtunën, por edhe se thoshte se Perëndia ishte ati i vet, duke e barazuar veten me Perëndinë."

Le të ndalojmë këtu. Pse e urrenin Jezusin drejtuesit fetarë dhe kërkonin ta vrisnin? Mos vallë, sepse Jezusi shëroi atë të paralizuar në ditën e shtunë? Nuk ishte kjo arsyeja e vërtetë. Ata po përpiqeshin ta vrisnin Jezusin, sepse **Ai tha se Perëndia ishte Ati i Tij**. Ata nuk mund ta pranonin se Jezusi ishte Mesia, që erdhi nga prania e Perëndisë. Kështu, ata e akuzuan Jezusin për blasfemi {Fjalë për Fjalë: të fyesh Perëndinë} dhe kërkuan ta vrisnin.

Por Shkrimi thotë:

(Gjoni 5) 19 Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: "Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them **se Biri** nuk mund të bëjë asgjë prej vetvetes, përveç asaj që sheh se bën Ati; gjërat në fakt që bën Ati, i bën po ashtu edhe Biri. 20 Sepse Ati e do Birin dhe i dëfton gjithçka që bën vetë; dhe do t'i dëftojë vepra më të mëdha se këto, që të mrekulloheni. 21 Në fakt ashtu si ati ringjall të vdekurit dhe u jep atyre jetën, po kështu edhe Biri i jep jetën kujtdo që do. 22 Sepse Ati nuk gjykon asnjë, por gjithë gjyqin ia dha Birin, 23 që të gjithë ta nderojnë Birin ashtu siç nderojnë Atin; kush nuk e nderon Birin, nuk nderon Atin që e ka dërguar.

24 "Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Ai që e dëgjon fjalën time dhe beson në atë që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme, dhe ai nuk vjen në gjyq, por ka kaluar nga vdekja në jetë."

31 "Nëse **unë dëshmoj** për veten time, dëshmia ime nuk është e vërtetë. 32 Eshtë një tjetër që dëshmon për mua, dhe unë e di se dëshmia që ai jep për mua është e vërtetë. 33 Ju keni dërguar te **Gjoni** dhe ai i ka dhënë dëshmi të vërtetës. 34 Tani unë nuk e marr dëshminë nga asnjë njeri, por i them këto gjëra që ju të shpëtoheni. 35 Ai ishte një kandil që digjet e ndriçon; dhe ju deshët të gëzoheni për pak kohë në dritën e tij. 36 Por dëshmia që kam unë është më e madhe nga ajo e Gjunit; sepse **veprat** që Ati më ka dhënë të kryej, ato vepra që bëj unë, dëshmojnë për mua, se Ati më ka dërguar. 37 Dhe **Ati**, që më dërgoi, ai vetë ka dëshmuar për mua; ju nuk e keni dëgjuar kurrë zërin e tij dhe as nuk e keni parë fytyrën e tij, 38 dhe nuk e keni fjalën e tij që të banojë në

*ju, sepse nuk besoni në atë që ai ka dërguar. 39 Ju hetoni **Shkrimet** sepse mendoni të keni nëpërmjet tyre jetë të përjetshme; dhe ato janë këto që dëshmojnë për mua. 40 Por ju nuk doni të vini tek unë që të keni jetën. 41 Unë nuk marr lavdi nga njerëzit. 42 Por unë ju njoh, që nuk keni dashurinë e Perëndisë në ju. 43 Unë kam ardhur në emër të Atit tim dhe ju nuk më pranoni; po të vinte ndonjë tjetër në emër të vet, ju do ta pranoni. 44 Si mund të besoni ju, ju që ia merrni lavdinë njëri-tjetrit dhe nuk kërkon lavdinë që vjen vetëm nga Perëndia?*

*45 Mos mendoni se unë ju padis tek Ati; ka kush t'ju padisë: Moisiu, në të cilin ju kishit varur shpresën tuaj; 46 sepse nëqoftëse ju do t'i kishit besuar **Moisiut**, do të më besonit edhe mua, sepse ai ka shkruar për mua. 47 Por nëqoftëse ju nuk u besoni shkrimeve të tij, si do t'u besoni fjalëve të mia?"*

A e dëgjuat se si iu përgjigj Jezusi farisenjve që kërkonin ta vrisnin? Ai u tha se **kushdo që refuzon Mesian** që Perëndia e ka dërguar nga qielli, **po refuzon** dëshminë e **fjalëve** dhe **mrekullive** të pakrahasueshme të Mesias; ai po refuzon dëshminë e profetit **Gjon**, dëshminë e profetit **Moisi** dhe dëshminë e **Shkrimeve**. Pra, e thënë më shkurt, kushdo që refuzon Mesian, po refuzon **Vetë Perëndinë**. Ai që nuk nderon Birin, nuk po nderon Atin që e dërgoi Atë. Të refuzosh fjalën dhe autoritetin e Jezusit është e njëjtë si të refuzosh fjalën dhe autoritetin e Perëndisë - sepse Jezusi është Fjala e Perëndisë dhe Personit të cilit Perëndia i ka besuar të gjithë gjykimin dhe të gjithë autoritetin.

Kushdo që i beson në të vërtetë Perëndisë dhe profetëve të Tij, do të besojë po ashtu se Jezusi është Mesia që erdhi nga qielli, sepse të gjithë profetët e Perëndisë dëshmuuan për Të. Ata që i njohin dhe u besojnë Shkrimeve të profetëve e dinë se Jezusi, biri i Marisë, është i Vetmi që Perëndia ka zgjedhur për të qenë Shpëtimtari i botës. Kjo është ajo që Jezusi u tregoi drejtuesve fetarë, kur u tha:

(Gjoni 5) 39 Ju hetoni Shkrimet sepse mendoni të keni nëpërmjet tyre jetë të përjetshme; dhe ato janë këto që dëshmojnë për mua. 40 Por ju nuk doni të vini tek unë që të keni jetën. 45...Mos mendoni se unë ju padis tek Ati; ka kush t'ju padisë: Moisiu, në të cilin ju kishit varur shpresën tuaj; 46 sepse nëqoftëse ju do t'i kishit besuar Moisiut, do të më besonit edhe mua, sepse ai ka shkruar për mua. 47 Por nëqoftëse ju nuk u besoni shkrimeve të tij, si do t'u besoni fjalëve të mia?"

Ah, sikur çdo njëri prej nesh të mendonte me kujdes dhe t'i merrte në konsideratë këto fjalë, sepse Perëndia do që të na japë njohuri në kuptimin më të plotë. **Nëse ne themi se u besojmë**

profetëve, atëherë, duhet të besojnë në Atë për të cilin dëshmuar profetët, që është, Jezus Mesia!

Miq, po largohemi prej jush, duke ju bërë një pyetje: A u besoni me **të vërtetë** profetëve? {Vini re: Numri shumë "profetët"} Shumë prej nesh janë të shpejtë të besojnë dëshminë e një njeriu, por, çuditërisht, shumë pak njerëz besojnë **dëshminë e vërtetuar dhe të konfirmuar të shumë profetëve të Perëndisë**, të cilët shkruan Shkrimin e Shenjtë. Po ju? "*A u besoni profetëve?*" (Veprat e Apostujve 26:27)

Të dashur miq, këtu duhet ta ndërpresim edhe programin tonë për sot duke ju përsëndetur, sepse koha ka përfunduar. Megjithatë, ju ftojme të na ndiqni në studimin e ardhshëm për të vazhduar historinë e mrekullueshme të Jezus Mesias...

Perëndia ju bekoftë dhe ju foltë ndërsa merrni në konsideratë fjalët që Zoti Jezus u tha farisenjve:

"Por nëqoftëse ju nuk u besoni shkrimeve të tij, [profetit Moisi], si do t'u besoni fjalëve të mia?" (Gjoni 5:47)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Pushteti i Jezusit

Marku 4-6; Mateu 9,10

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e mëparshëm, pamë se **drejtuesit fetarë të judenjve kërkonin ta shkatërronin Jezusin, sepse Ai u tha se Perëndia ishte Ati i Tij, duke pohuar kështu barazinë e Tij me Perëndinë**. Një turmë e madhe njerëzish e ndiqnin Zotin Jezus kudo ku shkonte. Midis atyre që e ndiqnin kishte njerëz që i besonin fjalët e Jezusit dhe të tjerë që nuk i besonin. Jezusi zgjodhi dymbëdhjetë apostuj (ose *lajmëtarë*) midis atyre që i besuan Atij, me qëllim që ata të ishin me Të, që Ai t'i mësonte dhe t'i dërgonte më pas që të shpallnin Lajmin e Mirë të shpëtimit.

Të dymbëdhjetë apostujt që Jezusi zgjodhi ishin: Simoni, që u quajt *Pjetër*, dhe *Andrea*, vëllai i tij; *Jakobi*, i biri i Zebedeut, dhe vëllai i tij më i vogël, *Gjoni* – këta të katërt ishin peshkatarë. Apostujt e tjerë ishin *Filipi*, *Bartolomeu*, *Thomai*, *Mateu* tagrambledhësi, *Jakobi i biri i Alfeut*, *Tadeu*, *Simon Kananeasi*, dhe *Juda Iskarioti*, që më pas e tradhtoi. (Shihni tek Mateu 10:2-4) Këta ishin dymbëdhjetë dishepujt që e shoqëruan Jezusin. Gjithashtu, **shumë gra** e ndoqën Jezusin **kudo ku Ai shkonte**: *Maria Magdalena*, nga e cila Jezusi kishte dëbuar shtatë demonë, *Joana*, gruaja e Kuzës dhe përgjegjësit të shtëpisë së Herodit; *Suzana* dhe *gra të tjera*. Këto gra e mbështetën Jezusin në ato që bënte. (Shihni tek Luka 8:2,3)

Ashtu siç kemi parë deri tani, njerëzit u mrekulluan duke dëgjuar mësimet e Jezusit, sepse Ai i mësonte me një autoritet të tillë që drejtuesve fetarë iu mungonte. Autoriteti i Jezusit nuk kishte të bënte vetëm me fjalë, por u vërtetua nëpërmjet veprave të Tij të fuqishme. Sepse Shkrimet thonë: "*Sepse Mbretëria e Perëndisë nuk qëndron në fjalë, por në fuqi.*" (1 Korintasve 4:20) Në mësimin e sotëm, do të shohim se si **Zoti Jezus kishte autoritet dhe fuqi** mbi çdo krijesë dhe çdo forcë që ekzistonte në tokë.

E fillojmë leximin tonë në Ungjillin sipas Markut, në kapitullin katër. Shkrimi thotë:

(Marku 4) ³⁵Tani po atë ditë, si u ngrys, [Jezusi] u tha atyre: "Kalojmë te bregu matanë!"

³⁶Dhe dishepujt, si e nisën popullin, e morën me vete Jezusin, ashtu si ishte, në barkë. Me të ishin edhe disa barka të tjera të vogla. ³⁷**Ndërkaq shpërtheu një furtunë e madhe dhe valët përplaseshin mbi barkë aq shumë sa ajo po mbushej.** ³⁸Ai ndërkaq po flinte në kiç mbi një jastëk. Ata e zgjuan dhe i thanë: "Mësues, a nuk merakosesh që ne po marrim fund?" ³⁹Dhe ai si u zgjua, e qortoi erën dhe i foli detit: "**Pusho dhe fashitu!**" Dhe era pushoi dhe **u bë qetësi e madhe.** ⁴⁰Atëherë u tha atyre: "Pse jeni ju aq frikacakë? Vallë, si nuk keni besim?" ⁴¹Dhe ata i zuri një frikë e madhe dhe i thoshnin njëri-tjetrit: "Vallë, **kush është ky, që po i binden edhe era edhe deti?**"

(Marku 5) ¹ Kështu arritën në bregun tjetër të detit, në krahinën e Gadarenasve. ²Dhe, sapo Jezusi zbriti nga barka, menjëherë i doli përpara nga varrezat **një njeri i pushtuar nga një frymë e ndyrë,** ³i cili banonte në varreza dhe kurrkush s'kishte mundur ta lidhë, qoftë edhe me zinxhirë. ⁴Shpesh herë, pra, e kishin lidhur me pranga e zinxhirë; por ai gjithnjë i thyente zinxhirët dhe i këpuste prangat; dhe kurrkush nuk e kishte bërë dot zap. ⁵Vazhdimisht, natën dhe ditën, nëpër varre e mbi male, shkonte duke bërtitur dhe duke e rrahur veten me gurë. ⁶Tani kur e pa Jezusin prej së largu, ai u turr dhe ra përmbys përpara tij, ⁷dhe me një britmë të madhe tha:

"Ç'ka ndërmjet mes nesh dhe teje, o Jezus, Bir i Perëndisë të shumë të lartit? Unë të përgjërohem në emrin e Perëndisë, mos më mundo!" ⁸Sepse ai i kishte thënë: "Frymë e ndyrë dil prej këtij njeriu!" ⁹Atëherë Jezusi e pyeti: "Cili është emri yt?" Dhe ai u përgjigj duke thënë: "Unë quhem Legjion, sepse jemi shumë." ¹⁰Dhe i lutej me të madhe që ai të mos i përzinte nga ajo krahinë. ¹¹Tani aty ishte, në brinjë të malit, një tufë e madhe derrash që kulloste. ¹²Atëherë gjithë demonët e lutën duke thënë: "Na dërgo në derrat, që të hymë në ta." ¹³Dhe Jezusi menjëherë u lejoi atyre; atëherë frymërat e ndyra mbasi dolën, hynë në derrat dhe tufa u hodh poshtë nga gremina në det; ishin afërsisht dymijë krerë, dhe u mbytën në det. ¹⁴Atëherë ata që i kullotnin derrat ikën dhe e përhapën lajmin në qytet e nëpër fshatra; dhe njerëzit erdhën për të parë çfarë kishte ndodhur. ¹⁵**Kur erdhën te Jezusi, panë të idemonizuarin ulur, të veshur dhe me mendje në rregull, atë që ishte idemonizuar nga Legjoni, dhe kishin frikë.** ¹⁶Dhe ata që e kishin parë ngjarjen u treguan atyre se çfarë i kishte ngjarë të idemonizuarit dhe çështjen e derrave. ¹⁷Atëherë ata filluan t'i luten Jezusit që të largohej nga krahina e tyre. ¹⁸Kur ai po hynte në barkë, ai që kishte qenë i idemonizuar i lutej që të mund të rrinte me të; ¹⁹por Jezusi nuk e lejoi, madje i tha: "Shko në shtëpinë tënde, te të tutë dhe u trego atyre çfarë gjërash të mëdha bëri Zoti dhe si pati

mëshirë për ty." ²⁰Dhe ai shkoi dhe nisi të predikojë nëpër Dekapolis për të gjitha ato që i kishte bërë Jezusi; **të gjithë u mrekulluan.**

²¹Dhe kur Jezusi kaloi përsëri në bregun tjetër me barkë, një turmë e madhe u mblodh rreth tij; dhe ai qëndroi në breg të detit. ²²Atëherë erdhi një nga krerët e sinagogës, me emër Jair, që, kur e pa, i ra ndër këmbë, ²³dhe iu lut me të madhe duke thënë: "Ime bijë është duke dhënë shpirt; eja, vëri duart mbi të që të shërohet dhe të jetojë!" ²⁴Dhe ai shkoi me të. Një turmë e madhe e ndiqte dhe shtyhej rreth tij. ²⁵Tani **një grua që kishte një fluks gjaku që prej dymbëdhjetë vjetësh.** ²⁶dhe kishte vuajtur shumë nga ana e mjekëve të ndryshëm duke shpenzuar gjithë pasurinë e vet pa kurrfarë dobie, madje duke u bërë më keq, ²⁷kur dëgjoi të flitej për Jezusin, u fut në turmë dhe pas shpinës **preku rrobën e Jezusit,** ²⁸sepse thoshte: "Nëse vetëm ia prek rroben e tij, do të shërohem." ²⁹Dhe menjëherë **rrjedha e gjakut iu ndal** dhe ajo ndjeu në trupin e vet se u shërua nga ajo sëmundje. ³⁰Por menjëherë Jezusi, duke e ndjerë në vete që një fuqi kishte dalë prej tij, u kthye midis turmës, tha: "Kush m'i preku rrobat?" ³¹Dhe dishepujt e vet i thanë: "A nuk po e sheh që turma po të shtyhet nga të gjitha anët dhe ti thua: "Kush më preku?"" ³²Por ai vështronte rreth e qark për të parë atë që bëri këtë. ³³Atëherë gruaja, plot frikë e duke u dridhur, duke ditur se ç'i kishte ndodhur, erdhi dhe i ra ndër këmbë dhe i tha gjithë të vërtetën. ³⁴Dhe ai i tha: "Bijë, besimi yt të shëroi; shko në paqe dhe ji e shëruar nga sëmundja jote!"

³⁵Ndërsa Jezusi ende po fliste, erdhën disa nga shtëpia e kryetarit të sinagogës duke thënë: "**Jot bijë ka vdekur, pse e bezdis akoma Mësuesin?**" ³⁶Por Jezusi, sapo dëgjoi ç'u tha, i tha kryetarit të sinagogës: "Mos ki frikë, vetëm ki besim!" ³⁷Dhe nuk lejoi që ta ndiqte kurrkush tjetër, përveç Pjetrit, Jakobit, dhe Gjonit, vëllait të Jakobit. ³⁸Dhe mbasi arriti në shtëpinë e kryetarit, pa një rrëmujë të madhe dhe njerëz që qanin dhe ulërinin me të madhe. ³⁹Hyri dhe u tha atyre: "Pse bërtitni dhe qani? Vajza nuk ka vdekur, por fle." ⁴⁰Dhe ata e përqeshën, por ai mbasi i nxori jashtë të gjithë, mori me vete atin dhe nënën e vajzës dhe ata që qenë me atë, dhe hyri, atje ku dergjej vajza. ⁴¹E mori, pra, për dore vajzën dhe i tha: "Talitha kumi", që e përkthyer do të thotë: "**Vajzë, ty po të them: "Çohu!"**" ⁴²Dhe menjëherë vajza u ngrit dhe filloi të ecë. **Ajo ishte në fakt dymbëdhjetë vjeçe. Dhe ata u habitën me habi të madhe.** ⁴³Por ai urdhëroi rreptësisht që askush të mos e marrë vesh; pastaj urdhëroi që t'i japin vajzës të hajë.

(Mat. 9) ²⁷Dhe ndërsa Jezusi po largohej prej andej, **dy të verbër** e ndiqnin duke bërtitur dhe duke thënë: "Ki mëshirë për ne, Bir i Davidit!" ²⁸Kur arriti në shtëpi, të verbërit iu afruan dhe Jezusi u tha atyre: "A besoni ju se unë mund ta bëj këtë gjë?" Ata iu përgjigjën: "Po, o Zot."

²⁹Atëherë ai ua preku sytë, duke thënë: "U bëftë sipas besimit tuaj." ³⁰dhe atyre iu hapën sytë. Pastaj Jezusi i urdhëroi rreptësisht duke thënë: "Ruhuni se mos e merr vesh njeri." ³¹Por ata, sapo dolën, e përhapën famën e tij në mbarë atë vend.

³²Dhe, kur ata po dilnin, i paraqitën një burrë memec dhe të demonizuar. ³³Dhe mbasi e dëboi demonin, **memeci foli dhe turmat u çuditën** dhe thanë: "Nuk është parë kurrë një gjë e tillë në Izrael." ³⁴Por farisenjtë thonin: "Ai i dëbon demonët me ndihmën e princit të demonëve!"

(Marku 6) ¹Pastaj Jezusi doli prej andej dhe erdhi në vendlindjen e tij, dhe dishepujt e vet e ndiqnin. ²Dhe kur erdhi e shtuna, filloi t'i mësojë në sinagogë. Dhe shumë, kur e dëgjonin, habiteshin dhe thoshnin: "**Nga i vijnë këtij këto?**" "**Vallë ç'dituri është kjo që i është dhënë? Dhe si kryhen këto vepra të mëdha nëpërmjet dorës së tij?**" ³A s'është ky zdruthëtar i biri i Marisë, vëllai i Jakobit, i Joses, i Judës dhe i Simonit? Dhe nuk janë këtu midis nesh motrat e tij?" Dhe skandalizoheshin për shkak të tij. ⁴Por Jezusi u tha atyre: "Asnjë profet s'është i përbuzur përveç në vendlindjen e tij, në farefisën e vet dhe në shtëpinë e vet." ⁵Dhe nuk mundi të kryejë aty asnjë veper të pushtetshme, përveçse shëroi disa të lëngatë, duke vënë mbi ta duart. ⁶**Dhe çuditej për mosbesimin e tyre; dhe dilte nëpër fshatra përreth e i mësonte.**

⁷Pastaj ai i thirri te vetja të dymbëdhjetët dhe filloi t'i dërgojë dy nga dy; dhe u dha pushtet mbi frymët e ndyra. ⁸Dhe i urdhëroi të mos marrin asgjë tjetër udhës, përveç një shkop vetëm: as trasta, as bukë, as denar në brez; (Mateu 10) ¹⁶"Ja, unë po ju dërgoj **si dele në mes të ujqërve; jini, pra, të mënçur si gjarpërinjtë dhe të pastër si pëllumbat.**" ¹⁷Por ruhuni nga njerëzit, sepse do t'ju zvarrisin përpara sinedrave të tyre dhe do t'ju fshikullojnë në sinagogat e tyre. ²⁸**Dhe mos kini frikë nga ata që vrasin trupin, por nuk mund të vrasin shpirtin; kini frikë më tepër nga ai që mund t'ua humbë shpirtin dhe trupin në Gehena.** ³⁴"Mos mendoni se unë erdha të sjell paqen mbi tokë; nuk erdha të sjell paqen, por shpatën. ³⁵Sepse unë erdha ta ndaj birin nga nga ati, bijën nga nëna, nusen nga vjehrra, ³⁶dhe armiqtë e njeriut do të jenë ata të shtëpisë së vet. ³⁷"Ai që e do të atin ose nënën më shumë se unë, nuk është i denjë për mua; dhe ai që e do birin ose bijën më shumë se unë, nuk është i denjë për mua. ... ³⁹Kush do të gjejë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do ta humbasë jetën e vet për hirin tim, do ta gjejë përsëri." Amen.

Pra, sot kemi parë se si Zoti Jezus ishte i mbushur me fuqinë e Perëndisë si në **Fjalë** ashtu edhe në **Vepra**. Turmat e njerëzve e ndiqnin dhe çuditeshin, duke thënë: "**Nga i vijnë këtij këto?**"

"Vallë ç'dituri është kjo që i është dhënë? Dhe si kryhen këto vepra të mëdha nëpërmjet dorës së tij?" (Marku 6:2)

Nga e mori Jezusi pushtetin dhe diturinë e Tij? Ai nuk e "mori" nga dikush apo diku, sepse Ai Vetë **është** Pushteti dhe Dituria e Perëndisë. Zoti Jezus bëri gjithë këto vepra të fuqishme të Perëndisë në tokë, për t'u treguar njerëzve **se nga erdhi dhe se kush ishte**. Ai kishte autoritet mbi çdo qenie të krijuar dhe mbi çdo lloj pushteti, sepse Ai ishte **"Ruh Allah"** dhe **"Kalimat Allah"** {Arabisht}, që do të thotë: Ai është **Fryma e Perëndisë** dhe **Fjala e Perëndisë**. Prandaj, Jezusi mund të qetësonte stuhinë e fuqishme dhe të shëronte njerëzit e demonizuar dhe të sëmurë vetëm me anë të një fjale. I gjithë pushteti i pakufizuar i Perëndisë ishte tek Zoti Jezus. Kjo është arsyeja pse Ai mundi të shëronte gruan që vuante nga një fluks gjaku prej dymbëdhjetë vjetësh. Kjo grua kishte shpenzuar të gjithë pasurinë e saj në doktorë dhe në ilaçe, por në momentin që ajo e preku mantelin e Jezusit, u shërua. Po ashtu, kur Jezusi preku sytë e dy të verbërve, ata morën dritën e syve menjëherë. Dhe autoriteti i Jezusit nuk kishte kufi mbi të gjithë njerëzit e gjallë. Por, Ai kishte autoritet edhe mbi të vdekurit! Prandaj, dhe mundi të kthente në jetë fëmijën që kishte vdekur. Pushteti i Jezusit ia kalonte çdo pushteti të ndonjë profeti, sepse Ai Vetë ishte **Fjala e Perëndisë në një trup njeriu**.

Po, Fjala e Perëndisë na tregon se **i gjithë pushteti dhe i gjithë autoriteti i është dhënë Jezus Mesisë**. Kjo është arsyeja që nëse besoni tek Jezusi si Shpëtimtari juaj dhe si Zoti juaj, nuk do të keni frikë më nga asgjë: as nga vdekja, as nga jeta, as nga frymërat e këqija, as nga magjitë apo magjistarët, as nga e tashmja dhe as nga e ardhmja! Ju **nuk do të keni më nevojë** të mbronni veten ose të kërkoni ndonjë frymë mbrojtëse peronale, sepse **Zoti Jezus do t'ju mbrojë**. Kështu thonë Shkrimet: *"Sepse tek [Jezusi] banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë. Dhe ju keni marrë plotësinë në të, sepse ai është krye e çdo principate e pushteti!" (Kolosianëve 2:9,10)*

Të dashur miq, a po i besoni të Vetmit që është "krye e çdo principate e pushteti"? Apo jeni akoma duke u përpjekur të besoni tek pushtetet dhe autoritetet më pak të pafuqishme që janë në këtë botë?

Faleminderit që na dëgjuat. Në dashtë Perëndia, në studimin e ardhshëm, do të vazhdojmë tek Ungjilli dhe do të dëgjojmë se si Jezusi i mësoi njerëzit duke folur me shëmbëlltyra...

Zoti ju bekoftë dhe ju mësoftë kuptimin e thellë e të vërtetë të fjalëve që Ai ka shpallur në lidhje me Mesian:

"Sepse tek [Jezusi] banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë!" (Kolozianëve 2:9,10)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalim tonë në youtube.

Dy Shëmbëlltyra të Rëndësishme

Luka 8; Mateu 13

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përhëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin e mëparshëm, mësuam se Jezus Mesia kishte një autoritet të tillë që ia kalonte autoritetit të çdo profeti. Jezusi ishte i mbushur me pushtetin e Perëndisë. **Ai ishte Pushteti i Perëndisë në një trup njerëzor!** Kjo është arsyeja pse Ai mundi të qetësonte stuhinë, të dëbonte demonët, të shëronte të sëmurët dhe të verbërit, dhe madje të kthente të vdekurit në jetë!

Sot, do të vazhdojmë tek libri i Ungjillit *{Inxhil}*, dhe do të dëgjojmë se si Zoti Jezus i mësoi turmat e njerëzve duke përdorur **shëmbëlltyra** (histori të ngjashme). Shpesh, Jezusi e paraqiti të vërtetën me anë shëmbëlltyrash, sepse shumica e njerëzve që e ndiqnin nuk donin t'a njihnin Fjalën e Perëndisë. Ajo që ata donin ishte që Jezusi t'i shëronte trupat e tyre nga **sëmundjet**, por nuk donin që Jezusi t'i shëronte shpirtrat e tyre prej **mëkatit**. Gjithashtu, duke qëndruar pas Jezusit, si një grup hienash, që ku e ku të përpijnë dikë, ishin edhe drejtuesit fetarë që e dëgjonin Jezusin vetëm që të gjenin një mundësi për ta akuzuar. Kur ata ishin pranë, Jezusi u fliste turmave të njerëzve në shëmbëlltyra. Ai priste derisa të ishte vetëm me ndjekësit e Tij të vërtetë që t'u shpjegonte atyre kuptimin e vërtetë të shëmbëlltyrës.

Perëndia kërkon që çdo njeri të dijë të vërtetën dhe të shpëtohet, por nëse zemrat tona janë kokëforte, Perëndia nuk do të na e zbulojë të vërtetën. Perëndia do që ne të kërkojmë të vërtetën, ashtu si shumica e njerëzve rendin pas pasurisë! Profeti Salomon shkroi: **"Në rast se e kërkon si argjendin dhe fillon të rrëmosh si për një thesar të fshehur, atëherë do të ndjesh frikën e Zotit dhe ke për të gjetur kuptimin e Perëndisë."** (Fjalët e Urta 2:4,5)

Po ju? A e doni **të vërtetën e Perëndisë** më shumë se paratë apo çdo lloj pasurie tjetër? A zë Fjala e Perëndisë vendin kryesor dhe parësor në mendjen dhe zemrën tuaj? Ndoshta, nuk e njihni gjendjen e vërtetë të zemrës suaj përpara Perëndisë. Atëherë, dëgjoni me kujdes **Shëmbëlltyrën e Mbjellësit** që Zoti Jezus u tha ndjekësve të Tij.

Ne po lexojmë tek Ungjilli sipas Lukës, në kapitullin tetë. Shkrimi thotë:

(Luka 8) ⁴*Dhe pas kësaj ndodhi që ai shkonte nëpër qytete dhe nëpër fshatra, duke predikuar dhe duke shpallur lajmin e mirë të mbretërisë së Perëndisë; me të ishin të dymbëdhjetët.* ⁵*"Një mbjellës doli të mbjellë farën e vet; dhe, ndërsa po mbillte, një pjesë ra gjatë rrugës, u shkel dhe zogjtë e qiellit e hëngrën.* ⁶*Një pjesë tjetër ra në gurishte dhe, sapo mbiu, u tha për mungesë vlage.* ⁷*Një pjesë tjetër ra ndër ferra; ferrat u rritën bashkë me të dhe ia zunë frymën.* ⁸*Kurse një pjesë ra në tokë të mirë, mbiu dhe dha fryt njëqindfish."* Si i tha këto gjëra, thirri: **"Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!"** ⁹*Atëherë dishepujt e vet e pyetën çfarë kuptimi kishte ajo shëmbëlltyrë.* ¹⁰*Dhe ai tha: ...* ¹¹*"Ky është kuptimi i shëmbëlltyrës: **fara** është fjala e Perëndisë.* ¹²*Ata **përgjatë rrugës** janë ata që e dëgjojnë fjalën; por pastaj vjen djalli dhe ua merr fjalën nga zemra e tyre, që ata të mos besojnë dhe të mos shpëtojnë.* ¹³*Ata **mbi gurishte** janë ata që, kur dëgjojnë, e presin fjalën me gëzim; por ata nuk kanë rrënjë, besojnë për njëfarë kohe, por në momentin e provës tërhiqen.* ¹⁴*Pjesa që ka rënë **ndër ferra** janë ata që e dëgjuan fjalën; por, gjatë rrugës, ua zënë frymën shqetësimet, pasuritë dhe kënaqësitë e kësaj jete, dhe nuk arrijnë të piquen.* ¹⁵*Por pjesa që ra **në tokë të mirë** janë ata që, pasi e dëgjuan fjalën, e ruajnë në zemër të ndershme dhe të mirë dhe japin fryt me qëndrueshmëri."*

A e kuptoni këtë shëmbëlltyrë të mbjellësit? Në të, shohim farën dhe tokën. Çfarë ilustron fara? Çfarë tha Zoti Jezus? Ai tha: **Fara ilustron Fjalën e vërtetë të Perëndisë.** Po toka? Çfarë ilustron? **Toka ilustron zemrën e njeriut.**

Fjala e Perëndisë është si fara e mirë, sepse është e gjallë dhe ka fuqi të sjellë jetën e përjetshme dhe bekimin e vërtetë në zemrën dhe në jetën tuaj. Megjithatë, zemra e njeriut është si toka që mund të jetë shumë e fortë dhe e thatë. Le të mendojmë pak për këtë. Sa lloj tokash shohim në këtë shëmbëlltyrë? Ne pamë se si fara ra mbi katër lloj tokash.

1.) Fara që ra mbi një **tokë të fortë.**

2.) Fara që ra mbi një **tokë me gurishte.**

3.) Fara që ra **ndër ferra.** {Fjalë për fjalë në Uolof: *një lloj bari me gjëmbaçë*}

4.) Fara që ra në tokë të mirë.

Së pari, Jezusi mësoi se shumica e njerëzve në botë kanë një zemër si ajo **toka e fortë** mbi të cilën njerëzit ecin. Zemrat e disa njerëzve janë me të vërtetë të forta. Nëse një farë bie në një tokë të fortë – çfarë ndodh? A do të lulëzojë dhe të japë fryt? Kurrë! Madje, as nuk do të mbijë. Njerëzit do të ecin mbi të, dhe zogjtë do ta hanë. Kështu janë zemrat e shumë njerëzve. Njerëzit me zemra të ngjashme me tokën e fortë janë **ata që nuk i kushtojnë vëmendje Shkrimeve të Profetëve** dhe si pasojë, nuk besojnë se Jezusi është Shpëtimtari i botës. Ata duan t'ia dinë vetëm për idetë e tyre, ose traditat e paraardhësve të tyre. Fjala e vërtetë e Perëndisë nuk mund të prodhojë jetë në zemrat e tyre, ashtu si fara që bie në një tokë të fortë nuk mund të prodhojë jetë.

Lloji i **dytë** i tokës për të cilin flet Jezusi kishte shumë **gurë dhe pak tokë**. Toka me shumë gurë ilustron zemrën e atij që e dëgjon Fjalën e Perëndisë dhe e pranon atë menjëherë me gëzim, por **nuk zgjat shumë**, sepse Fjala e Perëndisë nuk ka zënë rrënjë në zemrën e personit. Ky lloj personi pohon se beson, por kur vijnë sprovat dhe ai përndiqet për shkak të Fjalës së së Vërtetës, ai i largohet kësaj të vërtete. Shumë njerëz janë të tillë. Fjala e Perëndisë nuk ka rrënjë të thella në zemrat e tyre, sepse ata preferojnë lavdërimet e njerëzve më shumë sesa lavdërimet e Perëndisë. Si pasojë, Fjala e Perëndisë nuk ka vlerë e fuqi mbi ta, ashtu si fara që ra në tokën me gurë.

Lloji i **tretë** i tokës ishte i mbushur **plot me ferra**. Çfarë ndodh kur fara bie midis ferrave? A do të japë fryt? Jo! Ferrat do ta mbysin përpara se ajo të japë fryt. Toka me ferra ilustron zemrën e atij personi që e dëgjon Fjalën e Perëndisë, por shqetësimet e botës, dhe **mashtrimi i pasurive dhe lakmia e mbysin atë**, duke e bërë që Fjala të mos ketë fryt në jetën e tij ose të saj. Shumë bij të Adamit i kanë zemrat si toka me ferra. Ata mendojnë: "Po, një ditë, unë do të shikoj Shkrimet e Profetëve. Kur të kem kohë, unë do të dëgjoj Fjalën e Perëndisë, *'insha'a Allah!'*" {Arabisht: *nëse Perëndia do*}. Megjithatë, Satani e di shumë mirë se njerëz të tillë nuk do të marrin kurrë kohë për të kuptuar Fjalën e Perëndisë. Problemet e nevojat e përditshme do të pushtojnë zemrat dhe mendjet e tyre. Ata duhet të punojnë, të fitojnë para, të shkojnë në dyqane, të blejnë, të shesin, të studiojnë, të flenë dhe kështu me radhë. A është kjo përvoja juaj? A është jeta juaj kaq shumë e mbushur me nevoja dhe probleme sa që kurrë nuk gjeni kohën për të kërkuar Të vërtetën e Perëndisë me gjithë zemër? Duhet të kujtoni se një ditë vdekja do të vijë dhe do t'ju çojë në përjetësi. Një ditë ju do të njihni se cila është e vërteta dhe cila është gënjeshtër, por të njohësh të vërtetën, të cilën as nuk e kërkuat, as nuk iu bindët gjatë jetës suaj, nuk do të ketë asnjë vlerë më për ju, sepse koha e pendimit ka përfundur dhe ju do të jeni të humbur përjetë!

Lloji i **katërt** i tokës ishte **toka e mirë**. Fara që fermeri e mbolli në tokën e mirë, u rrit, lulëzoi dhe dha fryte të bollshme, saqë fermeri korri njëqind herë më tepër sesa mbolli. Toka e mirë që e pranoi farën ilustron atë person që e dëgjon Fjalën e Perëndisë, dhe **e beson atë me ndershmëri në zemër**, duke prodhuar, kështu, si fryte, drejtësi dhe jetën e përjetshme. Fjala e Perëndisë është e gjallë dhe e fuqishme dhe do të prodhojë jetë të përjetshme dhe drejtësi tek të gjithë ata që e pranojnë atë me një zemër të përlurur dhe të ndershme.

Shkurtimisht, kjo është ajo që mësoi Jezusi përmes shëmbëlltyrës së mbjellësit. Fjala e Perëndisë është si **fara e mirë** dhe zemrat tona janë si **toka e fortë**. Çfarë duhet të ndodhë përpara se fara të mbillet në një tokë të fortë? Dikush duhet ta punojë këtë tokë, ashtu siç ka dijeni çdo fermer. Po ashtu, zemra që i pëlqen Perëndisë është një zemër e thyer, e përlurur, e gatshme për të pranuar Farën e Mirë të Fjalës së Perëndisë. Zemra që i pëlqen Perëndisë është zemra që pranon Fjalën e Tij në përlurësi dhe me besim. Ja çfarë thonë Shkrimet: *"Prandaj, çdo njeri të jetë i shpejtë në të dëgjuar, i ngadalshëm në të folur...hiqni çdo ndyrësi dhe mbeturinë ligësie, **pranoni me butësi fjalën e mbjellë në ju, e cila mund të shpëtojë shpirtat tuaj.**"* (Jakobi 1:19,21)

Cila është gjendja e zemrës suaj? A keni një zemër të përlurur, të përgatitur për të pranuar atë që thotë Zoti në Shkrimin e shenjtë përmes profetëve të Tij? A po rritet Fjala e Perëndisë në zemrën tuaj? Apo keni një zemër si ajo toka e fortë, me gurishte dhe me gjëmbe? Fjala e Perëndisë është Fara e Mirë, por do të prodhojë jetë dhe bekime vetëm në zemrat e atyre që e besojnë dhe i binden me të vërtetë kësaj fjale.

Tani le të dëgjojmë një tjetër "shëmbëlltyrë mbjellësi" që Jezusi u tregoi njerëzve. Kjo është **Shëmbëlltyra e Egjërës**. Shkrimi thotë:

(Mateu. 13) ²⁴Jezusi u propozoi atyre një shëmbëlltyrë tjetër: **"Mbretëria e qiejve i ngjan një njeriu që mbolli farë të mirë në arën e vet.** ²⁵**Por, ndërsa njerëzit po flinin, erdhi armiku i tij dhe mbolli egjër nëpër grurë dhe iku.** ²⁶**Kur më pas gruri u rrit dhe jepte fryt u duk edhe egjra.** ²⁷**Dhe shërbëtorët e padronit të shtëpisë iu afruan atij dhe i thanë: "Zot, a nuk ke mbjellë farë të mirë në arën tënde? Vallë nga doli egjra?"** ²⁸**Dhe ai u tha atyre: "Këtë e ka bërë armiku."** Atëherë shërbëtorët i thanë: **"A do ti të shkojmë dhe ta shkulim?"** ²⁹**'Por ai u tha: "Jo, kam frikë se, duke shkukur egjrën, bashkë me të, do të shkulni edhe grurin.** ³⁰**I lini të rriten bashkë deri në të korra.**

Në kohën e korrjes unë do t'u them korrësve: Mblidhni më parë egjrën, lidheni në duaj për ta djegur; por grurin futeni në hambarin tim."

³⁶Atëherë Jezusi, mbasi i lejoi turmat, u kthye në shtëpi dhe dishepujt e tij iu afruan e i thanë: "Na e shpjego shëmbëlltyrën e egjrës në arë." ³⁷Dhe ai duke u përgjigjur u tha atyre: "Ai që mbjell farën e mirë është **Biri i njeriut**. (Ky është Vetë Mesia). ³⁸Ara është **botë**, fara e mirë janë **bijtë e mbretërisë** dhe egjra janë **bijtë e të ligut**, ³⁹dhe armiku që e ka mbjellë është **djalli**; ndërsa korrja është **fundi i botës** dhe korrësit janë **engjëjt**. ⁴⁰Ashtu si mblidhet egjra dhe digjet në zjarr, kështu, do të ndodhë në mbarimin e botës. ⁴¹Biri i njeriut do të dërgojë engjëjt e vet dhe ata do të mbledhin nga mbretëria e tij gjithë skandalet dhe ata që bëjnë paudhësi, ⁴²dhe do t'i hedhin në furrën e zjarrit. Atje do të ketë qarje dhe kërcëllim dhëmbësh. ⁴³Atëherë të drejtit do të shkëlqejnë si dielli në mbretërinë e Atit të tyre. **Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!**" Amen.

Në shëmbëlltyrën e egjrës, Zoti Jezus e krahason botën me një arë me grurë. **Mbjellësi** ilustron **Jezus Mesian**. **Gruri** që u rrit në arë ilustron ata që janë **bij të Perëndisë**, për shkak të besimit të tyre në Lajmin e Mirë të Mesias. **Armiku** që mbolli egjrën midis grurit është **djalli**.

Egjra ilustron **ata që nuk i përkasin Perëndisë**, sepse nuk e kanë pranuar Lajmin e Mirë të Mesias. **Korrja** është **Dita e Gjykimit**. **Gruri i ruajtur në magazinë** ilustron **ata që kanë të drejtën për të hyrë në praninë e Perëndisë përjetë**. Megjithatë, **egjra që dikush mbledh për ta djegur** ilustron **ata që do të hidhen në zjarrin e përjetshëm**.

Të dashur miq, po ju? A jeni si **gruri**? Apo si **egjra**? Shqyrtoni zemrën tuaj!

Dita e Gjykimit po vjen! Gjykatësi është tek dera! A keni sigurinë që të përballeni me Gjykatësin në Ditën e Gjykimit? Ju nuk keni pse të keni frikë për atë ditë, nëse do të besoni me gjithë zemër Lajmin e Mirë të Atij që erdhi për t'ju shpëtuar nga ferri i përjetshëm. Dëgjoni se çfarë deklaroi Jezus Mesia në lidhje me Ditën e Gjykimit. Ai tha: "**Ai që e dëgjon fjalën time dhe beson në atë që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme, dhe ai nuk vjen në gjyq, por ka kaluar nga vdekja në jetë.**" (Gjoni 5:24) Amen!

Falemnderit që na dëgjuat. Herën tjetër, në dashtë Perëndia, do të vazhdojmë tek Ungjilli dhe do të shohim se si Jezusi ushqeu mrekullisht pesë mijë veta, duke pasur vetëm pesë bukë dhe dy peshq....

Zoti ju dhëntë të kuptuarit për gjithçka që dëgjuat sot, ndërsa kujtoni fjalët e Zotit Jezus:

"Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!" (Mateu 13:43)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Buka e Jetës

Marku 6; Gjoni 6

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, pamë se Zoti Jezus po u fliste njerëzve. Ai i mësoi ata duke përdorur shëmbëlltyra, të cilat ishin të mbushura me të vërteta të përjetshme. Megjithatë, **shumica e njerëzve nuk e diktuan kuptimin e vërtetë të shëmbëlltyrave, sepse zemrat e tyre ishin të ngurtësuara**. Ata nuk i vlerësonin gjërat e qiellit, por vetëm gjërat tokësore. Shumica prej tyre nuk e ndoqën Jezusin, për shkak se ishte Shpëtimtari i mëkatarëve; por, vetëm për shkak të përfitimeve materiale që morën prej Tij.

Sot do të dëgjojmë më shumë fjalë të thëna nga Zoti Jezus. Gjithashtu, do të shohim se si Ai vërtetoi e konfirmoi fjalët e Tij duke dhënë një shenjë të mrekullueshme. Mësimi i sotëm titullohet: "**Buka e Jetës**." {Fjalë për fjalë në Uolof: *Ushqimi që jep Jetë të Përjetshme*}

Tani le të vazhdojmë në librin e shenjtë, në Ungjillin e Markut, në kapitullin gjashtë. Shkrimet thonë:

(Marku 6) ³⁰Tani apostujt u mbledhën tek Jezusi dhe i treguan të gjitha ato që kishin bërë dhe i kishin mësuar... ³¹Dhe ai u tha atyre: "Ejani veçmas në një vend të vetmuar dhe pushoni pak." Sepse njerëzit që vinin dhe shkonin ishin aq shumë, sa s'u dilte koha as për të ngrënë. ³²U nisën, pra, me një barkë drejt një vendi të vetmuar e të mënjanuar. ³³Porsa turma i pa që u nisën, dhe shumë veta e njohën; dhe nga të gjitha qytetet erdhën aty me këmbë dhe mbërritën përpara tyre; dhe u mbledhën rreth tij. ³⁴Kur Jezusi doli nga barka, pa një turmë të madhe dhe iu dhimbs, sepse ishin si delet pa bari; dhe nisi t'u mësojë shumë gjëra.

³⁵Duke qenë se u bë vonë, dishepujt e tij iu afruan dhe i thanë: "Ky vend është i shkretë, dhe tashmë është vonë. ³⁶Lejoi këta njerëz që të shkojnë në fushat dhe në fshatrat rreth e qark që

të blejnë bukë, se s'kanë për të ngrënë." ³⁷Por ai, duke iu përgjigjur, u tha atyre: "U jepni ju të hanë!" Ata i thanë: "A duhet të shkojmë ne të blejmë për dyqind denarë bukë dhe t'u japim të hanë?" ³⁸Dhe ai u tha atyre: "Sa bukë keni? Shkoni e shikoni." Ata, mbasi shikuan, thanë: "Pesë bukë e dy peshq." ³⁹Atëherë ai i urdhëroi ata që t'i rregullojnë të gjithë, ulur në grupe, mbi barin e njomë. ⁴⁰Kështu ata u ulën në grupe nga njëqind e nga pesëdhjetë.

⁴¹Pastaj ai mori pesë bukët dhe dy peshqit, i ngriti sytë nga qielli, i bekoi; i theu bukët dhe ua dha dishepujve të vet, që t'ua shpërndanin atyre; ua ndau gjithashtu dy peshqit të gjithëve. ⁴²**Të gjithë hëngrën sa u ngopën.** ⁴³Dhe mbloodhën dymbëdhjetë shporta me copa buke dhe me mbetje peshku. ⁴⁴Ata që hëngrën nga ato bukë ishin **pesë mijë burra.** ⁴⁵Menjëherë Jezusi i detyroi dishepujt e vet të hyjnë në barkë dhe t'i prijnë në bregun tjetër drejt Betsaidas, derisa ai ta lejonte turmën. ⁴⁶Sapo e lejoi, ai iu ngjiti malit për t'u lutur. ⁴⁷U ngrys, barka ishte në mes të detit dhe ai ishte i vetëm fare në tokë. ⁴⁸Dhe kur i pa dishepujt që po mundoheshin duke vozitur, sepse era ishte kundër tyre, aty nga roja e katërt e natës, ai u nis drejt tyre duke ecur përmbi det dhe donte t'i kalonte. ⁴⁹Por ata, kur e panë që po ecte mbi det, menduan se ishte një fantazmë dhe filluan të bërtasin, ⁵⁰sepse e kishin parë të gjithë dhe ishin trembur; por ai menjëherë filloi të flasë me ta dhe tha: "Merrni zemër, jam unë, mos kini frikë!" ⁵¹Pastaj hipi në barkë me ta dhe era pushoi; dhe ata mbetën jashtëzakonisht të habitur në veten e tyre dhe u mrekulluan, ⁵²sepse nuk e kishin kuptuar ndodhinë e bukëve, sepse zemrat e tyre ishin të ngurtësuara. ⁵³Mbasi kaluan, arritën në krahinën e Gjenasaretit dhe aty e lidhën barkën.

(Gjoni 6) ²²Të nesërmen turma, që kishte mbetur në bregun tjetër të detit, pa se atje nuk kishte tjetër përveç një barke të vogël, në të cilën kishin hipur dishepujt e Jezusit, dhe që ai nuk kishte hipur me ta, dhe që dishepujt e tij ishin nisur vetëm... ²⁴Turma, kur pa se Jezusi nuk ishte më atje dhe as dishepujt e tij, hipi edhe ajo nëpër barka dhe erdhi në Kapernaum, duke kërkuar Jezusin. ²⁵Kur e gjetën përtej detit i thanë: "Mësues, kur erdhe këtu?" ²⁶Jezusi u përgjigj dhe tha: "Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se ju më kërkoni jo pse patë shenja, por sepse keni ngrënë nga bukët dhe keni qenë të ngopur. ²⁷**Mos punoni për ushqimin që prishet, por për ushqimin që mbetet për jetë të përjetshme, të cilin do t'ua japë Biri i njeriut, sepse mbi të Ati, domethënë Perëndia, vuri vulën e tij.**"

Le të ndalojmë pak këtu. Pse i tha Jezusi turmës: "**Mos punoni për ushqimin që prishet**"? A do të thotë kjo që ne nuk duhet të punojmë që të hamë? Jo, nuk ka këtë kuptim, sepse Fjala e

Perëndisë thotë: *"Po qe se ndonjë nuk do të punojë, as të mos hajë."* (2 Thesalonikasve 3:10) Pse Jezusi tha atëherë: *"Mos punoni për ushqimin që prishet?"* Jezusi po thoshte: Nëse punoni vetëm për stomakun tuaj dhe kërkon vetëm gjërat e botës, do të humbisni gjithçka, sepse trupi juaj do të vdesë dhe do të kthehet në pluhur. Megjithatë, ka diçka në trupin tuaj që nuk do të humbasë kurrë. Është **shpirti juaj**. Shpirti i çdo njeriu do të ekzistojë përjetë – ose në vendin e lavdishëm që quhet **Qiell**, (Parajsë) ose në vendin e tmerrshëm që quhet **Ferr**. Kjo është arsyeja pse Jezusi tha: *"Mos punoni për ushqimin që prishet, por për ushqimin që mbetet për jetë të përjetshme!"* Kështu e paralajmëroi Jezusi turmën, me qëllim që ata të mos kërkonin vetëm ushqimin që humbet, por të kërkonin Fjalën e Perëndisë që nuk humbet kurrë. Sepse *"njeriu nuk rron vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë."* (Mateu 4:4) Kjo është ajo që tha Zoti Jezus.

Është e trishtueshme që shumica prej atyre që e rrethonin Jezusin, nuk donin t'ia dinin për Fjalën e Perëndisë, as nuk besonin tek Ai që dërgoi Perëndia! Të mbushnin stomakët, ishte më e rëndësishme për ta sesa mbushja e zemrës me të vërtetën që do të mund t'i shpëtonte nga gjykimi i Perëndisë. Kjo është arsyeja pse Jezusi u tha atyre: (Gjoni 6) ²⁷*Mos punoni për ushqimin që prishet, por për ushqimin që mbetet për jetë të përjetshme...*²⁸*Atëherë e pyetën: "Çfarë duhet të bëjmë për të kryer veprat e Perëndisë?"* ²⁹*Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: "Kjo është vepra e Perëndisë: të besoni në atë që ai ka dërguar."*

A e dëgjuat përgjigjen e Jezusit? Si mundet, një bir i Adamit, i lindur me mëkat, t'i pëlqejë Perëndisë? A mundet që ne të punojmë dhe të kryejmë vepra që t'i pëlqejnë Perëndisë? A mundet që ne ta shpëtojmë veten nga pushteti i Satanit, i mëkatit dhe i ferrit? A mund të kemi atë zemër të pastër dhe të përsosur që kërkon Perëndia? Kurrë! "Edhe sikur një kërcu të zhytet në ujë për një kohë të gjatë, kurrë nuk mund të bëhet krokodil." {Fjalët e Urta të Uolof-it} Atëherë, si mund ta kënaqë Perëndinë një pasardhës i Adamit? Çfarë tha Zoti Jezus për këtë? Ai tha: *"Kjo është vepra e Perëndisë: të besoni në atë që ai ka dërguar."* Askush nuk mund t'i pëlqejë Perëndisë derisa ai ose ajo të besojë tek Shpenguesi i shenjtë që dërgoi Perëndia.

Megjithatë, fatkeqësisht, shumica e njerëzve nuk besuan se Jezusi ishte Shpëtimtari që Perëndia kishte dërguar. Prandaj, ata i thanë Atij:

(Gjoni 6) ³⁰*Çfarë shenjë bën ti, pra, që ne ta shohim e ta besojmë? Ç'vëpër po kryen?*³¹*Etërit tanë hëngrën manën në shkretëtirë, siç është shkruar: "Ai u dha të hanë bukë nga qielli."* ³²*Atëherë Jezusi u tha atyre: "Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se jo Moisiu jua ka dhënë bukët nga qielli, por Ati im ju jep bukën e vërtetë nga qielli."* ³³*Sepse buka e Perëndisë është*

ai që zbret nga qielli dhe i jep jetë botës." ³⁴Atëherë ata i thanë: "Zot, na jep gjithmonë atë bukë."
³⁵Dhe Jezusi u tha atyre: "**Unë jam buka e jetës; kush vjen tek unë nuk do të ketë më kurrë uri dhe kush beson në mua, nuk do të ketë më kurrë etje!**"

Me këto fjalë Jezusi po thoshte: Ashtu si Perëndia dërgoi ushqim nga qielli për të ushqyer izraelitët për dyzet vjet, me qëllim që ata të mos vdisnin urie në shkretëtirë, po ashtu Ai u dërgoi të gjithë bijve të Adamit "Ushqim" që jep jetë të përhjetshme, me qëllim që ne të mos humbasim në mëkatin tonë!

Ku është ky "Ushqim"? A ekziston ndonjë ushqim në tokë që nëse ha prej tij mund të jetosh në praninë e Perëndisë përjetë? Jo, nuk ka! Cili është ky "Ushqim" që jep jetë të përhjetshme? Çfarë tha Zoti Jezus? Ai tha:

(Gjoni 6) ³⁵**Unë jam buka e jetës; kush vjen tek unë nuk do të ketë më kurrë uri dhe kush beson në mua, nuk do të ketë më kurrë etje.** ³⁶Por unë jua thashë: ju më keni parë, por nuk besoni. ³⁷Gjithçka që më jep Ati do të vijë tek unë, unë nuk do ta nxjerr jashtë kurrë... ⁴⁰Ky, pra, është vullneti i atij që më ka dërguar: që kushdo që sheh Birin dhe beson në Të, të ketë jetë të përhjetshme, dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit."

⁴¹Judenjtë, pra, murmurisnin për të, sepse kishte thënë: "Unë jam buka që zbriti nga qielli," ⁴²dhe thoshnin: "Vallë, a nuk është ky Jezusi, biri i Jozefit, të cilit ia njohim babanë dhe nënën? Si thotë, pra, ky: "Unë zbrita nga qielli?"

⁴³Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: "Mos murmurisni midis jush. ... ⁴⁵Çdo njeri, pra, që ka dëgjuar dhe mësuar nga Ati, vjen tek unë." ⁴⁶Jo s'e ka parë ndonjë Atin, përveç atij që është nga Perëndia; ky e ka parë Atin. ⁴⁷Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush beson në mua ka jetë të përhjetshme. ⁴⁸Unë jam buka e jetës. ⁴⁹Etërit tuaj hëngrën manën në shkretëtirë dhe vdiqën. ⁵⁰Kjo është buka që zbret nga qielli, që një mund të hajë e të mos vdesë. ⁵¹**Unë jam buka e gjallë që zbriti nga qielli; nëse një ha nga kjo bukë do të jetojë përjetë...."**

⁶⁰Kur i dëgjuan këto, shumë nga dishepujt e tij thanë: "Kjo e folur është e rëndë, kush mund ta kuptojë?" ⁶¹Por Jezusi, duke e ditur në vetvete se dishepujt e vet po murmurisnin për këtë, u tha atyre: "Kjo ju skandalizon? ⁶²Ç'do të ishte po ta shihnit, pra, Birin e njeriut duke u ngjitur atje ku ishte më parë? ⁶³ Eshtë Fryma që jep jetë; mishi nuk vlen asgjë; fjalët që po ju them janë

frymë dhe jetë. ⁶⁴ Por janë disa midis jush që nuk besojnë"; në fakt Jezusi e dinte që në fillim kush ishin ata që nuk besonin, dhe kush ishte ai që do ta tradhtonte; ...

⁶⁶Që nga ai moment shumë nga dishepujt e vet u tërhoqën dhe nuk shkuan më me të. ⁶⁷Atëherë Jezusi u tha të dymbëdhjetëve: "A doni edhe ju të largoheni?" ⁶⁸Dhe Simon Pjetri iu përgjigj: "**Zot, te kush të shkojmë? Ti ke fjalë jete të përjetshme.** ⁶⁹**Ne kemi besuar dhe kemi njohur se ti je Krishti, Biri i Perëndisë së gjallë."**

Kështu, shumë dishepuj u larguan, nuk e shoqëruan më Jezusin, për shkak të mësimëve të Tij të vështira. Megjithatë, midis atyre që e ndoqën Jezusin ishin edhe disa që nuk u larguan prej Tij, sepse ata ishin të bindur se Jezusi ishte Mesia, i Shenjti i Perëndisë – **Buka e Jetës -- "Ushqimi i Vërtetë" që jep jetë të përjetshme!**

Kjo është e vërteta. Sapo ta njihni se kush është Jezusi me të vërtetë, Kush është Ai dhe çfarë ka bërë për ju – nuk do të kënaqeni kurrë më me një mësues tjetër! Jezusi është Burimi i vetëm i jetës së përjetshme. Vetëm Ai mund të kënaqë e të mbushë zemrën e atyre që janë të uritur për sigurinë e shpëtimit dhe të etur për të pasur një marrëdhënie të ngushtë me Perëndinë.

Po ju? A keni uri dhe etje për jetën e përjetshme? A keni dëshirë të keni siguri përpara Perëndisë këtu në tokë dhe në jetën që do të vijë? Atëherë, merrni në konsideratë këtë ftesë të fuqishme që Zoti Jezus ju bën, duke thënë: "**Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t'ju jap çlodhje... Unë jam buka e jetës. Ai që vjen tek unë nuk do të ketë më uri dhe ai që beson tek unë nuk do të ketë më kurrë etje!"** (Mateu. 11:28; Gjoni: 6:35) Amen.

Miq, falemnderit që na dëgjuat. Herën tjetër, në dashtë Perëndia, do të vazhdojmë tek Ungjilli dhe do të dëgjojmë se si turma e njerëzve u përça për shkak të Jezusit...

Perëndia ju bekoftë, ndërsa kujtoni këto fjalë të Zotit Jezus:

"Unë jam buka e jetës. Ai që vjen tek unë nuk do të ketë më uri dhe ai që beson tek unë nuk do të ketë më kurrë etje!" (Gjoni 6:35)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: *Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.*

Jezusi Sjell Ndarje

Mateu 15,16; Gjoni 7

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, pamë se Zoti Jezus shumoi pesë bukët dhe dy peshqit, duke ushqyer më shumë se pesë mijë burra. Ditën tjetër, një turmë e madhe e rrethonte Jezusin, por Ai, duke i njohur zemrat e tyre, u tha: "*Ju më kërkoni jo pse patë shenja, por sepse keni ngrënë nga bukët dhe keni qenë të ngopur. Mos punoni për ushqimin që prishet, por për ushqimin që mbetet për jetë të përjetshme, të cilin do t'ju japë Biri i njeriut, sepse mbi të Ati, domethënë Perëndia, vuri vulën e tij.*" **Unë jam buka e jetës; kush vjen tek unë nuk do të ketë më kurrë uri dhe kush beson në mua, nuk do të ketë më kurrë etje!**" (Gjoni 6:26,27,35)

Fatkeqësisht, shumë njerëz u kthyen prapa dhe nuk e ndoqën më Jezusin, sepse ata vlerësuan më shumë ushqimin që ushqente trupat e tyre sesa ushqimin që ushqente shpirtat e tyre. Por, disa vazhduan të ndjekin Jezusin, sepse besuan në zemrat e tyre se Jezusi ishte i Shenjti i Perëndisë dhe burimi i jetës së përjetshme.

Sot, do të vazhdojmë tek Ungjilli i shenjtë e do të shohim se si Jezusi u **përball me drejtuesit fetarë** të judenjve dhe se si u **ndanë** hebrenjtë **për shkak të Jezusit**. Përpara se të fillojmë, është e dobishme të dimë se ekspertët fetarë të njohur si farisenjtë, dhe shumica e judenjve, ndoqën zakonet që ata dhe paraardhësit e tyre kishin vendosur. Për shembull, kur ktheheshin nga një vend publik, nuk hanin derisa të ishin larë në një mënyrë të caktuar. Ata gjithashtu kishin shumë tradita të tjera, si për shembull, se si duhet të lajnë gotat, tenxheret e ujit dhe kazanët në mënyrë që të jenë "të pastra".

Dëgjoni se çfarë shkruhet tek Ungjilli i Mateut, në kapitullin pesëmbëdhjetë. Shkrimi thotë:

(Mateu 15) ¹*Atëherë skribët dhe farisenjtë e Jeruzalemit erdhën te Jezusi dhe i thanë:* ²*"Përse dishepujt e tu shkelin traditën e pleqve? Sepse nuk i lajnë duart para se të hanë."* ³*Por ai u përgjigj dhe u tha atyre: "Dhe ju përse shkelni urdhërimin e Perëndisë për shkak të traditës suaj?"* ⁴*Perëndia, në fakt, ka urdhëruar kështu: "Ndero atin dhe nënën"; dhe: "Ai që e mallkon të atin ose të ëmën të dënohet me vdekje."* ⁵*Kurse ju thoni: "Kushdo që i thotë atit ose nënës: "Gjithçka me të cilën mund të të mbaja i është ofruar Perëndisë."* ⁶*ai nuk është më i detyruar të nderojë atin e vet dhe nënën e vet. **Kështu ju keni prapësuar urdhërimin e Perëndisë për shkak të traditës suaj.*** ⁷*Hipokritë, mirë profetizoi Isaia për ju kur tha: ⁸'Ky popull po më afrohet me gojë dhe më nderon me buzët; por zemra e tyre rri larg meje.* ⁹*Dhe më kot më nderojnë, duke i mësuar doktrina që janë urdhërime nga njerëzit."*

A e vutë re se si Jezusi e dënoi kaq hapur hipokrizinë e farisenjve dhe mësuesve të ligjit përpara të gjithë njerëzve? Drejtuesit fetarë përpiqeshin të dukeshin të drejtë përpara njerëzve, por Zoti Jezus i njihte zemrat e tyre. **Duart e tyre, këmbët dhe fytyrat** mund të kenë qenë **të pastra**, por **zemrat** e tyre **ishin të mbushura** plot me mëkat! **Një zemër e pastër ka më tepër rëndësi sesa duart e pastra.** Ceremonitë e larjes nuk e pastrojnë zemrën. Nëse keni një tenxhere që është e pistë nga brenda, mos ndoshta, duke e pastruar vetëm nga jashtë, do ta bëjë tenxheren të pastër? Jo! Po ashtu, ceremonitë fetare që judenjtë ndoqën, nuk mund ta largonin **mëkat**in që ishte në zemrat e tyre. Kjo është arsyeja pse Jezusi u tha:

(Mateu 15) ⁷ **"Hipokritë! Mirë profetizoi Isaia [profeti] për ju kur tha: ⁸'Ky popull po më afrohet me gojë dhe më nderon me buzët; por zemra e tyre rri larg meje. ⁹Dhe më kot më nderojnë, duke i mësuar doktrina që janë urdhërime nga njerëzit."**

¹⁰*Pastaj e thirri turmën pranë tij dhe u tha atyre: "Dëgjoni dhe kuptoni. ¹¹Njeriun nuk e ndot çfarë i hyn në gojë, por ajo që del nga goja e tij e ndot njeriun."* ¹²*Atëherë dishepujt e tij iu afruan dhe i thanë: "A e di se farisenjtë, kur i dëgjuan këto fjalë u skandalizuan?"* ¹³*Por ai duke u përgjigjur u tha: "Çdo bimë që Ati im qiellor nuk e ka mbjellë, do të shkulet me rrënjë. ¹⁴Hiqni dorë prej tyre; ata janë të verbër, prijës të verbërish; dhe në qoftë se një i verbër i prin një të verbëri tjetër, të dy do të bien në gropë."*

¹⁵Atëherë Pjetri iu përgjigj dhe i tha: "Na e shpjego këtë shëmbëlltje." ¹⁶Dhe Jezusi tha: "As juve s'keni kuptuar akoma?" ¹⁷"A nuk e kuptoni se çdo gjë që hyn në gojë kalon në bark dhe jashtëqitet në gjiriz?" ¹⁸Por gjërat që dalin nga goja, dalin nga zemra; dhe ato ndotin njeriun. ¹⁹Sepse nga zemra dalin mendimet e mbrapshta, vrasjet, shkeljet e kurorës; kurvëria, vjedhjet, dëshmitë e rreme, blasfemitë. ²⁰**Këto janë gjërat që e ndotin njeriun, kurse të hash pa i larë duart nuk e ndot njeriun."**

²⁹Pastaj, mbasi u nis që andej, Jezusi erdhi pranë detit të Galilesë, u ngjit në mal dhe u ul atje. ³⁰Dhe iu afruan turma të mëdha që sillnin me vete të çalë, të verbër, memecë, sakatë dhe shumë të tjerë; i ulën përpara këmbëve të Jezusit dhe ai i shëroi. ³¹Turmat mrekulloheshin kur shikonin se memecët flisnin, sakatët shëroheshin, të çalët ecnin dhe të verbërit shihnin; dhe lëvdonin Perëndinë e Izraelit."

(Mateu 16) ¹Pastaj iu afruan farisenjtë dhe saducenjtë dhe, për ta tunduar, i kërkuan që t'u tregojë një shenjë nga qielli. ²Por ai iu përgjigj atyre dhe tha: "Në mbrëmje ju thoni: "Do të jetë mot i mirë, sepse qielli është i kuq." ³Dhe në mëngjes thoni: "Sot do të jetë stuhi, sepse qielli është i kuq dhe i vranët." Hipokritë, pra, ju dini të dalloni dukuritë e qiellit, por nuk arrini të kuptoni shenjat e kohës? ⁴Një brez i mbapshtë dhe kurorëshkelës kërkon një shenjë, por nuk do t'i jepet asnjë shenjë, përveç shenjës së profetit Jona." Dhe i la ata dhe shkoi.

(Mateu 12) ⁴⁰"Në fakt ashtu si Jona qëndroi tri ditë e tri net në barkun e peshkut të madh, kështu Biri i njeriut do të qëndrojë tri ditë e tri net në zemër të tokës. ⁴¹Banorët e Ninivit do të ringjallen në gjyq bashkë me këtë brez dhe do ta dënojnë, sepse ata u penduan me predikimin e Jonas; dhe ja, këtu është një më i madh se Jona."

Kështu, Jezusi tha se ashtu si Jona qëndroi në barkun e peshkut të madh për tri ditë e tri net, po ashtu, Ai do të qëndronte tri ditë në varr. Dhe, ashtu si Jona doli jashtë prej barkut të peshkut në ditën e tretë, kështu, Jezusi do të ngrihej prej së vdekurish në ditën e tretë, duke dhënë, kështu, një provë të pamohueshme se Ai është Mesia nga qielli, i Vetmi që erdhi për të na shpëtuar nga pushteti i mëkatit, i vdekjes dhe i ferrit!

Në kohën që na ka mbetur për sot, le të vazhdojmë tek Ungjilli dhe të shohim mosbesimin e drejtuesve fetarë dhe këmbënguljen e tyre. Tek Ungjilli i Gjonit, në kapitullin shtatë, Shkrimi thotë:

(Gjoni 7) ¹Pas këtyre gjërave, Jezusi përshkoi Galilenë, sepse nuk donte të endej nëpër Jude, nga që Judenjtë kërkonin ta vrisnin. ²Por festa e Judenjve, ajo e Tabernakujve ishte afër. ³Prandaj, vëllezërit e tij i thanë: "Nisu prej këndeje dhe shko në Jude, që edhe dishepujt e tu t'i shohin veprat që ti bën. ⁴ Askush në fakt nuk bën asgjë në fshehtësi kur kërkon të njihet botërisht; kur ti do të bësh gjëra të tilla, tregohu botës!" ⁵Në fakt **as vëllezërit e tij nuk besonin në të.**

⁶Atëherë Jezusi u tha atyre: "Koha ime nuk ka ardhur ende; por koha juaj është gjithmonë gati. ⁷ Bota nuk mund t'ju urrejë juve, por më urren mua, sepse unë dëshmoj për të se veprat e saj janë të mbrapshta. ⁸Ngjituni ju në këtë festë; unë nuk po ngjitem ende në këtë festë, sepse koha ime ende nuk është plotësuar." ⁹Dhe si u tha atyre këto gjëra, mbeti në Galile.

¹⁰Mbasi vëllezërit e tij u ngjitën në festë, atëherë edhe ai u ngjit atje, jo haptas, por si fshehurazi.

¹¹Judenjtë, pra, e kërkonin gjatë festës dhe thoshnin: "Ku është ai?" ¹²Në turmë pëshpëritej shumë për të; disa thoshnin: "Ai është i mirë!" Të tjerë thoshnin: "Jo, ai madje e mashtron popullin."

¹³Por askush nuk fliste haptas për të, nga druajtja e Judenjve.

¹⁴Por, aty nga mesi i festës, Jezusi u ngjit në tempull dhe mësonte. ¹⁵Dhe Judenjtë mrekulloheshin duke thënë: "Si i ditka ky shkronjat, pa pasur studiuar?" ¹⁶Jezusi atëherë iu përgjigj atyre dhe tha: "Doktrina ime nuk është imja, por e atij që më ka dërguar. ¹⁷Në qoftë se dikush don të bëjë vullnetin e tij, do ta njohë nëse kjo doktrinë vjen nga Perëndia apo që unë flas nga vetja ime. ... ¹⁹A nuk jua ka dhënë Moisiu ligjin? E pra, asnjë nga ju nuk e vë në praktikë ligjin. Pse kërkonti të më vritni?"

²⁰Turma u përgjigj dhe tha: "Ti ke një demon; kush kërkon të të vrasë?" ²¹Jezusi u përgjigj dhe u tha: "Unë bëra një vepër dhe ju të gjithë jeni të mrekulluar. ²²Prandaj, Moisiu iu dha rrethprerjen (ajo nuk është prej Moisiut, por prej etërve), dhe ju e rrethpritni një njeri të shtunën.

²³Në qoftë se një njeri merr rrethprerjen të shtunën, që të mos shkelet ligji i Moisiut, ju zemëroheni kundër meje sepse shërova tërësisht një njeri të shtunën? ²⁴**Mos gjykoni sipas pamjes së jashtme, por gjykoni sipas drejtësisë!**" ³⁰Prandaj ata kërkonin ta kapnin, por askush nuk vuri dorë, sepse ora e tij s'kishte ardhur akoma. ³¹**Por shumë veta nga turma besuan në të dhe thoshnin: "Kur të vijë Krishti, a do të bëjë më shumë shenja se këto që ka bërë ky?"** ³²Farisenjtë dëgjuan turmën

duke pëshpëritur këto gjëra për të; prandaj farisenjtë dhe krerët e priftërinjve dërguan roje për ta kapur.

³⁷Ditën e fundit, në ditën e madhe të festës, Jezusi u çua në këmbë dhe thirri duke thënë: "Nëse dikush ka etje, le të vijë tek unë e të pijë." ³⁸Ai që beson në mua, siç ka thënë Shkrimi, nga brendësia e tij do të burojnë lumenj uji të gjallë." ⁴⁰Shumë veta nga turma, kur i dëgjuan këto fjalë, thoshnin: "Ky është me të vërtetë Profeti!" ⁴¹Të tjerë thoshnin: "Ky është Krishti." Kurse të tjerë thoshnin: "Vallë nga Galilea vjen Krishti?" ⁴²A nuk thotë Shkrimi se Krishti vjen nga pasardhja e Davidit dhe nga Bethlehemi, fshati ku jetonte Davidi?" ⁴³Kështu pati përçarje në turmë për shkak të tij. ⁴⁴Dhe disa prej tyre donin ta kapnin, por askush nuk vuri dorë mbi të.

⁴⁵Atëherë rojet u kthyen te krerët e priftërinjve dhe te farisenjtë, dhe këta u thanë atyre: "Pse nuk e sollët?" ⁴⁶Rojet u përgjigjën: **Asnjëri nuk ka folur kurrë si ai njeri.**" ⁴⁷Prandaj farisenjtë iu përgjigjën atyre: "Mos u gënjyet edhe ju?" ⁴⁸"Mos vallë ndonjë nga krerët ose nga farisenjtë besoi në të?" ⁴⁹Jo! Por kjo turmë, që nuk e njuh ligjin, është e mallkuar!" ⁵⁰**Nikodemi**, një prej tyre, i cili natën kishte shkuar te Jezusi, u tha atyre: ⁵¹"Ligji ynë dënon vallë një njeri para se ta ketë dëgjuar dhe ta dijë ç'ka bërë ai?" ⁵²Ata iu përgjigjën dhe i thanë: "Mos je edhe ti nga Galilea? Hulumto Shkrimet dhe do të shohësh se nga Galilea s'ka dalë kurrë profet." ⁵³Dhe secili u kthye në shtëpinë e vet.

Këtu do ta ndalojmë edhe për sot. Kemi parë se si priftërinjtë, mësuesit e ligjit dhe farisenjtë e urrenin Jezusin. Ata donin ta arrestonin dhe ta vrisnin, por nuk mundën t'i bënin asgjë, sepse koha e caktuar nga Perëndia që Jezusi duhej të vdiste si një sakrificë për mëkatin, nuk kishte ardhur ende.

Mjerisht, shumica e drejtuesve fetarë judenj kishin **zemra të ngurta**. Ata e përbuzën Jezusin dhe kërcënuan se do të përjashtonin nga sinagoga këdo që besonte se Jezusi ishte Mesia. Kështu, u krijua **një ndarje** midis njerëzve për shkak të Jezusit. Asnjë nuk guxonte të fliste hapur për Jezusin, sepse kishin frikë prej drejtuesve fetarë dhe prej priftërinjve. Në mënyrë sekrete, midis tyre, disa pëshpëritnin: "Ai është njeri i mirë." Të tjerë thoshin: "Jo, ai mashtron popullin!" Pjesa tjetër mendonte: "Kur Mesia të vijë, a do të bëjë Ai më shumë shenja e mrekulli sesa ky njeri?"

Miq, po ju çfarë thoni për Jezusin? Çfarë mendoni për Të? A besoni se Jezusi është Mesia, për të cilin kanë shkruar të gjithë profetët? Apo, mendoni se Jezusi ishte thjesht një profet? Mos

lejoni që asnjë t'ju drejtojë në rrugë të gabuar në këtë çështje. Fati juaj që tani e tutje varet nga përgjigjja dhe reagimi juaj ndaj kësaj pyetjeje! **A e dini se kush është në të vërtetë Jezusi?** A e dini pse erdhi në botë? Dëgjoni se çfarë tha Jezusi për Vetën e Tij:

*"Unë jam **udha, e vërteta dhe jeta**; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje!...për këtë unë kam lindur dhe për këtë kam ardhur në botë; që të dëshmoj për të vërtetën; **kush është për të vërtetën e dëgjon zërin tim.**" (Gjoni 14:6; 18:37)*

Të dashur miq, në cilën anë jeni ju? A jeni të gatshëm të përqaftoni Të vërtetën –edhe sikur t'ju duhet të ndesheni me refuzimin e vetë familjes suaj? Fjalët e Urta të Uolof-it thonë: "Kushdo që kërkon të hajë mjaltë, duhet të mos ketë frikë nga bletët." *Zoti Jezus tha:*

*"Mos mendoni se unë erdha të sjell paqen mbi tokë; nuk erdha të sjell paqen, por shpatën. ...Sepse unë erdha ta ndaj birin nga ati, bijën nga nëna, nusen nga vjehrra – dhe armiq të e njeriut do të jenë ata të shtëpisë së vet. **Ai që e do të atin ose nënën më shumë se unë, nuk është i denjë për mua; dhe ai që e do birin ose bijën më shumë se unë, nuk është i denjë për mua!**" (Mateu 10:34-37)*

Falemnderit që na dëgjuat. Na ndiqni sërish herën tjetër; në dashtë Perëndia, do të vazhdojmë tek Ungjilli për të parë se si Jezusi shëroi një burrë që ishte i verbër që kur kishte lindur...

Perëndia ju bekoftë, ndërsa meditonit mbi këto fjalë të Jezus Mesias:

"Kush është për të vërtetën, e dëgjon zërin tim!" (Gjoni 18:37)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalit tonë në youtube.

Drita e Botës

Gjoni 8, 9

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot, për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin e fundit, pamë se si priftërinjtë, mësuesit e ligjit dhe farisenjtë e **urrenin Jezusin** dhe u përpoqën ta arrestonin me qëllim që ta vrisnin. Megjithatë, askush nuk mund ta merrte Jezusin, sepse nuk kishte ardhur ende koha e caktuar nga Perëndia që Ai të vdiste si flijim për mëkatet. Sot do të vazhdojmë në librin e Ungjillit dhe do të dëgjojmë se si Jezusi i qortoi ata që ishin kundër Tij dhe se si Ai shëroi një njeri që kishte qenë i verbër që nga lindja. Mësimi ynë i sotëm titullohet: "**Drita e Botës.**"

Tek Ungjilli i Gjonit, në kapitullin tetë, lexojmë:

(Gjoni 8) ²Por, si zbardhi dita, [Jezusi] u kthye përsëri në tempull dhe gjithë populli erdhi tek ai; dhe ai u ul dhe i mësonte. ... ¹²[Dhe Jezusi u foli atyre përsëri duke thënë:] "**Unë jam drita e botës; kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës.**" ¹³Atëherë farisenjtë i thanë: "Ti dëshmon për vetveten; dëshmimi yt nuk është i vërtetë." ¹⁴Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: "Edhe pse dëshmoj për vetvete, dëshmimi im është i vërtetë, sepse unë e di nga kam ardhur e ku po shkoj; ju, përkundrazi, nuk e dini as nga vij dhe as ku po shkoj; ... ²³..." "Ju jeni nga këtu poshtë, kurse unë jam nga atje lart; ju jeni prej kësaj bote, unë nuk jam prej kësaj bote. ²⁴Prandaj ju thashë se ju do të vdisni në mëkatet tuaja, sepse **po të mos besoni se unë jam, ju do të vdisni në mëkatet tuaja.**" ²⁵Atëherë ata i thanë: "Kush je ti?" Dhe Jezusi u tha atyre: "Pikërisht atë që ju thashë." ... ²⁸Atëherë Jezusi u tha atyre atyre: "Kur ta keni lartuar Birin e njeriut, atëherë do të njihni se unë jam, dhe se nuk bëj asgjë prej vetvetes, por i them këto gjëra ashtu si Ati më ka mësuar. ... ³²Do ta njihni të vërtetën dhe **e vërteta do t'ju bëjë të lirë.**"

³³ Ata iu përgjigjën: "Ne jemi pasardhës të Abrahamit dhe s'kemi qenë kurrë skllav të askujt; si mund të thuash ti: "Do të bëheni të lirë?" ³⁴Jezusi iu përgjigj atyre: "Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: **Kush bën mëkatit është skllav i mëkatit.** ³⁵Por skllavi nuk rri përgjithmonë në shtëpi; ndërsa biri rri përgjithmonë. ³⁶Pra, nëse Biri do t'ju bëjë të lirë, do të jeni me të vërtetë të lirë." ³⁷Unë e di se jeni pasardhësit e Abrahamit, por ju kërkoni të më vrisni, sepse fjala ime nuk gjen vend në ju. ³⁸Unë flas për ç'kam parë tek Ati im, dhe ju bëni gjërat që keni parë tek ati juaj." ³⁹Ata duke u përgjigjur, i thanë: "Ati ynë është Abrahami." Jezusi u tha atyre: "Po të ishit bij të Abrahamit, do të bënit veprat e Abrahamit. ⁴⁰Por ju tani kërkoni të më vrisni mua, që ju kam folur të vërtetën që kam dëgjuar nga Perëndia; Abrahami këtë nuk e bëri. ⁴¹Ju bëni veprat e atit tuaj." Prandaj ata i thanë: Ne nuk lindëm nga kurvërimi; ne kemi një Atë të vetëm: Perëndinë." ⁴²Atëherë Jezusi u tha atyre: "**Po të ishte Perëndia Ati juaj, ju do të më donit,** sepse kam dalë dhe kam ardhur nga Perëndia; nuk kam ardhur, pra, nga vetja ime, por ai më ka dërguar. ⁴³Përse nuk e kuptoni thënien time? Sepse nuk mund të dëgjoni fjalën time. ⁴⁴Ju jeni nga djalli, që është ati juaj, dhe doni të bëni dëshirat e atit tuaj; ai ishte vrasës që nga fillimi dhe nuk qëndroi në të vërtetën, sepse në të nuk ka të vërtetë. Kur thotë të rrema, flet nga vetvetja, sepse është gënjeshtar, dhe ati i rrenës. ⁴⁵Kurse mua, duke qenë se ju them të vërtetën, nuk më besoni! ⁴⁶Cili nga ju më bind për mëkat? Nëse flas të vërtetën, përse nuk më besoni? ⁴⁷Kush është prej Perëndisë, i dëgjon fjalët e Perëndisë; prandaj ju nuk dëgjoni, se nuk jeni prej Perëndisë."

⁴⁸ Atëherë Judenjtë iu përgjigjën dhe thanë: "A nuk themi me të drejtë se ti je Samaritan dhe se ke një demon?" ⁴⁹Jezusi iu përgjigj: "Unë s'kam një demon, por nderoj Atin tim; ju përkundrazi më çnderoni. ⁵⁰Tani unë nuk kërktoj lavdinë time, ka kush e kërkon dhe gjykon. ⁵¹Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se ai që zbaton fjalën time, nuk do ta shohë kurrë vdekjen, përjetë." ⁵²Por Judenjtë i thanë: "Tani njohim se ti ke një demon. Abrahami dhe profetët kanë vdekur, kurse ti thua: "Kur njëri zbaton fjalën time, nuk do ta shijojë kurrë vdekjen, përjetë." ⁵³Ti qenke më i madh se ati ynë Abraham, i cili ka vdekur? Edhe profetët kanë vdekur; kush pretendon se je? ⁵⁴Jezusi iu përgjigj: "Në qoftë se unë e përlëvdoj veten, lavdia ime s'është asgjë. Është Ati im që më përlëvdon, për të cilin ju thoni se është Perëndia juaj. ⁵⁵Por ju ende s'e keni njohur, kurse unë e njoh dhe, po të thoja se nuk e njoh, do të isha një gënjeshtar si ju; por unë e njoh dhe e zbatoj fjalën e tij. ⁵⁶Abrahami, ati juaj, ngazëllohej në shpresën që të shihte ditën time; e pa dhe u gëzua." ⁵⁷Judenjtë, pra, i thanë: "Ti ende nuk je pesëdhjetë vjeç dhe e paske parë Abrahamin?" ⁵⁸Jezusi u tha atyre: "Në të vërtetë, në të vërtetë unë po ju them: **para se të kishte lindur Abrahami,**

unë jam.” ⁵⁹Atëherë ata morën gurë, që t’i hidhnin kundër tij; por Jezusi u fsheh dhe doli nga tempulli, duke kaluar midis tyre; dhe kështu u largua.

(Gjoni 9) ¹Kur po kalonte, [Jezusi] pa një **njeri që ishte i verbër që nga lindja..** ²Dhe dishepujt e tij e pyetën duke thënë: “Mësues, kush ka mëkatuar, ai apo prindërit e tij, që ai ka lindur i verbër?” ³Jezusi u përgjigj: “As ai, as prindërit e tij s’kanë mëkatuar, por kjo ndodhi që tek ai të dëftohen veprat e Perëndisë. ⁴Unë duhet t’i kryej veprat e atij që më ka dërguar sa është ditë; vjen nata kur askush nuk mund të veprojë. ⁵Derisa jam në botë, unë jam drita e botës.”

⁶Pasi kishte thënë këto gjëra, pështyu përdhe, bëri baltë me pështymë dhe leu sytë e të verbërit me të. ⁷Pastaj i tha: “Shko, lahu në pellgun e Siloamit” (që do të thotë: dërguar). Dhe ai shkoi atje, u la dhe u kthye **duke parë.** ⁸Atëherë fqinjët dhe ata që më parë e kishin parë të verbër, thanë: “A s’është ky ai që rrinte ulur dhe lypte?” ⁹Disa thoshnin: “Ai është.” Të tjerë: “I përngjan atij.” Dhe ai thoshte: “Unë jam.” ¹⁰I thanë pra: “Si të janë hapur sytë?” ¹¹Ai u përgjigj dhe tha: “Një njeri, që quhet Jezus, ka bërë baltë, m’i leu sytë dhe më tha: “Shko te pellgu i Siloamit dhe m’u kthye drita e syve.” ¹²Dhe ata i thanë: “Ku është ai?” Ai u përgjigj: “Nuk e di.”

¹³Atëherë ata e çuan te farisenjtë atë që më parë kishte qenë i verbër. ¹⁴Dhe ishte e shtunë kur Jezusi bëri baltën dhe ia hapi sytë. ¹⁵Edhe farisenjtë, pra, e pyesnin përsëri si e fitoi dritën e syve. Dhe ai u tha atyre: “Më vuri baltë mbi sy, u lava dhe shoh.” ¹⁶Atëherë disa farisenj thanë: “Ky njeri nuk është nga Perëndia, sepse nuk e respekton të shtunën!” Të tjerë thoshnin: “Si mund të kryejë shenja të tilla një njeri mëkatar?” Dhe kishte përçarje midis tyre. ¹⁷E pyetën, pra, përsëri të verbrin: “Po ti, ç’thua për atë për faktin që t’i ka hapur sytë?” Ai tha: “Është një profet.” ¹⁸Por Judenjtë nuk besuan se ai kishte qenë i verbër dhe se kishte fituar dritën e syve, derisa thirrën prindërit e atij që kishte fituar dritën e syve. ¹⁹Dhe i pyetën ata: “A është ky djali juaj, për të cilin ju thoni se ka lindur i verbër? Vallë si sheh tani?” ²⁰Prindërit e tij, duke iu përgjigjur atyre, thanë: “E dimë se ky është djali ynë dhe se ka lindur i verbër, ²¹por ne nuk dimë se si sheh tani ose se kush ia ka hapur sytë; pyeteni atë; ai moshë ka, do t’ju flasë për veten e vet.” ²²Këto thanë prindërit e tij, sepse **kishin frikë nga Judenjtë;** sepse Judenjtë kishin vendosur që, nëse dikush do ta rrëfente Jezusin si Krishti, do të përjashtohej nga sinagoga. ²³Prandaj prindërit e tij thanë: “Moshë ka, pyeteni atë.”

²⁴Atëherë ata e thirrën përsëri njeriun që kishte qenë i verbër dhe i thanë: “Jepi lavdi Perëndisë; ne e dimë se ai njeri është mëkatar.” ²⁵Ai atëherë u përgjigj dhe tha: “Në është mëkatar, nuk e di, por **di një gjë, që isha i verbër dhe tani shoh.**” ²⁶E pyetën përsëri: “Ç’të bëri? S’i t’i ka hapur sytë?” ²⁷Ai u përgjigj atyre: “Unë tashmë ua kam thënë dhe ju nuk keni dëgjuar; pse doni ta dëgjoni përsëri? Doni ndoshta të bëheni edhe ju dishepuj të tij?” ²⁸Por ata e fyen dhe thanë: “Ti je dishepull i tij, por ne jemi dishepuj të Moisiut!” ²⁹Ne e dimë se Perëndia i foli Moisiut; sa për atë, nuk e dimë se nga është.”

³⁰Ai njeri u përgjigj dhe u tha atyre: “E pra, **është e çuditshme që ju të mos dini nga është ai; megjithatë ai m’i hapi sytë!**” ³¹Dhe ne e dimë se Perëndia nuk i dëgjon mëkatarët, por nëse dikush është i druajtshëm ndaj Perëndisë dhe bën vullnetin e tij, ai atë e dëgjon! ³²Që prej fillimit të botës nuk është dëgjuar që dikush t’ia ketë hapur sytë një të linduri të verbër. ³³Po të mos ishte ky nga Perëndia, nuk do të mund të bënte asgjë.” ³⁴Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Ti ke lindur i tëri në mëkate e don të na mësosh?” Dhe e nxorën jashtë.

³⁵Jezusi e mori vesh se e nxorën jashtë, dhe, kur e gjeti, i tha: “A beson ti në Birin e Perëndisë?” ³⁶Ai u përgjigj dhe tha: “Kush është, Zot, që unë të besoj në të?” ³⁷Dhe Jezusi i tha: “Ti e ke parë; është pikërisht ai që po të flet.” ³⁸Atëherë ai tha: “**Unë besoj, o Zot!**”; dhe e adhuroi. ³⁹Pastaj Jezusi tha: “Unë kam ardhur në këtë botë për të bërë një gjyq, që ata që nuk shohin të shohin dhe ata që shohin të verbohen.” ⁴⁰Disa nga farisenjtë që ishin me të i dëgjuan këto gjëra dhe i thanë: “Jemi të verbër edhe ne?” ⁴¹Jezusi u përgjigj atyre: “Po të ishit të verbër, nuk do të kishit asnjë mëkat; por tani thoni: “Ne shohim”, prandaj mëkati juaj mbetet.”

Kështu, Zoti Jezus shëroi këtë burrë që kishte lindur i verbër dhe i qortoi farisenjtë, për shkak të mendjeve të tyre të verbëra. Këta ekspertë fetarë kishin një verbëri që ishte më e keqe sesa verbëria fizike. Ata shihnin, por **nuk kishin dëshirë të shihnin**, prandaj dhe morën gurë për ta qëlluar Jezusin. Këta fetarë i kishin mbyllur mendjet e tyre ndaj së vërtetës për Jezusin. **Ata nuk donin të besonin** se Ai ishte Mesia dhe Drita e botës. Ata nuk donin të besonin se Jezusi ekzistonte përpara profetit Abraham; që Ai ishte Fjala që ishte me Perëndinë që nga fillimi. **Ata nuk donin të shihnin të vërtetën.**

Në historinë e sotme, kemi parë **dy lloj të verbërish**: Ata që janë të verbër **në sy**; dhe ata që janë të verbër **në mendje**. Errësira e një mendjeje të verbër është më e keqe sesa errësira e syve

të verbër. Nëse sytë tuaj janë të verbër, nuk mund të shihni gjërat e botës, por nëse zemra dhe mendja juaj është e verbër, atëherë, nuk mund të shikoni ose të kuptoni gjërat e përjetësisë!

Fjala e Perëndisë na mëson se të gjithë bijtë e Adamit janë **të verbër që nga lindja** – të verbër në mendje dhe në zemër. Për shkak të mëkatit të Adamit, ne të gjithë kemi lindur në errësirën e mëkatit dhe të padijes. Ne nuk kemi njohuri për Perëndinë dhe asnjë dëshirë të natyrshme për të vërtetën e Tij. Ashtu si buburrecat që shpërndahen kur ndizet drita, ne shmangim dritën e Fjalës së Perëndisë, të kënaqur të jetojmë jetën tonë në errësirë. Mjerisht, shumica e pasardhësve të Adamit vdesin në errësirën e mëkatit dhe të padijes. Dituria e Uolof-it thotë: "Përpara se ta kuptoni, padija do t'ju vrasë!" Po ashtu, profeti Osea shkroi: *"Dëgjoni fjalën e Zotit, ... Populli im vdes për mungesë njohurish. Sepse ti ke refuzuar njohjen, edhe unë do të harroj bijtë e tu...!"* (Osea 4:1,6)

Lajmi i Mirë është që Perëndia nuk dëshiron që asnjë prej nesh të humbasë në errësirën e mëkatit dhe të padijes. Kjo është arsyeja pse Ai vizitoi botën tonë, duke na dërguar Zotin Jezus Krisht. Profeti Zakaria foli për Zotin Jezus si **"Dielli i Mëngjesit"**, të cilin do ta dërgonte Perëndia *"nga qielli për të ndriçuar ata që dergjen në errësirë dhe në hijen e vdekjes, për të udhëhequr hapat tyre në udhën e paqes."* (Luka 1:79) Profetët ishin si yje që ndriçuan natën, por Jezus Krishti është si dielli i mëngjesit, që sjell dritë dhe jetë tek të gjithë ata që i besojnë Atij. Sa diej krijoi Perëndia për të ndriçuar botën tonë? Vetëm një. Sa Shpëtimtarë dërgoi Perëndia nga qielli për të çliruar mëkatarët nga errësira e mëkatit dhe ferri i përjetshëm? Vetëm një. Megjithatë, shumë bij të Adamit nuk e kuptojnë këtë, prandaj dhe janë akoma duke u penguar në errësirën e mëkatit. Ja çfarë deklaroi Shkrimi në lidhje me Zotin Jezus Krisht: *"Dhe drita shkëlqen në errësirë dhe errësira nuk e kuptoi. Ai (fjala) ishte në botë, dhe bota u krijua me anë të tij, por bota nuk e njohu."* (Gjoni 1:5,10)

Të dashur miq, a i ka hapur Zoti Jezus "sytë" e mendjes dhe të zemrës suaj? Apo jeni akoma duke u penguar në errësirën e mëkatit dhe të padijes?

Falemnderit që na dëgjuat. Në studimin e ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të vazhdojmë tek Ungjilli dhe do të shohim se si lavdia e Perëndisë shkëlqeu nga Jezusi si dielli...

Perëndia ju bekoftë, ndërsa meditonit mbi këtë deklaratë të Zotit Jezus:

"Unë jam drita e botës; kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës." (Gjoni 8:12)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Zoti i Lavdisë

Mateu 16, 17

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, në studimin tonë në librin e Ungjillit, dëgjuam se si Jezus Mesia ia hapi sytë një njeriu që kishte lindur i verbër. Asgjë nuk është e pamundur për Jezusin, sepse Ai është Fjala e Perëndisë që u shfaq në tokë në trajtë njeriu. Kjo është arsyeja pse Jezusi mund të kontrollonte çdo forcë mbi tokë – erën, detin, demonët, sëmundjet dhe vdekjen. Kudo që shkoi Jezusi, turmat e shtynë Atë, **por pak e kuptuan se kush ishte Ai në të vërtetë**. Ata e konsideruan një profet, por nuk e kuptuan se e gjithë plotësia e Perëndisë banonte në Të. Ata nuk e kuptuan se Jezusi ishte Zoti i Lavdisë, i cili erdhi nga qielli. Në mësimin tonë të sotëm, në dashtë Perëndia, do të shohim se si **Zoti Jezus ishte plot me dritën e lavdisë së Perëndisë** dhe si e shfaqti atë për një moment të shkurtër një ditë kur ishte në një mal me tre nga dishepujt e Tij.

Tani le të kthehemi tek Ungjilli i shenjtë. Shkrimet thonë:

(Luka 9) ¹⁸*Dhe ndodhi që, ndërsa Jezusi po lutej në vetmi, dishepujt ishin bashkë me të. Dhe ai i pyeti duke thënë: “Kush thonë turmat se jam unë?”* ¹⁹*Ata duke u përgjigjur thanë: “Disa thonë: “Gjon Pagëzori”, të tjerë “Elia” dhe të tjerë një nga profetët e lashtë që është ringjallur.”* (Mateu 16) ¹⁵*Ai u tha atyre: “Po ju, kush thoni se jam unë?”* ¹⁶*Dhe Simon Pjetri duke u përgjigjur tha: “Ti je Krishti (Mesia), Biri i Perëndisë së gjallë.”* ¹⁷*Dhe Jezusi duke u përgjigjur u tha: “I lumur je ti, o Simon, bir i Jonas, sepse këtë nuk ta zbuloi as mishi as gjaku, por Ati im që është në qiej.”*

Le të ndalemi pak këtu dhe të shqyrtojmë pyetjen që Jezusi u bëri dishepujve të Tij një ditë kur ishte vetëm me ta. Ai i pyeti: " Kush thonë **turmat** që jam unë?". Dishepujt i përgjigjën se shumica e njerëzve thanë se Ai ishte një nga profetët. Atëherë Jezusi i pyeti përsëri duke thënë: "**Po ju**, kush thoni se jam unë?". Një nga dishepujt, Simon Pjetri, iu përgjigj: "**Ti je Krishti (Mesia), Biri i Perëndisë së Gjallë!**"

Në të vërtetë, pyetja që u bëri Jezusi dishepujve është një pyetje e rëndësishme që secili prej nesh duhet t'i përgjigjet! Ju që po dëgjoni sot, kush mendoni se është Jezusi? Çfarë mendoni për Të? A e klasifikoni Atë vetëm me profetët? Apo jeni dakord me Pjetrin që deklaroi se Jezusi është "Mesia, Biri i Perëndisë së Gjallë"? **Kush mendoni se është Jezusi?** A besoni se Jezusi është Mesia – Shpenguesi, të cilin Perëndia e premtoi shumë kohë më parë në atë ditë kur paraardhësit tanë, Adami dhe Eva, mëkatuan? A besoni se Jezusi është "Biri i Perëndisë së Gjallë" - Fjala e Perëndisë që zbriti nga qielli?

Siç e dini, deri më sot, **shumë njerëz e mohojnë që Jezusi është Biri i Perëndisë**, sepse sipas tyre ky emër nënkupton që Perëndia mori një grua dhe pati një fëmijë me të! Por ai nuk ka këtë kuptim. Lavdia e Perëndisë është më e madhe se kaq! Perëndia është Frymë dhe nuk lind fëmijë ashtu si njerëzit, **por kjo nuk e pengon Perëndinë që ta quajë Jezusin Birin e Tij**. Ne e kemi ilustruar kështu në programet e mëparshme: Nëse unë shkoj jashtë vendit dhe njerëzit më quajnë "bir i Afrikës së Jugut", për shembull, kjo nuk do të thotë që Afrika e Jugut mori një grua dhe ngjizi një djalë! Jo, unë quhem "biri i Afrikës së Jugut", sepse Afrika e Jugut është vendi prej nga vij.

E njëjta gjë vlen edhe për Jezusin, Mesian, i cili u lind prej një virgjëreshe. Madje, edhe përpara se të kishte lindur, Ai ishte në parajsë. Ai është "*Kalimat Allahu*" dhe "*Ruh Allahu*" — Fjala dhe Shpirti i Perëndisë. {Dëgjoni mësimin #61 për një shpjegim të këtyre termave në Arabisht.}

Vetëm Jezusi është i denjë të quhet Biri i Shumë të Lartit, sepse vetëm Ai është Fjala që ishte me Perëndinë që nga fillimi. Ky është **një mister i madh**, por më shumë se kaq, është **një e vërtetë e madhe!** Perëndia dërgoi Birin e Tij në botë, jo vetëm që të na shpëtojë nga mëkatet, por edhe që të na tregojë se si është Ai. Jezusi shfaq hapur karakterin e Perëndisë në tokë. Kushdo që

shoh Birin, e di se si është edhe Ati. Jezusi quhet Biri i Perëndisë, sepse **Ai erdhi nga Perëndia**, sepse **Ai është si Perëndia**, dhe sepse **Ai është Fjala dhe Shpirti i Perëndisë**.

Të dashur miq, pavarësisht nëse e besojmë apo e refuzojmë ta besojmë, e vërteta nuk ndryshon: **Jezusi është Biri i Perëndisë së Gjallë!**

Le të vazhdojmë tani në Ungjillin e Mateut dhe të dëgjojmë se çfarë ndodhi pasi Pjetri deklaroi se Jezusi është Mesia, Biri i Perëndisë së Gjallë. Shkrimet thonë:

(Mateu 16) ²¹*Që nga ai çast Jezusi filloi t'u sqarojë dishepujve të vet se i duhej të shkonte në Jeruzalem, të vuante shumë për shkak të pleqve, të krerëve të priftërinjve dhe të skribëve, se do të vritej dhe do të ringjallej të tretën ditë.* ²²*Atëherë Pjetri e mori mënjanë dhe nisi ta qortojë duke thënë: "O Zot, të shpëtoftë Perëndia; kjo nuk do të të ndodhë kurrë."* ²³*Por ai u kthye dhe i tha Pjetrit: "Shporru prej meje, o Satan! Ti je një skandal për mua, sepse s'ke ndër mend punët e Perëndisë, por punët e njerëzve."*

A e dëgjuat se çfarë u tha Jezusi dishepujve të Tij? Ai u tregoi se i duhej të shkonte në Jeruzalem dhe të vuante shumë në duart e pleqve, krerëve të priftërinjve dhe skribëve, dhe se do të vritej dhe do të ringjallej të tretën ditë. Kështu, Jezusi shpalli se Ai do të derdhte gjakun e Tij për të paguar borxhin për mëkatin tonë.

Por **Pjetri nuk mundi ta pranonte faktin** se Zoti Jezus, që zotëronte gjithë pushtetin dhe autoritetin, do të lejonte këta drejtues të ligj judenj që ta arrestonin, ta torturonin dhe ta vrisnin. Kjo është arsyeja pse Pjetri i tha Jezusit:

"O Zot, të shpëtoftë Perëndia; kjo nuk do të të ndodhë kurrë." Megjithatë, Jezusi e dinte se Ai kishte ardhur në botë për të derdhur gjakun e Tij si një sakrificë për të hequr mëkatin. Kjo është arsyeja pse Ai i tha atij: *"Shporru prej meje, o Satan! Ti je një skandal për mua, sepse s'ke ndër mend punët e Perëndisë, por punët e njerëzve!"*

Jezusi e dinte pse kishte ardhur në botë. Ai erdhi për të dhënë jetën e Tij, duke derdhur gjakun e Tij të shenjtë për mëkatarët, ashtu siç kishin profetizuar shumë kohë më parë profetët e Perëndisë. Jezusi erdhi, me qëllim që simboli i qengjit sakrifikues të përmbushej në Të.

Dëgjues të nderuar, nëse do të mund të mbani mend vetëm një gjë prej mësimit të sotëm, le të jetë kjo: **Jezus Mesia erdhi në botë për të vdekur si një sakrificë për të paguar për mëkatit – timin dhe tuajin!**

Në dashtë Perëndia, në mësimet që do të vijnë, do të shohim se si profecia e Jezusit në lidhje me vdekjen e Tij u përmbush me saktësi në Jeruzalem. Dhe kështu miq, edhe sikur disa njerëz të shpallin një mesazh tjetër që nuk është në përputhje me ato që tha Jezusi dhe me ato që profetët profetizuan shumë kohë më parë, e vërteta në lidhje me vdekjen dhe ringjalljen e Jezusit nuk ndryshon. **Perëndia Vetë është Ai që vendosi vdekjen e Mesias në kryq,** dhe askush nuk mund t'i ndryshojë dekretet e Tij! **Jezusi zgjodhi që të vdiste si një Sakrificë supreme.** Ai e bëri këtë, sepse ai ju do ju, më do mua dhe nuk do që ne të humbasim.

Tani, le të shohim se çfarë ndodhi një javë pasi Jezusi u kishte bërë të ditur dishepujve të Tij se do të jepte jetën e Vet në Jeruzalem. Shkrimet thonë:

(Mateu 17) ¹Mbas gjashtë ditësh Jezusi mori me vete Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin, vëllanë e tij, dhe i çoi mbi një mal të lartë, në vetmi; ²dhe u shpërfytyrua përpara tyre: **fytyra e tij shkëlqeu si dielli dhe rrobat e tij u bënë të bardha si drita.**

(Luka 9) ³⁰Dhe ja, dy burra po bisedonin me të; ata ishin Moisiu dhe Elia, ³¹të cilët, të shfaqur në lavdi, po i flisnin për ikjen e tij nga kjo jetë që do të kryhej së shpejti në Jeruzalem. (Mateu 17) ⁴Atëherë Pjetri, duke marrë fjalën, i tha Jezusit: “Zot, është mirë që ne jemi këtu; po të duash, do të ngremë këtu tri çadra: një për ty, një për Moisiun dhe një për Elian.” ⁵Ndërsa ai fliste akoma, ja një re plot dritë i mbuloi; dhe nga reja u dëgjua një zë që thoshte: “**Ky është Biri im i dashur, në të jam kënaqur: dëgjojeni!**” ⁶Dhe dishepujt, sapo e dëgjuan këtë, ranë me fytyrë për tokë dhe i zuri një frikë e madhe. ⁷Por Jezusi u afrua, i preku dhe tha: “çohuni dhe mos kini frikë!” ⁸Dhe ata, kur i çuan sytë, nuk panë njeri, përveç Jezusit vetëm. ⁹Pastaj, kur po zbrisnin nga mali, Jezusi u dha atyre këtë urdhër duke thënë: “Mos i flisni askujt për këtë vegim, derisa i Biri i njeriut të jetë ringjallur prej së vdekuri.”

A e kuptuat se çfarë ndodhi në atë mal të lartë? Një ngjarje sa e mahnitshme aq edhe e mrekullueshme! Ne lexojmë se Jezusi u transformua – fytyra e Tij shkëlqeu si dielli dhe rrobat e Tij u bënë të bardha si drita. E njëjta dritë mahnitëse dhe e pastër që rrezaton Perëndinë dhe fronin

e Tij në qiell, po shkëlqente tek Jezusi! Drita e lavdishme që mbushi Vendin Shumë të Shenjtë në Vendin e Takimit, në ditët kur Moisiu dhe izraelitët ishin në shkretëtirë – e njëjta lavdi ishte tek Jezusi, megjithëse njerëzit nuk mund ta shihnin. Por, për pak momente, në prani të tre dishepujve të Jezusit, Perëndia e zbuloi lavdinë e Tij të madhe, e cila fshihej në trupin e Jezusit! Dhe në po atë moment, Perëndia dërgoi nga qielli dy profetë, Moisiun dhe Elian, që të flisnin me Jezusin përsa i përket vdekjes së Tij në Jeruzalem. Gjithashtu, ne lexuam se malin e mbuloi një re e shndritshme dhe zëri i të Gjithpushtetshmit jehoi nga reja, duke thënë: **“Ky është Biri im i dashur, në të jam kënaqur: dëgjojeni!”**

Cila ishte arsyeja e ardhjes së Vetë Perëndisë? Pse Ai i tregoi gjithë këto gjëra të lavdishme në prani të Pjetrit, Gjonit dhe Jakobit? Kjo është arsyeja: Ai donte që t’u jepte këtyre tre dëshmitarëve një provë të patundshme se, me të vërtetë, Jezusi është Biri i Përrjetshëm i Perëndisë nga qielli dhe se të gjithë duhet ta dëgjojnë Atë! Ja çfarë thonë Shkrimet:

"Kush nuk e nderon Birin, nuk nderon Atin që e ka dërguar." (Gjoni 5:23) "Perëndia, mbasi u foli së lashti shumë herë dhe në shumë mënyra etërve me anë të profetëve, së fundi, këto ditë na ka folur me anë të Birit, të cilin e bëri trashëgimtar të të gjitha gjërave, me anë të të cilit e krijoi dhe gjithësinë. Ai (Biri), duke qenë shkëlqimi i lavdisë së tij dhe vula e qenies së tij dhe duke i mbajtur të gjitha me fjalën e fuqisë së tij, mbasi e bëri vetë pastrimin nga mëkatet tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta." (Hebrenjve 1:1-3)

Ju që po na dëgjonit sot, çfarë mendoni për Jezusin? Çfarë thoni për Të? A besoni se Jezusi është Zoti i Lavdisë që erdhi nga qielli? Apo, thjesht e renditni në radhët e profetëve, ashtu siç bëjnë shumica e njerëzve në botë? Përpara se t’ju përshëndesim për sot, le të dëgjojmë disa citime nga apostujt e Jezusit, Pjetri dhe Gjoni, të cilët i shkruan këto në Shkrimet e Shenjta disa vjet më vonë pasi kishin parë lavdinë e Perëndisë që shkëlqeu mbi Jezusin në majën e malit.

Apostulli Pjetër shkroi:

"Sepse nuk jua bëmë të njohur fuqinë dhe ardhjen e Zotit Jezu Krisht, duke shkuar pas përrallave të sajara me mjeshtëri, por sepse jemi dëshmitarë okularë të madhësisë së tij. Sepse ai mori nder dhe lavdi nga Perëndia Atë, kur i erdhi ky zë nga lavdia e madhërisë: “Ky është

Biri im i dashur, në të cilin jam kënaqur. ” Dhe ne e dëgjuam këtë zë që vinte nga qielli, kur qemë bashkë me të në malin e shenjtë!” (2 Pjetrit 1:16-18)

Apostulli Gjon shkroi:

”Atë që ishte nga fillimi, atë që dëgjuam, atë që pamë me sytë tanë, atë që vështruam dhe që duart tona e prekën lidhur me Fjalën e jetës. Dhe jeta u shfaq dhe ne e pamë e dëshmojmë për të... dhe ne soditëm lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë.” (1 Gjonit 1:1,2; Gjoni 1:14)

Dhe në fund të Ungjillit të Gjonit, ai shkroi:

”Jezusi bëri edhe shumë shenja të tjera në prezencën e dishepujve të tij, të cilat nuk janë shkruar në këtë libër. Por këto gjëra janë shkruar që ju të besoni se Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë dhe që, duke besuar, ta keni jetën në emër të tij!” (Gjoni 20:30,31)

A ju duket e vështirë për ta kuptuar? Perëndia dëshiron t’ju japë dritë për të njohur këto të vërteta të mrekullueshme. Shkrimet thonë :

”Dhe njeriu natyror nuk i rrok gjërat që janë të Frymës së Shenjtë; sepse për të janë marrëzi dhe nuk mund t’i njohë; sepse ato gjykohen frymërisht. Për këto edhe flasim, por jo me fjalë të mësuar nga dituria njerëzore, por të mësuar nga Fryma e Shenjtë, duke i krahasuar gjërat frymërore me fjalë frymërore. Dhe ne flasim dituri në mes njerëzish të pjekur, por jo diturinë e kësaj kohe dhe as të pushtetarëve të kësaj kohe, që nuk arrin asgjë, por flasim diturinë e Perëndisë të fshehur në mister, që Perëndia e kishte paracaktuar përpara kohërash për lavdinë tonë, të cilën asnjë nga pushtetarët e kësaj kohe nuk e ka njohur; sepse, po ta kishin njohur, nuk do të kishin kryqëzuar Zotin e lavdisë!” (1 Korintasve 2:14,6-8)

Perëndia ju dhëntë qartësi në gjithçka që kemi lexuar sot! Deri herën tjetër, mendoni për atë që Perëndia i Gjithpushtetshëm deklaroi në majën e malit në lidhje me Zotin Jezus, kur tha:

” Ky është Biri im i dashur, në të jam kënaqur: dëgjojeni!”
(Mateu 17:5)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Bariu i Mirë

Gjoni 10

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e mëparshëm, dëgjuam Zotin Jezus t'u thoshte dishepujve të Tij se **Ai duhet të vdiste në Jerusalem dhe të ringjallej nga të vdekurit ditën e tretë**. Jezusi e dinte se Ai kishte lindur në botë për të derdhur gjakun e Tij si një flijim që heq mëkatin. Herën e fundit, pamë gjithashtu Zotin Jezus të shfaqte lavdinë e Tij të madhe kur ishte në mal me tre nga dishepujt e Tij. Fytyra e Jezusit shkëlqeu si dielli dhe rrobat e Tij rrezatonin një dritë të pastër shkëlqyese. Kështu, u zbulua lavdia e Perëndisë, e cila banonte në Jezusin.

Sot, do të vazhdojmë tek Ungjilli i shenjtë dhe do të dëgjojmë se si Zoti Jezus i krahasoi ata që e ndiqnin me **delet e bindura**. Në Shkrimet e Profetëve kemi parë vazhdimisht se Perëndia i krahason bijtë e Adamit me **delet e humbura pa bari**. Megjithatë, Perëndia nuk do që bijtë e Adamit të humbasin si delet pa bari. Kjo është arsyeja pse Ai dërgoi nga qielli një Bari të fuqishëm, për të na udhëhequr në rrugën e paqes dhe për të na shpëtuar nga armiqtë tanë më të egër: Satani, mëkati, vdekja dhe ferri. **A e njihni Bariun e Mirë**, të cilin Perëndia ua dërgoi bijve të Adamit? Nëse jo, ju ftojme të dëgjoni me vëmendje mësimin e sotëm.

Po lexojmë tek Ungjilli sipas Gjonit, kapitulli dhjetë. Një ditë, Jezusi i tha turmës që ishte mbledhur rreth Tij:

(Gjoni 10) ¹*Në të vërtetë, në të vërtetë unë po ju them: Ai që nuk hyn nëpër derë të vathës së deleve, por ngjitet nga një anë tjetër, ai është vjedhës dhe kusar;* ² *Kurse kush hyn nëpër derë është bari i deleve. ...* ⁶*Jezusi u tha atyre këtë shëmbëlltysë, por ata nuk morën vesh për çfarë po*

u fliste. ⁷Prandaj Jezusi u tha atyre përsëri: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: **unë jam dera e deleve.** ... ⁹**Unë jam dera;** nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet; do të hyjë, do të dalë dhe do të gjejë kullotë. ¹⁰Vjedhësi nuk vjen veçse për të vjedhur, për të vrarë e për të shkatërruar; por unë kam ardhur që të kenë jetë e ta kenë me bollëk. ¹¹**Unë jam bariu i mirë;** bariu i mirë jep jetën e vet për delet. ¹²Kurse rrogëtari, që nuk është bari, dhe delet nuk janë të vetat, sheh ujku që po vjen, i braktis delet dhe ikën; dhe ujku i rrëmben dhe i shpërndan delet. ¹³Rrogëtari ikën, sepse është rrogëtar dhe nuk do t’ia dijë për delet. ¹⁴Unë jam bariu i mirë, dhe i njoh delet e mia dhe ato më njohin mua, ¹⁵ashtu siç më njeh Ati mua dhe unë e njoh Atin dhe lë jetën time për delet... ¹⁷Prandaj Ati më do, sepse unë e lë jetën time që ta marr përsëri. ¹⁸Askush nuk mund të ma heqë, por e lë nga vetja; unë kam pushtet ta lë e pushtet ta marr përsëri; ky është urdhri që kam marrë nga Ati im.”

¹⁹Atëherë lindi përsëri një përçarje midis Judenjve për shkak të këtyre fjalëve. ²⁰Dhe shumë nga ata thoshnin: “Ai ka një demon dhe nuk është në vete; përse e dëgjoni?” ²¹Të tjerë thoshnin: “Këto nuk janë fjalë të një të demonizuari; a mundet një demon t’ua hapë sytë të verbërve?”

²⁴E rrethuan, pra, Judenjtë dhe i thanë: “Deri kur do të na mbash pezull? Nëse je Krishti, na e thuaj haptas.” ²⁵Jezusi u përgjigj atyre: “Unë jua kam thënë, por ju nuk besoni; veprat që bëj në emër të Atit tim, janë ato që dëshmojnë për mua. ²⁶Por ju nuk besoni, sepse nuk jeni nga delet e mia, siç jua kam thënë. ²⁷Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin; ²⁸dhe unë u jap atyre jetën e përjetshme dhe nuk do të humbasin kurrë, e askush nuk do t’i rrëmbejë nga dora ime. ²⁹Ati im, që m’i dha, është më i madh se të gjithë; dhe askush nuk mund t’i rrëmbejë nga dora e Atit tim. ³⁰**Unë dhe Ati jemi një.**” ³¹Prandaj Judenjtë morën përsëri gurë për ta vrarë me gurë. ³²Jezusi u përgjigj atyre: “Ju tregova shumë vepra të mira nga Ati im; për cilën nga këto më vrisni me gurë?” ³³Judenjtë u përgjigjën duke thënë: “Ne nuk të vrasim me gurë për asnjë vepër të mirë, po për blasfemi, dhe sepse ti, duke qenë njeri, **e bën veten Perëndi.**” ³⁴Jezusi u përgjigj atyre: “A nuk është shkruar në ligjin tuaj: “Unë thashë: Ju jeni perëndi?” ³⁵Nëse ai i quan perëndi ata, të cilëve u qe drejtuar fjala e Perëndisë (dhe Shkrimi nuk mund të bjerë poshtë), ³⁶ju thoni se ai, që Ati e ka shenjtëruar dhe e ka dërguar në botë, blasfemon, sepse ka thënë: “Unë jam Biri i Perëndisë”? ³⁸por nëse i bëj, **edhe po të mos më besoni mua, u besoni të paktën veprave, që të njihni e të besoni se Ati është në mua dhe unë në atë.**” ³⁹Për këtë arsye ata kërkonin përsëri ta kapnin, por ai ikte nga duart e tyre.

A e dëgjuat se çfarë u tha Jezusi judenjve? Meqenëse koha na kufizon për të shpjeguar të gjitha fjalët e Jezusit me hollësi, ne do të përqendrohemi vetëm tek **dy prej emrave** që Jezusi shpalli për veten e Tij. Këta dy emra janë: **Dera për delet** dhe **Bari i Mirë**.

Së pari, dëgjuam se, pasi Jezusi i krahasoi bijtë e Adamit me **delet**, Ai i tha turmës së njerëzve: *"Unë jam dera e deleve...kushdo që hyn nëpërmjet meje do të shpëtohet."* Pse Jezusi e quajti Vetën: **"Dera e deleve"**? Në ato kohë, një bari e rrethonte vathën me ferra të denduara ose me gurë, duke i vënë vetëm një derë, nëpërmjet së cilës do të hynte bagëtia. Kur vinte mbrëmja dhe delet hynin në vathë, bariu do të flinte tek dera për të ruajtur delet. Kështu, përpara se ndonjë bishë të hynte në vathë e të vriste një nga delet, i duhej të kalonte përmes derës ku bariu qëndronte. Atëherë, bariu do ta dëbonte bishën përpara se të dëmtonte ndonjë nga delet. Në këtë mënyrë, vetë bariu ishte *"dera e deleve."*

Zoti Jezus e quajti Vetën **"Dera e deleve."** Kjo do të thotë se Jezusi kujdeset për të gjithë ata që i përkasin Atij. Gjithashtu, do të thotë se përpara se ju të bëheni pjesë e "tufës" së Perëndisë, **duhet të kaloni përmes Jezusit**. Kushdo që dëshiron të shpëtohet nga kthetrat e Satanit, nga dënimi i mëkatit, nga pushteti i vdekjes dhe nga dënimi i ferrit të përjetshëm, duhet të kalojë përmes Jezusit. Vetëm Ai është dera që mund të pranojë mëkatarët në jetën e përjetshme. Kjo është arsyeja pse Fjala e Perëndisë thotë: *"Dhe në asnjë tjetër nuk ka shpëtim, sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohemi."* (Veprat e Apostujve 4:12) Jezusi është i vetmi dhe e vetmja derë për Shpëtim.

A e mbani mend çfarë lexuam pak kohë më parë në lidhje me profetin Noe dhe përmbytjen? Sa dyer e urdhëroi Perëndia Noeun që të ndërtonte, me qëllim që të gjithë ata që donin t'i shpëtonin gjykimin të përmbytjes, të mund të shpëtonin duke hyrë brenda në barkë? **Vetëm një derë**. Çdokush që donte t'i shpëtonte përmbytjes, duhej të kalonte përmes të vetmes derë të barkës. Kushdo që hyri përmes derës **shpëtoi**. Kushdo që nuk hyri përmes kësaj dere **humbi!** Po ashtu, përsa i përket Ditës së Gjykimin, Shkrimi i Shenjtë na konfirmon se Perëndia ka hapur vetëm një derë për shpëtimin e bijve të Adamit. Vetë Mesia është Dera që mund të pranojë njerëzit në jetën e përjetshme. Kjo është arsyeja që Jezusi thotë: *"Unë jam dera; nëse dikush hyn nëpërmjet meje,*

do të shpëtohet;...ai që nuk hyn nëpër derë të vathës së deleve, por ngjitet nga një anë tjetër, ai është vjedhës dhe kusar!" (Gjoni 10:9,1)

Emri i dytë me të cilin Jezusi i referohet Vetes është i ngjashëm me të parin. Jezusi nuk është vetëm "Dera e deleve," por Ai është edhe "**Bariu i Mirë.**" Jezusi është **Bariu i Mirë**, sepse Ai është i Vetmi që na deshi dhe dha jetën e Tij për ne. Oh, sa Bari i mrekullueshëm është! Në lidhje me Të, profeti David shkroi Psalmin {Zabur} njëzet e tre, duke thënë:

"Zoti është bariu im, asgjë nuk do të më mungojë. Ai më çon në kullota me bar të njomë, më drejton pranë ujrave që të çlodhin. Ai ma përtërin shpirtin, më çon nëpër shtigjet e drejtësisë, nga dashuria që ka për emrin e tij. Edhe sikur të ecja në luginën e hijes së vdekjes, nuk do të kisha frikë nga asnjë e keqe, sepse ti je me mua; shkopi yt dhe thupra jote janë ato që më japin zemër. Ti shtron para meje tryezën në prani të armiqve të mi; ti vajos kokën time me vaj; kupa ime po derdhet. Me siguri pasuri dhe mirësi do të më shoqërojnë në gjithë ditët e jetës sime; dhe unë do të banoj në shtëpinë e Zotit ditë të gjata." (Psalmi 23)

Ajo që duhet të kuptojmë është se Vetë Mesia është Bariu i Mirë për të cilin shkroi Davidi. Kjo është arsyeja pse Jezusi mund të thoshte: "Unë jam bariu i mirë!" dhe, "Unë dhe Ati [Perëndia] jemi **një!**" (Gjoni 10:11,30) Megjithatë, kur Jezusi deklaroi se Ai ishte **një me Perëndinë**, judenjtë e akuzuan për blasfemi dhe morën gurë që ta vrisnin. Ata nuk mund ta pranonin idenë se Jezusi ishte Perëndia në trup njeriu. Akoma dhe sot, shumë prej bijve të Adamit pengohen nga këto fjalë të Jezusit. Në mënyrë të gabuar, disa mendojnë se të thuash që Jezusi është një me Perëndinë, do të thotë se ekzistojnë dy Perëndi. Por, nuk është kështu, sepse Shkrimet e Profetëve e deklarojnë qartë unitetin e Perëndisë, duke thënë: "Zoti Perëndia ynë, është **Një i vetëm!**" (Ligji i Përtërirë 6:4) **Por fakti se "Perëndia është Një i Vetëm" nuk e pengon Perëndinë që ta zbulojë Vetën e Tij në tokë si njeri.**

Ndoshta, **një ilustrim** do të ndihmojë. Mendoni pak për diellin që shkëlqen mbi tokë duke na dhënë dritë dhe nxehtësi. Sa diej të tillë kemi? Vetëm një. Ku është dielli? Larg në hapësirë, e megjithatë është edhe këtu në tokë, duke depërtuar në jetët tona me rrezet e tij jetëdhënëse. Dielli i madh dhe ngrohtësia e rrezatimi i tij janë një. Po ashtu, Perëndia dhe Jezusi janë një. Jezusi tha:

"Unë dhe Ati [Perëndia] jemi **një!**" Zoti Jezus erdhi në botën tonë për të na dhënë dritën e dashurisë dhe të shpëtimit të Perëndisë. Dëgjoni se çfarë thotë Shkrimi për Perëndinë dhe Jezusin:

"Sepse **Perëndia** ynë është një zjarr që konsumon...ai që rri në dritë të paafërshme!...Askush s'e pa **Perëndinë** kurrë, i vetëmlinduri **Bir**, që është në gjirin e t'Et, është ai që e ka bërë të njohur....**Biri**, duke qenë shkëlqimi i lavdisë së tij dhe vula e qenies së tij dhe duke i mbajtur të gjitha me fjalën e fuqisë së tij, mbasi e bëri vetë pastrimin nga mëkatet tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta!...Atit Perëndi i pëlqeu që në të [Jezus Krishtin] të banojë e gjithë plotësia!...**Sepse tek Krishti banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë!**" (Hebrenjve 12:29; 1 Timoteut 6:16; Gjoni 1:18; Hebrenjve 1:3; Kolosianëve 1:19; 2:9)

Pikërisht, kjo është ajo që deklaroi Fjala e Perëndisë: "**Sepse tek Krishti banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë!**" (Kolosianëve 2:9) Prandaj, Zoti Jezus mund të thoshte: "Unë dhe Ati [Perëndia] jemi **një!**" Krishti Jezus është **Bariu i Mirë** që erdhi nga qielli, u bë njeri, jetoi në tokë dhe dha jetën e Tij të shenjtë, me qëllim që të na shpengonte nga mallkimi që mëkati ynë solli. Gjithashtu, Ai është i Vetmi që u ngrit prej së vdekurish dhe u ofron jetë të gjithë atyre që besojnë tek Ai. Kjo është arsyeja pse Jezusi mund të thoshte:

"Unë jam bariu i mirë...dhe lë jetën time për delet...që ta marr përsëri. Askush nuk mund të ma heqë, por e lë nga vetja; unë kam pushtet ta lë e pushtet ta marr përsëri; ky është urdhri që kam marrë nga Ati im." (Gjoni 10:14-18)

Është jashtë çdo dyshimi fakti se Jezusi është "Bariu i **Mirë**", sepse **Ai është i Vetmi që na deshi aq shumë sa dha jetën e vet për ne!**

Përpara se të largohemi, le të dëgjojmë edhe një herë fjalët e mrekullueshme të Zotit Jezus, që tha:

(Gjoni 10) ⁹**Unë jam dera**; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet... ¹Ai që nuk hyn nëpër derë të vathës së deleve, por ngjitet nga një anë tjetër, ai është vjedhës dhe kusar. ¹¹**Unë jam bariu i mirë**; bariu i mirë jep jetën e vet për delet. ¹²Rrogëtari, që nuk është bari, dhe delet nuk janë të vetat, sheh ujku që po vjen, i braktis delet dhe ikën; dhe ujku i rrëmben dhe i

shpërndan delet... ¹⁴Unë jam bariu i mirë... ²⁷Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin; ²⁸dhe unë u jap atyre jetën e përjetshme dhe nuk do të humbasin kurrë, e askush nuk do t'i rrëmbejë nga dora ime!"

Të dashur miq, **po ju kë po ndiqni?** Po ndiqni **Bariun e Mirë?** Apo jeni duke ndjekur dikë tjetër?

Ju falënderojmë që na dëgjuat dhe ju ftojme të na ndiqni sërish në programin tonë të ardhshëm për të dëgjuar se çfarë mësoi Jezusi në lidhje me dhembshurinë që mbush zemrën e Perëndisë.... Perëndia ju bekoftë, ndërsa kujtoni fjalët e Jezus Mesisë kur i referohet Vetvetes:

"Unë jam dera; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet!...Unë jam bariu i mirë; bariu i mirë jep jetën e vet për delet!" (Gjoni 10:9,11)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Zemra e Perëndisë

Luka 18, 15

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot, për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Gjatë gjithë hulumtimeve tona në Shkrimet e Profetëve, kemi parë se Perëndia është **i shenjtë dhe i drejtë** dhe që nuk e toleron mëkatën. Por, kemi parë edhe se Ai është **i mëshirshëm dhe i dhembshur**. Ky është lajm i mrekullueshëm për ne, sepse kemi nevojë të madhe për mëshirën e Tij, meqë të gjithë e kemi ofenduar shumë Perëndinë. Shkeljet dhe mëkatet tona janë fyerje për Të, dhe mëkatet tona do të na dënonin përgjithmonë, nëse Perëndia nuk do të kishte mëshirë për ne! Sot, ne kemi planifikuar të lexojmë **dy shëmbëlltyra** që Jezusi u tregoi njerëzve. Përmes këtyre dy historive interesante do të mësojmë për **mëshirën e madhe që mbush zemrën e Perëndisë dhe se si mund ta marrin këtë mëshirë mëkatarët**.

Në **shëmbëlltyrën e parë**, do të dëgjojmë për **dy njerëz**: njëri që nuk e mori mëshirën e Perëndisë dhe tjetri që e mori atë. Njëri i përkiste sektit të farisenjve dhe ishte i zellshëm në lutje, në agjërimi dhe në dhënie lëmoshe. Ai ishte tepër fetar në sytë e njerëzve. Tjetri ishte një tagrambledhës, dhe, duke qenë i tillë, ishte një mëkatar i madh në sytë e njerëzve, sepse shumica e tagrambledhësve ishin njerëz të pandershëm.

Dëgjoni historinë e fariseut dhe të tagrambledhësit. Do të lexojmë tek Ungjilli i Lukës, në kapitullin tetëmbëdhjetë. Shkrimi thotë:

(Luka 18) ⁹*Ai tha edhe këtë shëmbëlltyrë për disa që pretendonin se ishin të drejtë dhe i përbuznin të tjerët.* ¹⁰**Dy njerëz** u ngjiten në tempull për t'u lutur; njëri ishte farise dhe tjetri tagrambledhës. ¹¹**Fariseu** rrinte në këmbë dhe lutej **në vetvete** kështu: "O Perëndi, të falënderoj

që nuk jam si njerëzit e tjerë, grabitqarë, të padrejtë, kurorëshkelës, dhe as si ai tagrambledhës.
¹²Unë agjëroj dy herë në javë, dhe paguaj të dhjetën e gjithçkaje që kam.” ¹³Kurse **tagrambledhësi**
rrinte larg dhe as që guxonte t’i çonte sytë drejt qiellit; por rrihte kraharorin e vet duke thënë: “**O**
Perëndi, ji i mëshirshëm ndaj mua mëkatarit.” ¹⁴Dhe unë po ju them se ky, dhe jo tjetri, u kthye
në shtëpinë e vet i shfajësuar; sepse **kushdo që lartohet do të ulet, dhe kush ulet, do të lartohet.**”
(Luka 18)

Çfarë donte Jezusi të tregonte përmes kësaj shëmbëlltyre të shkurtër? Shkurtimeisht, Jezusi
dëftoi se Perëndia tregon mëshirë ndaj atyre që e **njohin** padrejtësinë e tyre përpara Tij dhe se
Perëndia dënon ata që e **imagjinojnë** veten të drejtë përpara Tij. Ja, çfarë thonë Shkrimet, kur
shpallin: “**Perëndia i kundërvihet krenarëve, por u jep hir të përulurve.**” (1 Pjetrit. 5:5) Atë që
njeriu e vlerëson, Perëndia e përbuz. A mund t’i pranojë Perëndia ata që lavdërojnë veten e tyre,
duke menduar: “**Unë** jam njeri i drejtë! **Unë** lutem! **Unë** agjëroj! **Unë** jap lëmoshë! **Unë** shkoj në
xhami! **Unë** shkoj në kishë! **Unë** bëj këtë dhe atë!”? A janë të gjitha këto “Unë” të këndshme për
Perëndinë? Aspak! Zemra e Perëndisë nuk mund të gëzohet me veprat që burojnë nga krenaria.
Perëndia e urren zemrën krenare. A e mbani mend Kainin, birin e parëlindur të Adamit, i cili u
përpoq t’i afrohej Perëndisë me anë të veprave e mundit të tij? A e pranoi Perëndia sakrificën e
tij? Jo, Perëndia nuk e pranoi.

Miq, Perëndia nuk ka ndryshuar. Deri më sot, zemra e Tij nuk mund të pëlqejë **njeriun që**
mbështetet tek veprat e veta, sepse asnjë nga veprat tona nuk është e përsosur përpara Atij. Ajo
çfarë do Perëndia është që ne të **njohim gjendjen tonë mëkatore**, ashtu si tagrambledhësi, që
rrihte kraharorin e tij, duke thënë: “**O Perëndi, ji i mëshirshëm ndaj mua mëkatarit!**” Është
pikërisht kjo zemër e tillë, e thyer, që e bën Perëndinë të gëzohet. Por Ai urren të gjithë ata që e
krahasojnë veten me të tjerët, ashtu si fariseu, që tha: “**O Perëndi, unë të falënderoj që nuk jam si**
njerëzit e tjerë, grabitqarë, të padrejtë, kurorëshkelës, dhe as si ai tagrambledhës.”

Ajo që fariseu nuk arriti të kuptonte ishte fakti se në Ditën e Gjykimit, Perëndia nuk do të
na krahasojë ne me mëkatarët e tjerë. Por, Ai do të na krahasojë me ligjin e Tij të përsosur dhe të
shenjtë që deklaroi: “**Kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të**
gjitha pikat.” (Jakobi 2:10) Ai Perëndi që tha: “**Nuk do të shkelni kurorën**” tha, gjithashtu: “**Nuk**
do të gënjeni.” Nëse nuk e keni shkelur kurorën, por keni gënjyer, atëherë, e keni thyer ligjin e
Perëndisë. Ju nuk mund të hyni në Parajsë, në praninë e Perëndisë, sepse Shkrimi thotë: “**Edhe nuk**

do të hyjë asgjë e papastër dhe askush që kryen neveri e gënjeshtër, por vetëm ata që janë të shkruar në librin e jetës së Qengjit." (Zbulesa 21:27) Kjo është arsyeja pse bijtë e Adamit kanë nevojë për **mëshirën e Perëndisë**. Miq të dashur, a e keni marrë, ashtu si tagrambledhësi, **mëshirën e Perëndisë**? Apo jeni si Fariseu, akoma duke u përpjekur të bëheni të drejtë me anë të **veprave tuaja**?

Tani, le të lexojmë **shëmbëlltyrën e dytë** që tregon për zemrën e Perëndisë që është e mbushur plot me mëshirë dhe plot me dashuri, si një baba që do fëmijët e tij. Tek Ungjilli i Lukës, në kapitullin pesëmbëdhjetë, lexojmë:

(Luka 15) ¹Pastaj të gjithë tagrambledhësit dhe mëkatarët i afroreshin [Jezusit] për ta dëgjuar. ² Dhe farisenjtë dhe skribët murmuritnin duke thënë: "Ky i pranon mëkatarët dhe ha bashkë me ta." ³Atëherë Jezusi u tha këtë shëmbëlltyrë...

¹¹"Një njeri kishte dy bij. ¹²Më i riu i tyre i tha babait: "Atë, më jep pjesën e pasurisë që më takon." Dhe i ati ua ndau mes tyre pasurinë. ¹³Mbas pak ditësh biri më i ri mblodhi çdo gjë, shkoi në një vend të largët dhe atje e prishi gjithë pasurinë, duke bërë një jetë të shturur. ¹⁴Por, si i shpenzoi të gjitha, në atë vend ra një zi e madhe buke, dhe ai filloi të jetë në hall. ¹⁵Atëherë shkoi e iu ngjit pas një banori të atij vendi, i cili e çoi në arat e tij që të ruajë derrat. ¹⁶Dhe ai dëshironte të mbushte barkun me lendet që hanin derrat, por askush nuk ia jepte.

¹⁷Atëherë erdhi në vete dhe tha: "Sa punëtorëve mëditës të atit tim u tepron buka, kurse unë po vdes nga uria! ¹⁸Do të çohem dhe do të shkoj tek im atë dhe do t'i them: "Atë, mëkatova kundër qiellit dhe para teje; ¹⁹nuk jam më i denjë të quhem yt bir; trajtomë si një nga mëditësit e tu." ²⁰U çua, pra, dhe shkoi tek i ati. Por kur ishte ende larg, **i ati** e pa dhe pati dhembshuri; u lëshua me vrap, ra mbi qafën e tij dhe e puthi. ²¹Dhe i biri i tha: "O atë, mëkatova kundër qiellit dhe para teje dhe nuk jam më i denjë të quhem biri yt." ²²Por i ati u tha shërbëtorëve të vet: "Sillni këtu rrobën më të bukur dhe visheni, i vini një unazë në gisht dhe sandale në këmbë. ²³Nxirrni jashtë viçin e majmur dhe theneni; të hamë dhe të gëzohemi, ²⁴sepse ky biri im kishte vdekur dhe u kthye në jetë, kishte humbur dhe u gjet përsëri." Dhe filluan të bënin një festë të madhe. ²⁵**Djali i tij i madh** ishte në ara; dhe kur u kthye dhe iu afrua shtëpisë, dëgjoji këngë e valle. ²⁶Atëherë thirri një shërbëtor dhe e pyeti ç'ishte e gjitha kjo. ²⁷Dhe ai i tha: "U kthye yt vëlla dhe yt atë theri viçin e majmur, sepse iu kthye djali shëndoshë e mirë." ²⁸Kur i dëgjoji këto, ai u zemërua dhe nuk desh

të hynte; atëherë i ati doli dhe iu lut të hynte. ²⁹Por ai iu përgjigj të atit dhe tha: “Ja, u bënë kaq vite që unë të shërbej dhe kurrë s’kam shkelur asnjë nga urdhërat e tu, e megjithatë kurrë s’më dhe një keq për të bërë festë me miqtë e mi. ³⁰Por, kur u kthye ky djali yt, që prishi pasurinë tënde me prostituta, ti there për të viçin e majmur.” ³¹Atëherë i ati i tha: “O bir, ti je gjithmonë me mua, dhe çdo gjë që kam është jotja. ³²Por duhet të festojmë dhe të gëzohemi, sepse ky vëllai yt kishte vdekur dhe u kthye në jetë, kishte humbur dhe u gjet përsëri.”

Çfarë do që të na mësojë Perëndia përmes kësaj shëmbëlltyre të mahnitshme? Në të, pamë tre personazhe: ati, biri më i ri dhe biri më i madh.

Ati përfaqëson **Perëndinë**.

Biri më i ri përfaqëson **mëkatarët që pendohen** për mëkatet e tyre dhe i kthehen Perëndisë që t’u falë mëshirë.

Biri më i madh përfaqëson **drejtuesit fetarë që mashtrojnë veten e tyre**, duke menduar se janë të drejtë përpara Perëndisë.

Së pari, le të mendojmë pak për **birin më të ri**, i cili jetoi në mënyrë mëkatore në një vend të largët. Çfarë ndodhi më pas? Pamë se gradualisht ai e kuptoi se e kishte ofenduar Perëndinë dhe njerëzit. Ai vajtoi, për shkak të mëkateve të tij dhe u pendua, duke thënë: “Do të çohem e do të shkoj tek im atë dhe do t’i them: Atë, **mëkatova kundër qiellit dhe para teje**. Nuk jam më i denjë të quhem yt bir; trajtomë si një nga mëditësit e tu.” Kështu, ne pamë se si i riu u kthye, duke lënë vendin ku rrinte me derrat dhe shkoi tek shtëpia e atit të tij.

Po **ati** – çfarë bëri? A u inatos me birin e tij, sepse kishte shpenzuar më kot të gjithë pasurinë? Apo e mori thjesht si skllav? Jo! Jezusi tha:

“Por kur biri ishte ende larg, i ati e pa dhe pati dhembshuri; u lëshua me vrap, ra mbi qafën e tij dhe e puthi. I ati u tha shërbëtorëve të tij: “Sillni këtu rrobën më të bukur dhe visheni, i vini një unazë në gisht dhe sandale në këmbë. Nxirrni jashtë viçin e majmur dhe thereni; të hamë dhe të gëzohemi, sepse ky biri im kishte vdekur dhe u kthye në jetë, kishte humbur dhe u gjet përsëri.”

Çfarë mund të mësojmë nga kjo? Mund të mësojmë se Perëndia është tamam si ai baba që ishte plot mëshirë! **Perëndia i do mëkatarët**, dhe dëshiron t’u tregojë mëshirë, **por Ai pret** që secili prej tyre të pendohet për mëkatet e tij dhe të ndjekë rrugën e drejtësisë që Ai ka themeluar.

Përsa i përket **birit më të madh**, ne pamë diçka interesante. Ai nuk kishte të njëjtën zemër të dhimbsur si ati i tij. Por, në të kundërt, u inatos dhe nuk donte të hynte në shtëpi, duke i thënë të atit: *"Ja, u bënë kaq vite që unë të shërbej dhe kurrë s'kam shkelur asnjë nga urdhrat e tu, e megjithatë kurrë s'më dhe një kec për të bërë një festë me miqtë e mi!"* A e dëgjuat se çfarë tha biri më i madh? Ai tha: *"Ja, u bënë kaq vite që unë të shërbej"*. Megjithatë, ajo çfarë nuk kuptoi ky bir ishte se ati nuk donte një bir që punonte për të si **skllav ose që t'i shërbente atij**. Ai donte një bir që **ta donte atë me gjithë zemër** dhe të kishte dëshirë për të bërë vullnetin e tij.

Deri më sot, shumë bij të Adamit janë si ky biri i madh. Ata e konsiderojnë veten asgjë më tepër përveçse **"skllav të Perëndisë"**. Por, Perëndia nuk do që ne të jemi **skllavë**. Ai do që ne të jemi **bij dhe bija të Tij**. Kjo është ajo që deklaroi Shkrimi i Shenjtë për ata që e pranojnë Jezusin si Zotin dhe Shpëtimtarin e tyre: *"Sepse ju nuk keni marrë një frymë robërie, që të keni përsëri frikë, po keni marrë frymën e birërisë, me anë të së cilës ne thërrasim: "Aba, (baba) o Atë!"*" (Romakëve 8:15)

Të dashur miq, a e shihni veten si **skllav të Perëndisë apo si bij të Tij**? Si përshtatet e qëndron kjo shëmbëlltje në ju? Jeni si ai i riu që e njohu mëkatën e tij dhe mori dhembshurinë e të atit? Apo jeni si biri më i madh që punonte për atin e tij si skllav? Perëndia nuk do që ju të jeni si **skllavi që ka frikë nga padroni i tij**. Perëndia do që ju të jeni si ai biri që e do atin e tij, duke qenë i gatshëm të bëjë vullnetin e Atit Perëndi. Perëndia ju do dhe mezi pret të shfaqë tek ju mëshirën e Tij, por Ai pret që ju të pendoheni dhe të ktheheni tek Ai. Ja çfarë shkroi profeti Isaia: *"Prandaj Zoti do të presë për t'ju dhënë hir, pastaj ai do të lartësohet, sepse i erdhi keq për ju, sepse Zoti është një Perëndi i drejtësisë. Lum të gjithë ata që kanë shpresë tek ai!"* (Isaia 30:18)

Perëndia, i Dhembshuri, i Mëshirshmi, pret që ju të vini tek Ai, ashtu si ati në këtë shëmbëlltje priti që biri i tij të kthehej në shtëpi. Ai do që ju të pendoheni me një zemër të thyer e të përlur. Nëse vini kështu tek Perëndia dhe e kërkonit Atë me të gjithë zemrën tuaj, atëherë, mund të jeni të sigurtë se ju do ta takoni Perëndinë, i cili ka një zemër prej ati, plot dhembshuri dhe mëshirë. Por ai që është krenar dhe dhe vë në lojë mëshirën e madhe të Perëndisë, nuk mund ta presë asgjë tjetër përveç gjykimit të Perëndisë që do të jetë pa mëshirë!

Falemnderit që na dëgjuat. Në programin e ardhshëm, sipas vullnetit të Perëndisë, do të vazhdojmë të studiojmë tek Ungjilli e të shohim se si Jezusi solli në jetë një njeri që kishte vdekur dhe ishte në varr që prej katër ditësh!...

Zoti ju dhëntë të kuptuarit për çfarë studiuam sot.. Dhe mos harroni:

"Perëndia u kundërvihet krenarëve, por u jep hir të përlurve." (1 Pjetrit 5:5)

*Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë,
ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.*

Ringjallja dhe Jeta

Gjoni 11, 12

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në këtë pikë të studimit tonë në Ungjillin e shenjtë *{Inxhil}*, kemi parë se Jezus Mesia ka **shumë emra**. Këto emra na ndihmojnë të njohim se kush është Ai. Tashmë, kemi dëgjuar se Jezusi u quajt: *Fjala që ishte me Perëndinë që nga fillimi, Biri i Shumë të Lartit, Biri i Njeriut, Qengji i Perëndisë, Shpëtimtari, Buka që jep jetë, Drita e Botës, Zoti i Lavdisë, Porta për në vathën e Deleve dhe Bariu i Mirë*. Sot, do të shohim dy emra të tjerë të Jezusit. Ato janë: "**Ringjallja**" dhe "**Jeta**."

Kemi parë se si Jezusi udhëtoi përmes vendit të judenjve, duke mësuar, duke bërë vepra të mira, duke shëruar të sëmurë, të çalë, të verbër dhe njerëz të pushtuar nga demonët. Një turmë e madhe njerëzish e ndiqnin. Megjithatë, "ekspertët" fetarë, të njohur si farisenjtë, u bënë tepër xhelozë ndaj Tij. Ata nuk mund ta mohonin dot **diturinë** me të cilën Ai fliste, as mund të mohonin **mrekullitë** që Ai bënte.

Sot, kemi në plan të vazhdojmë tek Ungjilli. Do të shohim se si **Jezusi bëri edhe një mrekulli tjetër të mbinatyrshme që zbuloi edhe më shumë lavdinë e Perëndisë në Të, me qëllim që njerëzit të besonin tek Ai**. Duke lexuar tek Ungjilli i Gjonit, në kapitullin njëmbëdhjetë, Shkrimi thotë:

(Gjoni 11) ¹Ishte atëherë i sëmurë një farë **Llazari** nga Betania, fshati i **Marisë** dhe i **Martës**, motrës së saj. ²Maria ishte ajo që e vajosi me vaj erëkëndshëm Zotin dhe ia fshiu këmbët me flokët e saj; dhe vëllai i saj, **Llazari**, ishte i sëmurë. ³Prandaj motrat i dërguan fjalë **Jezusit**: "Zot, ja, ai që ti e do shumë është i sëmurë." ⁴Dhe Jezusi si dëgjoji këto, tha: "Kjo sëmundje nuk është për vdekje, po për lavdinë e Perëndisë, që nëpërmjet saj të përlevdohet Biri i Perëndisë."

⁵Por Jezusi e donte Martën, motrën e saj dhe Llazarin. ⁶Kur dëgjoi se Llazari ishte i sëmurë, qëndroi edhe dy ditë në vendin ku ishte. (Jezusi e dinte se Llazari do të vdiste. Por Ai kishte në plan që të përdorte vdekjen e Llazarit për të shfaqur fuqinë e Perëndisë që ishte tek Ai, me qëllim që njerëzit të njihnin se Ai erdhi prej qiellit.)

⁷Pastaj u tha dishepujve: “Të kthehem përsëri në Jude.” ⁸Dishepujt i thanë: “Mësues, pak më parë Judenjtë kërkonin të të vrisnin me gurë dhe ti po shkon përsëri atje?” ⁹Jezusi u përgjigj: “Nuk janë vallë dymbëdhjetë orët e ditës? Kur dikush ecën ditën, nuk pengohet, sepse sheh dritën e kësaj bote, ¹¹ ...” Mikun tonë, Llazarin, e ka zënë gjumi, por unë po shkoj ta zgjoj.” ¹²Atëherë dishepujt e tij thanë: “Zot, po të flejë, do të shpëtojë.” ¹³Por Jezusi u kishte folur për vdekjen e tij, kurse ata pandehnin se kishte folur për fjetjen e gjumit. ¹⁴Atëherë Jezusi u tha atyre haptas: “**Llazari ka vdekur.** ¹⁵Edhe unë gëzohem për ju që nuk isha atje, që të besoni; por le të shkojmë tek ai.”

¹⁷Kur arriti Jezusi, pra, gjeti që Llazari ishte që prej **katër ditësh** në varr. ¹⁸Por Betania ishte rreth pesëmbëdhjetë stade larg Jeruzalemit. ¹⁹Dhe shumë Judenj kishin ardhur te Marta dhe te Maria për t’i ngushëlluar për vëllanë e tyre. ²⁰Marta, pra, si e mori vesh se po vinte Jezusi, i doli përpara; kurse Maria ishte ulur në shtëpi. ²¹Marta i tha Jezusit: “Zot, po të ishe këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur, ²²por edhe tani e di se të gjitha ato që ti i kërkon Perëndisë, Perëndia do të t’i japë.” ²³Jezusi i tha: “**Yt vëlla do të ringjallet.**” ²⁴Marta i tha: “E di se do të ringjallet, në ringjallje, ditën e fundit.”

²⁵Jezusi i tha: “**Unë jam ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë do të jetojë.**” ²⁶**Dhe ai që jeton e beson në mua, nuk do të vdesë kurrë përjetë. A e beson këtë?**” ²⁷Ajo i tha: “Po, Zot, unë besoj se ti je Krishti, Biri i Perëndisë, që duhet të vinte në botë.” ²⁸Dhe, si tha kështu, shkoi të thërrasë fshehtas Marinë, motrën e saj, duke thënë: “Mësuesi është këtu dhe po të thërret.” ²⁹Posa e dëgjoi, ajo u çua me nxitim dhe erdhi tek ai. ... ³²Sapo Maria arriti te vendi ku ndodhej Jezusi dhe e pa atë, i ra ndër këmbë duke i thënë: “Zot, po të ishe ti këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur.”

³³Atëherë Jezusi, kur pa se ajo dhe Judenjtë që kishin ardhur me të po qanin, u psherëtiu në frymë dhe u trondit, ³⁴dhe tha: “Ku e keni vënë?” Ata i thanë: “Zot, eja dhe shih!”

³⁵Jezusi qau. ³⁶Atëherë Judenjtë thanë: “Shih, sa e donte!” ³⁷Por disa nga ata thanë: “Ky që i hapi sytë të verbërit, s’mund të bënte që ky të mos vdiste?” ³⁸Prandaj Jezusi, përsëri i tronditur

përbrenda, erdhi te varri; por ky ishte një guvë dhe kishte përpara një gur.³⁹Jezusi i tha: “**Hiqni gurin!**” **Marta, motra e të vdekurit, i tha: "Zot, ai tashmë qelbet, sepse ka vdekur që prej katër ditësh."**

⁴⁰Jezusi i tha: “**A nuk të thashë se po të besosh, do të shohësh lavdinë e Perëndisë?**”

⁴¹Atëherë ata e hoqën gurin prej vendit ku ishte shtrirë i vdekuri. Dhe Jezusi i ngriti sytë lart dhe tha: “O Atë, të falënderoj që më ke dëgjuar. ⁴²Unë e dija mirë se ti gjithnjë më dëgjon, por i kam thënë këto për turmën që është përreth, që të besojnë se ti më ke dërguar.” ⁴³Dhe, mbasi tha këto, thirri me zë të lartë: “**Llazar, eja jashtë!**” ⁴⁴Atëherë i vdekuri doli, me duart e këmbët të lidhura me rripa pëlhure dhe me fytyrën të mbështjellë në një rizë. Jezusi u tha atyre: “**Zgjidheni dhe lëreni të shkojë!**”

Përpara se ta përfundojmë këtë histori të mahnitshme, do të ishte mirë të merrnim pak kohë për të menduar për këtë mrekulli të madhe që Jezusi bëri. Që nga krijimi i botës e deri më sot, asnjë nuk ka dëgjuar ndonjëherë që dikush t’i jepte jetë një trupi që kishte vdekur dhe ishte në varr që prej katër ditësh; një trup që kishte filluar të dekompozohet dhe të mbante erë. Megjithatë, pikërisht kjo është ajo që bëri Jezusi kur e ngriti Llazarin prej së vdekurish.

Pushteti i vdekjes nuk ishte problem për Zotin Jezus, sepse Ai është Fjala e Perëndisë; Jeta e Perëndisë, që erdhi nga qielli. Ashtu siç ka jetë Perëndia në Vetvete, po ashtu Mesia ka jetë në Vetvete. Dhe ashtu si Perëndia mund të ringjallë trupat e vdekur dhe t’u japë jetë, po ashtu Mesia mund t’u japë jetë atyre që Ai do, sepse Ai Vetë është **Burimi i Jetës**. Kjo është arsyeja pse, kur Jezusi e thirri Llazarin që të dilte jashtë, trupi u kthye në jetë, u ngrit dhe doli nga varri. Prandaj, Jezusi i tha motrës së Llazarit: “**Unë jam ringjallja dhe jeta; Dhe ai që jeton e beson në mua, nuk do të vdesë kurrë përjetë!**”

Tani le të përfundojmë historinë dhe të zbulojmë se çfarë bënë Judenjtë pasi panë që Jezusi e ngriti Llazarin nga varri. Shkrimi thotë:

(Gjoni 11) ⁴⁵Atëherë shumë nga Judenjtë, që kishin ardhur te Maria dhe kishin parë gjithçka kishte bërë Jezusi, **besuan në të.** ⁴⁶**Por disa nga ata shkuan te farisenjtë dhe u treguan atyre ç’kishte bërë Jezusi.** ⁴⁷Atëherë krerët e priftërinjve dhe farisenjtë mblodhën sinedrin dhe thanë: “Ç’të bëjmë? Ky njeri po bën shumë shenja. ⁴⁸Po ta lëmë të vazhdojë kështu, të gjithë do të besojnë në të, do të vijnë Romakët dhe do të shkatërrojnë vendin dhe kombin tonë.”

⁴⁹Por një nga ata, **Kajafa**, që ishte kryepriifti i atij viti, u tha atyre: **“Ju nuk kuptoni asgjë; ⁵⁰dhe as nuk e konceptoni se është e leverdisshme për ne që të vdesë vetëm një njeri për popullin, dhe të mos humbasë gjithë kombi.”** ⁵¹Por këtë ai nuk e tha nga vetja; por, duke qenë kryepriifti i atij viti, profetizoi se **Jezusi duhej të vdiste për kombin,** ⁵²dhe jo vetëm për kombin, por edhe për **t’i mbledhur në një, bijtë e Perëndisë që ishin të shpërndarë.** ⁵³Që nga ajo ditë, pra, ata vendosën ta vrasin. ⁵⁴Për këtë arsye Jezusi nuk ecte më haptasi midis Judenjve, por u tërhoq në një krahinë afër shkretëtirës, në një qytet që quhej Efraim dhe aty rrinte me dishepujt e tij.

⁵⁵Dhe Pashka e Judenjve ishte afër dhe shumë veta nga ajo krahinë u ngjitën në Jeruzalem përpara Pashkës për t’u pastruar. ⁵⁶E kërkonin, pra, Jezusin, dhe, duke qëndruar në tempull, thoshnin në mes tyre: **“Si ju duket juve? A do të vijë ai për festë?”** ⁵⁷Krerët e priftërinjve dhe farisenjtë kishin dhënë urdhër që, po ta dinte ndokush se ku ishte ai, të sinjalizonte që ta kapnin.

(Gjoni 12) ¹Jezusi, pra, gjashtë ditë përpara Pashkës, erdhi në Betani, ku banonte Llazari, ai që kishte vdekur dhe Jezusi e kishte ringjallur prej së vdekurish. ²Dhe aty i shtruan një darkë: Marta shërbente dhe Llazari ishte një nga ata që rrinin në tryezë me të. ³Atëherë Maria mori një liber vaj erëkëndshëm prej nardi të pastër shumë të kushtueshëm, vajosi me të këmbët e Jezusit dhe i fshiu këmbët me flokët e saj; dhe shtëpia u mbush me erën e këtij vaji. ⁴Atëherë një nga dishepujt e tij, Juda Iskarioti, bir i Simonit, ai që do ta tradhëtonte, tha: ⁵“Pse nuk u shit ky vaj për treqind denarë dhe t’u jepej fitimi të varfërve?” ⁶Por ai e tha këtë, jo se kujdesej për të varfrit, por sepse ishte vjedhës dhe, duke qenë se ai e mbante qesen, mbante ç’shtinin atje brenda. ⁷Jezusi, pra, tha: **“Lëre! Ajo e ka ruajtur për ditën e varrimit tim.** ⁸Të varfrit në fakt, i keni gjithmonë me ju, por mua nuk më keni gjithmonë.”

⁹Ndërkaq një turmë e madhe Judenjsh mori vesh se ai ishte atje dhe erdhi jo vetëm për shkak të Jezusit, por edhe për të parë Lllazarin, të cilin ai e kishte ngjallur prej së vdekurish. ¹⁰Atëherë krerët e priftërinjve vendosën ta vrasin edhe Lllazarin, ¹¹sepse për shkak të tij, shumë veta braktisnin Judenjtë dhe besonin tek Jezusi.

Koha jonë po përfundon, por përpara se të largohemi, ka diçka që duhet ta marrim në konsideratë. A e patë se si reaguesit fetarë ndaj kësaj mrekullie e shenje që Jezusi u shfaqti? Asnjë prej tyre nuk guxoi të mohonte mrekullinë që Jezusi bëri, sepse çdokush mund ta

shihte me sytë e vet atë njeri që ishte ringjallur! Por, çfarë bëri Kryepriifti dhe priftërinjtë e tjerë? Mos vallë, u penduan për mëkatet e tyre dhe besuan se Jezusi është Mesia që erdhi nga qielli? **Jo, nuk u penduan!** Të gjitha mrekullitë që Jezusi bëri nuk sollën pendim tek priftërinjtë dhe tek ndjekësit e tyre dhe nuk bënë që ata ta pranojnë Jezusin si Zotin dhe Shpëtimtarin e tyre.

Çfarë bënë më pas Kryepriiftërinjtë? Ata e urryen Jezusin akoma edhe më shumë dhe u morën vesh midis tyre që ta vrisnin! Gjithashtu, hartuan një plan që të vrisnin edhe Llazarin që Jezusi kishte ngritur nga varri, sepse ai ishte arsyeja që shumë Judenj braktisën traditat e tyre fetare dhe ndoqën Jezusin. Sa të pasinqerta dhe sa larg Perëndisë ishin zemrat e drejtuesve fetarë! **Ata nuk e donin Perëndinë dhe të vërtetën.** Ata nuk vlerësuan provat konkrete (shumë mrekulli) që Jezusi kishte kryer përpara tyre. Gjithçka që u interesonte ishte kënaqësia, pozita, interesi i tyre dhe se si të bënin sa më shumë para. Kështu, ata hartuan një plan që të vrisnin Jezusin, sepse kishin frikë se nëse do ta lejonin të vazhdonte, të gjithë Judenjtë do të largoheshin prej tyre dhe do të ndiqnin Jezusin.

Çfarë mendoni për këta drejtues fetarë? Kush e vuri idenë e vrasjes së Jezusit në mendjet e tyre? Satani po i drejtonte, sepse ai e urren Perëndinë dhe Mesian. Satani mendoi se nëse drejtuesit Judenj do ta vrisnin Jezusin, plani i Perëndisë për të shpëtuar bijtë e Adamit nga pushteti i tij do të dështonte. Por ajo që Satani nuk kuptoi ishte fakti se **Perëndia kishte planifikuar të përdorte vdekjen e Mesias për të çliruar bijtë e Adamit nga pushteti i Satanit!** Gjithashtu, Satani dhe të gjithë ndjekësit e tij nuk kuptuan se pushteti i vdekjes nuk mund ta mbante Zotin Jezus. Toka nuk mund ta dekompozonte {Fj. për Fj. hante} Jezusin. Toka nuk mund ta dekompozonte, sepse Jezusi është **Ringjallja dhe Jeta.** Kjo është arsyeja pse Jezusi mundi t'i thoshte motrës së Llazarit: **"Unë jam ringjallja dhe jeta. Ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë do të jetojë."** (Gjoni 11:25,26)

Këtu do ta përfundojmë edhe programin tonë për sot. Ju ftoj më që të na ndiqni në studimin tonë të ardhshëm për të vazhduar me Ungjillin dhe për të parë se si Jezusi shkoi në Jeruzalem, hipur mbi një gomar, duke përmbushur, kështu, atë çfarë kishte thënë Perëndia përmes profetëve shumë kohë më parë në lidhje me Mesian....

Perëndia Vetë ju mësoftë, ndërsa meditoni mbi këto fjalë të bekuara dhe kuptimplotë të Jezus Mesisë:

"Unë jam ringjallja dhe jeta. Ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë do të jetojë." A e besoni këtë" (Gjoni 11:25,26)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Jezusi Hyn në Jeruzalem

Luka 18-20, etj.

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, pamë se si **Zoti Jezus ngriti prej së vdekurish një njeri** që kishte qenë në varr që prej katër ditësh. Pushteti i vdekjes nuk ishte problem për Jezusin, sepse Ai Vetë ishte (dhe është) Ringjallja dhe Jeta. Sot, ne kemi në plan të vazhdojmë tek Ungjilli për të parë se si Jezusi hyri në Jeruzalem, vend në të cilin do të vritej. **Jezusi dinte gjithçka se çfarë do t'i ndodhte atje.** Ai e dinte se drejtuesit e fesë judaike do ta dorëzonin Atë tek romakët, të cilët do ta torturonin dhe do ta gozhdonin mbi një kryq. Megjithatë, kjo nuk e pengoi Jezusin që të shkonte në Jeruzalem. Në lidhje me këtë, Ungjilli thotë: "*Ndodhi që kur po plotësohej koha që Jezusi duhej të ngrihej në qiell, ai vendosi prerazi të shkojë në Jeruzalem.*" (Luka 9:51) Ndërsa po ecte, duke shkuar drejt Jeruzalemit, Jezusi u tha dishepujve të Tij: "*Tani unë kam një pagëzim [vuajtjesh] me të cilën duhet të pagëzohem dhe jam në ankth deri sa të kryhet!*" (Luka 12:50)

Pse Jezusi u nis me vendosmëri për në Jeruzalem? Ai e bëri këtë që ta linte Veten e Tij tek ata që donin ta vrisnin! Kjo është **e habitshme!** Nëse do ta dinit që, në një vend të caktuar, disa njerëz do të donin t'ju torturonin dhe t'ju vrisnin, a do të vendosnit të shkonit në atë vend? Pikërisht këtë bëri Jezus Mesia. Jezusi e dinte se arsyeja që Ai kishte lindur ishte që të vdiste si një flijim për mëkatet e botës. Jezusi nuk erdhi në botë për të kërkuar kënaqësinë e Tij, por **për të përmbushur fjalët që kishin thënë profetët shumë kohë më parë në lidhje me Të: që Mesia do të vuante dhe do të derdhte gjakun e Tij jashtë Jeruzalemit në mal, atje ku Abrahami ofroi qengjin si sakrificë në vend të birit të tij.** Ishte e nevojshme që ky simbol i sakrificës së qengjit të përmbushej tek Jezusi. Kjo është arsyeja pse Jezusi shkoi në Jeruzalem, që për Të ishte si të vinte tek një tufë e madhe luanësh të uritur që prisnin prej kohësh prenë e tyre.

Tani le të vazhdojmë studimin tonë tek libri i Ungjillit. Shkrimi thotë:

Ata ishin në udhëtim për t'u ngjitur në Jeruzalem, dhe Jezusi i paraprinte. Dhe ata ishin të tronditur dhe e ndiqnin me ndrojtje. Dhe ai i mbloodhi përsëri të dymbëdhjetët mënjanë dhe nisi t'u thotë çfarë do t'i ndodhte: (Marku 10:32) "Ja, ne po ngjitemi në Jeruzalem dhe të gjitha ato që shkruan profetët për Birin e njeriut do të përmbushen." (Luka 18:31) "Biri i njeriut do t'u dorëzohet krerëve të priftërinjve dhe skribëve, dhe ata do ta dënojnë me vdekje dhe do ta dorëzojnë në duar të paganëve, të cilët do ta tallin, do ta fshikullojnë, do ta pështyjnë, dhe do ta vrasin, por ai, ditën e tretë do të ringjallet." (Marku 10:33,34)

(Luka 18) ³⁴Por ata nuk morën vesh asgjë nga të gjitha këto: këto fjalë për ta ishin fshehtësi dhe ata nuk kuptonin ato që u ishin thënë. ³⁵Tani ndërsa ai po i afrohej Jerikos, një i verbër ishte ulur përgjatë rrugës dhe po lypte; ³⁶dhe kur dëgjoi se po kalonte turma, pyeti çfarë ishte; ³⁷iu përgjigjën se po kalonte Jezusi nga Nazareti. ³⁸Atëherë ai bërtiti duke thënë: "O Jezus, Bir i Davidit, ki mëshirë për mua." ³⁹Ata që ecnin përpara i bërtitën të heshte, por ai bërtiste edhe më fort: "O Bir i Davidit: ki mëshirë për mua." ⁴⁰Atëherë Jezusi ndaloi dhe urdhëroi t'ia sillnin dhe, kur iu afrua, e pyeti ⁴¹duke thënë: "Çfarë dëshiron të bëj për ty?" Dhe ai tha: "Zot, të rimarr dritën e syve." ⁴²Dhe Jezusi i tha: "Rimerr dritën e syve, besimi yt të shëroi." ⁴³Në çast rimori dritën e syve dhe e ndiqte duke përlëvduar Perëndinë; dhe gjithë populli, kur pa këtë, i dha lavdi Perëndisë.

(Mateu 21) ¹Kur iu afruan Jeruzalemit dhe arritën në Betfage, afër malit të Ullinjve, Jezusi dërgoi dy dishepuj, ²duke iu thënë atyre: "Shkoni në fshatin që ndodhet përballë jush: aty do të gjeni menjëherë një gomare të lidhur dhe një pulishtë me të; zgjidhni dhe m'i sillni! ³Dhe nëse dikush ju thotë gjë, i thoni se Zoti ka nevojë për to, por do t'i kthejë shpejt." ⁴Tani kjo ndodhi për të përmbushur ç'ishte thënë nga profeti, që thotë: ⁵"I thoni bijës së Sionit: Ja po të vjen mbreti yt, zemërbutë, hipur mbi një gomare, madje një pulishtë, pjellë e një kafshe barrë." ⁶Dishepujt shkuan dhe vepruan ashtu si i kishte urdhëruar Jezusi. ⁷Sollën gomaren dhe pulishtin, shtruan mbi to mantelet e tyre, dhe ai u hipi. ⁸Dhe një turmë shumë e madhe shtronte mantelet e veta gjatë rrugës, ndërsa të tjerë thyenin degë nga pemët dhe i shtronin mbi rrugë. ⁹Turmat që vinin përpara dhe ato që e ndiqnin brohoritnin, duke thënë: "Hosana Birit të Davidit! Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit! Hosana në vendet shumë të larta!"

(Luka 19) ³⁹Dhe disa farisenj që ishin midis turmës i thanë: "Mësues, qorto dishepujt e tu!" ⁴⁰Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: "Unë po ju them se në se këta do të heshtnin, gurët do të bërtisnin." ⁴¹Dhe kur ai po afrohej, e pa qytetin dhe **qau mbi të**, ⁴²duke thënë: "Oh, sikur ti, pikërisht ti, të njihje të paktën në ditën tënde ato që janë të nevojshme për paqen tënde! Por tashti ato janë të fshehura për sytë e tu. ⁴⁴...sepse **ti nuk e ke njohur kohën kur je vizituar.**"

(Mateu 21) ¹⁰Dhe kur hyri Jezusi në Jeruzalem, gjithë qyteti u ngrit në këmbë dhe tha: "**Kush është ky?**" ¹¹Dhe turmat thonin: "Ky është Jezusi, profeti nga Nazareti i Galilesë." ¹²Pastaj Jezusi hyri në tempullin e Perëndisë, i dëboi të gjithë ata që shisnin dhe blinin në tempull dhe **përmbysi tryezat e këmbyesve të parave dhe ndenjëset e shitësve të pëllumbave.** ¹³Dhe u tha atyre: "Është shkruar: "**Shtëpia ime do të quhet shtëpi lutje**", por ju e keni kthyer në një shpellë kusarësh."

¹⁴Atëherë iu paraqitën të verbër dhe të çalë, dhe ai i shëroi. ¹⁵Por krerët e priftërinjve dhe skribët, kur panë mrekullitë që ai kishte bërë dhe fëmijët që brohoritnin në tempull duke thënë: "**Hosana Birit të Davidit!**", u zemëruan, (ata u zemëruan, sepse "Hosana" do të thotë "Perëndia na shpëton"—një fjalë që përdoret vetëm për të lavdëruar Perëndinë.) ¹⁶dhe i thanë: "A po dëgjon ti çfarë thonë këta?" Jezusi u tha atyre: "Po! A nuk keni lexuar kurrë: "Nga goja e të vegjëlve dhe të foshnjave në gji ti ke përgatitur lavdi?"

"Tani skribët dhe krerët e priftërinjve kur i dëgjuan këto fjalë kërkonin mënyrën se si ta vrisnin, por kishin frikë prej tij, sepse gjithë turma ishte e mahnitur nga doktrina e tij." (Marku 11:18)

(Gjoni 12) ²³[Por Jezusi u përgjigj atyre duke thënë:] "**Ora ka ardhur, në të cilën Biri i njeriut duhet të përlëvdohet.** ²⁴Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Nëse kokrra e grurit e rënë në dhe, nuk vdes, ajo mbetet e vetme; por, po të vdesë, jep shumë fryt!...

²⁷Tani shpirti im është i tronditur dhe çfarë të them: O Atë, më shpëto nga kjo orë? **Por për këtë unë kam ardhur në këtë orë.** ²⁸O Atë, përlëvdo emrin tënd! Atëherë një zë erdhi nga qielli: "E kam përlëvduar dhe do ta përlëvdoj akoma!" ²⁹Turma, pra, që ishte e pranishme dhe e dëgjoi zërin, thoshte se që një bubullimë. Të tjerë thoshnin: "Një engjëll i ka folur!" ³⁰Dhe Jezusi u përgjigj dhe tha: "Ky zë nuk ka ardhur për mua, por për ju. ³¹Tani është gjykimi i kësaj bote;

tani do të hidhet jashtë princi i kësaj bote! ³²Dhe unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t'i tërheq të gjithë tek unë." ³³**Por ai i thoshte këto për të treguar nga ç'loj vdekje duhet të vdiste.**

Le të ndalojmë këtu për pak. Ne pamë se si Jezusi hyri në Jeruzalem, hipur mbi një gomar dhe turma e judenjve e lavdëronte e brohoriste për Të, duke dashur ta bëjë Mbret. Megjithatë, njerëzit nuk e kuptuan arsyen e ardhjes së Jezusit në Jeruzalem. Madje, edhe vetë dishepujt e Jezusit nuk e kuptuan se çfarë do të ndodhte. Ata kishin shpresë se mos Jezusi do të shpëtonte judenjtë nga sundimi i armikut të tyre, romakëve. Por, kjo nuk ishte arsyeja e ardhjes së Jezusit në botë. **Jezusi nuk erdhi për të shkatërruar perandorinë e Romës, por të shkatërrojë perandorinë e Satanit.** Ai nuk erdhi nga qielli për të ndryshuar këtë botë të korruptuar, por **për të ndryshuar zemrat e njerëzve.** Në të vërtetë, një ditë, Jezus Krishti do të kthehet për të gjykuar njerëzit e botës dhe për të rinovuar botën e krijuar. Megjithatë, kur Ai erdhi në botë për herë të parë, **erdhi për të vdekur si një sakrificë.** Ai erdhi për të shpëtuar bijtë e Adamit nga dënimi i mëkatit të tyre, ashtu siç kishte premtuar Perëndia përmes profetëve të Tij kohë më parë.

Duke vazhduar me historinë, Shkrimet thonë:

*(Luka 19) ⁴⁷Çdo ditë Jezusi **mësonte** në tempull. Dhe krerët e priftërinjve, skribët dhe krerët e popullit **kërkonin ta vrisnin.** ⁴⁸Dhe nuk arrinin dot të vendosnin çfarë të bënin; sepse gjithë populli e dëgjonte me vëmendje të madhe.*

*(Luka 20) ¹Dhe në një nga ato ditë ndodhi që, ndërsa Jezusi po mësonte popullin në tempull dhe predikonte ungjillin, erdhën krerët e priftërinjve dhe skribët bashkë me pleqtë, ²dhe i thanë: "Na trego me ç' autoritet i bën këto gjëra; ose **kush është ai që ta dha ty këtë pushtet?"** ³Dhe ai duke u përgjigjur, u tha atyre: "Edhe unë do t'ju pyes një gjë dhe ju m'u përgjigjini: ⁴Pagëzimi i Gjonit vinte nga qielli apo nga njerëzit?" ⁵Dhe ata arsyetonin në mes tyre duke thënë: "Po të themi prej qiellit, ai do të na thotë: "Atëherë përse nuk i besuat?" ⁶Kurse po t'i themi prej njerëzve, gjithë populli do të na vrasë me gurë, sepse ai është i bindur se Gjoni ishte një profet." ⁷Prandaj u përgjigjën se nuk dinin nga vinte. ⁸Atëherë Jezusi u tha atyre: "As unë nuk po ju them me ç'pushtet i bëj këto gjëra."*

⁹Pastaj filloi t'i tregojë popullit këtë shëmbëlltysë: **"Një njeri mbolli një vresht, ua besoi disa vreshtarëve dhe iku larg për një një kohë të gjatë. ¹⁰ Në kohën e të vjelave, dërgoi një**

shërbëtor tek ata vreshtarë që t'i jepnin pjesën e vet nga prodhimi i vreshtit; por vreshtarët e rrahën atë dhe e kthyen duarbosh. ¹¹Ai dërgoi përsëri një shërbëtor tjetër; por ata, pasi e rrahën dhe e shanë edhe atë, e kthyen duarbosh. ¹²Ai dërgoi edhe një të tretë, por ata e plagosën edhe atë dhe e përzunë. ¹³Atëherë i zoti i vreshtit tha: "Çfarë duhet të bëj? Do të dërgoj djalin tim të dashur. Ndoshta, duke e parë atë, do ta respektojnë!" ¹⁴Por vreshtarët, kur e panë, thanë midis tyre: "Ky është trashëgimtari; ejani e ta vrasim që trashëgimia të na mbetet neve." ¹⁵Kështu e nxorën jashtë vreshtit dhe e vranë. Ç'do t'u bëjë, pra, këtyre, i zoti i vreshtit? ¹⁶Ai do të vijë, do t'i vrasë ata vreshtarë dhe do t'ua japë vreshtin të tjerëve." Por ata, kur e dëgjuan këtë, thanë: "Kështu mos qoftë." ¹⁷Atëherë Jezusi, duke i shikuar në fytyrë, tha: Ç'është, pra, ajo që është shkruar: "**Guri që ndërtuesit e kanë hedhur poshtë u bë guri i qoshes?**" ¹⁸**Kushdo që do të bjerë mbi këtë gur do të bëhet copë-copë, dhe ai mbi të cilin do të bjerë guri, do të dërrmohet.**" ¹⁹Në këtë moment, krerët e priftërinjve dhe skribët kërkuan të vënë dorë në të, sepse **e morën vesh se si e kishte treguar atë shëmbëlltyrë për ata, por kishin frikë nga populli.**

Përmes shëmbëlltyrës së fermerëve të ligë, Jezusi po i paralajmëronte ata që kërkonin ta vrisnin. A e kuptoni këtë shëmbëlltyrë? Nuk është e vështirë për ta interpretuar. Në këtë shëmbëlltyrë, Zoti Jezus e krahason **Perëndinë** me pronarin e një vreshti. Vreshti është **kombi i Izraelit**. Fermerët e ligë ilustrojnë **drejtuesit fetarë judenj**. Shërbëtorët që pronari i vreshtit dërgoi për të mbledhur prodhimin, ata që i keqtrajtuan fermerët, janë **profetët**. Biri i pronarit të vreshtit, të cilin e vranë fermerët, përfaqëson **Jezusin, Mesian**.

Ne mund ta kuptojmë pse u zemëruan priftërinjtë dhe mësuesit e ligjit. Ata e dinin shumë mirë se Jezusi po fliste për ta! Ata e kuptuan se Jezusi po i krahasonte me fermerët e këqinj që kishin keqtrajtuar shërbëtorët e pronarit të vreshtit dhe së fundi, vranë edhe birin e tij. Kështu, Jezusi i demaskoi ata si njerëz që **përbuznin fjalët e profetëve**, dhe si njerëz që **do të vrisnin Mesian, Birin e Shumë të Lartit**. Jo vetëm që Jezusi u tregoi atyre këtë shëmbëlltyrë, por Ai citoi edhe çfarë ishte shkruar për Vetën e Tij tek Psalmet, duke thënë: "**Guri, që ndërtuesit kishin hedhur, u bë guri i qoshes. Kushdo që do të bjerë mbi këtë gur do të bëhet copë-copë, dhe ai mbi të cilin do të bjerë guri, do të dërrmohet!**" (Luka 20:17,18; Psalmi 118:22) Kështu, Jezusi i paralajmëroi drejtuesit fetarë se **Shpëtimtari** që ata e refuzuan dhe kishin planifikuar të vrisnin, në fund, do të bëhej **Gjykatësi i tyre!**

Miq, koha jonë edhe për sot ka përfunduar. Falemnderit që na dëgjuat. Sipas vullnetit të Perëndisë, në mësimin e ardhshëm, do të vazhdojmë me historinë e mahnitshme të Jezusit dhe të drejtuesve fetarë....

Perëndia ju bekoftë, ndërsa meditoni mbi atë që deklaroi Shkrimi për Mesian:

"Ai (fjala) ishte në botë, dhe bota u krijua me anë të tij, por bota nuk e njohu!" (Gjoni 1:10)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Fjalë Të Rënda Dhe Të Vërteta

Mateu 22-25

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot, për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në studimin e kaluar, pamë se si Mesia, **Jezusi, hyri në Jeruzalem, plotësisht i vetëdijshëm** se Jeruzalemi ishte qyteti i priftërinjve dhe i mësuesve të ligjit – i atyre që kërkonin ta vrisnin! Jezusi dinte gjithçka që do t'i ndodhte, por kjo nuk e ndaloi të shkonte në Jeruzalem. Ai e dinte se kishte lindur për të vdekur si flijim për mëkatet e botës. Kishin mbetur vetëm disa ditë përpara se priftërinjtë ta arrestonin dhe ta gozhdonin në kryq.

Prandaj, dëgjues të nderuar, kudo që të jeni sot, kushtojuni vëmendje fjalëve që Zoti Jezus tha, kur paralajmëroi drejtuesit fetarë judenj, kur demaskoi haptas hipokrizinë dhe paudhësinë e tyre. **Fjalët** që do të dëgjojmë sot janë **të rënda** – dhe **të vërteta**. Shpeshherë e vërteta dhemb. Mësimi i sotëm është i mbushur plot me fjalë të tilla që godasin. Fjala e Urtë e Uolof-it e thotë më së miri: "E vërteta është si një spec djegës!"

Siç e pamë edhe në mësimin e mëparshëm, pasi hyri në Jeruzalem, Jezusi shkonte çdo ditë në tempull dhe mësonte njerëzit. Drejtuesit fetarë dhe mësuesit e ligjit, përditë kërkonin një mundësi për ta kapur në fjalë, në mënyrë që të gjenin një pretekst për ta vrarë. Megjithatë, ata kishin frikë nga populli që e dëgjonte Jezusin me shumë vëmendje, duke mos humbur asnjë fjalë të Tij.

Tek Ungjilli sipas Lukës, në kapitullin njëzet, Shkrimi thotë:

(Luka 20) ²⁰*Ata e përgjonin me kujdes [krerët e priftërinjve] dhe i dërguan disa **spiunë** të cilët, duke u paraqitur si njerëz të drejtë, ta zinin në gabim në ndonjë ligjëratë dhe pastaj t'ia dorëzonin pushtetit dhe autoritetit të guvernatorit.* ²¹*Këta e pyetën duke thënë: "Mësues ne e dimë se ti flet dhe mëson drejt dhe që nuk je aspak i anshëm, por mëson rrugën e Perëndisë në të vërtetë.*

²²A është e lejueshme për ne t'i paguajmë taksë Çezarit apo jo?" ²³Por ai, duke e kuptuar ligësinë e tyre, u tha atyre: "Përse më provokoni? ²⁴Më tregoni një denar: e kujt është fytyra dhe mbishkrimi që ka?" Dhe ata, duke u përgjigjur, thanë: "E Çezarit." ²⁵Atëherë ai u tha atyre: "**I jepni, pra, Çezarit atë që i përket Çezarit, dhe Perëndisë atë që i përket Perëndisë.**" (Marku 12:15,16)." ²⁶Dhe nuk mundën ta zënë në gabim në ligjëratën e tij përpara popullit dhe, të habitur nga përgjigja e tij, heshtën.

(Mateu 22) ²³Po atë ditë erdhën tek ai **saducenjtë**, të cilët thonë se nuk ka ringjallje, dhe e pyetën, ²⁴duke thënë: "Mësues, Moisiu ka thënë: "Nëse dikush vdes pa lënë fëmijë, i vëllai le të martohet me gruan e tij, për t'i lindur trashëgimtarë vëllait të tij. ²⁵Tani ndër ne ishin shtatë vëllezër; i pari u martua dhe vdiq dhe duke mos pasë trashëgimtarë, ia la gruan vëllait të vet. ²⁶Kështu edhe i dyti dhe i treti, deri tek i shtati. ²⁷Në fund vdiq edhe gruaja. ²⁸Në ringjallje, pra, e kujt nga këta të shtatë do të jetë gruaja? Sepse të gjithë e patën grua." ²⁹Por Jezusi, duke u përgjigjur u tha atyre: "**Ju bëni gabim, sepse nuk e kuptoni as Shkrimin as pushtetin e Perëndisë.**

(Luka 20) ³⁴Bijtë e kësaj bote martohen dhe martojnë; ³⁵por ata që do të gjenden të denjë të kenë pjesë në botën tjetër dhe në ringjalljen e të vdekurve, nuk martohen dhe nuk martojnë; ³⁶dhe as nuk mund të vdesin më, sepse janë si engjëjt dhe janë bij të Perëndisë, duke qenë bij të ringjalljes. ³⁷Dhe se të vdekurit do të ringjallen, e ka deklaruar vetë Moisiu në pjesën e ferrishtes. Kur e quan Zot, Perëndinë e Abrahamit, Perëndinë e Isakut dhe Perëndinë e Jakobit. ³⁸Ai nuk është perëndi i të vdekurve, por i të gjallëve, sepse të gjithë jetojnë për të."

(Mateu 22) ³³Dhe turmat, kur i dëgjuan këto gjëra, habiteshin nga doktrina e tij. ³⁴Atëherë **farisenjtë**, kur dëgjuan se ai ua kishte zënë gojën saducenjve, u mblodhën tok. ³⁵Dhe një nga ata, mësues i ligjit, e pyeti për të vënë në provë, duke thënë: ³⁶"Mësues, cili është urdhërimi i madh i ligjit?" ³⁷Dhe Jezusi i tha: "**Duaje Zotin, Perëndinë tënd me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe me gjithë mendjen tënde.**" ³⁸Ky është urdhërimi i parë dhe i madh. ³⁹Dhe i dyti, i ngjashëm me këtë, është: "**Duaje të afërmin tënd porsivetveten.**" ⁴⁰Nga këto dy urdhërime varet i tërë ligji dhe profetët."

⁴¹Tani, kur u mblodhën farisenjtë, Jezusi i pyeti: ⁴²"**Ç'u duket juve për Krishtin? Bir i kujt është?**" Ata i thanë: "**I Davidit.**" ⁴³Ai u tha atyre: "Si pra Davidi, në Frymë, e quan Zot, duke thënë: ⁴⁴"Zoti i ka thënë Zotit tim: Ulu në të djathtën time, deri sa unë t'i vë armiqtë e tu stol të këmbëve të tua?" ⁴⁵Në qoftë se Davidi e quan Zot, si mund të jetë biri i tij?" ⁴⁶Por asnjë nuk ishte në gjendje t'i përgjigjej; dhe, **që nga ajo ditë, askush nuk guxoi ta pyesë më.**

(Mateu 23) ¹Atëherë Jezusi u foli turmave dhe dishepujve të vet, ²duke thënë: “Skribët dhe farisenjtë ulen mbi katedrën e Moisiut. ³...bëni gjithçka t’ju thonë të zbatoni; por mos bëni si bëjnë ata, **sepse thonë, por nuk e bëjnë.** ⁴Por lidhin barrë të rënda që barten me vështirësi, dhe ua vënë mbi kurrizin e njerëzve; por ata nuk duan të luajnë vetë as me gisht. ⁵Por të gjitha veprat e tyre i bëjnë për t’u dukur nga njerëzit; i zgjerojnë filateritë e tyre dhe i zgjatin thekët e rrobave të tyre. ⁶Duan kryet e vendit në gostira dhe vendet e para në sinagoga, ⁷si edhe përshëndetjet në sheshe dhe të quhen rabbi nga njerëzit. ⁸Por ju mos lejoni që t’ju quajnë rabbi, sepse vetëm një është mësuesi juaj: Krishti, dhe ju të gjithë jeni vëllezër. ⁹Dhe përmbi tokë mos thirrni askënd atë tuaj, sepse vetëm një është Ati juaj, ai që është në qiej. ¹⁰As mos lejoni që t’ju quajnë udhëheqës, sepse vetëm një është udhëheqësi juaj: Krishti. ¹¹Dhe më i madhi prej jush le të jetë shërbëtori juaj. ¹²**Sepse kush do të lartësojë veten, do të poshtërohet; dhe kush do të përulë veten, do të lartësohet.**

¹³ **Por mjerë ju,** o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse mbyllni mbretërinë e qiejve para njerëzve; sepse as ju nuk hyni, as nuk i lini të hyjnë ata që janë për të hyrë. ¹⁴**Mjerë ju,** o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse gllabëroni shtëpitë e të vejave dhe për sy e faqe bëni lutje të gjata; për këtë arsye ju do të pësoni një dënim më të rreptë.

¹⁵**Mjerë ju,** o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse përshkoni detin dhe dheun për të bërë prozelitë, dhe kur ndokush bëhet i tillë, e bëni bir të Gehenas dhe dy herë më të keq se ju!

²³**Mjerë ju,** skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse ju llogaritni të dhjetën e mëndrës, të koprës dhe të barit të gjumit, dhe lini pas dore gjërat më të rëndësishme të ligjit: gjyqin, mëshirën dhe besimin; këto gjëra duhet t’i praktikoni pa i lënë pas dore të tjerat. ²⁴Udhëheqës të verbër, që sitni mushkonjën dhe kapërdini devenë!

²⁵**Mjerë ju,** skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse pastroni anën e jashtme të kupës dhe të pjatës, ndërsa përbrenda janë plot grabitje dhe teprime. ²⁶Farise i verbër! Pastro më parë përbrenda kupën dhe pjatën, që edhe përjashta të jetë e pastër.

²⁷ **Mjerë ju,** o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse u ngjani varreve të zbardhuara (me gëlqere), që nga jashtë duken të bukur, por brenda janë plot eshtra të vdekurish dhe gjithfarë papastërtish. ²⁸Kështu edhe nga jashtë u paraqiteni njerëzve si të drejtë; por përbrenda jeni plot hipokrizi dhe paudhësi.

²⁹**Mjerë ju**, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse ndërtoni varrezat e profetëve dhe zbukuroni monumentet e të drejtëve, ³⁰dhe thoni: “Po të kishim jetuar në kohën e etërve tanë, nuk do të kishim bashkëpunuar me ta në vrasjen e profetëve.” ³¹Duke folur kështu, ju dëshmoni kundër vetes suaj, se jeni bijtë e atyre që vranë profetët. ³²Ju e kaloni masën e etërve tuaj! ³³O gjarpërinj, o pjellë nëpërkash! Si do t’i shpëtoni gjykimin të Gehenas? ... ³⁷Jeruzalem, Jeruzalem, që i vret profetët dhe i vret me gurë ata që të janë dërguar! Sa herë kam dashur t’i mbledh bijtë e tu ashtu si i mbledh kllloçka zogjtë e vet nënë krahë, **por ju nuk deshët!**

(Mateu 24) ¹Tani kur Jezusi doli nga tempulli dhe po largohej, dishepujt e tij iu afruan për t’i treguar ndërtesat e tempullit. ²Por Jezusi u tha atyre: “A nuk i shikoni ju të gjitha këto? Në të vërtetë po ju them se **këtu nuk do të mbetet asnjë gur mbi gur që nuk do të rrënohet.**” ³Pastaj, kur Jezusi u ul të rrinte në malin e Ullinjve, dishepujt e vet iu afruan mënjanë dhe i thanë: “Na thuaj, kur do të ndodhin këto gjëra? Dhe cila do të jetë shenja e ardhjes sate dhe e mbarimit të botës?”

⁴Dhe Jezusi duke u përgjigjur u tha atyre: **“Ruhuni se mos ju mashtron ndokush!”** ⁵Sepse shumë do të vijnë në emrin tim, duke thënë: “Unë jam Krishti” dhe do të mashtrojnë shumë njerëz. ⁶Atëherë do të dëgjoni të flitet për lufta dhe për ushtime luftash; ruhuni të mos shqetësoheni, sepse të gjitha këto duhet të ndodhin, por ende mbarimi nuk do të ketë ardhur. ⁷Do të ngrihet, pra, popull kundër populli dhe mbretëri kundër mbretërie; do të ketë zi buke, murtajë dhe tërmete në vende të ndryshme. ⁸Por të gjitha këto gjëra do të jenë vetëm fillimi i dhembjeve të lindjes. ⁹Atëherë do t’ju dorëzojnë në mundime dhe do t’ju vrasin; dhe të gjithë kombet do t’ju urrejnë për shkak të emrit tim. ¹⁰Atëherë shumë do të skandalizohen, do ta tradhëtojnë njëri tjetrin dhe do të urrejnë njëri tjetrin. ¹¹**Dhe do të dalin shumë profetë të rremë, dhe do të mashtrojnë shumë njerëz. ...** ²³Atëherë, në qoftë se dikush do t’ju thotë: “Ja, Krishti është këtu, ose “Është atje, mos i besoni. ²⁴Sepse do të dalin krishtër të rremë dhe profetë të rremë, dhe do të bëjnë shenja të mëdha dhe mrekulli të tilla aq sa t’i mashtrojnë, po të ishte e mundur, edhe të zgjedhurit. ²⁵**Ja, unë ju paralajmërova.** ²⁶Pra, në qoftë se ju thonë: “Ja, është në shkretëtirë”, mos shkoni atje: “Ja, është në dhomat e fshehta”, mos u besoni. ²⁷Sepse, si vetëtima që del nga lindja dhe flakëron deri në perëndim, kështu do të jetë ardhja e Birit të njeriut.”

²⁹Tani, fill pas pikëllimit të atyre ditëve, dielli do të erret dhe hëna nuk do të japë dritën e vet, yjet do të bien nga qielli dhe fuqitë e qiejve do të tronditen. ³⁰Dhe atëherë do të duket në qiell shenja e Birit të njeriut; dhe të gjitha kombet e dheut do të mbajnë zi dhe **do ta shohin Birin e njeriut duke ardhur mbi retë e qiellit me fuqi dhe lavdi të madhe.** ³¹Ai do t’i dërgojë engjëjt e vet

me tinguj të fuqishëm borie; dhe ata do t'i mbledhin të zgjedhurit e tij nga të katër erërat, nga një skaj i qiellit te tjetri."

(Mateu 25) ³¹"Dhe kur të vijë Biri i njeriut në lavdinë e tij, bashkë me të gjithë engjëjt e shenjtë, atëherë do të ulet mbi fronin e lavdisë së vet. ³²Dhe të gjithë kombet do të mblidhen para tij; dhe ai do ta ndajë njerin nga tjetri ashtu si i ndan bariu delet nga cjeptë. ³³Dhe delet do t'i vërë në të djathtën e tij dhe cjeptë në të majtën. ³⁴"Atëherë Mbreti do t'u thotë atyre që do të jenë në të djathtën e tij: "Ejani, të bekuar të Atit tim; merrni në trashëgim mbretërinë që u bë gati për ju që nga krijimi i botës.... ⁴¹"Pastaj ai do t'u thotë edhe atyre që do të jenë në të majtë: "Largohuni nga unë, të mallkuar, në zjarr të përjetshëm, të përgatitur për djallin dhe engjëjt e tij. ⁴⁶**Dhe ata do të shkojnë në mundim të përjetshëm, dhe të drejtët në jetën e përjetshme."**

Të dashur miq, sot na duhet të ndalojmë këtu. Dëgjuam Zotin Jezus që **demaskoi e qortoi rreptë** drejtuesit fetarë për hipokrizinë dhe ngurtësinë e zemrave të tyre. Gjithashtu, dëgjuam se Ai i **paralajmëroi** dishepujt e Tij në lidhje me ata që do të vinin pas Tij, që do të hiqeshin si profetë, duke mashtruar shumë njerëz. Më së fundi, dëgjuam që Zoti Jezus **shpalli** ardhjen e Tij në tokë një ditë, duke ardhur nga qielli bashkë me engjëjt e Tij, për të gjykuar të gjithë ata që refuzojnë t'i binden Lajmit të Mirë të Perëndisë për Mesian, Shpëtimtarin e mëkatarëve.

Po, ne kemi dëgjuar **fjalë të rënda** sot, por ato janë edhe **fjalë të mira**, sepse janë të **vërteta**. Ato janë **fjalë të mrekullueshme** për të gjithë ata që i besojnë, sepse Zoti Jezus tha: "*Do ta njihni të vërtetën, dhe e vërteta do t'ju bëjë të lirë!*" (Gjoni 8:32)

Miq, ju falënderojmë që na dëgjuat dhe ju ftojme të na ndiqni herën tjetër për të mësuar për një nga dishepujt e Jezusit që shkoi te kryepriifti që ta tradhëtonte dhe ta jepte në duart e atyre që donin ta vrisnin... Perëndia ju bekoftë, ndërsa meditonit mbi këto fjalë të Zotit Jezus:

"Ju bëni gabim, sepse nuk e kuptoni as Shkrimin as pushtetin e Perëndisë." Por e vërteta do t'ju bëjë të lirë!" (Mateu 22:29; Gjoni 8:32)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Darka e Fundit

Mateu 26

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot, për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në udhëtimin tonë nëpër Shkrimet e Shenjta, aktualisht po studiojmë Ungjillin – ose Inxhilin – librin e shenjtë që tregon Lajmin e Mirë për Jezus Mesinë. Jezusi është Shpenguesi i shenjtë që erdhi në botë për të çliruar bijtë e Adamit nga sundimi i Satanit. **Shpenguesi ishte shumë i ndryshëm nga njerëzit e tjerë; Ai është Fjala që ishte me Perëndinë që nga fillimi që u shfaq mbi tokë si një njeri.** Njeriu Jezus ishte unik në **lindjen** e Tij, sepse Ai lindi nga një virgjëreshë me fuqinë e Frymës së Perëndisë. Jezusi ishte unik edhe në **karakterin** e Tij, sepse lindi me një natyrë të shenjtë; Ai nuk mëkatoi kurrë. **Veprat** e tij ishin gjithashtu unike; askush nuk ka bërë ndonjëherë mrekulli si Ai. Zoti Jezus kishte pushtet mbi Satanin dhe demonët e tij, mbi erën dhe detin, mbi sëmundjet dhe vdekjen. **Mësimi** i tij ishte gjithashtu i pashembullt; saqë edhe armiqtë e tij thanë: "*Asnjëri nuk ka folur kurrë si ai njeri!*" (Gjoni 7:46)

Jezus Krishti ishte unik në lindjen e Tij, karakterin e Tij, veprat dhe fjalët e Tij. Por kjo nuk bëri që të gjithë të kuptonin se Ai ishte Shpëtimtari që erdhi nga qielli. Shumica e fëmijëve të Adamit nuk e kuptonin se kush ishte në të vërtetë Jezusi. Ata e konsideruan Jezusin si profet, por nuk e kuptuan se vetë Zoti kishte ardhur për t'i vizituar! Sa për krerët fetarë hebrenj, ata jo vetëm që nuk arritën të kuptonin se kush ishte Jezusi, por madje komplotuan së bashku për ta vrarë! Në mësimin tonë të fundit, dëgjuam se si Jezusi i qortoi udhëheqësit fetarë dhe mësuesit e ligjit për hipokrizinë dhe ligësinë e tyre. Por fjalët e Jezusit nuk i bënë të pendoheshin. Në fakt, drejtuesit fetarë ishin të fiksuar pas një mendimi: **Jezusi duhet vrarë!**

Zoti Jezus e dinte se do të vdiste në Jeruzalem dhe se, ishin pikërisht këta drejtues fetarë që do ta vrisnin. Kështu, pamë se Jezusi u tha dishepujve të Tij se priftërinjtë dhe mësuesit e ligjit do ta dënonin me vdekje. Ata do ta dorëzonin te romakët, në mënyrë që ta tallnin, ta pështynin, ta rrihnin dhe ta gozhdonin në kryq. Por pas tre ditësh Ai do të ngrihej përsëri! Në

këtë mënyrë, Jezusi parashikoi vdekjen e Tij në kryq dhe ringjalljen e Tij prej së vdekurish. Dhe jo vetëm që shpalli se **si** dhe **ku** do të vdiste, por në kapitullin e sotëm do të shohim se Jezusi, madje, shpalli edhe se **kur** do të vdiste!

Tani, le të vazhdojmë tek Ungjilli i Mateut, në kapitullin njëzet e gjashtë dhe të dëgjojmë se si Jezusi u përgatit për kryqëzimin e Tij {Fjalë për Fjalë: vdekje në një kryq}. Fjala e Perëndisë thotë: (Mateu 26) ¹ *Dhe ndodhi që, mbasi Jezusi i mbaroi të gjitha këto fjalime, u tha dishepujve të vet;* ² *"Ju e dini se pas dy ditësh janë Pashkët dhe Biri i njeriut do të dorëzohet për t'u kryqëzuar."*

A e dëgjuat atë që Jezusi u tha dishepujve të Tij? Ai u tha atyre se bijtë e Adamit do ta gozhdonin në kryq **ditën e festës së Pashkës**. Ky fakt ka shumë rëndësi. Gjatë studimit të Toras, mësuam për ditën e Pashkës. Pashka u zhvillua në muajin e parë të kalendarit judaik, që është në mars dhe në prill (Pashka). Çdo vit, në atë festë, judenjtë kujtojnë atë që ndodhi në kohën e Moisiut, kur izraelitët ishin skllëvër të mbretit mizor, Faraonit. Atëherë, Perëndia në drejtësinë e gjykimit të Tij dhe sipas planit të Tij të madh, kishte dënuar me vdekje çdo të parëlindur mashkull në Egjipt. Por, Ai siguroi edhe një rrugë çlirimi për ata që i besuan dhe iu bindën Atij. Perëndia urdhëroi çdo familje izraelite që të sakrifikonte një qengj pa të meta dhe të lyente me gjakun e tij çdo derë të shtëpive të tyre. Perëndia u kishte premtuar, duke iu thënë: **"Kur unë do të shoh gjakun do të kaloj tujtë!"** (Eksodi 12:13) Populli i Izraelit bëri ashtu siç e urdhëroi Perëndia dhe, si rrjedhim, Ai i shpëtoi të parëlindurit e tyre nga vdekja. Zoti i shpengoi ata me anë të **gjakut të një qengji**.

Për një mijë e pesëqind vjet, judenjtë flijuan qengja çdo vit në festën e Pashkës, me qëllim që të kujtonin se si Perëndia i kishte shpëtuar nga plaga e vdekjes që ra mbi vendin e Egjiptit. Megjithatë, Perëndia nuk donte që ata thjesht të **shikonin mbrapa** dhe të kujtonin se çfarë kishte ndodhur. Me anë të këtyre qengjave të flijuar, Perëndia donte që ata të **shihnin përpara**, të kuptonin dhe të parashikonin ditën që Mesia do të derdhte gjakun e Tij në kryq. Gjaku që Mesia do të derdhte, do të shpëtonte mëkatarët nga plaga që është më e keqe se çdo lloj plage: zjarri i përjetshëm i ferrit! Vdekja e Shpenguesit në kryq do të ishte sakrifica përfundimtare dhe e përsosur që kërkonte ligji i drejtë i Perëndisë. Perëndia, me diturinë e Tij, planifikoi që Shpenguesi do të derdhte gjakun e Tij në ditën e Festës së Pashkës dhe kështu, **do të përmbushte simbolikën e qengjit të flijimit**. Pra, Jezus Shpenguesi do të përfundonte planin që Perëndia kishte hartuar për të shpëtuar mëkatarët nga gjykimi i Tij i drejtë.

Tani, le të kthehemi tek Ungjilli, duke filluar me vargun që sapo lexuam.

(Mateu 26) ¹Dhe ndodhi që, mbasi Jezusi i mbaroi të gjitha këto fjalime, u tha dishepujve të vet: ²**"Ju e dini se pas dy ditësh janë Pashkët dhe Biri i njeriut do të dorëzohet për t'u kryqëzuar."** ³Atëherë krerët e priftërinjve, skribët dhe pleqtë e popullit u mbledhën në pallatin e kryepriftit që quhej Kajafa. ⁴Edhe bënë këshill për ta zënë Jezusin me dredhi dhe ta vrasin; ⁵por thonin: **"Jo gjatë festës, që të mos bëhet ndonjë trazirë në popull."**... ¹⁴Atëherë një nga të dymbëdhjetët, me emër Judë Iskarioti, shkoi te krerët e priftërinjve, ¹⁵dhe u tha atyre: **"Sa do të më jepni që unë t'ju dorëzoj? Dhe ata i numëruan tridhjetë sikla argjendi. ¹⁶Dhe qysh atëherë ai kërkonte rastin e përshtatshëm për ta tradhëtuar.**

(Marku 14) ¹²Tani në ditën e parë të festës së të Ndormëve, kur flijohej Pashka, dishepujt e vet i thanë: **"Ku don të shkojmë dhe të përgatisim për ta ngrënë Pashkën?"** ¹³Atëherë ai dërgoi dy nga dishepujt e vet duke u thënë: **"Shkoni në qytet dhe atje do të takoni një njeri, që bart një kanë plot me ujë; ndiqeni atë. ¹⁴Dhe atje ku ai do të hyjë, i thoni të zotit të shtëpisë: "Mësuesi pyet: Ku është dhoma ku mund të ha Pashkën me dishepujt e mi?" ¹⁵Atëherë ai do t'ju tregojë lart një sallë të madhe të mobiluar dhe gati; aty përgatitni për ne." ¹⁶Dishepujt e tij shkuan, arritën në qytet dhe gjetën ashtu siç ai u kishte thënë; dhe përgatitën Pashkën.**

(Luka 22) ¹⁴**Dhe, kur erdhi ora, ai u ul në tryezë dhe bashkë me të dymbëdhjetë apostujt. ¹⁵Atëherë ai u tha atyre: "Kam pasur dëshirë të madhe ta ha këtë Pashkë bashkë me ju, para se të vuaj, ¹⁶sepse po ju them se nuk do të ha më të tillë derisa ajo të plotësohet në mbretërinë e Perëndisë."** (Marku 14) ¹⁸Dhe kur po rrinin në tryezë dhe po hanin, Jezusi tha: **"Ju them në të vërtetë se njëri prej jush, që po ha me mua, do të më tradhëtojë."** ¹⁹Atëherë ata filluan të trishtohen dhe t'i thoshin njëri pas tjetrit: **"Mos jam unë?"** Dhe një tjetër tha: **"Mos jam unë?"** ²⁰Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: **"Është një nga të dymbëdhjetët që po ngjyen me mua në çanak. ²¹Po, Biri i njeriut po shkon ashtu siç është shkruar për të; por mjerë ai njeri me anë të të cilit tradhëtohet Biri i njeriut. Do të ishte më mirë për të, që ai njeri të mos kishte lindur kurrë!"** (Mateu 26) ²⁵Dhe Juda, ai që do ta tradhëtonte, e pyeti dhe tha: **"Rabbi, mos jam unë ai?"** Ai i tha: **"Ti po thua!"** (Gjoni 13) ³⁰Ai, pra, mori kafshatën dhe doli menjëherë. Ishte natë. (Marku 14) ²²Dhe, ndërsa ata po hanin, Jezusi mori **bukën**, e bekoi, e theu dhe ua dha atyre duke thënë: **"Merrni, hani; ky është trupi im."** ²³Pastaj mori **kupën**, e

falenderoi, ua dha atyre dhe të gjithë pinë prej saj. ²⁴Atëherë u tha: “Ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes së re, që derdhet për shumë veta...”

Kjo është ajo që shkruhet në Ungjill në lidhje me darkën e fundit që Jezusi pati me dishepujt e Tij, përpara se të derdhte gjakun si një flijim që fshin mëkatin. Jezusi u bëri të ditur të dymbëdhjetë dishepujve të Tij se njëri prej tyre do ta tradhëtonte. Ishte Juda Iskarioti. Në sytë e njerëzve, Juda ishte një dishepull besnik, por në zemrën e tij, Juda interesohej vetëm për paratë dhe për gjërat e botës. Kjo është arsyeja pse ai shkoi tek priftërinjtë dhe u tha: “*Sa do të më jepni që unë t’jua dorëzoj?*” Kështu, priftërinjtë i dhanë tridhjetë copa argjendi. Kjo ndodhi që të përmbushej ajo që ishte thënë përmes gojës së profetit Zakaria që kishte parashikuar qindra vjet më parë, kur shkroi se Mesia do të tradhëtohej për tridhjetë copa argjendi. (Shihni Zakaria 11:12,13)

Megjithatë, gjëja më e rëndësishme në ato që sapo lexuam është fjala e Jezusit kur ndau me dishepujt e Tij bukën dhe kupën. A e dëgjuat se çfarë u tha? Le ta lexojmë përsëri:

(Marku 14) ²²*Dhe, ndërsa ata po hanin, Jezusi mori **bukën**, e bekoj, e theu dhe ua dha atyre duke thënë: “Merrni, hani; ky është trupi im.”* ²³*Pastaj mori **kupën**, e falenderoi, ua dha atyre dhe të gjithë pinë prej saj.* ²⁴Atëherë u tha: “Ky është **gjaku** im, gjaku i besëlidhjes së re, që derdhet për shumë veta...”

Pra, shohim se si Jezusi vendosi **dy simbole** përpara dishepujve të Tij: simbolin e **bukës**, dhe simbolin e **kupës**. Buka, që Jezusi theu dhe ua dha dishepujve të Tij, **ilustroi** trupin e Tij, të cilin do ta ofronte si sakrificë. Kupa me lëngun e rrushit **ilustroi** gjakun e Jezusit, Shpenguesit, që do të derdhej për të paguar borxhin për mëkatin e bijve të Adamit, me qëllim që ata të mund të jetonin në praninë e Perëndisë përgjithmonë. Kështu, përmes **simbolit të bukës** dhe **simbolit të kupës**, Jezusi u mësoi dishepujve të Tij se arsyeja e ardhjes së Tij në botë ishte **që të jepte jetën e Tij**-trupin dhe gjakun e Tij si sakrificë për mëkatarët. Ashtu si çdo njeri duhet **të marrë** ushqim dhe ujë që të mbijetojë, po ashtu, edhe çdo njeri që dëshiron të jetojë përgjithmonë në parajsë me Perëndinë duhet **të besojë** se Jezus Krishti dha trupin dhe gjakun e Tij për të na dhënë jetën e përjetshme. Zoti Jezus Krisht është i Vetmi që mund të japë jetë të përjetshme dhe gjaku që Ai derdhi është shpengimi i vetëm i Perëndisë për mua dhe ju nga mallkimi që solli mëkati ynë.

Të dashur miq, nëse do të mbani mend vetëm një gjë nga studimi i sotëm, le të jetë kjo: **Jezus Krishti erdhi në botë për të mbajtur barrën e mëkatit tuaj.** Ky është mesazhi i profetëve të Perëndisë. Ky është **kuptimi i qengjit** që Abrahami sakrifikoi në vend të birit të tij. Rruga e faljes është rruga e Sakrificës së Përsosur. Perëndia mund t'ju falë mëkatet vetëm përmes sakrificës së Shpenguesit të Shenjtë, që derdhi gjakun e Tij për ju. Për mijëra vjet, Perëndia kërkoi sakrifica kafshësh, me qëllim që Ai të mbulonte mëkatet e bijve të Adamit. Kjo është Besëlidhja e Vjetër, që Perëndia u besoi profetëve të Tij. Megjithatë, Jezus Mesia është i Vetmi që solli Besëlidhjen e Re. Ai është i Vetmi që erdhi **për të përmbushur simbolikën e flijimit të qengjit.** Jezus Krishti është Pashka përfundimtare që u krye, me qëllim që kushdo që beson në Të të mund të shpëtohet nga gjykimi i drejtë i Perëndisë. Kjo është arsyeja pse Shkrimi i shenjtë thotë: *"Pashka jonë, që është [Jezus] Krishti, u flijua për ne."* (1 Korintasve 5:7) *"Sepse Perëndia bëri të jetë mëkat për ne ai që nuk njihnte mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të."* (2 Korintasve 5:21)

Gjaku i Jezusit ka një vlerë të paçmueshme. Dëgjoni se çfarë thotë Fjala e Perëndisë në lidhje me fuqinë pastruese të gjakut të Jezusit. Shkrimi thotë:

"Gjaku i Jezus [Krishtit]...na pastron nga çdo mëkat!" (1 Gjonit 1:7) *"Duke ditur se jo me anë gjërash që prishen, si argjendi ose ari, jeni shpenguar nga mënyra e kotë e të jetuarit të trashëguar nga etërit, por nga gjaku i çmuar i Krishtit, si të Qengjit të patëmetë dhe të panjollë, të paranjohur përpara krijimit të botës, por të shfaqur kohët e fundit për ju, që, nëpërmjet tij, të besoni në Perëndinë që e ringjalli prej së vdekurish dhe i dha lavdi, që besimi juaj dhe shpresa të jenë në Perëndinë."* (1 Pjetrit 1:18-21)

Mendoni me kujdes për atë që keni dëgjuar sot, sepse Perëndia dëshiron t'ju japë njohuri për këto të vërteta të mëdha. Në studimin e ardhshëm, kemi në plan të përfundojmë historinë e darkës së fundit dhe të shohim se si drejtuesit fetarë e arrestuan Jezusin me qëllim që ta vrisnin... Perëndia ju bekoftë, ndërsa mendoni mbi kuptimin e thellë dhe bekimet e mëdha që mbart në vetvete ky varg nga Fjala e Perëndisë:

"Gjaku i Jezus [Krishtit]...na pastron nga çdo mëkat!" (1 Gjonit 1:7)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Jezusi Arrestohet

Gjoni 14; Mateu 26

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot, për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në programin e fundit, mësuam për **darkën e fundit** që Jezusi hëngri me dishepujt e Tij përpara se të vdiste. Ne dëgjuam se Zoti Jezus i informoi të dymbëdhjetë dishepujt se njëri prej tyre do ta tradhëtonte dhe do ta dorëzonte tek armiqtë e tij. Gjithashtu, pamë se Jezusi u dha bukën dhe kupën dishepujve të Tij, duke iu treguar se buka që kishte thyer ilustronte trupin e Tij që Ai po bëhej gati ta jepte si sakrificë, dhe kupa që përmbante lëng rrushi, ilustronte gjakun që Ai do të derdhte. Kështu, Jezusi u tregoi dishepujve se arsyeja e ardhjes së Tij në botë ishte që të derdhte gjakun e Tij si një sakrificë që heq mëkatën dhe jep jetë të përjetshme.

Sot, kemi në pan të vazhdojmë tek Ungjilli dhe të dëgjojmë **fjalë më të thella dhe më të mrekullueshme**. Këto fjalë u thanë nga Zoti Jezus **natën që rojet e tempullit erdhën për ta arrestuar**.

Po lexojmë tek Ungjilli i Gjonit, kapitulli katërmëdhjetë. Jezusi, duke e ditur se koha që Ai të linte jetën e Tij, kishte ardhur, u foli dishepujve të Tij, duke iu thënë:

(Gjoni 14) ¹ *"Zemra juaj mos u tronditë; besoni në **Perëndi** dhe besoni edhe në **mua!**"*
²*Në shtëpinë e Atit tim ka shumë banesa; përndryshe do t'ju thoja. Unë po shkoj t'ju përgatis një vend.* ³*Dhe kur të shkoj e t'ju përgatis vendin, do të kthehem dhe do t'ju marr pranë meje, që aty ku jam unë, të jeni edhe ju.* ⁴*Ju e dini se ku po shkoj dhe e njihni edhe udhën."* ⁵*Thomai i tha: "Zot, ne nuk e dimë se ku po shkon; pra, si mund ta njohim udhën?"* ⁶*Jezusi i tha: "Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje."* ⁷*Po të më kishit njohur, do të kishit njohur edhe Atin tim; qysh tani e njihni dhe e keni parë."* ⁸*Filipi i tha: "Zot, na e trego Atin, dhe na mjafton."* ⁹*Jezusi i tha: "Ka kaq kohë që unë jam me ju dhe ti nuk më ke njohur akoma, o Filip? **Kush më ka parë mua, ka parë Atin**; si vallë po thua: "Na e trego Atin?"* ¹⁰*A nuk beson se unë jam në Atin dhe se Ati është në mua? Fjalët që po ju them,*

nuk i them nga vetja. Ati që qëndron në mua, është ai që i bën veprat. ¹¹Më besoni se unë jam në Atin dhe se Ati është në mua; në mos, më besoni për shkak të vet veprave.

¹⁵"Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia. ¹⁶Dhe unë do t'i lutem Atit dhe ai do t'ju japë një **Ngushëllues tjetër**, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju, ¹⁷**Frymën e së Vërtetës, që bota nuk mund ta marrë, sepse nuk e sheh dhe nuk e njeh; por ju e njihni, sepse qëndron me ju dhe do të jetë në ju.** ¹⁸Nuk do t'ju lë bonjakë, do të kthehem te ju. ¹⁹Edhe pak kohë dhe bota nuk do të më shohë më, por ju do të më shihni; sepse unë jetoj, edhe ju do të jetoni; ²⁰Atë ditë do të mësoni se unë jam në Atin tim, dhe se ju jeni në mua dhe unë në ju. ²¹Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton, është ai që më do; dhe kush më do mua, Ati im do ta dojë; dhe unë do ta dua dhe do t'i dëfthem atij." ... ²³Nëse ndokush më do, do ta zbatojë fjalën time; edhe Ati im do ta dojë dhe ne do të vijmë tek ai dhe do të bëjmë banesën tek ai. ²⁴Kush nuk më do, nuk i zbaton fjalët e mia; dhe fjala që po dëgjoni nuk është imja, por e Atit që më ka dërguar. ²⁵Ju kam thënë këto gjëra, ndërkaq jam me ju; ²⁶**Por Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë, që Ati do ta dërgojë në emrin tim, do t'ju mësojë çdo gjë dhe do t'ju kujtojë të gjitha këto që ju thashë.** ²⁷Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time; unë po jua jap, po jo si e jep bota; zemra juaj mos u tronditë dhe mos u frikësoftë."

Kështu, Zoti Jezus i ngushëlloi zemrat e dishepujve dhe i përgatiti për atë që do të ndodhte shumë shpejt. A e dëgjuat atë që shpalli Jezusi në lidhje me **Ngushëlluesin** {Fjalë për fjalë Ndhimësi}? Është shumë e rëndësishme që ju ta kuptoni, sepse disa njerëz i keqpërdorin fjalët e Jezusit dhe përpiqen të mashtrojnë njerëzit, duke i bërë të besojnë se Jezusi po shpallte ardhjen e një profeti tjetër. Por, fjalët që Jezusi tha për Ngushëlluesin, nuk i referoheshin një profeti, as ndonjë njeriu, sepse Jezusi u tha se ky Ngushëllues ishte një frymë e padukshme që do të vinte për të banuar brenda dishepujve të vërtetë të Jezusit.

Kush është ky Ngushëllues? Zoti Jezus na e tregon qartë se kush është. Dëgjoni përsëri se çfarë tha Jezusi:

"Dhe unë do t'i lutem Atit dhe ai do t'ju jap një **Ngushëllues tjetër**, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju – **Frymën e së Vërtetës**. ...Ai ... do të jetë në ju. Nuk do t'ju lë bonjakë; do të kthehem te ju....**Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë, që Ati do ta dërgojë në emrin tim, do t'ju mësojë çdo gjë dhe do t'ju kujtojë të gjitha këto që ju thashë.**" (Gjoni 14:16-18,26)

Kam një pyetje për ju: Kush është Ngushëlluesi që Jezusi u premtoi dishepujve të Tij? Ai është **Fryma e Shenjtë**, që vjen nga Perëndia dhe ishte tek Jezusi. Ai është Fryma e

Perëndisë dhe e Jezusit. Ai është Fryma e Shenjtë, të cilin Perëndia e vë në zemrat e të gjithë atyre që besojnë tek Jezusi si Shpëtimtari dhe Zoti i tyre. Jezusi u premtoi dishepujve se, pas vdekjes e ringjalljes së Tij, dhe pas kthimit të Tij në parajsë, Ai do të dërgonte Frymën e Tij të Shenjtë në zemrat e tyre, me qëllim që Ai t'i rigjeneronte, t'i pastronte, t'u jepte fuqi dhe "t'i drejtonte në të vërtetën." (Gjoni 16:13; shihni edhe tek Tit 3:4-7) Pas disa mësimëve, sipas vullnetit të Perëndisë, do të shohim se si ndodhi në Jeruzalem, pikërisht ajo që tha Jezusi, kur (dhjetë ditë pasi Jezusi ishte ngjitur në parajsë), Fryma e Shenjtë zbriti poshtë dhe filloi të banojë në zemrat e të gjithë dishepujve të Jezusit, ashtu siç Ai kishte premtuar.

Në programin e ardhshëm, do të mësojmë akoma më shumë për Ngushëlluesin, Frymën e Shenjtë, i cili mund të transformojë një mëkatar në një person që do Perëndinë dhe dëshiron t'i pëlqejë Atij. Por tani, le të kthehemi tek Ungjilli për të parë se çfarë ndodhi atë natë të jashtëzakonshme pasi Jezusi hëngri darkën e fundit me dishepujt e Tij.

Shkrimi thotë:

(Mateu 26) ³⁰Dhe, mbasi kënduan himnin, **dolën jashtë te mali i Ullinjve.** ³¹Atëherë Jezusi u tha atyre: "Këtë natë të gjithë ju do të skandalizoheni për shkakun tim, sepse është shkruar: "Do të godas bariun dhe delet e kopesë do të shpërndahen." ³²Por, mbasi të jem ngjallur, do të shkoj përpara jush në Galile." ³³Atëherë Pjetri duke u përgjigjur i tha: "Edhe sikur të gjithë të skandalizohen për shkakun tënd, unë nuk do të skandalizohem kurrë!" ³⁴Jezusi i tha: "Në të vërtetë po të them se pikërisht këtë natë, para se të këndoje gjeli, ti do të më mohosh tri herë." ³⁵Pjetri i tha: "Edhe sikur të duhej të vdisja bashkë me ty, nuk do të të mohoj kurrësesi." Po atë thanë edhe të gjithë dishepujt. ³⁶Atëherë Jezusi shkoi bashkë me ta në një vend, që quhej **Gjetsemani**, dhe u tha dishepujve: "Uluni këtu, ndërsa unë po shkoj aty të lutem." ³⁷Dhe mori me vete Pjetrin dhe të dy djemtë e Zebedeut, dhe filloi të ndjejë trishtim dhe ankth të madh. ³⁸Atëherë ai u tha atyre: "**Shpirti im është thellësisht i trishtuar, deri në vdekje; qëndroni këtu dhe rrini zgjuar bashkë me mua.**" ³⁹Dhe, si shkoi pak përpara, ra me fytyrë për tokë dhe lutej duke thënë: "**Ati im, në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë; megjithatë, jo si dua unë, por si do ti.**"

Le të ndalojmë këtu për pak. Cila është kupa e vuajtjeve, për të cilën Jezusi iu lut Atit që të mos pinte? Pse Jezusi ishte aq i trishtuar deri në vdekje? Jezusi ishte në një agoni të patregueshme, sepse e dinte se kishte ardhur koha që Ai të mbante mbi veten e Tij dënimin e mëkatit për bijtë e Adamit! **Ora, për të cilën të gjithë profetët e Perëndisë kishin profetizuar, kishte ardhur!** Njerëzit do ta torturonin Shpenguesin dhe do ta varnin në një kryq, por gjëja më e tmerrshme për Jezusin ishte të dinte se Perëndia, Ati i Tij në parajsë, të

cilin e donte dhe që edhe Ati e donte, do të vinte mbi Të dënimin e mëkateve të të gjithë botës! Kjo është arsyeja pse Jezusi u lut, duke thënë: "Ati im, në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë (e vuajtjes së patregueshme) megjithatë, jo si dua unë, por si do ti!"

Shkrimi thotë gjithashtu:

(Mateu 26) ⁴⁰Pastaj [Jezusi] u kthye te dishepujt dhe i gjeti që flinin, dhe i tha Pjetrit: "Po si, nuk mundët të vigjëloni me mua të paktën për një orë?" ⁴¹Rrini zgjuar dhe lutuni, që të mos bini në tundim; sepse fryma është gati, por mishi është i dobët." ⁴²U largua përsëri **për herë të dytë** dhe u lut duke thënë: "Ati im, në qoftë se nuk është e mundur që kjo kupë të largohet prej meje pa u pirë prej meje, u bëftë vullneti yt!" ⁴³Pastaj u kthye dhe i gjeti përsëri që flinin, sepse sytë u ishin rënduar. ⁴⁴Dhe, mbasi i la ata, u largua përsëri dhe u lut **për të tretën herë**, duke thënë të njëjtat fjalë. ⁴⁵Pastaj u kthye te dishepujt e vet dhe u tha atyre: "Tani vazhdoni të flini dhe pushoni; ja erdhi ora, dhe Biri i njeriut do të bjerë në duart e mëkatarëve. ⁴⁶Çohuni, të shkojmë; ja, ai që po më tradhëton është afër."

⁴⁷Dhe ndërsa ai ende po fliste, ja **Juda [Iskarioti]**, një nga të dymbëdhjetët, erdhi, dhe bashkë me të një turmë e madhe me shpata dhe me shkopinj, e dërguar nga krerët e priftërinjve dhe nga pleqtë e popullit. ⁴⁸Tani ai që e tradhtonte u kishte dhënë atyre një shenjë, duke thënë: "Atë që unë do të puth, ai është; kapeni." ⁴⁹Dhe menjëherë iu afrua Jezusit dhe i tha: "Tungjatjeta, Mësues!" Dhe e puthi përzemërsisht. ⁵⁰Dhe Jezusi i tha: "Mik, çfarë ke ardhur të bësh?" Atëherë ata iu afruan, vunë duart mbi Jezusin dhe **e zunë**.

⁵¹Dhe ja, një nga ata që ishte me Jezusin, zgjati dorën nxori shpatën e vet, iu hodh shërbëtorit të kryepriftit dhe ia preu veshin. [Por Jezusi e preku veshin e atij njeriu dhe e shëroi dhe i tha atij që u përpoq ta mbronte, (Luka 22:50)] ⁵²"Ktheje shpatën në vendin e vet, sepse të gjithë ata që rrokin shpatën, prej shpate do të vdesin. ⁵³**A kujton ti, vallë, se unë nuk mund t'i lutem Atit tim, që të më dërgojë më shumë se dymbëdhjetë legjione engjëjsh?** ⁵⁴**Po atëherë si do të përmbusheshin Shkrimet, sipas të cilave duhet të ndodhë kështu?"**

(Mateu 26) ⁵⁵Në atë moment Jezusi u tha turmave: "Ju dolët të më zini mua me shpata dhe me shkopinj, si kundër një kusar; e pra, çdo ditë isha ulur midis jush duke mësuar në tempull, dhe ju nuk më kapët. ⁵⁶Por **të gjitha këto ndodhën që të përmbushen Shkrimet e profetëve.**" Atëherë të gjithë dishepujt e lanë dhe ikën. ⁵⁷Dhe ata që e kishin arrestuar Jezusin e çuan te Kajafa, kryepriifti, ku tashmë ishin mbledhur skribët dhe pleqtë.

Pra, siç lexuam, Jezusi u Vetëdorëzua në duart e atyre që donin ta vrisnin. Ndoshta, dikush mund të pyesë: "Pse e lejoi Jezusi që të binte në duart e armiqve të Tij? Ai që ndaloi stuhinë, dëboi demonë, shëroi të verbërit dhe ringjalli të vdekurit – **s' mund të shpëtonte dot Vetveten nga armiqtë e Tij?**" Jezusi Vetë e tregoi arsyen. Kur një prej dishepujve të Tij u përpoq ta mbronte, Jezusi i tha:

"Ktheje shpatën në vendin e vet, ...A kujton ti, vallë, se unë nuk mund t'i lutem Atit tim, që të më dërgojë më shumë se dymbëdhjetë legjione engjëjsh? ⁵⁴Po atëherë si do të përmbusheshin Shkrimet, sipas të cilave duhet të ndodhë kështu?" (Mateu 26:52-54)

Pse lejoi Jezusi që të arrestohej nga armiqtë e Tij? Ai e bëri këtë që **të përmbushte Shkrimet e Profetëve**, të cilët profetizuan vazhdimisht se Mesia duhej të vuante dhe të derdhte gjakun e Tij si një sakrificë për të hequr mëkatin. Shpenguesi i Drejtë duhej të vdiste për të padrejtët, me qëllim që të na sillte tek Perëndia. Jezus Mesia erdhi në botë për të përmbushur fjalët e profetëve. Ai erdhi për të përmbushur kuptimin e qengjit të sakrificës; për të na shpëtuar mua dhe ju nga mëkati ynë. Kjo është arsyeja pse Ai e lejoi Vetën që të arrestohej nga armiqtë e Tij. **Jezusi dha jetën e Tij për mua dhe për ju.** Lavdi i qoftë Perëndisë që na dërgoi një Shpëtimtar të tillë kaq të madh!

Miq, këtu na duhet të ndahemi për sot. Shpresojmë se do të na ndiqni në studimin tjetër, për të parë se si kryepriiftërinjtë dhe populli i Jeruzalemit bashkë me drejtuesit e tij, bashkëpunuan në gjykimin e Jezusit dhe më pas në dënimin e Tij, duke përmbushur, kështu, fjalët e profetëve . . .

Perëndia ju bekoftë, ndërsa kujtoni fjalët që Jezusi u tha dishepujve të Tij:

"Unë e lë jetën time që ta marr përsëri. Askush nuk mund të ma heqë, por e lë nga vetja!" (Gjoni 10:17,18)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Jezusi Dënohet

Mateu 26, 27; Gjoni 18, 19

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot, për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në studimin tonë përmes Shkrimit të Shenjtë, kemi dëgjuar se si profetët e Perëndisë shpallën **planin e shpëtimit** që Perëndia kishte hartuar për të shpëtuar mëkatarët nga dënimi i përjetshëm. Cili është plani i shpëtimit? Është vdekja e Mesias në kryq. Profetët e Perëndisë dëshmuuan se Mesia i drejtë duhej të vdiste, të derdhte gjakun e Tij për të padrejtët, duke mbajtur për ne dënimin për mëkatet tona, si qengji i pafajshëm i flijimit. Kjo ishte e vetmja mënyrë, me anë të së cilës mund të na falte na mëkatet tona dhe të na gjykonte si të drejtë pa e prishur drejtësinë e Tij. Në studimin tonë kronologjik të Shkrimeve të Shenjta, po i afrohem historisë më interesante, dhe kjo është dëshmia historike e vdekjes dhe e ringjalljes së Mesias. Në vullnetin e Perëndisë, sot dhe në mësimet e ardhshme do të shohim se si Mesia, Jezusi, dha jetën e Tij për të mbajtur mbi vete mëkatet e të gjithë botës.

Në mësimin e mëparshëm, pamë se si krerët e priftërinjve korrupuan një tradhtar që i çoi tek vendi ku ishte Jezusi me dishepujt e Tij. Ne pamë se si e **arrestuan Jezusin**, e lidhën dhe e morën. **E habitshme!** Pse, Jezusi, që ishte i mbushur me fuqinë e Perëndisë, i lejoi armiqtë e Tij që ta kapnin? Ai i lejoi, sepse donte që **të përmbusheshin Shkrimet e Profetëve** që parathanë se Mesia duhet të vuante, të vdiste dhe të ngrihej nga të vdekurit në ditën e tretë, në mënyrë që kushdo që beson në Të të marrë faljen e mëkateve. Ashtu siç kishin profetizuar profetët, Mesia do të çohet "*si një qengj në thertore.*" (Isaia 53:7)

Tani, le të vazhdojmë tek Ungjilli për të parë se çfarë ndodhi **në atë natë të errët**, pas arrestimit të Jezusit. Shkrimi thotë:

(Marku 14) ⁵³**Atëherë ata e çuan Jezusin te kryepriifti, ku u mblodhën të gjithë krerët e priftërinjve, pleqtë dhe skribët.** ⁵⁴Dhe Pjetri i ndoqi nga larg deri brenda në pallatin e kryepriiftit dhe u ul atje bashkë me rojat dhe ngrohej afër zjarrit.

⁵⁵Dhe krerët e priftërinjve dhe gjithë sinedrit kërkonin **dëshmi kundër Jezusit** për ta vrarë, por **nuk po gjenin.** ⁵⁶Shumë veta në fakt jepnin dëshmi të rreme kundër tij; por dëshmitë e tyre nuk përkonin. ⁵⁷Atëherë disa u ngritën dhe dëshmuuan rrejshëm kundër tij duke thënë: ⁵⁸"Ne e kemi dëgjuar se ka thënë: "Unë do ta shkatërroj këtë tempull të bërë me duar, dhe brenda tri ditësh do të ndërtoj një tjetër që nuk është bërë me duar." ⁵⁹Por as mbi këtë dëshmia e tyre nuk përkonte. ⁶⁰Atëherë kryepriifti u ngrit në mes të kuvendit dhe e pyeti Jezusin duke thënë: "Nuk përgjigjesh fare? Çfarë po dëshmojnë këta kundër teje?" ⁶¹Por ai heshti dhe nuk u përgjigj fare. Përsëri kryepriifti e pyeti dhe i tha: "A je ti Krishti, Biri i të Bekuarit?" ⁶²Dhe Jezusi tha: "Unë jam. Dhe ju do ta shihni Birin e njeriut të ulur në të djathtën e pushtetit dhe duke ardhur me retë e qiellit." ⁶³Atëherë kryepriifti, duke i shqyer rrobat, tha: Ç'nevojë kemi më për dëshmitarë? ⁶⁴Ju e dëgjuat blasfeminë, ç'ju duket?" **Dhe të gjithë gjykuan se meritonte vdekjen.** ⁶⁵Atëherë disa filluan ta pështynë, t'ia zënë fytyrën, ta qëllonjë me shuplaka dhe t'i thonë: "Profetizo!" Dhe rojat e godisnin.

⁶⁶Ndërsa **Pjetri** ishte poshtë në pallat, erdhi një shërbëtore e kryepriiftit. ⁶⁷Dhe kur pa Pjetrin që po ngrohej, e vështroi me kujdes dhe tha: "Edhe ti ishe me Jezusin Nazareas." ⁶⁸Por ai e mohoi duke thënë: "Nuk e njoh, nuk kuptoj çfarë thua." Pastaj doli jashtë në hajat dhe gjeli këndoi. ⁶⁹Dhe shërbëtorja, duke e parë përsëri, filloi t'u flasë të pranishmëve: "Ky është një nga ata." ⁷⁰Por ai përsëri e mohoi. Dhe pak më vonë të pranishmit i thanë përsëri Pjetrit: "Me të vërtetë ti je një nga ata; se ti je Galileas dhe e folura jote e zbulon." ⁷¹Por ai nisi të mallkojë dhe të betohet: "Unë nuk e njoh atë njeri për të cilin po flisni." ⁷²Dhe gjeli këndoi për të dytën herë; atëherë Pjetrit iu kujtua fjala që Jezusi i kishte thënë: "Përpara se gjeli të këndojë dy herë, ti do të më mohosh tri herë." Dhe, duke e menduar këtë, qau.

(Mateu 27) ¹Kur erdhi mëngjesi, të gjithë krerët e priftërinjve dhe pleqtë e popullit bënë këshill kundër Jezusit për ta vrarë. ² Dhe, mbasi e lidhën, e çuan dhe e dorëzuan në duart e Ponc Pilatit, guvernatorit. ³Atëherë **Juda**, që e kishte tradhtuar, kur pa se e dënuan Jezusin, u pendua dhe ua ktheu krerëve të priftërinjve dhe pleqve të tridhjetë siklat prej argjendi, ⁴duke thënë:

“Mëkatova duke tradhtuar gjakun e pafaj.” Por ata i thanë: “Po ne ç’na duhet? Punë për ty!”
⁵Dhe ai, mbasi i hodhi siklat prej argjendi në tempull, u largua dhe shkoi e u var në litar.

(Gjoni 18) ²⁸Pastaj nga Kajafa (kryepriifti) e çuan Jezusin në pretorium; ishte mëngjes herët. Por ata nuk hynë në pretorium, që të mos bëheshin të papastër, por të mund të hanin Pashkën. ²⁹Dhe kështu Pilati doli jashtë drejt tyre dhe tha: “Ç’padi sillni kundër këtij njeriu?”
³⁰Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Nëse ai të mos ishte keqbërës, nuk do ta kishim dorëzuar.”
³¹Atëherë Pilati u tha atyre: “Merreni ju dhe gjykojeni sipas ligjit tuaj.” Por Judenjtë i thanë: “Neve nuk na lejohet të vrasim njeri.” ³²Kjo ndodhi që të përmbushej fjala që kishte thënë Jezusi, kur kishte thënë se me ç’vdekje duhej të vdiste.

³³Atëherë Pilati hyri përsëri në pretorium, e thirri Jezusin dhe i tha: “A je ti mbreti i Judenjve?” ³⁴Jezusi iu përgjigj: “E thua ti nga vetja, apo ta kanë thënë të tjerë për mua?” ³⁵Pilati iu përgjigj: “Jam unë vallë Jude? Kombi yt dhe krerët e priftërinjve të dorëzuan tek unë; çfarë ke bërë?” ³⁶Jezusi u përgjigj: “Mbretëria ime nuk është e kësaj bote; po të ishte mbretëria ime e kësaj bote, shërbëtorët e mi do të luftonin që të mos u dorëzohesha Judenjve; porse tani mbretëria ime nuk është prej këtej.” ³⁷Atëherë Pilati i tha: “Ti, pra, qenke mbret?” Jezusi u përgjigj: “Ti thua se unë jam mbret; për këtë unë kam lindur dhe për këtë kam ardhur në botë; që të dëshmoj për të vërtetën; kush është për të vërtetën, e dëgjon zërin tim.” ³⁸Pilati e pyeti: “Ç’është e vërteta?” Dhe, si foli këtë, doli përsëri para Judenjve dhe u tha atyre: “Unë nuk po gjej në të asnjë faj!” (Luka 23) ⁵Por ata ngulnin këmbë, duke thënë: “Ai po ngre popullin në kryengritje duke mësuar në mbarë Judenë, që nga Galilea e deri këtu.” ⁶Atëherë Pilati, kur dëgjoji se u fol për Galilenë, pyeti në se ai njeri ishte Galileas. ⁷Dhe kur mori vesh se si i takonte juridiksionit të Herodit, e dërgoi te Herodi, i cili, ndër ato ditë, ndodhej edhe ai në Jeruzalem.

(Luka 23) ⁸Kur Herodi pa Jezusin, u gëzua shumë; prej shumë kohësh ai donte ta shihte, sepse kishte dëgjuar shumë për të dhe shpresonte të shihte ndonjë mrekulli të kryer prej tij. ⁹Ai i drejtoi shumë pyetje, por Jezusi nuk u përgjigj fare. ¹⁰Ndërkaq krerët e priftërinjve dhe skribët rrinin aty dhe e paditnin me furi. ¹¹Atëherë Herodi, me ushtarët e vet, mbasi e fyu dhe e talli, e veshi me një rrobë të shkëlqyeshme dhe ia riktheu Pilatit. ¹²Atë ditë Herodi dhe Pilati u bënë miq me njëri-tjetrin, ndërsa më parë ishin armiq.

¹³Atëherë Pilati, mblodhi krerët e priftërinjve, kryetarët dhe popullin, ¹⁴dhe u tha atyre: “Ju më prutë këtë njeri si çoroditës të popullit; dhe ja, unë, pasi e hetova para jush, nuk kam

gjetur tek ai asnjë nga fajet për të cilat ju e paditni, ¹⁵dhe as Herodi, sepse na e ktheu përsëri te ne; në fakt ai s'ka bërë asgjë që të meritojë vdekjen." (Gjoni 18) ³⁹"Por ndër ju është zakon që unë t'ju liroj dikë për Pashkë; a doni, pra, që t'ju liroj mbretin e Judenjve?" ⁴⁰Atëherë të gjithë bërtitën përsëri, duke thënë: "Jo këtë, por **Barabanë!**" (Luka 23) ¹⁹(Baraba ishte hedhur në burg për një trazirë të bërë në qytet dhe për vrasje.) ²⁰Prandaj Pilati, duke dashur të lëshojë Jezusin, u foli përsëri. ²¹Por ata bërtitnin duke thënë: "**Kryqëzoje! Kryqëzoje!**" ²²Për të tretën herë ai u tha atyre: "Po ç'të keqe bëri ky? Unë nuk gjeta në të asnjë faj që të meritojë vdekjen. Prandaj, pasi ta fshikullojnë, do ta lëshoj."

(Gjoni 19) ¹Atëherë Pilati mori Jezusin dhe dha urdhër **ta fshikëllonin.** ²Dhe ushtarët thurrën **një kurorë me gjemba,** ia vunë mbi krye dhe i veshën sipër një mantel të purpurt, ³dhe thoshnin: "Tungjatjeta, o mbret i Judenjve"; dhe i **binin me shuplaka.** [Ata pështynë mbi të dhe i qëllonin me shkop në kokë. (Mateu 27:30)] ⁴Pastaj Pilati doli përsëri dhe u tha atyre: "Ja, po jua nxjerr jashtë, që ta dini se nuk gjej në të asnjë faj." ⁵Jezusi, pra, doli, duke mbajtur kurorën prej gjembash dhe mantelin e purpurit. Dhe Pilati u tha atyre: "Ja njeriu!" ⁶Kur e panë krerët e priftërinjve dhe rojet, filluan të bërtasin, duke thënë: "**Kryqëzoje, kryqëzoje!**" Pilati u tha atyre: "Merreni ju dhe kryqëzoheni, sepse unë nuk gjej në të asnjë faj." ⁷Judenjtë iu përgjigjën: "Ne kemi një ligj dhe sipas ligjit tonë **ai duhet të vdesë, sepse e bëri veten Bir të Perëndisë.**"

⁸Kur Pilati i dëgjoi këto fjalë, kishte akoma më shumë frikë; ⁹dhe, si u kthye në pretorium, i tha Jezusit: "**Nga je ti?**" Por Jezusi nuk i dha kurrfarë përgjigje. ¹⁰Për këtë arsye Pilati i tha: S'po më flet? Ti s'e di që kam pushtet të të kryqëzoj dhe pushtet të të liroj?" ¹¹Jezusi u përgjigj: "Ti nuk do të kishe asnjë pushtet përmbi mua, po të mos të qe dhënë prej së larti; prandaj ai që më dorëzoi tek ti ka faj më të madh." ¹²Që nga ai moment Pilati kërkoi ta lironte; por Judenjtë bërtisnin, duke thënë: "Po e lirove këtë, nuk je mik i Çezarit; kush e bën veten mbret i kundërvihet Çezarit."

(Mateu 27) ²⁴ Atëherë Pilati, duke parë se nuk po arrinte gjë, madje se trazimi po shtohej gjithnjë e më shumë, mori ujë dhe i lau duart para turmës, duke thënë: "Unë jam i pafaj për gjakun e këtij të drejti; mendojeni ju." ²⁵Dhe gjithë populli duke u përgjigjur tha: "Ie të jetë gjaku i tij mbi ne dhe mbi fëmijët tanë!" (Marku 15) ¹⁵**Prandaj Pilati, duke dashur ta kënaqë turmën, ua lëshoi Barabanë. ... dhe dorëzoi Jezusin që të kryqëzohej.**

Kështu, gjithçka ndodhi ashtu siç kishte profetizuar profeti Isaia shtatëqind vjet më parë, kur shkroi në lidhje me Mesian: **"I keqtrajtuar dhe i përulur, nuk e hapi gojën. Si një qengj që e çojnë në thertore, si një dele e heshtur përpara atyre që i qethin nuk e hapi gojën."** (Isaia 53:7) Isaia citoi edhe fjalët e vet Mesias: **"I paraqita kurrizin tim atij që më rrihte dhe faqet e mia atij që më shkulte mjekrën; nuk ia fsheha fytyrën time poshtërimit dhe të pështyrave."** (Isaia 50:6)

Sot, kemi parë se si drejtuesit fetarë të judenjve përmbushën Shkrimet e Profetëve, kur kundërshtuan dhe dënuan me vdekje Mesian e drejtë dhe të shenjtë. Pse e dënuan Jezusin me vdekje? Sepse **ata nuk e duronin dot dritën e së vërtetës.** Jezusi u kishte thënë të vërtetën, dhe e vërteta zbuloi hipokrizinë dhe paudhësinë e tyre. Jezusi Vetë ishte e Vërteta! Drita kishte ardhur në botë, por njerëzit donin më tepër errësirën për shkak të veprave të tyre të liga. Dhe, meqenëse bijtë e Adamit nuk e donin dritën, zgjidhja e tyre e vetme ishte përpjekja për ta zhdukur atë. Ja çfarë thonë Shkrimet: **"Dhe drita shkëlqen në errësirë dhe errësira nuk e kuptoi...të cilën asnjë nga pushtetarët e kësaj kohe nuk e ka njohur; sepse, po ta kishin njohur, nuk do të kishin kryqëzuar Zotin e lavdisë...Ai (Zoti Jezus Krisht) ishte në botë, dhe bota u krijua me anë të tij, por bota nuk e njohu. Ai erdhi në shtëpinë e vet dhe të vetët nuk e pranuan. Por të gjithë atyre që e pranuan, ai u dha pushtetin të bëhen bij të Perëndisë, atyre që besojnë në emrin e tij."** (Gjoni 1:5; 1 Korintasve 2:8; Gjoni 1:10-12)

Miq, ju falënderojmë që na dëgjuat. Shpresojmë të na ndiqni përsëri në programin e ardhshëm, kur të shohim se si bijtë e Adamit përmbushën fjalët që profeti David shkroi tek Psalmet në lidhje me Mesian, duke thënë: **"Më kanë shpuar duart dhe këmbët."** (Psalmi 22:16)...

Perëndia ju bekoftë, ndërsa meditoni mbi fjalët e profetit Isaia që profetizoi shumë kohë më parë për vuajtjet e Mesias:

"I keqtrajtuar dhe i përulur, nuk e hapi gojën. Si një qengj që e çojnë në thertore, si një dele e heshtur përpara atyre që i qethin nuk e hapi gojën." (Isaia 53:7)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: *Kutia postare 130 Tiranë*, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Jezusi Gozhdohet Mbi Kryq

Mateu 27; Marku 15; Luka 23; Gjoni 19

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e mëparshëm, pamë se si krerët fetarë judenj e arrestuan Jezusin, e çuan tek shtëpia e kryepriut gjatë natës, e **provokuan** duke dhënë dëshmi të rreme, e **dënuan** dhe e çuan tek Pilati, guvernatori i vendit, me qëllim që të kryqëzohej. Ushtarët e fshikulluan Jezusin dhe i vunë në kokë një kurorë me gjemba, e tallën, duke e qëlluar me shuplaka në fytyrë, duke e pështyrë dhe duke e rrahur. **Në këtë mënyrë e çnderuan bijtë e Adamit të Drejtin, Zotin e Lavdisë që erdhi nga qielli.** Njerëzit që e torturuan Jezusin, nuk i njihnin fjalët e profetëve; megjithatë, ata po përmbushnin fjalët e profetëve që shpallën se Mesia duhej të vuante në këtë mënyrë në duart e mëkatarëve.

Sot, do të vazhdojmë tek libri i Ungjillit *{Inxhil}* për të parë se si **Jezus Mesia vuajti dhe vdiq mbi kryq, duke përmbushur, kështu, planin e madh të Perëndisë për shpëtimin**, të cilin profetët e Tij e kishin shpallur shumë kohë më parë. Përpara se të fillojmë studimin e sotëm, duhet të dini se kur Jezusi jetoi në tokë, qeveria romake ekzekutonte kriminelët të caktuar, duke i gozhdur në shtylla, nëpër pemë, ose kryqe të bëra në mënyrë të veçantë. Një lloj vdekjeje e tillë quhet *kryqëzim*. Kjo lloj vdekjeje, jashëzakonisht e dhimbshme dhe e turpshme, rezervohej vetëm për kriminelët më të këqinj.

Ndoshta, disa prej jush po mendoni: pse Perëndia urdhëroi që Mesia i drejtë të vdiste me një vdekje të tillë kaq të dhimbshme dhe të turpshme. Arsyeja që Jezusi duhet të vdiste me një mënyrë të tillë kaq të tmerrshme është për shkak se mëkati është një krim i tillë. **Mëkati është problemi i botës.** Ne jemi të gjithë mëkatarë dhe mëkatet tona janë ofendim për Perëndinë e drejtë

dhe të shenjtë! Nëse Perëndia do të na falë mëkatet pa e prishur drejtësinë e Tij, atëherë, **Perëndia duhet t'i gjykojë mëkatet tona me drejtësi dhe plotësisht.** Ai nuk mund t'i falë mëkatet tona në asnjë lloj mënyre. Perëndia është një Gjykatës i drejtë dhe duhet ta dënojë **çdo** mëkat ashtu siç duhet. Dënimi për mëkatën është vdekja dhe flakët e përjetshme të ferrit. Ky dënim duhet të paguhet **në mënyrë të plotë.** Lajmi i Mirë është që Perëndia na ka dërguar një Shpengues të drejtë për të paguar plotësisht dënimin për mëkatet tona. Ky Shpengues i drejtë dhe i madh është Jezusi. Ai erdhi për të na shpëtuar nga zemërimi i Perëndisë që duhet të binte mbi ne për shkak të mëkateve tona.

Tani, të dashur miq, ne ju ftojmë të dëgjoni me zemër dhe me mendje pasazhet nga Ungjilli **për historinë e shenjtë të Jezusit dhe vdekjen e Tij në kryq.** Shkrimi thotë:

(Gjoni 19) ¹⁶*Atëherë Pilati ua dorëzoi që të kryqëzohej. Dhe ata e morën Jezusin dhe e çuan tutje. ¹⁷Dhe ai, duke mbartur kryqin e tij, u nis drejt vendit që quhej "Kafka" që në hebraisht quhet "Golgota."*

(Luka 23) ²⁶*Ndërsa po e çonin [Jezusin], kapën njëfarë Simoni nga Kirena, që po kthehej nga fusha, e ngarkuan me kryqin që ta mbarte pas Jezusit. ²⁷Dhe e ndiqte një turmë e madhe populli dhe disa gra që hidhëroheshin dhe vajtonin për të... ³²Dhe dy të tjerë, që ishin keqbërës, i prunë bashkë me të, për t'i vrarë. ³³Dhe kur arritën në vendin që quhet "Kafka", aty e kryqëzuan atë dhe keqbërësit, njërin në të djathtë dhe tjetri në të majtë. ³⁴Dhe Jezusi tha: "O Atë, fali ata sepse nuk dinë ç'bëjnë." ... ³⁵Dhe populli rrinte aty për të parë; dhe kryetarët me popullin e përqeshnin, duke thënë: "Ai i shpëtoi të tjerët, le të shpëtojë veten, po qe se me të vërtetë është Krishti, i zgjedhuri i Perëndisë." ³⁶Edhe ushtarët e tallnin, duke iu afruar dhe duke i ofruar uthull, ³⁷dhe duke thënë: "Nëse ti je mbreti i Judenjve, shpëto veten."*

(Gjoni 19) ¹⁹*Dhe Pilati shkroi edhe një mbishkrim dhe e vuri në kryq; dhe atje ishte shkruar; "JEZUSI NAZAREAS, MBRETI I JUDENJVE."* ²⁰*Këtë mbishkrim e lexuan shumë nga Judenjtë, sepse vendi ku u kryqëzua Jezusi ishte afër qytetit; dhe mbishkrimi ishte shkruar hebraisht, greqisht dhe latinisht. ²¹Prandaj krerët e priftërinjve të Judenjve i thanë Pilatit: "Mos shkruaj: "Mbreti i Judenjve", por se ai ka thënë: "Unë jam mbreti i Judenjve." ²²Pilati u përgjigj: "Atë që kam shkruar, e kam shkruar!" ²³Dhe ushtarët, mbasi e kishin kryqëzuar Jezusin, morën rrobat e tij dhe bënë katër pjesë, një pjesë për çdo ushtar, dhe tunikën. Por tunika ishte pa*

tegel, e endur një copë nga maja e deri në fund. ²⁴Prandaj ata i thanë njëri-tjetrit: “Nuk e grisim, por hedhim short kujt t’i bjerë”; që **të përmbushej Shkrimi**, [fjala që profeti David shkroi tek Psalmet] që thotë: “I ndanë midis tyre rrobat e mia, dhe hodhën short për tunikën time.” Ushtarët, pra, i bënë këto gjëra.

(Luka 23) ³⁹ Tani një nga keqbërësit e kryqëzuar e shau duke thënë: “Nëse ti je Krishti, shpëto vetveten dhe neve.” ⁴⁰Por ai tjetri duke u përgjigjur e qortoi duke i thënë: “A s’ke frikë nga Perëndia, që je nën të njëjtin dënim? ⁴¹Në realitet, ne me të drejtë jemi dënuar, sepse po marrim ndëshkimin e merituar për ato që kemi kryer, ndërsa ky nuk ka bërë asnjë të keqe.” ⁴²Pastaj i tha Jezusit: “Zot, kujtohu për mua kur të vish në mbretërinë tënde.” ⁴³Atëherë Jezusi i tha: **“Në të vërtetë po të them: sot do të jesh me mua në parajsë.”**

(Marku 15) ³³Pastaj, kur erdhi e gjashta orë, errësira e mbuloi gjithë vendin deri në të nëntën orë. ³⁴Dhe në të nëntën orë Jezusi bërtiti me zë të lartë: **“Eloi, Eloi; lama sabaktani?”** që e përkthyer do të thotë: **“Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”** ³⁵Dhe disa nga të pranishmit, kur e dëgjuan, thoshnin: “Ja, ai po thërret Elian!” ³⁶Atëherë një prej tyre erdhi me vrap, e zhyti një sfungjer në uthull dhe, mbasi e vuri në një kallam, ia dha të pijë, duke thënë: “Lëreni; të shohim nëse vjen Elia që ta zbresë poshtë.” (Njerëzit folën kështu, sepse nuk e kuptuan se çfarë kishte thënë Jezusi, as se çfarë po ndodhte. Vendin e mbuloi errësira e plotë – që nga mesdita e deri mbasdite. Gjatë këtyre orëve të errëta **Perëndia e hodhi dënimin e mëkateve të të gjithë bijve të Adamit mbi Shpenguesin e shenjtë**, me qëllim që kushdo që beson në Të të mos humbasë kurrë! Ne nuk mund as t’i imagjinojmë vuajtjet e mëdha të Jezusit për ne.)

(Gjoni 19) ²⁸Pas kësaj, Jezusi, duke ditur që tashmë çdo gjë ishte kryer, që të përmbushej Shkrimi, tha: **“Kam etje!”** ²⁹Por aty ishte një enë plot me uthull. Pasi shtinë një sfungjer në uthull dhe e vunë në majë të një dege hisopi, ia afruan te goja. ³⁰Kur Jezusi e mori uthullën, tha: **“U krye!”** (Luka 23) ⁴⁶Dhe Jezusi bërtiti me zë të lartë dhe tha: **“O Atë, në duart e tua po e dorëzoh frymën tim!”** Dhe, si tha këto, dha frymë.

(Marku 15) ³⁸Atëherë veli i tempullit u çua më dysh nga maja deri në fund. ³⁹Dhe centurioni që qëndronte përballë Jezusit, kur pa se, pasi Jezusi bërtiti ashtu, kishte dhënë shpirt, tha: **“Me të vërtetë ky njeri ishte Biri i Perëndisë!”** ⁴⁰Aty ishin gjithashtu edhe gra që shikonin

nga larg; midis tyre ishin Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Jakobit të vogël të Joses dhe Salomeja, ⁴¹të cilat e kishin ndjekur dhe i kishin shërbyer kur ishte në Galile; dhe kishte edhe shumë të tjera që ishin ngjitur bashkë me të në Jeruzalem.

(Gjoni 19) ³¹Duke qenë se ishte dita e Përgatitjes, me qëllim që trupat të mos qëndronin në kryq të shtunën, sepse ajo e shtunë ishte një ditë me rëndësi të veçantë, Judenjtë i kërkuan Pilatit që atyre t'u thyheshin kërcinjtë dhe të hiqeshin që andej. ³²Ushtarët, pra, erdhën dhe ia thyen kërcinjtë të parit dhe pastaj edhe tjetrit që ishte kryqëzuar me të; ³³por, kur erdhi te Jezusi, dhe si panë se ai tashmë kishte vdekur, nuk ia thyen kërcinjtë, ³⁴por **njëri nga ushtarët ia tejshpoi brinjën me një heshtë, dhe menjëherë i doli gjak e ujë.** ³⁵Dhe ai që ka parë, ka dëshmuar për këtë, dhe dëshmia e tij është e vërtetë; dhe ai e di se thotë të vërtetën, që ju të besoni. ³⁶**Këto gjëra në fakt ndodhën që të përmbushet Shkrimi:** "Nuk do t'i thyhet asnjë eshtër." ³⁷Dhe akoma një Shkrim tjetër thotë: "Do të vështrojnë atë që e kanë tejshpuar."

³⁸Pas këtyre gjërave, **Jozefi nga Arimatea [një i pasur]**, që ishte dishepull i Jezusit, por fshehtas nga drujtja e Judenjve, **i kërkoi Pilatit që mund ta merrte trupin e Jezusit; dhe Pilati i dha leje.** Atëherë ai erdhi dhe e mori trupin e Jezusit. ³⁹Por erdhi dhe Nikodemi, i cili më parë kishte vajtur te Jezusi natën, duke sjellë një përzjerje prej mirre dhe aloe, prej rreth njëqind librash. ⁴⁰Ata, pra, e morën trupin e Jezusit dhe e mbështollën në pëlhura liri me erëra të këndshme, sipas zakonit të varrimit që ndiqnin Judenjtë. ⁴¹Por në atë vend ku ai u kryqëzua ishte një kopsht, dhe në kopsht një varr i ri, në të cilën ende nuk ishte vënë askush. ⁴²Aty, pra, për shkak të Përgatitjes së Judenjve, e vunë Jezusin, sepse varri ishte afër."

Miq, këtu duhet ta përfundojmë studimin tonë edhe për sot, megjithëse historia e Mesias nuk ka si fund vetëm varrosjen e tij! Jemi shumë të lumtur që kemi mundësinë t'ju ftojme që të na ndiqni herën e ardhshme në studimin me titull: **"Jezusi Ringjallet!"**

Gjithçka që kemi lexuar sot është me të vërtetë rrënjëthënëse! Kemi parë se si bijtë e Adamit e përbuzën Mesian, Zotin e Jetës, dhe e vranë, duke e gozhuar mbi një kryq. Megjithatë, ajo që duhet të mbajmë mend është fakti që vdekja e Mesias ishte përmbushja e planit të shpëtimit që Perëndia hartoi përpara se të ekzistonte bota.

A e dëgjuat se çfarë tha Zoti Jezus përpara se të vdiste, atje mbi kryq? Ai tha: **"U krye!"** Pse tha Jezusi: **"U krye!"**? Ai tha: **"U krye!"**, sepse Ai përfundoi veprën e shpëtimit. Sigurisht, njerëzit fetarë **nuk** thonë: "U krye!" Ata thonë: "Asgjë nuk u krye! Ti duhet të shpëtosh veten duke bërë vepra të mira! Ti duhet të punosh e të përpiqesh për të fshirë mëkatet e tua! Vazhdo! Puno! Asgjë nuk u krye! Nëse doni të hyni në Parajsë, duhet të punoni, të ofroni sakrifica, të zbatoni detyrimet tuaja fetare, të luteni, të agjëroni, të abuzoni me trupin tuaj, e të tjera e të tjera!"

Por Lajmi i Mirë i Perëndisë për njeriun është: **"U—krye--!!!" Besoni dhe do të shpëtoni!** Mesia ka paguar borxhin e mëkatit me gjakun e Vet! Gjaku i Jezusit mund të pastrojë dhe të ndryshojë edhe mëkatarët më të këqinj! Kjo është arsyeja pse Jezusi mund t'i thoshte atij kriminelit të penduar që ishte duke vdekur: *"Në të vërtetë po të them: sot do të jesh me mua në parajsë."* (Luka 23:43)

Të dashur miq, vepra që mund t'ju shpëtojë nga dënimi i mëkatit është kryer plotësisht. Perëndisë i pëlqeu sakrifica e Jezusit. Ne nuk kemi më nevojë të ofrojmë sakrifica qengjash, siç bënë paraardhësit tanë që jetuan përpara kohës së Mesias. Jezus Krishti është Sakrifica finale dhe e përsosur e Perëndisë! Neve nuk na mbetet asgjë për të bërë, përveç se të besojmë tek ajo që Perëndia dëshmoi për Mesian dhe sakrificën e Tij. **"U krye!"** Jezusi e ka përmbushur atë që parathanë shumë kohë më parë profetët në lidhje me vuajtjet dhe vdekjen e Shpenguesit të drejtë! Shtatëqind vjet përpara se Jezusi të vinte në botë, profeti Isaia shkroi:

"[Mesian] kishin caktuar ta varrosnin bashkë me të pabesët, por kur vdiq e vunë me të pasurin, sepse nuk kishte kryer asnjë dhunë dhe nuk kishte pasur asnjë mashtrim në gojën e tij. ...Por ai u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona; ndëshkimi për të cilin kemi paqen është mbi të, dhe për shkak të vurratave të tij ne jemi shëruar. Ne të gjithë endeshim si dele; secili prej nesh ndiqte rrugën e vet, dhe Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve!" (Isaia 53:9,5,6)

Ju që po na dëgjoni sot, **a u besoni me të vërtetë profetëve?** A besoni se Jezusi është i Vetmi që kreu veprën e Shpëtimit për të cilën shkruan profetët? A e kuptoni tani arsyen e vdekjes së Shpenguesit të drejtë në kryq? **Unë dhe ju** jemi arsyeja! Vdekja e tij ishte për shkak të **mëkateve tona**; ai vdiq si qengji i patëmetë i flijimit. Ne meritojmë dënim të përjetshëm në ferr, por Perëndia,

nga dashuria e Tij e madhe për ne, dërgoi Jezusin (të cilin Ai e quan Birin e Tij të dashur), me qëllim që Ai të vuante ndëshkimin tonë dhe të mbante mbi Vetën e Tij dënimin për mëkatet tona. Ja çfarë deklarojnë Shkrimet e Shenjta:

"Vështirë në fakt se vdes dikush për një të drejtë; mbase ndonjë do të guxonte të vdiste për një njeri të mirë. Por Perëndia e tregon dashurinë e tij ndaj nesh në atë që, kur ende ishim mëkatarë, Krishti vdiq për ne!" (Romakëve 5:7,8) *"Sepse ai bëri të jetë mëkat për ne ai që nuk njihete mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të."* (2 Korintasve 5:21)

Lavdi Perëndisë, të Mëshirshmit, të Dhembshurit... **"U Krye!"** Perëndia ka përmbushur simbolikën e Sakrificës së Abrahamit {*Id al-Adha*}! Sepse në të njëjtin vend që u sakrifikua qengji në vend të birit të tij, Jezusi, Shpenguesi i pamëkat, lejoi Vetveten të sakrifikohej në vendin tonë. -- *"që kushdo që beson në të të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme!"* (Gjoni 3:16)

Falemnderit që na dëgjuat. Nëse keni ndonjë pyetje në lidhje me këtë sakrificë të përsosur që Zoti Jezus bëri për ju, na shkruani në adresën tonë postare Kutia postare 130, Tiranë.

Perëndia ju bekoftë, ndërsa meditoni mbi fjalët e fuqishme dhe të thella që Jezusi shpalli në kryq përpara se të vdiste. Ai tha:

"U krye!" (Gjoni 19:30)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Jezusi Ringjallet!

Mateu 28; Luka 24; Gjoni 20

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, pamë se si **Jezus Mesia derdhi gjakun e Tij** në kryqin, mbi të cilin u gozhdua, për të paguar për mëkatet e botës dhe **për të hapur derën e paqes së përhjetshme për mëkatarët**. Gjithçka ndodhi pikërisht ashtu siç e kishin parathënë profetët e Perëndisë: Mesia u tall, u fshikullua, u godit dhe u var në kryq. Ashtu siç u sakrifikua qengji i pafajshëm në vend të birit të Abrahamit, po ashtu, Jezusi (Shpenguesi i pamëkat) vdiq në vendin tonë. Përpara se të vdiste, Jezusi thirri me zë të lartë: **"U krye!"** Lavdia i qoftë Perëndisë që Zoti Jezus ka kryer planin e Perëndisë për shpëtim!

Vdekja e Mesias në kryq është lajmi më i rëndësishëm që ekziston në të gjithë Shkrimin e Shenjtë, sepse pikërisht kjo vdekje është arsyeja që Perëndia mund të na falë mëkatet pa e kompromentuar drejtësinë e Tij. Megjithatë, ndërsa vdekja e Mesias është **lajmi më i rëndësishëm që ekziston**, ajo që do të studiojmë sot, është **lajm akoma më i mrekullueshëm**, sepse do të dëgjojmë se si **Perëndia e ngriti Jezusin nga vdekja**.

Ashtu siç kemi lexuar tashmë, pas vdekjes së Jezusit në kryq, një ushtar mori një heshtë dhe e nguli në brinjën e Jezusit dhe prej saj doli gjak dhe ujë që vërtetonte se Ai kishte vdekur. Gjithashtu, pamë se një i pasur mori trupin e Jezusit dhe e vuri në një varr të ri që ai e kishte përgatitur në një shkëmb për veten e tij. Një gur i madh i rrumbullakët u vu në hyrje të varrit. Gjithçka ndodhi ashtu siç e kishin parathënë shumë kohë më parë profetët e Perëndisë.

Kështu, në Ungjill shkruhet:

(Mateu 27) ⁶²Dhe të nesërmen, që ishte mbas ditës së Përgatitjes, krerët e priftërinjve dhe farisenjtë u mblodhën te Pilati, ⁶³duke thënë: "Zot, na ra në mend se ai mashtruesi, sa ishte gjallë, tha: **'Pas tri ditësh unë do të ringjallet.'**" ⁶⁴Prandaj urdhëro që varri të ruhet mirë deri në ditën e tretë, se mos vijnë dishepujt e tij natën e ta vjedhin trupin dhe pastaj t'i thonë popullit: "U ngjall së vdekuri"; kështu mashtrimi i fundit do të ishte më i keq se i pari." ⁶⁵Por Pilati u tha atyre: "Rojen e keni; shkoni dhe e siguron varrin, si t'ju duket më mirë." ⁶⁶Dhe ata, pra, shkuan dhe e siguruan varrin dhe, përveç rojës, vulosën gurin.

(Mateu 28) ¹Tani në fund të së shtunave, kur po zbardhte **dita e parë e javës**, Maria Magdalena dhe Maria tjetër shkuan për të parë varrin. ²Dhe ja, ra një tërmet i madh, sepse **një engjëll i Zotit zbriti nga qielli, erdhi dhe e rrokullisi gurin nga hyrja e varrit dhe u ul mbi të.** ³Pamja e tij ishte si vetëtimja dhe veshja e tij e bardhë si bora. ⁴Dhe nga frika e tij, rojet u drodhën dhe mbetën si të vdekur;

Pra, kur gratë arritën tek varrezat: (Luka 24) ² gjetën që guri ishte rrokullisur nga varri. ³Por, kur hynë, nuk e gjetën trupin e Zotit Jezus. ⁴Dhe, ndërsa ishin shumë të hutuara nga kjo, iu paraqitën atyre dy burra të veshur me rroba të ndritshme. ⁵Dhe, mbasi ato, të tmerruara, e mbanin fytyrën të përkulur për dhe, ata u thanë: **"Pse e kërkoni të gjallin midis të vdekurve? ⁶Ai nuk është këtu, por është ringjallur! Kujtohuni si ju foli, kur ishte ende në Galile,** ⁷duke thënë se Biri i njeriut duhej të dorëzohej në duar të njerëzve mëkatarë, duhej kryqëzuar dhe do të ringjallej ditën e tretë." ⁸Dhe ata kujtonin fjalët e tij. ⁹Kur u kthyen nga varri, ato ua treguan të gjitha këto gjëra të njëmbëdhjetëve dhe gjithë të tjerëve. ¹⁰Ato që u treguan apostujve këto gjëra ishin Maria Magdalena, Joana, Maria, nëna e Jakobit dhe gratë e tjera që ishin me to. ¹¹Por këto fjalë atyre iu dukën si dokrra; dhe ata nuk u besuan atyre. [Sepse dishepujt nuk i kuptuan Shkrimet e Profetëve, në të cilat thuhej se Jezusi do të ngrihej prej së vdekurish. (Gjoni 20:9)] ¹²Megjithatë, Pjetri u çua, vrapoi te varri, u përkul dhe nuk pa tjetër përveç çarçafëve që dergjeshin vetëm; pastaj u largua, i mrekulluar me veten e tij për sa kishte ndodhur. ¹³Po atë ditë, **dy nga ata po shkonin drejt një fshati, me emër Emaus,** gjashtëdhjetë stade larg Jeruzalemit. ¹⁴Dhe ata po bisedonin midis tyre për të gjitha ato që kishin ndodhur. ¹⁵Dhe ndodhi që, ndërsa po flisnin dhe bisedonin bashkë, **vetë Jezusi u afrua dhe nisi të ecë me ta.** ¹⁶Por sytë e tyre ishin të penguar kështu që të mos e njihnin. ¹⁷Dhe ai u tha atyre: "Ç'janë këto biseda që bëni me njëri-tjetrin

udhës? Dhe pse jeni të trishtuar?" ¹⁸Dhe një nga ata, me emër Kleopa, duke u përgjigjur tha: "Je ti i vetmi i huaj në Jeruzalem, që nuk i di gjërat që kanë ndodhur në këto ditë?" ¹⁹ Dhe ai u tha atyre: "Cilat?" Ata i thanë: "Çështjen e Jezusit nga Nazareti, që ishte një profet i fuqishëm në vepra dhe në fjalë përpara Perëndisë dhe përpara gjithë popullit. ²⁰Dhe se si krerët e priftërinjve dhe kryetarët tanë e kanë dorëzuar për ta dënuar me vdekje dhe e kanë kryqëzuar. ²¹Por ne kishim shpresë se ai do të ishte ky që do ta çlironte Izraelin; por, megjithkëtë, sot është e treta ditë që kur ndodhën këto gjëra. ²²Por edhe disa gra në mes nesh na kanë çuditur, sepse, kur shkuan herët në mëngjes te varri, ²³dhe nuk e gjetën trupin e tij, u kthyen duke thënë se kishin parë një vegim engjëjsh, të cilët thonë se ai jeton. ²⁴Dhe disa nga tanët shkuan te varri dhe e gjetën ashtu si kishin treguar gratë, por atë nuk e panë." ²⁵Atëherë ai u tha atyre: "**O budallenj dhe zemërngathët për të besuar gjithçka që kanë thënë profetët!** ²⁶**Por a nuk duhej që Krishti të vuajë gjëra të tilla që të hyjë kështu në lavdinë e tij?**" ²⁷Dhe, duke zënë fill nga Moisiu dhe nga gjithë profetët, ai u shpjegoi atyre në të gjitha Shkrimet gjërat që i **takonin atij**.

²⁸Kur iu afruan fshatit për ku ishin drejtuar, ai bëri sikur do të vazhdonte më tutje. ²⁹Por ata e detyruan duke thënë: "Rri me ne, sepse po ngriset dhe dita po mbaron." Edhe ai hyri që të rrijë me ta. ³⁰Dhe, siç ishte në tryezë me ta, mori bukën, e bekoji dhe, si e theu, ua ndau atyre. ³¹Atëherë atyre iu çelën sytë dhe e njohën, por ai u zhduk prej syve të tyre. ³²Dhe ata i thanë njëri-tjetrit: "Po a nuk na digjej zemra përbrenda, kur ai na fliste udhës dhe na hapte Shkrimet?" ³³Në po atë çast u ngritën dhe u kthyen në Jeruzalem, ku e gjetën të njëmbëdhjetët dhe ata që ishin mbledhur bashkë me ta. ³⁴Ata thoshnin: "**Zoti u ringjall me të vërtetë dhe iu shfaq Simonit!**" ³⁵Ata atëherë treguan ç' u kishte ndodhur rrugës dhe si e kishin njohur në ndarjen e bukës.

³⁶Dhe, ndërsa ata po bisedonin për këto gjëra, **vetë Jezusi u shfaq në mes tyre** dhe u tha atyre: "Paqja me ju!" ³⁷Por ata, të tmerruar dhe gjithë frikë, mendonin se po shihnin një frymë. ³⁸Atëherë ai u tha atyre: "Pse jeni shqetësuar dhe pse në zemrat tuaja po lindin dyshime?" ³⁹**Shikoni duart e mia dhe këmbët e mia, sepse unë jam.** Më prekni dhe shikoni, sepse një frymë nuk ka mish e eshtra, si po shihni se unë kam!" ⁴⁰Dhe, si tha këtë, u tregoi atyre duart dhe këmbët. ⁴¹Por, duke qenë se ende nuk besonin prej gëzimit dhe ishin të çuditur, ai u tha atyre: "A keni këtu diçka për të ngrënë?" ⁴²Dhe ata i dhanë një pjesë peshku të pjekur dhe një huall mjalti. ⁴³Dhe ai i mori dhe hëngri para tyre.

⁴⁴Pastaj u tha atyre: **“Këto janë fjalët që unë ju thoja kur isha ende me ju; se duhet të përmbushen të gjitha gjërat që janë shkruar lidhur me mua në ligjin e Moisiut, në profetët dhe në psalmet.”** ⁴⁵Atëherë ua hapi mendjen, që të kuptonin Shkrimet, ⁴⁶dhe u tha atyre: **“Kështu është shkruar dhe kështu ishte e nevojshme që Krishti të vuante dhe të ngjallej së vdekuri ditën e tretë,** ⁴⁷dhe që në emër të tij të predikohet pendimi dhe falja e mëkateve ndër të gjithë popujt, duke filluar nga Jeruzalemi. ⁴⁸**Dhe ju jeni dëshmitarët e këtyre gjërave.”**

(Gjoni 20) ²⁴Por Thomai, i quajtur Binjaku, një nga të dymbëdhjetët, nuk ishte me ta kur erdhi Jezusi. ²⁵Dishepujt e tjerë, pra, i thanë: **“Kemi parë Zotin.”** Por ai u tha atyre: **“Po nuk e pashë në duart e tij shenjën e gozhdave, dhe po nuk e vura gishtin tim te shenja e gozhdëve dhe dorën time në brinjën e tij, unë nuk do të besoj.”** ²⁶Dhe tetë ditë më vonë, dishepujt ishin përsëri në shtëpi dhe Thomai ishte me ta. Jezusi erdhi, ndonëse dyert ishin të mbyllura, dhe u prezantua midis tyre dhe tha: **“Paqja me ju!”** ²⁷Pastaj i tha Thomait: **“Vëre gishtin këtu dhe shiko duart e mia; shtrihe edhe dorën dhe vëre në brinjën time; dhe mos ji mosbesues, por besues!”** ²⁸Atëherë Thomai u përgjigj dhe i tha: **“Zoti im dhe Perëndia im!”** ²⁹Jezusi i tha: **“Sepse më ke parë, Thoma, ti ke besuar; lum ata që nuk kanë parë dhe kanë besuar!”** ³⁰Jezusi bëri edhe shumë shenja të tjera në prezencën e dishepujve të tij, të cilat nuk janë shkruar në këtë libër. ³¹**Por këto gjëra janë shkruar që ju të besoni se Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë dhe që, duke besuar, ta keni jetën në emër të tij.**

Çfarë historie mahnitëse kemi lexuar sot! **Jezusi u ngrit prej së vdekurish!** Ai mposhti një prej armiqve më të mëdhenj të njeriut: vdekjen. Varri nuk mund ta mbante. Në ditën e tretë, Jezusi u ngrit nga varri, jashtë rrobave të tij prej të vdekuri, ashtu si një flutur lë pas vetes guackën e saj. Në varr mbetën vetëm rrobat e Jezusit aty ku trupi i Tij ishte shtrirë. Zoti Jezus Krisht u ngrit me një trup të lavdishëm, trup të cilin të gjithë ata që besojnë në Të do ta kenë një ditë! Kjo është arsyeja që Shkrimi thotë:

“Por tashti Krishti u ringjall prej së vdekurish dhe është fryti i parë i atyre që kanë fjetur. Sepse ashtu si erdhi vdekja me anë të një njeriu, kështu erdhi dhe ringjallja e të vdekurve me anë të një njeriu. Sepse, ashtu sikur të gjithë vdesin në Adamin, kështu të gjithë do të ngjallen në Krishtin!” (1 Korintasve 15:20-22)

Ringjallja e Jezusit provon se Ai është vetë Ai që pohoi se është. A e mbani mend se Jezusi tha: **"Unë jam ringjallja dhe jeta. Ai që beson në mua, edhe sikur t'i duhet të vdesë, do të jetojë!"** (Gjoni 11:25) Jezusi premtoi t'u jepte jetë të përjetshme të gjithë atyre që besojnë në Të, por nëse Ai vetë nuk do ta kishte mposhtur vdekjen, si mund t'i shpëtonte të tjerët nga pushteti i vdekjes, i mëkatit dhe i ferrit?

Ta **ilustrojmë** me një shembull për ta bërë më të qartë. Një fëmijë luan me dallgët në breg të detit. Papritur, një dallgë e fuqishme e rrëmben thellë në ujëra. Ai përpiket të dalë në breg, por nuk mundet. Ky fëmijë do të mbytet, nëse dikush nuk do ta shpëtojë. Një burrë është buzë detit aty afër duke ecur; ai sheh fëmijën dhe i thërret: "Mos ki frikë. Po vij unë të të shpëtoj!" Kështu, burri noton dhe arrin tek vendi ku është fëmija, por valët janë shumë të fuqishme edhe për të. Që të dy, ai dhe fëmija, mbyten. Burri u përpoq të shpëtonte fëmijën, por nuk mundi. Valët e oqeanit ishin tepër të fuqishme për të. Po ashtu, dëgjojmë shpesh ata që e quajnë veten shpëtimtarë, duke iu thënë njerëzve: "Më ndiqni, besoni në mua dhe do të shkoni në Parajsë." Ata që bëjnë premtime të tilla, mund të kenë qëllime të mira, por nuk mund të realizojnë ato që premtojnë. Ata, madje, nuk mund të shpëtojnë as veten e tyre, sepse nuk mund të mposhtin pushtetin e mëkatit dhe të vdekjes. Pushteti i vdekjes është tepër i fortë për ta, dhe kur të vdesin, e do të varrosen, trupat e tyre do të dekompozohen atje në varr dhe shpirtat e tyre do të presin Ditën e Gjykimit.

Por nuk ndodhi kështu me Zotin Jezus. **Ai është Ai që pohoi se është!** Çdo gjë ndodhi ashtu siç Ai kishte thënë. Jezusi vdiq si një sakrificë për të hequr mëkatën, u varros dhe ditën e tretë u ngrit nga varri! Nuk ka patur asnjë profet që të ketë vdekur, të jetë varrosur dhe të jetë ngritur nga varri për të mos vdekur kurrë më! Kështu, ndodhi vetëm me Jezus Mesinë! Ai e mundi vdekjen dhe varrin! Ai e mposhti mëkatën dhe Satanin, vdekjen dhe ferrin! Dhe gjëja akoma më e mrekullueshme është se **kushdo që beson me të vërtetë** këtë lajm të mirë për vdekjen dhe ringjalljen e Jezus Krishtit do të jetë me Të në lavdi përjetë! Këtë shpalli Zoti Jezus pas ringjalljes së Tij, duke thënë: **"Mos u tremb. Unë jam i pari dhe i fundit, dhe i gjalli; isha i vdekur, por ja, jam i gjallë në shekuj të shekujve, amen; dhe unë i kam çelësat e vdekjes e të Hadesit."** (Zbulesa 1:17,18)

Perëndia e ringjalli Jezusin, me qëllim që ju ta dini me siguri se Ai është Shpëtimtari dhe Gjykatësi i botës që Perëndia e kishte caktuar. Kështu deklarojnë Shkrimet, kur thonë:

"Dhe në asnjë tjetër nuk ka shpëtim, sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohemi!...[Perëndia] ka caktuar një ditë në të cilën do të gjykojë me drejtësi botën me anë të atij njeriu të cilin ai e ka caktuar; dhe për këtë u ka dhënë të gjithëve një provë të sigurt, duke e ringjallur prej të vdekurit." ...Sepse, po të rrëfesh me gojën tënde Zotin Jezus, dhe po të besosh në zemrën tënde se Perëndia e ngjalli prej së vdekurish, do të shpëtohesh. ...Kushdo që do të thërrasë emrin e Zotit do të shpëtohet!" (Veprat e Apostujve 4:12; 17:31; Romakëve 10:9,13)

Miq, ju falënderojmë që na dëgjuat. Në dashtë Perëndia, në studimin e ardhshëm, do të vazhdojmë tek Ungjilli, për të parë se si Zoti Jezus u ngjit në qiell pasi i ishte shfaqur dishepujve të Tij për më se dyzet ditë me radhë, duke iu dhënë fakte bindëse se Ai ishte gjallë....

Perëndia ju dhëntë kuptim për gjithçka që dëgjuam sot dhe ndërsa meditoni për këtë varg nga Fjala e Tij e Shenjtë:

Perëndia e dha Jezusin për shkak të fyerjeve tona dhe *[e ringjalli për justifikimin tonë.]!*" (Romakëve 4:25)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Jezusi Ngjitet në Qiell

Mateu 28; Luka 24; Veprat e Apostujve 1

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Kemi një kohë të gjatë që jemi duke shqyrtuar Ungjillin *{Inxhil}* e shenjtë, librin që përmban historinë e Shpëtimtarit të Madh, Jezus Krishtit. Ashtu siç kemi parë deri tani, emri **Jezus** ka kuptimin: *Perëndia shpëton*. **Krisht** është një fjalë Greke që i referohet Mesias që ka kuptimin: *Atë që Perëndia ka caktuar*. Jezus Krishtin e ka caktuar Perëndia **për të shpëtuar** bijtë e Adamit nga sundimi i mëkatit.

Megjithatë, ashtu siç kemi parë, **shumica e njerëzve nuk e dinin se kush ishte me të vërtetë Jezusi**. Disa e quanin profet, por nuk e kuptuan se Ai ishte vetë Fjala e Perëndisë *{Kalimat Allah}* që erdhi nga qielli dhe u shfaq në tokë në trajtë njeriu. Disa, si kryepriiftërinjtë dhe drejtuesit e judenjve, u bënë xhelozë dhe në fund e vranë, duke e varur mbi një kryq. Megjithatë, Perëndia e kishte planifikuar dhe ishte në dijeni të gjithçkaje që më parë. Vdekja e Mesias në kryq ishte e miratuar plotësisht nga Perëndia dhe përputhej me planin e Tij, të cilin e kishte shpallur shumë kohë më përpara përmes profetëve. Në programin e fundit, ne pamë se Perëndia e ringjalli Jezusin prej së vdekurish në të tretën ditë. Ringjallja e Jezusit vërteton se Perëndia e pranoi gjakun e derdhur të Jezusit, si një pagim i plotë për shpengimin e bijve të Adamit nga pushteti i mëkatit, frika e vdekjes dhe ndëshkimi i ferrit.

Pas ringjalljes së Jezusit, ne pamë se Ai iu shfaq dishepujve të vet, duke iu treguar shenjat në duar dhe në brinjë, kur ushtarët i kishin gozhduar këmbët dhe duart dhe e kishin shpuar me eshtë. Gjithashtu, lexuam se Jezusi u ul të hante me dishepujt e Tij, për t'ju treguar se Ai ishte me

të vërtetë i gjallë. Libri i Ungjillit {*Inxhil*} tregon se si Jezusi iu shfaq dishepujve të Tij për më se dyzet ditë dhe u foli për Mbretërinë e Perëndisë. Madje, në një rast, Jezusi iu shfaq më shumë se pesëqind dishepujve të Tij në të njëjtën kohë. (1 Korintasve 15:6) Megjithatë, prova më e madhe që vërteton se Jezusi është gjallë sot qëndron në faktin se Ai jeton (me anë të Frymës së Tij të Shenjtë) brenda zemrave të atyre që besojnë në Të dhe i nënshtrohen autoritetit të Tij.

Sot, me ndihmën e Perëndisë, do të dëgjojmë në lidhje me **autoritetin e madh që Perëndia i ka dhënë Zotit Jezus** dhe do të shohim se **si Jezusi u largua nga dishepujt e Tij dhe u ngjiti lart në qiell**. Ne do ta fillojmë studimin e sotëm në kapitullin e fundit të Ungjillit të Mateut. Shkrimi thotë:

(Mateu 28) ¹⁶*Pastaj të njëmbëdhjetë dishepujt shkuan në Galile, në atë mal që u kishte caktuar Jezusi ¹⁷dhe, kur e panë, e adhuruan; por disa dyshuan. ¹⁸Pastaj Jezusi u afrua dhe u foli atyre duke thënë: “**Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë.** ¹⁹Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë, ²⁰dhe duke i mësuar të zbatojnë të gjitha gjërat që unë ju kam urdhëruar. Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës. Amen”*

A e dëgjuat se çfarë u tha Jezusi dishepujve të Tij? Ai u tha: “**Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë. Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt.**” Pse tha Jezusi që kishte çdo pushtet në qiell dhe në tokë?

Në studimet tona në Toran e Moisiut, pamë se si e krijoi Perëndia njeriun e parë, Adamin. Ne lexuam se Perëndia i dha Adamit pushtet për të mbretëruar mbi çdo gjë që Perëndia kishte krijuar. Perëndia donte që Adami të jetonte me Të dhe të sundonte me Të përjetë. Por, Adami pushoi së patur pushtet që në ditën që ai nuk iu bind urdhrin të Perëndisë për të mos ngrënë nga pema e njohjes të së mirës dhe së keqes. Meqenëse Adami është paraardhësi ynë dhe meqë "një epidemi nuk mbetet vetëm në vendin e origjinës!" {Proverva e Uolof-it}, edhe ne kemi humbur privilegjin (autoritetin) për të jetuar dhe mbretëruar me Perëndinë. Ashtu si Adami, ne jemi të gjithë mëkatarë, të lindur në mbretërinë e mëkatit, larg nga Perëndia dhe nga lavdia e Tij madhështore.

Megjithatë, lavdi i qoftë Perëndisë, sepse Shkrimet e Profetëve na tregojnë se Perëndia hartoi një plan për t'u hapur bijve të Adamit **një derë**, përmes së cilës të mund të ktheheshin tek Perëndia dhe të banonin në lavdinë dhe mbretërinë e Tij. Kjo "Derë" është **Mesia i Shenjtë** që erdhi nga qielli për të derdhur gjakun e Tij si një sakrificë, që të pastronte njerëzit nga mëkatet e tyre dhe t'i afronte tek Perëndia. Jezus Mesia u vu në provë ashtu si Adami, por Ai nuk mëkatoi. Ai ishte i përsosur dhe i shenjtë, ashtu siç është Perëndia, i shenjtë dhe i përsosur. Kjo ishte arsyeja që Perëndia nuk kishte turp ta quante Jezusin **Birin e Tij**. Pra, pasi Jezusi dha jetën e Tij si sakrificë për të hequr mëkatin, Perëndia e ringjalli, e bëri Zot të gjithçkaje dhe la çdo gjë nën pushtetin e Tij. *"çdo pushtet në qiell dhe në tokë."*

Ndoshta, dikush mund të pyesë: "Nëse Jezusi është Zot i gjithçkaje, pse bota jonë është plot me probleme dhe me mëkat?" Shkrimi i Shenjtë na e jep përgjigjen, kur thotë:

"Sepse, sikur të gjithë vdesin në Adamin, kështu të gjithë do të ngjallen në Krishtin, por secili sipas radhës së vet: Krishti, fryti i parë, pastaj ata që janë të Krishtit, në ardhjen e Tij. Pastaj do të vijë fundi, kur ai t'ia dorëzojë mbretërinë Perëndisë Atë, pasi të ketë asgjësuar çfarëdo sundimi, çdo pushtet e fuqi." (1 Korintasve 15:22-24) "Dhe Perëndia do të thajë çdo lot nga sytë e tyre; dhe vdekja nuk do të jetë më; as brengë, as klithma, as mundim, sepse gjërat e mëparshme shkuan." (Zbulesa 21:4)

Nga këto vargje, dhe nga shumë të tjera në Fjalën e Perëndisë, ne mësojmë se Perëndia i ka dhënë të gjithë pushtetin Jezusit, me qëllim që Ai të sundojë mbi gjithçka dhe të gjykojë këdo. Megjithatë, aktualisht, Ai nuk ka pushtet të plotë mbi çdo gjë, as nuk i ka gjykuar akoma njerëzit. Një ditë, Jezusi do të kthehet në tokë dhe kur të kthehet, Ai do të marrë kontroll mbi gjithçka në botë dhe do të bëjë përsëri çdo gjë të re.

Prandaj, kushdo që jeni dhe kudo që jeni, Perëndia po ju urdhëron **të pendoheni** prej mëkateve tuaja, të ktheheni tek Ai dhe të **besoni** Lajmin e Mirë të shpëtimit, që bazohet tek vdekja dhe ringjallja e Zotit Jezus Krisht. Nëse besoni me të vërtetë, Perëndia do t'ju falë të gjitha mëkatet në emrin e Jezusit, do ta bëjë zemrën tuaj të re me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë, dhe do t'ju japë paqe me Të përjetë. Nëse besoni tek Krishti, Ai do të vijë tek ju me anë të Frymës së Tij të Shenjtë dhe do të themelojë **mbretërinë e Tij në zemrën tuaj**. Jezus Krishti nuk do ta ndryshojë

botën derisa të kthehet për ta gjykuar atë. Por Ai mund t'ju ndryshojë juve sot! A do ta lejoni që Ai të themelojë mbretërinë e Tij në zemrën tuaj?

Të dashur miq, Perëndia ju ka dërguar një Shpëtimtar që mund të heqë mëkatet tuaja dhe t'ju japë një zemër të re dhe të pastër. Mund ta **dini** me siguri që do të kaloni përjetësinë me Perëndinë në lavdinë e Parajsës, **nëse do të besoni** të vërtetën e Jezus Krishtit, Shpëtimtarit të botës! Por, nëse e **refuzoni** Shpëtimtarin që Perëndia dërgoi, Ai do të jetë Gjykatësi juaj në fund! Këtë shpallin Shkrimet kur thonë:

"Kur Zoti Jezu Krisht [do] të shfaqet nga qielli me engjëjt e pushtetit të vet, në një zjarr flakërues, për t'u hakmarrë kundër atyre që nuk njohin Perëndi, dhe të atyre që nuk i binden ungjillit të Zotit tonë Jezu Krisht. Ata do të ndëshkohen me shkatërrim të përjetshëm, larg nga fytyra e Zotit dhe nga lavdia e fuqisë së tij, kur ai të vijë, atë ditë, për të qenë i lavdëruar në shenjtoret e vet, për të qenë i admiruar në mes të atyre që kanë besuar, sepse dëshmia jonë tek ju u besua." 2 Thesalonikasve 1:7-10)

Miq, Fjala e Perëndisë është e qartë. Na tregon se kushdo që **beson** në të vërtetë Lajmin e Mirë të vdekjes së Jezus Krishtit në kryq dhe të ringjalljes së Tij prej së vdekurish, do të **shpëtohet!** Megjithatë, kushdo që **nuk i beson**, do të **dënohet!** Jezusi derdhi gjakun e Tij si sakrificë, gjak, i cili ka fuqi të fshijë borxhin tuaj të mëkatit përgjithmonë. Por ky gjak që Jezusi derdhi për ju, nuk ka vlerë nëse nuk do ta besoni me gjithë zemër. Sepse Shkrimi thotë:

*"Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, **kushdo që beson në të**, të mos **humbasë**, por të ketë jetë të përjetshme. ...**por ai që nuk beson tashmë është dënuar**, sepse nuk ka besuar në emrin e Birit të vetëmlindur të Perëndisë."* (Gjoni 3:16,18) Pra, nëse e besoni Lajmin e Mirë të Jezus Krishtit, do të **shpëtoheni**, por nëse nuk e besoni, do të **humbisni** në mëkatet tuaja. Kjo është fjala e shpëtimit që Perëndia u dërgoi bijve të Adamit. Kjo është arsyeja pse Jezusi i urdhëroi dishepujt e Tij, duke iu thënë: *"Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë. Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt!"* (Mateu 28:18,19)

Tani, le të vazhdojmë me historinë. Jezusi iu shfaq dishepujve të Vet për dyzet ditë me radhë pas ringjalljes së Tij. Shkrimi thotë:

(Veprat e Apostujve 1) ⁴*Dhe, duke u gjendur bashkë me ta, [Jezusi po hante bashkë me dishepujt e Tij], i urdhëroi ata që të mos largoheshin nga Jeruzalemi, por të prisnin premtimin e*

Atit: “Që, tha ai, e keni dëgjuar nga unë, ⁵sepse Gjoni pagëzoi me ujë, por ju do të pagëzoheni me Frymën e Shenjtë, mbas jo shumë ditësh.”

A e dëgjuat çfarë tha Jezusi? Tashmë e kemi lexuar (tek Ungjilli i Gjonit 14-16) se si Jezusi u premtoi dishepujve të Tij se Ati i Tij që është në qiell, do t’u dërgonte Ngushëlluesin, Frymën e Shenjtë, i cili do të banonte në zemrat e tyre, do t’i pastronte, rigjeneronte, do t’i forconte dhe do t’i drejtonte në të vërtetën. Tani dëgjojmë se si Ai i urdhëron dishepujt e Tij që të presin në Jeruzalem për Frymën e Shenjtë që do të vinte së shpejti. Në studimin tonë të ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të shohim se si zbret Fryma e Shenjtë në zemrat e të gjithë dishepujve të Jezusit, pikërisht siç kishte premtuar Ai.

Le të lexojmë tani për largimin e Jezusit nga dishepujt e Tij dhe ngjitjen në qiell. Shkrimi thotë:

(Veprat e Apostujve 1) ⁶Kështu ata [dishepujt e Jezusit] që ishin mbledhur bashkë, e pyetën, duke thënë: “Zot, a do ta rivendosësh në këtë kohë mbretërinë e Izraelit?” ⁷Por ai u tha atyre: “Nuk ju takon juve të dini kohët dhe momentet e përshtatshme, që ka përcaktuar Ati me autoritetin e vet. ⁸Ju do të merrni fuqi kur Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ju dhe do të bëheni dëshmitarët e mi në Jeruzalem dhe në gjithë Judenë, në Samari dhe deri në skajin e dheut.”

⁹Mbasi i tha këto gjëra, ndërsa ata po e vështronin, u ngrit lart; dhe një re e përfshiu dhe ua hoqi prej syve të tyre. ¹⁰Dhe, si ata po i mbanin sytë e nguluar në qiell, ndërsa ai po langohej, ja dy burra në rroba të bardha iu paraqitën atyre, ¹¹dhe thanë: “Burra Galileas, pse qëndroni e shikoni drejt qiellit? Ky Jezus, që u është marrë në qiell nga mesi juaj, do të kthehet në të njëjtën mënyrë, me të cilën e keni parë të shkojë në qiell.”

Kështu, Jezusi u ngjit në qiell, duke u kthyer tek shtëpia e Atit nga e cila kishte ardhur tridhjetë e tre vjet më parë. Sa madhështor ishte largimi i Tij, ndërsa ngjitej për në qiell përpara syve të dishepujve të Tij! Pa dyshim – ky Jezus që ata e kishin ndjekur për më shumë se tre vjet, ishte Mesia i vërtetë, për të cilin kishin folur të gjithë profetët! Tek lindja, jeta, vdekja, varrimi, ringjallja dhe ngjitja e Tij për në qiell – Jezusi i Nazaretit kishte **përbushur gjithçka** që profetët kishin profetizuar në lidhje me Të, madje, edhe ngjitjen në qiell siç kishte profetizuar profeti David në Psalme.

Miq, a e dini se ku është sot Zoti Jezus? Shkrimi na tregon se *"Jezus Krishti ...i cili shkoi në qiell dhe është në të djathtën e Perëndisë ku i janë nënshtruar engjëj, pushtete dhe fuqi."* (1 Pjetrit 3:21,22) Po, Jezusi është në qiell, në të djathtën e Perëndisë dhe të gjitha qeniet i janë nënshtruar Atij. **Gjithçka që i përket në të vërtetë Perëndisë i është nënshtruar Zotit Jezus Krisht.** Po ju? A e keni dorëzuar veten tuaj tek Jezus Mesia, i zgjedhur nga Perëndia si Shpëtimtari dhe Gjykatësi i botës?

Ashtu siç lexuam, pas ngjitjes së Zotit Jezus në qiell, dy engjëj iu shfaqën dishepujve, duke iu thënë: *"Pse qëndroni e shikoni drejt qiellit? Ky Jezus, që u është marrë në qiell nga mesi juaj, do të kthehet në të njëjtën mënyrë, me të cilën e keni parë të shkojë në qiell."* Po, një ditë Jezus Krishti do të kthehet me retë. A jeni gati për ardhjen e Tij? **Atë ditë çdo njeri do ta kuptojë dhe do ta dijë se Ai është i Vetmi që Perëndia caktoi si Shpëtimtar dhe si Gjykatës të botës!** Kështu deklaroi Shkrimi, kur thotë:

(Filipianëve 2) ⁵ Jezus Krishti ⁶ ...edhe pse ishte në trajtë Perëndie, nuk e çmoi si një gjë ku të mbahej fort për të qenë barabar me Perëndinë, ⁷ por e zbrazi veten e tij, duke marrë trajtë shërbëtori, e u bë i ngjashëm me njerëzit; ⁸ dhe duke u gjetur nga pamja e jashtme posi njeri, e përuli vetveten duke u bërë i bindur deri në vdekje, deri në vdekje të kryqit. ⁹ Prandaj edhe Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i dha një emër që është **përmbi çdo emër**, ¹⁰ që në emër të Jezusit të përkulet **çdo gju** i krijesave qiellore, tokësore dhe nëntokësore, ¹¹ dhe **çdo gjuhë** të rrëfejë se Jezu Krishti është Zot, për lavdi të Perëndisë Atë."

Miq, këtu duhet të përfundojmë për sot, por shpresojmë se do të na ndiqni në programin e ardhshëm, për të zbuluar se si e dërgoi Perëndia Frymën e Shenjtë që të banojë në zemrën e çdo personi që pranon Jezus Krishtin si Zotin dhe Shpëtimtarin e Tij....

Perëndia ju bekoftë, ndërsa kujtoni fjalët që engjëjt u thanë dishepujve:

"Ky Jezus, që u është marrë në qiell nga mesi juaj, do të kthehet në të njëjtën mënyrë, me të cilën e keni parë të shkojë në qiell." (Veprat e Apostujve 1:11)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Fryma e Shenjtë Ka Ardhur!

Veprat e Apostujve 1,2

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në studimet e mëparshme nga Ungjilli *{Inxhil}*, kemi lexuar se si **Zoti Jezus përmbushi gjithçka që kishte thënë përmes profetëve shumë kohë përpara, në lidhje me vdekjen dhe ringjalljen e Mesias.**

Ne lexuam se Jezusi derdhi gjakun e Tij në kryqin ku u gozhdua, për të paguar borxhin e mëkatit për bijtë e Adamit. Gjithashtu, pamë se trupi i Tij u hoq nga kryqi dhe u vendos në një varr. Megjithatë, ditën e tretë, Perëndia e ngriti prej së vdekuri! Pas ringjalljes, Ai iu shfaq dishepujve të Tij për dyzet ditë, duke iu dhënë prova se ishte me të vërtetë i gjallë. Dhe në mësimin e fundit, pamë se Jezusi u ngjit në qiell ndërkohë që dishepujt po e shikonin.

A e mbani mend cila ishte gjëja e fundit që Jezusi i urdhëroi dishepujt e Tij, përpara se të ngjitej në qiell? Le ta lexojmë përsëri:

(Veprat e Apostujve 1) ⁴[Jezusi] i urdhëroi ata që të mos largoheshin nga Jeruzalemi, **por të prisnin premtimin e Atit:** “Që, tha ai e keni dëgjuar nga unë ⁵Sepse Gjoni pagëzoi me ujë, por ju do të pagëzoheni me Frymën e Shenjtë, mbas jo shumë ditësh.” ⁸**Ju do të merrni fuqi kur Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ju dhe do të bëheni dëshmitarët e mi në Jeruzalem dhe në gjithë Judenë, në Samari dhe deri në skajin e dheut.** ⁹Mbasi i tha këto gjëra, ndërsa ata po e vështronin, u ngrit lart; dhe një re e përfshiu dhe ua hoqi prej syve të tyre. ¹⁰Dhe, si ata po i mbanin sytë e ngulitur në qiell, ndërsa ai po largohej, ja dy burra në rroba të bardha iu paraqitën atyre,

¹¹dhe thanë: “Burra Galileas, pse qëndroni e shikoni drejt qiellit? Ky Jezus, që u është marrë në qiell nga mesi juaj, do të kthehet në të njëjtën mënyrë, me të cilën e keni parë të shkojë në qiell.”

Kështu, Jezusi u largua nga dishepujt e Tij, u kthye në Parajsë nga ku kishte ardhur dhe u ul në të djathtë të Perëndisë në lartësi. Aty është edhe sot, duke pritur momentin e kthimit të Tij, për të gjykuar botën me drejtësi.

A e dëgjuat se çfarë i urdhëroi Jezusi dishepujt përpara se të ngjitej në qiell? Ai i urdhëroi të qëndronin në Jeruzalem derisa të merrnin Frymën e Shenjtë që do të vinte nga qielli. Ndoshta, disa prej jush po mendojnë: **Kush është Fryma e Shenjtë?** Fryma e Shenjtë është Fryma e Perëndisë dhe Fryma e Jezusit. Ai është i Njëjtë me Perëndinë Atë dhe Jezusin Bir. Ai ishte me Perëndinë që nga fillimi, qëkurse Perëndia krijoi botën. Ai është Fryma që frymëzoi profetët për të shkruar dhe për të shpallur Fjalën e Perëndisë në kohët e hershme. Fryma e Shenjtë është Fryma e Shumë të Lartit që zbriti tek një virgjëreshë me emrin Mari dhe ngjizi në të e lindi Fëmijën e Shenjtë Jezus. Ai është Fryma që ishte tek Jezus Mesia. Gjithashtu, Fryma e Shenjtë është Ngushëlluesi që Jezusi u premtoi dishepujve, kur u tha:

"Dhe unë do t'i lutem Atit dhe ai do t'ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju, Frymën e së Vërtetës, që bota nuk mund ta marrë, sepse nuk e sheh dhe nuk e njeh; por ju e njihni, sepse qëndron me ju dhe do të jetë në ju." (Gjoni 14:16,17)

Premtimi i Jezusit në lidhje me ardhjen e këtij Ngushëlluesi (ose *Ndihmësi*) ka rëndësi për ta kuptuar, sepse disa njerëz sot, përpiqen t'i bëjnë njerëzit të besojnë se Jezusi po shpallte ardhjen e një profeti tjetër. Por, Ngushëlluesi që Zoti Jezus premtoi se do të dërgonte, nuk mund të ishte njeri, sepse Jezusi e tregoi qartë se ky Ngushëllues ishte **Frymë e pastër**, dhe që **askush nuk mund ta shihte Atë**, dhe që **Ai do të jetonte brenda dishepujve të Krishtit përgjithmonë**. Kush është, pra, Fryma e Shenjtë? Ai është Fryma që Perëndia vë në zemrat e të gjithë atyre që i besojnë Mesias. Ai i rigjeneron ata, {Fjalë për Fjalë – I bën të rilinden}, i pastron, i forcon, i quan të Tijët, dhe u jep një vend të përjetshëm në praninë e Tij të shenjtë.

Sot, do të shohim se si Perëndia e derdhi Frymën e Tij të Shenjtë tek dishepujt në ditën e **Rrëshajave**. Rrëshajat ishte një festë që Perëndia e kishte caktuar për izraelitët në kohën e profetit Moisi. Ju mund të lexoni për këtë në Tora. Në këtë ditë, izraelitët falenderonin Perëndinë për bollëkun që u kishte dhënë në të korrat e grurit. Megjithatë, kishte një kuptim akoma edhe më të rëndësishëm festa e Rrëshajave. Dita e Rrëshajave ishte dita kur Perëndia zgjodhi shumë kohë përpara që do të dërgonte Frymën e Tij të Shenjtë për të jetuar në të gjithë ata që besojnë me të vërtetë tek Mesia. Ashtu siç ishte festa e Rrëshajave pesëdhjetë ditë pas festës së Pashkës, po ashtu, Perëndia planifikoi që do të dërgonte Frymën e Shenjtë pesëdhjetë ditë pas vdekjes dhe ringjalljes së Jezusit.

Tani le të vazhdojmë në Fjalën e Perëndisë, për të parë se çfarë ndodhi pas largimit të Jezusit nga dishepujt dhe kthimit të Tij në Parajsë. Shkrimi thotë:

(Veprat e Apostujve 1) ¹²**Atëherë [dishepujt e Jezusit] u kthyen në Jeruzalem, nga mali që quhet i Ullinjve, që është afër Jeruzalemit sa një ecje e së shtunës.** ¹³*Dhe, si u kthyen në qytet, u ngjitën në sallën e sipërme, ku rrinin Pjetri dhe Jakobi, Gjoni dhe Andrea, Filipi dhe Thomai, Bartolomeu dhe Mateu, Jakobi i Alfeut dhe Simon Zellshmi, dhe Juda i Jakobit.* ¹⁴*Të gjithë këta ngulmonin me një mendje të vetme në lutje dhe përgjërëm së bashku me gratë, me Marinë, nënën e Jezusit, dhe me vëllezërit e tij.*

(Veprat e Apostujve 2) ¹**Kur erdhi dita e Rrëshajëve, ata ishin të gjithë bashkë, në një mendje të vetme, në të njëjtin vend.** ²*Dhe befaz nga qielli erdhi një ushtimë, si ajo e një ere që fryn furishëm, dhe e mbushi gjithë shtëpinë ku ata po rrinin.* ³*Dhe atyre u dukën gjuhë, si prej zjarri, të cilat ndaheshin dhe zinin vend mbi secilin prej tyre.* ⁴**Kështu të gjithë u mbushën me Frymën e Shenjtë dhe filluan të flasin në gjuhë të tjera, ashtu si Fryma e Shenjtë ua jepte të shpreheshin.** ⁵*Por në Jeruzalem banonin disa Judenj, njerëz të perëndishëm, nga të gjitha kombet nën qiell.* ⁶*Kur u dëgjua ajo ushtimë, turma u mblodh dhe u hutua, sepse secili nga ata i dëgjonte të flisnin në gjuhën e vet.* ⁷*Dhe të gjithë habiteshin dhe mrekulloheshin dhe i thoshnin njëri-tjetrit: “Ja, a nuk janë të gjithë Galileas këta që flasin?”* ⁸*Si vallë secili nga ne i dëgjon të flasin në gjuhën e vet amtare?* ⁹*Ne Partët, Medët, Elamitët dhe banorët e Mesopotamisë, të Judesë dhe të Kapadokisë, të Pontit dhe të Azisë,* ¹⁰*të Frigjisë e të Pamfilisë, të Egjiptit dhe të pjesëve të Libisë përballë Kirenës, dhe ne të ardhur nga Roma, Judenj dhe prozelitë,* ¹¹*(edhe Judenj, edhe të kthyer tek Judaizmi); Kretas dhe Arabë, i dëgjojmë të flasin për gjërat e mëdha të Perëndisë në gjuhët*

tona!" ¹²Dhe të gjithë habiteshin dhe ishin hutuar dhe i thonin njëri-tjetrit: "Ç' do të thotë kjo?"
¹³Kurse të tjerë i përqeshnin dhe thonin: "Janë plot me verë të ëmbël!"

¹⁴**Por Pjetri u çua në këmbë bashkë me të njëmbëdhjetët dhe u foli atyre me zë të lartë:**
"Judenj dhe ju të gjithë që banoni në Jeruzalem, merrni njoftim për këtë dhe dëgjoni me vëmendje fjalët e mia. ¹⁵Këta nuk janë të dehur, siç po mendoni ju, sepse ora është vetëm nëntë e mëngjesit!
¹⁶Por kjo është ajo që ishte thënë nëpërmjet profetit Joel: ¹⁷"Dhe në ditët e fundit do të ndodhë, thotë Perëndia, që unë do të përhap nga Fryma ime mbi çdo mish; dhe bijtë tuaj e bijat tuaja do të profetizojnë... ²¹Dhe do të ndodhë që kush ta ketë thirrur emrin e Zotit, do të shpëtohet." ²²Burra të Izraelit, dëgjoni këto fjalë: Jezusi Nazareas, njeriu i dëftuar nga Perëndia ndër ju me vepra të fuqishme, me mrekulli dhe shenja që Perëndia bëri ndër ju me anë të tij, siç edhe vetë e dini, ²³**ai, pra, sipas këshillit të caktuar dhe të paranjohur të Perëndisë, ju dorëzua juve dhe ju e zutë dhe, me duart e të padrejtëve, e gozhduat në kryq dhe e vratë. ²⁴Por Perëndia e ka ringjallur, pasi e zgjidhi nga ankthet e vdekjes, sepse nuk ishte e mundur që vdekja ta mbante atë.**

²⁵Në fakt Davidi [profeti] thotë për të: "E pata vazhdimisht Zotin para meje, sepse ai është në të djathtën time, që unë të mos hiqem. ²⁶Për këtë u gëzua zemra ime dhe ngazëlloi gjuha ime, dhe edhe mishi im do të qëndrojë në shpresë. ²⁷Sepse ti nuk do ta lësh shpirtin tim në varr dhe nuk do të lejosh që i Shenjti yt të shohë kalbjen....

²⁹Vëllezër, mund të thuhet haptas për Davidin patriark që ai vdiq dhe u varros; dhe varri i tij është ndër ne deri ditën e sotme. ³⁰Ai, pra, duke qenë profet, e dinte se Perëndia i kishte premtuar me betim se nga fryti i belit të tij, sipas mishit, do të ngjallet Krishti për t'u ulur mbi fronin e tij; ³¹dhe, duke parashikuar këtë, foli për ringjalljen e Krishtit, duke thënë se shpirti i tij nuk do të lihej në Hades dhe se mishi i tij nuk do të shihte kalbjen. ³²Këtë Jezus, Perëndia e ka ringjallur; dhe për këtë të gjithë ne jemi dëshmitarë! ³³Ai, pra, duke qenë i ngritur në të djathtë të Perëndisë dhe duke marrë nga Ati premtimin e Frymës së Shenjtë, ka përhapur atë që ju tani shihni dhe dëgjoni. ³⁴Sepse Davidi nuk është ngritur në qiell, madje ai vetë thotë:

"Zoti i ka thënë Zotit tim: Ulu në të djathtën time, ³⁵derisa unë t'i vë armiqtë e tu si stol të këmbëve të tua!"

³⁶*Ta dijë, pra, me siguri, gjithë shtëpia e Izraelit se atë Jezus që ju e keni kryqëzuar, Perëndia e ka bërë Zot e Krisht.*”

³⁷*Kur ata i dëgjuan këto gjëra, u pikëlluan në zemër dhe pyetën Pjetrin dhe apostujt: “Vëllezër, ç’duhet të bëjmë?”* ³⁸*Atëherë Pjetri u tha atyre: “Pendohuni dhe secili nga ju le të pagëzohet në emër të Jezu Krishtit për faljen e mëkateve, dhe ju do të merrni dhuratën e Frymës së Shenjtë.* ³⁹*Sepse premtimi është për ju dhe për bijtë tuaj dhe për gjithë ata që janë larg, për ata që Zoti, Perëndia ynë, do t’i thërrasë.”* ⁴⁰*Dhe me shumë fjalë të tjera u përbetohej dhe i nxiste, duke thënë: “Shpëtoni veten nga ky brez i çoroditur!” Amen.*

Të dashur miq, a e dëgjuat fjalën e Pjetrit? Për ta përmbledhur, ai u tregoi njerëzve të Jeruzalemit se Perëndia kishte dërguar Mesian, Jezusin, ashtu siç kishte premtuar shumë kohë përpara përmes profetëve të Tij. Pjetri u tha: Ju e përbuzët Mesian që Perëndia dërgoi nga qielli! Ju e vratë, duke e gozhduar mbi një kryq, por Perëndia e ka ringjallur prej së vdekurish! Ne jemi të gjithë dëshmitarë për këtë! Perëndia e ka lartësuar Jezusin në të djathën e Tij dhe ka dërguar Frymën e Shenjtë që ka premtuar! Pendohuni dhe kthehuni tek Perëndia! Besoni lajmin e profetëve të Perëndisë! Besoni tek Jezusi që Perëndia ka caktuar si Shpëtimtar dhe Gykatës të botës! ***“Për të bëjnë dëshmi të gjithë profetët, që kushdo që beson në të merr faljen e mëkateve me anë të emrit të tij.”*** (Veprat e Apostujve 10:43)

Kështu shpalli apostulli Pjetër **Lajmin e Mirë të Shpëtimit** përmes besimit tek Jezus Mesia. Kur turma e njerëzve i dëgjoi fjalët e Pjetrit, ata u trishtuan shumë në zemër, sepse tashmë zbuluan se Jezusi nga Nazareti, të cilin ata e kishin gozhduar në kryq, ishte Zoti i Lavdisë, i ardhur nga qielli! Ky Jezus, të cilin ata e kishin tallur dhe urreyer, ishte Mesia që Perëndia u kishte premtuar shumë kohë më parë përmes profetëve të Tij! Kështu, atë ditë, shumë njerëz **u penduan** për mëkatet e tyre, u kthyen tek Perëndia, dhe **besuan** në emrin e Zotit Jezus Krisht. Këta dishepuj të rinj u pagëzuan në ujë për të treguar publikisht se ishin pastruar nga mëkati i tyre me anë të besimit në vdekjen, varrosjen dhe ringjalljen e Jezus Krishtit. Pagëzimi në ujë nuk i lau mëkatet e tyre – ishte vetëm një shenjë **e jashtme** e pastrimit që tashmë kishte ndodhur **brenda**.

Dhe kështu, Shkrimi thotë:

“Dhe ata që e pranuan fjalën e tij [mesazhin e Ungjillit] me gëzim, u pagëzuan; atë ditë u shtuan rreth tre mijë veta. Ata ishin ngulmues në zbatimin e mësimin të apostujve, në bashkësi, në

thyerjen e bukës dhe në lutje. ...dhe dishepujt ishin mbushur me gëzim dhe me Frymën e Shenjtë."
(Veprat e Apostujve 2:41,42; 13:52)

Kështu, atë ditë të Rrëshajave, **kisha** – asambleja e atyre që besojnë tek Jezus Krishti – u krijua. Kisha e Jezusit nuk është një ndërtesë apo një fe. Fjala për kishë në Greqisht është: "*Eklesia (Eklisia)*", që ka kuptimin "të thirrurit." Ashtu si, sot në botë, ka besimtarë të vërtetë dhe besimtarë të rremë, po ashtu, ka edhe kishë të vërtetë dhe kishë të rreme. Kisha e vërtetë e Jezus Krishtit përbëhet prej të gjithë atyre që, që nga dita e Rrëshajave, janë transferuar nga **familja e Adamit në familjen e Krishtit** me anë të besimit të sinqertë tek sakrifica e përsosur dhe e kryer e Krishtit.

Ngjarjet e Rrëshajave, për të cilat dëgjuam sot, ndodhën rreth dymijë vjet më parë. Ndoshta, disa mund të thonë: "Nuk më intereson! Unë nuk isha një prej atyre që e kryqëzuan Jezusin! Judenjët dhe romakët e kryqëzuan! S'kam lidhje fare me të!" Megjithatë, Fjala e Perëndisë na tregon se Mesia "*u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona!*" (Isaia 53:5) **Mëkatet tona** shkaktuan vdekjen e Tij. **Paudhësitë tona** ishin arsyeja pse Perëndia i lejoj njerëzit që ta gozhdonin në kryq Birin e Tij të Dashur! **Njerëzit e kryqëzuan Jezusin, por Perëndia e ngriti prej së vdekurish, për të qenë Shpëtimtari i të gjithë atyre që besojnë dhe Gjykatësi i të gjithë atyre që nuk besojnë.**

Kështu, Shkrimi deklaron:

"[Kushdo që jeni dhe kudo që jeni, Perëndia ju urdhëron] të pendoheni. Sepse ai ka caktuar një ditë në të cilën do të gjykojë me drejtësi botën me anë të atij njeriu të cilin ai e ka caktuar; dhe për këtë u ka dhënë të gjithëve një provë të sigurt, duke e ringjallur prej të vdekurit." (Veprat e Apostujve 17:30,31)

Mendoni me kujdes për këtë fjalë, sepse **fati juaj i përjetshëm varet nga përgjigja juaj.** Ju falënderojmë që na dëgjuat....

Perëndia ju bekoftë, ndërsa mendoni për fjalët që apostulli Pjetër shpalli, duke thënë:

"Për këtë [Jezus Mesinë] bëjnë dëshmi të gjithë profetët, që kushdo që beson në të merr faljen e mëkateve...dhe....dhuratën e Frymës së Shenjtë!" (Veprat e Apostujve 10:43; 2:38)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Jezusi Po Kthehet!

Zbulesa 19-22

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Kemi arritur sot në mësimin e tetëdhjetë e tetë në **studimin tonë kronologjik të Fjalës së Perëndisë**. Ashtu siç kemi parë, për qindra vjet, Fryma e Perëndisë frymëzoi më shumë se tridhjetë profetë për të shkruar pjesën e parë të Shkrimit të Shenjtë, dhe kjo është: Tora, Psalmet dhe librat e profetëve. Pjesa e parë e Librit të Perëndisë quhet **Dhjata e Vjetër**. Në këtë pjesë, të gjithë profetët dhanë të njëjtin mesazh, duke na treguar se Perëndia është i shenjtë dhe i drejtë dhe prandaj duhet të gjykojë çdo mëkat. Megjithatë, Perëndia është edhe plot me mëshirë dhe nuk do që bijtë e Adamit të humbasin në mëkatin e tyre. Kështu, ne pamë se Perëndia, përmes profetëve të Tij, premtoi se do të dërgonte një Shpengues, Mesian e Shenjtë, që do të lindte prej një virgjëreshe, do të jetonte një jetë të shenjtë dhe do të derdhte gjakun e Tij në një kryq për të paguar për mëkatet e bijve të Adamit. Të gjithë profetët e Dhjatës së Vjetër shkruan për këtë Mesi që do të vinte.

Në pjesën e dytë të Shkrimit të Shenjtë, **Dhjata e Re**, Libri i Ungjillit, ne pamë se, kur koha që kishte caktuar Perëndia erdhi, Ai dërgoi Mesian, Shpëtimtarin e botës, pikërisht ashtu siç kishte premtuar përmes profetëve. Mesia ishte Jezusi nga Nazareti – i Vetmi Person përsosmërisht i shenjtë që ka jetuar ndonjëherë. Jezusi ishte i mbushur me fuqinë e Perëndisë, sepse Ai ishte Fjala e Perëndisë në trup njeriu. Perëndia deklaroi për Të: *"Ky është Biri Im i dashur, në të cilin jam kënaqur!"* (Mateu 3:17) Megjithatë, njerëzit e vranë Të Vetmin Bir të Perëndisë, duke e gozhduar mbi një kryq. Por Perëndia e ktheu përsëri në jetë në të tretën ditë. Pasi Jezusi ishte parë prej shumë dëshmitarëve okularë, Perëndia e ngriti në qiell në vendet më të larta. Por, historia nuk përfundon këtu.

Historia e mrekullueshme e rrugës së drejtë të Perëndisë për shpëtim ka një fillim dhe një fund. **Kjo botë e keqe nuk e ka parë akoma fundin!** Fjala e Perëndisë na tregon se Zoti Jezus do të kthehet për të dëbuar Satanin dhe engjëjt e tij në liqenin e zjarrit, për të gjykuar bijtë e Adamit në Ditën e Gjykimit dhe për të rikrijuar këtë botë të vjetër. Mësimi ynë i sotëm titullohet: "**Jezusi po kthehet!**"

Sot do të lexojmë nga pjesa e fundit e Dhjatës së Re, nga libri i **Zbulesës**. Zbulesa është një libër i thellë dhe i fuqishëm, sepse shpall se çfarë do të ndodhë në kohën e fundit, kur kësaj bote të tanishme do t'i vijë fundi. Libri i Zbulesës përmban njëzet e dy kapituj, të cilët shpallin një fitore të lavdishme për të gjithë ata që besojnë. Por, për të gjithë ata që nuk besojnë, këta kapituj përbëjnë tmerr të vërtetë, sepse libri i Zbulesës zbulon se nëse refuzoni të pranoni Jezus Krishtin si **Shpëtimtarin** tuaj, Ai, në fund, do të jetë **Gjykatësi** juaj! Nëse nuk pranoni **Qengjin e Perëndisë**, do të takoni **Luanin e Perëndisë**, sepse Zoti Jezus që vdiq si një qengj sakrifice për të hequr mëkatet, do të kthehet si një luan i fortë për të gjykuar! Kështu tregojnë Shkrimet, kur thonë: "*Zoti Jezus do të shfaqet nga qielli me engjëjt e pushtetit të vet, në një zjarr flakërues, për t'u hakmarrë kundër atyre që nuk njohin Perëndi, dhe të atyre që nuk i binden ungjillit të Zotit tonë Jezu Krisht.*" (2 Thesalonikasve 1:7,8)

Tani, le të dëgjojmë me kujdes citimet e marra nga libri i Zbulesës. Pas kthimit të Zotit Jezus në Parajsë, Ai i dërgoi engjëjt e Tij apostullit Gjon, për t'i zbuluar atij ngjarjet që do të ndodhnin në fund të botës. Në kapitullin e parë, Gjoni shkroi:

(Zbulesa 1) ¹**Zbulesa e Jezu Krishtit, që Perëndia ia dha për t'u treguar shërbëtorëve të tij gjërat që duhet të ndodhin për së shpejti dhe e bëri të ditur, duke ia dërguar nëpërmjet engjëllit të tij, shërbëtorit të vet Gjon,** ²*i cili dëshmoi fjalën e Perëndisë dhe dëshminë e Jezu Krishtit, dhe të gjitha gjërat që pa.* ³*Lum ai që lexon dhe lum ata që dëgjojnë fjalët e kësaj profecie dhe që ruajnë ato që janë shkruar në të, sepse koha është afër.* ⁴*Unë Gjoni, ju shkruaj ...hir për ju dhe paqe nga ana e atij që është dhe që ishte dhe që do të vijë; edhe nga të shtatë frymërat që janë përpara fronit të tij, ... Atij që na deshi dhe na lau nga mëkatet tona në gjakun e tij, dhe na bëri mbretër dhe priftër për Perëndinë dhe Atin e tij, atij i qoftë lavdi dhe pushtet në shekuj të shekujve. Amen. Ja, ai vjen me retë dhe çdo sy do ta shohë, edhe ata që e tejshpuan; dhe të*

gjitha fiset e dheut do të vajtojnë për të. Po, amen. “Unë jam Alfa dhe Omega, fillimi dhe mbarimi”, thotë Zoti “që është dhe që ishte dhe që vjen, i Plotfuqishmi.”

Në kapitullin nëntëmbëdhjetë, Gjoni shkroi:

(Zbulesa 19) ¹Dhe pas këtyre dëgjova në qiell zërin e madh të një turme të shumtë, duke thënë: “Aleluja! Shpëtimi, dhe lavdia, dhe nderimi, dhe fuqia i përkasin Zotit, Perëndisë sonë, ²sepse të vërteta dhe të drejta janë gjykimet e tij! ...⁶Dhe dëgjova një si zë i një turme të madhe, dhe si zë shumë ujërash dhe si zë bubullimash të forta, që thoshte: “Aleluja, sepse filloi të mbretërojë Zoti, Perëndia ynë, i Plotfuqishmi! [**Mbretëritë e botës u bënë mbretëri të Zotit tonë dhe të Krishtit të tij, dhe ai do të mbretërojë në shekuj të shekujve!** (11:15)]

¹¹Dhe pashë qiellin e hapur, dhe ja, një kalë i bardhë, dhe ai që e kalëronte quhet **Besniku dhe i Vërteti**; dhe ai gjykon dhe lufton **me drejtësi**. ¹²Dhe sytë e tij ishin si flakë zjarri dhe mbi kryet e tij ishin shumë kurora; edhe kishte një emër të shkruar, që askush nuk e di përveç atij; ¹³Dhe ishte i veshur me një rrobe të ngjyer në gjak; dhe **emri i tij quhet “Fjala e Perëndisë.”** ¹⁴Dhe ushtritë që janë në qiell e ndiqnin mbi kuaj të bardhë, të veshur me rroba liri të hollë, të bardhë dhe të pastër. ¹⁵Dhe nga goja e tij dilte një shpatë e mprehtë për të goditur me të kombet; dhe ai do të qeverisë me skeptër prej hekuri dhe ai vetë do të shkelë vozën e verës së mërisë dhe të zemërimit të Perëndisë së plotfuqishëm. ¹⁶Dhe mbi rroben e vet dhe mbi kofshën ishte shkruar një emër: **MBRETI I MBRETERVE DHE ZOTI I ZOTERVE.**

(Zbulesa 20) ¹Dhe pashë një engjëll që zbriste nga qielli, duke pasur çelësin e humnerës, dhe një zinxhir të madh në dorë. ²Ai e kapi dragoin, gjarpërin e lashtë, që është **djalli** dhe Satani, dhe e lidhi për një mijë vjet, ³dhe e hodhi atë në humnerë, dhe e mbylli atë dhe vulosi mbi të, që të mos i mashtrojë më kombet, deri sa të mbushen një mijë vjet; dhe pas këtyre ai duhet zgjidhur për pak kohë. ⁴Dhe pashë frone, dhe ata u ulën mbi to dhe atyre iu dha pushteti që të gjykojnë edhe pashë shpirtrat e atyre që u ishin prerë kokat për dëshminë e Jezusit dhe për fjalën e Perëndisë, ... Këta u kthyen në jetë e mbretëruan me Krishtin për një mijë vjet.

⁷Dhe kur të kryhen të një mijë vjetët, Satani do të zgjidhet nga burgu i tij, ⁸dhe do të dalë të mashtrojë kombet që janë në të katër anët e dheut...që t'i mbledhë ata për luftë; numri i tyre do të jetë si rëra e detit. ⁹Dhe ata do të lëvizin në të gjithë sipërfaqen e dheut dhe do ta rrethojnë

fushën e shenjtorëve dhe qytetin e dashur. Por nga qielli do të zbresë zjarr, i dërguar nga Perëndia, dhe do t'i përpijë. ¹⁰Atëherë djallin që i kishte mashtruar, do ta hedhin në liqenin e zjarrit e të squfurit, ku janë bisha dhe profeti i rremë; dhe do të mundohen ditë e natë në shekuj të shekujve!

¹¹Pastaj pashë **një fron të madh të bardhë** dhe atë që ulej mbi të, nga prania e të cilit iku dheu dhe qielli, dhe nuk u gjet vend për ata. ¹²Dhe pashë të vdekurit, të mëdhenj e të vegjël, që rrinin në këmbë përpara Perëndisë, edhe librat u hapën; dhe u hap një libër tjetër, që është libri i jetës; dhe të vdekurit u gjykuan në bazë të gjërave të shkruara në libra, sipas veprave të tyre. ¹³Dhe deti i dorëzoi të vdekurit që ishin në të, dhe vdekja dhe Hadesi dorëzuan të vdekurit që ishin në ta; dhe ata u gjykuan secili sipas veprave të veta. ¹⁴Pastaj vdekja dhe Hadesi u flakën në liqenin e zjarrit. Kjo është vdekja e dytë. ¹⁵**Dhe, nëse ndokush nuk u gjet i shkruar në librin e jetës, u flak në liqenin e zjarrit!**

(Zbulesa 21) ¹**Dhe pashë një qiell të ri dhe një dhe të ri**; sepse qielli i parë dhe dheu i parë kishin shkuar, dhe deti nuk ishte më. ... ³Dhe dëgjova një zë të madh nga qielli që thoshte: “Ja tabernakulli i Perëndisë me njerëzit! Dhe ai do të banojë me ta; edhe ata do të jenë populli i tij dhe vetë Perëndia do të jetë bashkë me ta, Perëndi i tyre. ⁴Dhe Perëndia do të thajë çdo lot nga sytë e tyre; dhe **vdekja nuk do të jetë më**; as brengë, as klithma, as mundim, sepse gjërat e mëparshme shkuan.” ⁵Dhe ai që rrinte mbi fron tha: “Ja, unë i bëj të gjitha gjërat të reja.” Dhe më tha: “Shkruaj, sepse këto fjalë janë të vërteta dhe besnike.” ⁶Edhe më tha: “U bë! Unë jam Alfa dhe Omega, fillimi dhe mbarimi! **Atij që ka etje unë do t'i jap si dhuratë nga burimi i ujit të jetës.** ⁷Kush fiton do t'i trashëgojë të gjitha gjërat; dhe do të jem **për të Perëndi** dhe ai do të jetë **për mua bir.** ⁸Kurse për frikacakët dhe të pabesët, dhe të neveritshmit dhe vrasësit, dhe kurvëruetit, dhe magjistarët, dhe idhujtarët, dhe gjithë gënjeshtarët, **pjesa e tyre do të jetë në liqenin që digjet me zjarr dhe squfur, që është vdekja e dytë.**”

(Zbulesa 22) ¹Dhe më tregoi lumin e pastër të ujit të jetës, të kthjellët si kristali, që dilte nga **froni i Perëndisë dhe i Qengjit.** ²Në mes të sheshit të qytetit, këtej e andej lumit, ishte druri i jetës që jep dymbëdhjetë fruta, dhe që nxjerr frutin e saj në çdo muaj; ... ³Dhe asnjë mallkim nuk do të ketë më; dhe në të do të jetë froni i Perëndisë dhe i Qengjit, dhe shërbëtorët e tij do t'i

shërbejnë; ⁴ata do të shohin fytyrën e tij; dhe emri i tij do të jetë mbi ballin e tyre. ⁵Dhe atje natë nuk do të ketë; edhe nuk kanë nevojë për llambë, as për dritë dielli, sepse Zoti Perëndi i ndriçon; dhe ata do të mbretërojnë në shekuj të shekujve. ⁶Dhe më tha: “Këto fjalë janë besnike dhe të vërteta; dhe Zoti, Perëndi i profetëve të shenjtë, dërgoi engjëllin e tij, për t’u treguar shërbëtorëve të tij gjërat që duhet të ndodhin për së shpejti.”

[Unë Jezusi, po ju them:] ¹²...**“Ja, Unë vij shpejt!** Dhe shpërblimi im është me mua, për t’i dhënë gjithsecilit sipas veprave që ai ka bërë. ¹³Unë jam Alfa dhe Omega, fillimi dhe mbarimi, i pari dhe i fundit. ¹⁴Lum ata që i kryejnë urdhërimet e tij, që të kenë të drejtën për drurin e jetës dhe për të hyrë në portat e qytetit. ¹⁵Jashtë janë qentë, magjistarët, kurvarët, vrasësit, idhujtarët dhe kushdo që do dhe zbaton gënjeshtren. ¹⁶Unë, Jezusi, dërgova engjëllin tim për t’ju dëshmuar për këto gjëra nëpër kisha. Unë jam rrënja dhe pasardhja e Davidit, ylli i ndritshëm i mëngjesit.” ¹⁷Dhe Fryma dhe nusja thonë: “Eja!” Dhe ai që dëgjon le të thotë: **“Eja!” Dhe ai që ka etje, le të vijë; dhe ai që do, le të marrë si dhuratë ujin e jetës.”**

¹⁸Unë i deklaroj kujtdo që dëgjon fjalët e profecisë së këtij libri, se **nëse ndokush do t’i shtojë këtyre gjërave, Perëndia do të dërgojë mbi të plagët e përshkruara në këtë libër.** ¹⁹Dhe **nëse dikush heq nga fjalët e librit të kësaj profecie, Perëndia do t’i heqë pjesën e tij nga libri i jetës nga qyteti i shenjtë dhe nga gjërat që janë përshkruar në këtë libër.** ²⁰Ai që dëshmon për këto gjëra, thotë: **“Po, unë vij shpejt. Amen”.** Po, eja, Zoti Jezus. ²¹Hiri i Zotit Jezu Krisht qoftë me ju të gjithë. Amen

Kështu, Perëndia e përfundon Librin e Tij të mahnitshëm dhe premton se Zoti Jezus, të cilin bijtë e Adamit e varën në kryq, do të kthehet përsëri në tokë. Ai do të kthehet për të marrë të gjithë ata që i besojnë Atij për të qenë me Të, dhe do të gjykojë ata që nuk i besojnë!

I dashur mik, a ke siguri që do të përballesh me kthimin e Zotit Jezus nga qielli? A je midis atyre që e kanë pranuar Atë si Shpëtimtarin dhe Zotin e tyre? A beson në zemër se Perëndia i vuri mëkatet e tua mbi Zotin Jezus Krisht, që kurrë nuk mëkatoi, me qëllim që, përmes Tij, Perëndia të të quajë të drejtë? **A është emri yt i shkruar në Librin e Jetës? Ç’ marrëdhënie ke me Jezus Krishtin? A është Ai Shpëtimtari yt? Apo do të jetë Gjykatësi yt?**

A je gati për ardhjen e Krishtit? Nëse e dëgjon sot zërin e Perëndisë, mos e ngurtëso zemrën tënde, sepse Shkrimi thotë:

"Për Zotin një ditë është si një mijë vjet, dhe një mijë vjet si një ditë. Zoti nuk vonon plotësimin e premtimit të tij, siç disa besojnë që ai bën; por është i durueshëm ndaj nesh, sepse nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim. Dhe dita e Zotit do të vijë si një vjedhës natën; atë ditë qiejt do të shkojnë me krismë, elementët do të shkrihen nga të nxehtit dhe veprat dhe toka që janë në të do të digjen krejt." (2 Pjetrit 3:8,9,10) **"Ja, pra, koha e pëlqyer, ja, pra, dita e shpëtimit!"** (2 Korintasve 6:2) **"Si do të shpëtojmë ne, nëqoftëse e lëmë pas dore një shpëtim kaq të madh?"** (Hebrenjve 2:3)

Të dashur miq, ju falënderojmë që na dëgjuat. Lutja jonë tek Perëndia është që çdo fjalë që keni dëgjuar tek *Rruga e Drejtësisë* të jetë një bekim që buron në jetën tuaj – duke ju drejtuar te *"shpëtimi i madh"* i Perëndisë, të cilin Ai ia jep falas kujtdo që beson me të vërtetë Fjalën e Tij. Nëse do të kishit dëshirë për të pasur librin e plotë të Ungjillit {*Inxhil*}, nga i cili kemi lexuar sot, na shkruani në Kutia postare 130, Tiranë.

Deri herën tjetër, Perëndia ju bekoftë, ndërsa kujtoni fjalët e fundit të Jezusit në Shkrimin e Shenjtë. Zoti Jezus Krisht tha:

"Po, unë vij shpejt!" (Zbulesa 22:20)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalën tonë në youtube.

Lajmi i Mirë

{Shënim: Pjesa e parë e mësimit #89 në Uolofu shkrua nga një burrë nga Senegali, që drejton programin "Yoonu Njub." (Shihni Parathënien.)}

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në studimin tonë në librin e *Inxhil-it* {Arabisht për fjalën *Ungjill ose Lajmi i Mirë*}, kemi dëgjuar se Zoti Jezus Krisht, pas ringjalljes së Tij, i urdhëroi dishepujt, duke iu thënë: "***Dilni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijese.***" (Marku 16:15) Dhe pas ngjitjes së Tij në qiell, një burrë i quajtur Pal (i kthyer nga një fetar i zellshëm dhe brutal në një ndjekës të përkushtuar të Krishtit) shkroi:

*"[Perëndia më thirri për të qenë apostull, dhe më veçoi për **ungjillin e Perëndisë—lajmin e mirë**] siç i kishte premtuar ai me anë të profetëve të tij në Shkrimet e shenjta!...Në fakt unë nuk kam turp për ungjillin [**lajmin e mirë** që po predikoj], e Krishtit, sepse ai është fuqia e Perëndisë për shpëtimin e cilitdo që beson....Sepse drejtësia e Perëndisë është zbuluar në të [**lajmi i mirë**] nga besimi në besim siç është shkruar: "I drejti do të jetojë me anë të besimit." (Romakëve 1:1,2,16,17)*

Lajmi i Mirë, lajmi i mirë, lajmi i mirë! Cili është **lajmi i mirë** që na tregon vazhdimisht Fjala e Perëndisë? Sot, me ndihmën e Tij, do të dëshironim të flisnim për këtë Lajm të Mirë që shpallet tek Shkrimi i Shenjtë. Por përpara se të flasim për **Lajmin e Mirë**, duhet të kujtojmë **lajmin e keq**.

Cili është **lajmi i keq**? Besoj se e mbani mend se, në fillim, pasi Perëndia krijoi qiejtë dhe tokën, Ai krijoi Adamin dhe Evën, duke i vendosur ata në kopshtin tokësor të Parajsës. Perëndia i

krijoi me qëllim që ata ta njihnin, ta donin, t'i bindeshin dhe ta lartësonin Atë përherë. Megjithatë, për t'i vënë në provë, Perëndia i tha Adamit: "Ti mund të hash nga çdo pemë e kopshtit, përveç pemës që është në mes të kopshtit. Nuk do të hash prej saj, sepse ditën që do të hash prej saj do të vdesësh.!" Lajmi i keq është që Adami dhe Eva dëgjuan gjarprin, që është djalli, i cili i tundoi me qëllim që të hanin frutin e pemës së ndaluar. Mëkati i Adamit dhe i Evës solli probleme dhe vdekjen në botë, duke ndotur, në këtë mënyrë, ata dhe pasardhjen e tyre. Ashtu siç dëgjojmë shpesh: "Një epidemi nuk mbetet vetëm tek në vendin e saj të origjinës!" Fjala e Perëndisë na tregon lajmin e keq kur thotë:

*"Dhe, duke qenë se është caktuar që njerëzit të vdesin vetëm një herë, dhe **më pas vjen gjyqi!**...Zoti po vjen për të bërë gjyqin kundër të gjithëve dhe për të bindur të gjithë të pabesët në mes tyre për të gjitha veprat e paudhësisë dhe për të gjitha fjalët fyese që mëkatarët e pabesë folën kundër tij."* (Hebrenjve 9:27; Juda 15)

Prandaj, **lajmi i keq** është që **ne të gjithë jemi mëkatarë dhe duhet të përballemi me gjykimin e drejtë të Perëndisë!**

Megjithatë, **Lajmi i Mirë** është që pikërisht atje në kopshtin e Parajsës, Perëndia, që është plot me mëshirë, shpalli se një ditë, Ai do të dërgonte në botë një Person që nuk do të kishte mëkat e do të lindte prej një virgjëreshë. Ky Person i shenjtë, ky **Shpengues** i drejtë, do të ofronte veten e Tij të vritej si një sakrificë për të paguar për mëkatet e Adamit dhe të të gjithë pasardhësve të tij. Dënimi për mëkatin që ne meritojmë, do të binte mbi këtë Shpengues të pamëkat. Ky është Lajmi i Mirë që shpalli Perëndia në ditën që Adami dhe Eva mëkatuan.

Perëndia përdori shumë njerëz për të shpallur ardhjen e këtij Shpenguesi, të quajtur edhe **Mesia**. Çdo profet i Perëndisë shpalli diçka në lidhje me Mesian, me qëllim që, kur Ai të vinte, çdo njeri ta njihnte Atë, që Perëndia e kishte caktuar. Për shembull, profeti Isaia, që e shpalli ardhjen e Mesias rreth shtatëqind vjet përpara, profetizoi se si do të lindte Mesia, duke thënë: "Ja, virgjëresha do të mbetet shtatzënë dhe do të lindë një djalë, të cilit do t'i venë emrin Emanuel, që do të thotë: "Zoti me ne." (Mateu 1:23; Isaia 7:14) Një tjetër profet, Mikea, profetizoi se Mesia do të vinte nga qielli dhe do të lindej në një fshat të **Betlehemit**. Pikërisht, aty lindi Mesia. Megjithatë, Mikea e profetizoi këtë qindra vjet përpara lindjes së Mesias.

Por, profetët nuk shpallën vetëm lindjen e Mesias. Ata, gjithashtu, profetizuan se **Mesia do të vuante dhe do të vdiste** në vend të mëkatarëve. Për shembull, profeti David shkroi se njerëzit do ta përbuznin Mesian, do ta torturonin, do t'ia shponin duart dhe këmbët dhe do ta vrisnin. Dhe Davidi, jo vetëm që shpalli vdekjen e Mesias, por ai, gjithashtu, paratha se **Perëndia do ta ngrinte Mesian** nga vdekja, duke vërtetuar, kështu, se Ai ishte i Vetmi Shpëtimtar që Perëndia dërgoi për të shpëtuar bijtë e Adamit nga dënimi i mëkatit.

Nuk ka shumë kundërshti në lidhje me lindjen e Mesias, por shumë njerëz problemn e kanë me vdekjen dhe ringjalljen e Tij. Ata nuk e kuptojnë, si mundet që Perëndia nuk reagoi kur njerëzit e poshtëruan Mesian që Ai dërgoi. Shumica e njerëzve nuk mund të kuptojnë se Perëndia, që na do, është Ai që planifikoi se Mesia do të vuante në këtë mënyrë **për mëkatet tona**. Kështu shpallën profetët, duke thënë: *"Por i pëlqeu Zotit ta rrihte dhe ta bënte të vuante [Mesian-si një sakrificë për të paguar për mëkatin]!"* (Isaia 53:10)

A u besojmë profetëve? Ne themi se po. Nëse me të vërtetë u besojmë, atëherë duhet të besojmë edhe **që ata shkruan**. Duhet të kujtojmë se profetët nuk folën nga vetja e tyre. Perëndia vuri në frymën e tyre se çfarë duhet të thonin. Prandaj, nëse refuzojmë t'u besojmë këtyre profetëve, kë po refuzojmë në të vërtetë? Po refuzojmë **Perëndinë** – sepse Ai i frymëzoi profetët që të profetizonin se Mesia do të vdiste si një sakrificë për të hequr mëkatin.

Për shkak se Perëndia e do botën dhe nuk do që ndokush të humbasë në mëkat, prandaj, Ai planifikoi vdekjen e Mesias. Ishte e nevojshme që të vdiste një Person i drejtë për të padrejtët, që t'i shpëtonte ata nga gjykimi i Perëndisë. Kjo është ajo që simbolizonte oferta e sakrificës së qengjave në kohët më të hershme. **Jezus Krishti**, që lindi prej një virgjëreshe, me anë të fuqisë së Perëndisë, është **sakrifica e përsosur dhe përfundimtare** që Perëndia dha. Ashtu siç thuhet: "Nuk ka nevojë të vizatosh një person (për të treguar si është ai), nëse ky person po qëndron përballë jush." {Fjalë e Urtë e Uolof-it} Po ashtu, meqë ne, tashmë, kemi një Sakrificë të përsosur dhe të përhershme për mëkatet, nuk është e nevojshme të vazhdojmë të ofrojmë sakrifica simbolike jo të përsosura. A e mbani mend çfarë deklaroi Zoti Jezus në kryq përpara se të vdiste? Ai tha: *"U krye!"* (Gjoni 19:30) Ai pagoi borxhin tonë të mëkatit, një herë e përgjithmonë. E vetmja gjë që

na mbetet të bëjmë është **ta besojmë atë!** Shkrimi thotë: Lajmi i Mirë i vdekjes dhe i ringjalljes së Jezus Krishtit *"është fuqi e Perëndisë për shpëtimin e cilitdo që beson!"* (Romakëve 1:16)

Por, është i trishtueshëm fakti se shumë njerëz refuzojnë t'i besojnë Atij, duke thënë se vdekja dhe ringjallja e Jezusit është një histori e sajuar. Megjithatë, kur studiojmë Ungjillin, ne zbulojmë se çdo gjë që profetizuan profetët për Mesian u **përmbush** nga Jezus Krishti. **Çdo gjë...** në lidhje me lindjen, jetën, vdekjen, ringjalljen dhe Ngjitjen e Tij në qiell. Kështu, Ungjilli deklaroi se: *"Krishti vdiq për mëkatet tona sipas Shkrimeve [të profetëve]", se u varros dhe u ringjall të tretën ditë, sipas Shkrimeve[të profetëve]."* (1 Korintasve 15:3,4) **Gjithçka ndodhi ashtu siç e kishin shpallur profetët.** Ata që e urryen Jezusin, e torturuan dhe e vranë, dhe ata që e deshën, e varrosën. Por vdekja nuk mundi ta mbante në varr. Ne pamë se, në ditën e tretë pas kryqëzimit, disa gra erdhën tek varri ku Jezusi u varros dhe zbuluan se varri ishte i hapur dhe bosh! Pasi Jezusi vdiq dhe u ringjall, Ai iu shfaq dishepujve të Tij për më se dyzet ditë. Më shumë se pesëqind njerëz e panë Atë pas ringjalljes së Tij. Është e vërtetë! Mesia e kishte mposhtur vdekjen, armikun më të fuqishëm të njeriut! Ringjallja e Jezusit vërtetoi se Perëndia e ka pranuar sakrificën e Tij, si pagim të plotë për mëkatet e bijve të Adamit, me qëllim që kushdo që beson në Të, të ketë jetë të përjetshme.

Ky është Lajmi i Mirë. **Zoti Jezus Krisht vdiq për të hequr mëkatet tuaja dhe u ngrit nga varri të tretën ditë për t'ju dhënë jetën e përjetshme.** Qëllimi i këtij Lajmi të Mirë është që të shpëtojë të gjithë ata që e besojnë këtë Lajm. Prandaj, pyetja që duhet t'i jepni një përgjigje është: **"A e besoni këtë Lajm?"** Fjala e Perëndisë thotë: *"Sot është dita e shpëtimit! Nëse e dëgjoni Lajmin e Mirë, mos i ngurtësoni zemrat tuaja! Besoni!"* Shpëtimi nuk është rezultat i veprave që ne bëjmë, sepse **askush nuk mund të bëjë vepra të mjaftueshme për Perëndinë.** Ai nuk do t'ju **shesë** kurrë shpëtimin e Tij të madh; Ai do që t'ju **japë** juve! Veprat e mira, lutjet dhe agjërimi mund t'ju japin një ndjesi të mirë brenda, por nuk e kënaqin drejtësinë e Perëndisë! Ka vetëm një rrugë që ju të hyni në Parajsën e Perëndisë.

1.) Ju duhet më së pari **të pranoni** që jeni mëkatar dhe që nuk keni fuqi për t'i pëlqyer Perëndisë.

2.) Ju duhet **të besoni** se Jezus Krishti është Shpëtimtari që Perëndia dërgoi të vdiste në kryq për të hequr mëkatet tuaja dhe se Perëndia e ngriti nga vdekja për t'ju dhënë jetë të përjetshme.

Nëse e besoni këtë Lajm të Mirë, **mund të jeni të sigurtë se do të jeni në Parajsë kur të vdisni**, sepse Vetë Perëndia na ka premtuar në Fjalën e Tij se ne mund të **jemi të sigurt** që kemi jetën e përjetshme, **nëse besojmë** në Emrin e Zotit Jezus Krisht. (1 Gjonit 5:9-13)

{Në vazhdim është dëshmia personale e Malick -ut}

Le të ndalojmë pak këtu për t'ju treguar se si besova tek Jezus Krishti. Si i ri që isha, isha besnik, duke u lutur pesë herë në ditë dhe duke agjëruar në muajin e Ramazanit çdo vit, por nuk e dija se ku do të shkoja pas vdekjes. Pyeta gjithandej, por nuk mora një përgjigje të qartë. Por, kur fillova të studioj Ungjillin {*Inxhil*}, zbulova se **mund ta dija se ku do të shkoja pas vdekjes**, sepse Vetë Jezus Mesia thotë tek Ungjilli: *"Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Ai që e dëgjon fjalën time dhe beson në atë që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme, dhe ai nuk vjen në gjyq, por ka kaluar nga vdekja në jetë."* (Gjoni 5:24) Gjithashtu, Ai tha: *"Unë jam ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë do të jetojë."* (Gjoni 11:25) Kështu, u pendova për përpjekjet e mia për të shpëtuar veten dhe i besova Mesisë, për të cilin profetizuan të gjithë profetët, duke thënë: *"Kushdo që beson në të merr faljen e mëkateve me anë të emrit të tij."* (Veprat e Apostujve 10:43) E mora gjithë shpresën time dhe e vara tek Zoti Jezus Krisht. Dhe, që nga ajo kohë e deri tani, Perëndia i ka sjellë paqe shpirtit tim. Nuk kam më një ndërgjegje që më mundon. E ardhmja ime shkëlqen në mënyrë të mrekullueshme për shkak të veprës së Jezusit në kryq. Në jetën time si dishepull i Jezusit, shpeshherë ndeshem me probleme dhe me pengesa, sepse besimi im ndryshon nga mendimi i miqve dhe i të afërmeve të mi, por unë kam paqe. Paqja e Perëndisë e mbush zemrën dhe mendjen time. Dhe Jezusi që ma ka dhënë, thotë: *"Nëse bota ju urren, ta dini se më ka urreyer mua më përpara... Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time; unë po jua jap, po jo si e jep bota; zemra juaj mos u tronditë dhe mos u frikësoftë."* (Gjoni 5:18; 14:27) Miq, atë që Jezusi ka bërë për mua dhe në mua, mund ta bëjë për gjithsecilin prej jush. Ai kërkon vetëm një gjë prej jush: **T'i jepni Atij gjithë zemrën tuaj**. Ai do të bëjë gjithçka tjetër, sepse Vetë Zoti Jezus ka thënë: *"Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t'ju jap çlodhje. Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përrulur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj."* (Mateu 11:28,29)

A jeni i lodhur dhe i ngarkuar nga mëkatet? Keni dëshirë të gjeni prehje për shpirtin? Nëse e besoni Lajmin e Mirë që Mesia vdiq dhe u ringjall për ju, atëherë, Perëndia do t'ju falë dhe do t'ju gjykojë si të drejtë dhe do të shkruajë emrin tuaj në Librin e Jetës. Nëse besoni këtë Lajm të Mirë, Perëndia do t'ju bëjë birin e Tij dhe do të dërgojë Frymën e Jezusit në zemrën tuaj. Fryma e Shenjtë, që banon në ju, do të ndryshojë zemrën tuaj, jetën tuaj dhe mënyrën tuaj të jetesës, sepse Shkrimi thotë: *"Prandaj nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë shkuar; ja, të gjitha gjërat u bënë të reja!"* (2 Korintasve 5:17)

Mik, kudo ku je dhe në çfarëdo situatë të jesh, grua apo burrë, i vjetër apo i ri, Zoti Jezus Krisht mund të të japë një jetë të re – **nëse beson në Të**. Ai vdiq për ty që ti të jetosh përjetë me Perëndinë. **A e beson këtë Lajm të Mirë?**

Ju falënderojmë që na dëgjuat....

Zoti ju bekoftë! Po largohemi duke ju lënë një varg nga Shkrimi që flet për sigurinë e mrekullueshme që Perëndia u jep të gjithë atyre që e vënë shpresën tek Lajmi i Mirë i Perëndisë për shpëtimin. Shkrimi thotë:

"Perëndia na shpëtoi dhe na thirri me një thirrje të shenjtë, jo sipas veprave tona, por sipas qëllimit të tij dhe sipas hirit, që na u dha në Krishtin Jezus përpara fillimit të kohëve dhe tani u shfaq me anë të dukjes së Shpëtimtarit tonë Jezu Krishtit, që e prishi vdekjen dhe e nxori në dritë jetën dhe pavdekësinë me anë të ungjillit!" (2 Timoteut 1:9,10)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: *Kutia postare 130 Tiranë*, ose email: twralbania@gmail.com ose në *facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube*.

Pyetjet e Njeriut; Përgjigjet e Perëndisë

Pjesa 1

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtar që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot, për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Të dashur miq, ju falënderojmë të gjithëve ju që na keni shkruar dhe na drejtoni pyetje përsa i përket Shkrimit të Shenjtë. Shpresojmë se letrat, librat dhe materialet që ju kemi dërguar, kanë qenë një ndihmë për ju. Gjithashtu, duam të falënderojmë të gjithë ata që kanë qenë dëgjues të rregullt të programit *Rruga e Drejtësisë*, edhe sikur të mos na keni shkruar. Zoti bekoftë gjithsecilin prej jush dhe e ndihmoftë të kuptojë rrugën e drejtë të Shpëtimit që Ai ka siguruar.

Sot në programin e radhës, kemi planifikuar të bëjmë diçka pak më ndryshe. Do të donim të ndanim me ju disa **prej pyetjeve** që kemi marrë nga ju, Të dashur miq. Për t'iu përgjigjur çdo pyetjeje, **do të përdorim vetëm Shkrimin e Shenjtë**, meqenëse Fjala e Perëndisë është e vetmja dritë e sigurtë që mund të na drejtojë në errësirë. Ashtu siç shkruhet në Psalme: "*Fjala jote është një llambë në këmbën time dhe një dritë në shtegun tim!*" (Psalmi 119:105)

Tani...pyetjet tuaja. Për të na ndihmuar sot, një mik ka ardhur në studio për të lexuar pyetjet.

1.) Faleminderit. Pyetja e parë, e marrë nga një letër, është: **Cila është feja e atyre që kanë bërë programin Rruga e Drejtësisë?**

Kohë më parë, Perëndia na vuri në zemër që të kërkojmë të vërtetën—**Të Vërtetën e Tij**. Ne duam që të njohim Fjalën e Perëndisë së vërtetë. Lexuam me kujdes Biblën (që përmbledh Toran {*Taurat*}, Psalmet {*Zabur*}, Librat e Profetëve dhe Ungjillin {*Inxhil*}). Zbuluam se Jezus Krishti është Shpëtimtari për të cilin shkruan profetët. Jezusi është sakrifica e përsosur dhe përfundimtare që dha Perëndia për të fshirë borxhin e mëkatit të bijve të Adamit, me qëllim që kushdo që beson në Të, të mund të jetojë në praninë e Perëndisë përgjithmonë. Jezus Krishti, që erdhi nga Perëndia, është i Vetmi që mund të na sjellë tek Perëndia. Ne i kemi vënë gjithë shpresat tona tek Ai.

Atëherë, kush jemi ne? Ne jemi **dishepuj të Jezus Krishtit**. Kurani na quan "*Ahl al-kitab*," që do të thotë *Njerëzit e Librit*. Të tjerë na quajnë *Të Krishterë*, që do të thotë *Njerëzit e Krishtit*. Ne ju themi se jemi të krishterë, por ju kujtojmë, se ka shumë njerëz që e quajnë veten të tillë, por kjo nuk do të thotë se ata janë me të vërtetë. Ashtu si një trung peme nuk mund të bëhet krokodil, pavarësisht se e lëmë në ujë për një kohë të gjatë {bazuar tek Fjala e Urtë e Uolof-it}, po ashtu, një njeri nuk bëhet i krishterë duke bërë thjesht gjërat që bëjnë të krishterët. T'i përkisni një feje, apo të zbatoni rregullat e saj, nuk mund t'ju bëjë të keni një marrëdhënie me Perëndinë. Vetëm Jezus Krishti mund të sjellë një person tek Perëndia. Sa të bekuar jemi ne që kemi Krishtin si Shpëtimtarin tonë, Zot dhe Mik! Ai na ka dhënë një marrëdhënie të mrekullueshme me Perëndinë dhe sigurinë për përjetësinë. Çdo ditë na tregon besnikërinë dhe dashurinë e Tij. Në Zotin Jezus Krisht, Perëndia na ka dhënë gjithçka që duhet për jetën e përjetshme! Në Të kemi gjithçka që zemrat tona kanë nevojë!

2.) Faleminderit. Pyetja tjetër është e rëndësishme dhe meriton një përgjigje të qartë. Ky person shkruan: **Ka diçka që më shqetëson. Unë kam lexuar në Kuran, ku profeti ynë, Muhamedi, i urdhëron muslimanët që të besojnë disa libra që përmban Bibla, si: Toran dhe Ungjillin. Unë e respektoj Biblën dhe kam filluar ta lexoj atë. Megjithatë, miqtë e mi më thonë se ne nuk mund t'i besojmë Biblës, sepse është i prishur si libër dhe ka ndryshuar. Ata thonë se Bibla që unë jam duke lexuar është ndryshe nga Bibla origjinale. Si mendoni ju?**

Përpara se t'i përgjigjem kësaj pyetjeje, kemi disa pyetje për ata që thonë se librat e hershëm të profetëve janë "prishur dhe ndryshuar." Nga e ka burimin idea se Bibla është falsifikuar? Cila është baza për një akuzë të tillë kaq serioze? Na tregoni, **kur** u ndryshua Bibla?

Kush e ndryshoi atë? **Ku** ka ndryshuar? **Çfarë** ndryshimesh janë bërë? A mundet dikush që të japë qoftë edhe një provë të vetme se Shkrimi i Shenjtë është prishur, korruptuar?

Nëse me ndershmëri do të kërkoni fakte për Biblën, do të zbuloni se Perëndia e ka mbrojtur Fjalën e Tij të Shenjtë; Ai frymëzoi profetët që ta shkruanin. Ata që thonë se Bibla është falsifikuar u besojnë thjesht thashethemeve e fjalëve boshe. Nuk ka fakte për të mbështetur akuzën që Bibla ka ndryshuar. Megjithatë, ka shumë fakte për të vërtetuar se Bibla **nuk** ka ndryshuar.

Sot, në muzeumet dhe në universitetet më të mëdha të botës janë ruajtur me mijëra pergamena të lashta {Fjalë për Fjalë në Uolof: *librat*} të Shkrimeve të Ungjillit dhe të të gjithë Dhjatës së Re. Shumë prej këtyre pergamenave kanë ekzistuar qindra vjet përpara kohës së Muhamedit, siç kanë ekzistuar edhe pergamenat e Dhjatës së Vjetër. Nëse do të krahasoni ato libra të lashtë me ato që ne lexojmë sot, do të zbuloni saktësinë e tyre dhe se si e ka ruajtur Perëndia Fjalën e Tij për ne. Bibla që ne lexojmë sot është e njëjta Bibël që ekzistonte edhe në kohën e Muhamedit.

Profetët e shkruan fjalët e Perëndisë nëpër pergamena, të përbëra nga lëkura kafshësh ose fibra bimore. Mësuesit judenj të ligjit e kopjuan Fjalën e Perëndisë në pergamena të reja. Këta mësues të ligjit ishin të specializuar në këtë fushë dhe ishin shumë të kujdesshëm për t'u siguruar që **kopiet ishin të njëjta me tekstet origjinale**. U numërua numri i shkronjave në një libër dhe u numërua edhe shkronja e mesit të librit, për t'u siguruar që kopja ishte e njëjtë me origjinalin. Nëse do të kishte një gabim, e gjithë pergamena do të shkatërrohej! Këta mësues judenj besonin se të luash me Fjalën e Perëndisë është si të luash me Vetë Perëndinë! Ndoshta keni dëgjuar për **Pergamenat e famshme të Detit të Vdekur**, të zbuluara në vitin 1947. A e dini se këto pergamena të Dhjatës së Vjetër u kopjuan njëqind vjet përpara se të lindte Jezusi? Megjithatë, pergamenat e lashta janë të njëjta me pergamenat e kopjuara njëmijë vjet më vonë! Bibla nuk ka ndryshuar!

Askush nuk mund ta ndryshojë Biblën. Nëse dikush do të donte ta ndryshonte, atij do t'i duhej të ndryshonte të gjitha kopjet e Biblës. Kjo do të ishte e pamundur! Në periudhën që pasonte kohën e Krishtit, akademikët filluan të përkthenin Biblën nga gjuhët origjinale Hebraike, Aramaike dhe Greke në **shumë gjuhë të ndryshme**. Askush nuk mund të ndryshonte të gjitha Biblat në mbarë botën! Sot, Bibla (një pjesë ose e tërë) është shkruar në më shumë se dymijë gjuhë

të ndryshme. [Vini re: Në anglisht ne jemi të bekuar me shumë përkthime të shkëlqyera.] Perëndia e ka ruajtur Fjalën e Tij të Shenjtë dhe shërbëtorët e Tij po e përkthejnë atë nëpër gjuhët e popujve të botës, sepse Perëndia do që çdo njeri ta dëgjojë atë me veshët e tij, ta kuptojë me mendjen e tij, ta pranojë atë në zemrën e tij dhe të shpëtohet.

A mund ta mbrojë Perëndia i Madhërisëm Fjalën e Tij nga Satani dhe nga ata që duan ta ndryshojnë dhe ta prishin? Po, Ai **mund** ta ruajë dhe e **ka** ruajtur! *Allahu Akbar! Perëndia është i madh!* Sigurisht, ne e dimë se që nga fillimi i botës e deri më sot, Satani është përpjekur të ndryshojë Fjalën e Perëndisë—në mendjet e njerëzve. Për shembull, në librin e parë të Biblës, ne dëgjuam që Perëndia i tha Adamit: *"Ditën që do të hash nga kjo pemë, do të vdesësh!"* Por Satani mohoi atë që kishte thënë Perëndia, duke i thënë Adamit dhe Evës: *"Ju nuk do të vdisni!"* Kështu, Satani u përpoq të ndryshonte Fjalën e Perëndisë. Siç e dini, Adami dhe Eva zgjodhën t'i besonin Satanit dhe hëngrën nga fruti i pemës së ndaluar. Si rrjedhim, shpirtrat e tyre vdiqën dhe trupat e tyre filluan të thahen dhe të vdesin, ashtu siç kishte thënë Perëndia.

Të dashur miq, Fjala e Perëndisë është e sigurtë. Djalli është gënjeshtar dhe mashtrues. Satani do që të mashtrtojë njerëzit dhe t'i bëjë të besojnë se Bibla ka ndryshuar. Por, Zoti Jezus Krisht thotë: *"Shkrimi nuk mund të bjerë poshtë!"* (Gjoni 10:35) "Qielli dhe toka **do të** kalojnë, por fjalët e mia **nuk** do të kalojnë!" (Mateu 24:35)

3.) Tani, pyetja e tretë. **Pse e quani Jezusin Birin e Perëndisë? Perëndia nuk lind dhe Perëndia nuk u lind, prandaj, si mund të jetë Jezusi Biri i Tij?**

I jemi përgjigjur kësaj pyetjeje të rëndësishme shumë shpesh, megjithatë, kemi kënaqësi t'i përgjigjemi përsëri. Padija në një çështje të tillë të rëndësishme është vdekjeprurëse! Siç thotë proverba (e Uolof-it): "Padija do t'ju vrasë përpara se ta kuptoni!" Personi që na ka drejtuar këtë pyetje thotë: "Pse e quani **ju** Jezusin Bir të Perëndisë?"

Së pari, duhet t'u kujtojmë dëgjuesve tanë se nuk ia dhamë ne Jezusit titullin "*Bir i Perëndisë!*" **Perëndia** është Ai që e quan Jezusin **Birin e Tij!**

Së dyti, emri "Bir i Perëndisë" **nuk nënkupton** se Perëndia mori një grua dhe ngjizi një bir! Ashtu siç e kemi parë, Jezusi ka me qindra emra dhe tituj në Bibël. Këto emra na ndihmojnë ne që të kuptojmë më mirë se kush është Ai. Për shembull, Ai quhet "*dera,*" por kjo nuk do të thotë se Jezusi është një derë prej druri apo metali. Ai quhet edhe "*Ushqimi që jep Jetë*" (Buka e Jetës), por kjo nuk do të thotë se Jezusi është ushqim, si mishi i pjekur në hell që ne kemi ngrënë. Profetët

e Perëndisë e quanin Mesian **“qengji i Perëndisë,”** por kjo nuk do të thotë se Ai është qengj. Po ashtu, kur Perëndia e quan Jezusin **Bir të Tij,** duhet të dini se kjo nuk ka kuptimin se Perëndia mori një grua dhe me të pati një fëmijë! Kjo është blasfemi! Nëse iki jashtë shtetit, ata më quajnë "bir i Shqipërisë", sepse jam nga Shqipëria. Por, kjo nuk do të thotë se Shqipëria mori një grua dhe pati fëmijë me të!

Në mënyrë të ngjashme, Perëndia dhe engjëjt dhe profetët e quajtën Mesian "Biri i Perëndisë", sepse Ai erdhi nga Perëndia. Jezusi lindi prej një virgjëreshe. Ai nuk kishte atë tokësor. Madje, edhe përpara se të lindej, ai jetonte në parajsë, sepse Ai është **"Kalimat Allah,"** domethënë, **Fjala** që ishte me Perëndinë që nga fillimi. Kjo është ajo që deklaroi Shkrimi:

"Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi. Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne; dhe ne soditëm lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë....Askush s'e pa Perëndinë kurrë; i vetëmlinduri Bir, që është në gjirin e t'Et, është ai që e ka bërë të njohur." (Gjoni 1:1,14,18)

Jezusi është Biri i Përjetshëm i Perëndisë, Fjala e Perëndisë që u shfaq në tokë në një trup njeriu.

Çfarë është Fjala e Perëndisë? Ndoshta, do të përgjigjeshit se Fjala e Perëndisë është Shkrimi i Shenjtë që profetët shkruan të frymëzuar nga Perëndia. Po, keni të drejtë. Shkrimet e profetëve të Perëndisë janë fjala e Perëndisë për ne – si letra të dërguara nga Perëndia tek ne. Por, na lejoni t'ju bëjmë një pyetje: nëse një shokun juaj banon në një qytet tjetër, çfarë do t'ju pëlqente më shumë, që shoku t'ju shkruajë rrallë **ndonjë letër** apo të vinte e t'ju bënte një **vizitë**? Sigurisht, do të preferonit që ai t'ju vizitonte, me qëllim që të bisedoni pranë njëri-tjetrit. Po ashtu, meqë Perëndia është i madh dhe asgjë nuk është e pamundur për Të, dhe meqë Ai do që t'u bëjë të ditur njerëzve se kush është dhe cili është vullneti i Tij për ne, a mendoni se do të ishte më mirë që Ai të na dërgonte thjesht disa letra, apo të vinte vetë për të na vizituar?

Miq, lajmi i mirë që profetët shpallën është se **Perëndia Vetë do të vinte për të vizituar njerëzimin mëkatar!**

Në Ungjill, ne zbulojmë se Perëndia ka dërguar Birin e Tij si Njeri për të jetuar midis njerëzve, me qëllim që t'i shpëtonte ata nga mëkatet e tyre. Ky Njeri nga qielli është Jezus Krishti. Jezusi është i denjë të quhet Biri i Perëndisë, sepse Ai është Fjala që ishte me Perëndinë që nga

fillimi. Jezusi është Biri i Përjetshëm i Perëndisë, përfaqësuesi i përsosur i Perëndisë – Ai që i zbuloi karakterin e Perëndisë njeriut. Shpesh themi për një djalë të ri: "Ai është si babai i tij!" Kështu është edhe me Jezusin. Ai pasqyron imazhin e Perëndisë. Të njohësh Jezusin, do të thotë të njohësh Perëndinë dhe se kush është Ai. Kështu, Shkrimi thotë:

"Perëndia, mbasi u foli së lashti shumë herë dhe në shumë mënyra etërve me anë të profetëve, së fundi, këto ditë na ka folur me anë të Birit, të cilin e bëri trashëgimtar të të gjitha gjërave, me anë të të cilit e krijoi dhe gjithësinë. Ai, duke qenë shkëlqimi i lavdisë së tij dhe vula e qenies së tij dhe duke i mbajtur të gjitha me fjalën e fuqisë së tij, mbasi e bëri vetë pastrimin nga mëkatet tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta." (Hebrenjve 1:1-3)

Edhe një fjalë të fundit. Perëndia nuk thotë se ju duhet **të kuptoni** plotësisht pse Ai e quan Jezusin *Birin e Tij*—në mënyrë që të **besoni**. Duhet të kujtoni se Perëndia ishte Ai që e frymëzoi profetin David për të shkruar tek Psalmet: *"Nënshtrohuni **Birit** {jepini nderim dhe adhurim}, që të mos zemërohet dhe të mos vdisni rrugës, sepse zemërimi i tij mund të ndizet në një çast. Lum ata që gjejnë strehë tek ai."* (Psalmi 2:11,12) Perëndia është po Ai që frymëzoi apostullin Gjon për të shkruar në Ungjill:

"Jezusi bëri edhe shumë shenja të tjera në prezencën e dishepujve të tij, të cilat nuk janë shkruar në këtë libër. Por këto gjëra janë shkruar që ju të besoni se Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë dhe që, duke besuar, ta keni jetën në emër të tij." (Gjoni 20:30,31) *"Kush beson në Birin ka jetë të përjetshme, kurse kush nuk i bindet Birit nuk do të shohë jetë, por zemërimi i Perëndisë qëndron mbi të."* (Gjoni 3:36)

Ju falënderojmë që na dëgjuat. Sipas vullnetit të Perëndisë, në programin tonë të ardhshëm, do të vazhdojmë me më shumë pyetje dhe përgjigje....

Perëndia ju bekoftë, ndërsa mendoni mbi këtë deklaratë nga Bibla:

"Sepse çdo mish është si bari dhe çdo lavdi njeriu si lule e barit; bari thahet dhe lulja bie, por fjala e Zotit mbetet përjetë, dhe kjo është fjala që ju është shpallur." (1 Pjetrit 1:24,25)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Pyetje të Njerëzve; Përgjigjet e Perëndisë

Pjesa 2

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar, dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Sot do të vazhdojmë me atë që filluam në programin e fundit – t'u përgjigjemi **pyetjeve** që kemi marrë prej jush, dëgjues të nderuar. Një falënderim të veçantë nga ana jonë për këdo që na ka shkruar. Përpara se të fillojmë, duhet të qartësojmë diçka. Për t'iu përgjigjur pyetjeve tuaja, ne nuk duam të mbështetemi në njohurinë tonë, apo të njerëzve të tjerë. Ne duam dhe do të mbështetemi **vetëm në Fjalën e Perëndisë**. Ne nuk mund t'u përgjigjemi pyetjeve tuaja, por **Perëndia i** ka përgjigjet dhe na i ka dhënë përmes Shkrimeve të Shenjta. Bibla thotë: *"Sepse fjala e Perëndisë është e gjallë dhe vepruese, më e mprehtë se çdo shpatë me dy tehe dhe depërton deri në ndarjen e shpirtit dhe të frymës, të nyjeve dhe të palcave, dhe është në gjendje të gjykojë mendimet dhe dëshirat e zemrës."* (Hebrenjve 4:12) Atëherë, le të kthehemi tek pyetjet tuaja. Jemi të kënaqur që kemi përsëri një mik këtu që do të lexojë pyetjet tuaja.

1.) Faleminderit. Në këtë letër një dëgjues shkruan: **Ju keni thënë në një program: "E keqja nuk vjen nga Perëndia." Unë nuk jam dakord me këtë, sepse unë besoj se Perëndia krijoi më së pari të keqen përpara se të krijonte të mirën.**

Na lejoni t'i përgjigjemi kësaj pyetje me një pyetje që gjendet në Bibël. *"Mos vallë burimi nxjerr nga e njëjta vrimë ujë të ëmbël e të hidhur?"* (Jakobi 3:11) Jo, kurrë! Ashtu si burimi apo pusi nuk ka edhe ujë të ëmbël edhe të kripur, po ashtu edhe Perëndia, nuk është burimi i së keqes dhe i së mirës bashkërisht. Shkrimet e Shenjta thonë:

*"Perëndia është **dritë** dhe në të nuk ka kurrfarë **errësirë**." (1 Gjonit 1:5) "Askush kur tundohet të mos thotë: "Jam tunduar nga Perëndia", sepse **Perëndia nuk mund të tundohet nga e keqja, dhe ai vet nuk tundon asnjëri**. Por secili tundohet i udhëhequr dhe i mashtruar nga lakmia e vet...Mos u mashtroni, vëllezërit e mi shumë të dashur; **çdo gjë e mirë që na jepet dhe çdo dhuratë e përsosur vjen prej së larti dhe zbret nga Ati i dritave, pranë së cilit nuk ka ndërrim dhe as hije ndryshimi. Ai na ngjizi me vullnetin e tij me anë të fjalës të së vërtetës, që ne të jemi në një farë mënyre fryti i parë i krijesave të tij.**" (Jakobi 1:13,14,16-18)*

Profeti i Perëndisë, Habakuku, shkroi: *"A nuk je që nga fillimet, o Zot, Perëndia im, i shenjtë im? Ne nuk do të vdesim, o Zot, sepse ti e ke caktuar për të bërë drejtësi dhe e ke caktuar, o Shkëmb, për të ndëshkuar. Ti i ke sytë tepër të pastër për të parë të keqen dhe **nuk e shikon dot paudhësinë....**" (Hab. 1:12,13)*

Prandaj, nëse Perëndia nuk mund ta **tolerojë** të keqen, nuk duhet të besojmë se Ai mund **ta krijojë** të keqen. Zoti krijoi një engjëll të quajtur Lucifer, por ai u bë i keq, duke zgjedhur të rebelohej kundër Perëndisë. Zoti krijoi Adamin, por ky i fundit mëkatoi, duke zgjedhur të mos i bindej Perëndisë. Fjala e Zotit na mëson se djalli dhe zemra e padrejtë e njeriut janë burimi i së keqes dhe se Zoti dhe Fjala e Tij janë burimi i së mirës.

2.) Pyetja tjetër është: **Nëse Perëndia është i shenjtë dhe plot mëshirë, atëherë, pse qëndron i heshtur e vështron luftrat, vrasjet dhe paudhësitë e botës? Nuk mund të bëjë diçka për të ndihmuar njerëzit që kanë probleme?**

Me të vërtetë, Perëndia është Zoti i mirësisë dhe i mëshirës dhe gjithçka që duhej të bënte për të ndihmuar njerëzit që kanë probleme, **tashmë e ka bërë!** Ai dërgoi Shpenguesin e drejtë, Jezus Krishtin, për t'u pajtuar me njerëzit dhe si rrjedhim, edhe njerëzit me njëri-tjetrin, duke vdekur për mëkatet e secilit prej nesh. Megjithatë, përpara se njerëzit të pajtohen me të vërtetë midis tyre, duhet më së pari të besojnë tek Jezusi, si Shpëtimtari që Perëndia dërgoi, dhe t'i nënshtrohen Atij. Kur marrëdhënia jonë me Perëndinë është në rregull, atëherë, edhe marrëdhënia jonë me njerëzit mund të rregullohet. Vetëm atëherë do të ketë paqe të vërtetë. Gjithçka varet nga **përgjigjja jonë** ndaj Perëndisë. Ne duhet të pranojmë shpengimin që Perëndia ka siguruar për ne.

Gjithashtu, mbani mend se Zoti do ta gjykojë këtë botë për shkak të paudhësisë së saj. Fjala e Perëndisë thotë se Zoti Jezus Krisht do të kthehet në fund të kohës, për të gjykuar këdo që refuzon të pranojë dhe t'i bindet së vërtetës. Pasi të ketë mundur të gjithë armiqtë e Perëndisë, Zoti Jezus do ta bëjë të ri të gjithë krijimin. Dhe atëherë do të përmbushet gjithçka që është shkruar në Shkrime, në të cilat thuhet: *"Dhe asnjë mallkim nuk do të ketë më...dhe vdekja nuk do të jetë më; as brengë, as klithma, as mundim, sepse gjërat e mëparshme shkuan."* (Zbulesa 22:3; 21:4)

3.) Pyetja e tretë për sot është: **Më shqetëson diçka. Gjithmonë kam besuar se nëse kryej mëkat, unë do të kem pasoja, por jo fëmijët e mi, sepse ata nuk e kryen këtë mëkat. Por, ju thoni se mëkati që paraardhësi ynë kreu në Kopshtin e Parajsës, u përhap tek të gjithë pasardhësit e tij, dhe, se Perëndia duhet t'i dënojë ata. Si është e mundur? Pse?**

Një fjalë e urtë afrikane thotë: "Një epidemi nuk qëndron vetëm në vendin e saj të origjinës!" dhe "Gazela nuk lind pasardhës të ndryshëm nga vetja e saj." Është e vërtetë kjo, apo jo? Të gjithë biem dakord se nëse keni një fëmijë dhe e rritni në shtëpi, ai do të marrë në karakterin e tij, si të mirën edhe të keqen, nga ju si prind. Ai do të pasqyrojë mënyrën tuaj të folurit, mënyrën tuaj të jetuarit, mënyrën tuaj të menduarit dhe mënyrën tuaj të bërit të gjërave. Të gjithë ne i përkasim familjes së Adamit dhe Evës. Kemi rrjedhur nga ata që nuk iu bindën urdhrit të Perëndisë. A nuk jemi edhe ne si paraardhësit tanë? Kush nga ne mund të thotë se nuk jemi larguar asnjëherë nga rruga e duhur që Perëndia na ka urdhëruar të ndjekim? Të gjithë jemi fajtorë! Ne kemi lindur me një natyrë që nuk u bindet urdhërimeve të Perëndisë. Nga e trashëguam këtë natyrë të pabindur? **Nga Adami.** Si një sëmundje e tmerrshme, mëkati i Adamit është përhapur mbi të gjithë ne. Na pëlqen apo jo, kjo është e vërteta. Kjo është pikërisht ajo që Fjala e Perëndisë shpall, kur thotë: *"Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan!"* (Romakëve 5:12) Megjithatë, ka ende shpresë, sepse Fjala e Perëndisë thotë: *"Prandaj, ashtu si për një shkelje të vetme (të Adamit) dënimi u shtri mbi të gjithë njerëzit, ashtu edhe me një akt të vetëm drejtësie, (të Jezus Krishtit) hiri u shtri mbi gjithë njerëzit për shfajësimin e jetës."* (Romakëve 5:18)

4.) Pyetja tjetër është: **Pse Bibla është e ndarë në dy pjesë, Dhjata e Vjetër dhe Dhjata e Re?**

Gjithçka që profetët shkruan në *Dhjatën e Vjetër*, domethënë, në **Besëlidhjen e Parë**, e shkruan **përpara** lindjes së Mesias. Gjithçka në *Dhjatën e Re*, pra, **Besëlidhja e Re**, u shkrua **pas** lindjes së Mesias. Kështu, mesazhi i profetëve të Perëndisë, të cilët shkruan Besëlidhjen e Parë ishte: "Perëndia **do të dërgojë** Mesian!" Ndërsa, mesazhi i Besëlidhjes së Re është: "Perëndia **ka dërguar** Mesian, ashtu siç kishte premtuar përmes profetëve të Tij!" Ne e falënderojmë Zotin që Bibla përbëhet nga dy pjesë – Besëlidhja e Parë **dhe** Besëlidhja e Re, sepse në këto dy pjesë, mund të shohim se gjithçka që Perëndia kishte premtuar shumë kohë më parë, e përmbushi! Zoti dërgoi një Shpëtimtar, Jezus Krishtin, ashtu siç u kishte premtuar paraardhësve tanë në Tora, në Psalme dhe në shkrimet e tjera të profetëve. Ashtu siç derdhen lumenjtë në det, po ashtu edhe Shkrimet e profetëve përmbushen të gjitha në Krishtin.

5.) Një pyetje tjetër: **Shumë njerëz thonë se njeriu vetë nuk mund ta dijë nëse do të shkojë në parajsë apo në ferr. Vetëm Perëndia e di këtë. Por, ju thoni se e dini se nëse do të vdisnit sot, do të shkonit në parajsë. Ku e bazoni këtë deklaratë kaq të guximshme?**

Le t'i përgjigjemi kësaj pyetje me një pyetje tjetër: **A e hedh poshtë Perëndia fjalën e Tij?** A është Ai besnik në mbajtjen e fjalës? Fjala e Tij thotë:

*"Për të [Zotin Jezus Krisht] bëjnë dëshmi të gjithë profetët, që **kushdo që beson në të merr faljen e mëkateve me anë të emrit të tij.**" (Veprat e Apostujve 10:43) "**Jua shkrova këto gjëra juve që besoni në emrin e Birit të Perëndisë, që të dini se keni jetën e përjetshme dhe që të besoni në emrin e Birit të Perëndisë.**" (1 Gjonit 5:13)*

Meqenëse Vetë Perëndia në Fjalën e Tij ka thënë se mund ta dini nëse keni jetë të përjetshme, atëherë, kush jemi ne që të themi se asnjë nuk mund ta dijë se ku do ta kalojë përjetësinë?

Po, i dashur mik, **mund ta dini** se ku do të shkoni pas vdekjes! Çështja është: A besoni me të vërtetë në Zotin Jezus Krisht dhe në sakrificën e Tij të përsosur? Apo jeni duke u mbështetur tek "veprat tuaja të mira"? Vetëm ai që i beson Krishtit, mund të thotë me siguri: "**E di** dhe jam i sigurt se kam jetën e përjetshme!"

6.) Faleminderit. Një dëgjues pyet: **Jezusi shpalli se Këshilluesi, Ngushëlluesi, "Parakletos," do të vinte pas Tij. Për kë e kishte fjalën?** "Parakletos" është një fjalë Greke që ka kuptimin *ngushëllues*, ose *avokat*.

Në Shkrime, emri Parakletos është përdorur si për Jezusin (shihni 1 Gjonit 2:1) ashtu edhe për Frymën e Shenjtë. Siç kemi lexuar në Ungjill, përpara se Zoti Jezus të shkonte në qiell, Ai u bëri një premtim dishepujve të Tij, duke u thënë:

*"Dhe unë do t'i lutem Atit dhe ai do t'ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju, **Frymën e së Vërtetës**, që bota nuk mund ta marrë, sepse nuk e sheh dhe nuk e njeh; por ju e njihni, sepse qëndron **me** ju dhe do të jetë **në** ju. ...**Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë**, që Ati do ta dërgojë **në emrin tim**, do t'ju mësojë çdo gjë dhe do t'ju kujtojë të gjitha këto që ju thashë...ai do ta bindë botën për mëkat...sepse nuk besojnë në mua..." [Prandaj] i urdhëroi ata që të mos largoheshin nga Jeruzalemi, por të prisnin **premtimin** e Atit: "që, tha ai, e keni dëgjuar nga unë, sepse Gjoni pagëzoi me ujë, por ju do të pagëzoheni me **Frymën e Shenjtë**, mbas jo shumë ditësh." (Gjoni 14:16,17,26; 16:8,9; Veprat e Apostujve 1:4,5)*

Zoti Jezus tha që Ngushëlluesi **nuk** ishte **njeri**, por **Frymë** – Fryma e Shenjtë e Perëndisë – të Cilin askush nuk mund ta shohë. Jezusi u tregoi dishepujve të Tij se pasi të kthehej në qiell, Perëndia do të dërgonte Frymën e Shenjtë për të banuar në zemrat e tyre. Në disa programe të mëparshme, kemi lexuar se çfarë ndodhi pikërisht në ditën e Rrëshajave, dhjetë ditë pasi Jezusi ishte ngjitur në qiell.

Pra, Ngushëlluesi është Fryma e Krishtit që vjen të banojë në zemrat e të gjithë atyre që e pranojnë Ungjillin. Nëse besoni me të vërtetë, Fryma e Shenjtë do ta pastrojë dhe do ta bëjë të re zemrën tuaj, do t'ju quajë bir të Perëndisë dhe do t'ju japë një vend në praninë e Perëndisë përgjithmonë. Kjo është çfarë deklarojnë Shkrimet, kur thonë:

"Në të (Krishtin) edhe ju, pasi e dëgjuat fjalën e së vërtetës, ungjillin e shpëtimit tuaj, dhe pasi besuat, u vulosët me Frymën e Shenjtë të premtimit, i cili është kapari i trashëgimisë tonë, për shpengimin e plotë të zotërimit të blerë, për lëvdim të lavdisë së tij." (Efesianëve 1:13,14)

Për të gjithë ne që besojmë, Fryma e Shenjtë është ndihma jonë, udhëheqësi ynë, fuqia, mësuesi ynë e kështu mund të përmendim shumë e shumë të tjera. Ai bën kaq shumë gjëra për ne, për të cilat nuk do të na mjaftonte koha as t'i rendisnim. Një prej mënyrave që Ai na ofron ndihmën e Tij është në lutje. Ka një ndryshim të madh midis *recitimit të një lutjeje dhe të luturit Perëndisë në të vërtetë!* Fryma e Shenjtë na ndihmon t'i lutemi siç duhet Perëndisë. Ashtu siç shkruhet: *"Kështu, pra, Fryma na ndihmon në dobësitë tona, sepse ne nuk dimë çfarë të kërkojmë në lutjet tona, sikurse duhet; por vetë Fryma ndërhyr për ne me psherëtim të patregueshme."* (Romakëve 8:26)

Të gjithë që besojnë me të vërtetë Ungjillin e Jezus Krishtit kanë këtë Mystafir qiellor, Frymën e Shenjtë që banon në ta. Shkrimet thonë: *"Në qoftë se ndokush nuk ka Frymën e Krishtit, ai nuk i përket atij."* (Romakëve 8:9)

7.) Ja dhe pyetja e fundit: **Nga mësimet tuaja kam kuptuar se do të shkoj në Parajsë vetëm nëse e pranoj Jezus Krishtin si Shpëtimtarin tim. A do të thotë kjo se mund të jetoj si të dua dhe të bëj mëkate e të këqija dhe megjithatë, të shkoj në Parajsë kur të vdes? Çfarë thotë Bibla?**

Shkrimet i japin pyetjes tuaj një përgjigje shumë të qartë në librin e Romakëve, në kapitullin gjashtë, ku thuhet: *"Çfarë të themi, pra? A të mbetemi në mëkat, që të teprojë hiri? Aspak! Ne që jemi të vdekur për mëkat, si do të jetojmë akoma në të?"* (Romakëve 6:1,2) Mesazhi i vdekjes së Jezus Mesias në kryq dhe ringjallja e Tij prej së vdekurish është plani i drejtë i Perëndisë **për të çliruar mëkatarët**, jo vetëm nga **dënimi i mëkatit**, por edhe nga **pushteti i tij!** Nëse e pranoni këtë Lajm të Mirë në zemrën tuaj, duke besuar në mënyrë të sinqertë e të vërtetë, Fjala e Perëndisë thotë se, në momentin që ju besoni, Perëndia kryen dy vepra në ju:

Së pari, Ai do të falë të gjitha mëkatet tuaja në emër të Krishtit, ashtu siç ka premtuar.

Së dyti, Perëndia do t'ju japë një zemër të re, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë. Atëherë, ju do të filloni ta doni drejtësinë dhe ta urreni të keqen, sepse Ai do të vërë në ju natyrën e Tij të shenjtë. Kështu, Shkrimi premton:

"Prandaj nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë shkuar; ja, të gjitha gjërat u bënë të reja!" (2 Korintasve 5:17) "Shpëtimtari ynë Jezus Krisht e dha veten për ne, për të na shpënguar nga çdo paudhësi dhe për të pastruar për vete një popull të veçantë, të zellshëm në vepra të mira!" (Titit 2:14)

Kur dikush beson me gjithë zemër në Zotin Jezus Krisht, ai nuk vazhdon të ecë në mëkat, sepse Perëndia ka vënë në të **Frymën e Tij të Shenjtë** -- dhe "fryti i Frymës (në jetën e dishepullit (ndjekësit) të Perëndisë) është: dashuria, gëzimi, paqja, durimi, mirëdashja, mirësia, besimi, zemërbutësia, vetëkontrolli." (Galatasve 5:22,23)

Kohës sonë për sot i erdhi fundi. Në dashtë Perëndia, në programin e ardhshëm, do të analizojmë më tej këtë pyetje, për të parë se si duhet të jetojë një ndjekës (dishepull) i Krishtit... Zoti ju bekoftë! Ju përshëndesim me këtë varg nga Psalmet që shkroi profeti David:

"Rruga e Perëndisë është e përsosur; fjala e Zotit është pastruar me anë të zjarrit; ai është mburoja e të gjithë atyre që gjejnë strehë tek ai!" (Psalmi 18:30)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanal tonë në youtube.

Si Duhet Të Jetojnë Dishepujt e Krishtit?

Paqja me ju, Të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush sot, për t'ju prezantuar programin tuaj Rruga e Drejtësisë.

Ashtu siç ju premtuam në programin e kaluar, sot do të shohim **se si duhet të jetojnë ata që ndjekin Krishtin, me qëllim që t'i pëlqejnë Perëndisë**. Besimi që një dishepull i Krishtit ka në zemër duhet të praktikohet në jetën e përditshme, në mënyrën e të menduarit, të folurit, të vepruarit, në të gjithë mënyrën e të jetuarit.

Përpara se të analizojmë mënyrën se si duhet të jetojë një dishepull i Krishtit, le të përsërisim pak se çfarë e bën një person të jetë dishepull i vërtetë i Krishtit. Ashtu siç kemi parë, dishepull i Krishtit është ai person që, së pari, pranon që është mëkatar përpara Perëndisë dhe se nuk ka asnjë shpresë për të hyrë në Parajsë me anë të veprave të veta. Së dyti, ai (ajo) e beson planin që shpallën të gjithë profetët e Perëndisë, me anë të të cilit Perëndia mund t'u falë mëkatet bijve të Adamit. Ky plan ishte vdekja e Jezus Krishtit në kryq. Perëndia dha Shpenguesin e pamëkat që të vdiste për mëkatet tona dhe e ngriti Atë nga vdekja përsëri në jetë, me qëllim që t'na gjykojë ne si të drejtë.

Në përmbledhje, do të thonim se, **dishepull i Jezus Krishtit është ai person që beson Lajmin e Mirë të Jezus Mesias me gjithë zemër** dhe e di me siguri se të gjitha mëkatet e tij (saj) janë falur, ashtu siç ka premtuar Perëndia në Fjalën e Tij. Perëndia e birëson një njeri të tillë si fëmijën e Tij. Ja çfarë shkruhet tek Ungjilli: *Të gjithë ata që e pranuan Jezus Mesian dhe besuan në emrin e Tij u jepet "e drejta të bëhen bij të Perëndisë - bij, të cilët nuk janë lindur nga gjaku, as nga vullneti i mishit, as nga vullneti i burrit, por janë lindur nga Perëndia."* (Gjoni 1:12,13)

Të dashur miq, Perëndia do që ju të dini se, nëse bëheni bij të Tij përmes besimit në Krishtin dhe në sakrificën e Tij, ju nuk do të humbisni kurrë dhe Ai do t'ju japë të drejtën për të jetuar përgjithmonë në praninë e Tij në Parajsë!

Ndoshta, disa nuk do të binin dakord me këtë fakt, duke argumentuar: Ah, nëse hyrja në Parajsë është kaq e lehtë për një dishepull të Krishtit, atëherë, ai (ajo) mund të jetojë si t'i pëlqejë dhe të bëjë çfarëdo lloj mëkati, pa pasur frikë nga gjykimi, sepse Perëndia i ka falur të gjitha mëkatet e tij (saj)! Miq, ky lloj argumentimi është **absurd**. Ata që mendojnë në këtë mënyrë, nuk e njohin se çfarë është mëkati, as nuk e njohin Perëndinë, të Shenjtin. Mëkati është një gjë e keqe. Jezus Krishti erdhi **për të na çliruar** nga sundimi i mëkatit; Ai nuk erdhi për të na nxitur të mëkatojmë! Kushdo që beson te Krishti **nuk është më skllav i mëkatit**. Me të vërtetë, vetëm ata që i përkasin djallit mund të kënaqen me mëkatin. Ai njeri, të cilin Perëndia e shpëton dhe e fal, ka një zemër të ndryshuar. Perëndia e lan zemrën e tij dhe e bën të pastër. Pasi ndodh kjo, ai njeri do të shmangë çdo paudhësi dhe çdo veprim, mosveprim a mendim të papastër. Ja çfarë thotë Shkrimi: *"Prandaj, nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re, gjërat e vjetra kanë shkuar, ja, të gjitha gjërat u bënë të reja!"* (2 Korintasve 5:17)

Nëse do të vishnit një rrobë të pastër, a do të uleshit diku apo a do të shkonit në një vend të papastër? Kështu ndodh me çdo njeri që Perëndia e ka pastruar prej mëkateve. Ai nuk dëshiron më të bëjë diçka që nuk i pëlqen Perëndisë. A do të **donit** t'i pëlqenit Atij. Nëse dikush ju fal një borxh të madh, a do të dëshironit ta lëndonit? Jo, do të bënit gjithçka që mundeshit për ta kënaqur. Ndaj, nëse Zoti ju ka falur një mal me mëkate dhe ju shpëtoi nga dënimi i përjetshëm, a nuk do ta falënderonit dhe nderonit Atë me mendimet, fjalët dhe veprimet tuaja gjatë gjithë jetës? Dëgjoni se çfarë thotë Shkrimi në lidhje me ata që i përkasin Zotit Jezus:

(Titi 3) ³*Sepse edhe ne dikur ishim të pamendë, rebelë, endacakë, robër të lakmive të ndryshme dhe të qejfeve, duke jetuar në ligësi dhe në smirë, të urryer dhe duke e urryer njëri-tjetrin.* ⁴*Por kur u shfaq mirësia e Perëndisë, Shpëtimtarit tonë, dhe dashuria e tij për njerëzit,* ⁵*ai na shpëtoi jo me anë të veprave të drejta që ne bëmë, por sipas mëshirës së tij me anë të larjes së rilindjes dhe të ripërtëritjes së Frymës së Shenjtë,* ⁶*të cilën e derdhi me mbushëlli mbi ne, me anë të Jezu Krishtit, shpëtimtarit tonë,* ⁷*që ne, të shfajësuar me anë të hirit të tij, të bëhemi trashëgimtarë të jetës së përjetshme, sipas shpresës që kemi. (1 Pjetrit 1) ¹⁴[Prandaj,] si bij të bindur, mos iu përshtatni lakmive të mëparshme kur ishit në padijen tuaj, ¹⁵por ashtu si është i*

shenjtë ai që ju thirri, të jini edhe ju të shenjtë në gjithë sjelljen tuaj, ¹⁶sepse është shkruar: "Jini të shenjtë, sepse unë jam i shenjtë."

Si mund ta përmbledhim mënyrën e të jetuarit të një dishepulli të Krishtit? Ndoshta, kështu: Perëndia do që bijtë e Tij të shfaqin karakterin e Tij në sjelljet e tyre këtu në tokë. E thënë më thjesht, **Perëndia do që bijtë e Tij të jenë si Ai**. Po si është Perëndia? Në studimet tona në Shkrimin e Shenjtë, kemi parë se dy nga karakteristikat më dalluese të Perëndisë janë **shenjtëria** dhe **dashuria**. Perëndia është i Shenjtë. Ai është edhe Zot i dashurisë. Pra, cili është vullneti i Tij për ata që i përkasin Atij?

Ai do që ne të jemi të shenjtë ashtu si Ai është i shenjtë, dhe ta duam njëri-tjetrin ashtu siç na do Ai.

Një jetë e shenjtë dhe një zemër mirëdashëse janë ato që veçojnë ata që i përkasin Perëndisë nga ata që nuk i përkasin Atij. Në lidhje me këtë, Fjala e Perëndisë thotë:

(1 Gjonit 3) ¹⁰*Prej kësaj njihen bijtë e Perëndisë dhe bijtë e djallit; kushdo që nuk praktikon drejtësinë nuk është nga Perëndia, dhe i tillë nuk është as ai që nuk do vëllanë e vet.* (Titit 2) ¹¹*Sepse hiri shpëtues i Perëndisë iu shfaq gjithë njerëzve, ¹²dhe na mëson të mohojmë pabesinë dhe lakmitë e botës, sepse ne rrojmë me urtësi, me drejtësi dhe me perëndishmëri në këtë jetë, ¹³duke pritur shpresën e lume dhe të shfaqurit e lavdisë të të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht, ¹⁴ i cili e dha veten për ne, për të na shpënuar nga çdo paudhësi dhe për të pastruar për vete një popull të veçantë, të zellshëm në vepra të mira.*

(Efesianëve 4) ²⁵*Prandaj, duke e lënë mënjatë gënjeshtren, secili t'i thotë të vërtetën të afërmit të vet, sepse jemi gjymtyrë, njëri me tjetrin. ²⁶Zemërohuni dhe mos mëkatoni; dielli të mos perëndojë mbi inatin tuaj; ²⁷dhe mos i jepni vend djallit. ²⁸Ai që vidhte, le të mos vjedhë më, por më tepër të mundohet duke bërë ndonjë punë të mirë me duart e veta, që të ketë t'i japë diçka atij që ka nevojë. ²⁹Asnjë fjalë e keqe le të mos dalë nga goja juaj, por ajo që është e mirë për ndërtimin, sipas nevojës, që t'u japë hir atyre që dëgjojnë. ³⁰Dhe mos e trishtoni Frymën e Shenjtë të Perëndisë, me të cilin u vulosët për ditën e shpengimit. ³¹Le të flaket larg jush çdo hidhërim, zemërim, inat, trazirë dhe shpifje me çdo ligësi. ³²Por jini të mirë dhe të mëshirshëm njëri me tjetrin, duke e falur njëri-tjetrin, sikurse edhe Perëndia ju ka falur në Krishtin.*

(Efesianëve 5) ¹**Bëhuni pra imitues të Perëndisë, si bij shumë të dashur,** ²edhe ecni në dashuri, sikurse edhe Krishti na deshi dhe e dha veten e tij për ne, si ofertë e flijim Perëndisë, si një parfum erëmirë. ³Por, ashtu si u ka hije shenjtoreve, as **kurvëria**, as ndonjë papastërti, as kurnacëri të mos zihet në gojë midis jush; ⁴as pandershmëri, as të folur pa mend e të përqeshur, të cilat nuk kanë hije, por më tepër të ketë falenderime. ⁵Ta dini në fakt këtë: asnjë kurvar, ose i ndyrë ose kurnac, i cili është idhujtar, nuk ka ndonjë trashëgim në mbretërinë e Krishtit dhe të Perëndisë. ⁷Mos jini, pra, shokë me ta ⁸sepse dikur ishit errësirë, por tani jeni dritë në Zotin; **ecni, pra, si bij të dritës.** (1 Gjonit 4) ⁷[Prandaj] shumë të dashur, le ta duam njëri -tjetrin, sepse dashuria është nga Perëndia dhe kushdo që do, ka lindur nga Perëndia dhe e njuh Perëndinë. ²⁰Po të thotë dikush: "Unë e dua Perëndinë" dhe e urren vëllanë e vet, është gënjeshtar; sepse ai që nuk do vëllanë e vet të cilin e sheh, si mund të dojë Perëndinë, që nuk e sheh? ²¹Dhe ky është urdhërimi që kemi marrë nga ai: **ai që do Perëndinë, të dojë edhe vëllanë e vet.**

Kjo është ajo që thonë Shkrimet në lidhje me rrugën e jetës së atyre që ndjekin Jezus Krishtin. A do të thotë kjo se dishepulli i Krishtit nuk mund të mëkatojë më, apo se do ta dojë gjithmonë të afërmin e tij porsivetveten? Jo! Ai mëkaton, por nuk mbetet në mëkat. Kur mëkaton, ai mban premtimin që jep Perëndia në Fjalën e Tij kur thotë: (1 Gjonit 1) ⁷...dhe gjaku i Jezu Krishtit ... na pastron nga çdo mëkat. ⁸Po të themi se jemi pa mëkat, gënjejmë vetveten dhe e vërteta nuk është në ne. ⁹**Po t'i rrëfejme mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo paudhësi.** Amen.

T'i përkasësh Jezus Krishtit nuk është thjesht **një fe** – është **një marrëdhënie**. Kur një njeri i përket Krishtit, ai ka një **bashkësi me Perëndinë e shenjtë të dashurisë**. Kjo marrëdhënie e ngushtë me Perëndinë, të cilën Adami dhe Eva e humbën për shkak të mëkatit të tyre, është risjellë tek ne përmes gjakut që Jezusi derdhi në kryq. Perëndia nuk do të kujtojë më paudhësitë tona, sepse Jezusi pagoi për ne borxhin për mëkatet tona. Përmes lidhjes tonë me Krishtin, Perëndia bëhet Ati ynë qiellor dhe ne, bijtë e Tij. Ja çfarë thonë Shkrimet: "Sepse përmes tij [Krishtit] kemi hyrje tek Ati nëpër një Frymë të vetme. Ju, pra, **nuk jeni më të huaj, as bujtës, por bashkëqytetarë të shenjtoreve dhe pjestarë të familjes së Perëndisë.**" (Efesianëve 2:18,19)

Ata që i përkasin Krishtit mund të kenë një marrëdhënie shumë të ngushtë me Perëndinë në tokë dhe e presin të ardhmen me ngazëllim për të shijuar trashëgiminë e përjetshme në parajsë.

Por, dikush mund të pyesë: Si mundet një dishepull i Krishtit të ketë një marrëdhënie kaq të ngushtë me Perëndinë duke qenë këtu në tokë? Si mund ta bëjmë më të ngushtë lidhjen tonë me Perëndinë? Në lidhje me këtë, Fjala e Tij përmend **katër detyra** që do t'na ndihmojnë të njohim vullnetin e Perëndisë dhe të jetojmë një jetë në përputhje me pozitën tonë si bij të Perëndisë, me qëllim që t'i pëlqejmë Atij në çdo gjë dhe të rritemi në njohurinë tonë për Perëndinë.

1.) Detyra e parë e dishepullit të Krishtit është **të ushqehet me Fjalën e Perëndisë** – duke medituuar mbi të çdo ditë dhe duke e pranuar në zemrën e vet me dëshirën për t'iu bindur. Shkrimi i Shenjtë zbulon vullnetin e Tij. Perëndia na flet përmes Fjalës së Tij. Fjala e Tij është ushqimi që ushqen dhe forcon frymën tonë. Është ushqim i mrekullueshëm. Kushdo që e do me të vërtetë Perëndinë, nuk ka nevojë të nxitet ose të detyrohet të lexojë apo të dëgjojë Fjalën e Perëndisë, sepse ka uri për të ashtu siç ka uri për ushqimin e përditshëm. Profeti Job tha: *"Nuk jam larguar nga urdhërimet e buzëve të tij [Perëndisë], përfitova shumë nga fjalët që kanë dalë prej gojës së tij [fjala e Perëndisë] më tepër se nga racioni im i ushqimit!"* (Jobi 23:12)

2.) Detyra e dytë është **t'i lutemi Perëndisë**, Atit tonë që është në qiell. Kushdo që ka dëshirë të ketë një lidhje gjithnjë e më të ngushtë me Perëndinë, ka dëshirë të flasë shpesh me Të. Për dishepullin e Krishtit, lutja është bisedë me Perëndinë, ashtu siç do të bisedonit me shokun tuaj më të mirë. Nuk ka një kohë të veçantë kur duhet të lutemi. Mund të bisedojmë me Atin tonë qiellor në çdo kohë të ditës dhe në çdo kohë të natës! Nuk duhet të ketë asnjë moment që mendjet tona të mos jenë të ndërgjegjshme për Perëndinë. Ai dëshiron që ne ta lavdërojmë dhe ta falënderojmë Atë vazhdimisht për atë që Ai është dhe për gjithçka që ka bërë për ne. Gjithashtu, Ai na fton që t'i tregojmë Atij për çdo shqetësim apo problem që kemi. Dishepulli i Krishtit e di se lutja është armë e fuqishme. Vetë Zoti Jezus u premtoi dishepujve të Tij: *"Në qoftë se do të kërkoni diçka në emrin tim, unë do ta bëj."* (Gjoni 14:14) dhe: *"Mos u shqetësoni për asgjë, por, në çdo gjë, ia parashtroni kërkesat tuaja Perëndisë me anë lutjesh dhe përgjërimesh, me falenderim."* (Filipianëve 4:6)

3.) Detyra e tretë është **bashkësia** me ata që besojnë dhe e duan Jezus Krishtin. Ashtu si një qymyr qëndron i nxehtë kur është në një grumbull me qymyrë të nxehtë, edhe bashkësia jonë me besimtarë të tjerë do t'na ndihmojë të jetojmë për Krishtin dhe të inkurajojmë të tjerët që të bëjnë të njëjtën gjë. Fjala e Perëndisë thotë:

"Le të kujdesemi për njëri-tjetrin, për t'u nxitur për dashuri dhe vepra të mira, pa hequr dorë nga të mbledhurit bashkë tonin, sikurse kanë zakon disa, por të nxisim njëri-tjetrin, aq më tepër se e shihni ditën [kthimi i Krishtit] që po afrohet." (Hebrenjve 10:24,25)

4.) Detyra e katërt e dishepujve të Krishtit është **të jenë dëshmitarë të Tij**. Dëgjoni se çfarë u tha Jezusi dishepujve të Tij përpara se të ngjitej në qiell: *"Kështu është shkruar [nga profetët] dhe kështu ishte e nevojshme që Krishti të vuante dhe të ngjallej së vdekuri ditën e tretë, dhe që në emër të tij të predikohet pendimi dhe falja e mëkateve ndër të gjithë popujt, duke filluar nga Jeruzalemi. Dhe ju jeni dëshmitarët e këtyre gjërave."* (Luka 24:46-48)

Dishepujt e Krishtit duhet t'u tregojnë të tjerëve për Shpëtimtarin e tyre, duke iu shpjeguar Lajmin e Mirë se Jezus Krishti vdiq që t'u japë një marrëdhënie të mrekullueshme me Perëndinë përgjithmonë të gjithë atyre që do të besojnë në Të. Sigurisht, dëshmia jonë nuk duhet të jetë vetëm me fjalë, por duhet të shoqërohet edhe me një jetë të shenjtë dhe plot me dashuri. Është pikërisht ndryshimi që Jezus Krishti ka bërë në jetët tona që do ta forcojë dhe do ta konfirmojë këtë lajm. Sepse Shkrimi thotë: *"Mbretëria e Perëndisë nuk qëndron në fjalë, por në fuqi!"* (1 Korintasve 4:20)

Ju që po na dëgjoni sot, a ka patur ndonjë ditë në jetën tuaj që e keni takuar Shpëtimtarin, Jezus Krishtin, ditë, ë të cilën Ai ju fali mëkatet dhe ju dha një zemër të re? **A është jeta juaj e mbushur me shenjtërinë dhe dashurinë e Perëndisë?** A jeni dishepull i vërtetë i Zotit Jezus?

Ju falënderojmë për vëmendjen tuaj...Zoti ju bekoftë, ndërsa mendoni mbi këto fjalë të Shkrimit të Shenjtë:

"Perëndia është dritë dhe në Të nuk ka kurrfarë errësirë. Po të themi se kemi bashkësi me Të, dhe ecim në errësirë, ne gënjejmë dhe nuk e vëmë në praktikë të vërtetën." (1 Gjonit 1:5,6)
Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Përsëritja 1:

Adami: Problemi i Mëkatit

Zanafilla 1- 4, etj.

Paqja me ju, të dashur miq. ju përsërisim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të rikthehemi pranë jush e t'ju paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Kemi studiuar për një kohë të gjatë Shkrimet e Profetëve. Kemi parë se si Perëndia frymëzoi më shumë se dyzet burra (në një periudhë kohe prej një mijë e pesëqind vjetësh) që të shkruajnë Fjalën e Tij – Librin që zbulon rrugën e drejtësisë me anë të së cilës mëkatarët mund të bëhen të drejtë përpara Perëndisë. Ne zbuluam se të gjithë profetët e vërtetë të Perëndisë kishin të njëjtin mesazh përsa i përket rrugës së shpëtimit. Ajo që ata shkruan nuk rrodhi prej mendjeve të tyre, por prej Frymës së Perëndisë. Me anë të ndihmës së Perëndisë, **sot dhe në tre mësimet e ardhshme**, kemi në plan të përsërisim dhe të analizojmë gjithçka që kemi studiuar në Shkrimet e Shenjta. Mësimi i sotëm titullohet: "**Problemi i Mëkatit.**"

Tani le të rikthehemi tek **themeli që Vetë Perëndia vendosi**, në pjesën e parë të Fjalës së Perëndisë, **Toran**, të cilën Perëndia e vuri në mendjen e Moisiut, profetit të Tij. A e mbani mend vargun e parë? Ai thotë: "**Në fillim Perëndia krijoi qiejtë dhe tokën.**" Në këtë varg, pamë se, në fillim, përpara se të krijoheshin universi, engjëjt dhe njerëzit, **vetëm Perëndia ekzistonte**. Perëndia është Zot i Përjetësisë, Fryma e Përjetshme. Ai nuk ka fillim dhe nuk ka fund. Ai është i Gjithëpushtetshmi që shikon gjithçka dhe di gjithçka.

Në kapitullin e parë, lexuam se si në gjashtë ditë Perëndia krijoi qiejtë, tokën, oqeanet, dhe gjithçka që ato përmbajnë. Perëndia e përgatiti tokën për njeriun që planifikoi të krijonte. Prandaj, në ditën e gjashtë, Perëndia tha:

"Ta bëjmë njeriun sipas shëmbëlltyrës sonë dhe në ngjasim me ne, dhe të ushtrojë sundimin e tij mbi peshqit e detit, mbi zogjtë e qiellit, mbi kafshët e mbi gjithë tokën. Mbi rrëshqanorët që zvarriten mbi dhe. Kështu Perëndia krijoi njeriun simbas shëmbëlltyrës së vet, simbas shëmbëlltyrës së Perëndisë..."
(Zan. 1:26,27)

Njeriu është **krijesa më e rëndësishme** që Perëndia ka krijuar. Perëndia e krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së Tij! Ai planifikoi të kishte marrëdhënie të thellë dhe të mrekullueshme me njeriun. Prandaj dhe vuri në shpirtin e njeriut, një **frymë**, në mënyrë që burri dhe gruaja ta njihnin Perëndinë, iu dha atyre një **zemër** që të mund ta donin Perëndinë dhe iu besoi atyre një **vullnet të lirë**, në mënyrë që të zgjidhnin t'i bindeshin ose jo Perëndisë.

Në kapitullin dy, lexojmë se si Perëndia e vuri njeriun e parë, Adamin, në një kopsht të harlisur, plot me pemë që jepnin fruta të bukura për t'u parë dhe të shijshme për t'u ngrënë. Gjithashtu, pamë se si Perëndia formoi një grua prej brinjës së Adamit dhe ia paraqiti atij. Adami e quajti gruan Eva. Perëndia e bekoji burrin dhe gruan dhe u dha atyre gjithçka që kishin nevojë. Megjithatë, Perëndia kërkoi diçka prej tyre. Çfarë donte Perëndia prej këtyre dy njerëzve që Ai i krijoi sipas shëmbëlltyrës së Tij? Ai donte që ata ta **donin Perëndinë** me gjithë mendjen, zemrën dhe vullnetin e tyre, e të kishin një marrëdhënie të thellë e të mrekullueshme me Të përjetë. Pastaj pamë se si Perëndia i vuri në **provë** për të zbuluar atë që kishin në zemrat e tyre. Ai i dha Adamit këtë urdhër: *"Ha bile lirisht nga çdo pemë e kopshtit; por mos ha nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, sepse ditën që do të hash prej saj, **ke për të vdekur me siguri.**"* (Zan. 2:16,17) Kështu, Perëndia e vuri në provë Adamin, duke e paralajmëruar se pasoja e largimit nga ligji i Perëndisë do të ishte vdekja, domethënë ndarja **nga Perëndia përgjithmonë**.

Në kapitullin tre, Shkrimet na tregojnë se një ditë, Satani, engjëlli që u rebelua kundër Perëndisë, iu afrua Adamit dhe Evës në formën e një gjarpri. Ai i tha gruas:

"A ka thënë me të vërtetë Perëndia: "Mos hani nga të gjitha pemët e kopshtit?" Dhe gruaja iu përgjegi gjarprit: "Nga fryti i pemëve të kopshtit mund të hamë; por nga fryti i pemës që është në mes të kopshtit Perëndia ka thënë: "Mos hani dhe mos e prekni, ndryshe do të vdisni." Atëherë gjarpri i tha gruas: "Ju s'keni për të vdekur aspak; por Perëndia e di që ditën që do t'i hani, sytë tuaj do të hapen dhe do të jeni në gjendje si Perëndia të njihni të mirën dhe të keqen." (Zan. 3:1-5)

Çfarë i tha Perëndia Adamit dhe Evës se do të ndodhte nëse hanin nga pema që Ai u kishte ndaluar të hanin? Ai u tha: *"Ju do të **vdisni!**"* Çfarë u tha Satani? Ai u tha: *"Ju **nuk** do të vdisni!"* Cilat fjalë besuan dhe vendosën të ndiqnin Adami dhe Eva? Zgjidhën të besonin fjalën e Perëndisë apo fjalën e Satanit? **Ata besuan fjalën e Satanit, armikut të Perëndisë!**

Si veproi Perëndia më pas? Thjesht, u ul dhe vështroi Adamin dhe Evën? Jo! Perëndia veproi ashtu siç i kishte paralajmëruar. U zemërua, i gjykoi, i mallkoi ata dhe tokën dhe i dëboi nga kopshti i bukur që kishte krijuar për ta. Në atë ditë të trishtueshme, Adami dhe Eva vdiqën shpirtërisht. Ata **u ndanë nga Perëndia**, nga burimi i jetës. E vetmja gjë që mund të prisnin tashmë ishte vdekja e tyre fizike dhe dënimi i përjetshëm, sepse paga e mëkatit është vdekja e përjetshme, ashtu siç u tha Perëndia.

Mëkati është me të vërtetë diçka e tmerrshme. Adami dhe të gjithë pasardhësit e tij u ndanë nga Perëndia për shkak të një mëkati të vetëm! Mëkati është pak a shumë si sëmundja e SIDA-s. Siç e dini,

SIDA është një sëmundje ngjitëse. Është diçka e tmerrshme që është përhapur në të gjithë botën. Nëse virusi i SIDA-s hyn në trupin e një njeriu, nuk largohet kurrë prej tij. Ata që kanë SIDA mund t'ua ngjisin edhe fëmijëve të tyre. SIDA është vrasës që shkatërron të gjithë ata që e kanë atë. E njëjta gjë vlen edhe për **mëkatin**. Mëkati është kudo, tek çdo njeri, dhe bën që njerëzit të humbasin përgjithmonë. Por, lavdi Perëndisë, ka një ndryshim midis mëkatit dhe sëmundjes së SIDA-s. Për SIDA-n nuk ka akoma asnjë ilaç që ta kurojë, ndërsa për mëkatin **po!** Vetë Perëndia e ka siguruar dhe, nëse e përdorim, do të na pastrojë nga mëkati përgjithmonë.

A e mbani mend **premtimin e mrekullueshëm** që Perëndia i dha Adamit dhe Evës ditën që mëkatuan? Pikërisht, atë ditë që mëkati hyri në botë, Perëndia premtoi se do të dërgonte në tokë një Shpengues të shenjtë, i cili do të shpengonte fëmijët e Adamit nga pushteti shkatërrues i Satanit dhe i mëkatit. Gjithashtu, lexojmë se Perëndia shpalli se ky Shpengues do të vinte duke lindur nga një virgjëreshë, sepse Shpëtimtari i mëkatarëve nuk mund të vinte nga pasardhja e Adamit që ishte e ndotur nga mëkati. Ai do të vinte nga Fryma e shenjtë dhe e pastër e Perëndisë.

Kështu, pamë tek Ungjilli {Inxhil} që mijëra vjet pasi Perëndia kishte premtuar se do të dërgonte Shpëtimtarin, kur koha e caktuar e Perëndisë kishte ardhur, një Njeri me drejtësi të përsosur u lind në këtë botë; Ai nuk kishte një baba fizik; u lind nga një virgjëreshë. Emri i Tij ishte **Jezus**, që do të thotë Perëndia shpëton. Po, Jezus Krishti është Shpenguesi i Shenjtë që Perëndia u kishte premtuar Adamit dhe Evës ditën që ata mëkatuan. Ai është i vetmi Shpëtimtar.

Le të bëjmë tani një përsëritje në lidhje me atë që ndodhi ditën që mëkati hyri në botë. A e mbani mend çfarë bënë Adami dhe Eva pasi kishin ngrënë nga pema e njohjes të së mirës dhe së keqes? Ata u veshën me gjethe fiku, duke i lidhur rreth vetes për t'u mbuluar sepse kishin turp, ndërsa përpara se të mëkatonin ata ishin të zhveshur, por nuk kishin turp nga lakuriqësia e tyre. Ai i pranoi Perëndia veshjet që ata bënë? Jo! Pse Perëndia nuk i pranoi veshjet e tyre? Ai donte t'u mësonte se njeriu nuk mund të bëjë asgjë për të mbuluar turpin e mëkatit të tij përpara Perëndisë! Megjithatë, Perëndia bëri diçka për Adamin dhe Evën. Pamë se si Perëndia zgjodhi disa kafshë të pafajshme, i theri, u mori lëkurat dhe bëri veshje për të dy. Në këtë mënyrë, Perëndia u tregoi se **paga e mëkatit është vdekja!** Perëndia, jo vetëm që sakrifikoi kafshë, por e urdhëroi Adamin dhe pasardhësit e tij të flijonin edhe ata kafshë pa të meta si flijim për të mbuluar mëkatet e tyre derisa të vinte koha kur Perëndia të dërgonte Shpenguesin në tokë.

Kështu, Perëndia u tregoi qartas se **ekziston vetëm një rrugë shpëtimi: rruga e flijimit të përsosur**. Sipas rrugës së drejtësisë që Perëndia urdhëroi, gjithsekush duhet të zgjedhë kafshë pa të meta dhe t'i therë ato si flijim për të mbuluar mëkatet. Këto flijime **ishin ilustrim i Shpenguesit të shenjtë** që do të vinte dhe do të derdhte gjakun e Tij në kryq për të paguar borxhin e mëkatit për pasardhësit e Adamit. Kështu, me anë të flijimeve të kafshëve, Perëndia u paratregoi mëkatarëve Jezusin, Mesian, i cili do të

vdiste si flijim i përsosur. Në këtë mënyrë, Perëndia shfaqi drejtësinë e Tij *"me qëllim që ai të jetë i drejtë dhe shfajësues i atij që ka besimin e Jezusit."* (Rom. 3:26)

Në kapitullin pas historisë së mëkatit të Adamit dhe premtimit të mrekullueshëm të Perëndisë për të dërguar një Shpengues, lexojmë për dy bijtë e parë të Adamit, Kainin dhe Abelin. Pamë që Abeli i ofroi Perëndisë një qengj pa të meta dhe e theri si flijim për të mbuluar mëkatet, ashtu siç kishte urdhëruar Perëndia. Kaini u përpoq t'i afrohej Perëndisë me përpjekjet e tij, duke i sjellë Perëndisë atë që kishte kultivuar në tokën e mallkuar. Kështu, Shkrimi thotë: *"dhe Zoti i çmoi Abelin dhe dhuratën e tij, por nuk çmoi Kainin dhe ofertën e tij..."* (Zan. 4:4,5)

Pse nuk e pranoi Perëndia ofertën e Kainit? Siç e pamë, rruga e drejtësisë që Perëndia dekretoi shpalli se: **"pa derdhje të gjakut nuk ka falje të mëkatit."** (Heb. 9:22) Megjithatë, Kaini nuk e respektoi mënyrën që Perëndia kishte caktuar si ofertë. Kaini u shtir sikur i besonte Perëndisë, por me veprat e tij e mohoi, sepse ai nuk ofroi flijimin e gjakut që kërkoi Perëndia. Kjo është arsyeja pse Perëndia e refuzoi Kainin dhe ofertën e tij. Megjithatë, Perëndia pranoi ofertën e Abelit, duke ia falur të gjitha mëkatet, sepse Abeli i besoi fjalës së Perëndisë dhe i ofroi Atij gjakun e një qengji.

Abeli është ilustrim i të gjithë atyre që Perëndia i gjykon si të drejtë për shkak të besimit të tyre tek Mesia, Jezusi, që derdhi gjakun e Tij për shlyerjen e mëkateve. Kaini ilustron të gjithë ata që me anë të përpjekjeve të tyre përpiqen të bëhen të drejtë përpara Perëndisë, duke refuzuar të pranojnë flijimin e Shpenguesit që Perëndia e dërgoi nga parajsja.

Deri më sot, ekzistojnë vetëm **dy rrugë**: rruga e Abelit dhe rruga e Kainit. Cilën rrugë jeni duke ndjekur? A e keni pranuar rrugën e Abelit, që është, **rruga e drejtësisë**, rrugë që është themeluar mbi flijimin e Mesias së shenjtë që Perëndia dërgoi? Apo jeni akoma duke shkuar në rrugën e Kainit, **në rrugën jo të drejtë**, që bazohet mbi veprat e njeriut dhe mbi rregullat fetare?

Dëgjues të nderuar, **Perëndia është i drejtë** dhe nuk e toleron mëkatin! Perëndia nuk mund t'i thoshte Adamit dhe Evës, Kainit dhe Abelit dhe të gjithë pasardhësve të tyre: "Unë e di që ju keni mëkatuar, por nuk ka asnjë problem! Nuk është ndonjë gjë serioze, thjesht, do të harroj që keni mëkatuar!" A mund t'i harronte kështu mëkatet Perëndia? Kurrë! Nëse Perëndia do të vepronte në këtë mënyrë, si do ta njihnin mëkatarët shenjtërinë e Tij? Ai është një Gjykatës i drejtë dhe duhet ta dënojë mëkatin. Dënimi për mëkatin është vdekja! Kjo është arsyeja pse Shpenguesi i shenjtë duhej të vdiste për mëkatet tona. Kur Ai vdiq në kryq pagoi dënimin për mëkatet e mia dhe tuajat.

Dëgjoni çfarë shkruhet në Ungjill në lidhje me **rrugën e drejtësisë** që Perëndia ka përgatitur. Shkrimet thonë:

"Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan." (Rom. 5:12) *"...Sepse nuk ka dallim, sepse të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë, por janë shfajësuar falas me*

*anë të hirit të tij, nëpërmjet shpengimit që është në Krishtin Jezus. Atë ka paracaktuar Perëndia për të bërë shlyerjen nëpërmjet besimit në gjakun e tij, për të treguar kështu drejtësinë e tij për faljen e mëkateve, që janë kryer më parë gjatë kohës së durimit të Perëndisë, për të treguar drejtësinë e tij në kohën e tanishme, me qëllim që ai të jetë i drejtë dhe shfajësues i atij që ka besimin e Jezusit." (Rom. 3:22-26) "Sepse **paga e mëkatit është vdekja, por dhuntia e Perëndisë është jeta e përjetshme në Jezu Krishtin, Zotin tonë.**" (Rom. 6:23)*

Faleminderit që na dëgjuat. Në mësimin e ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të vazhdojmë të përsërisim mesazhin e profetëve dhe të kujtojmë se si Perëndia e thirri Abrahamin që të ishte pjesë e planit të Tij të mrekullueshëm të dërgimit të Shpëtimtarit në botë...

Perëndia ju bekoftë ndërsa meditoni mbi pohimin e marrë nga Fjala e Tij që mund të ndryshojë jetën tuaj:

"Paga e mëkatit është vdekja, por dhuntia e Perëndisë është jeta e përjetshme në Jezu Krishtin, Zotin tonë." (Rom. 6:23)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanal in tonë në youtube.

Përsëritja 2:

Abrahami: I Drejtë me anë të Besimit

Zanafilla 6-22, etj.

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të rikthehemi pranë jush e t'ju paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Sot do të vazhdojmë **përsëritjen** tonë mbi mesazhin e profetëve të Perëndisë. Mesazhi i profetëve është një histori... **Historia e Perëndisë...** Historia e mrekullueshme e Perëndisë për atë që Ai ka bërë për të kërkuar dhe shpëtuar bijtë e Adamit që ishin të humbur në mëkat.

Shkurtimisht, **mesazhi i profetëve të Perëndisë është Lajmi i Mirë se si njerëzit e padrejtë mund të bëhen të drejtë përpara Perëndisë**. Mësimi që do të përsërisim sot titullohet: **"I Drejtë me anë të Besimit."**

Ashtu si çdo histori, historitë që përmban libri i Perëndisë kanë një fillim dhe një fund. Në studimin e fundit, përsëritëm fillimin e historisë dhe pamë se si njeriu i parë, Adami, zgjodhi të ndiqte Satanin, armikun e Perëndisë. Mëkati i Adamit bëri që e gjithë pasardhja e tij të lindte me mëkat, duke shkuar kështu, drejt ferrit. Disa njerëz përpiqen ta mohojnë këtë fakt, duke thënë: "Mëkati i Adamit ishte problemi i tij! Nuk ka efekt mbi ne!" Por ata që shprehen kështu, hedhin poshtë Shkrimet e Profetëve që shpallin: *"Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm, mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan."* (Rom. 5:12)

Një proverb i vjetër afrikan thotë: "Efektet e një epidemie nuk kufizohen vetëm tek personi që e shkaktoi atë!" Po ashtu, mallkimi i mëkatit të Adamit nuk qëndroi vetëm mbi të, por u përhap mbi të gjithë ne, si një sëmundje ngjitëse. Mëkati i parë i Adamit është arsyeja që të gjithë njerëzit kanë lindur me një natyrë mëkatore. Të gjithë ne kemi trashëguar natyrën e

paraardhësit tonë, Adamit. Ajo që është plotësisht e sigurtë është fakti se natyra jonë mëkatore që është në ne do të na dënojë përgjithmonë, vetëm në qoftë se Perëndia do të sigurojë një shpengim për ne. Lajmi i mirë është që Perëndia ka siguruar **një shpengim**. Ashtu siç kemi lexuar në Tora, në të njëjtën ditë që Adami dhe Eva mëkatuan, Perëndia, me mëshirën e Tij, bëri një premtim. Ai premtoi të dërgonte në tokë një Shpengues të drejtë, i cili do të lindte prej një virgjëreshe. Ky Shpengues do të derdhte gjakun e Tij si një sakrificë që do të paguante borxhin e mëkateve të bijve të Adamit.

Në studimin tonë në librin e Ungjillit *{Inxhil}*, shohim se kur erdhi koha e caktuar nga Perëndia, Ai dërgoi Atë që kishte premtuar. Kush ishte ky Shpëtimtar që Perëndia premtoi? Ai është Njeriu përsosmërisht i drejtë, **Jezus Krishti**. Dëgjoni se si Fjala e Perëndisë tregon ndryshimin midis Adamit që mëkatoi dhe Krishtit që nuk mëkatoi. Shkrimet thonë:

*"Në fakt, në qoftë se prej shkeljes së këtij njerit vetëm **vdekja** mbretëroi për shkak të atij njerit, akoma më shumë ata që marrin bollëkun e hirit dhe të dhuratës së drejtësisë do të mbretërojnë në **jetë** me anë të atij njerit, që është Jezu Krishti. Prandaj, ashtu si për një shkelje të vetme **dënimi u shtri mbi të gjithë njerëzit**, ashtu edhe me një akt të vetëm drejtësie, **hiri u shtri mbi gjithë njerëzit për shfajësimin e jetës**. Në fakt, ashtu si nga mosbindja e një njeriu të vetëm të shumtët u bënë **mëkatarë**, ashtu edhe nga bindja e një të vetmi të shumtët do të bëhen të drejtë."* (Rom. 5:17-19)

Kjo është ajo që Shkrimet thonë në lidhje me ata që janë **në Adamin** dhe ata që janë **në Jezus Krishtin**.

Të gjithë **kemi** lindur si Adami. Por Perëndia po i thërret bijtë e Adamit të **linden përsëri** në zemrat e tyre, të zhveshin **teshat** e Adamit, dhe të veshin **teshat e Krishtit!** Si mund të ndodhë kjo? Mund të ndodhë vetëm **me anë të besimit!** Shkrimet thonë se nëse besoni në zemrën tuaj se Zoti Jezus Krisht pagoi për mëkatet tuaja, Perëndia do të bëjë që ju të lindni përsëri, duke pastruar zemrën tuaj dhe duke ju dhënë fuqinë e Frymës së Tij të Shenjtë. Ju do të bëheni një krijesë e re në Krishtin; nuk do të jetoni më për vetveten, por për Atë që vdiq dhe u ngrit përsëri për ju.

Tani, le t'i rikthehemi Toras dhe të vazhdojmë përsëritjen tonë duke kujtuar se si Perëndia e çoi më tej **planin e Tij** për dërgimin e Shpenguesit në botë. Në mësimet tona kronologjike shqyrtuam të dy bijtë e Adamit, Kainin dhe Abelin. Abeli besoi tek premtimet e Perëndisë përsa i përket Shpenguesit, i cili do të vinte të derdhte gjakun e Tij si një sakrificë, por Kaini

nuk i besoi këtij premtimi. Perëndia e thirri Kainin t'i jepte llogari me qëllim që t'i jepte mundësi të pendohej, mirëpo Kaini jo vetëm që nuk u pendua, por, madje, u zemërua dhe vrau Abelin, vëllanë e tij më të vogël.

Pas kësaj, pamë se shumica e bijve të Adamit ndoqën hapat e Kainit, duke praktikuar mëkatit, derisa vijnë në kohën e Noeut. Shkrimet thonë: *"Dhe tani Zoti pa që ligësia e njerëzve ishte e madhe mbi tokë dhe që tërë synimet e mendimeve të zemrës së tyre nuk ishin gjë tjetër veçse e keqja në çdo kohë."* (Zan. 6:5) Pamë se si Perëndia kishte në plan të shkatërronte bijtë e Adamit me anë të përmbytjes. Gjatë asaj kohe të keqe, Noeu ishte i vetmi që i besoi Perëndisë në lidhje me premtimin e ardhjes së Shpenguesit.

Si pasojë, Perëndia e urdhëroi Noeun të ndërtonte një arkë të madhe, e cila do të strehonte familjen e tij dhe shumë kafshë. Për mëse njëqind vjet Perëndia u tregua shumë i duruar me mëkatarët ndërsa Noeu ndërtonte arkën. Megjithatë, asnjë nuk u pendua dhe nuk i besoi fjalës së Perëndisë përveç Noeut dhe familjes së tij. Kështu, në fund, Perëndia, besnik në Fjalën e Tij, veproi ashtu siç kishte premtuar, duke shkatërruar të gjithë ata që refuzuan të hynin në arkën që Ai kishte siguruar për ta.

Më pas, shohim se gradualisht pasardhja e Noeut e harroi Fjalën e Perëndisë, sepse edhe ata ishin bijtë të Adamit dhe mëkatarë nga natyra. Pastaj, lexojmë për kullën e Babelit dhe se si njerëzit u përpoqën të mbledhin të gjithë njerëzit e botës në të njëjtin vend dhe të përpiqen të ndërtojnë një qytet të madh dhe një kullë të lartë duke u rebeluar kundër Perëndisë.

Megjithatë, Perëndia i gjykoi duke iu ngatërruar gjuhën dhe duke i shpërndarë mbi të gjithë sipërfaqen e dheut.

Më pas, erdhëm tek historia e mrekullueshme e **profetit Abraham**. Me të vërtetë, Abrahami kishte një vend të rëndësishëm në planin e Perëndisë për të shpënguar bijtë e Adamit nga sundimi i mëkatit. Ati i Abrahamit ishte adhurues i idhujve dhe vetë Abrahami ishte mëkatar, ashtu si të gjithë pasardhësit e Adamit. Megjithatë, pamë se Perëndia, në planin e Tij të mrekullueshëm, iu shfaq Abrahamit dhe e urdhëroi të largohej nga shtëpia e atit të tij dhe nga vendi ku ishte duke banuar. Perëndia kishte në plan të bënte prej Abrahamit një komb të ri, nëpërmjet të cilit do të vinte Shpenguesi i shenjtë në botë. Kjo është ajo që lexojmë në Tora, në librin e Zanafillës, në kapitullin dymbëdhjetë, kur Perëndia e thirri Abrahamin dhe i tha: *"Largohu nga vendi yt, nga të afërmit e tu dhe nga shtëpia e babait tënd, dhe shko në vendin që do të të tregoj. Unë prej teje do të bëj një komb të madh, do të të bekoj dhe do ta bëj të madh emrin tënd, dhe ti do të jesh një bekim. Dhe unë do të bekoj të gjithë ata që do të të bekojnë*

dhe do të mallkoj ata që do të të mallkojnë, te ti do të jenë të bekuara tërë familjet e tokës."
(Zan. 12:1-3)

Pse e urdhëroi Perëndia Abrahamin të shkonte në një vend tjetër? Ai donte të bënte prej tij një **komb të ri**. Përmes atij kombi, Perëndia planifikoi të ngrinte profetët që do të shkruanin Shkrimet e Shenjta. Dhe përmes këtij kombi, Perëndia kishte në plan të dërgonte **Shpenguesin** në botë. Kjo është arsyeja që Perëndia i premtoi Abrahamit, duke i thënë: *"Dhe unë do të të bekoj ... te ti do të jenë të bekuara tërë familjet e tokës."*

A e mbajti Perëndia premtimin që i bëri Abrahamit? Po, e mbajti! Kur Abrahami ishte njëqind vjeç dhe Sara, gruaja e tij, ishte nëntëdhjetë vjeç, Perëndia u dha një djalë, Isakun, ashtu siç iu kishte premtuar. Isaku pati një bir, Jakobin, i cili kishte dymbëdhjetë djem që formuan kombin e ri të **Izraelit**. Ata që i njohin Shkrimet e Shenjta, e dinë se ishte pikërisht prej kombit të Izraelit nga erdhi Shpenguesi, sepse Maria (nëna e Jezusit) dhe Jozefi (babai adoptues i Jezusit/kujdestari) ishin prej pasardhjes së Abrahamit.

Kështu, vargu i parë në Ungjill thotë: *"Libri i gjenealogjisë së Jezu Krishtit, birit të Davidit, birit të Abrahamit."* (Mat. 1:1) Sipas trajtës së Tij tokësore, Jezus Krishti erdhi përmes pasardhjes së Abrahamit, Isakut dhe Jakobit. Por, përse i përket shpirtit të Tij të shenjtë – Ai është Biri i Shumë të Lartit, Fjala e Perëndisë, {*Kalimat Allah*} që erdhi nga qielli për të lindur në këtë tokë.

Megjithatë, le t'i kthehemi historisë së Abrahamit, sepse ka diçka tjetër të rëndësishme për të mbajtur mend në lidhje me Të. Pamë se Abrahami u lind me mëkat, ashtu si të gjithë bijtë e Adamit. Megjithatë, Shkrimet e Shenjta na tregojnë se sot Abrahami ndodhet në parajsë, në praninë e Perëndisë, të Shenjtit, ku do të jetë përgjithmonë! Tani, ne pyesim: **Çfarë bëri Abrahami për Perëndinë që Ai t'i falte mëkatet dhe ta quante të drejtë e ta mirëpriste në parajsë?** Çfarë thonë Shkrimet për këtë? Shkrimet thonë: *"[Abrahami] I besoi Zotit që ia vuri në llogari të drejtësisë."* (Zan. 15:6)

Abrahami i besoi **Perëndisë**. Ai i besoi **fjalëve të Perëndisë**. Prandaj, Perëndia e gjykoi atë si të drejtë, duke e veshur me drejtësi.

Ju që jeni duke na dëgjuar sot, **a i besoni Fjalës së Perëndisë ashtu siç i besoi Abrahami?** Nuk po pyesim nëse besoni në ekzistencën e Perëndisë, apo nëse Perëndia është Një dhe i Vetmi. Edhe djalli e di që Perëndia ekziston! Ajo që Perëndia do nga ju është që t'i besoni

fjalës së Tij në lidhje me rrugën e shpëtimit që Ai ka shpallur, ashtu siç i besoi Abrahami! Abrahami na tregoi çfarë duhet të besojmë.

E mbani mend çfarë shpalli Abrahami mbi atë mal të veçantë, në ditën që ofroi delen si sakrificë në vend të birit të tij? Ai tha: "...Perëndia do ta sigurojë qengjin për sakrificën." (Zan. 22:8) Dhe pasi e kishte therur qengjin, ai e quajti atë mal *Jehovah Jireh* që do të thotë *Zoti do të sigurojë*. (Zan. 22:14) Pse e quajti Abrahami atë mal me emrin "**Zoti do të sigurojë**", megjithëse Perëndia e kishte siguruar tashmë qengjin sakrificues? Abrahami, si profet, po shpallte atë që do të ndodhte. Kur ai tha: "**Zoti do të sigurojë**," ai po parashikonte çfarë do të ndodhte mbi atë mal kur qengji zëvendësoi birin e tij mbi altar. Ai po shihte drejt ditës kur Shpenguesi do të derdhte gjakun e Tij mbi të njëjtin mal – **për të shpëtuar të gjithë ata që do t'i besonin Atij** nga gjykimi i drejtë i Perëndisë.

Në studimin tonë në Ungjill, pamë se Jezus Krishti erdhi në botë rreth dy mijë vjet pas kohës së Abrahamit, me qëllim që të përmbushte profecinë e tij. Pikërisht, jashtë Jeruzalemit, atje mbi mal ku Abrahami sakrifikoi qengjin në vend të birit të tij, atje, Shpenguesi, Jezusi, derdhi gjakun e Tij për të shpenguar bijtë e Adamit. Kjo është arsyeja që pasi e gozhduan Jezusin në kryq, përpara se të vdiste, e dëgjuaam të fliste me zë të lartë, duke thënë: "**U krye!**" *U krye* do të thotë *përfundoi*. Pse tha Jezusi: "Përfundoi!?" Ai e tha, sepse **vdekja e Tij në kryq përmbushi planin e shpëtimit**, plan të cilin Perëndia e kishte shpallur shumë kohë më parë përmes profetëve të Tij. **Vdekja e Jezusit përfundoi dhe përmbushi simbolikën e sakrificës së Abrahamit dhe të të gjitha sakrificave të tjera të kafshëve!**

Ju që jeni duke na dëgjuar sot, a besoni se Jezus Krishti është "qengji" i përsosur dhe i Vetmi që Perëndia ka dërguar nga qielli?

A keni edhe ju besimin e Abrahamit? Dëgjoni se çfarë thotë Ungjilli në lidhje me besimin e Abrahamit:

(Rom. 4) ¹Çfarë do të themi, pra, në lidhje me atë që ati ynë Abrahami, ka përfutuar sipas mishit? ²Sepse nëse Abrahami ishte shfajësuar nëpërmjet veprave, ai ka përse të lëvdohet; ndërsa përpara Perëndisë ai nuk ka asgjë për t'u lëvduar. ³Në fakt, çfarë thotë Shkrimi? "**Por Abrahami i besoi Perëndisë dhe kjo iu numërua për drejtësi?**" ... ²²Prandaj dhe kjo iu numërua atij për drejtësi. ²³E po nuk u shkrua **vetëm për të**, që kjo i ishte numëruar **por edhe për ne**, të cilëve do të na numërohet, neve që besojmë në atë që ka ringjallur prej të vdekurve Jezusin, Zotin tonë, ²⁵i cili u dha për shkak **të fyerjeve tona dhe u ringjall për justifikimin tonë.**" Amen!

Falemnderit që na dëgjuat. Shpresojmë se do të na ndiqni përsëri në programin tonë të ardhshëm. Në dashtë Perëndia, do të vazhdojmë përsëritjen e mesazhit të profetëve dhe do të shohim një tjetër profet të madh, të cilin Perëndia e zgjodhi për të përgatitur rrugën për ardhjen e Shpëtimtarit të botës. Ky profet është Moisiu...

Zoti ju bekoftë dhe ju dhëntë një kuptim më të qartë të fjalëve të Shkrimit, kur thotë:

"Abrahami i besoi Perëndisë dhe kjo iu numërua për drejtësi." (Rom. 4:3)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Përsëritja 3:

Moisiu: Ligji i Shenjtë i Perëndisë

Eksodi 1-20, etj.

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish për t'ju paraqitur programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Sot duam të vazhdojmë **përsëritjen** e mesazhit të profetëve, Lajmin e Mirë që tregon se si mëkatarët mund të bëhen të drejtë përpara Perëndisë. Jemi akoma duke përsëritur Toran, libër që Perëndia e vuri në mendjen e profetit të Tij, Moisiut.

Ashtu siç kemi parë, Tora e Moisiut ka vlerë shumë të madhe për të gjithë ata që duan të njohin të vërtetën; është themeli që Ai ka vendosur me qëllim që ne të verifikojmë gjithçka që dëgjojmë nëse është apo jo nga Perëndia.

Në fillim të Toras, pamë se si paraardhësi ynë, **Adami**, mëkatoi. **Mëkati** i tij **u përhap** tek të gjithë pasardhësit e tij si një sëmundje ngjitëse, duke sjellë dhimbje, vdekje dhe dënimin e përjetshëm, ashtu siç kishte paralajmëruar Perëndia që më parë. Por ne falënderojmë Perëndinë që Shkrimi thotë: "*Por aty ku mëkati është i tepruar, hiri është akoma më i tepërt.*" (Rom. 5:20) Po, atë ditë që Adami dhe Eva mëkatuan, Perëndia, me hirin e Tij, shpalli se një ditë do të dërgonte në botë **një Shpengues**, për të shpenguar bijtë e Adamit nga mallkimi që kishte sjellë mëkati.

Në mësimin e mëparshëm, pamë se Perëndia e thirri **Abrahamin**, duke i premtuar se do të bënte prej tij **një komb të ri**, nga i cili do të dilnin të gjithë profetët dhe Shpenguesi. Kështu,

Abrahami kishte një bir, Isakun, që pati edhe ai një bir, Jakobin, i cili pati dymbëdhjetë bij, prej të cilëve vijnë të dymbëdhjetë fiset e **Izraelit**.

Tani, le të vazhdojmë përsëritjen duke parë se si Perëndia i përdori pasardhësit e Abrahamit, izraelitët, për t'i mësuar njerëzimit se kush është Zoti Perëndi dhe cilat rrugë duhet të ndjekin mëkatarët për t'i shpëtuar gjykimit të drejtë të Perëndisë. Mësimi i sotëm titullohet: "**Ligji i Shenjtë i Perëndisë.**"

Në studimin e Toras, pamë se si Perëndia i lejoi bijtë e Izraelit të bëhen skllëvër në vendin e Egjiptit për katërqind vjet, ashtu siç i bëri të ditur Abrahamit shumë kohë më parë. Kur erdhi koha e caktuar nga Perëndia, Ai dërgoi **Moisiun** tek izraelitët. Moisiu ishte Izraelit që u rrit në shtëpinë e Faraonit, mbretit të keq të Egjiptit.

Perëndia e dërgoi Moisiun tek Faraoni duke i thënë: "**Lëre popullin tim të shkojë** me qëllim që të më adhurojë!" Por Faraoni refuzoi dhe u tall, duke thënë: "Kush është Zoti? Unë nuk do t'i lejoj kurrë të shkojnë!" Kështu, Perëndia e bëri të njohur pushtetin dhe lavdinë e Tij tek egjiptasit me anë të nëntë plagëve të tmerrshme që ranë mbi banorët e vendit përveç izraelitëve. Megjithatë, shenjat dhe mrekullitë që Perëndia bëri përpara Faraonit, nuk bënë që ai të pendohej dhe t'i bindej fjalës së Moisiut. Perëndia i tha Moisiut: "Do të sjell edhe një plagë tjetër mbi Faraonin dhe Egjiptin. Pas kësaj, ai do të të lejojë të shkosh!" A e mbani mend cila plagë ishte? Ishte **vdekja e të parëlindurit** në çdo shtëpi.

Kështu, pamë se Perëndia vrau të parëlindurin në shtëpinë e Faraonit dhe në të gjithë shtëpitë e Egjiptit. Por, Ai shpëtoi të parëlindurit e Izraelit, për shkak të **gjakut të qengjit** që duke iu bindur urdhërit të Perëndisë e vunë mbi portat e shtëpive të tyre. Perëndia Vetë ka premtuar: "*Dhe gjaku do të jetë për ju një shenjë mbi shtëpitë ku ndodheni; dhe kur unë të shoh gjakun do të kaloj tutje dhe nuk do të ketë plagë mbi ju për t'ju zhdukur.*" (Eksodi 12:13)

Kështu, për shkak të gjakut të qengjit, Perëndia kaloi midis shtëpive të izraelitëve, duke shpëtuar të parëlindurit e tyre. Në këtë mënyrë i shpëtoi Perëndia izraelitët nga dora e Faraonit. Ashtu siç kemi parë, historia e Pashkës ka një **kuptim më të thellë** sesa çlirimi i bijve të Izraelit nga sundimi i Faraonit. Sepse Shkrimi thotë: "*Dhe të gjitha këto gjëra u ndodhën atyre si shembull dhe janë shkruar për paralajmërimin tonë, për ne që jemi në mbarim të epokës.*" (1 Kor. 10:11) Historia e gjakut të qengjit që izraelitët vunë mbi dyert e tyre me qëllim që Perëndia të shpëtonte të parëlindurit e tyre nga vdekja dhe t'i çlironte ata nga Faraoni është një ilustrim. Ajo **ilustron**

rrugën e shpëtimit që Perëndia ka themeluar për të shpëtuar mëkatarët nga Satani, që është më i keq se Faraoni.

Fjala e Perëndisë na tregon se të gjithë bijtë e Adamit janë si **skllevër**. Ndoshta, disa prej jush mendojnë: "Po, e dimë se jemi skllevër të Perëndisë!" Por ky mendim nuk përputhet me fjalët e Zotit Jezus që shpall në Ungjill {*Inxhil*}, duke thënë: "*Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: kush bën mëkatit është **skllav i mëkatit**.*" (Gjoni 8:34)

Dhe meqë të gjithë bijtë e Adamit janë skllevër të mëkatit, janë edhe skllevër të Satanit, sepse Satani është zotëruesi i mëkatit. Ajo që është plotësisht e sigurtë është fakti se kushdo që është skllav i mëkatit nuk mund të çlirojë vetveten! A mundet një skllav të çlirojë veten e vet? A mundet t'i japë diçka zotërisë së tij me qëllim që ai t'i japë lirinë? Mbase një zotëri i mirë do ta bënte, por jo një si Satani. Ashtu si Faraoni, Satani nuk do të lejojë kurrë me dëshirë që t'u japë lirinë skllevërve të tij! Kurrë!

Ne, bijtë e Adamit, jemi të mallkuar! A mundet të na çlirojë dikush nga sundimi i Satanit që na ka bërë skllevër të tij? Po, lavdi i qoftë Perëndisë, **ekziston një Çlirues!** Perëndia ka dërguar tek ne Dikë që mund të na çlirojë! Ai është Shpëtimtari i fuqishëm dhe i drejtë, Jezus Mesia, që erdhi nga qielli, për të cilin dëshmojnë të gjithë profetët e Perëndisë.

Në **Tora**, lexojmë se si Perëndia premtoi se do t'i shtypte kokën Satanit përmes Shpenguesit të shenjtë që do të lindte nëpërmjet një virgjëreshe. Tek **Psalmet**, dëgjuam se si profeti David shkroi se ky Shpengues, të cilin Perëndia e thërret Bir të Tij, do të vdiste në një mënyrë të tmerrshme - që do të torturohej dhe duart e këmbët e Tij do të gozhdoheshin! Në librin e **Ungjillit**, lexojmë shumë në lidhje me këtë Shpengues të mrekullueshëm. Ai është Jezusi, biri i Marisë, që jetoj një jetë të përsosur dhe vdiq në kryq për mëkatet tona e u ngrit përsëri nga varri. Jezusi është i Vetmi që përmbushi fjalët e profetëve të shkruara kohë më parë për Shpëtimtarin e mëkatarëve.

Fjala e Perëndisë e thërret Jezus Krishtin "**Qengji i Perëndisë**." Ashtu si qengji theret në ditën e Pashkës, ashtu edhe Jezusi derdhi gjakun e Tij për të na shpëtuar nga gjykimi.

Afërsisht një mijë e pesëqind vjet pas çlirimit të izraelitëve me anë të gjakut të qengjit në Pashkën e parë, Perëndia lejoi bijtë e Adamit të gozhdonin Jezusin, Mesian e Drejtë, në një kryq. Dhe ishte po atë ditë feste që Ai u gozhdua mbi kryq.

Pra, Jezusi përmbushi edhe simbolikën e sakrificës së Abrahamit {*Id al-Adha*}, edhe **simbolikën e qengjit të Pashkës**. Njerëzit që e kryqëzuan në atë ditë, po vepronin në padije, por

Perëndia kishte planifikuar sakrificën e Mesias përpara se të krijonte botën. (Shihni Zbulesa 13:8; Veprat 3:17)

Jezusi është Sakrifica e përsosur dhe e vetme për mëkatit. **Gjaku i Jezus Krishtit është çmimi i vetëm** që Perëndia kërkon për shpengimin e bijve të Adamit nga sundimi i mëkatit. Shkrimet thonë: *"Pashka jonë, që është Krishti, u flijua për ne."* (1 Kor. 5:7) *"Sepse, ndërsa ishim akoma pa forcë, Krishti vdiq në kohën e tij për të paudhët. Vështirë se vdes dikush për një të drejtë; mbase ndonjë do të guxonte të vdiste për një njeri të mirë. Por Perëndia e tregon dashurinë e tij ndaj nesh në atë që, kur ende ishim mëkatarë, Krishti vdiq për ne."* (Rom 5:6-8)

Duke lënë mënjanë historinë e Pashkës, le të kujtojmë se çfarë mësuam në lidhje me ligjin e shenjtë që Perëndia u tregoi izraelitëve. Në studimin e Toras, pamë se si Perëndia i zbuloi shenjtërinë dhe lavdinë e Tij Moisiut dhe izraelitëve në shkretëtirë, duke zbritur mbi Malin Sinai në formë zjarri, bubullime e vetëtime. Kështu, Perëndia iu tregoi izraelitëve Dhjetë Urdhërimet kryesore dhe shumë urdhërime të tjera, të cilat u quajtën *Ligji i Moisiut*. Perëndia i urdhëroi duke iu thënë: **"Duajeni Zotin, Perëndinë tuaj me gjithë zemrën tuaj, me gjithë shpirtin tuaj dhe me gjithë mendjen tuaj: Nuk do të keni perëndi të tjera përveç meje. Nuk do t'u shërbeni idhujve! Nuk do të përdorni më kot emrin e Zoti Perëndisë suaj! Respektoni ditën e Shtunë duke e shenjtëruar atë! Duajeni të afërmin tuaj porsivetveten: Nderoni atin dhe nënën tuaj! Nuk do të vrisni! Nuk do të shkelni kurorën! Nuk do të vidhni! Nuk do të jepni dëshmi të rreme kundër të afërmit tuaj! Nuk do të lakmoni gjërat e të afërmit tuaj!"** Dhe këtyre urdhërimeve të shenjta, Perëndia u shtoi këto fjalë: *"Sepse kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të gjitha pikat."* (Jakobi 2:10) *"I mallkuar është kushdo që nuk qëndron në të gjitha ato që shkruhen në librin e ligjit për t'i praktikuar."* (Gal. 3:10) Kjo është ajo që shpall ligji i shenjtë që Perëndia i dha Moisiut!

Të dashur miq, **e keni zbatuar këtë ligj të shenjtë të Perëndisë që kërkon që të jeni plotësisht të përsosur në mendime dhe në fjalë e vepra që nga dita kur u lindët e deri kur do të vdisni?** Çdo ditë e çdo orë, natë e ditë, duhet ta doni Zotin Perëndinë tuaj me **të gjithë zemrën tuaj, me të gjithë shpirtin tuaj e me të gjithë mendjen tuaj.** Gjithashtu, duhet të doni të afërmit tuaj **porsivetveten!** A e keni zbatuar këtë ligj të shenjtë? Ju dhe unë e dimë se **ne nuk e kemi zbatuar!** Shkrimet thonë: *"Nuk ka asnjë të drejtë, as edhe një!"* (Rom. 3:10) *"Po të themi se jemi*

pa mëkat, gënjejme vetveten dhe e vërteta nuk është në ne." (1 Gjonit 1:8) Asnjë prej nesh nuk ka përmbushur çdo gjë që Perëndia kërkon, sepse të gjithë lindëm me një natyrë mëkatore.

Ndoshta disa do të pyesin: Nëse asnjë prej nesh nuk e përmbush ligjin e Moisiut, pse, atëherë, na e dha Perëndia? A do Perëndia që çdokush të humbasë? Jo! Perëndia është dashuri dhe nuk do që askush të humbasë! Atëherë, pse u dha mëkatarëve urdhërimet e Tij të shenjta, kur e dinte aq mirë se askush nuk mund t'i zbatonte ato? Cili ishte qëllimi i këtyre urdhërimeve? Perëndia i është përgjigjur kësaj pyetjeje kur thotë:

"Sepse asnjë mish nuk do të shfajësohet para tij për veprat e ligjit; me anë të ligjit në fakt arrihet njohja e mëkatit." (Rom. 3:20) "Por Shkrimi i mbylli të gjitha gjërat nën mëkatit, që t'u jepej besimtarëve premtimi nëpërmjet besimit të Jezu Krishtit." (Gal. 3:22)

Kështu, zbulojmë se Perëndia u besoi urdhërimet e Tij të shenjta mëkatarëve, për t'u treguar atyre mospërsosmërinë e tyre përpara Tij dhe për të na treguar gjithashtu nevojën që kemi për Jezus Krishtin, i cili mori mallkimin që solli mëkati në vendin tonë. Në rang njerëzish, **Zoti Jezus Krisht është i vetmi që e zbatoi ligjin e shenjtë** që Perëndia i besoi Moisiut. Ashtu siç kemi parë, Jezusi ishte krejt ndryshe nga pasardhësit e Adamit, sepse Ai nuk kishte natyrë mëkatore. Jezusi është Fjala e Përrjetshme e Perëndisë që erdhi nga qielli për të lindur prej një virgjëreshe. Jezusi pati një trup si i yni, por nuk trashëgoi natyrën tonë mëkatore. Prandaj, kur Ai ishte në tokë, mundi të thoshte: *"Mos mendoni se unë erdha për të shfuqizuar ligjin ose profetët; unë nuk erdha për t'i shfuqizuar, po për t'i plotësuar."* (Mat. 5:17) A e dëgjuat çfarë tha Jezusi? Kjo është një e vërtetë e thellë dhe e mrekullueshme. Jezusi tha se erdhi në botë **për të plotësuar ligjin e shenjtë** që Perëndia i dha Moisiut! A e kuptoni se ç'do të thotë kjo? **Jezusi bëri për ne atë që ne, bijtë e Adamit, nuk do të mund ta bënim kurrë për veten! Ai plotësoi ligjin e shenjtë të Perëndisë,** dhe pas kësaj, derdhi gjakun e Tij në kryq për të **marrë mallkimin e ligjit për ne** dhe për të na shpëtuar nga gjykimi i drejtë i Perëndisë!

Jezusi nuk meritonte të vdiste, sepse nuk kishte mëkatuar kurrë. Megjithatë, për të përfunduar planin e shpëtimit që Perëndia kishte premtuar nëpërmjet profetëve, Zoti Jezus, me vullnetin e Tij,

dha jetën e Tij për ne. Dhe pasi derdhi gjakun e Tij për të paguar borxhin tonë të mëkatit, Perëndia e ngriti prej së vdekurish ditën e tretë! Dëgjoni se çfarë thotë Shkrimi i Shenjtë në lidhje me këtë:

*"Tani, pra, nuk ka **asnjë dënim** për ata që janë në **Krishtin Jez**u, që nuk ecin sipas mishit, por sipas Frymës, sepse ligji i Frymës i jetës në Jezu Krishtin më çliroi nga ligji i mëkatit dhe i vdekjes. Sepse atë që ishte e pamundur për ligjin, sepse ishte pa forcë për shkak të mishit, Perëndia, duke dërguar birin e vet në shëmbëllim mishi mëkatar, edhe për mëkat, e dënoi mëkatin në mish." (Rom. 8:1,2,3)*

Të dashur miq, ku e mbani shpresën tuaj? A po mbështeteni në Lajmin e Mirë të Perëndisë për Shpenguesin e Drejtë që mori dënimin për mëkatet tuaja? Apo po mbështeteni akoma në veprat tuaja të "mira"? Mos harroni çfarë deklaroi Fjala e Perëndisë kur thotë:

*"Dhe të gjithë ata që themelohen mbi veprat e ligjit janë nën mallkim, sepse është shkruar: "I mallkuar është kushdo që nuk qëndron **në të gjitha ato** që shkruhen në librin e ligjit për t'i praktikuar." "Krishti **na shpëngoi** nga mallkimi i ligjit, sepse u bë mallkim për ne, ... që **kushdo që beson** të mos humbasë por të ketë jetë të përjetshme." (Gal. 3:10,13; Gjoni 3:16)*

Falemnderit që na dëgjuat...

Në studimin e ardhshëm, në dashtë Perëndia, do të përfundojmë përsëritjen e Shkrimeve të Profetëve dhe do të shohim se si Jezus Mesia plotësoi çdo gjë që profetët kishin shpallur në lidhje me Të, duke hapur, kështu, një derë shpëtimi dhe paqeje për bijtë e Adamit!

Zoti ju dhëntë dritën për të kuptuar atë që kemi studiuar sot dhe ju ndihmoftë të kuptoni këtë premtim nga Fjala e Tij:

*"[Tani, pra, nuk ka **asnjë dënim** për ata që janë në **Krishtin Jez**u!]" (Rom. 8:1)*

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Përsëritja 4:

Jezus Krishti: "U krye!"

Gjoni 19, Hebrenjve 10

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përsëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që dëshiron që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush dhe t'ju paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në tre programet e mëparshme kemi përsëritur mesazhin e profetëve të Perëndisë.

Sot, me ndihmën e Tij, do të vazhdojmë të **përfundojmë përsëritjen tonë**. Programi i sotëm titullohet: "**U krye!**"

Ashtu siç kemi parë, Perëndia e ka ndarë librin e Tij në **dy pjesë të rëndësishme**, Dhjatën e Vjetër dhe Dhjatën e Re. **Dhjata e Vjetër** është pjesa e parë e Librit të mrekullueshëm të Perëndisë. Përmban Toran {*Taurat*}, Psalmet, {*Zabur*} dhe shkrime të tjera të profetëve. Në këtë pjesë të Librit të Perëndisë pamë se si paraardhësi ynë, Adami, nuk iu bind Perëndisë, duke i sjellë, kështu, të gjithë pasardhësit e tij në mbretërinë e Satanit. Megjithatë, mësuam, gjithashtu, se Perëndia premtoi se do të dërgonte në tokë tek bijtë e Adamit një Shpëtimtar të fuqishëm për të çliruar të gjithë ata që besojnë dhe për t'i sjellë përsëri në mbretërinë e Perëndisë. Ky premtim i mrekullueshëm ishte një pjesë e rëndësishme e Besëlidhjes së Vjetër.

Duke vënë në zbatim planin e Tij të dërgimit të Shpëtimtarit, Perëndia e thirri Abrahamin në moshë të vjetër dhe i tha: "*Unë prej teje do të bëj një komb të madh...te ti do të jenë të bekuara tërë familjet e tokës.*" (Zan. 12:2,3)

Kështu, pamë se si Perëndia e bëri Abrahamin atin e kombit të Izraelit. Atij kombi Perëndia i besoi Shkrimet e Profetëve. Për një mijë e pesëqind vjet, Perëndia u dërgoi izraelitëve Fjalën e Tij, fjalë, të cilën Ai e vuri në mendjet e shumë njerëzve të ndryshëm, që nga profeti Moisi e

deri tek profeti Gjon. Përmes këtyre profetëve, Ai vërtetoi edhe një herë paudhësinë e bijve të Adamit dhe u zbuloi atyre ardhjen e Shpenguesit të drejtë që do të derdhte gjakun e Tij për të paguar borxhin për mëkatet e tyre.

Ashtu siç kemi parë, Besëlidhja e Vjetër që Perëndia themeloi kërkonte sakrificën e kafshëve për mëkatarët. Thuhet se: "pa derdhje të gjakut nuk ka falje të mëkateve, sepse **paga e mëkatit është vdekja!**" Por sakrificat e kafshëve, që njerëzit praktikonin që nga brezi i parë në tokë, nuk mund të shlyente në të vërtetë mëkatet, sepse **vlera e një kafshe dhe vlera e njeriut** nuk janë të barabarta. Për shembull, nëse kam një makinë prej lodre, a mund të shkoj tek një dyqan makinash dhe ta këmbëj me një makinë të vërtetë, le të themi një Mercedes? Sigurisht që jo! Pse? Sepse vlera e makinës sime lodër nuk është e njëjtë me vlerën e një makine të vërtetë!

Po ashtu, sakrificat e kafshëve që Perëndia u kërkonte brezave të mëparshëm, nuk mund ta hiqte mëkatet, sepse vlera e një kafshe nuk është e barabartë me vlerën e një njeriu. Ashtu siç kemi parë, sakrificat e kafshëve ishin thjesht ilustrim, simbole, në pritje të kohës kur Perëndia do të dërgonte sakrificën e vërtetë: Shpenguesin e Drejtë që solli Besëlidhjen e Re. Sakrificat e kafshëve vetëm mund të mbulonte mëkatet për një kohë; por nuk mund ta hiqte mëkatet përfundimisht.

Pjesa e dytë e librit të Perëndisë quhet **Besëlidhja e Re** ose Ungjilli *{Inxhil}*. Ajo na tregon për besëlidhjen (marrëveshjen) që Perëndia themeloi me njeriun përmes gjakut të Shpenguesit që erdhi nga qielli. Libri i Ungjillit është historia e **Jezusit** Shpengues që **plotësoi simbolikën e të gjitha sakrificave të kafshëve** kur derdhi gjakun e Tij në kryq, me qëllim që ne të marrim faljen e mëkateve. Pse Shpenguesi duhej të vinte nga qielli? Thjesht, sepse pasardhësit e Adamit ishin mëkatarë. **Një mëkatar nuk mund të shpengojë një mëkatar.**

Për ta ilustruar, a mundet një grua që mban një enë me ujë mbi kokën e saj, të mbajë një enë tjetër mbi kokë për dikë tjetër? Jo. Po ashtu, një mëkatar nuk mund të mbajë dënimin e mëkatit për dikë tjetër. Megjithatë, Shpenguesi, Jezus Krishti, që Perëndia e dërgoi në tokë ishte pa mëkat, sepse Ai ishte Biri i pastër në Frymë të Perëndisë, Fjala që ishte me Perëndinë që në fillim. Ai u lind prej një virgjëreshë. Kështu, Ai kishte një trup si ne, por nuk kishte natyrën tonë të keqe. Ai ishte i pamëkat. Prandaj, Perëndia vuri mbi Të barrën e mëkateve të të gjithëve ne. Jezusi, i Shenjti, vdiq për paudhësitë tona. Por, tri ditë më vonë, Ai u ngrit prej së vdekurish për të na dhënë jetë të re. Ai e mposhti vdekjen, varrin, Satanin dhe mëkatet!

Të gjithë kemi lindur mëkatarë dhe askush nuk mund të vijë për të na çliruar, përveç Mesias që erdhi prej së larti. Nëse e vini besimin tuaj tek Ai, Ai do t'ju nxjerrë nga gropa e thellë e

mëkatit. Ai erdhi nga qielli për të çliruar bijtë e Adamit nga mëkatet e tyre. Dhe tani Ai është kthyer në parajsë, të mendojë për ata që besojnë në Të. Ja çfarë thonë Shkrimet:

"Në fakt një është Perëndia, dhe një i vetëm është ndërmjetësi midis Perëndisë dhe njerëzve: Krishti Jezus njeri, i cili e dha veten si çmim për të gjithë, për dëshmim në kohën e caktuar." (1 Tim. 2:5,6) "Sepse ne një kryepriift i tillë na duhej, i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët dhe i ngritur përmbi qiej...mbasi e bëri vetë pastrimin nga mëkatet tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta." (Heb. 7:26; 1:3)

Ashtu siç pamë tek Ungjilli, kur Jezus Mesia ishte në tokë, disa besuan në Të. Ata që e njohën se kush ishte Jezusi, u gëzuan pa masë. Ata e dinin se për mijëra vjet profetët e Perëndisë kishin lajmëruar ardhjen e Mesias; tani po e shihnin me sytë e tyre! Midis dishepujve të Jezusit, dëgjuam ata që kërkonin të afërmit e tyre duke iu thënë: **"E gjetëm Mesian!...e gjetëm atë, për të cilin shkroi Moisiu në ligj dhe profetët!"** (Gjoni 1:41,45)

Tragjikisht, shumica e njerëzve që jetonin në kohën e Jezusit **nuk e njohën se kush ishte Ai në të vërtetë**. Në lidhje me këtë, Shkrimet thonë:

"Ai (fjala) ishte në fillim me Perëndinë dhe fjala u bë mish dhe banoi ndër ne; dhe drita shkëlqen në errësirë dhe errësira nuk e kuptoi. Ai (fjala) ishte në botë, dhe bota u krijua me anë të tij, por bota nuk e njohu. Ai erdhi në shtëpinë e vet dhe të vetët nuk e pranuan." (Gjoni 1:2,14,5,10,11)

Ashtu siç kemi parë, shumë njerëz dëshmuan për shenjat dhe mrekullitë që bëri Mesia. Jezusi mposhti sëmundje, stuhi, demonë, mëkatin dhe vdekjen, megjithatë, shumica e njerëzve nuk e njohën se kush ishte Jezusi, sepse Satani ua kishte verbuar mendjet. Turmat e preknin dhe e shtynin, por në të vërtetë nuk e njohnin! Ata e konsideronin profet, por nuk besonin që gjithë plotësia e Perëndisë ishte në Të.

Përsa i përket drejtuesve fetarë të judenjve, ne pamë se ata e refuzuan Jezusin. Ata u bënë shumë xhelozë për Të dhe, në fund, e vranë duke e gozhduar mbi një kryq! Por ky ishte plani i Perëndisë që në fillim; vdekja e Mesias në kryq ishte në përputhje me **planin e Tij të shenjtë** që Ai e kishte shpallur shumë kohë më parë përmes profetëve të Tij.

Kjo është arsyeja që natën që priftërinjtë e arrestuan Jezusin për ta vranë, Jezusi i tha Pjetrit që donte ta mbronte: *"A kujton ti, vallë, se unë nuk mund t'i lutem Atit tim, që të më dërgojë*

më shumë se dymbëdhjetë legjione engjëjsh? Po atëherë si do të përmbusheshin Shkrimet, sipas të cilave duhet të ndodhë kështu?" (Mat. 26:53,54)

Jezusi e dinte pse kishte ardhur në botë. Ai erdhi të jepte jetën e Tij, të derdhte gjakun e Tij për mëkatarët, ashtu siç kishin parashikuar profetët shumë kohë më parë. Jezusi erdhi me qëllim që qengji i sakrificës së Abrahamit dhe i të gjitha kafshëve të tjera të përdorura si simbole të përmbusheshin në Të. A e mbani mend gjënë e fundit që Jezusi tha në kryq përpara se t'ia dorëzonte Perëndisë frymën e Tij? Shkrimet thonë se Jezusi thirri me zë të lartë: **"U krye!"** dhe vdiq. Kur vdiq, perdja e vendit të shenjtë u nda në dy pjesë nga maja deri në fund. (Gjoni 19:30; Marku 15:37,38) Pse thirri Jezusi: **"U krye!"**? Dhe pse u nda perdja e tempullit në dy pjesë, që është perdja e Vendit të Shenjtë, ku ata spërkasin gjakun e sakrificave të kafshëve për të mbuluar mëkatin? Perëndia e ndau atë perde në dy pjesë dhe Jezusi tha: **"U krye!"**, me qëllim që çdo njeri të dinte që vetëm me anë të **gjakut të Jezusit** Perëndia **fal** mëkatet e bijve të Adamit dhe u jep atyre të drejtën për të banuar në praninë e Tij të shenjtë përgjithmonë!

Me anë të vdekjes së Tij, Zoti Jezus Krisht përmbushi fjalët e profetëve dhe simbolikën e sakrificës së kafshëve. Dhe ashtu siç kemi parë, ringjallja e Tij në ditën e tretë ishte prova që Perëndia pranoi sakrificën e Tij, si **çmimin e plotë** për shlyerjen e mëkatis përgjithmonë!

Jezus Krishti është sakrifica e përsosur që Perëndia iu dha njerëzve të botës, me qëllim që kushdo që beson në Të të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme!

Tashmë, për të përfunduar përsëritjen e mesazhit të profetëve, ju ftojme të dëgjoni disa vargje të mrekullueshme nga Fjala e Perëndisë në lidhje me sakrificën e përsosur dhe përfundimtare që Jezus Mesia kreu, kur derdhi gjakun e Tij në kryq për të paguar për mëkatet. Shkrimet thonë:

(Heb. 10) ¹ *Sepse ligji, duke pasur hijen e të mirave që kishin për të ardhur dhe jo figurën vetë të gjërave, nuk mundet kurrë që t'i bëjë të përkryer ata që i afrohen Perëndisë me anë të të njëjtave flijime që ofrohen vazhdimisht vit për vit.* ² *Sepse përndryshe do të kishin pushuar t'i ofronin, sepse ata që e ushtrojnë kultin, si të pastroheshin një herë, a nuk do të kishin më asnjë vetëdije për mëkatet?* ³ *Por në këto flijime përtërihet çdo vit kujtimi i mëkateve,* ⁴ *sepse është e pamundur që gjaku i demave dhe i cjeprve të heqë mëkatet.*

⁵ *Prandaj, duke hyrë në botë, ai thotë: "Ti nuk deshe as flijim as mblatë, po bëre gati për mua një trup;* ⁶ *ti nuk pëlqeve as olokauste as flijimet për mëkatin.* ⁷ *Atëherë unë thashë: 'Ja,*

unë po vij; në rotullin e librit është shkruar për mua; për të bërë, o Perëndi, vullnetin tënd."...⁹Ja, unë vij për të bërë, o Perëndi, vullnetin tënd. Ai heq të parën, që të vërë të dytën. ¹⁰Prej këtij vullneti, **ne jemi shenjtëruar me anë të kushtimit të trupit të Jezus Krishtit, që u bë një herë për të gjithë.** ¹¹Dhe ndërsa çdo prift rri përdita në këmbë duke shërbyer dhe duke mblatuar shpeshherë të njëjtat flijime, që nuk mund të heqin kurrë mëkatet. ¹²Ai, përkundrazi, pasi dha për gjithnjë një flijim të vetëm për mëkatet, u vu të rrijë në të djathtën e Perëndisë, ¹³duke pritur paskëtaj vetëm që armiqtë e tij t'i vihen si ndenjësë për këmbët e tij. ¹⁴**Sepse, me një ofertë të vetme, ai i bëri të përsosur për gjithnjë ata që shenjtërohen.** ¹⁵Por edhe Fryma e Shenjtë na e dëshmon; sepse, mbasi pati thënë më parë: ¹⁶"Kjo është besëlidhja që unë do të bëj me ata pas atyre ditëve, thotë Perëndia, unë do t'i shtie ligjet e mia në zemrat e tyre dhe do t'i shkruaj në mendjet e tyre," ¹⁷shton: "Dhe nuk do t'i kujtoj më mëkatet e tyre dhe paudhësitë e tyre." ¹⁸Edhe atje ku ka ndjesë të këtyre gjërave, nuk ka më ofertë për mëkatin.

¹⁹Duke pasur, pra, o vëllezër, liri të plotë për të hyrë në shenjtërore **me anë të gjakut të Jezusit,** ²⁰me anë të një udhe të re dhe të gjallë që ai përuroi për ne me anë të velit, domethënë të mishit të tij, ²¹edhe duke pasur një kryepriest mbi shtëpinë e Perëndisë, ²le t'i afrohemi **me zemër të vërtetë, me siguri të plotë besimi...** ²³Le të mbajmë të patundur rrëfimin e shpresës sonë, sepse besnik është ai që premtoi. ²⁴Dhe le të kujdesemi për njëri-tjetrin, për t'u nxitur për dashuri dhe vepra të mira.... ²⁶Sepse, në qoftë se ne mëkatojmë me dashje mbasi kemi marrë dijeni të së vërtetës, nuk mbetet më asnjë flijim për mëkatet, ²⁷por vetëm një pritje gjyqi e tmerrshme dhe një e ndezur zjarri që do të përpijë kundërshtarët. ²⁸Kushdo që shkel ligjin e Moisiut vritet pa mëshirë me deponimet e dy ose tre dëshmitarëve. ²⁹**Ç'dënim më të keq meriton, sipas mendimit tuaj, ai që ka shkeluar me këmbë Birin e Perëndisë dhe e ka konsideruar profan gjakun e Besëlidhjes me të cilin u shenjtërua, dhe ka fyer Frymën e hirit?** ³⁰Sepse ne e dimë atë që ka thënë: "Hakmarrja më takon mua, unë do ta jap shpagimin," thotë Perëndia. Dhe përsëri: Perëndia do të gjykojë popullin e vet." ³¹Gjë e tmerrshme është të bjerë njeriu në duart e Perëndisë së gjallë.

"Si do të shpëtojmë ne, në qoftë se e lëmë pas dore një shpëtim kaq të madh?" (Heb. 2:3)

Me këto fjalë, Perëndia paralajmëron gjithsecilin prej jush sot që të mos neglizhojë rrugën e vetme të shpëtimit, që gjendet në gjakun e Jezus Mesisë.

Kushdo që vë në dyshim Sakrificën e Jezus Krishtit, duhet të dijë se nuk ka sakrificë tjetër për mëkatet; nuk mbetet asgjë tjetër përveç gjyqimit të Perëndisë, që do të jetë pa mëshirë! Jezus Krishti është Sakrifika e Përsosur që Perëndia ka dhënë, me qëllim që

kushdo që beson në Të të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme. Në kryq, Jezusi tha: *"U krye!"* dhe meqë Jezusi është Fjala e Perëndisë, – kur Jezusi tha: *" U krye "*, ishte vetë Perëndia që ishte duke thënë: *" U krye!"* Dhe tri ditë më vonë Perëndia e ngriti Jezusin përsëri, duke i vërtetuar botës që Ai është plotësisht i kënaqur me sakrificën e Jezusit për mëkatet.

Mik, a e kupton që Jezusi ka paguar për mëkatet e tua? A beson se Jezus Krishti ka kryer veprën e Shpëtimit për ty? Apo je akoma duke u përpjekur të shpëtosh veten tënde me anë të veprave të tua?

Falemnderit që na dëgjuat....

Deri herën tjetër, Zoti ju bekoftë ndërsa meditonit mbi kuptimin e thellë të thirrjes triumfuese të Mesias në kryq, kur Ai tha:

" U krye!" (Gjoni 19:30)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Ferri!

Luka 16

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që dëshiron që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush dhe t'ju paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Shkrimi i Shenjtë thotë:

"Kurse për frikacakët dhe të pabesët, dhe të neveritshmit dhe vrasësit, dhe kurvëruesit...dhe gjithë gënjeshtarët, pjesa e tyre do të jetë në liqenin që digjet me zjarr dhe squfur, që është vdekja e dytë." (Zbulesa 21:8) "por bijtë e mbretërisë do të flaken në errësirat e jashtme. Atje do të jetë e qara dhe kërcëllimi i dhëmbëve...në zjarr të përjetshëm, të përgatitur për djallin dhe engjëjt e tij." (Mat. 8:12; 25:41) "Dhe ata do të shkojnë në mundim të përjetshëm, dhe të drejtët në jetën e përjetshme." (Mat. 25:46)

Ferri! Askujt nuk i pëlqen të flasë për të! Madje, as duam të mendojmë për të! Megjithatë, tema e ferrit është ajo që kemi në plan të studiojmë sot, sepse Perëndia flet shumë për të. Në Shkrimin e Shenjtë, Perëndia ka dhënë me qindra paralajmërime, me qëllim që njerëzit të mos shkojnë atje.

Sot dhe në mësimin e ardhshëm, kemi në plan të mësojmë se çfarë thotë Shkrimi në lidhje me ferrin dhe parajsën, dhe se si mund të sigurohemi se do të shkojmë në parajsë dhe jo në ferr. Shumë njerëz mendojnë se askush nuk e di se çfarë do të ndodhë pas kësaj jete apo se ku do ta kalojmë përjetësinë. Ata mendojnë, kështu, sepse nuk e njohin rrugën e shpëtimit që Perëndia ka themeluar, as premtimet e mrekullueshme të Perëndisë, të cilat na japin një siguri të përsosur. A thotë Fjala e Perëndisë se mund ta dimë me siguri që do të shkojmë në Parajsë? Po, në mënyrë absolute! *"Jua*

shkrova këto gjëra juve që besoni në emrin e Birit të Perëndisë, që të dini se keni jetën e përjetshme dhe që të besoni në emrin e Birit të Perëndisë." (1 Gjonit 5:13)

Të dashur miq, a e "**dini**" që keni jetën e përjetshme që Fjala e Perëndisë shpall? Ditën që do të vdisni, a e **dini** se ku do të shkojë shpirti juaj? Jeni **të sigurtë** që do të hyni në Parajsë dhe nuk do të shkoni në ferr? Nëse nuk e keni këtë siguri, mësimi i sotëm duhet të ketë një interes të madh për ju.

Ashtu siç pamë tek Ungjilli, kur Jezusi Shpëtimtar ishte në tokë, shpesh Ai u mësoi njerëzve për një vend që quhej **Parajsa** dhe një vend që quhej **Ferri**. Megjithatë, tregoi më shumë për ferrin sesa për parajsën, sepse Ai e di dënimin e tmerrshëm të ferrit dhe nuk do që askush të shkojë atje. Tani, le të kthehemi tek Ungjilli dhe të dëgjojmë se çfarë u mësoi Jezusi turmave të njerëzve për ferrin.

Dëgjoni këtë histori të vërtetë për dy njerëz që vdiqën. Në Ungjillin e Lukës, kapitulli gjashtëmbëdhjetë, Jezusi i foli turmës së njerëzve, duke i thënë:

(Luke 16) ¹⁹"Por atje ishte **një njeri i pasur**, që vishej me të purpurta dhe me rroba të çmueshme prej liri dhe për ditë e kalonte shkëlqyeshëm. ²⁰Atje ishte edhe **një lypës, i quajtur Llazar**, që rrinte para derës së tij, dhe trupin e kishte plot me plagë të pezmatuara ²¹dhe dëshironte të ngopej me thërrimet që binin nga tryeza e pasanikut; madje edhe qentë vinin edhe ia lëpinin plagët. ²²"Por ndodhi që lypësi vdiq dhe engjëjt e çuan në gji të Abrahamit; vdiq edhe pasaniku dhe e varrosën. ²³**Dhe, duke pasur mundime në ferr, i çoi sytë dhe pa nga larg Abrahamin dhe Llazarin në gji të tij."**

Le të ndalojmë këtu. A e kuptuat çfarë i ndodhi të pasurit dhe lypësit Llazar? Ku shkoi lypësi kur vdiq? Menjëherë, shpirti i tij ishte në **Parajsë**, në praninë e Perëndisë, ku profeti i Tij, Abrahami, ishte atje prej një kohe të gjatë. Ku shkoi njeriu i pasur? Menjëherë, shpirti i tij ishte në **ferr**, ku po torturohej.

Pse lypësi, Llazar, shkoi në Parajsë dhe i pasuri shkoi në ferr?

Së pari, duhet të dini se të jesh i varfër nuk do të thotë se do të shpëtosh dhe të kesh pasuri të mëdha do të thotë se do të humbasësh! Llazari, i varfëri, shkoi në Parajsë, sepse **ai i kushtoi vëmendje rrugës së shpëtimit** që Perëndia kishte shpallur në Shkrimet e Profetëve. Ndërsa, përsa i përket njeriut të pasur, **ai nuk i kushtoi vëmendje Fjalës së Perëndisë**. Ky i pasur ishte si shumica e njerëzve sot që janë fetarë në dukje. Ata e dinë se ka vetëm një Perëndi dhe që Shkrimet e Profetëve ekzistojnë, por janë duke shkuar drejt ferrit, sepse nuk e kanë besuar kurrë rrugën e shpëtimit për të cilën flasin të gjithë profetët e Perëndisë në Shkrime.

Të kalonte mirë dhe të kishte pasuri ishte më e rëndësishme për njeriun e pasur në historinë tonë, sesa të dëgjonte Fjalën e së Vërtetës, që mund të shpëtonte shpirtin e tij. Le të vazhdojmë historinë dhe të dëgjojmë se si Perëndia lejoi që i pasuri që ishte në ferr të bisedonte me profetin Abraham, që ishte në Parajsë. Perëndia do që ne të mësojmë e të kuptojmë nga fjalët e thëna nga ky njeri në ferr. Zoti Jezus vazhdoi, duke thënë:

(Luk 16) ²³"Dhe, duke pasur mundime në ferr, i çoi sytë dhe pa nga larg Abrahamin dhe Llazarin në gji të tij. ²⁴Atëherë ai bërtiti dhe tha: 'O atë Abraham, ki mëshirë për mua, dhe dërgoje Llazarin të lagë majën e gishtit të vet në ujë që të më freskojë gjuhën, sepse po vuaj tmerrësisht në këtë flakë.' ²⁵"Por Abrahami thoshte: 'O bir, kujto se ti i ke marrë të mirat e tua gjatë jetës sate, kurse Llazari të këqijat; tashti, përkundrazi, ai po përdëllehet dhe ti vuan. ²⁶Dhe, veç të gjithave, midis nesh dhe jush është një humnerë e madhe, kështu që ata që do të donin të kalonin që këtej tek ju nuk munden; po ashtu askush nuk mund të kalojë që andej te ne.'

²⁷"Por ai i tha: 'Atëherë, o atë, të lutem ta dërgosh atë te shtëpia e tim eti, ²⁸sepse unë kam pesë vëllezër e le t'i paralajmërojë rreptësisht që të mos vijnë edhe ata në këtë vend mundimesh.'

²⁹"Abrahami u përgjigj: 'Kanë Moisiun dhe profetët; le t'i dëgjojnë ata.'

³⁰"Ai tha: Jo, o atë Abraham, por nëse dikush nga të vdekurit do të shkojë tek ata, do të pendohen."

³¹"Atëherë ai i tha: 'Nëse ata nuk e dëgjojnë Moisiun dhe profetët, nuk do të binden edhe nëse dikush ringjallet prej së vdekurish. '''

Këtu përfundon historia e të pasurit dhe e Llazarit. Në të vërtetë, vendi i quajtur ferr është vend i tmerrshëm, ku nuk ka mëshirë. I pasuri po torturohej në ferr dhe askush nuk mund t'ia lehtësonte vuajtjen duke i dhënë madje edhe një pikë ujë! Akoma më i tmerrshëm është fakti se ky njeri i pasur është akoma atje sot! Ai është në ferr duke pritur Ditën e Gjykimit kur shpirti e trupi së bashku të hidhen në vendin që quhet **liqeni i zjarrit**. Atje ai do të jetë përgjithmonë me **çdokënd që refuzon t'i bindet mesazhit të profetëve** -- Lajmit të Mirë të Jezus Mesias. Ja çfarë thonë Shkrimet: *"Dhe nëse ndokush nuk u gjet i shkruar në librin e jetës, u flak në liqenin e zjarrit...me zjarr e squfur përpara engjëjve të shenjtë dhe përpara Qengjit...dhe tymi i mundimit të tyre ngjitet në shekuj të shekujve, dhe nuk do të kenë prehje ditë e natë ata që adhurojnë bishën dhe figurën e saj"* (Zbulesa 20:15; 14:10,11)

Mendoni për këtë! Çdokush që hedh poshtë rrugën e drejtë të shpëtimit që Perëndia ka themeluar dhe hyn në ferr, **kurrë** nuk do të pushojë së ekzistuari, **kurrë** nuk do të largohet prej andej, dhe zjarri **kurrë** nuk do të shuhet! **Kurrë! Kurrë! Në jetë të jetëve!**

Disa mendojnë se pasi mëkatarët të kenë vuajtur për një farë kohe në ferr, do të dalin dhe do të shkojnë në Parajsë. Por kjo ide nuk është në përputhje me Fjalën e Perëndisë, që përshkruan ferrin si *"dënim të përjetshëm."* (Mat. 25:46) Si pasojë, nuk ekzistojnë lutje për të vdekurit në Shkrimet e Profetëve. Lutja për të vdekurit i ka rrënjët në traditat e njeriut, por jo në Fjalën e Perëndisë, që thotë: *"Dhe, duke qenë se është caktuar që njerëzit të vdesin vetëm një herë, dhe më pas vjen gjyqi."* (Heb. 9:27) Lutja për të vdekurit nuk i lehtëson vuajtjet e tyre në ferr, as mund t'i shpëtojë në Ditën e Gjykimit. Në lidhje me ata që janë në parajsë, ata nuk kanë nevojë për lutjet tona, sepse janë në praninë e Perëndisë dhe në një kënaqësi të përsosur!

Dëgjues të dashur, **mos lejoni t'ju mashtrojë njeri me fjalë të kota**. Disa njerëz thonë: "Ah, Perëndia është i mirë! Ai nuk mund t'i krijojë shërbëtorët e Tij dhe më pas t'i djegë ata! Ai do të ketë mëshirë për ne të gjithë dhe do të na pranojë në Parajsë!" Ata që flasin në këtë mënyrë nuk i bazojnë mendimet e tyre në Fjalën e Perëndisë. Ata flasin kështu vetëm që të qetësojnë ndërgjegjjet e tyre, meqenëse me dëshirë hedhin poshtë rrugën e shpëtimit që Perëndia ka themeluar për ta. Nëse nuk largohen nga idetë e tyre të gabuara, t'i kthehen Perëndisë dhe t'i besojnë rrugës së

drejtësisë përmes Jezus Krishtit, një ditë do ta shohin e do ta dinë se ka me të vërtetë një ferr! Por atëherë do të jetë **tepër vonë** për t'u penduar!

A e dëgjuat se çfarë i kërkoi njeriu i pasur Abrahamit? Ai i tha të dërgonte Llazarin tek shtëpia e atit të tij dhe tek pesë vëllezërit e tij për t'i paralajmëruar ata që nuk kishin vdekur akoma: "*që të mos vijnë edhe ata në këtë vend mundimesh!*" Si iu përgjigj Abrahami atij? Ai i tha: "***Ata kanë Moisiun dhe profetët; le t'i dëgjojnë ata.***" Por njeriu i pasur tha: "*Jo, o atë Abraham, por nëse dikush nga të vdekurit do të shkojë tek ata, do të pendohen.*"

³¹"Atëherë ai i tha: '***Nëse ata nuk e dëgjojnë Moisiun dhe profetët, nuk do të binden edhe nëse dikush ringjallet prej së vdekurish.***' "

Të dashur miq, a e njihni Lajmin e Mirë të profetëve të Perëndisë që mund t'ju shpëtojë nga ferri? Ky Lajm i Mirë është mesazhi që keni dëgjuar vazhdimisht në programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Për ta përmbledhur, kemi parë se lajmi i mirë i profetëve është Lajmi i Mirë për Shpenguesin e shenjtë, që Perëndia e dërgoi të vdiste në kryq, me qëllim që të paguante për mëkatet tuaja, dhe ta ngrinte sërish prej së vdekurish në ditën e tretë.

Nëse besoni në zemrën tuaj se Ai vdiq për mëkatet tuaja, ju nuk do të shkoni në ferr! Ky është Lajmi i Mirë që mund t'ju shpëtojë nga gjykimi i drejtë i Perëndisë.

Ashtu siç kemi zbuluar në mësimet tona të para, Perëndia nuk e krijoi ferrin për njeriun, por për Satanin dhe engjëjt e tij të këqinj. Megjithatë, mëkati i paraardhësit tonë Adamit është arsyeja që ne të gjithë u lindëm larg nga Perëndia, në mbretërinë e Satanit, në rrugën e gjerë që të çon drejt ferrit. Sigurisht, natyra mëkatore që është në ne, do të na bënte **të humbisnim përgjithmonë**, nëse Perëndia nuk do të kishte siguruar **një shpengim** për ne, meqë paga për mëkatin është vdekja dhe ferri i përjetshëm. Me fuqinë tonë nuk kemi asnjë mundësi e rrugë për t'i shpëtuar ferrit! Megjithatë, falënderojmë Perëndinë për planin e Tij me anë të të cilit mund të marrim faljen për mëkatet tona!

Cili është ky plan? **Është vdekja e Mesias së Shenjtë.** Perëndia e vuri gjykimin e mëkateve tona mbi Jezusin kur Ai vdiq në kryq. Ashtu siç shkruhet: *"Sepse ai bëri të jetë mëkat për ne ai që nuk njihnte mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të."* (2 Kor. 5:21)

Ne kemi parë se si njerëzit e torturuan Jezusin, duke e rrahur Atë, duke i vënë një kurorë me gjemba në kokë, duke e fyer, duke e goditur në fytyrë, duke e pështyrë dhe duke e gozhduar në kryq! Perëndia i lejoi njerëzit të keqtrajtonin Mesinë e pamëkatë në mënyrë që të shfaqnin ndëshkimin që meritonin mëkatet tona. Gjithçka që njerëzit i bënë Jezusit - ne e meritojmë për shkak të mëkateve tona. Por Perëndia, për shkak të dashurisë së Tij të madhe për ne, e vuri dënimin për mëkatin tonë mbi Mesian e shenjtë, Birin e Tij të Dashur, të Përjetshëm. Dhe mos harroni, vuajtjet e Jezusit në kryq nuk ishin të kufizuara në atë që njerëzit i bënë Atij. Shkrimet e Profetëve na tregojnë se kur Jezusi vuante në kryq, Vetë Zoti vuri mbi Të një dhimbje që mendja njerëzore nuk mund ta kuptojë. Perëndia ia vuri Jezusit pagesën për mëkatin tonë, domethënë **ferrin tonë!** Profeti Job paratha vuajtjet e forta që do të duronte Mesia nga Perëndia kur shkroi: *"11 Perëndia më ka dhënë në duart e të pabesëve, më ka dorëzuar në duart e njerëzve të këqij... 9 Zemërimi i tij më grin dhe më përndjek, kërcëllin dhëmbët kundër meje; Armiku im mpreh shikimin mbi mua."* (Jobi 6:11, 9)

Pagesa për mëkatin është të vdesësh dhe të përballesh me zemërimin e Zotit dhe të hysh në errësirën e ferrit, ku Zoti dërgon të gjithë ata që refuzojnë të besojnë Ungjillin! Megjithatë, Jezusi duroi zemërimin e Perëndisë për ne, në mënyrë që ne të merrnim hirin e Perëndisë. Siç kemi lexuar, kur Jezusi po vdiste në kryq, e gjithë toka u bë errësirë - njësoj si ferri - nga mesdita deri në orën tre. Gjatë atyre orëve, Jezusi thirri me zë të lartë: **"Perëndia im, Perëndia im, pse më ke braktisur?"** Pse Perëndia e braktisi Mesian, Birin e Tij të dashur, në kryq? **Ju dhe unë jemi arsyeja!** Mëkatet tona janë arsyeja! Ndërsa Jezusi ishte në kryq, Perëndia vendosi mbi Të dënimin për mëkatin tonë, **ferrin tonë!** Kjo është një e vërtetë e thellë që mendjet tona nuk mund ta kuptojnë plotësisht. Megjithatë, ajo që është absolutisht e sigurt është se **nëse besoni vërtet në Zotin Jezus, do të shpëtoheni dhe nuk do të shkoni kurrë në ferr,** sepse Perëndia do t'ju numërojë si të drejtë bazuar në sakrificën (zëvendësuese) të Shpenguesit. Ashtu si qingji i flijimit, i cili shpengoi djalin e Abrahamit nga vdekja, ashtu Jezus Mesia vdiq për t'ju shpenguar nga vdekja e cila nuk do të përfundojë kurrë në vendin e quajtur **ferr!**

Zoti e vendosi ferrin tuaj mbi Jezu Krishtin. **A e besoni këtë?** A besoni se Jezus Krishti, i Drejti, pagoi për ju borxhin tuaj të mëkatit? Apo do të shkoni në ferr për të paguar borxhin tuaj të mëkatit gjatë gjithë përjetësisë? **Kjo vërtet varet nga ju.** Çfarë zgjidhni? **Parajsën?** Apo **ferrin?**

Falemnderit që na dëgjuat. Ju ftojme të na ndiqni herën tjetër për të shqyrtuar një temë krejtësisht të ndryshme nga ajo që kemi studiuar sot, sepse, në dashtë Zoti, do të studiojmë për vendin e mrekullueshëm të quajtur Parajsa...

Zoti ju bekoftë. Ne ju lëmë me këto fjalë solemne nga Zoti Jezus:

“Hyni nga dera e ngushtë, sepse e gjërë është dera dhe e hapur është udha që të çon në shkatërrim, dhe shumë janë ata që hyjnë nëpër të. Përkundrazi sa e ngushtë është dera dhe sa e vështirë është udha që çon në jetë! Dhe pak janë ata që e gjejnë!” (Mateu 7:13, 14)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Parajsa

Zbulesa 21,22

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që dëshiron që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush dhe t'ju paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Në mësimin e fundit, folëm për **ferrin**, vendi ku dënimi nuk mbaron kurrë. Ferri është një vend i tmerrshëm, i krijuar për Satanin dhe engjëjt e tij. Është pikërisht vendi ku do të shkojë çdo njeri që hedh poshtë rrugën e shpëtimit që Perëndia ka themeluar, përgjithmonë i ndarë prej Tij! Kjo është arsyeja që Shkrimi i Shenjtë deklaron: *"Dhe, nëse ndokush nuk u gjet i shkruar në librin e jetës, u flak në liqenin e zjarrit."* (Zbulesa 20:15)

Sigurisht, ferri është tema më e tmerrshme për të folur. Megjithatë, sot, kemi në plan të shohim një prej temave më të mrekullueshme që fryma e njeriut mund të perceptojë, temën e **qiellit**, të quajtur edhe **Parajsa**.

Njerëzit kanë një mori idesh në lidhje me Parajsën dhe rrugët që të çojnë tek ajo. Për shembull, ata që i përkasin feve të lindjes besojnë se ka shumë parajsa me shkallë të ndryshme kënaqësie dhe se në cilën prej tyre shkon një person varet nga veprat e tij. Të tjerë mendojnë se një njeri duhet të kalojë më së pari përmes ferrit dhe pasi të ketë paguar borxhin e tij për mëkatën, ai do të dërgohet në Parajsë. Ka të tjerë që mendojnë se Parajsa është një vend që Perëndia e ka përgatitur për ata që janë besnikë në rregullat e tyre fetare dhe se është vendi ku njerëzit hanë, pinë e dëfrehen. Njeriu ka shumë ide për Parajsën dhe se si të arrijë atje. Megjithatë, qëllimi ynë për sot nuk është në lidhje me **çfarë mendojnë njerëzit** për Parajsën, por se **çfarë thotë Perëndia** për të në Fjalën e Tij të Shenjtë!

Parajsa ka shumë emra në Shkrimet e Profetëve. Quhet *Qielli*; *froni i Perëndisë*, *prania e Perëndisë*; *shtëpia e Perëndisë*; *vendi i banesës së Perëndisë të Shenjtit*; *Qyteti i Shenjtë*; *Qyteti i Perëndisë së Gjallë*; *Jeruzalemi qiellor*; *shtëpia e engjëjve dhe e Qengjit të shenjtë*; *prania e Zotit Jezus dhe lavdia e Tij e madhe*; dhe *shtëpia e njerëzve të Perëndisë, që kanë emrat e tyre të shkruar në qiell*. Zoti Jezus e quan Parajsën, "*Shtëpia e Atit tim*," sepse aty ishte përpara se të lindte në tokë.

Shkurtimisht, Parajsa është **vendi ku banon Perëndia**. Ashtu siç kemi parë, Perëndia është kudo; por është një vend i veçantë dhe i shenjtë, rrezatues dhe i bukur, shumë larg yjeve, vendi ku Perëndia banon në lavdinë e Tij. Ai vend ku Biri i Shumë të Lartit, Jezusi, ulet në fronin e Tij, në të djathtë të të Madhërishmit, duke pritur derisa Ai të kthehet në botë për ta gjykuar atë dhe për ta bërë të re. Gjithashtu, Parajsa është atje ku mijëra e mijëra engjëj rrethojnë fronin, bashkë me një turmë të madhe njerëzish që Perëndia ka shpenguar për Vetveten përmes gjakut të Qengjit, Zotit Jezus Krisht.

Në fund të librit të Ungjillit, në dy kapitujt e fundit të Zbulesës, Perëndia i dha Gjonit, apostullit të Tij, një vizion për t'i treguar atij Qytetin e Shenjtë të Parajsës, që Zoti e ka bërë për ata, emrat e të cilëve janë të shkruar në librin e jetës. Dëgjoni se ç'thonë Shkrimet në lidhje me Parajsën.

(Zbulesa 21) ¹⁰*Dhe më çoi në Frymë mbi një mal të madh dhe të lartë, dhe më tregoi qytetin e madh, Jeruzalemin e shenjtë, që zbriste nga qielli, nga Perëndia, ¹¹duke pasur lavdinë e Perëndisë. Dhe shkëlqimi i saj i ngjante me një gur shumë të çmuar, si gur diaspri kristalor. ¹²Ai kishte një mur të madh dhe të lartë me dymbëdhjetë porta, dhe te portat dymbëdhjetë engjëj, dhe emra të shkruar mbi to, të cilat janë emrat e të dymbëdhjetë fiseve të bijve të Izraelit.*

¹⁶*Dhe qyteti kishte formë katërkëndësh dhe gjatësia e tij është sa gjerësia...* ¹⁹*Themelet e murit ishin stolitur me gjithfarë gurësh të çmuar...* ²¹*Dhe të dymbëdhjetë portat ishin dymbëdhjetë margaritarë, secila portë ishte bërë prej një margaritari të vetëm, edhe sheshi i qytetit ishte prej ari të kulluar, si kristal i transparent.* ²²*Dhe nuk pashë asnjë tempull në të; sepse **Zoti Perëndi i Plotfuqishëm dhe Qengji** (Zoti Jezus) janë tempulli i tij.* ²³*Dhe qyteti nuk ka nevojë për diell, as për hënë që të ndriçojnë në të, sepse **lavdia e Perëndisë** e ndriçon atë, dhe llamba e tij është*

Qengji. ²⁴Dhe kombet e të shpëtuarve do të ecin në dritën e tij... ²⁵Dhe portat e tij nuk do të mbyllen asnjëherë gjatë ditës, sepse nuk do të ketë asnjëherë natë... ²⁷**Dhe nuk do të hyjë asgjë e papastër dhe askush që kryen neveri e gënjeshtër, por vetëm ata që janë të shkruar në librin e jetës së Qengjit."**

(Zbulesa 22) ¹Dhe më tregoi lumin e pastër të ujit të jetës, të kthjellët si kristali, që dilte nga **froni i Perëndisë dhe i Qengjit.** ²Në mes të sheshit të qytetit, këtej e andej lumit, ishte druri i jetës që jep dymbëdhjetë fruta, dhe që nxjerr frutin e saj në çdo muaj... ³Dhe asnjë mallkim nuk do të ketë më (as vdekje, as vajtje, as qarje apo dhimbje)... (Zbulesa 21:4) Dhe në të do të jetë **froni i Perëndisë dhe i Qengjit,** dhe shërbëtorët e tij do t'i shërbejnë. ⁴Ata do të shohin **fytyrën** e tij; dhe **emri** i tij do të jetë mbi ballin e tyre. ⁵Dhe atje natë nuk do të ketë; edhe nuk kanë nevojë për llambë, as për dritë dielli, sepse **Zoti Perëndi i ndriçon;** dhe ata do të mbretërojnë në shekuj të shekujve."

Kështu, Perëndia i tregoi Gjonit Qytetin e Shenjtë, që Ai po e përgatit për ata që zgjedhën rrugën e Tij të Shpëtimit. Në kohën që na ka mbetur për sot, le të mendojmë në lidhje me atë që thotë Perëndia në Fjalën e Tij përsa i përket rrugës që të çon në Parajsë. Si mund të sigurohemi se do të shkojmë në Parajsë dhe jo në ferr?

A e mbani mend çfarë u tha Jezus Mesia dishepujve të Tij në lidhje me shtëpinë e Perëndisë dhe rrugën që të çon atje? Ai u tha atyre:

(Gjoni 14) ¹Zemra juaj mos u tronditë; besoni në Perëndi dhe besoni edhe në mua!

²Në shtëpinë e Atit tim ka **shumë banesa,** përndryshe do t'ju thoja. **Unë po shkoj t'ju përgatis një vend.** ³Dhe kur të shkoj e t'ju përgatis vendin, do të kthehem dhe do t'ju marr pranë meje, që aty ku jam unë, të jeni edhe ju. ⁴Ju e dini se ku po shkoj... ⁶unë jam **udha, e vërteta dhe jeta;** **Askush nuk vjen tek Ati përveç se nëpërmjet meje.**

Këto janë fjalët e Jezus Mesias. Ai Vetë është **Rruga.** Kushdo që nuk vjen përmes Birit të Shumë të Lartit, që është, Shpenguesi i shenjtë, nuk do të hyjë kurrë në praninë e Perëndisë së shenjtë! **Kurrë!** Kjo është ajo që shpallin Shkrimet kur thonë:

*"Dhe në asnjë tjetër nuk ka shpëtim, sepse nuk ka **asnjë emër tjetër** nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohem."* (Veprat e Apostujve 4:12) *"Në fakt, një është Perëndia, dhe një i vetëm është **ndërmjetësi** midis Perëndisë dhe njerëzve: Krishti Jezus njeri, i cili e dha veten si çmim për të gjithë..."* (1 Tim. 2:5,6)

Ndërmjetësi, Jezus Krishti, që erdhi nga Perëndia, **është Rruga e Shpëtimit** që çon në Parajsë. Që mëkatarët të vijnë tek Perëndia, Krishti lindi në këtë botë, jetoi një jetë të shenjtë mbi tokë, derdhi gjakun e Tij si një Sakrificë e Përsosur për mëkatin, dhe më pas, u ngrit prej së vdekurish ditën e tretë. Askush nuk vjen tek Perëndia përveçse nëpërmjet Tij. A e besoni këtë? A e kuptoni se Jezus Mesia është e **vetmja Rrugë** që i sjell mëkatarët në praninë e Perëndisë? Ndoshta mund ta ilustronim këtë me **një histori të shkurtër**.

Një njeri jetonte në një fshat të vogël të largët midis pyllit. Ai i përkiste një fisi që nuk vishnin rroba. Ata vinin diçka rreth belit të tyre për t'u mbuluar. Ky njeri kishte një copë tokë që e kishte mbjellë, por dikush më i fuqishëm se ai erdhi dhe ia vodhi tokën, kështu që nuk kishte më tokë për të mbjellë. Askush nuk mund ta ndihmonte që ta merrte përsëri tokën e tij, sepse ai nuk kishte të ardhura për t'i paguar ata.

Një ditë, i lindi ideja të shkonte në kryeqytet për të takuar Presidentin, drejtuesin e vendit dhe t'i kërkonte që ta ndihmonte, sepse kishte dëgjuar se ai ishte njeri i drejtë dhe i dhembshëm. Kështu, u ngrit dhe eci e eci derisa arriti në qytetin e madh dhe në pallatin presidencial. Oh, çfarë shtëpie e madhe dhe bukur! Kur arriti në portat e shtëpisë, dhe **kërkoi të hynte** ashtu siç ishte i pistë dhe i zhveshur, roja i tha: "Hej ti! Çfarë po përpiqesh të bësh?!" Ai u përgjigj: "Dua të takoj Presidentin." Roja i tha: "Çfarë?! A mendon se çdo njeri mund të hyjë si të dojë këtu? Shiko si je ti! A nuk e di ti se nuk mund të vish këtu i zhveshur dhe i ndotur? Largohu prej këtu, ose ndryshe do të të fus në burg!"

Kështu, ai u largua shumë i dekurajuar. Shkoi dhe lypi në rrugë që nga mëngjesi deri mbasdite. Pastaj, bleu disa rroba jo të shtrenjta, u la dhe u vesh dhe kështu u kthye përsëri tek pallati i Drejtuesit. Sapo arriti tek porta, roja i tha: "Ti ke veshur rroba, por ato nuk janë të përshtashme siç duhet që të takosh Sunduesin e vendit. Madje, edhe sikur rrobat e tua të ishin të përshtatshme, nuk

do të mund të hyje brenda, sepse **duhet të kesh një leje të veçantë** për të hyrë në shtëpinë e Sunduesit. Nuk ke të drejtë për të hyrë! Tani ik!"

Pas gjithë kësaj, burri i dekurajuar, tha: "Çfarë vlere kishte? Pas gjithë këtij mundimi që kalova, përsëri nuk mund të takohem me Sunduesin e vendit!" I mbetur pa shpresë, ai u ul në anën e rrugës shumë i mërzhitur. Megjithatë, ndërsa gjithë kjo histori po ndodhte, Sunduesi i vendit e kishte parë. Biri më i madh i Sunduesit ishte atje edhe ai bashkë me të. Sunduesi i tha të birit të tij: "Shko dhe zbulo se çfarë kërkon ai burrë." Kur i biri iu afrua këtij fermeri, e uli kokën dhe i tha: "Zotëri, a mund t'ju ndihmoj me diçka? Çfarë të ka sjellë këtu dhe pse je kaq i mërzhitur?" Ai u përgjigj: "Dua të takoj Sunduesin e vendit, por është e pamundur. **Të gjitha përpjekjet e mia janë të kota!**"

I riu iu përgjigj: "Unë jam i biri i Sunduesit të vendit, dhe ati im më dërgoi këtu për të të ndihmuar. Më ndiq mua."

Kështu, ai e shoqëroi deri tek porta e pallatit presidencial. Kur iu afruan rojës që më parë e kishte ndaluar të varfërin të hynte brenda, ai i përshëndeti të dy me respekt të madh ndërsa ecnin përmes portës drejt oborrit të pallatit. I Biri i dha të varfërit një rrobë të bukur për të veshur, dhe së bashku, hynë në pallatin presidencial. Kështu, u mundësua hyrja e tij në pallatin presidencial për të takuar Sunduesin e vendit, **për shkak të ndihmës dhe autoritetit të birit të Sunduesit.**

Miq, kështu është me ata që duan të hyjnë në Parajsë, në pallatin e Mbretit të Mbretërve. Perëndia, Sunduesi i Universit është i lartë dhe i shenjtë. Ne nuk mund të hyjmë në praninë e Tij të lavdishme në çdo lloj mënyre! Përpjekjet tona nuk mund të na bëjnë që të hyjmë në praninë e Tij. Të gjithë ne jemi si ai i varfëri që u përpoq të hynte në praninë e Presidentit me anë të përpjekjeve të tij. Shkrimi thotë: "*Jemi të gjithë si një gjë e papastër, dhe të gjitha veprat tona të drejtësisë janë si një rrobe e ndotur...*" (Isaia 64:6) Parajsa është një vend i shenjtë dhe "*Nuk do të hyjë asgjë e papastër dhe askush që kryen neveri e gënjeshtëri, por vetëm ata që janë të shkruar në librin e Qengjit.*" (Zbulesa 21:27) **Askush nuk mund të na çojë tek ai vend i shenjtë përveç Të Shenjtit që erdhi prej atij vendi!** Ky Person i shenjtë është **Jezus Krishti**, Biri i Përjetshëm i Shumë të Lartit, Qengji i Perëndisë, që erdhi nga Parajsa, vdiq si sakrificë për të hequr mëkatën, u ngrit prej së vdekurish dhe u kthye përsëri në Parajsë!

Kështu, pra, kush mund të hyjë në Parajsë? Vetëm ata që janë pastruar **përmes besimit** në Jezusin Shpengues dhe në gjakun që Ai derdhi. Vetëm ata do të hyjnë në Parajsë! Ja çfarë thotë Shkrimi:

*"Madje drejtësia e Perëndisë nëpërmjet besimit në Jezu Krishtin për të gjithë e mbi të gjithë ata që besojnë, sepse nuk ka dallim; sepse të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë, por janë shfajësuar falas me anë të hirit të tij, nëpërmjet shpengimit që është në Krishtin Jezus. Atë ka paracaktuar Perëndia për të bërë shlyerjen nëpërmjet besimit në gjakun e tij, për të treguar kështu drejtësinë e tij për faljen e mëkateve, që janë kryer më parë gjatë kohës së durimit të Perëndisë." (Rom. 3:22-25) "Në qoftë se ne pranojmë dëshminë e njerëzve, dëshmia e Perëndisë është më e madhe, sepse kjo është dëshmia e Perëndisë që ai dha për Birin e tij. Ai që beson në Birin e Perëndisë ka këtë dëshmi në vetvete; ai që nuk beson te Perëndia, e ka bërë atë gënjeshtar, sepse nuk i besoi dëshmisë që Perëndia dha për Birin e tij. **Dhe dëshmia është kjo: Perëndia na dha jetën e përjetshme dhe kjo jetë është në Birin e tij. Ai që ka Birin, ka jetën; ai që nuk ka Birin e Perëndisë, nuk ka jetën. Jua shkrova këto gjëra juve që besoni në emrin e Birit të Perëndisë, që të dini se keni jetën e përjetshme dhe që të besoni në emrin e Birit të Perëndisë."** (1 Gjonit 5:9-13)*

Ju që po na ndiqni sot, a e **dini se keni jetë të përjetshme**? Jeni të sigurtë se do të hyni në Parajsë dhe do të gëzoheni në praninë e Perëndisë përjetë? A keni besuar në Emrin e Birit të Perëndisë? A është emri juaj i shkruar në librin e jetës së Qengjit?

Mendoni me kujdes për çfarë kemi lexuar sot, sepse Perëndia do që t'ju japë njohuri për të gjitha këto....

Perëndia ju bekoftë ndërsa merrni meditoni mbi këtë varg të fuqishëm nga Fjala e Tij e shenjtë:

"Ato gjëra që syri nuk i ka parë dhe veshi nuk i ka dëgjuar dhe nuk kanë hyrë në zemër të njeriut, janë ato që Perëndia ka përgatitur për ata që e duan atë." (1 Kor. 2:9)
Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanal in tonë në youtube.

Çfarë mendoni për Jezusin?

Pjesa e parë

{Programe të radios #99 dhe #100 të përshtatura nga shërbesa prej C. R. Marsh, që ka ndihmuar për t'u përkthyer Ungjilli "Inxhil" në shumë dialekte Arabike në Afrikën e Veriut.}

Paqja me ju, të dashur miq. Ju përshtodim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes që dëshiron që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush dhe t'ju paraqesim programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Për një kohë të gjatë, kemi shqyrtuar Shkrimet e Profetëve për të parë rrugën e drejtë që Perëndia ka themeluar përmes së cilës mëkatarët mund të bëhen të drejtë përpara Tij. Kemi parë se si Jezus Mesia përmbushi fjalët e profetëve të Perëndisë. **Sot dhe në mësimin e radhës**, kemi si synim të përsërisim së bashku lavdinë e të Vetmit për të cilin profetët kanë folur. Kështu, dy mësimet tona të fundit në studimin kronologjik të Shkrimeve të profetëve titullohen: "**Çfarë mendoni për Jezusin?**"

Në studimin tonë tek Ungjilli {*Inxhil*}, dëgjuam se Jezusi i pyeti njerëzit: "**Çfarë mendoni për Krishtin? Biri i kujt është?**" (Mat. 22:42) Kjo është pyetja më e rëndësishme që gjithsecili prej nesh duhet t'i përgjigjet. Fati ynë që këtej e tutje varet nga përgjigja jonë ndaj kësaj pyetjeje! Shumë shpejt Jezus Mesia do të kthehet dhe kur Ai të vijë, do t'ju pyesë, ashtu siç pyeti njerëzit e kohës së Tij, duke iu thënë: "Po ju, kush mendoni se jam?" Qëllimi ynë është t'ju bëjmë të njohur se kush është Jezusi në të vërtetë. Shqetësimi ynë më i madh është që askush të mos ju mashtrtojë në këtë çështje. Ju përgjërohemi të mos mendoni se Jezus Krishti ishte thjesht një profet, apo një njeri i mirë midis njerëzve. Jo, **Ai ishte unik!** Ai nuk ka të barabartë në këtë botë ose në botën që do të vijë. Çfarë mendoni për Të? Kush mendoni se është? Ekzistojnë dhjetë pyetje që duam që ju t'u jepni përgjigje në lidhje me Jezus Mesian, pesë në këtë program dhe pesë në programin tjetër.

1.) **Së pari, çfarë mendoni për lindjen e Tij të mahnitshme?**

Askush nuk ka lindur si Ai. Ai është Jezusi, *Biri i Marisë*. Ju e dini se Gjoni u quajt *Biri i Zakarias*, Salomoni *biri i Davidit*, Ismaeli *biri i Abrahamit*. Çdokush merr mbiemrin e atit të tij, ose i shton emrin e babait emrit të tij. Por në rastin e Jezusit, pse është emri i nënës së Tij? Sepse Ai nuk kishte baba në këtë botë. Ai u lind prej një vajze të re virgjëreshë. Ai u lind nga fuqia e Perëndisë.

Rreth shtatëqind vjet përpara se Mesia të lindte, profeti Isaia profetizoi si do të lindte Ai, kur tha: "*Ja, e virgjëra do të mbetet me barrë dhe do të lindë një fëmijë të cilin do ta quajë Emanuel.*" (që do të thotë, "Perëndia me ne!")" (Isaia 7:14; Mat. 1:23)

Nga pluhuri i tokës Perëndia krijoi paraardhësin tonë Adamin. Të gjithë jemi pasardhës të Adamit, ashtu si edhe profetët. Jemi të bërë prej tokës. Megjithatë, Zoti Jezus erdhi nga qielli. Ne jemi të ndotur për shkak të mëkatit, por Jezusi ishte si shiu që vjen nga qielli. Ai ishte i pastër dhe i shenjtë. Ungjilli deklaroi: "*Jezusi erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët.*" (1 Tim. 1:15)

Përpara se Jezusi të vinte në botë, Ai ishte në praninë e Perëndisë, sepse Ai është Fjala e Perëndisë dhe Shpirti i Perëndisë. Ai Vetë zgjodhi të vinte dhe të merrte një trup njerëzor, për të na shpëtuar nga mëkatet tona. Ai erdhi nga lart.

Tregohet një histori për dy burra që ranë në një pus të thellë. Njëri prej tyre i tha tjetrit: "Hej, ti, më shpëto nga ky vend i keq! Më nxirr prej kësaj balte të neveritshme!" Megjithatë, tjetri i tha: "I marrë, si mund të të nxjerr unë jashtë kur ti dhe unë jemi të dy bashkë brenda në këtë pus?!" Ishin të dy bashkë aty brenda dhe asnjë prej tyre nuk mund të dilte prej andej. Pastaj, ata dëgjuan një zë nga lart që i thërriste të kapeshin mirë pas një litari që ishte hedhur në pus. **Vetëm dikush që nuk kishte rënë në pus mund t'i shpëtonte.**

Madje, profetët më të mirë nuk mund të na shpëtonin nga gropa e thellë e mëkatit, sepse edhe ata ishin mëkatarë. Megjithatë, Jezusi nuk trashëgoi natyrën mëkatore që është tek njeriu. Ai erdhi nga lart. U lind prej një virgjëreshë. Pamë, gjithashtu, se Perëndia dërgoi engjëjt e Tij dhe se Ai vuri një yll të madh në qiell për të lajmëruar lindjen e Mesias së shenjtë, Shpëtimtarit të botës! Sa e mrekullueshme ishte! Asnjë njeri nuk ka lindur ndonjëherë ashtu si Ky Njeri. Lindja e Tij është Unike. Ai është i pakrahasueshëm!

Megjithatë, madhështia e Jezusit nuk mbaron me lindjen e Tij. Jezusi është unik edhe në karakterin e Tij. Kështu, pyetja jonë e dytë është:

2.) Çfarë mendoni për karakterin e Tij të shenjtë?

Jezusi ishte i përsosur. Ai nuk kreu kurrë asnjë mëkat. Asnjëherë nuk ishte e nevojshme për Të të kërkonte falje, sepse nuk gaboi ndaj askujt. Çdo person që ka frikën e Perëndisë duhet të pendohet për mëkatin e tij dhe të kërkojë falje. Të gjithë profetët vepruan kështu. Megjithatë, mund të kërkoni në Fjalën e Perëndisë nga fillimi deri në fund {Fj. Për Fjalë në Wolof: shkoni rreth e rrotull derisa të ndesheni me pjesën ku filluat}, por nuk do të gjeni qoftë edhe një varg të vetëm që thotë se Zoti Jezus kërkoi falje. Ai nuk kishte nevojë për të kërkuar falje, sepse **nuk mëkatoi kurrë**. Të gjithë miqtë dhe armiqtë e Tij dëshmuar se në Të nuk u gjet asnjë faj.

Miq, nuk ekziston tjetër person pa mëkat. Zoti Jezus është më shumë se profet. Ai është Fjala e Perëndisë që u shfaq në tokë në formën e një njeriu. Jezusi është unik në karakterin e Tij. Ai është i pakrahasueshëm! Por duhet të kuptojmë diçka tjetër mjaft të rëndësishme. Jezusi është unik edhe në fjalët e Tij.

3.) Çfarë mendoni për fjalët e Tij?

Një ditë, armiqtë e Tij dërguan ushtarë për ta arrestuar. Kur ata arritën dhe dëgjuan mësimet e Tij, u kthyen pa e arrestuar. Ata u habitën dhe thanë: "*Asnjëri nuk ka folur kurrë si ai njeri.*" (Gjoni 7:46) Mendoni për fjalët që foli për veten e Tij: "*Unë jam **drita e botës**; kush më ndjek, nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës.*" (Gjoni 8:12) Profetët janë si hëna dhe yjet që lëshojnë një dritë të dobët në errësirë. Por Jezusi është si dielli. Kush ka nevojë për dritën e hënës dhe të yjeve kur lind dielli? Profetët e thirrën Mesian "Dielli i Drejtësisë." (Malakia 4:2) Hëna është si profetët që shkojnë. Por Jezus Krishti është si dielli. E keni parë ndonjëherë diellin të venitet? Jo, asnjëherë. Ndriçon të gjithë kontinentet. Jezus Krishti është si dielli. Kurrë nuk do të zhduket. Ai është për çdo komb të botës.

Jezusi tha, gjithashtu: "*Unë jam **rruga, e vërteta dhe jeta.***" (Gjoni 14:6) Jezusi është krejt ndryshe nga drejtuesit fetarë që japin urdhëra, duke thënë: "Bëni këtë, mësoni kështu. Kjo është rruga. Zbatoni këto urdhërime..." Zoti Jezus tha: "**Unë jam rruga.** Besoni në mua, ejani tek unë

dhe do të jetoni në praninë e Perëndisë përjetë." **Jezusi është Rruga.** Le të përpiqemi të ilustrojmë kuptimin e kësaj.

Një djalë i vogël humbi në një qytet të madh. Fëmija pyeti një polic që t'i shpjegonte rrugën për në lagjen e tij. Polici i tha: "Shko drejt, kthehu majtas në kthesën e dytë, merr djathtas në kthesën e tretë, kalo urën, ndiq vijën e trafikut dhe më pas rrugën e dytë kryesore..." Fëmija shpërtheu në lot. Ai polic e shpjegoi rrugën, por fëmija u ngatërrua aq shumë, saqë kishte frikë të vepronte ashtu siç i tha polici. Pak më tutje, një burrë nga lagjja u afrua pranë. Ai e mori djalin për dore dhe e çoi atje. Kur djali lodhej duke ecur, ai burrë e merrte në krahë derisa arritën në shtëpi. Polici e shpjegoi rrugën. Por, burri tjetër ishte rruga. Jezusi tha: **Unë jam rruga.** Unë jam rruga që të çon në qiell, në shtëpinë e Perëndisë. *"Unë jam rruga, e vërteta dhe jeta. Askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje."* (Gjoni 14:6) Askush nuk foli ndonjëherë si Zoti Jezus Krisht! Ai është unik. Ai është i pakrahasueshëm! Megjithatë, lavdia e Jezusit nuk mbaron me lindjen, karakterin dhe fjalët e Tij. Mund ta shohim edhe në veprat e Tij.

4.) Çfarë mendoni për veprat e fuqishme të Jezusit?

Ai mund të bëjë gjithçka. I gjithë pushteti dhe autoriteti i janë dhënë Atij. Çfarëdolloj vepre që Perëndia ka bërë, e ka bërë edhe Zoti Jezus në tokë, për t'u treguar njerëzve nga erdhi dhe kush ishte. Kush mund ta qetësojë erën përveç **Perëndisë? Jezusi e qetësoi erën.** Kush mund të ringjallë të vdekurit përveç **Perëndisë? Jezusi.** Kush mund t'u hapë sytë të verbërve përveç **Perëndisë? Edhe Jezusi e bëri këtë.** Ai shëroi çdo lloj sëmundjeje. Një fjalë e vetme prej Tij dhe demonët largoheshin. Ai u ndryshoi jetën shumë njerëzve dhe i shpëtoi nga mëkatet. Perëndia u dha pushtet profetëve për të bërë mrekulli. Por, Zoti Jezus bëri mrekulli me anë të vetë autoritetit dhe pushtetit të Tij. Ai është i Vetmi që mund të qëndrojë përpara një të paralizuari, ta vështrojë në sy dhe t'i thotë: *"Unë të them, çohu, merr vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde!"* (Luka 5:22)

Ai burrë u ngrit dhe shkoi në shtëpinë e tij duke lavdëruar Perëndinë! Jezusi nuk shëroi me ilaçe apo magji. Vetëm me anë të pushtetit dhe autoritetit të fjalës së Tij Ai shëroi të sëmurët.

Një burrë i quajtur Llazar vdiq dhe u varros. Kur Jezusi arriti në vend, Llazari ishte tashmë i varrosur që prej katër ditësh. Jezusi shkoi tek varri i tij dhe i tha: *"Llazar, eja, jashtë!"* (Gjoni 11:43) Trupi doli jashtë prej varrit. Jezusi kishte autoritet të ngrinte të vdekurit, prandaj dhe mund

të thoshte: "*Unë jam ringjallja dhe jeta!*" (Gjoni 11:25) Do të vijë dita kur të gjithë ata që janë në varre do ta dëgjojnë zërin e Tij dhe do të ngrihen e të qëndrojnë përpara Tij.

Të dashur miq, edhe ju do të ngriheni nga varri nëse do të keni vdekur në atë kohë. Madje, edhe tani, Zoti Jezus mund t'ju japë një jetë të re dhe autoritet e pushtet për të jetuar përgjithmonë në parajsë, nëse do të besoni në Të si Shpëtimtarin dhe Zotin tuaj. Jezusi akoma ndryshon jetën e shumë njerëzve në mbarë botën. **Ai mund të transformojë edhe jetën tuaj.** Çfarë mendoni për Jezusin? Çfarë mendoni për veprat e Tij? Ai është unik. Ai është i Plotfuqishmi. Ai është i pakrahasueshmi! Përpara se të ndahemi për sot, dua t'ju bëj një pyetje tjetër në lidhje me Jezusin:

5.) Çfarë mendoni për emrat dhe titujt e Tij?

Ashtu siç kemi parë në Shkrimet e Profetëve, Jezusi kishte qindra emra dhe tituj. Këto emra na ndihmojnë ta kuptojmë më mirë se kush është Ai. Për shembull, Ai quhet: *Emanuel...Fjala...Biri i Njeriut...Qengji i Perëndisë...Shpenguesi...Shpëtimtari...Buka e Jetës...Vera e Vërtetë...Bariu i Mirë...Drita e Botës...Zoti i Lavdisë...Ringjallja...Alfa dhe Omega, i pari dhe i Fundit, Fillimi dhe Mbarimi...Dera...Rruga, E Vërteta dhe Jeta...dhe **Biri i Perëndisë!***

Pamë se profeti i Perëndisë, Moisiu, u quajt njeriu i Perëndisë. Profeti Abraham u quajt *miku i Perëndisë*. Por vetëm Një Person quhet **Biri i Perëndisë**. Na tregoni, kush ka lidhje më të ngushtë me një njeri, shoku apo i biri i tij? Flisni të vërtetën që keni në zemër. Jezusi u quajt Biri i Perëndisë. Perëndia e thirri Jezusin Birin e Tij duke e dalluar prej gjithë të tjerëve. Ne lexuam në Ungjill që Perëndia thotë për Jezusin këto fjalë: "*Ky është Biri im i dashur, në të jam kënaqur; dëgjojeni!*" (Mat. 17:5) Çfarë donte të thoshte Perëndia me këto fjalë? Ne themi se Biri është hija e të atit. Biri reflekton imazhin e të atit. Jezusi na tregon se si është Perëndia. Ja çfarë thonë Shkrimet: "*Askush s'e pa Perëndinë kurrë; i vetëmlinduri Bir, që është në gjirin e t'Et, është ai që e ka bërë të njohur.*" (Gjoni 1:18) A doni ta njihni Perëndinë dhe të keni një lidhje të mrekullueshme me Të përherë? Atëherë, ejani tek Zoti Jezus që Perëndia e thërret Bir të Tij. Një Bir mund të flasë në emër të të Atit. Kjo është ajo që Jezusi bëri kur ishte midis njerëzve. Kjo është arsyeja pse Ai u quajt Emanuel, që do të thotë **Perëndia me ne**.

Disa njerëz mendojnë se Perëndia nuk mund të paraqitet në tokë në formë njeriu. Megjithatë, kushdo që mendon në këtë mënyrë, nuk kupton akoma planin që Perëndia hartoi për të shpëtuar mëkatarët. Plani i Tij kërkonte që Biri i Përjetshëm i Perëndisë të shfaqej mbi tokë në një trup

njerëzor për ta bërë Vetën e Tij të njohur tek bijtë e Adamit dhe për t'i shpënuar ata nga dora e djallit. Miq, **Perëndia është i madh** dhe mund të bëjë gjithçka. Ai do që çdo njeri ta njohë Atë. Prandaj, Ai u bë njeri dhe jetoi në tokë.

Çfarë mendoni për emrat dhe titujt e Jezus Mesias? Ai është i pakrahasueshëm. Çfarë mendoni për lindjen, karakterin, veprat dhe fjalët e Tij? Kush mendoni se është? *Ç'u duket juve për Krishtin? Biri i kujt është?" (Mat. 22:42)*

Koha jonë ka përfunduar edhe për sot. Në dashtë Perëndia, në studimin e ardhshëm do t'ju përgjigjemi pesë pyetjeve të tjera në lidhje me Jezusin dhe kështu, do të përfundojmë udhëtimin tonë përmes Shkrimeve...

Perëndia ju bekoftë ndërsa mendoni mbi këtë varg të Shkrimit:

***"Sepse tek ai banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë. Dhe ju (kushdo që beson) keni marrë plotësinë në të, sepse ai është krye e çdo principate e pushteti."* (Kolosianëve 2:9,10)**

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

Çfarë mendoni për Jezusin?

Pjesa e dytë

Paqja, me ju të dashur miq. Ju përshëndesim në emrin e Perëndisë, Zotit të paqes, që do që çdo njeri të kuptojë dhe t'i nënshtrohet rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar dhe të ketë paqe të vërtetë me Të përherë. Jemi të lumtur që kemi mundësi të kthehemi sërish pranë jush për t'ju prezantuar programin tuaj *Rruga e Drejtësisë*.

Sot do të vazhdojmë të flasim mbi temën që filluam në programin e kaluar, të titulluar: "**Çfarë mendoni për Jezusin?**" Kjo pyetje është tepër e rëndësishme, sepse përjetësia varet nga mendimi që kemi në lidhje me Jezus Mesian. Në programin e kaluar, ne bëmë pyetje se cili është mendimi juaj për **mrekullinë e lindjes së Tij, karakterin e Tij të shenjtë, fjalët e Tij të mrekullueshme, pushtetin e Tij të madh dhe titujt e tij të paarritshëm**. Sot, kemi pesë pyetje të tjera solemne që duam t'ju pyesim në lidhje me Jezusin. Pyetja e parë është:

6.) Çfarë mendoni për vdekjen e Tij?

A e dini se **ku do të vdisni**? Ose **si** do të vdisni? A e dini se **kur** do të vdisni? Ju dhe unë duhet të pranojmë se nuk dimë asgjë për këto gjëra. Por Jezusi nuk ishte si ne. Ai e dinte se **ku** do të vdiste dhe e shpalli atë. Ai do të vdiste në Jeruzalem. Gjithashtu, Ai e tha që më përpara se **si** do të vdiste. Ai u tha dishepujve:

"Ja, ne po ngjitemi në Jeruzalem dhe të gjitha ato që shkruan profetët për Birin e njeriut do të përmbushen. Ai, pra, do t'u dorëzohet paganëve, do të fyhet e do të poshtërohet dhe do ta pështyjnë. Dhe, pasi ta fshikullojnë, do ta vrasin, por ai do të ringjallet të tretën ditë." (Luka 18:31-33)

Ai u tha dishepujve të Tij edhe se **kur** do të vdiste, në po atë ditë që judenjtë do të flijonin një qengj për të festuar festën e Pashkës. Ishte po atë ditë që Ai do të vdiste si Qengji i Perëndisë, si një flijim për të hequr mëkatën e botës.

Vdekja e Jezusit ishte ndryshe nga të gjitha vdekjet e tjera, sepse Ai Vetë **zgjodhi të vdiste**. Ne dëgjuam Jezusin që tha: *“Askush nuk mund të ma heqë, [jetën time] por e lë nga vetja; unë kam pushtet ta lë e pushtet ta marr përsëri.”* (Gjoni 10:18) Jezusi nuk mëkatoi kurrë; kjo është arsyeja pse mund ta shmangte vdekjen. Ai mund të ngjitej direkt në qiell prej nga erdhi, pa kaluar përmes vdekjes. Por, Ai zgjodhi të vdiste për shkak të bindjes së Tij ndaj vullnetit të Atit dhe dashurisë së Tij për mëkatarët. Ai dha jetën e Tij për ne, duke lejuar njerëzit ta gozhdonin në një kryq. Ai vdiq për të na siguruar faljen e mëkateve dhe që të na garantonte një vend në Parajsë. Rreth shtatëqind vjet përpara se Mesia të vinte në botë, profeti i Perëndisë, Isaia, shpalli arsyen e ardhjes së Shpenguesit dhe të vdekjes së Tij, duke thënë:

*“Por ai u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona; ndëshkimi për të cilin kemi paqen është mbi të, dhe për shkak të vurratave të tij ne jemi shëruar. Ne të gjithë endeshim si dele; secili prej nesh ndiqte rrugën e vet, dhe **Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve.**”* (Isaia 53:5,6)

Ju dhe unë jemi arsyeja që Jezus Mesia vdiq. Ai është Bariu i Mirë që vullnetarisht dha jetën për delet e Tij. Askush nuk ka vdekur si Ai. Ai është i pakrahasueshëm. Ai është unik në mes të njerëzve.

Një pyetje tjetër që gjithsecili duhet t’i përgjigjet është:

7.) Çfarë mendoni për fitoren e Tij mbi vdekjen, pra, ringjalljen e Tij?

Jezusi vdiq dhe u varros. Armiqtë e Tij bënë gjithçka që mundën për ta ruajtur varrin. Ata vunë mbi varr një gur të madh për ta mbyllur dhe e vulosën fort. Vendosën roje për të ruajtur varrin e Tij. Megjithatë, të gjitha përpjekjet e tyre nuk e penguan Jezusin të ngrihej prej së vdekurish. Në të vërtetë, Zoti Jezus u ngrit nga vdekja të tretën ditë dhe iu shfaq dishepujve. Pas kësaj, Ai iu shfaq më shumë se pesëqind njerëzve në të njëjtën kohë. Ata njerëz e panë, e prekën dhe hëngrën bashkë me Të pas ringjalljes së Tij. Ai u tregoi atyre plagët në duar, në këmbë dhe në brinjë. Ai u ngrit prej së vdekurish pikërisht ashtu siç kishte thënë më parë! Perëndia e ngriti Jezusin nga vdekja për t’i vërtetuar të gjithë botës se Ai është i kënaqur me veprën e Jezusit në kryq, si Sakrifika e përsosur dhe përfundimtare që shlyen mëkatet.

Vdekja është një armik i madh. Paraardhësit tanë vdiqën. Po ashtu, edhe profetët dhe trupat e tyre mbetën në varre. Edhe ne do të vdesim një ditë. Por lavdi Perëndisë, **Jezus Krishti e mundi vdekjen!** Ai është një Shpëtimtar i gjallë dhe mund të shpëtojë të gjithë ata që vijnë tek Perëndia përmes Tij, sepse Ai është i gjallë dhe ndërmjetëson për të gjithë ata që besojnë në Të. A ka ndonjë profet tjetër të gjallë sot pasi ka vdekur më parë? Jo, asnjë! Jezus Krishti është i Vetmi që mposhti varrin. Ai është gjallë sot, prandaj dhe ata që besojnë në Të nuk kanë frikë nga vdekja. Të vdesësh do të thotë thjesht të shkosh tek Zoti yt atje lart. Po, Jezusi është unik dhe i pakrahasueshëm. Ai nuk ka asnjë të barabartë mbi tokë ose në qiell. Çfarë mendoni për fitoren e Tij mbi vdekjen?

Një pyetje tjetër është:

8.) Çfarë mendoni për Ngjitjen e Tij në parajsë?

Pasi Zoti Jezus u ngrit nga vdekja, Ai iu shfaq dishepujve të Tij për dyzet ditë me radhë. Pastaj, pamë se Ai i përshëndeti, duke u ngjitur në qiell dhe u ul në të djathtë të Perëndisë, vendi i nderimit më të lartë, duke treguar kështu që Ai është më i madh se engjëjt, profetët dhe të gjitha qeniet njerëzore! Kjo është ajo që Shkrimi deklaron:

*"Prandaj dhe Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i dha një emër që është përmbi çdo emër që në emër të Jezusit të përkulet çdo gju i krijesave (ose gjërave) qiellore, tokësore dhe nëntokësore, dhe çdo gjuhë të rrëfejë se Jezu Krishti është **Zot**, për lavdi të Perëndisë Atë."* (Fil. 2:9-11)

Po, Jezusi është unik. Ai është i pakrahasueshëm!

Një pyetje tjetër që kërkon përgjigje:

9.) Çfarë mendoni për kthimin e Tij në tokë?

Jezus Krishti do të kthehet. Ai e thotë këtë. Profetët e profetizuan. Edhe engjëjt e pohuan. Të gjithë dishepujt e vërtetë të Krishtit presin ardhjen e Tij. Ai do të kthehet dhe do të marrë njerëzit e Tij në parajsë. Ai do ta gjykojë botën në drejtësinë e Tij dhe do të mbretërojë mbi të gjithë botën. Ai do të jetë Mbreti i botës. Ai duhet të mbretërojë për një mijë vjet derisa armiqtë e Tij të bien në këmbët e Tij. Ai po vjen shpejt. Çdo njeri do të rrëfejë se Ai është Mbret i mbretërve, Zot i zotërve. Ai po vjen dhe ju do të qëndroni përpara Tij, Gjykatësit të Madh. Atë ditë që ju do të qëndroni ballë për ballë me Të, Ai do t'ju pyesë: "**Çfarë mendoni për mua?**" Si do të përgjigjeni? Nëse përgjigjeni: "Unë mendova që Ju ishit një profet," atëherë, Ai do t'ju pyesë se pse nuk i besuat Atij

me sinqeritet—dhe ju do të dënoheni, sepse nuk i besuat fjalëve të Tij, as shkrimeve të profetëve që shkruan për Të—se Ai është **Biri i Perëndisë nga qielli, i Vetëmlinduri dhe i Vetmi Shpëtimtar**. Kush po vjen për të mbretëruar? A do të vijë Abrahami, Moisiu, Davidi apo profetë të tjerë? Jo. Zoti Jezus Krisht është i Vetmi që do të kthehet. Ai do të jetë **Gjykatësi**. Perëndia ka vërtetuar këtë fakt duke e ringjallur Atë nga vdekja. Ai do të kthehet. Çdo sy do ta shohë. Çdo gju do të përkulet. Çdo gjuhë do të rrëfejë se *"Jezus Krishti është Zoti!"*

Tani vijmë tek pyetja e fundit:

10.) **Çfarë mendoni për kërkesat që Ai ka për ju?** {fjalë për fjalë: çfarë do Ai që ju të bëni}

Zoti Jezus thotë: *"Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t'ju jap çlodhje. Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përrulur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj."* (Mat. 11:28,29) Sot, Ai po ju thërret. Kur i thirri dishepujt e parë që ta ndiqnin, ata lanë gjithçka: shtëpitë e tyre, familjet dhe punën e tyre. Ai do që ju të bëni të njëjtën gjë. Kjo nuk do të thotë që ju duhet të braktisni shtëpitë tuaja dhe punën për të ndjekur Jezusin, por duhet t'ia nënshtroni gjithë jetën tuaj Atij dhe t'i jepni vendin e parë në zemrën tuaj. Ai do që ju t'i besoni Atij dhe ta pranoni Atë si Shpëtimtarin dhe Zotin tuaj. Ai do të **gjithë qenien tuaj** – mendjen, zemrën, trupin dhe shpirtin tuaj. Nëse Ai është i Vetmi ashtu siç e pohon edhe Vetë, atëherë gjithçka që kërkon është logjike. Ashtu siç kemi parë, Jezus Krishti është unik dhe nuk mund të krahasohet me asnjë tjetër. **Lindja e Tij është unike, karakteri i Tij, mësimet e Tij, veprat e Tij, emrat dhe titujt e Tij, vuajtjet dhe vdekja e Tij, ringjallja e Tij, ngjitja e Tij në qiell, kthimi i Tij dhe fuqia e Tij për të ndryshuar zemrat e bijve të Adamit**. Ai është i gjallë sot. Ai është me ata që besojnë në Të. Shumë shpejt Ai do të kthehet. Nuk ka asnjë si Ai në qiell dhe mbi tokë. Prandaj, Ai ka autoritetin për të qenë Mbret dhe Zoti i jetës suaj! Zoti Jezus Krisht do që të jetë Shpëtimtari dhe Zoti juaj. Kjo është arsyeja e vdekjes së Tij në kryq dhe e ringjalljes së Tij! Ai ka pushtet të heqë mëkatet tuaja dhe t'ju japë një lidhje të thellë e të mrekullueshme me Perëndinë përjetësisht. Ai mund t'ju japë një jetë të re, të pastrojë zemrën tuaj dhe t'ju rigjenerojë me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë, por ju duhet **t'i besoni Atij**.

Është tragjike që shumë njerëz e konsiderojnë Jezus Krishtin si profet të madh, por kurrë nuk e kanë pranuar Atë si Zotin dhe Shpëtimtarin e tyre. Të besosh se Jezusi ishte një profet i madh nuk mjafton! **Duhet të bini dakord me Perëndinë që Jezusi është Zoti i të gjithëve dhe se kur**

vdiq në kryq, Ai vdiq në vendin tuaj. Të gjithë ne, bijtë e Adamit, kemi një problem serioz: **mëkatin**. Perëndia, në mirësinë e Tij të madhe, ka siguruar një **shpengim** për problemin tonë, por **ne duhet ta marrim atë**. Nëse jam i sëmurë dhe shkoj tek mjeku, ai shkruan një recetë ilaçesh. Kështu, unë shkoj të blej ilaçet, kthehem në shtëpi, i vë mbi tavolinë, i shikoj dhe më shikojnë. A do të shërohem kështu? Jo! Për t'u bërë mirë, duhet **t'i pi** dhe **t'i kapërdij sipas udhëzimit të mjekut**. Ilaçi i Perëndisë është Zoti Jezus Krisht dhe gjaku që Ai derdhi në kryq.

Ndoshta dikush po pyet: "Si mund të marr shpengimin e Perëndisë për mëkatin tim?" Shumë thjesht, duhet t'i **rrëfeni Perëndisë** se jeni mëkatar, që veprat tuaja "të mira" janë fëlliqësi përpara Atij, dhe se ju nuk mund të shpëtoni vetveten nga gjykimi i Tij i drejtë. Atëherë, ju duhet të **besoni me gjithë zemrën tuaj** se Zoti Jezus Krisht mori mbi veten e Tij dënimin për mëkatet tuaja. Jezus Mesia kënaqi plotësisht çdo kërkesë të Perëndisë për gjykim. Nëse besoni se Krishti vdiq dhe u ngrit përsëri për t'ju shpëtuar, atëherë, Perëndia do t'ju falë mëkatet dhe do t'ju veshë me drejtësinë e Krishtit, do të dërgojë Frymën e Tij të Shenjtë në zemrat tuaja, dhe do t'ju japë të drejtën të jetoni në praninë e Tij përgjithmonë! Lavdi Perëndisë, ju mund të bëheni të drejtë sot—nëse do të besoni!

Të dashur miq, a e keni marrë "ilaçin e Perëndisë" që mund t'ju shërojë nga sëmundja e mëkatisht dhe t'ju shpëtojë nga zjarret e përjetshme të ferrit? Kushdo që përbuz ilaçin e Perëndisë, që është, **gjaku që Jezusi derdhi**, duhet të dijë se **nuk ka ilaç tjetër** për t'ju kuruar nga mëkati. Asnjë ilaç! Perëndia nuk ka rrugë tjetër për të pastruar mëkatarët dhe për t'i bërë ata të drejtë përpara Tij. **Nuk ka rrugë tjetër** për në Parajsë.

Dëgjoni me kujdes çfarë thotë Shkrimi i Shenjtë në lidhje me **të Vetmin dhe të vetmen rrugë të drejtësisë** që Perëndia ka siguruar për mëkatarët për t'i bërë ata të drejtë përpara Tij. Shkrimi thotë:

(Rom. 3) ²⁰*Sepse asnjë mish nuk do të shfajësohet para tij për veprat e ligjit... ²¹Por tani, pavarësisht nga ligji, është manifestuar drejtësia e Perëndisë, për të cilin dëshmojnë ligji dhe profetët. ²²madje, drejtësia e Perëndisë nëpërmjet besimit në Jezu Krishtin për të gjithë e mbi të gjithë ata që besojnë, sepse nuk ka dallim; ²³sepse të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë, ²⁴por janë shfajësuar falas me anë të hirit të tij, nëpërmjet shpengimit që është në*

Krishtin Jezus... ²⁷Ku është, pra, mburrja? Është përjashtuar. Nga cili ligj? Ai i veprave? Jo, por nga ligji i besimit.

"Ju në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju, po është dhurata e Perëndisë, jo nga vepra që të mos mburret askush." (Efesianëve 2:8,9) "Sepse, po të rrëfesh me gojën tënde Zotin Jezus, dhe po të besosh në zemrën tënde se Perëndia e ngjalli prej së vdekurish, do të shpëtohesh... kushdo që do ta thërrasë emrin e Zotit do të shpëtohet." (Rom. 10:9,13)

I dashur mik, a ke thirrur në emrin e Zotit? A ke pranuar dhuratën e shpëtimit të Perëndisë? Apo je akoma duke u përpjekur të shpëtosh veten me veprat e tua? Të lutem, mos refuzo rrugën e drejtë të Perëndisë për Shpëtim. Perëndia ta njeh zemrën. Pranoje përpara Tij se je mëkatar, që ke thyer ligjet e Tij të shenjta. Tregoji se e di që meriton gjykimin e Tij të drejtë. Pastaj, falënderoje që ka dërguar për ty një Shpëtimtar të pamëkat që me dëshirë vuajti në vendin tënd—duke marrë mbi veten e tij dënimin e përjetshëm dhe duke u ringjallur me fitore prej varrit!

Mik, duhet të vish tek Perëndia vetëm **përmes rrugës së drejtësisë që Ai ka themeluar**—ose përndryshe, nuk do të hysh fare. Perëndia, i Mëshirshmi, i Dhembshuri, të fton të vish. Eja, tek Ai sot dhe shpëtohu! *"Beso në Zotin Jezu Krisht dhe do të shpëtohesh ti dhe shtëpia jote."* (Veprat 16:31)

Nëse e ke vënë besimin tënd tek i Vetmi për të cilin profetët dëshmojnë, na shkruaj dhe na trego për këtë... Sot është mësimi i njëqindtë dhe i fundit në udhëtimin tonë në Shkrimin e Shenjtë. Ju falemnderit që qëndruat me ne. Ju përshëndesim me këtë lutje të mrekullueshme që gjendet në Fjalën e Perëndisë:

"Dhe atij që mund t'ju ruajë nga çdo rrëzim dhe t'ju nxjerrë para lavdisë së tij të paqortueshëm dhe me gëzim, të vetmit Perëndi të ditur, Shpëtimtarit tonë, i qoftë lavdi, madhësti, sundim dhe pushtet, tani dhe përjetë. Amen" (Juda 24,25)

Nëse keni pyetje ju lutem të na shkruani në adresën tonë postare: Kutia postare 130 Tiranë, ose email: twralbania@gmail.com ose në facebook, instagram dhe kanalin tonë në youtube.

"Lum ata që janë të uritur dhe të etur për drejtësi, sepse ata do të ngopen." (Mateu 5:6)